Guillermo Arriaga
SĂLBATICUL
Traducere din limba spaniolă de Marin Mălaicu-Hondrari

Redactori: Roxana Tocilescu, Laura Albulescu
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Corector: Theodor Zamfir
DTP copertă: Alexandru Daş
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României ARRIAGA, GUILLERMO
**Sălbaticul / **Guillermo Arriaga; trad. din lb. spaniolă de Marin Mălaicu-Hondrari.
— Bucureşti: Art, 2018
ISBN 978 – 606 – 710 – 588 – 9
I. Mălaicu Hondrari, Marin (trad.)
821.134.2
Guillermo Arriaga
El Salvaje

Tiparul executat la:

Pentru Mariana şi Santiago, maeştrii mei

Sânge

M-am trezit la şapte seara, după o siestă lungă. Era cald. O vară mult prea călduroasă pentru un oraş cu o climă atât de rece. Camera mea se afla la parter. O construise tata din bucăţi de placaj, lângă baia de serviciu. Fără ferestre, luminată numai de un bec chior care atârna de un fir din tavan. Un pat mic, un birouaş.

Ceilalţi locuiau la etaj. Prin pereţii groşi de numai doi centimetri, auzeam forfota lor zilnică. Vocile, paşii, tăcerile lor.

M-am trezit transpirat. Am deschis uşa şi am ieşit din cameră. Toată lumea era acasă. Bunica, stând pe

canapeaua cafenie, se uita la un concurs la televizor, o măgăoaie care ocupa jumătate din încăpere. Mama pregătea cina în bucătărie. Tata, aşezat în sufragerie, verifica biletele pentru călătoria în Europa. Nimeni din familia noastră nu mai avusese parte de un zbor transatlantic. A doua zi, părinţii mei urmau să zboare la Madrid şi apoi să bântuie prin mai multe ţări. Stând pe vine, fratele meu Carlos, cu şase ani mai mare decât mine, îl mângâia pe King, câinele nostru, un boxer maro-roşcat cu o cicatrice pe falca stângă, rămasă de pe urma unei lovituri de cuţit pe care i-o aplicase un beţiv pe când King era căţeluş şi sărise să se joace cu el. În colivia lor, Whisky şi Vodca, papagalii australieni, săreau agitaţi de pe o scândurică pe alta, aşteptând nerăbdători ca bunica să le acopere colivia cu o pătură ca să poată dormi.

Imaginea asta, cu familia mea trezindu-se după o lungă siestă, îmi apare adeseori în vis. Atunci i-am văzut ultima dată pe toţi împreună. În următorii patru ani, aveau să moară cu toţii. Fratele meu, părinţii mei, bunica mea, papagalii, King.

Primul a murit Carlos, fratele meu, la douăzeci de zile după seara aceea. Şi de atunci, familia mea a început să alunece pe panta morţii. Moarte după moarte după moarte.

Am avut doi fraţi. Amândoi au murit din cauza mea. Chiar dacă nu am fost de vină întru totul, am fost cel puţin responsabil de moartea lor.

Am împărţit cu celălalt grota numită uter. Timp de opt luni, geamănul meu a crescut alături de mine. Amândoi am auzit în acelaşi timp bătăile de inimă ale mamei, ne-am hrănit cu acelaşi sânge, am plutit în acelaşi lichid, ne-am atins mâinile, picioarele, capetele. În vremurile noastre, rezonanţa magnetică demonstrează că fiecare geamăn în parte luptă pentru a câştiga cât mai mult teritoriu în burta mamei. Acolo se duc neîncetat lupte violente, pentru a câştiga teritoriu cu orice preţ, în urma cărora unul dintre gemeni sfârşeşte prin a se impune.

Bănuiesc că mama n-a luat convulsiile din burta ei drept semnul unei lupte atroce. În mintea ei, gemenele (credea că sunt fetiţe) coabitau cât se poate de paşnic. Nu era deloc aşa. Într-una dintre îmbrâncelile noastre intrauterine, l-am împins pe fratele meu până la marginea uterului, făcându-l să se înfăşoare în propriul cordon ombilical. Capcana a funcţionat perfect: cu fiecare mişcare, cordonul i se strângea tot mai tare în jurul gâtului, sufocându-l.

Lupta s-a încheiat cu patru săptămâni înainte de împlinirea celor nouă luni de sarcină. Fără să ştie, mama s-a transformat în coşciugul unuia dintre gemenii ei. Timp de opt zile i-a purtat cadavrul în adâncul burţii ei. Secreţiile morţii au inundat sacul amniotic, otrăvind sângele cu care mă hrăneam.

Fratele meu, învins în bătălia uterină, încerca să se răzbune. A fost cât pe ce să mă omoare. Când ginecologul a consultat-o pe mama, care venise la el plângându-se de o indigestie, a auzit bătăile tot mai slabe ale unei singure inimi. Doctorul a lăsat stetoscopul şi s-a întors spre mama.

— Trebuie să vă facem cezariană.

— Când, domnule doctor?

— Chiar acum.

Au dus-o direct pe masa de operaţie. I-au făcut cezariana în cea mai mare grabă. Au scos corpul tumefiat al fratelui meu, apoi m-au scos şi pe mine, agonizând ca peştele pe uscat.

A trebuit să mi se facă transfuzii de sânge. Otrăvit de fratele meu, mi-a luat ceva timp până când sângele mi s-a curăţat şi a eliminat toxinele. Am fost internat în spital timp de optsprezece zile.

După naşterea lui Carlos, în cei şase ani până m-am născut eu, mama a avut trei avorturi spontane. Două fetiţe şi un băieţel. Niciunul dintre ei nu a depăşit cinci luni de sarcină. Dorindu-şi din răsputeri să aibă un copil care să depăşească acele fatidice cinci luni şi sarcina să fie dusă cu bine până la capăt, au consultat medici după medici şi

au urmat tot soiul de tratamente. De la ierburi până la exerciţii pelviene, de la injecţii cu hormoni la duşuri alternative reci şi calde, de la supravegherea temperaturii bazale la poziţii sexuale. Unul dintre tratamente a dat roade şi aşa am ajuns eu pe lume.

Părinţii mei s-au întors acasă devastaţi. Mama a căzut în depresie. Nu a vrut să aibă grijă de mine şi nici să mă hrănească. Tata m-a respins. Luat de valul evenimentelor, a ajuns şi el în sala de operaţii şi i s-a făcut greaţă de la mirosul de cadavru emanat de pielea fiului său nou-născut.

Timp de mai mulţi ani, am dormit într-o cameră cu două leagăne. Părinţii mei au păstrat costumaşul de un galben neutru pe care-l cumpăraseră pentru fratele/sora mea pentru când avea să se nască. L-au aşezat peste ceea ce ar fi trebuit să fie leagănul lui. Uneori, noaptea, porneau caruselul cu girafe şi elefanţi care atârna de tavan. Jucăria se mişca în întuneric, aruncându-şi lumina steluţelor ei peste un leagăn gol şi peste o mamă abulică.

Salvarea mea a venit de la bunica din partea tatălui. Când şi-a dat seama câtă repulsie le provocam părinţilor mei, s-a mutat în casa noastră. Ea a fost cea care m-a hrănit cu biberonul, mi-a schimbat scutecele şi m-a îmbrăcat, până la vârsta de un an, atunci când mama s-a trezit din lunga ei letargie şi natura i-a redat instinctul matern.

Aşa cum unii copii cresc cu prieteni invizibili, eu am crescut cu un frate invizibil. Cum părinţii mei au ţinut cu tot dinadinsul să aflu povestea naşterii blestemate, m-am simţit vinovat pentru moartea lui. Pentru a scăpa de vinovăţie, m-am jucat ani de zile cu fantoma geamănului meu. I-am dat jucăriile mele, i-am povestit despre spaimele şi visurile mele. Mereu îi făceam loc în pat, ca să se întindă lângă mine. Şi îi simţeam răsuflarea şi căldura. Când mă uitam în oglindă, ştiam că ar fi avut trăsăturile mele, aceeaşi culoare a ochilor, acelaşi păr, aceeaşi statură, aceleaşi mâini. Aceleaşi mâini? Dacă o ţigancă i-ar citi în

palmă, i-ar spune aceleaşi lucruri ca mie?

Părinţii l-au numit Juan José, iar pe minejuan Guillermo. Pe crucea mormântului său micuţ, data morţii era aceeaşi cu data naşterii. O minciună: Juan José murise cu o săptămână înainte. Nu s-a născut niciodată. Niciodată nu a ieşit din lichidul amniotic, nu şi-a depăşit condiţia de peşte.

Am crescut obsedat de sângele meu. Bunica mi-a spus de mai multe ori, cât se poate de răspicat, că supravieţuisem datorită generozităţii unor anonimi care şi-au vărsat în venele mele globulele lor roşii, trombocitele, leucocitele, hemoglobina, ADN-ul, grijile, trecutul, coşmarurile. Ani întregi am trăit convins că înăuntrul meu trăiau mai mulţi oameni, sângele lor amestecat cu sângele meu.

La un moment dat, pe când eram deja adolescent, m-am gândit să caut lista donatorilor mei şi să le mulţumesc pentru că-mi salvaseră viaţa. Dar un unchi mi-a revelat atunci un adevăr pe care aş fi preferat să nu-l cunosc: „Pentru ce să le mulţumeşti – că nemernicii şi-au vândut scump fiecare mililitru de sânge?” (aveau să treacă ani buni până când să fie interzis comerţul cu sânge). Nu existaseră donatori generoşi, ci doar oameni disperaţi să-şi vândă sângele. Seringi extrăgând ţiţeiul vital din nişte corpuri veştejite, terminate. Am fost foarte dezamăgit aflând că fusesem hrănit cu sângele unor mercenari.

Când aveam nouă ani, mi-am văzut pentru prima dată sângele curgând. Jucam fotbal pe stradă, cu prietenii mei din vecini, şi mingea a zburat în curtea unui avocat divorţat şi alcoolic, care atunci când cobora din maşină lăsa mereu să i se vadă pistolul prins la curea. Zidul care împrejmuia casa era acoperit de iederă şi în partea de sus avea înfipte cioburi de sticlă pentru a împiedica orice încercare de a-l sări. Cum avocatul nu era niciodată acasă, mi-a fost uşor să mă caţăr printre iederă, să evit cioburile ascuţite şi să sar după minge. La dus a fost simplu, dar la întoarcere, când m-am săltat pe zid, am simţit că

pantalonul mi se sfâşie. Am căzut pe trotuar şi m-am ridicat imediat. Prietenii mei se uitau la mine înmărmuriţi. Prin pantalonul rupt a început să-mi curgă sânge. M-am uitat la picior şi am văzut o tăietură adâncă din care ţâşnea un firicel de sânge. Am tras de marginile rănii cu propriile-mi mâini. Se vedea ceva albicios. M-am gândit că era un ciob de sticlă sau ceva ce-mi intrase acolo. Dar de fapt îmi vedeam femurul. Am văzut negru înaintea ochilor. Din fericire, o vecină a apărut imediat după ce m-am aşezat pe bordură, livid, pe punctul de a leşina, cu o baltă de sânge la picioarele mele. Femeia m-a luat pe sus, m-a aşezat pe bancheta din spate a Fordului ei, model 200, şi m-a dus la un spital ca vai de el, de pe bulevardul Ermita Ixtapalapa, la zece minute distanţă.

Alte transfuzii. Iarăşi sânge de la necunoscuţi. O nouă armată de mercenari pompată de inima mea: prostituate, dipsomani, mame fără soţi, adolescenţi în călduri în căutare de bani pentru a plăti o după-amiază la un hotel, birocraţi concediaţi, zidari încercând să le asigure hrana copiilor lor, muncitori făcând un ban în plus, drogaţi disperaţi după o doză. Marginalitatea irigându-mi arterele.

Doctorul care m-a operat a zis că rana mea era una de toreador, că exact aşa pătrund coarnele taurului în piciorul matadorului, scoţând femurul la vedere, cum mi se întâmplase şi mie. Întâmplarea a făcut ca medicul acela să fi fost ajutor de chirurg la Piaza México[1]. În sumbra sală de operaţii din spitalul acela infect, el a ştiut cu exactitate cum să-mi coasă rana, îndemânarea doctorului şi reacţia rapidă a femeii care mă adusese acolo au făcut ca viaţa să nu mi se scurgă prin picior.

Am rămas internat cincisprezece zile. Spitalul avea numai patru paturi. Într-unul dintre ele dormeau cu rândul bunica, mama şi fratele meu. Uneori ajungeau acolo beţivi în comă alcoolică sau loviţi de maşini. Într-o seară a fost adus un bărbat înjunghiat în stomac şi a scăpat cu viaţă tot

1 Celebră arenă pentru luptele cu tauri.

datorită măiestriei tânărului doctor.

Atunci, în acele nopţi când Carlos stătea de veghe la căpătâiul meu, ne-am cunoscut mai bine. Cei şase ani şi câteva luni care ne despărţeau făcuseră să nu stăm prea mult împreună. Acea mare diferenţă de vârstă s-a micşorat povestind în orele târzii ale nopţii, când el avea grijă ca rana să nu mi se infecteze, ca asistentele să nu uite să-mi dea antibioticele, când mă ajuta să merg la baie şi îmi curăţa cu un burete marginile tăieturii care-mi cobora de-a lungul piciorului. M-a îngrijit cu multă atenţie până când m-am pus pe picioare. Mi-am dat seama că şi cu el împărţisem întunecatul uter al mamei noastre, că eram de acelaşi sânge. Am făcut trecerea de la fratele invizibil – Juan José – la fratele vizibil – Carlos. Am descoperit că adevăratul meu geamăn se născuse cu şase ani şi jumătate mai devreme decât mine şi am devenit de nedespărţit.

Pe o perioadă de două luni de zile, medicul mi-a interzis să car obiecte grele, să mă ghemuiesc sau să umblu, chiar şi cu cârje. Pentru că părinţii mei nu aveau bani de un scaun cu rotile, mă duceau la şcoală într-o roabă.

În prima zi când am reuşit să merg din nou pe propriile-mi picioare, m-am dus să văd pata de sânge de pe trotuar. Am cercetat cu privirea acel fluture întunecat ce se formase cu preţul sângelui meu amestecat, semn de aducere-aminte al unei vieţi care era cât pe ce să mi se scurgă pe asfalt.

Aşa m-a găsit mama, total absorbit de vederea acelei pete de sânge. A revenit cu o găleată, cu detergent şi o perie şi m-a obligat să frec pata până avea să nu mai rămână nimic din ea. Pata a dispărut, dar pe ciobul de sticlă care-mi tăiase piciorul de pe partea interioară a coapsei până la pulpă rămăseseră urme de sânge uscat pe care nici măcar ploile succesive nu au reuşit să le îndepărteze.

Un an mai târziu, am escaladat zidul, am desprins cu un ciocan ciobul de sticlă în care mă tăiasem şi l-am pus la

păstrare într-un sertar. Bănuiesc că asta fac şi toreadorii cu cornul de taur care-i străpunge.

Pe picior mi-a rămas o cicatrice lungă de patruzeci de centimetri. Nu-mi mai simţeam partea din spate a genunchiului şi câteva porţiuni din jurul gleznei şi al gambei. Senzaţia de anestezie e mai greu de suportat decât durerea. În cazul durerii, măcar îţi simţi vie acea parte a corpului. Anestezia e aproape o certitudine că a murit ceva din tine.

Femeia care m-a salvat în seara aceea era mama celui care peste cinci ani avea să se transforme în duşmanul meu, în ucigaşul fratelui meu. O crimă la care într-un fel am fost complice şi care a dezlănţuit alte morţi, nenorocindu-mi familia.

Conform credinţei unui trib african, noi, oamenii, avem două suflete: unul uşor şi unul greu. Visăm pentru că sufletul uşor iese din corpul nostru şi cutreieră pe la marginile realităţii; leşinăm atunci când sufletul uşor părăseşte brusc corpul; iar atunci când pleacă şi nu se mai întoarce la noi niciodată, înnebunim.

Sufletul uşor vine şi pleacă. Sufletul greu, nu. Părăseşte corpul nostru numai în momentul morţii. Şi pentru că nu a ieşit niciodată în lume, sufletul greu nu ştie care cărări duc la teritoriile morţii, la locurile unde va rămâne pe vecie. De aceea, cu trei ani înainte de moarte, sufletul uşor iese să caute teritoriile morţii. Neştiind încotro s-o apuce, se caţără într-un baobab, primul copac al creaţiei, şi scrutează orizontul pentru a găsi drumul. Apoi trece pe la femei aflate la menstruaţie. Timp de câteva zile, femeile la ciclu experimentează limitele vieţii şi ale morţii. Prin sânge şi durere, pierd fiinţa care ar fi putut să fie şi nu va mai fi. În timpul menstruaţiei, femeile devin înţelepte. Dau ocol graniţei dintre a fi şi a nu fi şi de aceea sunt capabile de a-i arăta sufletului uşor încotro se aflǎ hăul morţii.

Sufletul uşor se pune pe mers. Străbate văi, cutreieră deşerturi, urcă munţi. După mai multe luni, ajunge la

destinaţie şi se opreşte pe marginea înspăimântătorului hău. Îl contemplă, tulburat. Dinaintea ochilor lui se desfăşoară marele mister. Se întoarce, îi povesteşte sufletului greu tot ce-a văzut şi îl călăuzeşte către moarte.

Luna

— Du-te, mă, Cinci! mi-a zis Răţoiul după ce am terminat de spus mitul african.

Îl învăţasem pe de rost pentru lecţia de Istorie Universală de la gimnaziu. Profesorul zisese că dacă-i spunem o poveste pe care el să n-o ştie sau să nu-i poată ghici finalul, atunci avea să ne dea un zece. Găsisem povestea într-o carte dintre zecile de cărţi pe care Carlos le ţinea împrăştiate pe jos în camera lui. Cele mai multe dintre ele erau furate de la bibliotecă sau din librării. Dar niciuna nu provenea din casele prietenilor săi, pentru că zicea că părinţii lor aveau gusturi proaste şi nu cumpărau altceva decât bestselleruri.

La optsprezece ani, fratele meu a renunţat la şcoală. Tata s-a înfuriat când a auzit. Credea că educaţia era cheia spre o viaţă de care el n-avusese niciodată parte. Îşi dăduse toată osteneala să ne ofere cea mai bună viaţă posibilă. El şi mama lucrau în ture duble ca să ne plătească şcoala privată. Eu şi Carlos eram singurii de pe stradă care nu mergeau la şcolile publice din cartier: Şcoala primară Centenario, Gimnaziul Nr. 74 şi Liceul 6. În dezamăgirea lui, tata l-a ameninţat pe fratele meu că n-o să-i mai dea niciun ban dacă renunţă la şcoală. Lui Carlos nu i-a păsat. La nouăsprezece ani făcea deja mult mai mulţi bani decât tata.

— Adevărul e că-i cam aiurea povestea ta, a zis şi Tontu.

Mie, Răţoiului, Tontului şi lui Apiţă ne plăcea să stăm să pălăvrăgim nopţile în uscătorul de pe acoperişul doamnei Carbajal. La cei treisprezece ani ai lui, Tontu fuma zilnic două pachete de Delicados. Fuma prosteşte, căci nici măcar nu ştia să tragă în piept. Lui Apiţă – îi ziceam aşa pentru că era sentimental şi ochii i se umezeau

din te miri ce – îi plăcea să aducă beri şi să le împartă cu Răţoiul. Eu nici nu beam, nici nu fumam.

Eram hotărât să fac perfect treaz ceea ce alţii ar îndrăzni să facă doar beţi.

Celor mai mulţi din cartierul nostru ne plăcea să ne refugiem pe acoperişurile terasate. Acolo nu ne deranja nimeni. După violenţele din 1968, după măcelărirea studenţilor în Tlatelolco şi paranoia comunistă a guvernului, Las Julias – dubele de poliţie cu două bănci de lemn în interior unde îi înghesuiau pe arestaţi – treceau zilnic prin zonă. Poliţiştii supravegheau zona stând în picioare pe bara de protecţie din spatele dubei, ţinându-se de nişte bare prinse de uşă. Dacă te vedeau pe stradă, săreau din mersul maşinii, te reţineau sub acuzarea de vagabondaj şi răzvrătire (chiar dacă niciunul dintre poliţişti nu ştia ce înseamnă cuvântul acela) şi te duceau în beciurile poliţiei, cu cătuşele atât de strânse, încât ţi se învineţeau încheieturile. Odată arestat, îţi cărau pumni şi picioare şi-ţi făceau şocuri electrice la testicule până când cineva aducea destui bani încât să-i mituiască, şi abia atunci îţi dădeau drumul. În cel mai bun caz, scăpai cu câteva bastoane luate pe spinare „ca să te înveţi o dată minte să porţi părul scurt, ca bărbaţii, nu lung ca femeile”. Apoi îţi dădeau drumul, dar nu înainte de a te avertiza: „Dacă te mai prindem pe stradă cu părul lung, să ştii că te castrăm, măgarule, dacă tot vrei să fii muiere”.

Singurii nepersecutaţi de poliţie erau „băieţii cuminţi”, cei care făceau parte din Mişcarea Tinerimii Catolice. Băieţii cuminţi purtau părul periuţă, cămaşă încheiată până la gât, cu mânecă lungă şi lănţişor cu crucifix. Nu foloseau „cuvinte urâte”, mergeau zilnic la slujbă, le ajutau pe doamne să-şi care cumpărăturile de la supermarket şi duceau mâncare la orfelinate. Erau idealul oricărei mame sau soacre: fii cuminţi, studenţi cuminţi, băieţi cuminţi. Curaţi, decenţi, ordonaţi, silitori, de o moralitate impecabilă.

Noaptea era caldă. Cărămizile acoperişului dogoreau

şi nu era nicio adiere de vânt să ne mai răcorească. Tontu pufăia încontinuu. Îşi aprindea următoarea ţigară de la chiştocul celei pe care tocmai o fumase.

— De ce e aiurea? l-am întrebat pe Ton tu.

— Pentru că e aiurea şi gata.

— Habar n-ai ce vorbeşti, fraiere. Până nu demult credeai că femeile au ciclu pentru că şi-au pierdut virginitatea, i-am zis batjocoritor.

Tontu era din Tampico. Tatăl său, un marinar, murise după ce căzuse, mort de beat, de la prora unui vas comercial. Maică-sa, alcoolică şi ea, şi-a luat cei cinci copii şi s-a dus în Ciudad de México la fratele ei proaspăt căsătorit. Bietul om, cu salariul lui mizer de topograf, s-a văzut nevoit să aibă grijă de cei şase linge-blide.

— Eu ştiu totul despre femei, a zis Tontu.

— Atunci zi ce e himenul, l-am pus eu la încercare.

Tontu n-a mai scos un cuvânt. Nu avea să afle niciodată ce e acela un himen. Răţoiul a mai luat o înghiţitură de bere şi s-a întors spre mine.

— Vrei să zici că o tipă la ciclu ştie ce e cu moartea? a zis el pe un ton zeflemitor.

— Păi da, că atunci când le vine ciclul, pierd ceea ce ar fi putut fi un copil, i-am răspuns.

— Şi când mi-o frec, ajung şi eu ştiutor ca ele? a intervenit Apiţă. Pentru că şi din mine ţâşnesc o grămadă de spermatozoizi care ar fi putut fi copii.

Râdeau toţi trei, în bătaie de joc, când s-a auzit o voce în spatele nostru.

— Terminaţi cu prostiile.

Ne-am întors toţi, ca la comandă. Era Carlos. Cine ştie cât a stat acolo, ascultându-ne. S-a apropiat de noi. Prietenii mei s-au fâstâcit. Carlos făcea legea în zonă. S-a oprit în faţa lui Apiţă.

— Femeile au între patru sute şi şase sute de ovule. Când le vine ciclul, ovulul se sparge în bucăţele însângerate şi e eliminat, iar pe ele le doare rău de tot. Hormonii le fac să fie arţăgoase, le umflă trupul. Ţie îţi ies

spermatozoizi până şi în somn, iar când ţi-o freci, o faci de plăcere. Ele ştiu multe lucruri despre care noi, bărbaţii, habar n-avem.

Prietenii mei au rămas muţi. N-aveai ce să mai zici. Carlos citea compulsiv filosofie, istorie, biologie, literatură. Se lăsase de şcoală din plictiseală, sătul să tot citească ceea ce lui i se păreau nişte texte mediocre. Ştia enorm de multe lucruri şi nimeni din cartier nu se putea exprima ca el. Folosea limbajul cu exactitate şi ştia ce înseamnă tot soiul de cuvinte complicate şi necunoscute. Şi chiar dacă prietenii mei ar fi ştiut la fel de multe lucruri ca el, tot nu ar fi îndrăznit să-l contrazică. îi ştiau de frică. Toţi îi ştiau de frică.

Carlos a făcut semn spre pachetul de Delicados care ieşea din buzunarul cămăşii lui Tontu.

— Dă şi tu o ţigară, i-a zis.

Tontu s-a ridicat şi i-a pus pachetul în palmă. Carlos a scos o ţigară şi Tontu i-a întins o brichetă. Carlos a aprins ţigara, s-a uitat la pachet ca şi cum ar fi fost un obiect ciudat, apoi l-a mototolit până la rupt şi l-a aruncat în stradă. Tontu s-a uitat revoltat la Carlos.

— De ce-ai făcut asta?

— Ca să nu mori de cancer, i-a răspuns extrem de calm fratele meu, în timp ce stingea ţigara de gardul de sârmă care împrejmuia terasa.

Am zâmbit, iar Carlos, văzându-mă zâmbind, a zâmbit şi el. S-a uitat în sus, la Lună.

— Peste patruzeci şi şapte de zile, Apolo XI va ateriza acolo, în Marea Liniştii, a zis arătând spre un punct nedefinit.

Toţi patru ne-am uitat spre Lună. Imposibila călătorie, îndelung visată de omenire, era pe punctul de a se împlini.

— Forţa gravitaţională pe Lună e de şase ori mai mică decât aici, a adăugat el, fără să-şi ia ochii de la cer.

— Ce? a întrebat Apiţă.

Carlos a surâs.

— Uite-aşa: dacă grasa de maică-ta cântăreşte aici o sută de kile, acolo ar cântări numai şaisprezece.

Carlos ştia prea bine cât de sensibil era Apiţă şi că o asemenea glumă i-ar fi putut umple ochii de lacrimi, însă prietenul meu era prea prins cu calculele aritmetice ca să mai aibă timp de plâns. În plus, Carlos fusese cât se poate de îngăduitor cu el: în realitate, maică-sa cred că avea vreo sută patruzeci de kile.

— Pentru a putea reveni pe Pământ, nava are nevoie de forţa gravitaţională a Lunii. Dacă Apolo XI nu reuşeşte să intre pe orbita lunară, se va pierde în spaţiu şi nimeni şi nimic nu o va mai putea aduce înapoi, a continuat Carlos să explice.

Fratele meu îmi vorbise deja despre această posibilitate. Mă îngrozeam numai gândindu-mă. Trei oameni într-o navă, fără posibilitatea de a mai reveni pe Pământ, plutind la infinit. Trei oameni privind prin hublou la planeta lor care se îndepărtează tot mai mult. Ce ar descoperi în drumul lor spre nicăieri? Ce ar simţi, plutind acolo, sus, în derivă prin spaţiul infinit? Vor aştepta să moară încet, sau or fi având la ei pastile cu cianură ca să scape cât mai repede? Cât le-ar ajunge oxigenul înainte de a începe să agonizeze? S-ar bate pentru mâncare, chiar dacă ar fi numai pentru a mai trăi câteva zile în plus? Departe de a mă entuziasma, cucerirea Lunii mă îngrozea. Tripleţi într-un uter de metal, luptându-se unii cu alţii pentru a supravieţui: o metaforă mult prea personală şi dureroasă pentru mine.

Carlos m-a lovit cu piciorul în talpă.

— Hai la masă.

Mi-a întins mâna ca să mă ajute să mă ridic.

— Ne vedem mâine, le-am zis prietenilor mei.

Am plecat împreună cu fratele meu, strecurându-ne printre fire, cabluri, sârme de rufe, rezervoare de apă. Am ajuns până la marginea acoperişului familiei Avalos. Pentru a ne putea continua drumul spre casa noastră, trebuia să sărim cam un metru şi jumătate, adică distanţa dintre casa

familiei Avalos şi cea a familiei Prieto. De obicei, săream fără să stăm pe gânduri. Făcea parte din rutina zilnică. Dar era cu adevărat riscant. În urmă cu patru luni, Chelo, o tipă de şaptesprezece ani, slăbuţă, frumoasă, cu ochi albaştri, şi prietenul ei, Pereţică, s-au dus într-o noapte să şi-o tragă la adăpostul hainelor întinse la uscat ale familiei Martínez (ne-am dat seama după cele două prezervative folosite pe care le-am găsit acolo a doua zi). Întorcându-se pe întuneric, ea a sărit prima, dar nu a calculat bine distanţa şi s-a prăbuşit în gol. A căzut în genunchi pe capota Dodge-ului Coronet al domnului Prieto. Suspensiile maşinii au absorbit impactul şi i-au salvat viaţa. Femururile i s-au făcut ţăndări, dar coloana vertebrală şi capul i-au rămas intacte. Şi a mai avut un noroc: Colţ, câinele lup al familiei Prieto, o corcitură între o căţea malamut de Alaska şi un ciobănesc canadian, era legat. Dacă ar fi fost liber, ar fi făcut-o bucăţi. Fernando Prieto a ieşit în curte, alarmat de zgomotul maşinii şi de lătratul lui Colţ. A găsit-o pe Chelo întinsă pe pământ, cu muşchii picioarelor străbătuţi de zeci de aşchii de os.

A trebuit să treacă un an şi jumătate până când fracturile lui Chelo să se vindece, după care a urmat o recuperare extrem de dureroasă. Ca urmare a nenumăratelor operaţii, picioarele ei au rămas împânzite de cicatrice. După-amiaza ieşea pe stradă în cârje, ţinându-şi cu greu echilibrul. Apoi se întorcea acasă unde o aşteptau multe şi complicate exerciţii fizice. Instrucţiunile terapeutului şi gemetele de durere ale lui Chelo se auzeau până de cealaltă parte a zidului. Dar chiar şi-atunci, când îndura chinurile acelea cumplite, mereu am văzut-o zâmbind. Veselă, plină de viaţă, niciodată supărată. Peste câţiva ani, numai felul ei dulce în care făcea dragoste cu mine avea să mă scape de nebunie.

Carlos a sărit primul şi s-a oprit să mă aştepte. Am sărit fără nicio problemă. Mă excita să sar peste golul acela. Uneori, îmi complicam cu bună ştiinţă săritura: săream fără să-mi iau avânt, cu ochii închişi, cu mâinile la

spate. Carlos m-a prins într-o zi sărind aşa. Furios, a început să ţipe la mine, dar eu nu l-am luat în seamă şi am sărit din nou. Carlos a sărit după mine şi m-a prins de umeri. Apoi m-a luat pe sus – pe atunci aveam unsprezece ani – şi s-a oprit la marginea acoperişului, prefăcându-se că mă aruncă în gol.

— Te joci cu moartea, tâmpitule?

M-am uitat în jos. Şase metri până la pământ. Însă în loc să-mi fie frică, mi s-a părut amuzant şi am izbucnit în râs.

— Ce e cu tine? m-a întrebat Carlos, surprins.

Îşi pregătise numărul ca să-mi dea o lecţie, şi când colo eu mă prăpădeam de râs, gata să mă prăbuşesc în gol.

Carlos s-a întors şi m-a pus jos pe acoperişul familiei Avalos.

— Dacă te mai prind că faci asta, te omor în bătaie, m-a ameninţat el.

Am zâmbit şi am sărit, tot fără avânt, peste golul acela de un metru şi jumătate, apoi am sărit înapoi şi am luat-o la fugă pe acoperişuri.

Ne-am îndreptat spre acoperişul casei noastre. Pe măsură ce ne apropiam, auzeam tot mai clar ţipetele şinşilelor. Carlos creştea sute de şinşile. Transformase acoperişurile casei noastre şi ale caselor familiei Prieto şi Martínez într-o adevărată crescătorie. Zeci de cuşti mici puse una peste alta, un habitat de rozătoare cu blană fină. În zilele caniculare, duhoarea de urină plutea pe deasupra caselor. Pentru ca nimeni să nu se poată plânge, Carlos îl plătea pe Gumaro, un tânăr mulatru cu un uşor retard mintal, să spele acoperişurile terasate de trei ori pe zi cu clor şi dezinfectanţi.

Carlos a scos o lanternă din buzunarul pantalonilor şi a luminat de jur-împrejur. În bătaia lanternei, câteva şinşile au început să alerge roată prin cuşti, izbindu-se de gratii. Altele se ridicau pe labele din spate ca şi cum ar fi încercat să ghicească ce se întâmplă. Carlos se folosea de lanternă pentru a vedea dacă nu cumva apăruseră pisicile

maidaneze, principalii inamici ai afacerii lui. Pisicile îşi băgau ghearele printre gratiile cuştilor, le înfigeau în capul şinşilelor, apoi le muşcau de bot până le asfixiau, după care le sfâşiau în bucăţi şi le mâncau.

Fratele meu ţinea ascunsă într-o cuşcă de câini o puşcă ruginită, calibru 22, cu un singur foc. Dacă vedea vreo pisică dând târcoale, lua puşca, ţintea capul pisicii şi trăgea. Cătarea puştii nu era prea bună, aşa că uneori glonţul ajungea în burta pisicii. Era la ordinea zilei să găseşti câte o pisică muribundă pe sub vreo maşină, în garaj, gemând de durere, târându-şi maţele ciuruite.

Carlos a început afacerea cu şinşile după ce un unchi i-a făcut cadou o femelă, când a împlinit şaisprezece ani. După două săptămâni, Carlos a cumpărat un mascul. Şinşilele s-au împerecheat şi în mai puţin de două luni perechea avea deja zece pui. Fratele meu a citit într-o revistă despre blana lor preţioasă. S-a dus în centru şi a aflat că un om de afaceri evreu cumpăra en gros blăni de şinşilă. Le-a cerut voie părinţilor mei să instaleze cuşti pe acoperiş şi a mai cumpărat douăzeci de şinşile. După un an şi jumătate, vindea lunar în jur de patru sute de blăni. A organizat creşterea lor în aşa fel încât femelele să nască în pas cu cererea de pe piaţă.

Dar deşi Carlos câştiga puhoi de bani cu şinşilele, nu aceasta era afacerea lui principală.

Umezeală

Am trăit împărţit între două lumi. Una, cea a cartierului căruia simţeam că-i aparţin, teritoriul meu de străzi şi acoperişuri. Cealaltă, şcoala particulară, pentru care părinţii mei munceau din greu. Şcoală cu elevi care mergeau în vacanţă la New York şi-n Europa. Şcoală ce se mândrea cu o disciplină de fier, unde eram obligaţi să ne adresăm profesoarelor cu „miss”, iar în pauze să vorbim englezeşte. O şcoală care pentru mine a fost ca o închisoare şi care ne-a refuzat orice bursă. „Educaţia bună costă, doamnă”, i-a zis mamei mele directoarea şcolii, atunci când mama a rugat-o să fie înţelegătoare cu plata

taxelor. Cred că umilinţa de a se ruga de directoare trebuie s-o fi scos din minţi. „Mai lăsaţi-ne până la sfârşitul anului, când soţul meu va lua sporul de sărbători, vă plătim atunci”, a implorat-o mama. „Trebuie să-mi plătesc profesorii, îmi pare rău”, a zis patroana-cămătar-directoarea-vaca-dracului.

Îmi amintesc că în seara aceea, la cină, tatăl meu s-a făcut negru de supărare când mama i-a spus că directoarea avea să mă exmatriculeze dacă nu plăteau taxele până la sfârşitul lunii.

— Am să fac rost de bani, a zis tata cu vocea gâtuită.

— De unde? l-a întrebat mama.

Tata a tăcut o clipă. Şi-a dus mâna la cap şi şi-a frecat fruntea.

— Pot să cer un împrumut de la firmă.

— Da? Şi după aceea de unde dăm banii înapoi?

Tata şi-a mişcat capul într-o parte pentru a mai scăpa de încordare.

— Ar trebui să-l mutăm la o şcoală publică, a zis mama. Tata şi-a întors privirea spre ea, ca şi cum l-ar fi insultat.

— Educaţia lui e tot ce-i lăsăm moştenire, a zis.

Au tăcut amândoi. Tata a oftat adânc şi a luat-o pe mama de mână.

— O să plătim, stai liniştită.

Credeau că dacă nu-mi ridicam ochii din farfurie, nu eram atent la ce-şi şopteau. Aveam nouă ani şi încă mă recuperam după rana de la picior. Părinţii mei îşi cheltuiseră toate economiile cu operaţia mea, plătind medicii şi spitalizarea. Cum nu aveau încredere în guvern, nici nu voiau să audă să fim trataţi la spitalele de stat. Nimic public, nimic care să duhnească a birocraţie de stat. Nici şcoli, nici spitale, nici locuri de muncă. Dar acum ajunseseră în imposibilitatea de-a ne mai plăti studiile la şcoala particulară.

Carlos a venit cu mine în camera mea. Pe când piciorul mi se refăcea după accident, ca să nu fiu nevoit să

tot urc şi să cobor scări, tata improvizase camera aceea de la parter (nu aveam să mai ocup vreodată camera de la etaj). S-a aşezat gânditor pe patul meu.

— Crezi c-or să ne dea la altă şcoală? l-am întrebat.

Carlos a pufnit, iritat.

— Am s-o fac una cu pământul pe cotoroanţa aia, nu are niciun drept să se poarte aşa cu mama.

A strâns din dinţi, s-a ridicat în picioare şi a dat aşternutul la o parte.

— Culcă-te, mi-a zis.

M-am băgat în pat şi Carlos m-a acoperit cu pătura.

— Noapte bună, mi-a zis, mângâindu-mă scurt pe frunte, apoi a ieşit.

Părinţii mi-au plătit şcoala la timp. Apoi şi-au acoperit toate datoriile din vânzarea Fordului Mercury, maşina la care tata ţinea ca la ochii din cap. Era mândru că reuşise s-o cumpere după ani lungi de muncă. Dar venise vremea ca Mercury şi mândria lui să dispară.

Rămas fără maşină, tata s-a văzut obligat să folosească mijloacele de transport în comun. Se trezea la patru şi jumătate dimineaţa, se spăla, lua micul dejun şi pleca spre staţia de autobuz a liniei Popo-Sur 73, aflată pe celălalt mal al râului Churubusco. Se întorcea la zece noaptea, epuizat, după ce făcea două schimburi.

Fireşte că nici pe noi nu ne mai ducea nimeni la şcoală. La şase dimineaţa, ieşeam împreună cu Carlos şi ne îndreptam spre staţia de troleibuz din San Andrés, Tetepilco. Străbăteam câmpuri unde erau înjghebate nişte terenuri de fotbal marcate cu var, care atunci când ploua se transformau într-o mlaştină. Ca să nu ne murdărim cu noroi uniforma săream de pe-o piatră pe alta, dar era imposibil să nu aluneci şi să te stropeşti.

La intrarea în şcoală ne întâmpina un administrator care verifica dacă uniformele erau curate, dacă băieţii au părul scurt şi fetele fusta suficient de lungă, plus igiena personală (unghii tăiate, urechi spălate). Nu de puţine ori m-au trimis acasă pentru că aveam pantalonii pătaţi cu

noroi. Cum nu avea cine să vină să mă ia, Carlos se vedea nevoit să mă ducă el. Dar era destul de distractiv. Ne duceam la Muzeul de Ştiinţe ale Naturii şi ne uitam la animalele împăiate sau ne strecuram în grajdurile hipodromului ca să vedem cum erau antrenaţi şi îngrijiţi caii de rasă.

La patru luni după ce părinţii mei reuşiseră să plătească regulat taxele şcolare, o sumă care însemna lunar şaizeci şi cinci la sută din salariul câştigat de tata în cele două schimburi pe care le lucra zilnic, au fost chemaţi urgent de directoare, spunându-li-se limpede că trebuiau să vină amândoi.

Părinţii mei au dat fuga la şcoală agitaţi şi plini de îngrijorare. Niciodată nu mai fuseseră chemaţi atât de urgent. În lungul drum cu autobuzul către şcoală şi-au imaginat ce era mai rău: un accident, o bătaie, un furt.

Vaca de directoare, fără să-i pese că-i luase pe părinţii mei de la muncă, i-a făcut să aştepte aproape două ore. Cu acele două ore ei şi-ar fi putut salva ziua de muncă şi nici n-ar mai fi trebuit să vină cu sufletul la gură.

Când au intrat în biroul directoarei, m-au găsit şi pe mine acolo. Au fost surprinşi să mă vadă. Se gândiseră că fuseseră chemaţi pentru Carlos, care pe atunci era tot mai rebel, şi nici nu le trecuse prin cap că putea fi vorba despre mine.

Directoarea ha invitat să ia loc. Părinţii mei s-au aşezat pe scaunele tapiţate cu piele. Directoarea a arătat spre mine.

— Ne-am hotărât să-l exmatriculăm pe Juan Guillermo, definitiv şi irevocabil.

Părinţii mei au făcut un schimb de priviri, apoi mama s-a uitat la mine.

— Ce-a făcut? a întrebat ea cu o voce pierită.

Directoarea a deschis gura indignată.

— În această şcoală nu putem tolera un elev precum fiul dumneavoastră.

— Dar ce-a făcut? a insistat mama.

Directoarea, care pretindea să i se spună Miss Ramirez, s-a întors spre mine înălţându-şi mândră bărbia.

— Să vă spună el.

Părinţii mei au aşteptat să le spun. N-am îndrăznit să scot nicio vorbă. Directoarea s-a oprit lângă mine, ameninţătoare.

— Hai, spune-le părinţilor tăi ce-ai făcut.

M-am uitat la directoare cu coada ochiului. Mama s-a întors spre mine.

— Ce-ai făcut?

Am continuat să tac. Miss Ramirez mi s-a adresat în engleză, ştiind prea bine că părinţii mei nu înţelegeau ce spunea.

— Come on. Teii them. Don't be a coward.1

Tăceam cu îndărătnicie. În loc să mă sperie, atitudinea directoarei mă făcea să fiu tot mai furios.

— Nu-l puteţi exmatricula în mijlocul anului şcolar, a zis mama.

] Haide. Spune-le. Nu fi laş (n. red.).

— Eu exmatriculez pe cine vreau şi când vreau, doamnă. Şi cum puştiul ăsta refuză să spună ce-a făcut, mă văd obligată să vă spun chiar eu…

Atunci am intervenit, înainte de a apuca să mai spună ceva.

— Am sărutat o fată, mami.

Tata, care până atunci nu se băgase în discuţie, s-a luat de directoare.

— O să-mi exmatriculaţi copilul pentru c-a sărutat o fată?

— Bineînţeles că nu, domnule, va fi exmatriculat pentru că l-am găsit pe jumătate dezbrăcat, abuzând sexual o fetiţă, şi ea pe jumătate dezbrăcată. Fiul dumneavoastră a comis o faptă care încalcă grav moralitatea şi aşa ceva nu poate fi tolerat în şcoala noastră.

— Dar fiul meu e un copil.

— Nu, domnule, fiul dumneavoastră e un pervers.

Clasă. Pauză. Linişte. Priviri. Respiraţie. Bătăi de inimă. Mâini. Fustă. Genunchi. Coapse. Piele. Mângâieri. Priviri. Chiloţi. Respiraţie. Bătăi de inimă. Atingere. Pubis. Apropiere. Tremur. Priviri. Atingere. Pubis. Linişte. Chiloţi. Deget. Pubis. Umezeală. Geamăt. Respiraţie. Pantaloni. Fermoar. Mâini. Răsuflare. Priviri. Tremur. Nasturi. Mâini. Pută. Erecţie. Mângâiere. Pizdulice. Atingere. Teamă. Excitare. Priviri. Frecare. Puţă. Pizdulice. Înăuntru. Umezeală. Transpiraţie. Piele. Puls. Răsuflare. Clopoţel. Priviri. Separare. Tăcere. Despărţire. Clasă. Uşă. Tăcere. Bătăi de inimă. Voci. Colegi, învăţătoare. Clasă. Priviri. Secret.

Carlos a stins lanterna, a luat puşca din cuşca de câini şi a băgat un glonţ pe ţeavă.

— Poate apare vreo pisică, a zis şi s-a sprijinit iar de perete.

Am stat în tăcere. Şinşilele ţipau în beznă. Pe cer, Luna urma să fie cucerită. Poate fi cucerit ceva de necucerit? Urma unei nave spaţiale mânjind Marea Liniştii. Oamenii şi obsesia lor de a călca totul în picioare.

În depărtare se auzeau maşinile trecând pe râul Churubusco. Ceea ce acum era o şosea, înainte fusese o apă transparentă unde vieţuiau peşti, broaşte, axoloţi şi ţestoase, în care părinţii mei şi prietenii lor se scăldau în după-amiezile caniculare. Râurile Piedad, Mixcoac, Los Remedios: toate transformate în şosele, acoperite cu tone de asfalt. Masacrul acvifer din oraşul meu.

— Cum o chema pe tipa cu care ţi-ai tras-o la şcoală? a întrebat Carlos.

— Nu mi-am tras-o cu nicio tipă.

Carlos a zâmbit. Silueta lui decupată în întuneric. Ţeava puştii strălucind în bătaia acelei Luni ce urma să fie călcată de picior de om.

— Tipa aia, omule, ştii tu care.

— Fuensanta.

— Aşa, aşa. Uitasem. Fuensanta. Căcat! N-ai putut şi tu să alegi una pe care s-o cheme altfel? Fue Santa.1 Nu te

mai fâţâi atât, sigur prind una.

Carlos a aprins lanterna şi a luminat cuştile. Ochii şinşilelor au scânteiat roşiatici. A stins lanterna.

— Şi, ţi-ai lins degetul după ce i l-ai băgat în cochilie?

Fireşte că mi l-am lins, mirosit, apoi lins din nou. I-am păstrat gustul pe limbă. L-am savurat. Fuensanta. Fuente Santa[23], fântâna secretelor, fântâna umedă.

— Ţi-am mai spus că nu, i-am zis supărat.

Carlos a surâs. Îmi pusese aceeaşi întrebare de o sută de ori şi de o sută de ori îi răspunsesem că nu. L-am minţit de o sută de ori şi de o sută de ori el aşteptase să-i spun adevărul.

— Pun pariu că degetul încă îţi miroase a Fuensanta.

Evident, degetul încă îmi miroase a Fuensanta şi nu va înceta niciodată să-mi miroasă a ea.

— Degetul meu nu miroase a nimic, i-am zis.

— Cât ai mai făcut-o pe mama să plângă pentru că te-ai hârjonit cu Fuse Sfânta.

Am auzit şinşilele mişcându-se agitate. Carlos a aprins lanterna. Doi ochi galbeni au strălucit printre cuşti. Carlos a ridicat puşca, ţinând lanterna de-a lungul ţevii ca să poată ţinti. Văzând raza lanternei, pisica a sărit pe marginea acoperişului. Era gata să scape, când a răsunat împuşcătura. Pisica a miorlăit scurt şi s-a prăbuşit în stradă. Am dat fuga să ne uităm după ea. Pisica a rămas o vreme cu faţa în sus, apoi s-a ridicat clătinându-se şi s-a ascuns sub o maşină.

— Asta în veci nu mai pune gura pe carne de şinşilă, a zis Carlos.

Unii psihologi susţin că atunci când un geamăn îl pierde pe celălalt, din cauza morţii, despărţirii sau din oricare alt motiv, rămâne cu un adânc sentiment de abandon. Geamănul singuratic trăieşte cu senzaţia unei amputări, a unei răni de nevindecat. Aşa că geamănul singuratic începe să caute o tovărăşie care să-i umple acel

---

2 Joc de cuvinte. Fue Santa s-a putea traduce prin „Fuse sfântă".

3 Fântână sfântă.

gol emoţional. În cazul meu, nu am căutat prieteni sau jocuri, ci femei. Încă de mic, de pe la patru, cinci ani, nu mă gândeam decât la femei, simţeam o puternică nevoie de prezenţa lor, de privirea şi de goliciunea lor. Mângâierea pielii lor îmi alina senzaţia de absenţă. La început era vorba despre simple atingeri pe braţ, o scăpărare a muşchilor. Până la Fuensanta.

Directoarea, stând ţeapănă în mijlocul biroului, continua să mă privească reprobator. Mama, mâhnită peste măsură, îşi lăsase capul în piept.

Tata s-a îndreptat în scaun.

— Cine l-a văzut?

— Jumătate din şcoală, domnule Valdés. Învăţătoarea, mai mulţi colegi. Juan Guillermo avea pantalonii în vine şi o pipăia pe o colegă căreia îi dăduse chiloţii jos.

Mama a început să plângă în tăcere. Iar eu eram tot mai furios. Tata părea că încearcă să pună lucrurile cap la cap.

— Şi fetiţa?

— Ce e cu ea?

— A vrut şi ea, sau Juan Guillermo a forţat-o?

— Bineînţeles că a forţat-o, domnule Valdés.

M-am ridicat în picioare şi i-am zis directoarei:

— Nu e adevărat. Şi ea a vrut.

— Tu să taci şi să stai jos, mi-a cerut directoarea.

— Nu e adevărat, am repetat indignat, nu am obligat-o.

— Stai jos odată, mi-a cerut directoarea din nou.

Am rămas în picioare. Tata s-a întors spre directoare.

— Fetiţa ce zice?

— Ce să zică? Vă rog…

— Ce zice? C-a obligat-o, sau c-a fost de acord?

— Bineînţeles că nu a fost de acord.

— Vreau să aud asta de la ea, a zis tata, supărat.

— Cred că onoarea ei a fost compromisă destul şi nu e cazul să o expunem din nou, a zis directoarea într-un limbaj demn de o telenovelă.

Tata a început să pună presiune.
— Bănuiesc că o veţi exmatricula şi pe ea.
— Bănuiţi rău. Există un singur responsabil, şi acesta este Juan Guillermo. E exmatriculat pentru totdeauna. Nu mai are ce căuta în şcoala asta.
— Şi ea a vrut, am insistat eu.
— Termină cu minciunile, mi-a aruncat directoarea.
Furia.
— Nu sunt minciuni. Amândoi am vrut.
Directoarea a făcut o jumătate de piruetă şi s-a aşezat pe scaunul de la birou.
— Nu mai avem ce discuta. Copilul ăsta va fi exmatriculat, după cum îl vom exmatricula şi pe Juan Carlos. Nu vrem să-i mai vedem în şcoala noastră. Acum vă rog să ieşiţi pentru că am treabă.
Tata s-a aplecat spre ea, nervos.
— Ce treabă are Juan Carlos cu toată povestea asta?
— Nu-mi place cum sunt educaţi copiii dumneavoastră, domnule Valdés, şi vă rog să plecaţi imediat.
— Cum? a întrebat tata, nevenindu-i să creadă.
De parcă n-am fi fost acolo, directoarea a luat nişte hârtii şi a început să le citească. M-am năpustit spre biroul ei, i-am smuls hârtiile din mâini şi le-am aruncat pe jos.
— Ce faci, idiotule?
Am aruncat pe jos tot ce avea pe birou. Directoarea s-a ridicat şi s-a refugiat lângă o vitrină.
— Fiul vostru e un diavol împieliţat! le-a strigat părinţilor mei. Plecaţi sau chem poliţia.
Mama m-a prins de mână şi m-a târât spre uşă. Tata, furios şi el, a încercat să spună ceva, dar mama l-a oprit, strângându-l de braţ.
— Nu te coborî la nivelul ei, i-a zis, apoi s-a întors spre mine. Du-te în clasă şi ia-ţi lucrurile, mi-a cerut.
— Vă jur că şi ea a vrut, le-am zis.
— Du-te şi ia-ţi lucrurile, a repetat mama.
M-am dus în clasă. Era în timpul orei. Învăţătoarea

mi-a dat voie să intru cu condiţia să nu stau mai mult de un minut. Mi-am luat ce aveam de luat, caietele şi cărţile, şi am pus totul în ghiozdan. Colegii nu şi-au dezlipit ochii de pe mine, şuşotind între ei. M-am îndreptat spre uşă. Am schimbat o privire cu Fuensanta, apoi am ieşit. De atunci n-am mai văzut-o niciodată.

Ploaie

— Ce-ai zis? am auzit o voce întrebând în spatele meu, în timp ce jucam fotbal pe stradă. Nu i-am dat atenţie, echipa lui Tena Puricosul ne ameninţa poarta.

— Ce-ai zis? a insistat vocea.

Am degajat mingea şi m-am întors. Antonio, unul dintre băieţii cuminţi, unul dintre venerabilii tineri catolici din cartier, mă privea cu asprime.

— Ce-am zis despre ce?

Antonio era cu trei ani mai mare decât Carlos, părinţii lui erau proprietarii unei papetării din apropiere, de pe strada Retorno. Era un grăsan cu părul creţ, tuns foarte scurt şi, ca toţi băieţii cuminţi, purta cămaşă cu mânecă lungă, tricou alb şi un crucifix la gât.

— Ce i-ai zis prietenului tău.

— Nu-mi amintesc.

— Aminteşte-ţi.

Am izbucnit în râs. Nu înţelegeam ce urmărea grăsanul.

— Ţi-am zis că nu-mi amintesc.

A făcut un pas spre mine.

— Ce i-ai strigat lui?

A arătat către Cartofii, care, asemenea tuturor, se oprise din joc ca să ne asculte.

— Cartofului? A, da, mi-am amintit. I-am strigat să nu fie căcănar şi să dea drumul la minge.

Antonio m-a ţintuit cu privirea.

— Asta să fie ultima dată când tu, sau oricare dintre prietenii tăi, mai vorbiţi urât pe stradă.

N-am înţeles ce voia să spună.

— Ce?

— Să nu mai vorbeşti prostii. Femeile de pe strada asta au dreptul la respect.

M-am uitat în jur: nu se vedea nici ţipenie de femeie.

— Care femei? l-am întrebat şi am râs din nou.

— Te-am avertizat, a zis şi s-a uitat către ceilalţi. Vă avertizez.

S-a întors, gata de plecare. Nu făcuse mai mult de zece paşi când am strigat din toţi rărunchii:

— S-o fut pe mă-ta cu toţi pulalăii.

Am izbucnit cu toţii în râs. Furios, Antonio s-a întors şi s-a repezit la mine. Mi-a tras una de m-a dat pe spate. Tena Nas-Strâmb a sărit pe el, dar Antonio, mai înalt şi mai bine făcut decât noi, în plus cu nouă ani mai mare, l-a apucat pe Nas-Strâmb de umeri şi l-a pus la pământ printr-o mişcare de judo (băieţii cuminţi făceau judo şi karate). Am ţâşnit în picioare şi i-am tras un pumn în ureche, dar a reuşit să mă prindă de cămaşă şi, dintr-o singură mişcare, m-a izbit cu faţa de asfalt.

Ceilalţi nu s-au băgat. Antonio a arătat cu degetul spre mine.

— Să nu zici că nu ţi-am spus: nu vreau să vă mai aud vorbindu-se urât.

S-a uitat la prietenii mei.

— Vă învăţ eu ce-i respectul, de bunăvoie sau siliţi. Dacă nu eu, careva dintre ai mei tot va veni să facă ordine. Eu zic să aveţi grijă.

S-a uitat sfidător la noi toţi şi apoi a plecat fără să mai privească înapoi. Iarăşi sânge, sânge cu găleata, de data aceasta ţâşnind din nasul meu.

În după-amiaza când am făcut dragoste cu Chelo pentru prima dată, ploaia nu a încetat nicio clipă. Ploua fără oprire încă din dimineaţa zilei trecute, când îi îngropaserăm pe părinţii mei, la fel cum ploua fără încetare în ziua în care îl înmormântaserăm pe Carlos. Au murit la trei ani după el. Au derapat pe şosea şi maşina s-a dus direct într-o prăpastie. Oricât s-au străduit, mama şi tata nu au putut trece peste moartea lui Carlos. Părinţi-

fantomă bântuind prin casă, acuzându-se că se bucuraseră de o călătorie în Europa, în timp ce fiul lor era ucis pe un acoperiş din apropiere. Părinţi-fantomă izbucnind în plâns în timpul cinei. Părinţi-fantomă pe care-i găseam dimineaţa zgâindu-se la scaunul gol unde fratele meu obişnuia să se aşeze la masă. Părinţi-fantomă.

Au muncit mai mult ca niciodată. Tata a reuşit să cumpere o altă maşină, dar acum nu mai era loc nici de satisfacţie, nici de mândrie. A cumpărat-o mânat de durere, de lacrimi, de o depresie cumplită. Atât de cumplită, încât tata nici măcar nu şi-a dat seama de moartea bunicii, suferind şi ea de depresie, obsedată de gândul că nu putuse evita moartea scumpului ei nepot. Bunica a murit în faţa televizorului, în timp ce se uita la unul dintre programele cu concursuri. Slăbită, anorexică, a închis ochii şi şi-a dat duhul fără să scoată vreun sunet. Tata, stând la masa din sufragerie, citind pentru a zecea oară valorile nutriţionale ale unei cutii de cereale, nu şi-a dat seama că se stinsese din viaţă cea care-i dăduse viaţă. Adevărată fantomă, tata a stins lumina în sufragerie, i-a zis noapte bună bunicii deja moarte, a sărutat-o pe frunte şi a urcat în dormitor. Eu am fost cel care i-a bătut la uşă dimineaţa, pentru că bunica lăsase televizorul deschis peste noapte şi nu se mişca. Tata – orfan de trecut şi orfan de viitor, orfan de mamă şi de fiu.

Părinţii mei au cumpărat maşina aceea ca pe o rachetă spre moarte. Un cartuş pe patru roţi pe care l-au folosit ca să se sinucidă. Tata, considerat de toţi prietenii săi drept un şofer excelent, a pierdut controlul maşinii într-o curbă cât se poate de simplă. El şi mama s-au prăbuşit într-o prăpastie de patruzeci de metri. Se îndreptau spre satul natal al bunicii mele, ca să-i ducă cenuşa la un altar ridicat în mijlocul selvei din Tamaulipas.

Noi, cele zece rude care au suportat ploaia la înmormântarea părinţilor mei, ne-am murat bine şi ne-am înglodat în noroi

(„îngălaţi”, ar fi zis administratorul de la şcoala

particulară). Prietenii mei au stat tot timpul lângă mine, Apiţă plângând fără încetare.

Furtuna nu s-a oprit pe durata înmormântării. Apa băltea în gropile unde urmau să fie îngropaţi părinţii mei. Apă năpustindu-se asupra groparilor care aruncau lopeţi de noroi peste sicrie. Apă şi iar apă. Poliţiştii au stabilit că asfaltul ud făcuse ca maşina să patineze. Dar eu ştiam că nu era aşa. Tata trebuie să se fi uitat la mama, ea trebuie să se fi uitat la el, s-au înţeles din priviri, niciunul dintre ei nu mai putea şi nici nu mai voia să reziste. Tata trebuie să-şi fi luat mâinile de pe volan, lăsând ca maşina să se îndrepte vertiginos spre prăpastie. Asta cred eu.

La întoarcerea de la cimitir, nimeni dintre cei care au urcat cu mine în maşină nu a scos o vorbă. Fiecare cu gândurile lui, tremurând de frig. Unchii mei m-au lăsat acasă, iar prietenii au plecat abătuţi. Am rămas singur. Am intrat în casa unde mă aşteptau doi papagali şi-un boxer castaniu. Casa imensă în care acum locuiau fraţii mei invizibili, părinţii mei invizibili, bunica mea invizibilă.

În după-amiaza zilei următoare am ieşit pe stradă. Am umblat năuc prin ploaie. Nu mai suportam să stau în casă. Chelo m-a văzut de la fereastră. A deschis uşa şi a venit la mine şchiopătând prin ploaie. M-a îmbrăţişat. Nu mi-a zis condoleanţe, nu a zis „îmi pare rău”, doar m-a îmbrăţişat.

Seara, am făcut dragoste în cămăruţa mea, în vizuina mea de animal rănit. Chelo m-a rugat să sting lumina. Nu voia să fiu oripilat de cicatricile ei, de coapsele ei măcelărite ca urmare a intervenţiilor chirurgicale care i-au refăcut femururile bucăţică cu bucăţică.

N-am stins lumina. Mi-am dat jos pantalonii şi i-am arătat cicatricea de pe piciorul meu. Nu ştia de faza cu ciobul de sticlă. Printre săruturi, i-am dat jos fusta. Mi-am lipit cicatricea de cicatricile ei. Rană lângă rană. După ce căzuse de la o înălţime de şase metri, părinţii ei o trataseră cu dispreţ. „Aşa-ţi trebuie dacă umbli ca o curvă pe acoperişuri”, i-a zis taică-su. Prietenul ei, Pereţică, cel

care-i jurase iubire veşnică, nici măcar n-a catadicsit să dea un telefon ca să întrebe cum se simte. Doar Carlos şi Fernando Prieto au vizitat-o la spital. Carlos a fost să o vadă zilnic.

Am făcut dragoste în timp ce tristeţea mi se înghesuia în piept. N-am folosit prezervativ. Nu-i păsa dacă rămânea însărcinată. S-a încolăcit în jurul trupului meu, iar eu am rămas aşa, adăpostindu-mă de atâta moarte.

La şcoală, după ore, eram aşezaţi într-un şir lung de bănci unde aşteptam ca părinţii să vină să ne ia. Fetele stăteau în faţa noastră, într-un alt rând de bănci. Părinţii mei semnaseră un act prin care-l autorizau pe fratele meu, Juan Carlos, să mă ia de la şcoală. Deşi nu trebuia să aştept pe nimeni, îmi plăcea să stau o vreme lângă colegii mei de clasă, nu pentru ei, ci pentru că în banca din faţa mea se aşeza Fuensanta.

Pedeapsa pentru elevul care se comporta urât era aşezarea lui într-una dintre băncile ocupate de sexul opus. Pentru un băiat, a fi pus în rând cu fetele era o ruşine. Dar nu şi pentru mine. Făceam tot ce puteam ca să fiu pedepsit şi mutat pe rândul fetelor, lângă Fuensanta, ceea ce se întâmpla frecvent.

Fuensanta era blondă, cu ochi căprui-deschis, pistruiată. Se zice că o femeie fără pistrui e ca o mâncare fără sare. Fuensanta dădea pe dinafară de sare. Pistrui pe nasul ei cârn, pistrui pe piept, pistrui pe braţe. Avea păr lung, era slabă, cuminte, dulce. Fiica unei americance din Texas şi a unui biochimist din Coahuila, care a sfârşit prin a intra în politică. Mi-a plăcut foarte mult de când am văzut-o prima oară. Ea mi-a plăcut cel mai mult pe când aveam nouă ani.

Relaţia noastră, dacă poate fi numit relaţie ce s-a petrecut între noi, a început de la o gumă de mestecat. I-am cerut una.

Mi-a zis că cea din gura ei era ultima pe care o avea, dar că încă mai avea gust. „Ai curaj s-o mesteci, dacă ţi-o dau?” m-a întrebat. Am dat din cap că da. Şi-a scos guma

din gură şi mi-a dat-o. Am început s-o mestec, excitat la gândul că-i simţeam pe limbă saliva. După ce am mestecat-o un timp, mi-am luat inima în dinţi şi am întrebat-o: „Dacă ţi-o dau înapoi, ai curaj s-o mesteci?” A rămas pe gânduri câteva secunde eterne. A dat din cap că da. A luat guma şi şi-a băgat-o cu delicateţe în gură.

Schimbul de gumă a devenit o rutină în pauze, modalitatea noastră de a ne săruta.

La şcoala noastră, pauza era numită „recess”. Şi în recess aveai voie să vorbeşti doar în engleză. „Pass me the ball”, „Do you want a piece of my sandviş?”, „It’s awesome”.[4] Iowa în inima Mexicului. Pentru a fi siguri că vorbim englezeşte în pauze (şi pentru a ne controla şi supraveghea), conducerea şcolii a inventat un pervers sistem de spioni numiţi „Safety Patrols”. Elevii cu cele mai bune note erau consideraţi elita acestui mini-Gestapo. Numai ei aveau voie să umble pe coridoare în pauze pentru a se asigura că nimeni nu intră în clase să fure; tot ei aveau grijă să fie respectate regulile de a se vorbi englezeşte, de a nu ţâşni ca din puşcă pe coridoare atunci când suna, de a avea cămaşa călcată, de a te aşeza în şir indian la întoarcerea în clasă, de a nu te băga în faţă la cantină, de a nu face prostii. Dacă un safety patrol se plângea de tine, pe bună dreptate sau nu, primeai un cinci la purtare. Doi de cinci însemna o eliminare de trei zile, trei de cinci însemnau două săptămâni de eliminare, iar la patru de cinci erai exmatriculat definitiv. Safety Patrols aveau la îndemână un bogat arsenal de ameninţare şi şantaj. Putere idioată şi fascistă lăsată în mâinile unor copii de nouă şi zece ani.

Fuensanta era safety patrol. O elevă exemplară. Cea mai mare din clasă: zece ani şi cinci luni. Eu cel mai mic: nouă ani şi două luni. Ea repeta clasa pentru că nu-i fusese recunoscut anul făcut la Buenos Aires, acolo unde tatăl ei fusese trimis ca funcţionar al ambasadei. Era altfel decât

4 „Dă-mi mingea“, Vrei o bucată din sandviciul meu?“, „E grozav“ (n. red.).

noi. Ştia mai multe decât oricare şi nu vorbea doar engleza, ci şi franceza.

Cu trecerea timpului, faza cu guma a ajuns tot mai sofisticată. Nu ne-o mai dădeam din mână în mână, ci din gură în gură. Mă bucuram pentru câteva secunde de buzele ei calde, de limba ei lăsând guma pe limba mea.

În pauze ne întâlneam într-un colţ mai puţin umblat din curtea şcolii. Aveam doar câteva minute la dispoziţie, pentru că ea trebuia să se întoarcă la spionat şi supravegheat. Vorbeam puţin, niciodată despre noi. Mă temeam că dacă i-aş fi vorbit despre lumea mea de acoperişuri şi despre părinţii mei nevoiţi să-şi vândă maşina ca să mă ţină la şcoală, atunci n-ar mai fi vrut s-audă de mine. Aveam să aflu până la urmă că ei îi era ruşine cu familia ei: un tată beţiv şi abuziv, politician corupt şi autoritar; o mamă frumoasă şi proastă pe care taică-su o snopea în bătaie şi care ajunsese să aibă inima de piatră. Rezervaţi în privinţa vieţilor noastre personale, ne limitam să discutăm despre şcoală, să ne bârfim colegii, să spunem ce profesor ne era simpatic sau antipatic, să ne plângem de temele prea multe.

Într-o zi l-am văzut pe Carlos jucând „păianjen" pe genunchiul unei fete în fustă. Jocul presupunea să-ţi pui degetele strânse pumn pe genunchiul ei, apoi să le deschizi lent, unul câte unul, ca şi cum ar fi fost piciorușele unui păianjen, mângâindu-i piciorul. Atunci când Carlos i-a făcut „păianjen", fata s-a înroşit la faţă şi pielea i s-a făcut de găină. M-am gândit că nu ar fi rău să joc şi eu „păianjen" cu Fuensanta.

În timpul unei recess, stând în colţul nostru retras, i-am propus să jucăm „little spiders".

— Ce e asta?

— Dă-mi genunchiul.

Şi-a apropiat de mine piciorul stâng. Mi-am făcut pumn degetele mâinii drepte, apoi am deschis degetele unul câte unul. A funcţionat perfect: Fuensanta s-a înfiorat şi pielea i s-a făcut de găină, aşa cum se întâmplase şi cu

fata cu care se jucase Carlos. Am ridicat ochii şi i-am văzut picioarele desfăcute. La capătul lor, i-am zărit chiloţii. Şi-a dat seama unde mă uit, dar nu şi-a strâns picioarele.

— Continuăm? am întrebat-o.

S-a gândit o clipă, apoi a fost de acord. Mi-am pus degetele pe interiorul coapsei ei drepte şi am mângâiat-o lent. Ea s-a înfiorat din nou şi pielea i s-a făcut ca de găină.

— Ţi-a plăcut?

Fuensanta a inspirat adânc. În jurul gâtului i-au apărut câteva mici pete roşiatice. Ne-am privit în ochi pentru o clipă. Amândoi respiram agitat. Inima îmi bătea să-mi sară din piept.

— Încă o dată? am întrebat-o cu voce tremurătoare.

— Îhî, a reuşit ea să îngaime.

Mi-am întins degetele înspre partea de sus a coapsei. I-am atins dantela chiloţilor. Atunci Fuensanta s-a dat înapoi şi s-a uitat în jur. Răsufla cu greutate. S-a liniştit, iar eu am continuat să-i ating pubisul cu degetele. Ea se uita la mine, fără să-mi îndepărteze mâna.

Brusc şi-a strâns picioarele şi s-a tras într-o parte. Mi-a făcut semn din cap: în spatele meu, se apropiau două dintre prietenele ei. M-am ridicat şi mi-am scuturat pantalonii ca să nu se vadă cât eram de excitat.

— Ne mai vedem, i-am zis.

Ea a zâmbit forţat. A vrut să spună ceva, dar avea vocea gâtuită. Nici eu nu mai puteam spune nimic. Am trecut pe lângă prietenele ei şi m-am pierdut printre colegii mei care jucau baschet în curtea şcolii.

Se zice că vikingii nu se căsătoreau cu virgine. Li se părea ceva suspect ca o femeie să nu fi fost dorită de alţi bărbaţi. Pentru ei, virginitatea era un defect, nu o virtute. În vreme ce în ţările din Orientul Mijlociu femeile care-şi pierdeau virginitatea, făcându-şi astfel de ruşine familia, erau omorâte cu pietre, în rândul vikingilor, pentru femei era o mare ruşine să nu incite instinctul masculin. Cu siguranţă că virgina ascundea nişte vicii intolerabile: un caracter urât, o respiraţie dezgustătoare, lipsă de graţie,

neghiobie. Din cine ştie ce motiv sucit, himenul ei rămăsese intact. Cine poate să iubească o femeie care-a fost respinsă de ceilalţi?

Fum

Carlos, Nebunul şi Castorul Turbat au apărut fugind mâncând pământul. Au sărit peste zid în curtea casei familiei Montes şi au urcat în goană scara în formă de melc care ducea la terasa de pe acoperiş. Cu pistolul în mână, opt poliţişti alergau pe urmele lor. Patru dintre ei au sărit în curtea familiei Montes, iar ceilalţi patru au continuat să alerge de-a lungul străzii. Eu şi Răţoiul i-am văzut în depărtare în timp ce dădeam de mâncare şinşilelor. Carlos şi prietenii lui au făcut slalom printre hainele întinse la uscat pe terasă, îndepărtându-se de urmăritori.

Cum nu cunoşteau labirintul acela de acoperişuri, cei patru poliţişti au fost gata să cadă în golul de aproape trei metri lungime dintre casa familiei Rodríguez şi casa familiei Padilla. S-au oprit la timp şi, până să se hotărască dacă să sară sau să aleagă un alt drum, Carlos şi ceilalţi doi s-au pierdut pe acoperişuri.

Supăraţi că le pierduseră urma, poliţiştii au scotocit fiecare casă. Fără să ceară voie. Au intrat cu forţa, pur şi simplu. Nimeni nu a protestat. Într-un cartier ca al nostru, poliţia nu avea nevoie de ordin de percheziţie emis de un procuror. Avea putere şi autoritate depline. Legile şi drepturile cetăţeneşti se aplicau în alte zone ale oraşului, acolo unde locuiau colegii mei de la şcoala particulară, nu în cartierul nostru.

Poliţiştii i-au căutat ore în şir pe fratele meu şi pe prietenii lui. Au scotocit fiecare casă, cameră cu cameră, au intrat în băi, s-au uitat sub paturi, au forţat uşile închise, i-au ameninţat pe vecini. Nimic. Nici urmă. Fratele meu şi prietenii lui dispăruseră ca fumul.

Uneori, Chelo rămânea la mine peste noapte. îi minţea pe părinţi că trebuie să plece în practică universitară – studia medicina şi era obligată să facă practică în zonele rurale. Chelo îşi făcea bagajele, îşi lua

rămas-bun de la părinţii ei, se urca în maşina unei colege care o ducea câteva numere mai încolo, după care Chelo se furişa în casa mea, urmărită de privirea complice a celei care o acoperea.

Chelo era tandră şi avea grijă de mine. Eu nu aveam niciun chef să mănânc, să fac baie, să-mi fac patul. Îmi dădea să mănânc, făcea duş împreună cu mine, mă ajuta să gătesc, să spăl, să fac curat. A făcut tot ce-a putut pentru ca eu să trec peste moartea părinţilor mei.

Înţelegerea era tacită: relaţia noastră avea să fie una temporară, fără viitor. Chelo mă anunţase că la un moment dat nu va mai veni şi m-a pus să jur că nu aveam s-o caut. Urma să rămân încă o dată orfan: să o pierd pe Chelo. Cel puţin dispariţia ei nu avea să fie bruscă şi violentă precum celelalte. Nu avea să fie o Chelo invizibilă, ci o femeie trăindu-şi viaţa în altă parte, o existenţă paralelă, poate vizibilă din nou, la un moment dat.

Nu aveam de ce să mă îndrăgostesc, dar m-am îndrăgostit. De ochii ei albaştri, de trupul ei slab, de pielea ei fără urmă de păr. De mângâierile ei nesfârşite, de drăgălăşenia ei, de bucuria ei. I-am sărutat picioarele, cicatricile ca nişte bucăţi de sârmă ghimpată. I-am sărutat buzele, ochii, gâtul, spatele, fesele, clitorisul, anusul. I-am băut picăturile de transpiraţie, secreţiile vaginale şi, uneori, lacrimile. Nu era sentimentală ca Apiţă. Dimpotrivă, era de o veselie aproape imbatabilă. Dar când făceam dragoste, plângea şi mă strângea tare, sărutându-mă iar şi iar.

Dormeam îmbrăţişaţi. În odăiţa mea, abia de era loc pentru amândoi. Uneori mă trezea căldura trupului ei, sudoarea lipicioasă a apropierii. Ridicam cearşaful şi-l scuturam ca să ne răcorim, apoi o luam iarăşi în braţe.

Chelo era o femeie promiscuă. Se culcase cu mai mulţi băieţi din cartier. Zicea că e hipiotă, un spirit liber, fără oprelişti conservatoare. Dacă abia suportam să mi-o imaginez sărutându-l pe altul, atunci să mi-o închipui goală, pătrunsă şi de alţi bărbaţi, mă înnebunea pur şi

simplu. De asta, când făceam dragoste, mă uitam în altă parte, prin cameră, într-un colţ, în gol. Evitam să mă uit în ochii ei pentru a nu vedea imaginea bărbaţilor urcaţi pe ea sau a ei călărindu-i.

Nu i-am dat niciodată de înţeles că eram gelos. La ce bun? Ea nu-mi aparţinea. Şi nu avea să-mi aparţină niciodată, oricât de mult aş fi iubit-o. Avea grijă de mine, îi plăcea de mine, mă săruta dulce. Termina repede şi de multe ori. Zicea că numai cu mine avea orgasm, că niciodată nu avusese cu cei dinaintea mea. Dacă aş fi dat frâu liber geloziei mele, nu aş fi făcut altceva decât să-i grăbesc plecarea. Era destul că trebuia să suporte tot ce ţinea de moartea familiei mele. De ce să fi otrăvit o relaţie lipsită de viitor?

Chelo mi-a promis că nu va mai avea pe nimeni atâta timp cât va fi cu mine. Dar n-o puteam crede. Promiscuitatea ei părea să ţină mai degrabă de dependenţă decât de libertate. De fiecare dată când pleca de la mine îmi dădea un sărut. Trăiam cu senzaţia permanentă că sărutul acela avea să fie ultimul. Chelo nici nu băga de seamă tulburarea pe care mi-o provoca plecarea ei.

N-am fost crescut în spiritul catolicismului, şi nici al altei religii. Atât în casa în care am crescut, cât şi la şcolile pe care le-am frecventat nu s-au rostit vreodată cuvintele dumnezeu, păcat ori penitenţă. Tata era ateu, iar mama se îndepărtase tot mai mult de catolicism, aşa că m-au învăţat că adevăratele păcate erau nedreptatea socială şi sărăcia, nu sexualitatea. Şi atunci, de ce mă durea îngrozitor de mult viaţa sexuală anterioară a femeii pe care o iubeam?

Mă gândeam la vikingi. Carlos îmi spusese povestea. În ciuda cicatricelor ei mari, Chelo era o femeie râvnită. Ar fi trebuit să mă bucur că o femeie atât de râvnită făcea dragoste cu mine, mă îngrijea, dormea lângă mine. Ca să mă facă să mă simt bine, zicea că sunt cel mai tare din lunga ei listă de bărbaţi. Ce consolare putea fi asta? Atinsă, frământată, explorată, băută, linsă, pângărită de

alţii. Şocul civilizaţiilor la mine în cap: oastea lui Cristos şi moralitatea lui asexuată împotriva hoardelor lui Thor şi Odin şi bucuria lor de-a primi cu iubire pe femeia pătrunsă de alţii.

Abia trecuse o lună de când muriseră părinţii mei, iar eu mă zbăteam în chinurile geloziei.

— Pe unde au luat-o?

Răţoiul a făcut semn spre acoperişuri.

— Unde mai exact? a întrebat poliţistul.

Răţoiul a început să respire agitat. Comandantul poliţiştilor nu părea să aibă prea multă răbdare.

— În direcţia aia.

— În care?

Răţoiul a înghiţit în sec.

— Se întuneca, n-am văzut prea bine.

Comandantul s-a întors spre mine.

— Spune tu. Pe unde au luat-o?

Nici eu nu văzusem unde dispăruseră fratele meu şi prietenii lui. I-am pierdut din ochi după ce au trecut de depozitul de apă de pe acoperişul familiei Padilla.

— Nu ştiu.

— Nu ştii?

— Nu ştiu.

Comandantul l-a chemat pe unul dintre poliţişti.

— Juârez, vino aici.

S-a apropiat un grăsan. Buza de sus îi era acoperită de picături de transpiraţie.

— Ordonaţi.

— Ia strânge-l tu de coaie pe băieţaşul ăsta.

Grăsanul a întins mâna spre mine, dar am făcut doi paşi în spate.

— O să-ţi placă, băieţaş. Hai, vino-ncca’.

Răţoiul, alb ca varul, încremenise. Grăsanul s-a întors brusc spre el şi l-a apucat de ceafă. Răţoiul s-a zbătut încercând să scape.

— Lasă-mă.

Grăsanul a strâns mai tare, până l-a imobilizat. Comandantul şi-a apropiat faţa de cea a Răţoiului.

— Unde s-au ascuns?

— Nu ştiu, vă jur că nu ştiu.

Grăsanul a strâns şi mai tare. Răţoiul a dat din mâini de durere.

— Lăsaţi-l în pace, am strigat.

Un alt poliţist s-a oprit în spatele meu.

— Taci din gură, puştiule.

Comandantul nu avea de gând să renunţe.

— Unde dracu' s-au ascuns?

— Jur pe mama că nu ştiu.

Comandantul l-a privit dispreţuitor.

— Labagiu prost ce eşti.

Şi-a întors capul spre grăsan.

— Dă-i drumul.

Grăsanul l-a mai strâns o dată de ceafă, apoi l-a lăsat în pace. Imediat ce s-a văzut liber, Răţoiul a dispărut printre acoperişuri. Comandantul s-a apropiat de mine.

— Când ies şobolanii ăştia din vizuină, spune-le că mai devreme sau mai târziu comandantul Adrian Zurita o să le-o tragă.

Şi-a chemat oamenii printr-un gest al mâinii şi au luat-o spre acoperişul familiei Martínez.

Datorită notelor ei excelente, Fuensanta era prima dintre safety patrols. Directoarea adjunctă, Miss Duvalier, o franţuzoaică roşcată şi zbârcită, tăia şi spânzura în cadrul echipei de spioni. Având media generală 9, 80 şi o purtare impecabilă, Fuensanta a fost promovată de Miss Duvalier. A numit-o supraveghetor principal pe primul etaj, acolo unde erau clasele celor de-a treia şi a patra. Datoria ei era de a veghea ca nimeni să nu intre în clase pe durata pauzei. De asemenea, avea permisiunea de a intra în veceuri ca să vadă dacă vreo fată fuma sau se machia. Din poziţia pe care o deţinea, era suficient să arate cu degetul un elev pentru ca acela să fie imediat suspendat pentru două săptămâni. Mi-a jurat că niciodată nu făcuse asta şi

că nici n-avea s-o facă vreodată.

Pentru a-i împiedica pe elevi să intre în clasă în timpul pauzei, safety patrols puneau un lanţ galben care bloca trecerea. Dacă vreunul dintre elevi îndrăznea să treacă de lanţ şi era prins de un safety patrol, se alegea cu un cinci la purtare. Când clopoţelul anunţa sfârşitul pauzei, elevii puteau intra la ore numai dacă lanţul era îndepărtat de un safety patrol de categoria A, din care făceau parte doar trei elevi. Bineînţeles că Fuensanta se afla printre cei trei.

În timpul unei pauze, m-a luat cu ea în inspecţie. Am trecut din clasă în clasă în timp ce-mi explica ce avea de făcut. Am ajuns în clasa noastră: a IV-a B. Am intrat şi ea a închis uşa. Ne jucaserăm deja de mai multe ori de-a păianjenul şi amândoi ştiam c-ar fi mult mai interesant dacă ne-am juca în intimitate. Ei îi venise ideea de a ne ascunde în clasă, profitând de autoritatea ei.

Până să ajungem în clasă, Fuensanta a vorbit întruna, dar imediat ce a închis uşa, tăcerea s-a lăsat între noi. S-a aşezat pe podiumul de la catedră, iar eu lângă ea. Ne-am privit în ochi.

— Dă-mi genunchiul, i-am zis.

Ea şi-a întors genunchiul spre mine. Şi-a ridicat privirea şi pentru câteva secunde ne-am uitat unul la celălalt. Mi-am aşezat degetele pe genunchiul ei şi le-am deschis. Ea s-a înfiorat mai tare decât de obicei. Am mai făcut un păianjen pe coapsa ei, apoi altul direct pe pubis. A început să gâfâie. O dată şi încă o dată mi-am deschis degetele unul câte unul pe pubisul ei. Respira tot mai repede. Ne-am privit din nou în ochi. Folosindu-mă de antebraţ, i-am deschis şi mai tare picioarele. M-am aşezat în faţa ei. Am făcut un alt păianjen, de data aceasta cu degetele în chiloţii ei. A încercat să-mi îndepărteze mâna, dar nu m-am lăsat. Am continuat s-o mângâi cu degetele. Am simţit umezeală, ca şi cum pubisul ei ar fi transpirat. Evitam s-o mai privesc în ochi ca nu cumva să-mi ceară să încetez. I-am mângâiat labiile de sus în jos. Umede. Foarte

umede. Cu foarte mare grijă, mi-am vârât arătătorul în orificiul ei micuţ. S-a cutremurat, dar n-a mai încercat să-mi îndepărteze mâna. Mi-am împins degetul mai adânc. Mi-am ridicat privirea, sperând să o întâlnesc pe a ei, dar închisese ochii. Gemea şi îşi lingea buzele. I-am prins chiloţii cu mâna stângă şi am început să i-i dau jos. Şi-a strâns picioarele ca să mă oprească, dar i le-am deschis din nou, cu delicateţe, iar ea, docilă, m-a lăsat. I-am tras în jos chiloţii până la glezne. A fost pentru prima dată când am văzut pe viu sexul unei femei. O fantă subţire care la atingere se mişca precum o anemonă. Am continuat să o mângâi, pătrunzând tot mai adânc cu degetul. Fuensanta şi-a lăsat capul pe spate, relaxată. Mi-am coborât fermoarul şi mi-am scos puţa. Ea nu a observat, a continuat să-şi ţină capul dat pe spate şi să geamă uşor. Mi-am dat pantalonii jos până la genunchi. Fără să-mi scot degetul, m-am apropiat de ea. A deschis ochii şi, văzându-mă cu pantalonii coborâri, m-a împins.

— Ce faci?

Inima îmi bătea cu putere. Aveam gura uscată. S-a dat într-o parte şi a început să-şi tragă în sus chiloţii. Am oprit-o.

— Lasă-mă să-mi ating cocoşelul de păsărica ta, i-am zis.

— Nu. Eşti nebun? Am putea face un copil.

Gâtul şi pieptul îi erau pline de pete roşiatice. Respira întretăiat. A continuat să-şi ridice chiloţii. Am oprit-o din nou, cu mâna stângă.

— Ne atingem un pic şi gata, i-am zis.

— Nu, nu vreau.

— Doar o dată.

— Nu, a repetat hotărâtă.

Mi-am dat seama că singura modalitate de a o convinge era să continui s-o mângâi cu mâna dreaptă. Aşa că am continuat să-mi plimb degetele în sus şi-n jos pe labiile ei. A reînceput să geamă şi a închis ochii.

Chiloţii îi rămăseseră la jumătatea coapselor şi îmi

incomodau mişcările. Am încercat să-i dau mai jos, dar ea, fără să-şi deschidă ochii, m-a oprit. M-am apropiat mai tare şi m-am înclinat spre ea. A deschis iarăşi ochii.

— Ţi-am spus că nu.

Dar de data asta nu m-a mai împins. Penisul meu se afla la câţiva centimetri de pubisul ei.

— Doar ni le atingem.

N-a mai zis nu şi nici n-a mai opus rezistenţă. Mi-am apropiat trupul de al ei până mi-am lipit penisul de orificiul ei. M-am împins uşor. Atingerea umezelii m-a excitat şi mai tare. M-a îmbrăţişat cu putere şi m-a tras spre ea. S-a cutremurat. Amândoi respiram tot mai repede. Brusc, s-a dat înapoi, separându-se de mine.

— Gata, ridică-te.

— Încă puţin, am rugat-o.

— Nu, a zis pe un ton categoric.

S-a ridicat în picioare, şi-a tras chiloţii şi şi-a aranjat fusta.

— Trage-ţi fermoarul, mi-a zis.

Am ascultat-o. Clopoţelul putea suna dintr-o clipă într-alta.

— Nu poate intra nimeni în clasă? am întrebat-o.

— Nu, până când nu dau lanţul galben la o parte.

— Crezi că nu ne-a văzut nimeni?

— Da, nimeni.

S-a uitat la ceasul atârnat la jumătatea peretelui din fundul clasei.

— Trebuie să dau lanţul la o parte, a zis.

— Ies cu tine?

— Nu, du-te la baia din capătul coridorului şi ieşi când se intră în clasă.

Chiar dacă strategia ei părea îndelung gândită, cred că o gândise de fapt atunci, pe loc. Avea dreptate Carlos: femeile ştiu lucruri despre care noi, bărbaţii, nici n-avem habar.

Fuensanta s-a îndreptat spre uşă. Când a deschis-o, s-a întors spre mine.

— Dacă fac un copil din cauza ta, te omor.

John Hunter a fost un chirurg scoţian din secolul al XVIII-lea. Ani în şir a făcut disecţii pe cadavre, ceea ce l-a făcut să ajungă un anatomist rafinat. Fin cunoscător al celor mai ascunse cotloane din corpul uman, a reuşit să facă operaţii cu adevărat inovatoare pentru vremea sa.

Curiozitatea lui ştiinţifică l-a condus la extreme. Şi-a convins prietenii şi rudele să-şi doneze corpul după moarte pentru a le face autopsia. A despicat trupurile celor dragi fără cea mai mică şovăială. Când afla de moartea cuiva din cauza unor diformităţi sau boli neobişnuite, îi fura cadavrul sau îl obţinea de la gropari, după ce-i mituia. Aşa a pus mâna pe cadavrul lui Charles Byrne, „Uriaşul irlandez", un tânăr înalt de doi metri şi treizeci de centimetri care a băut toţi banii obţinuţi pe seama condiţiei lui de fenomen al naturii până a murit.

Pe patul de moarte, Byrne a cerut ca trupul să-i fie aruncat în mare ca nu cumva să ajungă pe mâinile lipsite de ruşine şi de pietate ale ştiinţei. Hunter i-a mituit pe cei de la pompe funebre şi a pus mâna pe cadavru în timpul nopţii. Rudele au aruncat în mare un sicriu plin cu pietre, în timp ce Hunter făcea bucăţele leşul uriaşului.

John Hunter a adunat o colecţie impresionantă de curiozităţi medicale. Schelete, embrioni, fiinţe diforme, tumori, creiere, fosile, albinoşi. O parte din colecţie a supravieţuit bombardamentelor naziste asupra Londrei, aşa că scheletul imens al lui Charles Byrne încă poate fi văzut.

Hunter a murit în 16 octombrie 1793, după o ceartă cu conducerea spitalului Saint George, cu care colabora. Obsesia pentru ştiinţă a făcut ca ultima lui dorinţă să fie ca după moarte să aibă parte de autopsie pentru a i se stabili cauza decesului. Elevii săi au tras concluzia că murise de arterioscleroză avansată a creierului şi-a inimii.

În zilele noastre, John Hunter este considerat unul dintre cei mai influenţi oameni de ştiinţă din istoria medicinii şi a anatomiei.

Formol într-o vitrină din laboratorul de biologie de la noua mea şcoală, erau expuse borcane de sticlă cu fetuşi umani scufundaţi în formol. Nu ştiu cum reuşise şcoala să facă rost de atâţia embrioni, în diferite faze de dezvoltare. Cu siguranţă că aveau o înţelegere clandestină cu vreun cabinet de ginecologie. Mai erau şi embrioni de câini, iepuri, pisici, ba chiar şi unul de cerb, îi contemplam captivat, fascinat de forma, textura şi dimensiunea lor.

După ce am citit teoriile lui Darwin, am avut o revelaţie: în timpul dezvoltării embrionare, se repetă fiecare etapă de evoluţie a unei specii. Mai întâi, două celule independente se unesc, formând una singură care se dublează imediat, apoi se înmulţeşte de patru ori, apoi de opt ori, formându-se astfel celule noi, mai întâi, apoi fiinţe minuscule care se dezvoltă. Dacă ne uităm bine, embrionii trec prin stadiul de larvă, apoi de peşte, reptilă, pasăre. Ba chiar există un moment când fetusul uman are coadă. Profesorul nostru de biologie, patolog de profesie, ne-a arătat la miscroscop globulele roşii ale unor fetuşi umani de zece zile şi globulele roşii ale unor reptile. Compoziţia lor era aproape identică: un drajeu roşu cu centrul întunecat.

Aveam o mare dilemă: dacă fiinţa umană este complet dezvoltată după nouă luni de sarcină, atunci ce se întâmplă cu cei născuţi prematur? Am ajuns la concluzia că în cazul bebeluşilor prematuri evoluţia este întreruptă. Aşadar, cei care se nasc înainte de soroc sunt undeva între om şi animal. Şi chiar dacă societatea şi cultura încearcă să compenseze acea lipsă de dezvoltare uterină, în noi, cei născuţi prematur, instinctele animalice rămân pentru totdeauna.

Am crescut cu ideea că am rămas pentru toată viaţa într-un stadiu semianimalic, sălbatic. Iar dacă fratele meu a vrut să fie de mic copil „Carlos Curajosul”, eu îmi doream să fiu „Juan Guillermo Sălbaticul”.

„Băi, pulalăule”, i-a strigat Carlos. Antonio, mergând alături de maică-sa şi ducând pungi cu cumpărături de la

supermarket, s-a întors spre el.

— Nu vorbi aşa cu mama de faţă.

Carlos a surâs răutăcios.

— Doamnă, ştiţi că fiul dumneavoastră e un mic pulalău? Antonio a lăsat pungile jos şi s-a îndreptat către fratele meu.

— Dacă nu taci, te fac eu să taci.

— Îţi sparg botul, pulalăule, i-a zis Carlos.

Nu eu îi spusesem fratelui meu despre incidentul cu Antonio, ci Tontu': „Grasul care umblă cu băieţii cuminţi l-a lovit pe frate-tu şi i-a spart nasul” Bineînţeles, Carlos nu-l putea lăsa nepedepsit pe Antonio.

Grăsanul s-a oprit în mijlocul drumului, într-o poziţie de karate.

— Grăsan prost şi ridicol. Luptă ca bărbaţii, lasă schemele tale japoneze, l-a luat Carlos peste picior.

Maică-sa l-a prins pe Antonio de braţ ca să evite o bătaie.

— E un bădăran, hai să mergem.

Carlos s-a răstit la femeie:

— Bădăran? Faza e că fii-tu e un laş care se pune doar cu unii mai mici decât el. L-a lovit pe fratele meu care are paişpe ani. Bine v-aţi crescut plodul găozar!

Femeia a încercat din nou să-şi ia fiul de-acolo.

— Antonio, te rog, vino. Nu te pune cu plebea asta.

Antonio a împins-o de lângă el.

— Lasă-mă să-i dau o lecţie mitocanului ăstuia.

Băieţii cuminţi nu foloseau cuvinte urâte. În schimb, foloseau cuvinte care păreau luate din Secolul de Aur spaniol, un limbaj rânced şi total nefiresc.

— Ia să te văd, ţicnitule, i-a zis batjocoritor fratele meu, vino să-mi arzi una.

Dacă era cineva care citise romanele din Secolul de Aur spaniol, atunci acela era fratele meu. Grăsanul a rămas nemişcat în poziţia lui de karate. Buzele îi tremurau.

— Ţi-e frică, porcuşorule? l-a întrebat Carlos.

Apoi fratele meu a încetat să mai zâmbească şi a

strâns din dinţi. M-a întors ca să văd, apoi s-a năpustit asupra lui Antonio. Când era la un metru şi jumătate de grăsan, a sărit şi i-a tras un pumn direct în nas. Grăsanul s-a dat înapoi clătinându-se şi a încercat să-şi reia poziţia, dar Carlos s-a năpustit iarăşi asupra lui şi l-a lovit în arcadă. Pe faţa lui Antonio a început să curgă sânge.

— Lasă-l, animalule, a strigat maică-sa.

Nimic nu-l mai putea opri pe fratele meu. Grăsanul a vrut să-l lovească cu piciorul, dar Carlos a evitat cu uşurinţă lovitura. El n-ar fi făcut aşa ceva niciodată. În codul nescris al cartierului, bărbaţii nu loveau cu picioarele; aşa ceva făceau numai laşii şi fetele. Nu loveşti cu piciorul, nu zgârii, nu tragi de păr, nu loveşti pe cineva căzut la pământ, nu ataci pe cineva pe la spate.

— Eşti tare când e vorba de cei mici, nu-i aşa, muistule? Hai, să te văd.

Grăsanul a pufnit de câteva ori pentru a scăpa de sângele care-i curgea din nas şi a început iar cu lovituri de picioare, însă Carlos se ferea cu agilitate.

— Îţi mut botul până şi cu mâinile legate.

Antonio s-a repezit la el ca să-i facă o schemă de judo, însă Carlos s-a ferit la timp. Grasul a trecut pe lângă el în viteză, iar când s-a întors, Carlos i-a aplicat un croşeu de dreapta în figură. Ameţit de lovitură, Antonio a făcut câţiva paşi nesiguri. Carlos l-a atacat din nou şi l-a lovit cu dreapta în tâmplă şi cu stânga în bărbie. Grăsanul s-a precipitat înapoi şi s-a sprijinit de un perete. Carlos a simţit că lui Antonio îi era frică şi a început să-i care lovituri una după alta.

Maică-sa, speriată, a sunat la uşa unei case pentru a cere ajutor. A ieşit vecinul nostru, Rodolfo Cervantes, un fost aviator, pe care mama lui Antonio l-a rugat să intervină. Comandantul de zbor Cervantes i-a despărţit pe cei doi.

— Ajunge, a zis.

Carlos s-a oprit, dar a rămas la câţiva paşi, gata să lovească din nou, dacă ar fi fost cazul. Comandantul a

întins o mână spre el.

— Carlos, gata. Pleacă de-aici.

Fratele meu l-a ţintuit cu privirea pe grăsan, care sângera abundent din rănile de la arcadă, nas şi gură.

— Dacă te mai pui cu fratele meu, te omor.

— Eşti o bestie, i-a strigat mama lui Antonio.

Carlos s-a uitat la ea dispreţuitor.

— Du-te-odată, Carlos, i-a cerut comandantul Cervantes.

Pilotul ne ştia de mici. Era un om bun, iar noi îl stimam şi-l respectam.

— Da, domnule comandant, a zis Carlos.

A făcut stânga-mprejur şi mi-a zis:

— Hai să mergem.

Ne-am îndreptat spre casă. După o vreme, am întors capul. Grăsanul continua să stea sprijinit de zidul casei şi maică-sa îi ştergea cu o batistă sângele de pe faţă. Pilotul încerca să o liniştească. În momentul acela nu ştiam, dar ceasul morţii fratelui meu începuse să bată.

Săptămâni la rând nu am făcut altceva decât să plănuiesc furtul. Până la urmă m-am hotărât să ajung la recipient tăind cu bisturiul în fiecare pauză partea din spate a vitrinei, cea orientată spre perete. O muncă asemănătoare unui deţinut care sapă încetul cu încetul un tunel pornind din celula lui. Laboratorul era păzit de Manuel, un laborant destul de atent cu responsabilităţile sale. Îşi părăsea locul de muncă numai pentru a răspunde la telefon sau pentru a merge la baie. Aşa că trebuia să acţionez cu rapiditate şi precizie în momentele în care nu era acolo. O crestătură pe zi, nu tăieturi grăbite care mi-ar fi trădat intenţiile.

Dintre toţi fetuşii expuşi, voiam să-l iau pe cel de opt luni. Mă gândeam să ascund în cămăruţa mea borcanul greu cu creatura aceea cvasibebeluş care se prăpădise exact la termenul la care eu mă născusem. Noaptea, în lumina veiozei mele, l-aş fi agitat pentru a-i da puţină viaţă în habitatul lui de formol, aşa cum se dă viaţă unui peisaj

agitând globul de sticlă. Voiam să-l văd plutind în recipientul acela, pentru că de fapt voiam să mă văd pe mine însumi şi pe Juan José. Fiinţa mea oglindită în creatura aceea albicioasă şi ridată.

La capătul a douăzeci şi cinci de zile, aproape că reuşisem să decupez în lemnul vitrinei o gaură suficient de mare. Mai trebuia doar să găsesc o modalitate de a scoate fetusul din şcoală. Borcanul avea şaizeci de centimetri înălţime şi un diametru de treizeci şi cinci de centimetri. Cântărea probabil cel puţin cinci kilograme. Unui copil de doisprezece ani nu-i era uşor să manevreze un recipient atât de mare. M-am gândit să-l învelesc în halatul de laborator, apoi să-l las în dulăpiorul meu (pe care-l golisem de caiete şi de alte rechizite şcolare) şi să-l scot din şcoală într-o sâmbătă, după orele de tehnologie: mecanografie şi stenografie (urmam o şcoală tehnică, ceea ce însemna că pe lângă diploma de studii, aveam să mă aleg şi cu una „tehnică”, în cazul meu, una de „secretar bilingv”; mama, cunoscând problemele mele cu matematica, mă înscrisese la cursul de secretariat, nu de contabil. O decizie cât se poate de bine-venită: eram şase băieţi şi treizeci de fete în clasă şi am învăţat să bat la maşină fără să mă uit la taste). Sâmbăta veneau la cursuri puţini colegi, supraveghetorii erau mai relaxaţi, aşa că, ieşind ultimul din şcoală, puteam pleca cu recipient cu tot.

A venit şi ziua mult aşteptată. Prin fereastra clasei l-am văzut pe Manuel coborând spre cancelarie. Aveau să treacă cel puţin zece minute înainte de a se întoarce, timp suficient pentru a tăia de tot partea din spate a vitrinei şi a scoate borcanul. Am cerut voie să mă duc la baie şi am intrat în laborator cu halatul pe mine. Am scos bisturiul cu care făcusem crestăturile, am dat ocol vitrinei şi m-am trezit în faţa unei bucăţi groase de placaj prinsă în cuie peste lemnul în care scobisem cu atâta atenţie. Îmi rămăseseră de tăiat numai doi centimetri pentru a putea extrage recipientul. Doar doi. Era evident că Manuel descoperise manevra mea. Am renunţat la intenţiile mele.

Săptămâni de muncă minuţioasă se duseseră pe apa Sâmbetei din cauza vigilenţei lui Manuel. Am aşezat vitrina la locul ei şi m-am uitat cu tristeţe la bebeluşul de opt luni pe care am fost atât de aproape să-l am.

Zilele s-au scurs una după alta. Nici Manuel şi nici profesorul de biologie nu au zis nimic despre misterioasa gaură din vitrină. Nimic n-a tulburat rutina şcolară. Într-o dimineaţă m-am dus să iau micul dejun în sala de mese a şcolii: câteva mese sub un tavan de placaj, într-un loc în care cândva fusese un teren de squash. Eram singur la masă. Încă nu sunase de intrare, dar cei mai mulţi dintre elevi se îndreptau deja spre clase.

Atent la banana pe care mama mi-o pusese în sufertaş, nu mi-am dat seama că Manuel se apropiase de masa mea.

— Pot să stau cu tine? m-a întrebat, cu cafeaua în mână.

— Da, da, sigur, i-am răspuns uluit.

Era destul de neobişnuit ca un profesor sau un laborant să stea în cantină la aceeaşi masă cu elevi.

Manuel s-a aşezat, a luat o înghiţitură de cafea şi s-a uitat la peretele scorojit din capătul cafenelei.

— Când m-am angajat aici, toate astea încă mai aparţineau unei case, iar proprietarul şi copiii lui jucau squash în sala asta.

M-am uitat la perete. Cândva trebuie să fi fost vopsit în verde, cu dungi galbene perfect conturate. Acum nu mai era altceva decât un zid coşcovit, plin cu grafii ti mâzgălite de elevi.

A mai luat o gură de cafea. Manuel avea ceva ce mă ducea cu gândul la un şoarece.

— De cât timp lucrezi aici? l-am întrebat numai pentru a spune ceva.

— De douăzeci şi doi de ani, mi-a răspuns.

Amândoi am continuat să ne uităm la peretele de squash. Smocuri de iarbă creşteau printre crăpături.

— Mai vrei fetusul?

N-am ştiut ce să-i răspund, aşa c-am înghiţit în sec.

— Ce fetus?

— Cel pe care ai vrut să-l furi.

— Nu am vrut…

— Pot să-ţi fac rost de unul pentru două sute de pesos, m-a întrerupt Manuel, uitându-se pentru prima dată în ochii mei.

Pe atunci, două sute de pesos erau bani, nu glumă, cu atât mai mult pentru un puşti de doisprezece ani.

— Ce să fac cu el?

— Nu ştiu, tu ştii. Crezi că nu mi-am dat seama că încercai să tai spatele vitrinei ca să-l furi?

Aveam de ales între a nega totul sau a obţine unul.

— Şi cum ai să faci rost de el?

— Un văr de-al meu lucrează la secţia de neonatologie de la policlinica de stat.

— N-am două sute de pesos, i-am zis.

— Dar de cât ai putea face rost?

— De vreo cincisprezece pesos.

— Cinşpe? Fii serios, frate. Nici vorbă. Când faci rost de mai mult, caută-mă.

Am luat cu împrumut douăzeci şi patru de pesos şi m-am întâlnit cu Manuel. I-am arătat câţi bani am. S-a uitat la mine foarte serios.

— Sunt foarte puţini, dar s-ar putea să mă descurc cu ăştia.

I-am dat banii. După trei zile a venit cu un borcan de maioneză în care plutea un embrion uman extrem de mic. Am fost decepţionat.

— Voiam unul la fel de mare ca cel din laborator.

— Măi, Juan Guillermo! De aşa ceva nu se mai poate face rost. Părinţii sunt tot mai sentimentali şi vor să-i îngroape. Ca să nu mai zic că legile sunt dure când vine vorba de fetuşi atât de mari, e aproape imposibil să faci rost de aşa ceva.

Am luat recipientul şi m-am uitat la micuţa larvă care se clătina în formol.

— Eu chiar vreau unul mare.

— Asta pur şi simplu nu se poate. îl vrei pe ăsta sau nu? a întrebat Manuel, pierzându-şi răbdarea.

— OK, dă-mi-l.

L-am luat. Când am ajuns acasă, mama a observat borcanul şi că am încercat să-l ascund.

— Ce-ai acolo?

— Nimic.

— Cum nimic? Ce ascunzi? O sticlă cu alcool?

Am scos borcanul şi i l-am arătat.

— E un embrion de câine, am minţit eu.

— Şi ce vrei să faci cu porcăria asta? Aruncă-l la gunoi.

— Nu pot, mami, e pentru o temă la şcoală.

— Atunci fă-ţi tema şi aruncă-l.

— Bine, mami.

Am ascuns borcanul într-un sertar din biroul meu.

Unde se ascundea fratele meu când îl urmăreau? Poliţiştii nu l-au prins niciodată. Urca pe acoperiş şi dispărea fără urmă. Oricât l-au căutat, oricât i-au luat la întrebări pe vecini, nimic, nici urmă. Nici de el, nici de Nebunul, nici de Castorul Turbat. Multă vreme nu i-am ştiut nici eu secretul, până într-o noapte, când mi-a spus. Am aflat unde şi cum dispărea. Mi-a spus, şi asta l-a costat viaţa.

Muzică

„Come together, right now”. „I’d like to be under the sea, în an octopus garden „Yesterday, aii my troubles seemed so far away „Î Toţi tovarăşii mei de clasă cântau la unison, conduşi de profesorul Kurt Holland, un tip rotofei ce-şi dădea mereu aere, „încă o dată, copii. Haideţi să încercăm *Obladi, Oblada* \ ne cerea Holland, iar copiii, entuziasmaţi, cântau de mama focului piesele celor de la Beatles. îi iubeau. Ştiau totul despre Paul, Ringo, George şi John. Le lipeau pozele în caiete, pe ghiozdane, până şi pe bănci. Zvonul că Paul McCartney ar fi murit i-a înfricoşat atât de tare, încât zile la rând au discutat numai despre

asta. Aşteptau ora de muzică, acel karaoke infantil – de trei ori pe săptămână –, cu o bucurie de nedescris. Aveam temă pentru acasă să le ascultăm vinilurile de 45 de rotaţii pe minut ca să le învăţăm pe de rost versurile în engleză şi astfel „să învăţăm distrându-ne”.

Eu îi detestam pe Beatleşi. Să ies de la şcoală, să iau un autobuz ticsit, să merg înghesuit o oră, apoi să iau un troleibuz cu care să mai merg o jumătate de oră, să cobor la terenurile de fotbal băltind de apă şi să le străbat ca să ajung în cartierul nostru, în lumea mea de şinşile tânguitoare, de judocani ultracatolici, de fete căzând de la o înălţime de şase metri, de un câine lup obligat să lupte cu alţi câini şi să ascult „She loves you, ye, ye, ye”, era imposibil, pur şi simplu, nu cadra nicicum.

Nimic la Beatleşi, dar absolut nimic, nici versurile lor siropoase, nici lălăiala lor, nici filmele lor banale nu aveau de-a face cu realitatea mea. Ora de muzică mi se părea o experienţă îngrozitoare. Zeci de băieţi şi fete cântând muzica aceea frivolă, de parcă ar fi fost imnul generaţiei lor. În acea şcoală, unde nu auzisem vreodată cuvântul „dumnezeu”, a te lega de Beatleşi era un sacrilegiu.

Una dintre multele note de cinci la purtare am primit-o pentru că mi-am arătat făţiş dispreţul faţă de Beatleşi. O profesoară m-a întrebat în engleză care era melodia mea preferată de la The Beatles. I-am răspuns că niciuna. „Deci îţi plac toate, ca mie?” m-a întrebat, zâmbind stupid. „Nu, Miss Carmelita, nu-mi place niciuna dintre melodiile lor”. Ea a continuat să zâmbească şi s-a uitat la cei din clasă ca şi cum ar fi zis: „Ce grozăvie, nu-i aşa?” S-a uitat din nou la mine, cu acelaşi zâmbet tâmp. „Şi pot să ştiu de ce nu-ţi plac?” Aş fi putut să-i dau o sută de motive, de la „nu sunt stilul meu” până la „nu-mi place muzica lor”, dar i-am răspuns cu ceea ce zisese odată Carlos despre Beatleşi. „E o muzică pentru încrezuţii de bani gata?

Abaterile grave erau pedepsite „aspru”: erai obligat să mai rămâi la şcoală încă trei ore după terminarea

cursurilor. I se spunea „detention” şi nu însemna altceva decât să rămâi închis într-o sală de clasă şi să scrii de două mii de ori: „I have to behave well în school. I have to behave well în school?[5] Dar pedeapsa nu se sfârşea aici. Continua a doua zi la ora de sport. În loc să joci fotbal sau baschet, profesorul de educaţie fizică te obliga să mărşăluieşti timp de o oră şi jumătate. La dreapta, la stânga, pe loc, stai, pas de defilare. Cred că profesorul, un imbecil pe nume Toral, mă antipatiza profund, pentru că şi după ce mi-am executat pedeapsa m-a pus la fiecare oră, pe toată durata anului şcolar, să mărşăluiesc fără pauză, fără să mă lase să beau apă sau să merg la baie, ori să-mi trag sufletul (atât am mai mărşăluit la şcoala aia, că ar fi putut să-mi dea livretul militar).

Colegii mei de clasă s-au simţit jigniţi de răspunsul meu: „Muzică pentru încrezuţii de bani gata”. Unii dintre ei nici măcar nu ştiau ce înseamnă „de bani gata”, dar reacţia violentă a lui Miss Carmelita i-a făcut să presupună că era vorba despre o insultă cât se poate de gravă.

Eu şi Fuensanta ne-am jucat de nouă ori în clasă, pe ascuns, de-a păianjenul. Amândurora ne plăcea jocul acela. Ieşeam din clasă gâfâind, aproape fără glas, excitaţi la culme, iară să ştim prea bine ce făceam, dar gata să o facem din nou cu prima ocazie. Nu eram altceva decât nişte puştani în călduri, cum ar fi zis Carlos.

N-am fi fost prinşi jucându-ne dacă în ziua aceea n-ar fi plouat. Niciun elev nu avea voie să intre în clasă dacă lanţul galben nu era îndepărtat de un safety patrol, adică, în cazul nostru, de Fuensanta. Pentru a nu ştirbi autoritatea elevilor pârâcioşi, profesorii nu treceau peste lanţul galben şi nici nu-l îndepărtau. Era un drept exclusiv al safety patrols, respectat atât de elevi, cât şi de profesori. Amândoi, Fuensanta şi cu mine, ne bazam pe acea regulă strictă: nimeni nu avea voie să intre în clasă până când ea nu dădea undă verde.

---

5 Trebuie să mă port cum se cuvine la şcoală. Trebuie să mă port cum se cuvine la şcoală (n. red.).

Tocmai ne frecam organele genitale când a început să plouă. S-a dezlănţuit un adevărat potop, vântul împrăştia ploaia în toate părţile. Elevii au dat fuga să se ascundă pe sub scări, dar ploaia purtată de rafalele de vânt i-a făcut ciuciulete. Pentru ca elevii să nu sfârşească muraţi de-a dreptul, profesoarele au decis să încalce regulamentul şi să îndepărteze lanţurile de la uşile claselor. Puştanii s-au năpustit pe coridoare, spre clase, şi ne-au surprins pe jumătate dezbrăcări, în simulacrul nostru de copulaţie.

Miss Ramirez ne-a exmatriculat pe mine şi pe Carlos din şcoala ei hitleristă şi din detaşamentele paramilitare compuse din elevi silitori. Decizia ei era irevocabilă, după cum a repetat până la epuizare. Nu a ţinut cont de rezistenţa opusă de părinţii mei.

Dacă erai exmatriculat la mijlocul anului şcolar, era greu să mai poţi fi înscris la o altă şcoală. Însemna să pierzi anul şi banii cheltuiri până atunci. Nicio şcoală nu-ţi valida anul dacă pierdeai un semestru. Părinţii mei ştiau asta, aşa că s-au dus de mai multe ori la Miss Ramirez cu gândul de a ajunge la o înţelegere cu ea. Intransigentă, directoarea nici măcar n-a stat de vorbă cu ei.

N-am mai ştiut nimic de Fuensanta. Odată exmatriculat, nu am mai putut ţine legătura cu ea. Nu i-am cerut niciodată numărul de telefon sau adresa. Cei câţiva colegi cu care mă înţelesesem bine la şcoală şi cărora le-am cerut datele ei de contact sau nu le aveau, sau n-au vrut să mi le dea.

Nu ştiam dacă şi ea fusese pedepsită ori dacă-i fuseseră anulate drepturile din cadrul safety patrols. Dimineaţa, după ce mă trezeam, mă gândeam la ea. Nu numai la mângâierile noastre, ci şi la drumurile în tăcere până la sala de clasă, la cum făceam tot ce puteam când ieşeam de la ore pentru a fi pedepsit şi mutat în rândul fetelor, ca să ajung astfel lângă ea, la privirile pline de complicitate pe care le schimbam înainte de pauze. Cu alte cuvinte, mi-era dor de ea.

În ochii lui Miss Ramirez, Fuensanta a fost o victimă. O fată cu asemenea note, cu o purtare ireproşabilă, nu s-ar fi dedat niciodată la grozăviile sexuale la care au fost martori zeci de copii. Fără îndoială că eu o obligasem sau o şantajasem. Nu era loc de altceva decât de un vinovat şi de o inocentă. Sfânta Fuensanta împotriva obscenului Dionisos. Frumoasa şi Bestia. Scufiţa Roşie şi Lupul.

Părinţii mei au refuzat să creadă o versiune atât de maniheistă. Bănuia că directoarea mă exmatriculase – şi odată cu mine şi pe Carlos – pentru că se temea de tatăl Fuensantei, care pe atunci era doar subsecretar de stat, însă avea în spate o lungă carieră politică: senator, deputat, consilier în cadrul partidului etc. A vrut să evite orice scandal, aşa că cel mai simplu a fost să ne dea afară. Decizia ei a mai avut şi o componentă de clasă socială: de ce să ţină în şcoala ei doi elevi zdrenţăroşi ai căror părinţi abia-şi plăteau taxele?

În încercarea de a găsi ajutor, părinţii mei au apelat la prieteni, cunoscuţi, avocaţi. Nimic. Cu toţii le-au recomandat să nu mai tulbure apele. Subsecretarul era recunoscut pentru faima sa de corupt şi parvenit. Un om însemnat şi irascibil. Problema nu avea rezolvare. Dar părinţii mei nu s-au lăsat.

Soluţia a apărut de unde nimeni nu se aştepta. Tata urmaşe câţiva ani de inginerie chimică. A abandonat facultatea când a murit bunicul. S-a văzut obligat să le întreţină pe mătuşile mele, cele două surori mai mici ale lui, şi pe bunica. A fost nevoit să aibă tot soiul de slujbe: şofer, vânzător, chelner, până când a reuşit să se angajeze la controlul calităţii la o fabrică de lapte, ceea ce însemna o meserie cât de cât apropiată de cea de inginer chimist. îi plăcea ce făcea, doar că era foarte prost plătit. A reuşit să-şi mai ia o slujbă, cu jumătate de normă, seara, la o întreprindere care se ocupa cu deşeurile industriale. Lucra la fabrica de lapte de la nouă la cinci, iar la întreprinderea de deşeuri industriale, de la cinci şi jumătate până la zece noaptea. Datorită cunoştinţelor sale de chimie, i s-a oferit

un post de profesor la un liceu privat, unde preda de la şapte la opt dimineaţa. Îi plăcea să predea, pentru el educaţia era cea mai bună modalitate de a schimba lumea.

Tata l-a oprit pe hol pe directorul liceului, i-a spus că fusesem exmatriculat şi i-a cerut părerea. Directorul l-a descurajat: „Nu se poate face nimic, şcoala aia e una dintre cele mai prestigioase din ţară, şi în plus e vorba de fiica subsecretarului Ramos. Las-o baltă” L-a bătut cu palma pe spate – îl considera pe tata unul dintre cei mai buni profesori din liceu – şi a intrat în biroul său. Abătut, tata a luat-o către sala de clasă, dar pe drum l-a abordat un elev.

— Iertaţi-mă, domnule profesor Valdés, am auzit ce i-aţi spus directorului şi cred că tata v-ar putea ajuta.

— Cum aşa?

Elevul, un băiat vesel, cu părul creţ, exmatriculat de la mai multe şcoli din cauza notelor slabe, era Jaime Molina, fiul senatorului Ignacio Molina, deşi nimeni din liceu nu ştia amănuntul acesta, fost guvernator în Veracruz şi fost secretar în Ministerul Agriculturii. De asemenea, nimeni nu ştia că senatorul Molina îl considera pe subsecretarul Ramos inamicul său politic.

În seara următoare, senatorul Molina l-a primit în casa lui pe tatăl meu. I-a mulţumit pentru răbdarea şi atenţia pe care i le arăta fiului său. Tata nu considera că îl trata preferenţial pe Jaime Molina, dar se pare că senatorul credea că da. Băiatul îi vorbise de mai multe ori despre minunatele ore ţinute de tata şi devenise atât de interesat, încât acum se gândea să studieze Ingineria Chimică la UNAM.[6]

Senatorul s-a distrat la auzul poveştii detaliate a demersului meu erotic cu Fuensanta şi a măsurii extreme luate de Miss Ramirez. Ceea ce în ochii directoarei fusese o barbarie, pentru Molina erau „simple nesăbuinţe de copii”.

— Daţi şcoala în judecată, a propus senatorul.

---

6 Universitatea Naţională Autonomă din Mexic (n. red.).

— N-am bani de avocat, a răspuns tata.

— Banii nu sunt o problemă, a zis senatorul, mă ocup eu de asta.

— Dar… a încercat tata să zică.

Senatorul a lăsat paharul cu coniac pe masă şi s-a aplecat spre tata.

— Uite, Ramos e un nemernic. Toată lumea ştie asta. Însă nu ştie că e tatăl unei curve, şi vreau să afle asta, el şi toată lumea. Ramos e o scursură, dragă profesore Valdés, şi vă asigur că nimic n-o să-l doară mai rău pe lumea asta decât să-şi vadă fata considerată exact cum e: o târfuliţă în călduri. De avocaţi mă ocup eu, dumneavoastră ajutaţi-mă să-i dau ticălosului peste nas.

Tata ştia foarte bine că nu era corect să accepte oferta senatorului. Fuensanta nu era o târfă şi nu trebuia folosită ca o mişcare împotriva lui Ramos în încâlcitul joc de şah al politicii. Pe de altă parte, e drept că epuizase toate variantele. Părinţii mei îşi puseseră la bătaie toţi banii pentru ca noi să avem parte de educaţie, iar acum cei doi copii ai lor fuseseră daţi afară de la şcoală de o directoare autoritară.

Tata a acceptat.

Carlos a rămas cu puşca în mână, cu privirea de-a lungul străzii, aşteptând ca pisica să iasă de sub maşină ca să-i dea lovitura de graţie. Încă înnebunite de mirosul pisicii, şinşilele, cu blana argintată de lumina lunii, dădeau ture în cuştile lor.

Şinşilele sunt originare din munţii înalţi din Perú. Obişnuite să-şi ducă traiul pe piscurile Anzilor, sunt capabile să alerge pe buza prăpastiei, la sute de metri înălţime. Rapide şi agere, sunt greu de vânat. Cui i-o fi venit ideea de a le îmblânzi, de a le creşte, de a le ţine în cuşti minuscule, de a le hrăni cu boabe, de a le omorî, de a le jupui şi apoi de a face din ele blănuri mult râvnite la New York, Paris şi Londra? Fără să poată scăpa prin văgăunile muntelui, şinşilele închise în cuşti se trezeau la mila unui duşman neaşteptat: pisicile maidaneze. În

fiecare săptămână, şapte, opt şinşile sfârşeau făcute bucăţi, spre groaza celorlalte, care dădeau înnebunite ocol cuştii, în căutarea stâncii andine salvatoare.

Pisica a înaintat şi s-a întins lângă roata din stânga. Coada, ieşită de sub maşină, i se mişca din când în când. Carlos a pândit câteva minute, sperând ca pisica să intre în bătaia puştii, dar după o vreme nu şi-a mai mişcat coada şi am văzut cum întindea o lăbuţă în spatele roţii.

— A dat colţu', a zis Carlos.

A lăsat puşca în jos şi s-a dus să o pună la loc în cuşca de câini.

— Acum chiar că putem merge la masă, mi-a zis şi a luat-o către scara în formă de melc care cobora în patio-ul casei noastre.

Castele

Părinţii mei s-au întors din Europa când Carlos nu mai era altceva decât o acumulare de carne putredă şi de gaze, îngropat la doi metri sub pământ. A plouat fără încetare zile în şir. Apa infiltrându-se în sicriul fratelui meu. Fratele-meu-hoit făcut ciuciulete, fratele-meu-hoit şi ultimele guri de aer, fratele-meu-hoit îngropat alături de celălalt frate-hoit al meu. Familia morţilor. Fraţii mei înecaţi, acum înecându-se şi mai tare cu ploaia nesfârşită. Apă peste apă peste apă. Gaze, putreziciune şi apă. Care-i momentul când fratele tău cu care iei micul dejun, stai de vorbă, te joci, îl însoţeşti, îi spui secretele, te povăţuieşte, îl sfătuieşti, ţii la el, îl iubeşti se transformă într-un clocot de gaze pestilenţiale într-o absenţă insuportabilă într-o moarte iremediabilă într-o vină imposibil de ispăşit într-o crimă premeditată într-o furie de nestăpânit într-o răzbunare după care ai tânjit într-un coşmar într-o lovitură în stomac în nevoia de a vomita într-o durere de nesuportat într-un miros violent?

Părinţii mei au aflat de moartea fratelui meu la şase zile după ce se petrecuse. Ne înţeleseserăm să sune o dată pe săptămână ca să afle dacă suntem bine. Convorbirile telefonice transatlantice erau scumpe, aşadar scurte. Nu

ne-au lăsat numerele de telefon de la hotelurile unde se cazau, aşa că n-am avut cum să-i localizăm. Unde să-i fi sunat pentru a le spune că fiul lor murise înecat, că bunica nu se mai oprea din plâns, că eu eram într-un fel complice la moartea fratelui meu şi că, mai devreme sau mai târziu, aveam să încerc să devin ucigaşul ucigaşilor lui?

O zi în Europa (conform jurnalului de călătorie ţinut de mama mea):

— S-au trezit la 8: 15.

— Au luat micul dejun în sala de mese a hotelului la 8: 45.

— Cornuri cu ciocolată şi cafea. Micul dejun inclus în preţ.

— La 9: 18 s-au alăturat grupului de optsprezece persoane al turului „Europa la îndemâna ta” şi au urcat în autocar pentru a merge la castelele de pe Valea Loarei.

— Au străbătut şesurile franceze. Tata a zis că Franţa i se părea cea mai frumoasă ţară din lume.

— La 11: 23 autocarul a parcat la castelul Chambord. Ghidul le-a spus că acel castel fusese folosit de casa regală pentru vânătoare.

— La 12: 08 au vizitat odăile regale ale lui Francisc I şi Ludovic al XIV-lea.

— La 12: 40 autocarul a pornit spre Chenonceau. Au văzut pe geam un cerb roşcat alergând prin pădure.

— La 5: 40 a.m., ora Mexicului, eu alerg ca nebunul dintr-un loc într-altul încercând să-l salvez pe fratele meu.

— La 13: 37 au ajuns la Chenonceau. Ghidul le-a spus că e supranumit „Castelul Doamnelor” pentru că acolo au locuit Diane de Poitiers şi Caterina de Medici.

— Mama notează: „Cel mai frumos castel pe care l-am văzut, pare că pluteşte deasupra apelor

— La 6: 37 a.m., ora Mexicului, fratele meu pluteşte în rezervorul de apă. E acolo de câteva ore.

— Vizita la castel se încheie la 15: 02. Ghidul glumeşte: „Sunt sigur că vă e atât de foame încât vă vine să vă mâncaţi între voi”.

— La 15: 07 autocarul opreşte la un restaurant din apropierea castelului.

— Turiştii se aşază pe lungile bănci de lemn şi ghidul îi anunţă că vor mânca precum nobilii de pe vremuri. Meniul include fazan cu struguri, raţă cu portocale, file de cerb în sos de piper, coaste de mistreţ în sos de miere, iar pentru cei mai puţin dispuşi la aventuri gastronomice, pui la tigaie sau friptură cu cartofi prăjiţi. Mâncarea e însoţită de excelente vinuri din regiune şi de apă minerală plată.

— În timp ce părinţii mei savurează bucate vânătoreşti, Carlos încearcă să tragă aer în piept la 15: 36, ora Franţei.

— Desertul vine la 15: 42: plăcintă cu căpşuni, cremă de zahăr ars, mousse de ciocolată albă şi brânzeturi normande cu fructe de pădure.

— La 15: 45 ora Franţei, 8: 45, ora Mexicului, Carlos loveşte în pereţii rezervorului de apă, chinuindu-se să iasă. Ucigaşii săi aud cum loveşte, dar râd pe rupte.

— La 15: 48 tata dă verdictul brânzei brie pe care o alesese: „Niciodată n-am gustat ceva mai bun”. Mama refuză să guste, mirosul îi provoacă greaţă.

— La 15: 59, ora Franţei, fratele meu începe să înghită apă, strigă, dar ţipetele lui nu se aud, şi chiar dacă s-ar auzi, asasinii săi n-ar face nimic pentru a-l salva.

— La 16: 02 părinţii mei urcă în autocarul care urmează să-i ducă la Amboise. Tata zice că a fost cea mai bună masă din viaţa lui şi că în sfârşit înţelege de ce vânătorii vânează.

— La 16: 03, ora Franţei, 9: 03, ora Mexicului, loviturile fratelui meu sunt tot mai slabe. Plămânii i se umplu cu apă.

— Autocarul porneşte la 16: 05. Un turist aleargă disperat după autocar. Fusese la baie şi ghidul nu-şi dăduse seama că lipseşte. Era cât pe ce să rămână abandonat lângă un castel, la două ore de Paris. „Stranded”, a zis ghidul, neştiind cum să spună „abandonat” în spaniolă.

— La 16: 05, ora Franţei, 9: 05, ora Mexicului, fratele meu moare înecat după ce a supravieţuit în apă timp de douăzeci şi una de ore.

— La 17.00 autocarul ajunge la Amboise. Tata se emoţionează când află că în cripta castelului e îngropat Leonardo da Vinci.

— La 17: 01, ora Franţei, 10: 01, ora Mexicului, fratele meu pluteşte înecat.

— La 17: 29 părinţii mei urcă în cel mai înalt turn al castelului. Se minunează de câmpia superbă, de şerpuirea Loarei la poalele castelului.

— La 18: 02 pleacă din Amboise spre Paris.

— La 18: 14, ora Franţei, 11: 14, ora Mexicului, ucigaşii se asigură că fratele meu e mort şi îi lasă cadavrul în rezervorul de apă.

— Părinţii mei dorm îmbrăţişaţi pe drumul de întoarcere. Fratele meu doarme în patul său de apă.

— Autocarul ajunge la Paris la 20: 30, exact aşa cum scria în pliant. Fericiţi şi epuizaţi, părinţii mei se duc direct în cameră, fără să mai cineze, încă sătui de pe urma dezmăţului gastronomic de la restaurantul din apropierea castelului Chenonceau.

— Fratele meu e umflat de apă. Cadavrul lui se umflă tot mai mult, devine tot mai greu, doare tot mai mult.

— Ultima notiţă a mamei în jurnalului ei de călătorie, la 22: 17, scrisă cifrat: AFD, totul foarte romantic.

— AFD (aveam să aflu): Am făcut dragoste.

— FCMMÎ: Fiul Cel Mare Mort înecat.

Fredona în timp ce făceam dragoste. O îngânare dulce, şoptită. Şi de fiecare dată când Chelo fredona, plângea încetişor. Lacrimile ei îmi udau faţa şi mi se scurgeau de-a lungul gâtului. Fredona şi zâmbea şi plângea şi mă strângea în braţe. Apoi se mişca tot mai repede şi termina frecându-şi burta de pelvisul meu. Gâfâia câteva secunde, după care se linştea. Îmi prindea capul între mâini, se uita în ochii mei şi zâmbea. Chiar şi plângând, Chelo zâmbea mereu. O lua de la capăt cu

fredonatul, cu îmbrăţişările, cu zâmbetele, plângea şi orgasmele o scuturau unul după altul. Îmi repeta că nimeni n-o mai făcuse să se simtă aşa, cu nimeni nu avusese mai mult de două orgasme, dar cu mine era o nebunie. Însă în loc să mă bucure, ceea ce-mi spunea mă durea foarte tare. Ce treabă aveam eu cu orgasmele pe care i le provocau alţii? Gelozia mă devora. Gelozia, blestemata de gelozie.

Uneori mă uitam la ea cum se învârtea pe lângă sobă, pregătind cina. Dedicată cu totul tigăii în timp ce prăjea nişte ouă sau o bucată de carne. Mi se părea superbă, cu ochii ei albaştri, cu şchiopătatul ei, cu bucuria ei indestructibilă. Fredona şi când gătea. Atâta pace la o femeie cu dureri cronice. Îmi surprindea privirea, zâmbea şi arăta spre faţa de masă şi spre tacâmuri.

— Hai, ajută-mă, du astea la masă.

Ascultător, aşezam totul conştiincios în dreptul locurilor noastre. Chelo punea mâncarea în farfurii, se aşeza lângă mine şi mă săruta.

— Mănâncă, nu vreau să-ţi pierzi puterile.

După ce mâneam, spălam vasele împreună şi ne duceam în patul meu şubred ca să facem iarăşi dragoste. Îşi încolăcea picioarele în jurul taliei mele în timp ce o pătrundeam. Când terminam în ea, nu se spăla de spermă. îi zicea „ceşcuţa mea” şi îmi spunea că cel mai tare o excita atunci când mergea la cursuri în fustă şi simţea cum sperma mea i se scurgea de-a lungul picioarelor până la pulpe. „Dă-mi ceşcuţa”, îmi zicea atunci când voia să facem dragoste şi îmi cerea asta indiferent de locul din casă în care ne aflam atunci: în bucătărie, în sufragerie, în baie, în dormitorul părinţilor mei. Gelozia mea. Câţi vor fi auzit înaintea mea, „dă-mi ceşcuţa” şi cu câţi va fi făcut dragoste în orice loc, la orice oră?

În fiecare noapte, după ce făceam dragoste, Chelo se îmbrăca în tăcere şi îmi dădea un sărut de despărţire. Eu rămâneam gol în casa mea pustie, în casa morţilor mei, cu doliul meu şi gelozia mea întrepătrunse.

Nu ieşeam» Chelo făcea cumpărăturile. îi dădeam

bani. Cotrobăind prin sertarele din camera părinţilor mei găsisem printre şosete mai multe teancuri de bancnote făcute sul. O mică avere, suficientă cât să trăiesc un an, poate un an şi jumătate, fără să-mi bat capul. Chelo era o gospodină înnăscută. Ştia cum să aibă grijă de bani. Fără ea, aş fi cheltuit totul într-o lună.

Dimineţile, când Chelo nu era la mine, urcam în camera fratelui meu şi scotoceam printre cărţile lui. Vasta lui bibliotecă de cărţi furate: de la Rulfo la Einstein, de la Faulkner la Nietzsche, de la biografia lui Mozart la cea a lui Marx, plus atlase geografice, hărţi vechi, tratate de filosofie, dicţionare. Mă întindeam pe patul lui şi citeam. (Au şi înecaţii paturi, cearşafuri, haine? Cui aparţin obiectele morţilor? Morţilor? Celor care le-am supravieţuit?) Pe fiecare pagină din cărţile lui găseam însemnări făcute de el, un cuvânt subliniat, un comentariu. Sau fraze întregi tăiate, pentru că i se păreau prost scrise. Citind cărţile lui, era ca şi cum aş fi dialogat cu el în tăcere.

Citeam ore în şir, cu King întins la picioarele mele, până când o auzeam pe Chelo deschizând uşa cu cheia pe care i-o dădusem şi coboram să o întâmpin. Când nu era frig, amândoi umblam goi prin casă. La început s-a opus, încă îi era ruşine să-şi arate cicatricile. Dar până la urmă i-a dispărut toată stinghereala şi umblam amândoi despuiaţi, fără nicio jenă. Uneori, îşi cerea „ceşcuţa" în mijlocul sufrageriei. Ne întindeam pe covor şi făceam dragoste. King credea că ne jucăm. Lătra în jurul nostru sau se arunca asupra noastră şi ne lingea fesele sau picioarele. De fiecare dată când ne umplea de bale, Chelo nu se putea opri din râs.

Prin ea am ajuns la muzica celor de la Deep Purple, la John Mayall, la revoluţia lui Emiliano Zapata. Vorbea cu entuziasm despre Antonioni, Truffaut, Godard, Buñuel, De Sica, Indio Fernández[7] şi despre filmul ei mexican preferat:

7 Emilio Fernândez, unul dintre cei mai importanţi regizori mexicani, poreclit El Indio.

Viento negro.

Mi-a dat să citesc cărţile scriitorilor ei preferaţi: Pio Baroja, Dostoievski. Totul la ea era entuziasm, bucurie de a trăi, curiozitate.

Mana Consuelo Reyes Lopez era numele ei întreg. Consuelo[8]. Aşa cum stăteau lucrurile în cazul meu, n-aş fi putut să mă îndrăgostesc de cineva cu un nume mai potrivit: Consuelo. „Sunt Consuelo a ta", îmi spunea, şi da, chiar era alinarea mea, pământul meu ferm, cerul meu, visul meu, ţara mea, patria mea. Câtă patrie poate fi o femeie pentru un bărbat. Câtă patrie era Chelo pentru mine.

Îmi imaginez ce faţă a făcut Miss Ramirez când a primit avizul emis de judecătoria XIII pentru a răspunde mai multor acuzaţii, printre care cea de calomnie, de maltratare de minori, de fraudă... şi tot aşa, în total optsprezece capete de acuzare prezentate de avocaţii cabinetului Ortiz, Arellano, Portillo şi Asociaţii, cea mai tare firmă de avocatură din ţară, al cărei asociat majoritar, Alberto Ortiz, nu pierduse niciodată un proces. Aflaţi în relaţii bune cu clasa politică, experţi în hăţişurile puterii judiciare, având la degetul mic ştiinţa de a corupe judecători, procurori şi martori, avocaţii cabinetului Ortiz, Arellano, Portillo şi Asociaţii se aflau în fruntea sistemului legislativ.

Sunt convins că odată cu exmatricularea noastră, Miss Ramirez considerase cazul definitiv închis, fără să bănuiască o clipă avalanşa de audieri, procese, cheltuieli şi ameninţări care s-a abătut asupra ei. Strategia senatorului Molina a avut efect. Familia Ramos s-a văzut prinsă într-un vârtej de bârfe, zvonuri şi minciuni. Fuensanta a fost chemată să dea declaraţii, iar oamenii senatorului Molina au avut grijă să se discute pe larg despre asta în presă. Deşi era interzis prin lege să faci public numele minorilor implicaţi în procese judiciare, a fost suficient să se spună că era vorba de „una dintre fiicele subsecretarului Ramos"

8 Alinare, în limba spaniolă.

pentru ca zvonul să explodeze.

Ramos nu a vrut să-şi expună şi mai tare fiica. A trimis-o în Kansas, la un văr din partea soţiei, şi a obligat-o pe Miss Ramirez să negocieze cu părinţii mei pentru ca scandalul să nu ia proporţii şi mai mari.

Eu şi Carlos am fost reprimiţi la şcoală, cu bursă completă, nu doar pentru cât mai rămăsese din anul şcolar, ci şi pentru următorii doi ani, ceea ce nu m-a făcut fericit deloc: dispreţuiam profund şcoala aceea. Cu chiu, cu vai Miss Ramirez şi-a cerut scuze faţă de mine şi de părinţii mei. Obişnuită să fie mâna de fier a şcolii ei şi să-i terorizeze pe angajaţi, pe profesori şi pe părinţi, s-a văzut brusc pusă în faţa unui adversar de calibru care a revelat dimensiunile reale ale afacerii ei: toate cheltuielile şcolare însumau numai douăzeci şi cinci la sută din taxele plătite de părinţi, restul de bani intrând direct în buzunarul ei. Amenda pentru evaziune fiscală – ea declara numai zece la sută din venituri – a fost atât de mare, încât abia a scăpat de faliment. Ameninţată cu atâtea procese, n-a avut de ales şi a trebuit să cadă la învoială cu părinţii mei.

Aşa cum se aşteptase senatorul Molina, întregul episod l-a afectat puternic pe subsecretarul Ramos, atât pe plan familial, cât şi politic. A fost doborât de propria incapacitate de a gestiona povestea. Cu fiecare declaraţie prin care încerca să-şi scape fata, nu făcea altceva decât să se scufunde şi mai tare. Ziariştii plătiţi de Molina au prezentat-o pe Fuensanta drept o Lolită nimfomană. Ramos a fost acuzat că ar fi un tată rău. Au fost reluate zvonurile despre beţiile pe care le trăgea şi despre bătăile pe care i le aplica soţiei lui. Politicienii făceau glume proaste pe seama lui şi a Fuensantei. Era văzut ca un moralist corupt, un afacerist veros, cu o fiică de unsprezece ani care era o destrăbălată.

După două luni, subsecretarul Ramos şi-a dat demisia. Senatorul Molina a putut în sfârşit să meargă mai departe cu proiectele sale imobiliare, blocate până atunci de Ramos, care încerca să le ţină pentru acoliţii săi.

Terenuri cumpărate la preţuri de nimic, pe care mai apoi să construiască locuinţe numai bune de vândut la preţuri exorbitante.

După întoarcerea la şcoală, eu şi Carlos am fost văzuţi cu alţi ochi. Eram copiii care nu făceau excursii în Europa, veneau la şcoală cu autobuzul, locuiau într-o mahala de care nu auziseră vreodată, noi, copiii-problemă, exmatriculaţi definitiv, ne-am întors la şcoală cu bursă şi eram trataţi de directoare cu respect. În schimb, Fuensanta Ramos, fata model, eleva exemplară care călătorise în Europa, Japonia, Australia, America de Sud, agresată sexual de un copil precoce şi degenerat, a dispărut din şcoală fără nicio explicaţie.

Fuensanta s-a evaporat. Nici măcar prietenele ei cele mai apropiate nu au mai ştiut nimic de ea. Oare se gândea la mine? îi era dor de mine aşa cum îmi era mie de ea? îi făcusem rău? Fuensanta a dispărut într-o îndepărtată câmpie din Kansas, iar eu am rămas la şcoala aceea îngrozitoare, în cutia aceea de beton, fără grădină, fără copaci, din care am fost expulzat definit la sfârşitul clasei a şasea din cauza criticilor mele dure la adresa Beatleşilor.

— Bine.

— Bine.

— Juan Guillermo?

— Mă auzi, puiule?

— Juan Guillermo, sunt eu, tatăl tău. Mă auzi?

— Da, te aud.

— Te sunăm din Florenţa, din Italia. Nici nu-ţi imaginezi cât de frumos e oraşul ăsta. Şi eu şi mama ta ne simţim foarte bine.

— Mă auzi?

— Da.

— Cum sunteţi?

— Taţi…

— Întreabă mama dacă aţi plătit lumina şi gazele, v-a lăsat bani în dulăpiorul din bucătărie.

— Tati, am încercat să dăm de voi.
— De ce?
— S-a întâmplat ceva rău.
— Ce?
— Trebuie să veniţi acasă.
— E ceva cu bunica?
— Nu, ea e bine... Haideţi acasă.
— Dar cee?
— Carlos.
— Carlos? Ce e cu Carlos?
— A păţit ceva?
— Da.
— Unde e?
— Răspunde-mi odată. Mama ta e lângă mine şi e îngrijorată.
— Mă auzi, Juan Guillermo?
— Întoarceţi-vă acasă, vă spun aici.
— Spune-mi acum, ce a păţit fratele tău?
— Răspunde-mi.
— L-au omorât.
— Ce?
— L-au omorât pe Carlos.
— Tată, haideţi acasă.
— Nu faci glume, nu?
— Nu, tati, Carlos e mort.
— Termină cu prostiile.
— L-au omorât acum şase zile. L-am îngropat deja.
— Nu se poate. Cine l-a omorât?
— Haideţi odată acasă, vă rog.
— Ce s-a întâmplat? Spune-mi.
— Îţi povestesc totul acasă. Întoarceţi-vă.
— Venim cât de repede putem.
— Sigur nu-i o glumă?
— Nu, tati.
— Mama ta plânge. Eşti sigur?
— Da, tati. Carlos a murit. Haideţi odată.
Aborigenii dintr-un trib australian cred că atunci

când un om moare, acesta porneşte către vest, înspre soarele ce coboară la orizont. Morţii străbat drumul către noaptea finală în razele asfinţitului, o punte între lumină şi întuneric. Excepţie fac doar copiii. Copiii care mor sunt consideraţi morţi înainte de soroc şi merită să sfârşească altfel, nu pe pământurile întunecate ale morţii. De aceea, rămân la nesfârşit în limbul portocaliu al apusului.

Când moare cineva înainte de vreme, copiii ies din soarele crepuscular şi conduc înapoi sufletul celui mort către trupul căruia i-a aparţinut. Mortul inhalează sufletul şi se cutremură simţindu-l din nou. Acea cutremurare e dovada că a înviat. Copilul se uită la mortul care a înviat şi se întoarce mulţumit la casa lui, la soarele declinant al apusului.

Acorduri

Felipe forţează fereastra. O deschide. Pătrundem în casă. Humberto ne conduce prin întuneric. Feţele acoperite cu cagule. Doamne-ajută. Zice Humberto. Ajungem la scară. Urcăm unul după altul. În tăcere. Bâte în mâini. Ciocane. Şurubelniţe. Humberto ne arată o uşă. Dormitorul. Antonio face doi paşi. Se pregăteşte. Inspir adânc. Antonio deschide uşa dintr-o lovitură. Bătrânii sunt în pat. Femeia ţipă. Bătrânul se ridică. Nu înţelege ce se întâmplă. Felipe îl culcă dintr-o lovitură de bâtă. Femeia urlă. Antonio o târăşte în baie. îi acoperă gura. Încă o lovitură bătrânului. Ţipăt înecat. Lovitură. Lovitură. Suntem mâna lui Dumnezeu. Încă o lovitură. Pentru trădare faţă de Cristos. Evrei apostaţi. Duşmanii Domnului. Bătrânul geme. Îl privesc. Humberto îmi zice. E rândul tău. Şovăi. Humberto îmi arată bâta. Fă-o, îmi ordonă. îl ridic. Vă rog, nu. Zice bătrânul. Lovesc. Bătrânul se chirceşte. îl mai lovesc de câteva ori. Doamne-ajută. Nu mi-e frică. Nici milă. Adrenalină. Prea multă adrenalină. Mâna lui Dumnezeu. Pumnul lui Dumnezeu. Oastea Lui pe pământ. Femeia leşină. Picioarele ei albe lungite pe jos. Venele ei albăstrii. Evrei eretici. Evrei trădători. Duşmanii Domnului. Evreu bătrân lungit pe jos. Geme. Nu-l omorâri. Zice

Humberto. Doar o lecţie. Nimic mai mult. Bătrânul nu se mai mişcă. Femeia ţeapănă pe dalele din baie. Părul ei alb pe albastrul gresiei. Picioarele ei albe, braţele ei albe, cămaşa ei de noapte mototolită, faţa lividă, gura deschisă, poporul ei, dumnezeul ei. Domnul fie cu noi. Bătrânul. E mort? întreabă Felipe. Respiră. Zice Antonio. Bătrânul geme. Luaţi ce găsiţi. Să pară o spargere. Ordonă Humberto. Deschidem sertare. Bijuterii. Bani. Totul pentru Biserică. Nimic pentru noi. Ieşim. Închidem fereastra. Înăuntru bătrânul. Femeia. Picioarele ei albe. Ura lui Dumnezeu. Trag aer adânc în piept. Tremur. Alergăm trei cvartale. Ne scoatem cagulele. Grăbim pasul. Oastea Domnului.

Coborâm de pe acoperiş în patio, pe scara în formă de melc. Când ne vede, King aleargă spre noi să ne salute, dând din coada lui scurtă. Îmi linge mâna, îmi umple hainele de bale. Carlos deschide uşa bucătăriei şi King intră primul. Carlos scoate din frigider un cofraj de ouă. Bunica stă pe canapeaua din sufragerie şi se uită la televizor. Vocea nazală a prezentatorului programului-concurs se aude până în bucătărie. „Vrei ouă?” mă întreabă Carlos. îi zic că da. Îmi pregăteşte cina mea obişnuită: trei ochiuri, şase chifle cu unt şi un litru de Choco Milk. Îmi zice că săptămâna următoare trebuie să livrăm o sută de blăni. Trebuie să pieptănăm şinşilele şi să le alegem pe cele care vor fi sacrificate.

Terminăm de mâncat. Urcăm în cameralul. Carlos trage ivărul la uşă. De fiecare dată când încuie uşa ştiu că urmează să-mi vorbească despre „cealaltă afacere” şi nu vrea ca părinţii să afle.

— Îmi trebuie un tip care să ia un pachet. În cine ai încredere?

Carlos nu mă lasă să mă implic în cealaltă afacere, chiar dacă uneori îmi cere să-i recomand pe cineva care să se ducă după marfă sau care să ascundă marfa timp de câteva zile.

— Eu l-aş trimite pe Tontu din nou.

Carlos se gândeşte o clipă.

— Crezi că ştie ce e înăuntru?

— Nu, nu cred. De ambele dăţi când l-am trimis pe el, pachetul a ajuns întreg, nedesfăcut.

Fratele meu nu pare prea convins. Tontu nu e cel mai inteligent dintre prietenii mei, dar cu siguranţă e cel mai discret.

— Cred că e bine să nu mai afle şi altcineva, îi zic.

Carlos îşi dă jos cămaşa. De antebraţul drept e prinsă o teacă cu un cuţit în ea. Carlos a învăţat să scoată cuţitul foarte repede, dintr-o singură mişcare. S-a tăiat de mai multe ori antrenându-se, dar acum face mişcarea perfect, în aşa fel încât cuţitul să-i alunece până în palmă. În buzunarul drept de la pantaloni poartă o rozetă de box, iar în buzunarul stâng, un briceag cu arc. Catarama de la curea a ascuţit-o frecând-o de o piatră. Dacă ar vrea, ar putea lua cu ea gâtul unui om. În buzunarul de la cămaşă are întotdeauna un pachet de ţigări înăuntrul căruia ascunde patru paie de lungimi diferite. Niciodată nu iese fără ele. Dintre toate uneltele sale de muncă (aşa-şi numeşte el arsenalul de cuţite, bricege şi rozete), paiele sunt cele mai importante şi nimeni nu trebuie să ştie la ce le foloseşte.

— Bine, vorbeşte cu Tontu.

— Cât să-i zic?

— O sută.

O sută de pesos erau o grămadă de bani.

— Mai bine mi-i dai mie, îi zic.

Carlos râde.

— Într-o bună zi. Ţie am să-ţi dau mult mai mult, o să vezi. Aproape nimeni din cartier nu iese neînarmat. Uneori, chiar şi eu port, la fel ca frate-meu, un cuţit la antebraţ. Afacerile lui Carlos îl obligă să fie cu ochii-n patru. Poliţiştii abia aşteaptă să pună mâna pe el şi să-l şantajeze ameninţându-l cu închisoarea. Şi mai sunt şi unii clienţi cu care nu reuşeşte să se înţeleagă întotdeauna, şi atunci se lasă cu bătaie. Şi mai sunt şi cei care vor să-i fure

marfa.

— Du-te la culcare, îmi zice.

— Noapte bună.

Ies din camera lui. Cobor scara. Bunica a adormit din nou cu televizorul pornit. O învelesc cu o pătură şi o sărut pe frunte.

— Noapte bună, îi şoptesc.

Trec prin spatele ei, deschid încet uşa de la camera mea şi intru. Mă întind pe pat. Pe tavan am lipit un poster cu Raquel Welch în postura de femeie a cavernelor. îi zic şi ei noapte bună, închid ochii şi adorm.

În timpul nopţii, urla. Un urlet profund, intens. Aşa cum eu aveam un frate invizibil, Colţ chema cu urletul său o invizibilă haită de lupi. La fiecare urlet de-al lui, îi răspundeau alţi câini din depărtare. Un cor de urlete diferite. Colţ urla ca un animal de pădure, de tundră. Ducea dorul zăpezii, al frigului iernatic, al haitei. Colţ avea nevoie de păşuni îngheţate, de sânge, să alerge, să se lupte, să domine, să vâneze. Lupul din el încă trăia.

Era feroce. Ataca pe oricine nu făcea parte din familia Prieto. Nu-l puteai scoate fără botniţă. Într-o după-amiază, Colţ a scăpat şi a sfâşiat braţul unui mecanic, un tip uriaş, care tocmai repara maşina familiei Tena. Colţ a sărit direct pe mecanic imediat ce l-a văzut cu capul băgat sub capota maşinii. Omul nici n-a apucat să reacţioneze. Colţ i-a sărit la gât, dar l-a muşcat numai de braţ şi apoi a revenit pe pământ cu o bucată de muşchi între colţi.

Fernando Prieto a dat fuga să-l prindă, dar Colţ l-a tras după el şi a atacat din nou. Mecanicul, înspăimântat, s-a cocoţat pe capota maşinii. Colţ a săltat în aer, încercând să-l ajungă. Mecanicul a strigat disperat la cei din familia Prieto să ia odată câinele de-acolo. Fernando, fratele său şi tatăl lor au reuşit până la urmă să stăpânească câinele. După ce l-au dus de acolo, mecanicul a intrat în maşină şi a blocat portierele. A pătat cu sânge scaunele, volanul, interiorul capotei. Un şuvoi de sânge. În locul bicepsului, avea acum o gaură cu marginile

zdrenţuite de colţii câinelui-lup. Pur şi simplu îi smulsese tot bicepsul. Familia Prieto i-a plătit operaţia şi toate cheltuielile medicale, dar bărbatul n-a mai putut să-şi vadă de meseria lui de mecanic. Cum să repari un diferenţial când ai o mână moartă? Cum să strângi şuruburi, cum să demontezi roţi, cum să schimbi o pompă de benzină? Mecanicul a cerut o indemnizaţie, dar familia Prieto a refuzat să-i plătească. Pierduseră mulţi bani cu cheltuielile medicale şi n-ar fi avut de unde să-i plătească nici salariul pe trei luni. Le părea rău, dar nu aveau cum să-l mai ajute.

Mecanicul a jurat să-l omoare pe Colţ, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să dea foc la casă.

L-am auzit pentru prima dată la Răţoi acasă. Vinilul de patruzeci şi cinci de turaţii adus de un văr din Chicago. Au fost suficiente primele acorduri pentru a-mi da seama că aceea era muzica mea, că mi se adresa, mă înţelegea, mă emoţiona. Dacă Beatleşii erau la antipodul străzii mele, Hendrix o comprima în trei secunde. Jimi Hendrix. Nu înţelegeam niciun vers de-al lui. Hendrix putea cânta stupizenii, să zică doar la-la-la sau să recite o listă de cumpărături de la supermarket. Nu conta. Ce m-a sedus pe loc au fost complicatele lui figuri muzicale.

I-am zis lui Carlos ce descoperire făcusem. Nici el nu auzise de Hendrix. Am luat împreună magazinele la rând căutându-i discurile, până când am dat peste unul în Zona Roşa. Era extrem de scump. Carlos l-a cumpărat şi mi l-a făcut cadou.

Nici n-am intrat bine în casă că am şi pus discul la pick-up. După ce a ascultat, Carlos s-a întors spre mine: „Ce e nebunia asta?” Mozart cu Nietzsche cu suferinţa sclavilor africani cu mirosul străzilor cu înţelepciune cu firesc cu viaţă cu moarte cu iubire cu energie cu foc cu aer cu furtuni cu Faulkner cu Kant. Dacă Colţ era un câine-lup, atunci Hendrix era un muzician-lup. Muzica lui era sălbăticie pură. Hendrix înţelegea ce înseamnă strada, acoperişurile terasate, rănile, cicatricile. Nu era străin de bătăi, de cuţite, de haine de blană de şinşilă. Hendrix ştia.

Beatleşii făceau o muzică care ţi se lipea de urechi, simplă, pe care oricine o putea fredona. Să fredonezi Hendrix era imposibil.

Tata ar fi vrut ca noi, copiii lui, să ascultăm muzică mexicană sau măcar o muzică cu versuri în spaniolă. Generaţia părinţilor mei crescuse cu vocile lui Pedro Infante, Jorge Negrete, Pedro Vargas, Maria Victoria. Am încercat să-i ascult pe toţi, am încercat toate stilurile: corrido, polca, bolero, ba chiar şi rockul inocent făcut de César Costa şi Angelica Maria. Nimic nu suna ca Hendrix. Nimic nu se compara cu chitara aceea dementă, cu armonia aceea surprinzătoare, cu acele acorduri furibunde.

În mai puţin de o săptămână, cultul lui Jimi Hendrix a cuprins cartierul nostru. Am aflat că era negru, că avea sânge mexican, că se născuse în Seattle, că purta geci de piele, că lua câte droguri putea duce, că urca varză pe scenă, că era stângaci, dar cânta la o chitară pentru dreptaci. Adormeam ascultând Hendrix şi mă trezeam ascultând Hendrix.

Am dus discul cu Hendrix la ora tâmpitului de Kurt Holland, numai pentru a-l întărâta. A ţinut discul în mâini şi s-a uitat la el cu luare-aminte, ca şi cum ar fi încercat să citească muzica încrustată în şanţurile vinilului. Faza cu Beatleşii fusese recentă, iar plecarea mea din şcoală la sfârşitul anului şcolar era un lucru sigur. Eram convins că Holland nu avea să-l suporte pe Hendrix şi tocmai de aceea am vrut să-l asculte în timpul orei.

S-a întors spre clasă şi le-a arătat elevilor discul.

— Valdés ne-a adus discul ăsta şi vrea să-l ascultăm împreună.

Batjocoritor, s-a întors spre mine.

— Îmi închipui că e mult mai bun decât The Beatles.

Mi-a râs în faţă şi mai mulţi dintre colegii mei au râs odată cu el.

— Haideţi să auzim.

L-a pus pe platan şi a coborât acul. Imediat ce a

început să răsune chitara dementă a lui Hendrix din *Voodoo Childy* Holland s-a mohorât la faţă.

— Sper că e o glumă, a zis, iar după treizeci de secunde a ridicat acul de pe disc.

— Nu, nu e nicio glumă. Mie-mi place.

— Mizeria asta?

Nici măcar nu i-am mai răspuns. îi spusesem deja că-mi place şi asta mi-era de-ajuns. Holland s-a întors spre clasă.

— Mai e cineva căruia îi place gunoiul ăsta?

Nimeni n-a ridicat mâna. S-au auzit doar câteva murmure şi râsete. Holland a luat discul din pick-up, l-a pus la loc în copertă şi a venit lângă mine.

— Tu nu aparţii acestei şcoli, niciodată n-ai aparţinut. Atât pentru tine, cât şi pentru noi, e bine că vei dispărea de aici.

Mi-a dat discul.

— Sper ca într-o bună zi să te schimbi, sau măcar să-ţi schimbi gusturile muzicale, mi-a zis privindu-mă cu dispreţ.

Imediat, toată clasa a început să cânte *Yellow Submarine*. Când am ieşit din clasă, Jaime, un grăsuţ cu care jucam fotbal, a venit la mine.

— Pe mine m-a lovit, mi-a zis. Cine-i?

— Hendrix, Jimi Hendrix.

Grasul s-a luminat la faţă.

— Jimi? Ca pe mine: Jaime.

A zâmbit bucuros de coincidenţă şi s-a îndepărtat pe coridor.

Memento mori

Memento mori ziceau romanii în antichitate. Adu-ţi aminte că vei muri. Oricine a văzut o fiinţă murind ştie că moartea nu vine brusc şi definitiv. Mici morţi vin în valuri până la moartea cea mare. Nu suntem indivizi, ci suma celulelor grupate pentru a da formă la ceea ce noi credem că e un individ. Moartea nu e altceva decât moartea mai multor organisme vii. Ţesuturile nu mor dintr-odată, ci

unul după celălalt.

Toate astea le-am învăţat omorând şinşile. Carlos ne plătea cu trei pesos pe mine şi pe prietenii mei dacă le omoram, le curăţăm şi le lăsam pieile gata de tăbăcit. Ca să le omorâm, le apucam de gât cu mâna dreaptă, le aplecam puţin capul, iar apoi cu mâna stângă le prindeam de coadă şi trăgeam brusc în jos, în timp ce cu dreapta trăgeam de cap în sus. Mişcarea aceea făcea ca gâtul şinşilelor să cedeze iară durere şi fără să stricăm blana. Ruperea legăturii dintre creier şi corp ducea la o moarte instantanee, chiar dacă unele părţi încă se mai mişcau timp de câteva minute. Tremurături în picioare, scuturături de urechi, tremurături pe spinare.

Lui Apiţă, sentimental cum îi era felul, i-au scăpat câteva lacrimi când a omorât primele şinşile, dar mai apoi s-a obişnuit cu sunetul sec al vertebrelor desprinzându-se brusc una de cealaltă.

Fiecare şinşilă sacrificată însemna o nouă lecţie de biologie, anatomie şi filosofie. Am înţeles ce e o fascie, cum funcţionează tendoanele, unde se adună grăsimea, ce culoare au muşchii, ce membrană înveleşte inima, care e linia subţire dintre viaţă şi moarte.

Procesul de jupuire a şinşilelor era complicat. Le tăiam pielea cu cuţitul pornind din zona genitală până la baza mandibulei, cu mare grijă ca nu cumva să ajungem la organe. Sângele, urina, fecalele puteau strica blana, făcând-o bună de aruncat. Odată tăietura făcută, băgăm degetele sub piele şi, apăsând uşor, o separam de muşchi. Trebuia să facem asta cu multă atenţie pentru a nu o rupe. Pielării cumpără doar piei întregi. După ce luam pielea, aruncam var peste ea şi o întindeam la uscat.

Uciderea şi jupuirea unei şinşile ne lua cam zece minute. Şase într-o oră, treizeci într-o după-amiază. La început, Carlos vindea numai pieile, iar carnea o fierbeam şi i-o dădeam lui King sau câinilor din vecini. După o vreme, a reuşit să vândă carnea unui fabricant de mâncare pentru pisici. Munca noastră s-a dublat: le jupuiam şi le

evisceram. La sfârşit eram epuizaţi, pieile atârnau pe gard, hoiturile luceau în şanţ în lăzi din lemn de pin. Şi culmea culmilor, munceam pentru a hrăni duşmanul: pisicile.

Carlos vindea fiecare blană cu treizeci de pesos. În anumite perioade, cererea putea ajunge şi la o mie de bucăţi pe lună. Carlos a gândit matematic întregul proces de creştere şi vânzare. Patru până la şase pui la fiecare naştere. O medie de cincisprezece la sută de morţi la naştere. Între şase şi opt luni până atingeau mărimea bună pentru vânzare. Doi pesos pe lună pentru hrana fiecărei şinşile. Trei pesos pentru mâna de lucru. Cinci la sută din câştig mergea la vecini pentru că-l lăsau să-şi crească şinşilele pe terasele lor. O sută de pesos lunar pentru Gumaro, cel care curăţa şi dezinfecta acoperişurile terasate. Carnea pentru mâncarea de pisici o vindea cu cincisprezece pesos kilogramul, adică în jur de şase şinşile. În afară de asta, vindea câte cincizeci de şinşile pe lună la pet shopuri, care plăteau patruzeci de pesos pentru fiecare exemplar (şi le vindeau cu şaptezeci). În total, Carlos câştiga lunar între douăzeci şi douăzeci şi cinci de mii de pesos. Din suma asta cheltuia cinci sute de pesos cu achiziţionarea de noi femele pentru înmulţire, o sută cincizeci de pesos cheltuieli personale, iar restul îl investea în cealaltă afacere a lui.

După părerea unor psihanalişti, organismele vii au tendinţa de a reveni la stadiul pur şi placid al anorganicului. A exista presupune o tensiune constantă, un consum, o teribilă luptă zilnică pentru hrană, teritoriu, reproducere, apă; aşa că organismele vii doar prin întoarcerea la neant îşi regăsesc odihna. În schimb, Spinoza, filosoful din Amsterdam, credea că organismele vii tind să îşi prezerve starea. *Unaquaeque res, quantum în se est, în suo esse perseverare conatur*. „Toate lucrurile tind să-şi păstreze starea? Parafrazându-l pe Spinoza, Borges a scris: „Piatra vrea să fie pentru totdeauna piatră şi tigrul să fie tigru?

După ce am rupt gâtul sutelor de şinşile, i-am dat

dreptate lui Spinoza. Tigrul vrea să rămână tigru, piatra piatră, şinşila şinşilă, omul om. Instinctul de conservare are întâietate, nu tendinţa de a muri. De aici se naşte groaza în forma ei cea mai pură: frica de moarte.

Au bătut la uşă într-o după-amiază. Bunica s-a dus să deschidă. S-a întors şi mi-a zis că mă căutau „nişte vecini". Am ieşit. Afară mă aşteptau zece băieţi cuminţi, printre care se afla şi liderul lor, Humberto, un tip înalt şi zdravăn. Mai era şi Antonio, cu un plasture la sprânceană, vorbind greu din cauza loviturii pe care Carlos i-o aplicase în mandibulă.

— Bună, m-a salutat Humberto, cordial.

Păreau în uniformă. Pantaloni bej sau cafenii, cămaşă albă cu mânecă lungă impecabil călcată, pe dedesubt tricou alb, crucifix la gât, păr scurt, pantofi eleganţi, perfect lustruiţi, ceas suflat cu aur la mâna stângă. Nu tu tenişi, bocanci, tricouri colorate, blugi, brăţări, inele, păr lung. Îngrijiţi, curaţi, dichisiţi.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Am auzit de problemele pe care le-aţi avut tu şi fratele tău cu Antonio.

— Şi?

— Antonio vrea să se împace cu voi, cu amândoi, dar mai ales cu tine. Nu trebuia să te lovească.

Antonio a făcut un pas în faţă şi ne-am uitat scurt unul la celălalt.

— Îmi pare rău. M-au deranjat obrăzniciile tale, dar nu trebuia să reacţionez aşa.

Fără îndoială că lui Quevedo i-ar fi plăcut la nebunie cum vorbeau tipii ăştia.

— E în regulă, stai liniştit.

— 11 ierţi? m-a întrebat Humberto bucuros.

Nu părea să am de ales. În faţa mea stăteau zece karatişti duşi cu pluta.

— Da.

Făcându-i semn cu bărbia, Humberto i-a cerut lui Antonio să vină mai aproape de mine.

— Îi dai mâna ca să consfinţeşti iertarea?

M-am temut c-ar putea fi o capcană. Antonio, ascultător, s-a apropiat şi mi-a întins mâna. M-am gândit că îmi va apuca braţul şi mă va imobiliza, iar ceilalţi vor sări pe mine. I-am întins mâna.

— Să fie într-un ceas bun, a zis Humberto.

Palma grasului era transpirată şi durdulie. Imediat ce mi-am retras mâna, mi-am şters-o discret de pantaloni.

— Aş vrea să te rog, şi o fac cu tot respectul, ca tu şi prietenii tăi să nu mai vorbiţi prostii pe stradă. Nu e bine. Vă pot auzi fetiţe, mame, bunici, a zis Humberto.

Dacă ar fi ştiut el că bunica zicea „să nu te mai văd în faţa ochilor, mucosul dracului” de fiecare dată când se supăra pe mine!

— O să încercăm, i-am zis.

— Am mai vrea ca tu, Carlos şi prietenii tăi să veniţi alături de noi. Ne întâlnim lunea şi miercurea, la şapte seara, la mine acasă. Bem un suc, ne uităm la un film, ascultăm muzică, vorbim pe diverse teme şi uneori vin oameni interesanţi să ne vorbească. Sunt convins că v-ar plăcea.

— OK, le zic.

Humberto s-a uitat la mine cu expresia de beatitudine specifică oamenilor buni.

— Îţi doresc o zi frumoasă în continuare. Sper să vă văd lunea viitoare. Domnul să te binecuvânteze.

Au plecat, dar nu m-am mişcat din prag până nu s-au îndepărtat. Humberto era fiul femeii care îmi salvase viaţa cu ani în urmă.

Cine or fi părinţii lui? Unde s-o fi născut? Ce nume i-au dat? Ar fi fost Peşte, Rac, Taur, Scorpion? Ar fi ajuns alcoolic? Cu ce s-ar fi ocupat? Fotbalist? Zugrav? Cerşetor? Ucigaş? Ar fi crezut în Dumnezeu? Ar fi avut copii? Ar fi fost frumos sau urât? înalt sau scund? Atâtea posibilităţi anulate plutind în interiorul unui borcan de maioneză. M-am uitat la fetus în lumina veiozei din camera mea. Plutea în formolul tulbure, lovindu-se uşor de pereţii de sticlă.

Organele i se întrezăreau prin piele. Ochii, două puncte negre pe un chip inform. Două cioturi drept picioare. Un cap mare, trandafiriu. Mâini care păreau nişte înotătoare. Om-peşte, om-reptilă, om neom.

Fetusul din borcanul de maioneză era metafora morţii celor doi fraţi ai mei. Aşa trebuie să fi plutit şi Carlos în dimineaţa în care s-a înecat, în timp ce ucigaşii îi celebrau moartea. Aşa trebuie să se fi rostogolit şi cadavrul lui Juan José în burta mamei mele când ea împingea căruciorul de cumpărături şi încerca să se hotărască dacă să ia sfeclă roşie sau morcovi.

Am adormit cu lumina aprinsă şi cu borcanul pe piept. Dimineaţa devreme, am simţit cum cineva încerca să-mi ia borcanul. L-am strâns din instinct şi am deschis ochii. Chelo stătea aşezată pe pat. Nu o auzisem intrând.

— Cât e ceasul? am întrebat-o.

Încă era întuneric afară.

— Şase şi-un sfert.

S-a uitat la borcan.

— Ce-i asta?

— Un embrion de câine, am minţit eu.

— Lasă-măsăvăd.

Am strâns borcanul la piept, dar ea mi l-a luat uşor, ca în joacă. L-a ridicat în bătaia luminii care se strecura prin uşă. L-a examinat pe toate părţile, apoi s-a întors spre mine.

— Ăsta nu-i un embrion de câine, ci unul de om, a zis.

Nu-mi dau seama cum a reuşit să distingă cele câteva minime trăsături omeneşti. A făcut doi paşi şi mi-a arătat borcanul. Embrionul s-a lovit de capac.

— Pot să ştiu şi eu ce faci cu ăsta?

N-o mai văzusem atât de serioasă şi de supărată.

— L-am cumpărat.

— L-ai cumpărat? a întrebat, nevenindu-i să creadă.

— Da, l-am cumpărat când eram într-a cincea, de la un laborant.

— De ce?

— Ca să-l am.

— Să-l ai, a repetat Chelo pentru sine.

S-a uitat la duşumea, de parcă acolo s-ar fi aflat cuvintele pe care le căuta.

— Nu crezi c-ar fi mai bine să-l scoţi din borcan, să-l speli, să-l înveleşti într-o batistă nouă, să-l pui într-o cutie de lemn şi să-l îngropi într-o pădurice?

Ca studentă la medicină, Chelo examina sute de fetuşi, făcea autopsii, exersa chirurgia pe animale moarte. De ce i-ar fi păsat de un embrion plutind în formol?

— Vreau să-l păstrez, mă uit zilnic la el.

Chelo a rămas pe gânduri câteva secunde, uitându-se lung la mine.

— Nu ţi-a ajuns de câtă moarte ai avut parte?

Întrebarea ei m-a lăsat mască. Ce avea de-a face un fetus închis într-un borcan de maioneză cu toţi morţii din familia mea? Am început să plâng în hohote. Nu plânsesem după Carlos, nici după părinţii mei, nici după bunica. Eu nu plângeam. Niciodată. Tata se mândrea în faţa prietenilor săi că nu mă văzuse plângând niciodată. Şi era adevărat, nu-mi aminteam să mai fi plâns vreodată de la patru ani încoace. Eu nu plângeam, dar acum nu mă mai puteam opri.

Chelo m-a strâns în braţe.

— Iartă-mă, n-am vrut să te supăr.

Nu, nu mă supărase. Chiar era foarte multă moarte în jurul meu.

— Iartă-mă, mi-a şoptit.

Mi-a umplut faţa cu sărutări. Am continuat să plâng fără să mă pot opri. Plângeam de tristeţe, de furie, de neputinţă, din dorinţă de răzbunare. Răzbunare. Am încercat să-mi reţin lacrimile. Imposibil. Mi s-a făcut ruşine. De când eram un copilaş nimeni nu mă văzuse plângând, iar acum mă vedea tocmai femeia pe care o iubeam. Aş fi vrut să-mi înghit lacrimile, să le ascund, să le zdrobesc. Eu nu plângeam niciodată.

Chelo s-a dezbrăcat în timp ce-mi săruta lacrimile. M-

am lipit de ea. Goliciunea ei a început să mă liniştească. Mi-am lăsat capul pe umărul ei şi-am adormit.

Definiţia pentru moarte: încetarea sau sfârşitul tuturor funcţiilor vitale ale unui organism.

Definiţia pentru moarte: încetarea sau sfârşitul tuturor funcţiilor vitale ale unui organism.

Definiţia pentru moarte: încetarea sau sfârşitul funcţiilor vitale ale unui organism.

Definiţia pentru moarte: încetarea sau sfârşitul funcţiilor unui organism.

Definiţia pentru moarte: încetarea sau sfârşitul unui organism.

Definiţia pentru moarte: încetarea unui organism.

Definiţia pentru moarte: încetarea organism.

Definiţia moarte: încetarea moarte: încetarea moarte:

m arte:

m ne

uite:

m e:

m

PĂŞUNI

Amaruq îl văzuse de câteva ori. Era imens, cu blana de un cenuşiu intens. Era suficient să mârâie o dată sau de două ori pentru ca ceilalţi lupi să-l asculte. Marele lup cenuşiu a apărut din senin şi l-a detronat pe Tulugak după o luptă sângeroasă. Tulugak era şeful haitei de două ierni. Amaruq îi pusese numele Tulugak din pricina culorii sale negre, un negru pana corbului.

Muşcăturile adânci îl răniseră mortal şi Tulugak a cutreierat păşunea ninsă lăsând în urmă dâre groase de sânge. Amaruq a urmat dârele şi i-a găsit leşul imens şi negru la capătul unei văi. Blana nu mai era bună de nimic. Rănile i-o distruseseră. Bucăţi întregi smulse cu colţii.

Luni întregi, Amaruq încercase să-l vâneze, dar Tulugak nu se apropiase niciodată de capcane şi nici nu intrase în bătaia puştii. Era un lup înţelept şi isteţ. Amaruq s-a lăsat pe vine şi a examinat leşul. Era un lup superb. Şi-

a trecut mâna peste blana lui întunecată. Încă se simţea căldura emanată de corpul inert. I-a tăiat coada şi şi-a prins-o la curea.

În zilele următoare, Amaruq a cercetat pajiştea cu binoclul. Spera să vadă haita condusă acum de marele lup cenuşiu. Nu a văzut nimic, nici măcar urme pe zăpadă. Le auzea numai Urletul noaptea, un urlet grav şi intens. Zilnic, după ce se trezea, demonta cortul, strângea blănile cu care se învelise, le lega de sanie, îşi punea rachetele de zăpadă şi o pornea înspre îndepărtatele păşuni de unde veniseră urletele.

Abia după două săptămâni a reuşit să găsească urme pe zăpadă. Urmele a cincisprezece lupi. Amaruq şi-a dat seama că era vorba despre nouă femele, trei masculi tineri, doi adulţi şi marele lup cenuşiu, masculul alfa.

Amaruq le-a mers pe urme timp de cinci zile. Marele lup îşi conducea haita spre adâncurile cele mai întunecate ale pădurii.

O singură dată a reuşit să vadă haita alergând în depărtare. Lupul s-a oprit, a adulmecat aerul limpede al dimineţii şi s-a întors spre locul unde stătea Amaruq. I-a văzut prin binoclu ochii galbeni, aburul respiraţiei. Apoi lupul s-a întors şi a pornit iar la drum, urmat de restul haitei.

Amaruq şi-a dat seama din prima că acela era lupul despre care bunicul său îi spusese: „Dintre toţi lupii pe care ai să-i întâlneşti în viaţă, unul singur va fi stăpânul tău. Îi vei aparţine. Vei încerca să-l vânezi şi o să-ţi scape de fiecare dată. Te va obseda, îl vei urmări toată viaţa. Lupul acela va fi dumnezeul tău. îi vei auzi urletele în miezul nopţii şi vei şti că nu îşi cheamă haita, ci că pe tine te cheamă. Într-o bună zi vă veţi privi în ochi şi vei vedea în ochii lui cine eşti. Lupul acela eşti tu. Vei urma zilnic glasul care te cheamă, cel al dumnezeului tău, al dumnezeului tău de necercetat. Şi dacă nu vei reuşi să-l prinzi în viaţa asta, atunci va trebui să-l încolţeşti în alte vieţi, până când vei reuşi să-l prinzi”.

Amaruq s-a uitat de pe culme la marele lup cenuşiu şi la haita lui care se pierdea în desişul pădurii. S-a hotărât să-l numească „Nujuaqtutuq”: Sălbaticul.

A lăsat lingura în bolul cu cereale şi m-a privit.

— Când ţi-a zis asta?

— Ieri după-amiază. L-a pus pe Antonio să-şi ceară iertare.

— Iertare?

— Da, iertare.

Carlos a rămas pe gânduri o clipă.

— Ce-or fi urmărind handicapaţii ăştia?

— Îl ascultă pe Cristos, nu? Trebuie să ierţi.

— Cristos? Adică şi celălalt obraz şi faze din astea?

— Da.

— Ce ţi-au mai zis?

— Că suntem invitaţi lunea şi miercurea de la şapte seara la întâlnirile ţinute acasă la Humberto.

Carlos a amestecat cerealele în bol.

— Şi ai de gând să mergi?

— Nu. Trebuie să fie plictisitoare de moarte.

— Vreau să te duci.

M-am uitat la el, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— De ce?

— Ca să aflăm ce vor.

— Bănuiesc că vor să ne înveţe ce predică Cristos. Nu ucide, nu fura, nu râvni la nevasta aproapelui tău, chestii dintr-astea.

— Nu prea cred. Cred că tâmpiţii ăştia vor mai mult.

Carlos a amestecat din nou, îngândurat, în bolul cu cereale.

— Te duci de două, trei ori şi-mi spui ce se întâmplă.

— Nu, nici vorbă!

— Vreau să ştiu ce urmăresc.

— Mergem împreună.

— Am să vin şi eu, dar mai încolo. Te duci tu mai întâi. Fă-i să creadă că eşti de-al lor.

— De ce vrei să fac asta?

— Pentru că dacă nu-i faci să creadă că te-au convins, nu-ţi vor spune ce urmăresc de fapt, iar eu vreau să ştiu ce urmăresc ei cu adevărat.

M-am învoit. Luni, la ora şapte seara, am bătut la uşa casei lui Humberto.

Mama a luat o cămaşă din dulapul lui Carlos şi mi-a arătat-o.

— O porţi?

Era o cămaşă în carouri, roşu cu negru, din bumbac. I-o adusese tata când fusese în Wisconsin, trimis de fabrica de lapte ca să înveţe cum se face controlul calităţii la fabricile de acolo. Carlos a purtat-o de multe ori, vreme de doi ani. Dacă închid ochii şi mă gândesc la Carlos, îl văd în cămaşa aia.

— Nu ştiu dacă am s-o îmbrac, dar aş păstra-o.

— Te-am întrebat dacă o îmbraci, nu dacă vrei s-o păstrezi.

— Da, cred c-o s-o îmbrac.

A aşezat-o peste alte cămăşi despre care mă întrebase acelaşi lucru. Era ciudat să hotărăsc dacă voi purta sau nu hainele fratelui meu mort.

Părinţii mei nu s-au putut întoarce imediat din Europa. Nu aveau suficienţi bani pentru a cumpăra alte bilete de avion. S-au văzut obligaţi să aştepte şase zile până când autocarul turului „Europa la îndemâna ta” i-a dus la Madrid, de unde s-au întors în Mexic. Părinţii mei au ajuns acasă desfiguraţi şi taciturni. În noaptea aceea, la Florenţa, după ce au aflat de la mine că fiul lor cel mare fusese ucis, s-au strâns în braţe şi nu s-au mai putut opri din plâns (aşa cum nu aveam să mă opresc nici eu din plâns, în braţele lui Chelo, trei ani mai târziu). Acum, când se întorseseră, nu le mai rămăseseră nicio lacrimă.

O săptămână întreagă s-au dus zi de zi la cimitir ca să stea lângă mormântul proaspăt al fiului lor. Mama, aşa cum stătuse ca dusă pe altă lume lângă leagănul gol al geamănului meu mort, aşa stătea acum la mormântul fiului înecat de ucigaşi aflaţi în slujba lui Cristos. Ca un orb

citind în alfabetul Braille, mama îşi tot trecea degetele peste inscripţia de pe piatra de mormânt, peste numele fiului ei ce zăcea sub pământ, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că era mort. Atâta şi-a tot trecut palmele peste piatra funerară, că degetele au început să-i sângereze. Tata a încercat să o convingă să nu mai facă asta, dar nu a reuşit.

Au trecut zile în şir până să deschidă geamantanele grele, pline cu cadouri din Europa. Reproduceri cu Turnel Eiffel, feţe de masă cumpărate din Bruges şi un cuţit de deschis scrisori, suflat cu aur, din Toledo au fost cadourile pentru bunica. O cămaşă albă de in o carte despre Leonardo da Vinci şi o reproducere după mistreţul aflat la intrarea în piaţa din Florenţa au fost cadourile pentru Carlos. Mie mi-au adus un pulover de lână din Berlin, un cuţit de vânătoare din San Sebasti m şi o pereche de pantofi italieneşti care nu mi-au fost buni.

Mama a pus cămaşa albă, mistreţul şi cartea pe patul lui Carlos şi acolo le-a lăsat, ca un Moş Crăciun clandestin, care aşteaptă ca spiritul fiului să vină să ia cadourile. A doua zi le-am luat de-acolo, fără ca mama să ştie. Am citit cartea despre da Vinci, am aşezat mistreţul la intrarea în camera mea şi am pus cămaşa pe umeraş în dulap. Mi-am jurat ca atunci când îmi voi duce răzbunarea la capăt, s-o îmbrac cu mândrie, ca unul care-şi păstrează cele mai bune haine pentru mult aşteptata ocazie.

Tata a jurat şi el că-şi va dedica viaţa pentru a face dreptate. Dacă făcuse astfel încât directoarea şcolii să dea înapoi şi să ne primească din nou la cursuri, atunci avea să reuşească şi să-i arunce în puşcărie pe ucigaşii fiului său. Nu s-a gândit la corupţia şi la derapajale constante ale sistemului juridic mexican, nici la legăturile dintre asasini şi cei care trebuiau să-i pedepsească. Complicitatea purităţii morale a tinerilor catolici cu cruzimea fără limite a poliţiei.

Rezultatele autopsiei au fost falsificate, rezultând că moartea fratelui meu fusese accidentală. Tata a susţinut că

e vorba de crimă. Existau probe concrete, martori, dovezi. Hotărât să nu se lase, m-a purtat dintr-un birou într-altul ca să depun mărturie. Nimeni nu ne-a băgat în seamă. Nimeni n-a vrut să asculte ce aveam de spus despre crima la care fusesem martor. Delincvenţii de genul fratelui meu erau vinovaţi de depravarea morală a tinerilor. În fond, băieţii cei cuminţi nu au exterminat un fiu, un frate, un prieten, un nepot, ci un individ certat cu legea. Iar autopsia dovedea clar că moartea survenise din cauza inconştienţei fratelui meu care se înecase încercând să fugă. Caz închis. Punct.

Tata a străbătut birou judiciar după birou judiciar încercând să fie luat în seamă. Degeaba. Odată pusă în mişcare maşinăria sistemului, tot ce mai poţi aştepta e să fii făcut bucăţele. Cea mai mare reuşită a tatălui meu a fost să vadă dosarul lui Carlos. Moartea lui era rezumată printr-un singur cuvânt: accident.

În schimb, lista delictelor comise era una lungă: trafic de stupefiante, creştere ilegală de animale, deţinere de armament, crimă organizată etc. etc. Nicio vorbă despre faptul că era un om cult, că-i citise pe Aristotel şi Kant, pe Zola şi Stendhal, că ştia de Dr. Au şi Diego Rivera, nume despre care cei mai mulţi dintre cei ce l-au ucis n-au avut niciodată habar.

Tata a lăsat dosarul pe cenuşiul birou de fier şi i-a zis secretarului judecătoriei că tot ce scria acolo sunt nişte minciuni, că fiul lui nu merita să moară şi că ar trebui să se facă dreptate. Secretarul, încercând stupid să-l consoleze, i-a spus să se resemneze şi să se încreadă în dreptatea lui Dumnezeu. Să se încreadă în Dumnezeu? Adică tocmai în fiinţa aceea nepăsătoare care i-a lăsat pe asasini să-şi vadă de treabă?

Tata s-a chinuit iară folos să dea de senatorul Molina. Nu l-a prins niciodată la telefon. S-a dus la avocaţii cabinetului Ortiz, Arellano, Portillo şi Asociaţii, cei care ne ajutaseră atât de mult în procesul contra şcolii private. S-a întâlnit cu ei şi ei l-au ascultat cu atenţie. I-au spus să sune

a doua zi şi nu i-au mai răspuns niciodată. Secretara găsea mereu scuze: au ieşit să mănânce, sunt în şedinţă, s-au dus la judecătorie. După zeci de telefoane, secretarei i s-a făcut milă de tata: „Nu mai sunaţi, domnule Valdés, şi dacă i-aţi plăti de trei ori mai mult decât încasează în mod normal, tot n-ar lua cazul dumneavoastră. E o pierdere de timp? Pierdere de timp? Moartea unui fiu, ţinut ore în şir sub apă, cu bună ştiinţă, de un grup de fanatici religioşi, era o pierdere de timp?

I-am zis tatii că tot ce ne mai rămânea era răzbunarea. Humberto, Josue şi Antonio fuseseră trimişi la Lagos de Moreno pentru un timp, până se mai linişteau apele. Acolo, pe acel vechi teritoriu creştin, organizaţiile ultracatolice clandestine aveau să-i protejeze şi să aibă grijă de ei. „Dar într-o zi se vor întoarce, şi atunci o să-i omorâm”, i-am zis tatălui meu.

S-a îngrozit auzind că fiul lui de paisprezece ani vorbea despre moarte şi răzbunare. „Noi suntem altfel de oameni, nu facem aşa ceva”, mi-a zis. „Şi atunci ce facem?” l-am întrebat. (Crezi că fiul tău mort şi îngropat nu aşteaptă să-i pedepseşti pe cei ce l-au ucis? Mai bine să şoptim deasupra mormântului: cei care te-au omorât sunt liberi, abia aşteaptă să mai omoare pe cineva?) „Mai devreme sau mai târziu se va face dreptate”, m-a asigurat el. „Nu”, i-am zis, „mai devreme sau mai târziu mă voi răzbunai Tata m-a prins de bărbie şi mi-a ridicat capul ca să se uite în ochii mei. „Calitatea ta umană nu trebuie să depindă de a celorlalţi. Dacă ei sunt nişte asasini, nu trebuie să ajungi şi tu un asasin”.

Ne-am hotărât să-l îngropăm lângă şoseaua Rio Churubusco, sub doi copaci, în iarba înaltă. Era pentru prima dată când ieşeam din casă în ultimele două luni, de la moartea părinţilor mei. Plouase de dimineaţă, dar spre amiază ploaia se domolise. Cerul era acum de un albastru intens, limpede. Am mers pe jos până la locul ales. La câţiva metri de noi, maşinile treceau cu optzeci la oră. Alesesem un loc destul de ciudat pentru a-l îngropa, dar

Chelo voia să fie cât mai aproape ca să poată trece pe-acolo.

Am vrut să-l îngrop în borcan, pentru orice eventualitate. Mă gândeam că aşa avea să rămână conservat, în caz că aş fi vrut să-l dezgrop şi să-l duc înapoi acasă, ca să se lovească din nou de pereţii borcanului. Chelo nici n-a vrut să audă. A trebuit să renunţ la orice posibilitate de a-l mai dezgropa.

Am scos fetusul din borcan. Mirosul de formol fermentat din cauza cadavrului aproape că m-a făcut să vomit. A golit lichidul în chiuvetă şi Chelo a luat embrionul cu multă delicateţe. L-a spălat sub jetul de apă rece, ca şi cum ar fi fost un copil. S-a întors spre mine.

— Ce nume-i dăm?

— Nici măcar nu ştiu dacă e băiat sau fată.

Chelo s-a uitat cu atenţie între picioarele lui micuţe. Mi se părea imposibil să-ţi dai seama ce sex avea, dar Chelo a zis plină de convingere: „E băiat”. L-a numit Luis. N-am înţeles nevoia ei de a-i da un nume acelui mic batracian. Chelo l-a mai spălat puţin, l-a contemplat câteva secunde, după care mi l-a întins.

— Înveleşte-l, mi-a cerut ea.

A fost ciudat să-i simt pielea cu degetele mele. Pielea lui lipicioasă a strălucit în bătaia luminii. M-am uitat la micile puncte negre care erau ochii lui. Atâtea nopţi încercasem să-i văd de aproape în timp ce plutea înăuntrul borcanului. Acum, pentru prima dată, ne vedeam faţă în faţă.

Am desfăcut eşarfa de mătase roşie, cumpărată de Chelo special pentru ocazia asta, l-am învelit ceremonios şi l-am aşezat într-o cutiuţă de lemn, dintr-acelea în care se împachetează nuga cu alune. După ce am închis cutia, Chelo a legat-o cu o panglică, tot de mătase şi tot roşie.

Ne-am dus la locul stabilit, cu King pe urmele noastre, gâfâind. Gras şi bătrân, a urcat cu greu vechiul dig al râului. M-am lăsat în genunchi lângă unul dintre cei doi copaci şi am săpat o groapă cu o lopăţică de grădină.

Mirosea a pământ jilav. Câteva râme s-au împrăştiat printre rădăcini. Fără să vreau, am tăiat o râmă în două. Jumătatea din spate a rămas prinsă în lut, în timp ce jumătatea din faţă a dispărut într-o gaură.

Curios, King şi-a apropiat botul de groapă. A trebuit să-l împing de mai multe ori pentru a-mi putea vedea liniştit de treabă. îl dădeam într-o parte şi el venea pe cealaltă parte şi se băga în seamă. Mi-a umplut pantalonii de urme cu labele lui înnoroiate. După ce am terminat de săpat, Chelo mi-a dat cutiuţa.

— Adio, Luis, a zis şi, fără să mai adauge altceva, s-a îndepărtat pe cărare.

Am vrut s-o chem înapoi. Ea mă tot bătuse la cap să-l îngrop, iar acum pleca pur şi simplu. N-am zis nimic, doar m-am uitat după ea cum se îndepărta. Un camion cu ţeava de eşapament spartă a trecut pe lângă mine, împrăştiind o fumăraie neagră. Mi-a distras atenţia suficient de mult încât să nu mă mai uit după Chelo şi să mă concentrez la simulacrul acela de înmormântare.

Am săpat o groapă adâncă de şaizeci de centimetri. Nu voiam ca vreun câine să scurme, să dea peste Luis şi să-l devoreze. Am pus cutia pe fundul gropii, am acoperit-o cu o piatră mare şi am umplut groapa cu pământ. La urmă, am nivelat mormântul cu lopata şi l-am acoperit cu iarbă, ca să nu bată la ochi. King, atent la fiecare mişcare de-a mea, a amuşinat groapa şi a început să scurme cu ghearele. L-am dat la o parte şi a rămas cu privirea fixată pe pământul proaspăt şi pe iarba de pe mormânt.

M-am ridicat şi mi-am înălţat privirea. Chelo stătea aşezată la baza unuia dintre stâlpii de înaltă tensiune care se întindeau de-a lungul şoselei. Am pornit spre ea, cu King urmându-mă lipit de mine. Când m-a văzut, a zâmbit tristă. Mi-a întins o mână şi m-a tras cu delicateţe ca să mă aşez lângă ea.

— Gata?

Am dat din cap că da. De unde stăteam aşezaţi, am reuşit să distingem câteva acoperişuri din cartier, printre

care şi cel al familiei Barrera, unde murise Carlos. M-am uitat la el timp de câteva secunde, apoi m-am întors spre Chelo.

— N-o să mai plâng niciodată, i-am zis.

— Nu fi prost, e bine să plângi.

— Niciodată, pe bune, niciodată n-o să mai plâng. Îţi jur.

Chelo m-a privit în ochi şi m-a mângâiat pe obraz.

— Te cred.

Cerbul wapiti s-a întors pe loc în pădurea de pini, apoi s-a oprit. A adulmecat aerul şi a scos un norişor de aburi. A rămas o clipă nemişcat, în alertă, apoi a luat-o la trap către turma de femele care păştea pe un petic de iarbă neacoperit cu zăpadă. A început să pască lângă ele. A răsunat o împuşcătură. Cerbul a făcut câţiva paşi în spate, apoi a fugit câţiva metri. Femelele au ţâşnit speriate, apoi s-au oprit pentru a vedea ce se întâmplă. Cerbul s-a împiedicat şi a căzut în zăpadă, zvârlind din picioare.

Amaruq a lăsat puşca în jos. Cea mai mare parte a zilei se chinuise să se apropie suficient de mult încât să tragă. Se vedeau tot mai puţini cerbi wapiti. Ultimele trei ierni fuseseră cumplite, iar numărul cerbilor, bizonilor şi elanilor scăzuse drastic. Ca urmare, a scăzut şi numărul lupilor. Vremurile abundenţei ţineau de trecut. Noroc cu acel cerb wapiti cu care Amaruq avea asigurată mâncarea pe cincisprezece zile, plus carne pentru capcane.

Îşi ducea zilele din vânzarea de piei de lup. Bunicul său îl învăţase cum să-i vâneze. „Pentru a vâna un lup trebuie să fii chiar tu un lup? De aceea se şi numea Amaruq: „Lup”. Bunicul lui a insistat să poarte acel nume ca să-i amintească mereu despre maxima cu vânarea lupilor. Amaruq nu era inuit get-beget. Tatăl său fusese un canadian alb, de origine scoţiană, care făcea negoţ cu piei. Bunicului le vindea şi aşa a ajuns tatăl lui Amaruq să-şi cunoască soţia, o inuită foarte timidă.

Bunicul se hotărâse să părăsească tribul din care făcea parte. O ceartă obişnuită cu fraţii lui s-a transformat

într-un adevărat război. Într-o seară, bunicul i-a tras o bătaie unuia dintre fraţi, rănindu-l destul de grav. Fratele bătut a jurat să se răzbune, să-l omoare. Bunicul a liniştit spiritele plecând de-acolo cu familia lui. Şi-a cocoţat nevasta şi fiica pe o sanie trasă de câini şi a pornit către sud-vest, cât mai departe posibil, departe de reni, foci şi urşi polari. Departe de gheaţa veşnică, în tribul din care făcea parte, puteai să faci troc cu grăsime de focă, cu carne de urs, cu piei de reni şi puteai primi făină, chibrituri sau lanterne. Dar în sud, oamenii nu cumpărau nici carne, nici seu. Acolo şi-a dat seama de valoarea pieilor de lup din care se puteau fabrica haine pentru bogătaşi. Putea vinde o piele cu zece, douăzeci de dolari. O adevărată avere pentru un om ca el.

Amaruq îl vedea destul de rar pe tatăl lui, un om înalt şi vânjos, cu ochi albaştri şi păr roşcat. Venea cu trenul, rămânea cu ei câteva nopţi în casa lor din apropierea gării, apoi pleca pentru a reveni abia luna următoare. Când Amaruq a împlinit zece ani, tatăl lui i-a zis că avea să se întoarcă împreună cu nişte copii pe care voia să-i cunoască. După câteva săptămâni, s-a întors însorit de doi băieţi şi o fetiţă. Toţi trei erau blonzi.

— >» >

Fetiţa avea ochii albaştri, iar băieţii, căprui. Amaruq şi copiii s-au salutat. Mai întâi n-au prea ştiut ce să-şi spună, dar spre seară deja se jucau împreună cu căţeluşii câinilor de la sanie, în dimineaţa următoare, tatăl său a plecat împreună cu cei trei copii. Chiar înainte de plecare, i-a spus că cei trei copii erau fraţii lui. Amaruq nu i-a mai văzut niciodată, nici pe tatăl lui, nici pe cei trei fraţi.

Ca să vâneze lupi, Amaruq a renunţat la sania trasă de câini. Cum exista puţin vânat, îi era greu să-i hrănească. Ar fi trebuit să vâneze câte un cerb la cinci zile ca să aibă ce să le dea de mâncare. A ales să tragă el însuşi sania în care ducea mâncare, gloanţe şi haine. Amaruq s-a transformat într-un vânător singuratic şi nomad.

Stătea ore în şir pe crestele munţilor şi cerceta zona cu binoclul. „Trebuie să gândeşti ca un lup”, îşi zicea. Şi gândea ca un lup. Adeseori reuşea să vâneze mare parte din haită. Omora cinci sau şase, lăsând întotdeauna trei femele şi-un mascul ca să se poată reproduce. Nu extermina niciodată toată haita.

Dar chiar dacă Amaruq gândea ca un lup, Nujuaqtutuq se comporta diferit. Nu urma niciun tipar, niciun obicei al speciei sale. Era imposibil să-i ghiceşti mişcările. Marele lup cenuşiu îşi conducea haita spre locuri tot mai îndepărtate şi mai inaccesibile.

Amaruq a mers pe urmele lupilor zile întregi fără să-i vadă. Într-o dimineaţă a observat că dăduseră ocol conului său. Lupii conduşi de Nujuaqtutuq erau nujuisiriartutuq, animale care îi dau târcoale vânătorului şi apoi dispar. Nujuaqtutuq, lupul temerar, lupul fantomă, aproape imposibil de prins.

Fantome

De patru ori comandantul Zurita şi oamenii săi au scotocit cartierul ca să pună mâna pe fratele meu şi pe prietenii lui, şi de patru ori au plecat cu mâinile goale. Carlos s-a transformat în obsesia lui. Ofiţerul nu ştia cum arată fratele meu, se baza doar pe descrierea sumară făcută de informatorii săi. Nu-l urmărea pentru afacerile lui ilegale, nu. Voia să pună mâna pe el pentru că nu se supunea înţelegerilor tacite dintre poliţişti şi delincvenţi. Înţelegerea spunea clar că ofiţerul trebuia să primească o parte din câştig. Nu era nevoie ca Zurita să se întâlnească cu fratele meu, nici de vreo înţelegere verbală. Un plic cu bancnote ar fi fost suficient. Când unul dintre informatori i-a dat de înţeles lui Carlos c-ar fi bine să-i trimită ofiţerului un cadou, fratele meu a răspuns cât se poate de ferm: „Spune-i să se ducă-n pizda mă-sii” Informatorul i-a transmis lui Zurita mesajul fratelui meu. Practic, era o declaraţie de război. Carlos nu avea de gând să se supună, iar Zurita nu putea accepta ca un găinar să-i submineze autoritatea şi să dea un exemplu periculos celorlalţi

delincvenţi.

S-a folosit de toate mijloacele pentru a-l prinde pe Carlos. A pus oameni să ne supravegheze casă, dar fireşte că nu l-au văzut niciodată. Pentru fratele meu era simplu să scape de cei ce stăteau cu ochii pe noi. Era suficient să treacă de pe un acoperiş pe altul şi să coboare în stradă pe la o casă aflată la trei sute de metri de-a noastră, care nu mai dădea în Retorno 201, strada noastră, ci putea să dea în Rio Churubusco, sau chiar mai departe, în Retorno 207. În plus, casa noastră dădea spre zona Modelito, un adevărat labirint de străduţe în care nu puteai intra cu maşina. Era un soi de casbah, cu pasaje înguste şi încâlcite. Numai cei care cunoşteam foarte bine zona ştiam pe unde să intrăm şi pe unde să ieşim. Iar dacă cineva ne urmărea, nu ne era greu să scăpăm. Nu trebuia decât să o iei la fugă printre trecători, să sari un zid, să urci o scară până pe un acoperiş şi gata, învăţaserăm să scăpăm de poliţiştii în uniformă care ieşeau din dube şi fugeau după noi cu bastoanele în mână. Treptat, dubele au încetat să-şi mai facă apariţia. Ce sens avea să dea ture pe străzile pustii? Uniformele albastre au dispărut, dar au venit agenţii în civil ai lui Zurita.

Îşi închipuiau că nu ne dăm seama că făceau pe măturătorii de stradă sau pe vânzătorii de cartofi dulci sau de tamales. îi vedeai de la o poştă. Unul dintre ei se dădea drept vânzător de bezele. Era atât de tâmpit, încât nu ştia că tradiţia cerea ca vânzătorul să parieze pentru a primi pe ele dublu sau nimic. Se arunca o monedă în aer şi bezelele ori costau dublu, ori le luai gratis. Când i-am propus tâmpitului de agent să tragem la sorţi, habar n-a avut despre ce vorbeam. Se vedea clar că era venit din alt oraş, că nu stăpânea argoul şi codurile de pe străzile noastre.

Unii agenţi ne luau cu textul că voiau nişte „marfa”. Opreau tărăboanţa lor de Volkswagen, coborau geamul şi ne întrebau dacă ştiam pe cineva care-ar fi putut să le vândă. „Cum să nu”, le ziceam şi îi trimiteam în labirinticul Modelito, la casa lui Pedro Jara, şeful celor din Nazis,

banda cea mai numeroasă şi mai violentă din zonă. Unul dintre agenţi, îmbrăcat ca un hipiot, cu părul prins cu o eşarfă, a luat odată o bătaie soră cu moartea.

Arareori coboram de pe acoperişuri. Doar ca să jucăm fotbal ori să cumpărăm îngheţată de fructe de la Spălăcitul sau momeală vie de la don Roman, care avea mereu pungi pline cu peşti, broaşte şi ţestoase. Ştiam foarte bine cine era din cartier şi cine nu.

Poliţia nu a reuşit să-l prindă pe fratele meu. Puteau să-i tortureze la nesfârşit pe vecinii noştri, pentru că niciunul nu ştia cum reuşea să dispară fără urmă. Imediat ce reuşeau să urce pe acoperiş, Carlos şi prietenii lui dispăreau fără urmă.

Adevărul e că afacerile lui Carlos nu erau atât de necurate, nici nu puteau fi tratate drept crimă organizată. Nu a furat, nu a ucis, nu a sechestrat, nu a şantajat şi nu a vătămat pe nimeni. Vindea ceea ce el numea „porţile percepţiei", parafrazându-l pe William Blake şi, bineînţeles, pe The Doors. Noi eram o generaţie care încerca să se desprindă de cea anterioară, şi în încercarea noastră ne-am lovit de un statu-quo rigid care nu a ştiut să ne răspundă altfel decât prin violenţă şi autoritarism. Regimul nu s-a mulţumit cu asasinatele în masă, cu condamnările la închisoare, cu sălbatica persecutare politică. Nu. Regimul şi-a dorit să controleze fiecare aspect al vieţii sociale a fiecărui individ. Represiunea, iar regimul a înţeles asta, funcţionează mult mai bine la nivel micro, când un cetăţean iese pe stradă cu teama c-ar putea fi arestat, inclusiv pentru aspectul său fizic. La asta erau bune dubele, patrulele: la urmărirea tinerilor cu părul lung, la represalii, la agenţi sub acoperire, la permanenta ameninţare ascunsă. De-asta unul ca fratele meu trebuia pus cu botul pe labe, pedepsit, controlat, iar Zurita avea să se ocupe de asta.

În după-amiaza aceea, Chelo nu s-a dus la cursuri. După ce l-am îngropat pe Luis, am făcut duş împreună în baia din dormitorul părinţilor mei. Ea a ieşit prima. S-a

înfăşurat într-un prosop şi a coborât în camera mea. Când am ajuns şi eu, am găsit-o în pat, neînvelită. Dormea în poziţie fetală. M-am întins lângă ea şi am îmbrăţişat-o pe la spate. M-a simţit şi s-a lipit de mine.

Am dormit până s-a înnoptat. Când m-am trezit, Chelo nu mai era lângă mine. M-am ridicat din pat ca s-o caut. Am găsit-o goală, stând pe întuneric în sufragerie, aşezată pe canapeaua cafenie, acolo unde bunica obişnuia să stea şi să se uite la televizor. Trupul îi era luminat slab de lumina din baie pe care uitasem s-o sting şi care se prelingea pe scări. Chelo plângea încetişor. M-am aşezat lângă ea.

— Eşti bine? am întrebat-o.

Nu mi-a răspuns. Am prins-o de bărbie şi i-am întors faţa spre mine.

— Cee?

A suspinat. S-a uitat în ochii mei.

— Ţi-a spus Carlos? m-a întrebat.

— Ce să-mi spună?

Chelo a tras aer în piept şi l-a dat afară printr-un oftat lung.

— Lasă.

— Ce trebuia să-mi spună Carlos?

Ceva nu era în regulă cu ea, pentru că a lăsat capul în jos şi a început să plângă mai tare. Spatele ei fin a strălucit în bătaia luminii de pe scară. Mi-am trecut palmele peste vertebrele ei. A mai suspinat de câteva ori. Apoi şi-a ridicat faţa şi m-a privit. A dat să spună ceva, dar s-a oprit, apoi a încercat din nou şi iarăşi s-a oprit, până când a reuşit să prindă suficient curaj.

— Carlos s-a culcat cu mine, credeam că ştii.

Nu, nu ştiam. Am închis ochii. Greaţă. Confuzie.

— M-am culcat cu el timp de trei ani.

A urmat un şuvoi de mărturisiri. Carlos fusese cel de-al doilea bărbat cu care se culcase şi s-a culcat cu el până cu o zi înainte ca fratele meu să moară. Într-un sfârşit de săptămână, când eu eram împreună cu părinţii şi cu bunica

la Oaxtepec, Carlos s-a închis în casă cu Chelo. Au făcut dragoste în camera lui Carlos, în cea a bunicii, în cea a părinţilor noştri, în bucătărie, pe scara interioară, în sufragerie, în băi, pe canapeaua cafenie, pe patul meu mic. În fatidica noapte când a căzut de pe acoperişul familiei Prieto, nu se culcase cu Pereţică, ci cu Carlos. După ce-au terminat, s-a îmbrăcat – Carlos o dezbrăcase de toc – şi a pornit spre casă în mare grabă. Se înţelesese cu Pereţică să treacă pe la ea şi să meargă la cinema. Graba a făcut-o să sară fără nicio precauţie şi a căzut în gol. În cădere s-a lovit de o cornişă care i-a schimbat direcţia, făcând-o să se prăbuşească peste maşina Dodge Coronet, iar asta i-a salvat viaţa.

Pereţică a aflat că prietena lui se culcase cu altcineva pe acoperiş, aşa că a refuzat s-o viziteze la spital. Supărat, nu a mai vorbit niciodată cu ea. Carlos a aflat de accident abia în ziua următoare şi, simţindu-se vinovat, s-a dus în fiecare zi la spital până când Chelo s-a pus pe picioare. Lui nu-i păsa că ea se culca şi cu altcineva, dar asta o durea pe Chelo. Era îndrăgostită de Carlos. Ar fi vrut să fie prieteni, să se iubească, să-i fie fidelă, ba chiar să se şi mărite cu el. Lui Carlos îi era dragă, îi plăcea, dar nu suficient de mult încât să aibă o relaţie adevărată. Asta a făcut-o pe Chelo să se dedice unei vieţi pline de promiscuitate. Unul după altul după altul. Indiferent dacă avea prieten sau nu, Chelo nu a încetat să se culce cu cine avea chef şi, desigur, cu Carlos.

Apoi a venit cea mai gravă mărturisire: Chelo rămăsese gravidă cu Carlos. A ştiut că era copilul lui pentru că în zilele în care a rămas gravidă nu s-a culcat decât cu Carlos, şi oricum numai cu el făcea dragoste fără prezervativ. Deşi ştia totul despre dezmăţul sexual al lui Chelo, Carlos a recunoscut că era copilul lui. Au hotărât împreună că era mai bine ca Chelo să avorteze. S-au dus la un cabinet clandestin din mahalaua San Rafael. Pe pereţi atârnau imagini cu Fecioara din Guadalupe, cu sfinţi şi câteva crucifixe. Doctorul le-a vorbit pe un ton binevoitor şi lent. Părea un bunicuţ cumsecade şi înţelegător, care le-

a luat cinci sute de pesos fără să stea pe gânduri.

Chelo a avortat şi amândoi au părăsit deprimaţi locul acela care duhnea a religie şi cloroform. Au trecut două săptămâni, dar simptomele gravidităţii nu dispăreau. Chelo continua să aibă greţuri şi să vomite, iar burta îi creştea pe zi ce trecea. După o lună s-au dus din nou la doctor ca să-l întrebe ce se întâmpla. Doctorul le-a explicat că „rodul” nu putea fi extirpat întotdeauna, că unii embrioni sunt mai rezistenţi decât alţii şi că asta nu mai era problema lui. Le-a mai zis şi că tariful avea să fie mai mare acum, pentru că sarcina era mai avansată. Carlos a protestat, furios. Plătiseră deja avortul şi nu dăduse rezultat din cauza incompetenţei doctorului. Dar doctorul nu a dat înapoi: „Sau îmi daţi cât cer, sau fata rămâne cu sarcina? S-au înţeles la o sumă pe care Carlos a plătit-o de voie, de nevoie.

Au dus-o pe Chelo într-o cameră şi după douăzeci de minute o secretară l-a chemat pe fratele meu. „Domnul doctor a zis să mergeţi înăuntru”, i-a zis. Carlos a găsit-o pe Chelo anesteziată, cu picioarele desfăcute, sprijinite pe nişte perniţe aşezate pe o masă obişnuită. Coapsele însângerate. Cu o pensetă chirurgicală, o asistentă îi trăgea limba în afară. Aşezat pe un scaun rotativ, de birou, doctorul – dacă o fi fost într-adevăr doctor – scormonea cu o chiuretă în uter. Sângele şiroia. Carlos a simţit că rămâne fără aer. Pentru el a fost un şoc s-o vadă aşa pe Chelo. Doctorul i-a cerut să se apropie. „Vreau să vezi cum scormonesc, dar nu iese nimic”. De mai multe ori, medicul a băgat chiuretă în uter şi a scos-o. „Vezi? Nu iese nimic? A continuat până când au început să apară câteva bucăţele de carne. „Acum da”, a zis, „sarcina s-a fixat în capăt de tot? Asistenta şi-a dat seama că fratele meu era pe punctul de a leşina şi i-a făcut semn să iasă, fără să lase din mână penseta cu care ţinea limba lui Chelo afară din gură.

Carlos a ieşit şi s-a aşezat pe unul dintre scaunele de plastic portocalii. După o oră, Chelo a ieşit mergând pe propriile picioare, chinuită de durere. Doctorul i-a chemat

în biroul lui. I-a recomandat lui Chelo să nu poarte tocuri înalte, să ia antibioticele pe care avea să i le prescrie, să nu iasă din casă decât peste trei zile, să stea în pat restul după-amiezii, să folosească absorbante şi să nu-şi pună tampoane în următoarele cinci luni, iar dacă avea să se simtă rău sau să sângereze abundent, atunci să vină din nou la el.

După ce a terminat cu recomandările, s-a rotit cu scaun cu tot şi a scos dintr-o cutie o pungă înroşită. „Vă dau asta ca să vedeţi că am scos tot”, le-a zis şi a pus punga pe birou. Era „rodul”. Chelo s-a uitat la pungă pe toate părţile şi, într-adevăr, în interiorul ei se putea vedea fetusul dezmembrat, capul lui mare, cele două puncte negre pe post de ochi, braţele în formare, picioarele ca nişte labe de gâscă. Exact de aceeaşi vârstă cu embrionul pe care-l ţineam în borcan.

Carlos şi Chelo au plecat de la cabinet fără să ia punga cu embrionul avortat. Au presupus că doctorul avea să arunce punga la gunoi sau să o ardă. Imaginea aceea, cu bucăţelele însângerate rămase din ceea ce-ar fi putut fi copilul ei, nu a lăsat-o pe Chelo să doarmă luni în şir. A ales un nume pentru el: Luis. Atunci când a îngropat embrionul, Chelo l-a îngropat şi pe celălalt Luis.

În noaptea aceea, când am găsit-o plângând în întuneric, goală, în sufrageria mea, Chelo mi-a mărturisit care era durerea ei cea mai profundă: Carlos murise şi niciodată nu va mai putea să facă un copil cu el, să aibă un copil de la el, de la omul pe care-l iubea. Un copil de-al lui Carlos, fratele meu.

Carlos fratele, Carlos rivalul, Carlos penetrând-o, atingând-o, Carlos omniprezent, Carlos mort, Carlos viu, Carlos în trupul femeii pe care o iubeam. Carlos sărutând aceiaşi sâni pe care-i sărut, Carlos împrăştiindu-şi sperma unde o împrăştii eu, Carlos împărţind cu mine, încă o dată, acelaşi uter, Carlos în saliva lui Chelo, în transpiraţia ei, în secreţiile ei vaginale, Carlos în privirea ei, în clitorisul ei, în inima ei, Carlos mângâindu-i anusul, lingându-i gâtul,

Carlos tatăl copilului avortat de femeia pe care o iubesc, Carlos învins, Carlos urmărit, Carlos înecat, Carlos făcând dragoste cu ea în cămăruţa mea, printre rufele întinse la uscat pe acoperişul terasat, Carlos smulgându-mi-o pe Chelo chiar şi mort, Carlos în lacrimile ei, Carlos în suferinţa noastră, Carlos ascuns în femeia pe care o iubesc, Carlos impregnând-o pe femeia pe care o iubesc, Carlos absent, Carlos prezent, Carlos departe, Carlos aproape, Carlos salvându-mă, Carlos îngropându-mă, Carlos ajută-mă, sfătuieşte-mă, Carlos smulge-mi gelozia asta cumplită, Carlos fă-o să mă iubească, te rog, Carlos, ajută-mă.

Trăiesc într-o lume plină de stafii, Chelo. Te rog, nu mai aduce şi altele. Nu mai rezist.

Junglă

Junglă, ţânţari, căldură, umezeală. Înaintează pe malul râului. Răsună o rafală. Gloanţele şuieră pe deasupra lor. Se aruncă la pământ. Bradley cade cu un glonţ în ceafă. Sean se târăşte spre el. Inamicul îi ia la ţintă. Sean îl strigă. Bradley, Bradley. El se întoarce. Sângerează. Mă auzi? Face semn că da. Târându-se pe burtă, Sean ajunge la el. îl târăşte între tufişuri. Din ceafa lui Bradley curge sânge. Gloanţele şuieră. Mai cad încă doi dintre ei. Plutonul se retrage. Inamicul le-a pregătit o ambuscadă. Trage asupra lor din mai multe direcţii. Sean reuşeşte să-l pună la adăpost pe Bradley într-o groapă. Sfâşie o bucată din cămaşă şi i-o leagă la gât ca să oprească hemoragia. Aude nişte gemete. îl zăreşte pe Paul. A fost lovit în burtă de un proiectil de semnalizare. Maţele îi dau pe dinafară. Sean se târăşte spre el. Gloanţele trec pe lângă el. Tirul inamic creşte în intensitate. Sunt sute. Ei cincisprezece. Patru morţi deja. Sean ajunge lângă Paul, care urlă de durere. Inamicul trage în direcţia ţipetelor. Sean îi acoperă gura cu palma. Paul se zvârcoleşte. Sean îl ia în spate şi aleargă cu el. Gloanţe şi iar gloanţe. Paul urlă încontinuu. Sean îi zice să tacă. Se împiedică şi Paul cade pe burtă. Intestinele lui Paul se umplu de ţărână, de iarbă,

de insecte. O să fii bine, o să fii bine. Repetă Sean. Ajunge la groapă. Sean îl împinge pe Paul, care alunecă pe fundul gropii. Urlă. Durere. Intestine. Bradley se uită la el în tăcere. Sean priveşte în jur. Acum sunt şapte morţi. Prietenii lui. Tovarăşii lui. Înghite în sec. Un glonţ îl loveşte în umăr, altul în abdomen şi încă unul în pulpă. Se prăbuşeşte. Aude vocile inamicilor. Strigătele ordonând retragerea plutonului. Gloanţele care nu se mai opresc. Se uită la iarbă. La cer. La morţii din jurul său. Închide ochii şi leşină.

De trei ori a încercat mecanicul să-l omoare pe Colţ şi de trei ori câinele lup a supravieţuit. Mai întâi l-a otrăvit. A profitat de faptul că familia Prieto îl ţineau pe Colţ în lanţ în patio. Nu puteau risca să-şi scoată capul prin gard şi să muşte pe cine ar fi trecut pe acolo. Mecanicul i-a aruncat cocoloaşe de carne pline cu otravă pentru şobolani. Colţ le-a devorat. Noaptea, Fernando l-a găsit pe uriaşul câine lup întins pe jos, cu ochii sticloşi şi cu botul într-o baltă de spume. L-au dus de urgenţă la veterinar, iar acesta l-a salvat făcându-i spălături gastrice.

Frustrat, mecanicul a făcut rost de un revolver de calibru 32 – 20 şi a tras prin gard în Colţ. A tras toate cele şase gloanţe din butoiaş. Trei dintre ele s-au înfipt în zid, iar altul a făcut praf o găleată. Două şi-au atins ţinta. Unul în piept şi celălalt într-o labă de la spate. Colţ a fost rănit, dar nu grav. Gloanţele nu i-au atins niciun organ vital. Iarăşi la veterinar. Două operaţii pentru a-i extrage gloanţele şi a-i coase rănile.

Mecanicul s-a hotărât să-şi ducă răzbunarea la extrem. Într-o ultimă încercare, a aruncat un cocteil molotov, preparat într-o sticlă de bere în care băgase un fitil, smocuri de lână şi apoi o umpluse cu benzină. Cocteilul a explodat în faţa lui Colţ şi benzina s-a împrăştiat prin garaj. Câinele a suferit arsuri uşoare şi garajul a luat foc. Familia Prieto s-a chinuit mai bine de o oră să stingă focul.

Sătui de atacurile mecanicului, Fernando şi tatăl lui

s-au dus la Pedro Jara, şeful bandei Nazis, şi i-au cerut ajutorul. În ziua următoare, opt motociclişti au apărut la atelierul mecanicului. Încercând să scape, bărbatul s-a refugiat în partea din spate a atelierului. Membrii Nazis au intrat peste el, l-au prins de păr şi l-au târât în stradă, iar acolo au tăbărât pe el cu lovituri de picioare. Mecanicul a rămas întins pe trotuar, cu patru coaste rupte, comoţie cerebrală, nasul însângerat şi o crăpătură în frunte. Dorinţa de răzbunare i-a dispărut pentru totdeauna.

Sean Jordan Page. Născut în Denver, Colorado. Vârstă: 26 de ani. Înălţime: 1, 82. Greutate: 76 de kilograme. Înrolat în armata americană în 1963. Trimis în mai multe misiuni în Vietnam. Eliberat din serviciul militar din cauza rănilor suferite în luptă. Decoraţii: Steaua de Bronz şi Inima Purpurie. Mai multe operaţii. Şase luni într-un spital de psihiatrie. Dependent de morfină. Şi-a schimbat domiciliul de mai multe ori. Ultimul domiciliu cunoscut în Statele Unite a fost în Las Cruces, New Mexico. A intrat în Mexic pe la Del Rio, Texas, cu o camionetă Ford model 1958, cu numărul 15 – 1813, eliberat de statul Montana, SUA. Domiciliul actual: Retorno 207 nr. 63. Cartierul Unidad Modelo, districtul Ixtapalapa. Ciudad de México, cod poştal 13. Se duce des la graniţă. Se internează frecvent în spitale militare pentru a-şi continua tratamentul. Se bănuieşte că face trafic de stupefiante. Este poreclit Nebunul.

În cartier aveau loc lupte de câini. Înainte se organizau în garaje sau pe străduţele din Modelito, dar din cauza poliţiei, luptele, ca aproape totul, au fost mutate pe acoperişuri.

Erau lupte destinate pariurilor, nu între câini din rasa pitbull, ci de rase obişnuite. Dobermanul familiei Barrera împotriva ciobănescului german al familiei Veracruz, dalmaţianul lui Tamal contra maidanezului familiei Aldama. Erau lupte cu adevărat sângeroase. Urechi smulse, fălci perforate, ochi scoşi, limbi rupte. Nu de puţine ori pariorii au încercat să-l convingă pe Fernando

să-l aducă pe Colţ ca să se lupte cu un mastif încrucişat cu dog german, un câine numit Sonny, în onoarea lui Sonny Liston, boxerul american de categorie supergrea. Un câine uriaş şi extrem de puternic. Dar Fernando nu s-a lăsat convins. Nici lui şi nici unuia dintre noi nu ne plăceau luptele cu câini. Numisem Câini echipa de fotbal a cartierului tocmai din dragostea noastră pentru căţei şi detestam ideea de a-i pune să se omoare între ei. Însă pariorii nu s-au lăsat. I-au promis dublu sau nimic. Dacă câştiga, lua cinci mii de pesos. O ofertă tentantă.

Lupta a avut loc pe acoperişul familiei Belmont. Au asistat în jur de o sută cincizeci de oameni. Mult alcool, marijuana, cocaină, bani. Sonny îi omorâse pe toţi cei cincisprezece câini împotriva căruia luptase. Pariorii îl vedeau capabil să-l învingă pe Colţ, aşa că s-a mers pe trei la unu în favoarea lui.

Fernando a ajuns pe acoperişul familiei Belmont însoţit de fratele său. Îl duceau pe Colţ legat cu două lanţuri şi cu botniţă pentru a-l putea controla. Se temeau să nu sară la cei prezenţi. Dar chiar şi cu botniţă, Colţ era în stare să pună la pământ pe oricine sau să-l izbească violent în stomac.

Acoperişul familiei Belmont era ideal pentru luptele cu câini. Domnul Belmont construise un dreptunghi de beton cu o înălţime de un metru şi jumătate, lungime de opt şi lăţime de cinci în ideea de a-şi instala acolo porumbarul la care visa. Obsedat de porumbeii călători, după ce văzuse un documentar despre ei şi despre rolul pe care-l jucaseră în Primul Război Mondial, domnul Belmont şi-a propus să ajungă un crescător de primă ligă şi să-i vândă armatelor din întreaga lume. Şi-a pus la bătaie toate economiile pentru a cumpăra treizeci de porumbei atestaţi. S-a bucurat de ei fix o săptămână. Într-o noapte de duminică, pisicile au găsit o spărtură, au intrat la colivii şi au dat un adevărat ospăţ. I-au înfulecat pe toţi. Supărat, Belmont a făcut praf coliviile, dar a păstrat dreptunghiul de beton. Până la urmă nu l-a construit degeaba. Treptat,

pariorii au început să-l închirieze pentru luptele cu câini, până când a ajuns să fie sediul final. Două sute de pesos pentru fiecare luptă nu i s-a părut o afacere proastă.

Fraţii Prieto şi Colţ au urcat pe postamentul de beton printr-o parte, iar Sonny şi stăpânii lui, prin cealaltă. Când a dat cu ochii de Sonny, Colţ şi-a încordat muşchii. Fernando i-a scos botniţa. Colţ nu a înaintat niciun centimetru, atent la adversarul lui. Spectatorii s-au strâns în jurul postamentului. Fluierau şi ţipau întărâtaţi. Sonny, agitat din cauza zgomotelor, se întorcea să se uite la ei, distras. Colţ, nemişcat.

A urmat un dezastru. Când i-au dat drumul, Colţ nu s-a dus la Sonny, ci a sărit direct asupra spectatorilor din partea opusă. L-a evitat pe Sonny şi a sărit pe un grăsan care bea bere. L-a pus la pământ şi şi-a înfipt colţii în pieptul lui. Câţiva dintre spectatori l-au lovit cu picioarele ca să-l lase pe grăsan, dar Colţ s-a întors spre ei şi i-a atacat. Rezultatul final: şase oameni muşcaţi, trei dintre ei cu răni grave. Familia Prieto ameninţată din nou cu asasinarea câinelui lup.

Sean Jordan Page. Născut în Denver, Colorado (*părinţii lui au divorţat când el avea patru ani*. *Singur la părinţi*. *Maică-sa nu s-a recăsătorit, tatăl lui, da*). Vârsta: 26 de ani (*de trei ani trăia în Mexic*). Înălţime: 1, 82. Greutate: 76 de kilograme (*pe durata convalescenţei, a ajuns să cântărească numai cincizeci de kilograme*). Înrolat în armata americană în 1963 (*deşi ar fi vrut să meargă la universitate, a fost recrutat*. *Ordinul a fost cât se poate de clar*: *sau te înrolezi, sau ajungi la puşcărie*). Trimis în mai multe misiuni în Vietnam (*infanterist*: *carne de tun*). Eliberat din serviciul militar din cauza rănilor suferite în luptă (*intestinul subţire secţionat de un glonţ, o septicemie care l-a făcut să delireze mai multe zile, un umăr dislocat cu fractură deschisă din cauza unui glonţ cu expansiune, rană infectată la pulpa dreaptă*). Decoraţii: Steaua de Bronz (*pentru curaj extraordinar dovedit pe câmpul de luptă*) şi Inima Purpurie (*medalie oferită celor răniţi în*

război). Mai multe operaţii (*reconstrucţia umărului, piciorul salvat de la amputare, refacerea intestinului*). Şase luni într-un spital de psihiatrie (*de parcă n-ar fi fost destul că timp de un an jumate Sean a tot fost internat pentru operaţii, căcându-se după o colostomie, a mai fost şi supus săptămânal tratamentului cu electroşocuri pentru a-i ţine în frâu accesele de furie*). Dependent de morfină (*a apelat la o substanţă care l-a ajutat să meargă, să doarmă, să mănânce. A apelat la singura posibilitate de a găsi o oază de pace în infernul durerilor sale. Asta numesc ei dependenţă?*). Şi-a schimbat domiciliul de mai multe ori. Ultimul domiciliu cunoscut în Statele Unite a fost în Las Cruces, New Mexico (*puţin câte puţin, s-a tot apropiat de graniţa cu Mexic. A început să se simtă mai în largul lui printre oameni cu nume gen* Pérez *şi Lopez decât printre cei cu nume gen Brown şi Jackson*). A intrat în Mexic pe la Del Rio, Texas (*medicii militari din Texas îi prescriau mai uşor morfină*), cu o camionetă Ford model 1958, cu numărul 15 – 1813, eliberat de statul Montana, SUA (*după divorţ, tatăl lui s-a dus să trăiască la o fermă din apropiere de Helena, Montana. Cât Sean a fost copil, nu au stat prea mult împreună, aşa că atunci când a venit din război, tatăl l-a găzduit la ferma lui. Nu s-au înţeles. Sean era un străin în propria patrie şi un străin în casa paternă. Sean a plecat şi tatăl lui i-a făcut cadou camioneta*). Domiciliul actual: Retorno 207 nr. 63. Cartierul Unidad Modelo, districtul Ixtapalapa. Ciudad de México, cod poştal 13. Se duce des la graniţă. Se internează frecvent în spitale militare pentru a-şi continua tratamentul (: *um poţi scăpa de durerile cronice? Există* vreo *modalitate de a le face să înceteze măcar pentru două ore?*). Se bănuieşte că face trafic de stupefiante. Este poreclit Nebunul (*eu l-am poreclit aşa. Nebunul e asociatul fratelui meu, Carlos, şi unul dintre cei doi cei mai buni prieteni ai lui*).

Apiţă, Răţoiul şi Tontu au venit cu mine, fără niciun chef, la reuniunea băieţilor cuminţi care a avut loc în casa lui Humberto. „De ce dracu' mergem noi acolo? Ce

plictiseală!” a protestat Răţoiul. Le-am zis că eu şi Carlos eram curioşi să aflăm cum sunt întâlnirile alea. Nu s-au mulţumit cu explicaţia mea şi, ce-i drept, aşa era – de ce dracu’ mergeam noi acolo?

Am sunat la poartă. Un ţârâit zgomotos s-a auzit în interiorul casei. Atât de zgomotos, încât câinii din jur au început să latre. A deschis Josue şi, văzându-ne, nu i-a venit să creadă.

— Bună, nu credeam c-o să veniţi. Intraţi, vă rog.

Am străbătut un culoar lung împodobit cu ghivece murdare şi sparte, în care zăceau plante uscate. Am trecut prin sufrageria modestă, cu mobilier puţin şi am coborât o scară care ducea la subsol. O casă cu subsol era ceva neobişnuit pentru cartierul nostru. Aproape o metaforă a diferenţei dintre ei şi noi. Ei pe sub case, noi pe acoperişuri. Noi aproape de cer, ei aproape de infern.

Am intrat într-o încăpere. Pe o masă se găseau sucuri, chipsuri şi arahide. Pahare şi farfurii de plastic, tablouri religioase, cartoane cu citate din Biblie lipite pe pereţi, două crucifixe mari şi douăzeci de scaune pliante dispuse în cerc. Se adunase deja cea mai mare parte a băieţilor cuminţi. Imediat ce ne-a văzut, Humberto a venit să dea mâna cu noi.

— Bine aţi venit. Mă bucur!

Părea să se bucure cu adevărat. Ne-a zis să ne servim cu răcoritoare. Tontu şi-a pus Coca-Cola de trei ori şi de fiecare dată a băut tot paharul dintr-o suflare. Apoi şi-a umplut farfuria cu chipsuri şi s-a aşezat într-un colţ ca să mănânce liniştit.

— Astăzi o să discutăm despre subiecte de mare interes, mi-a zis Humberto, şi vine părintele Chava ca să ne vorbească.

Humberto nu ne-a lăsat să stăm împreună. Sub pretextul de a-i cunoaşte pe ceilalţi din grup, ne-a aşezat separaţi. Eu am rămas lângă el. Fiecare dintre noi a povestit câteva minute cu cel lângă care se nimerise. Apoi Humberto s-a ridicat şi ne-a cerut să ne ridicăm şi noi. Toţi

au tăcut brusc, serioşi. Eduardo, scund, cu voce ascuţită, a zis că suntem bine-veniţi în cadrul grupului Tinerii îl Slujesc pe Cristos, aripa sud-estică a Mişcării Tinerilor catolici din Ciudad de México.

— Urmaţi-ne în inima lui Cristos, aflaţi-i bunătatea, iubirea şi milostenia, a zis.

Am schimbat o privire cu Răţoiul. Dacă ăsta era doar începutul, ce ne aştepta la final?! Antonio a luat cuvântul. „Să ne rugăm", a zis. Băieţii cuminţi au lăsat capul în jos şi au început să şoptească Tatăl Nostru. Nici eu, nici Răţoiul, nici Apiţă nu ştiam rugăciunea pe de rost. Doar Tontu părea să şoptească odată cu ei, deşi mai apoi avea să ne spună că doar murmurase nişte fraze fără sens.

După rugăciune, Tinerii îl Slujesc pe Cristos s-au închinat de mai multe ori. Cu o atitudine sacerdotală, Humberto şi-a ridicat braţele, ne-a cerut să ne aşezăm şi a arătat spre Saul, un negricios cu părul negru.

— Saul, care e subiectul de azi?

— Astăzi vom vorbi despre sex, a zis iară să clipească, de parcă ar fi fost vorba despre oranjadă sau despre ecuaţii trigonometrice.

Răţoiul s-a îndreptat în scaun. Măcar tema suna interesant.

— Ce ne-ai pregătit despre sex? I-a întrebat Humberto.

Saul a deschis un dosar şi a scos opt pagini bătute la maşina de scris. A început să citească: „Sexul trebuie să fie una dintre cele mai pure activităţi ale omului şi să fie practicat numai cu dragoste şi în lumina preceptelor familiei creştine. Legătura sexuală dintre un bărbat şi o femeie trebuie să stea tot timpul sub semnul iubirii faţă de Cristos, Domnul nostru?

Lectura a mai durat douăzeci de minute. Cu cât citea mai mult, cu atât mi se părea mai înspăimântător. După cum era de aşteptat, şi-au făcut loc cuvintele păcat, pedeapsă, virginitate, castitate, puritate, plus numele lui Cristos de vreo cincizeci de ori. Lui Răţoiul şi lui Apiţă nu

le venea să-şi creadă urechilor. Tontu era total neatent, concentrat doar la farfuria lui cu chipsuri.

După ce Saul şi-a încheiat litania, Humberto i s-a adresat lui Tontu.

— Cum ţi s-a părut textul lui Saul?

Tontu s-a holbat la Humberto, apoi s-a uitat la mine după ajutor. Nu fusese prea atent.

— Clasa-ntâi, a zis scuipând în jur bucăţele de chipsuri.

— De ce ţi se pare „clasa-ntâi”? a întrebat Humberto, plin de solemnitate.

— Păi, pentru că mi s-a părut beton şi mişto tot ce-a zis.

— Te rog să vorbeşti pe înţelesul nostru, Javier, i-a cerut Humberto.

A sunat ciudat când i-a zis lui Tontu pe nume.

— Nu înţelegeţi ce e beton?

— Nu, a răspuns sec Humberto. Acum spune-ne părerea ta despre cele citite de Saul.

Tontu s-a gândit înainte de a răspunde.

— Cred că faza cu sexul din dragoste şi pentru Cristos e bună.

— De ce e bună?

Nu pentru inteligenţa lui era Tontu prietenul meu, ci pentru că era loial şi avea mult umor. Nimeni nu ne făcea să râdem aşa cum ne făcea el. Iar acum, Humberto îl încolţise ştiind prea bine că era veriga slabă din grupul nostru.

— De ce? a insistat Humberto, văzând că Tontu tace.

— Pentru că e mişto să ţi-o tragi din iubire, a răspuns Tontu, vizibil intimidat.

Expresia „să ţi-o tragi” i-a stânjenit imediat pe băieţii cuminţi. Antonio a fost primul care a sărit.

— Vă rugăm să nu mai spuneţi prostii pe stradă şi cu atât mai puţin aici, unde Cristos ne este martor.

Tontu s-a întors spre noi, descumpănit.

— „Să ţi-o tragi” e prostie? a întrebat cu inocenţă.

— Cum să nu fie, a zis Humberto supărat.

— Şi cum trebuie să zic?

— Să ai relaţii.

— Aha! Păi, atunci cred că e super să ai relaţii când Domnul are grijă de tine, a zis Tontu.

— Foarte bine, Javier, a zis Humberto, dar asta nu e destul. Trebuie să mai avem şi noi grijă să nu cădem în păcat.

Humberto nu era un copil făcut în urma unei căsătorii creştine. Maică-sa rămăsese gravidă la şaisprezece ani cu un individ pe care-l cunoscuse într-o noapte, în timpul unei vacanţe la Acapulco, şi despre care n-a mai ştiut nimic, niciodată. Fiică rebelă a unei familii conservatoare, a încercat să avorteze, dar n-a reuşit să strângă suficienţi bani. La şaptesprezece ani, tatăl ei a dat-o afară din casă, cu copil cu tot. Şi-a trăit viaţa cu mai mulţi bărbaţi. Săptămânal, un altul lua micul dejun în casa ei. Unii duhneau a transpiraţie. Alţii a alcool. Câţiva au dat atât în copil, cât şi în mama lui. Mandibulă ruptă, hemoragii nazale frecvente, vânătăi: de aşa ceva a avut parte Humberto de pe urma loviturilor. Maică-sa nu reuşea întotdeauna să plece de la serviciu la timp ca să-l ia de la şcoală, aşa că de multe ori îl lua mai târziu. Bunicii lui nu şi-au iertat niciodată fiica, dar au avut grijă de el în timp ce maică-sa îşi ducea la bun sfârşit cele opt ore de muncă, plus cele dedicate amantului care era la rând. Copilul a crescut sub privirile unui bunic sever şi religios, care a profitat de ocazie pentru a condamna purtarea fiicei sale. Humberto a asimilat religiozitatea extremă a bunicului său şi a început să o judece cu asprime pe maică-sa şi tot ceea ce reprezenta ea: sex în adolescenţă, intenţie de avort, legături multiple, mamă denaturată, abuz. Humberto s-a transformat într-un tânăr plin de moralitate, cast, corect şi religios, chiar dacă în adâncul sufletului a continuat să fie un copil neajutorat, intolerant şi instabil. Timp de mai mulţi ani, porecla lui în cartier a fost Basta, de la bastard, dar a reuşit să scape de ea după ce a bătut şi a ameninţat

câţiva copii.

— Trebuie să ne respectăm trupul şi, mai ales, să respectăm trupul femeii, a continuat Humberto, de aceea e important ca bărbaţii să se păstreze neprihăniţi şi femeile virgine până se vor căsători la biserică.

Băieţii cuminţi au fost de acord cu toţii. Am schimbat din nou o privire cu Răţoiul. Ceea ce spuneau ei părea absurd, aproape amuzant, numai că nu era. Venise clipa să le arătăm că noi eram diferiţi.

— Ştiţi ce credeau vikingii despre femeile virgine? i-am întrebat.

Băieţii cuminţi şi-au întors privirile spre mine, plini de atenţie. Le-am spus povestea.

Intru în camera părinţilor mei morţi draperiile închise praful plutind patul rămas nefăcut în care ei au dormit în noaptea dinaintea accidentului să te prăbuşeşti în prăpastie ţipete scrâşnetul fierului geamurile sparte căderea răsturnarea prima lovitură a doua lovitură siguranţa sfârşitului ultimele gânduri portiera smulsă parbrizul ţăndări mirosul de benzină rostogolirile cactuşi cer pietre cer cactuşi cer ţipete

Şi apoi liniştea vântul dulapul deschis hainele părinţilor mei morţi fotografiile de pe birou timpul suspendat de zâmbetele lor suspendate fotografia cu tata în costumaşul său elegant când a împlinit cinci ani mama pe o bancă dintr-un parc la cei cincisprezece ani ai săi amândoi în sicrie alăturate la înmormântare în casă hainele lor murdare încă mirosind a ei mirosul dulce al mamei mele mirosul dulce al tatălui meu sertarele lor cele ale tatii ordonate cele ale mamei ceva mai dezordonate rochia de nuntă atârnată în fundul dulapului costumele tatii cravatele lui cele cinci perechi de pantofi ciorapii mamei şi lenjeria intimă la care nu m-a lăsat niciodată să mă uit şi pe care o spăla pe ascuns trupurile lor pe fundul unei prăpăstii o maşină distrusă nişte vieţi distruse scrisorile lor de dragoste într-o cutie de bomboane de ciocolată prezervative ascunse printre şosetele tatii cărţile

pe care le citeau atunci pe noptieră medicamentele în recipientele lor de culoarea chihlimbarului forma capului pe perna fiecăruia deşteptătorul pus să sune la cinci şi jumătate dimineaţa firele de păr ale mamei pe perie aparatul de bărbierit al tatălui meu cu ultimele urme din barba tăiată albumul cu fotografii de la nuntă poza cu Carlos bebeluş poza cu mine bebeluş pijamalele noastre de copii păstrate în pungi de plastic lângă şuviţe de păr lipite pe o bucată de carton o maşină cu roţile în sus şi doi morţi cu faţa în jos o înmormântare pe ploaie o nuntă în bătaia lunii butonii tatălui meu care au fost ai bunicului care au fost ai străbunicului un medalion al mamei care a fost al mamei ei şi al mamei mamei ei acte aranjate în dosare impozitele facturile la curent şi telefon mama-cadavru prăbuşită peste o portieră tata-cadavru strivit de volan capota pe capetele lor papucii de casă ai tatii halatul de casă cenuşiu sandalele mamei halatul ei roz trusa de machiaj creioane de buze cerceii periuţele lor de dinţi tubul cu pastă pe jumătate desfăcut săpunul cu care şi-au spălat pielea, cea pe care n-am s-o mai ating şalul de şinşilă pe care Carlos i l-a făcut cadou mamei jacheta din piele de iepure pe care i-a făcut-o cadou tatii nopţile în care au făcut dragoste în patul ăsta în care au dormit în care s-au trezit pentru a merge la muncă în care s-au trezit pentru a pleca într-o călătorie spre moarte fixativul de păr al mamei mele after-shave-ul ieftin al tatălui meu deodorantul care miroase a ei mirosul lui amestecat cu mirosul de benzină cu mirosul sângelui său cu mirosul de moarte cu mirosul ţepilor de cactus care le-au intrat în trup rotirile în aer izbiturile de pietre bijuteriile giuvaierurile monedele străine adunate în timpul călătoriei în Europa pe care apoi le-au ascuns ruşinaţi copilul lor murind şi ei plimbându-se şi ei într-o maşină care se rostogoleşte şi se tot rostogoleşte iar eu stau pe marginea patului lor şi mă uit la camera pe care au lăsat-o goală şi îl contemplu în oglindă pe fiul pe care l-au lăsat orfan.

Râuri

Amaruq s-a întrebat dacă ar trebui sau nu să traverseze râul îngheţat. Nujuaqtutuq şi haita lui trecuseră pe acolo cu două zile în urmă. Bunicul său avusese dreptate: lupul acesta era stăpânul lui. Tot urmărindu-i, lăsase deoparte orice prudenţă, iar acum se afla pe un teritoriu necunoscut. Nu recunoştea lanţul de munţi din depărtare, nici platourile înzăpezite ce se întindeau pe kilometri întregi. Niciodată nu mai văzuse o haită de lupi atât de nomadă. Când vânatul era puţin, lupii erau în stare să străbată zilnic douăzeci de kilometri, dar nu asemenea distanţe. Nujuaqtutuq îşi conducea haita tot mai departe, spre nord, fără oprire.

Amaruq nu mai dăduse peste niciun wapiti, niciun cerb sau elan. Păreau să fi dispărut din păduri. Nici măcar o singură urmă. Nimic care să le trădeze prezenţa. Iarna era extrem de friguroasă, temperaturile cele mai joase din ultimul secol. Patru ani consecutivi cu cele mai scăzute temperaturi din istorie. Dar asta nu era o cauză care să ducă la dispariţia lor totală.

Amaruq mai avea doar două gloanţe. Toate celelalte se duseseră pe doi wapiti, un cerb, doi lincşi şi un lup singuratic. Acum, atât de departe de casă, trebuia să le folosească cu mare precizie pe ultimele două. Deocamdată mai avea carne pentru încă douăzeci de zile, dar deja trecuseră două luni de când era pe urmele lui Nujuaqtutuq şi ale haitei lui. După calculele sale, casa lui de lângă gară se afla la cel puţin o sută cincizeci de kilometri în urmă, iar pe drum nu văzuse niciun sat, nicio cabană, niciun alt om, niciun semn de civilizaţie.

S-a uitat la râu. Trebuia să se hotărască dacă să-l treacă sau să se întoarcă acasă. Trecerea pe celălalt mal putea să însemne moartea. Temperatura continua să scadă şi haina lui din blană de ren se jerpelise. A reparat-o adăugându-i o bucată de blană de wapiti, dar chiar şi aşa, vântul tot îl bătea în piept şi risca să se îmbolnăvească. Suferise deja de hipotermie de câteva ori. Cunoştea toropeala care te duce adormitoare înspre moarte, durerea

de cap cumplită care te urmăreşte apoi săptămâni la rând, degetele învineţite din cauza lipsei de circulaţie a sângelui şi cuprinse de cangrenă, până când putrezesc şi cad în interiorul cizmei. Nu, Amaruq nu voia să moară. Dacă traversa râul, exista riscul să nu se mai întoarcă niciodată. Dacă nu-l traversa, pierdea pentru totdeauna orice şansă de a-l vâna în viaţa asta pe Nujuaqtutuq. Marele lup cenuşiu s-ar pierde printre munţii din nord, iar el s-ar condamna singur la a-l urmări în mai multe vieţi succesive, până ar reuşi să-l vâneze. Nu, acum era momentul de a-l hăitui. Nu se va da bătut.

Amaruq a apucat sania şi a traversat râul.

După ce mi-a mărturisit totul despre relaţia ei cu Carlos, Chelo mi-a zis că avea nevoie de timp ca să se gândească. „Să te gândeşti la ce?” am întrebat-o. „Să mă gândesc, doar să mă gândesc”, mi-a răspuns. Dintre toţi rivalii mei, tocmai fratele meu drag ieşea din mormânt pentru a o alunga de lângă mine pe femeia iubită. Să se gândească la ce? La serile în care făcuse dragoste cu fratele meu? La copilul avortat? Avea nevoie să stea deoparte şi să-şi plângă cei doi morţi, Carlos şi Luis? La ce naiba voia Chelo să se gândească? Eu o iubeam, mi-o doream lângă mine. Mai devreme sau mai târziu avea să dispară din viaţa mea, ştiam asta încă de la bun început, însă nu după o mărturisire atât de brutală. Nu mă putea lăsa în aer, să mă războiesc cu o avalanşă de îndoieli şi de spaime.

Chelo a dispărut. I-am promis că n-am s-o sun, nici n-am s-o caut. Asta nu înseamnă că uneori nu formam numărul ei de acasă, târziu, în noapte. Uneori îmi răspundea. Îmi venea să-i zic: „Te iubesc, am nevoie de tine. Întoarce-te, te rog”. Dar mă mulţumeam să-i aud vocea şi apoi închideam. Chelo era patria mea, singurul pământ pe care puteam să mă bizui. Iar ea se dusese „să se gândească”. Să se gândească la ce?

Prietenii mei ştiau că Chelo trăia practic la mine, aşa că au venit de puţine ori să mă vadă. Discreţi, n-au vrut să

ne deranjeze, dar imediat ce-au aflat că Chelo mă părăsise, au venit în vizită. Au adus chifle, un borcan de maioneză (fără embrion în el), jambon, un borcan de ardei iuţi, două sticle mari de Coca-Cola şi patru prăjiturele cu ciocolată. S-au gândit că odată rămas fără Chelo, nu prea aveam de mâncare, aşa că au cumpărat destulă cât să facem un picnic în curtea din spatele casei.

Răţoiul a făcut nişte sandviciuri, în timp ce Tontu şi Apiţă au scos în curte scaunele şi masa din bucătărie. Era o zi însorită, fără niciun nor, după săptămâni de furtună.

Ne-am aşezat şi am început să mâncăm. Lângă noi, King înfuleca bucăţile de pâine rămase de la sandviciuri. Fiecare dintre cei trei prieteni ai mei a încercat să mă consoleze în felul său. Mi-au zis bancuri proaste şi bârfe despre vecinii din cartier: familia Richard aveau să meargă în vacanţă la Disneyland; Jorge Padilla urma să termine facultatea de medicină veterinară; Tena Puricosul avea să debuteze la clubul Necaza; cineva furase maşina familiei Rovelo; Ernesto Martínez se mutase în Costa Rica. Altă dată, toate aceste evenimente m-ar fi interesat, dar acum mă lăsau rece. Însă a fost şi o veste care mi-a atras atenţia.

— Familia Prieto urmează să se mute într-un cartier mai bun, iar domnul Prieto s-a hotărât să-l sacrifice pe Colţ, a zis Apiţă.

— Să-l sacrifice? am întrebat.

Foloseam verbul a sacrifica atunci când ne refeream la şinşile, o manieră elegantă de a evita verbul a „omorî”.

— Da, a răspuns Apiţă, au de gând să-l adoarmă săptămâna viitoare.

„Să-l adoarmă” era o altă expresie folosită pentru a ocoli „a omorî” şi însemna să-i injecteze câinelui un anestezic puternic, care mai întâi îl adormea, apoi îi provoca stop cardio-respirator.

— De ce nu-l iau cu ei în noua casă?

— Părinţii s-au săturat până peste cap de câinele ăla. Nu vor să aibă probleme în noul lor cartier, care e unul de fiţe, a răspuns Răţoiul.

— Colţ nu e un câine, e un câine lup, am zis.

— Spune-i cum vrei, faza e că o să-l sacrifice, a zis Răţoiul.

Am terminat picnicul la lăsatul serii. Prietenii mei mă făcuseră să râd, să uit de probleme, mă ajutaseră să suport încă o zi. La plecare m-au îmbrăţişat. Apiţă şi Tontu au plecat mai repede, iar Răţoiul a rămas să mai vorbească cu mine.

— Cinci, vrei să mă duc la Chelo şi să-i spun să se întoarcă la tine?

— Nu, las-o-n pace.

— Vrei să mai stau cu tine?

— Nu, mulţumesc, prefer să fiu singur.

— Bine. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

A zâmbit şi s-a grăbit să-i ajungă pe cei doi. Am intrat în casă. King sforăia culcat în holul dinspre camera mea. Când m-a simţit, şi-a îndreptat urechile şi s-a ridicat să-mi lingă mâna. L-am lovit de câteva ori cu palma, în joacă, apoi s-a aşezat lângă uşa camerei mele. Nu-l lăsam să doarmă cu mine. Nu puteam dormi de sforăitul lui.

M-am întins în cămăruţa mea şi am stat mult timp cu ochii larg deschişi în beznă. Colţ a început să urle. Un urlet profund, pătrunzător. Probabil că se auzea până la kilometri depărtare. În curând avea să fie redus la tăcere pentru totdeauna. Aveau să-i pună botniţă şi să-i lege picioarele. Un veterinar va pregăti injecţia cu pentobarbital, le va cere lui Fernando şi fraţilor lui să-l imobilizeze, va căuta o venă la piciorul din spate şi va injecta lent medicamentul fatal. Colţ va adormi şi nu se va mai trezi niciodată. Colţ mort, fără descendenţi. Colţ mort şi odată cu el toată haita invizibilă la care urla nopţile, moartă forţa naturii din el, moarte păşunile îngheţate, moarte animalele pe care nu Le-a vânat niciodată, moarte nopţile înzăpezite ale înaintaşilor săi.

Am închis ochii şi am adormit ascultându-i urletele.

Carlos mi l-a prezentat într-o noapte. Era mijlociu de statură şi vorbea spaniola destul de bine. L-am întrebat

cum o învăţase. „Ascultând posturi de radio mexicane”, mi-a răspuns. La gât îi atârnau două plăcuţe metalice. Sean m-a surprins uitându-mă la ele. Mi le-a arătat. „Pe ele sunt scrise numele tău şi datele tale, în caz că mori pe câmpul de luptă. Aşa pot să ştie măcar cine ai fost”, mi-a explicat. „De multe ori, nu mai rămâne nimic de recunoscut din tine în afară de astea”. Ştia despre ce vorbea. Văzuse soldaţi făcându-se praf şi pulbere la contactul cu o mină antipersonal. Îi văzuse carbonizaţi în maşini după un bombardament, din corpurile lor rămânând doar o masă neagră, Rumegătoare, sau ciopârţiţi în noroi, cu maţele pe-afară şi cu faţa sfârtecată de gloanţe.

În noaptea aceea, Sean mi-a spus cum se face că locuia în cartierul nostru. Într-o zi, pe când se afla într-un spital, ca să mai scape de dureri cu ajutorul morfinei, s-a hotărât să se mute din Statele Unite în Mexic. Luptase într-un război pentru ţara lui, dar ţara lui nu luptase într-un război pentru el. După întoarcerea din Vietnam l-au închis într-un spital de psihiatrie, i-au făcut electroşocuri, l-au tâmpit. După externare, s-a simţit în derivă. Trei dintre colegii lui de pluton se sinuciseseră. Alţi doi înfundau puşcăria pentru furt armat. Nu şi-a găsit un loc de muncă. Femeile se temeau de el şi găseau respingătoare tatuajele lui. Nicio femeie decentă nu s-ar cupla cu un individ tatuat. Numai prostituatele sau bătrânele terminate. „Inima Purpurie îţi foloseşte numai în loc de lingură”, i-a zis un sergent. Avea dreptate. Eroii acelui război purtat într-o ţară exotică din Asia erau consideraţi ciumaţi. Infectaţi cu sifilis sau gonoree, mirosind a napalm şi-a sânge, mutilaţi fizic şi emoţional, mii de veterani din Vietnam au revenit în ţara lor, care le-a întors spatele. Sean s-a hotărât să caute în Mexic o nouă patrie, un loc unde s-o ia de la capăt.

A trecut graniţa pe la Del Rio, Texas. Ajuns la jumătatea podului internaţional, a oprit camioneta Ford. A coborât din maşină şi s-a uitat la marele râu care şerpuia între cele două ţări. A aflat că americanii îl numeau Río

Grande, iar mexicanii Rio Bravo. A pus un picior în partea americană şi celălalt picior în partea mexicană, trupul lui împărţit între două ţări. A rămas în poziţia aceea câteva secunde, apoi a făcut un pas spre partea mexicană şi a ridicat mâna în semn de la revedere. „Good bye, USA”, a zis cu voce tare. S-a urcat în camionetă şi a traversat podul spre noua lui patrie.

S-a oprit la ghereta de la vamă. Maşina trebuia înregistrată. După o porţiune de douăzeci şi cinci de kilometri, orice autovehicul cu numere americane avea nevoie de un permis de „maşină introdusă în ţară”. A intrat într-un birou. Acolo era o singură masă la care stătea un ofiţer înalt şi slab, cu ochelari de soare. Ventilatorul nu făcea faţă, aşa că aerul din birou era fierbinte şi stătut. „Până şi pereţii miroseau a transpiraţie”, ne-a zis.

Pentru a emite actul, vameşul i-a cerut să completeze nişte documente la o maşină de scris învechită. Sean l-a întrebat dacă putea să completeze de mână. Imposibil, era vorba despre documente oficiale care erau valabile numai dacă erau bătute la maşină. Erau atâtea documente, încât lui Sean i-a luat o oră să le completeze pe toate. După ce-a terminat, vameşul a ieşit să-i verifice bagajele. L-a pus să deschidă două valize şi a cercetat haină după haină, apoi l-a întrebat dacă are aparatură electronică.

Sean i-a arătat un radio vechi, cu baterii. Vameşul i-a zis că nu avea voie să intre cu el în ţară, că era vorba despre un articol interzis în Mexic, dar că pentru douăzeci de dolari avea să facă o excepţie. Sean i-a dat banii fără să protesteze. Ştia prea bine că radioul valora mai puţin de trei dolari, dar îi aparţinuse bunicului său şi acesta ascultase la el programele nocturne, muzică country şi ştirile care au anunţat sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. Nu avea de gând să-l lase în mâinile unui vameş corupt. Individul l-a întrebat dacă mai transporta ceva de declarat. „Nimic”, i-a răspuns Sean. Plictisit peste măsură, vameşul a dat ocol camionetei, a deschis portiera şi s-a uitat sub scaune. S-a întors în birou şi a revenit cu nişte

acte ştampilate şi semnate pe care i le-a dat lui Sean. „Gata, poţi pleca”, i-a zis.

Sean a urcat în camionetă şi a pornit motorul. Din fericire, vameşului nu-i trecuse prin cap să caute şi în lada frigorifică. Acolo, ascunse printre sticle cu lapte, Sean ducea doze de morfină pentru trei luni de zile. Reuşise să facă rost pe cale legală de cinci fiole. Fiind veteran, rănit pe câmpul de luptă, avea dreptul la ele, dar restul de cincizeci le cumpărase clandestin de la un angajat al spitalului, care le sustrăsese treptat din depozitul de medicamente.

A umblat pe străzile din centrul oraşului Ciudad Acuña. A trecut prin faţa restaurantelor şi barurilor pentru gringos de pe bulevardul principal. Arşiţa îl sufoca. Cum puteau oamenii să umble pe stradă la peste patruzeci de grade la umbră? Căldura era ca un zid pe care-l puteai atinge.

A întrebat un bărbat unde se afla cel mai bun hotel. A urmat indicaţiile şi a ajuns la nişte camere pierdute în deşert, lângă şoseaua ce duce la Piedras Negras. I s-a dat camera 13F. Patronul hotelului se născuse pe treisprezece martie şi a hotărât ca toate camerele să înceapă cu numărul 13. Ca să alunge superstiţia numărului cu ghinion.

Sean a intrat în cameră, a dat drumul la ventilatorul din tavan, şi-a dat jos cămaşa, a luat un ghid turistic de pe biroul şubred lipit de perete şi s-a întins în pat ca să-l răsfoiască. A aflat că oraşul se numea Ciudad Acuña în onoarea lui Manuel Acuña, un poet care, atunci când a fost respins de o anume Rosario, s-a sinucis cu cianură la vârsta de douăzeci şi patru de ani. De asta – ne-a zis în noaptea aceea, în timp ce bea bere – a început să-i placă Mexicul; nu trecuse bine graniţa, şi ţara asta îl surprindea deja: un oraş canicular îşi datora numele unui poet sinucigaş.

— Pe bune?

— Da, serios, asta au zis.

Lui Carlos nu-i venea să creadă ce-i povestisem despre întâlnirea cu băieţii cuminţi.

— Sunt chiar atât de medievali?

— Mai rău.

După ce le-am spus despre vikingi şi ce credeau ei despre virginitate, băieţii cuminţi s-au năpustit furibunzi asupra femeilor uşoare. „Viziunea acestui popor barbar nu e corectă", a zis supărat Humberto, „ne denigrează mamele, surorile. Cine să iubească o femeie spurcată, fetidă de atâta sex (am fost surprins de vâna lui poetică), care nu se respectă pe sine însăşi?" A reuşit cu greu să-şi stăpânească furia. A înşirat apoi o listă cu virtuţile pe care orice femeie decentă ar trebui să le aibă: pudică, fidelă, discretă, atentă, ascultătoare, gospodină, maternă (niciuna dintre aceste calităţi nu i se potrivea mamei lui).

— În fine, i-am zis, am fost şi nu mai vreau să calc pe-acolo.

— Trebuie să mai mergi.

— Pentru?

— Ca să nu cazi în păcat.

— Hai, serios. De ce?

— Pentru că mi-au ajuns la urechi nişte chestii despre bisericoşii ăştia.

— Cum ar fi?

— Cum că şi-ar vârî coada în afacerea mea.

— Ăştia?

— Da, ăştia. Acum o săptămână, nişte mascaţi s-au dat la patru clienţi de-ai mei. Le-au tras o bătaie bună şi le-au zis că e mai bine să nu se mai bage în afaceri necurate pentru că ei îi vor stârpi pe toţi drogaţii şi pe cei care-i otrăvesc.

— Nu-i văd în stare de aşa ceva.

— E mai bine să mergem pe burtă, mi-a zis.

„A merge pe burtă", „a se fofila", „a duce cu zăhărelul", „a-i juca pe degete", cu alte cuvinte, să mă prefac că sunt unul de-al lor şi să scot de la ei cât mai multe.

— Cântă-le în strună. Spune-le poveşti din Biblie, nu despre vikingi şi despre bunoacele lor futăcioase.

Am început să râdem. N-aveam să-i mai contrazic. Trebuia să mă prefac a fi unul de-al lor, nu să le dovedesc că sunt împotriva lor.

„Turul «Europa la îndemâna ta» include vizitarea celor mai importante oraşe de pe Vechiul Continent: Madrid, Barcelona, Paris, castelele de pe Valea Loarei, Roma, Florenţa, Milano, Bruges, Londra, San Sebasti în Bruxelles. Vom vizita palate, castele, muzee, restaurante, bulevarde, străduţe, peisaje minunate”.

Tata s-a uitat de nu ştiu câte ori la itinerar. Imediat după căsătorie, părinţii mei n-au avut bani pentru a se bucura de o lună de miere aşa cum scrie la carte, ci doar pentru un sejur de trei zile la Veracruz. Visul lor era să traverseze Atlanticul, către Europa. Au reuşit să plătească vacanţa în mai multe rate datorită faptului că şcoala particulară ne-a dat bursă, aşa că ei au putut pune de-o parte taxele şcolare. Înainte de călătorie, în fiecare seară studiau câte ceva despre locurile pe care urmau să le viziteze. Studiau plini de atenţie *Enciclopedia Britanica* sau *Dicţionarul Larousse*. Fiecare îşi nota într-un carneţel locurile care-l atrăgeau cel mai mult şi apoi le comparau. Mai mereu coincideau. Părinţii mei chiar se înţelegeau foarte bine.

Carlos s-a oferit să le plătească el călătoria. Tata s-a simţit jignit. El, cel care nu acceptase niciun bănuţ de la nimeni, nu putea accepta banii propriului său fiu. Părinţii mei n-au ştiut de cealaltă afacere a lui Carlos până după ce-a murit, atunci când Zurita a avut grijă să le scoată ochii cu toate activităţile ilegale cu care se îndeletnicea fratele meu.

La două luni după moartea lui Carlos, au început să sosească ilustratele trimise din Europa de părinţii mei. Una după alta. Unele cărţi poştale erau pentru bunica, altele pentru Carlos, iar altele pentru mine. În lentoarea ei, anacronica Poştă a reconstituit din fragmente povestea

acelei călătorii pe care părinţii mei ajunseseră s-o blesteme.

Fiecare ilustrată oglindea dragostea infinită pe care ne-o purtau. Ne povesteau despre muzee, biserici, restaurante. Ne rugau să avem grijă unul de celălalt şi amândoi de bunica şi să nu uităm cât de mult ne iubeau. Mama, îngrijorată de treburile gospodăreşti de zi cu zi, nota pe margine indicaţii despre facturile la curent, gaz, apă şi despre cumpărăturile de la supermarket. Încântaţi de călătoria lor, au trimis ilustrate aproape în fiecare zi, dar ele s-au transformat în picătura chinezească după ce au ajuns acasă. După şase luni încă soseau cărţi poştale. Părinţii mei nu au aruncat niciuna dintre cele destinate lui Carlos şi bunicii. După ce şi ei au murit, când am umblat prin sertarele lor, le-am găsit într-un dosar, aranjate după dată şi loc. Le-am citit una câte una. Morţii mei scriindu-le morţilor mei. Iar viaţa văzându-şi de drum, diafană. Inima vieţii în scrisul de mână al părinţilor mei.

Vechii greci vorbeau despre un loc îndepărtat, dintr-o lume de dincolo, de unde provine vântul de nord: Hiperboreea. Spuneau că acolo, timp de o jumătate de an soarele nu apunea niciodată şi că în cealaltă jumătate nu răsărea nicio clipă.

Era de preferat să nu călătoreşti noaptea pe mările lor. Promontoriile, cu forme de femeie, prindeau viaţă şi scufundau vasele care navigau pe lângă ele.

Se zicea că locuitorii din Hiperboreea nu cunosc tristeţea. Trăiau fericiţi. Pământul le dădea roade, iar cele patru râuri care străbăteau ţinutul erau pline de peşti şi de broaşte. Pentru că puteau trăi veşnic, ei îşi alegeau momentul morţii. Nu era vorba de sinucidere, ci de o manieră festivă de a te despărţi de viaţă. Petreceau în sânul comunităţii, apoi se duceau să se arunce de pe o stâncă în apele mării.

Hiperboreenii îl proslăveau pe Apolo, cel care, ziceau ei, venea pe îndepărtatul lor tărâm o dată la nouăsprezece ani pentru a reîntineri. Se zice că tot pe acel tărâm a fost

exilată Medusa.

Hiperboreenii erau consideraţi fiinţe originare, nişte uriaşi fericiţi. Despre ei, Nietzsche scrie în *Anticristul*·.

„Să ne privim drept în faţă: noi suntem Hiperboreenii, ştim îndeajuns cât de aparte vieţuim. «Nici pe pământ, nici pe mare, nu vei găsi calea ce duce spre Hiperboreeni», Pindar ştia asta de mult despre noi. Dincolo de miazănoapte, de gheţuri şi de moarte, acolo se află viaţa noastră, bunăstarea noastră. Noi am descoperit fericirea, noi îi ştim calea, noi am găsit ieşirea din labirintul milenar.

Suntem însetaţi de fulgere şi înfăptuiri şi ne ţinem departe de fericirea celor care se mulţumesc cu puţin: resemnarea… Formula fericirii noastre e un Da, un Nu, o linie dreaptă, un ţel”.

Libertate

Au trecut zilele şi Chelo nu s-a întors. O mai sunam uneori noaptea târziu, sperând să-mi răspundă, dar îmi răspundeau numai părinţii ei. Am început să o iau razna de atâta gelozie şi incertitudine. Unde o fi? O fi trăind cu altul?

Nopţile erau insuportabile. Mi-era greu să adorm în tăcere şi singurătate. Uneori, mă întindeam pe patul lui Carlos şi citeam până în zori. Sau urcam pe acoperiş. Mă aşezam pe marginea lui şi mă uitam la nesfârşita întindere de rezervoare de apă, de sârme de întins rufe şi de antene de televiziune.

Numai prezenţa lui King şi a papagalilor Vodca şi Whisky m-a ajutat să nu înnebunesc. Papagalii fuseseră cumpăraţi de bunica. Femela, Vodca, era de culoare galbenă. Whisky era de un albastru-deschis. Bunica le-a pus un butuc în colivie. Papagalii au început să-şi facă un cuib. Pe duşumea cădea rumeguş de la efortul lor zilnic. Whisky împingea cu capul rumeguşul din colivie, în timp ce Vodca îşi vedea de cioplit. După o lună, adăpostul era gata. Vodca n-a mai ieşit o vreme de-acolo. Whisky se agita ba pe o scândurică, ba pe alta, aduna seminţe de mei şi le

ducea la butucul scobit.

Într-o zi am auzit o hărmălaie de ţipete ascuţite: patru puiuţi apăruseră pe lume. Fără pene, cu ochii lipiţi. Pentru prima dată după săptămâni întregi, Vodca a ieşit din cuib. Şi-a scuturat aripile, a luat câteva boabe de mei, a băut apă şi s-a întors la adăpost pentru a regurgita hrana pentru pui. Whisky, responsabil de curăţenie, a scos din cuib cojile de la micuţele ouă şi le-a aruncat pe duşumea.

Bunica s-a bucurat să-i vadă crescând pe cei patru pui, doi galbeni şi doi albaştri. Uneori le dădea cu biberonul o soluţie îndulcită. După ce le-au crescut penele, bunica le-a făcut cadou verişoarelor sale puii, după care rudele noastre au început să aibă zeci de papagali. Cred că Whisky şi Vodca au avut vreo două sute de descendent! toţi două sute condamnaţi pe viaţă la o colivie, două scândurele, un vas cu apă, un butuc şi boabe de mei.

Dimineaţa, imediat ce soarele sălta peste orizont, începeau să ciripească. Bunica le vorbea în speranţa că vor învăţa câteva cuvinte. Nimic. Nici „bună”, nici „prieten”, nici „Juan”. După ce am rămas singur, zarva lor matinală, care înainte mă scotea din sărite, m-a făcut să nu mă simt atât de părăsit. Am încercat şi eu să-i învăţ să vorbească şi nu mi-a ieşit.

Într-o după-amiază m-am hotărât să-i eliberez. I-am scos din colivie, i-am dus în bucătărie, am deschis uşa de la patio şi i-am lăsat pe spătarul unui scaun, exact la graniţa dintre a zbura liberi sau a rămâne în casă. Au stat nemişcaţi fără să ştie ce să facă. Prima a zburat Vodca. A trecut prin bucătărie, a ocolit bufetul şi a aterizat în colivie. Whisky a urmat-o. M-am decis să nu-i mai ţin prizonieri. Le-am lăsat deschisă uşiţa coliviei, ca să poată veni şi pleca după cum aveau chef. Dacă voiau să stea în colivie, era decizia lor, nu a mea. De asemenea, puteau să dispară prin ferestrele deschise. Era dreptul lor.

Papagalii se îndepărtau de colivie arareori. Zburau în cerc prin sufragerie, evitând anevoios mobilele şi bibelourile. În ciuda uşii deschise către patio, nu au

încercat nici măcar o dată să iasă afară din casă. Locul cel mai îndepărtat în care s-au aventurat a fost camera mea. S-au oprit o clipă la căpătâiul patului meu şi imediat au zburat înapoi în colivie.

Morfina, opiaceu descoperit în secolul al XIX-lea de către Friedrich Sertürner, un chimist german. Îşi datorează numele lui Morfeu, zeul grec al somnului. În medicină este utilizată ca analgezic pentru alinarea durerilor violente şi cronice. Le poate provoca euforie celor care o consumă, de unde şi folosirea ei pe post de drog recreativ. Creează dependenţă puternică.

9

Întreruperea bruscă a consumului de morfină poate provoca sindromul de abstinenţă cu efecte mai uşoare sau mai grave. Morfina e pe lista medicamentelor cu uz restrâns şi controlat.

Dietilamida acidului lisergic, substanţă mai bine cunoscută după iniţialele ei în engleză: LSD. Descoperit de chimistul elveţian Albert Hoffman la sfârşitul anilor 1930, LSD-ul induce reacţii psihedelice, afectează perceperea realităţii şi provoacă halucinaţii asemănătoare celor din vise. La început, LSD-ul a fost recomandat de medicii psihiatri pentru terapie.

În anii 1960, a început să fie consumat ca drog recreativ. LSD-ul este o substanţă interzisă şi controlată, în ciuda faptului că cercetările medicale n-au adus dovezi că ar dăuna irevocabil sănătăţii mintale şi fizice a celui care îl consumă.

De mulţi ani, în cartierul nostru se vindea marijuana şi cocaină în cantităţi mici. Străduţele din Modelito erau ideale pentru tranzacţii. Vânzătorul intra cu clientul în Modelito printr-un loc, îi vindea marfa, apoi îl scotea prin altă parte. Clientului îi era imposibil să memoreze traseul acela labirintic. Vânzarea era supravegheată de către indivizi înarmaţi, instalaţi pe acoperişurile terasate. Dacă apăreau probleme – poliţişti sub acoperire, ciripitori ori neînţelegeri cu clienţii, atunci lunetiştii trăgeau. Mai întâi

focuri de avertizare. Dacă nu se ţinea cont de ele, se trăgea la corp. În puţine ocazii a fost nevoie de arme. Şi m şi mai puţine, împuşcăturile au fost mortale. Afacerea nu trebuia să fie sângeroasă.

Cei din gruparea Nazis dominau comerţul cu marijuana şi cocaină. Era imposibil să te pui cu ei. Cruzi şi bine organizaţi, eliminau cu brutalitate pe oricine încerca să le smulgă cea mai mică bucăţică din teritoriul lor. Erau stăpâni pe zone întinse din suburbiile Coyoacăn, Benito luărez şi Ixtapalapa. Pedro Jara încheiase un pact cu poliţia pentru a-şi vedea de treabă liniştit. Iar atunci când un comandant de poliţie nou instalat a încercat să pună mâna pe ei, membrii Nazis au ripostat cu o violenţă surprinzătoare. Au dat foc la tot ce le-a ieşit în cale: autobuze, restaurante, farmacii. Au pus la pământ semafoare, stâlpi de curent. Poliţia nu a avut de ales şi s-a revenit la pactul iniţial. Cu gruparea Nazis trebuia neapărat să respecţi înţelegerea avută.

LSD-ul şi morfina erau „mărfurile” de care se ocupa Carlos. Aşa le numea, nu droguri sau substanţe. „Marfă” era un termen mai comercial şi rece, fără să te ducă cu gândul la ilegalitate, ci la o afacere prosperă şi serioasă. Nazis l-au lăsat să-şi vadă de afacere pentru că fratele meu nu era un concurent direct. În plus, era pur şi simplu greu să faci rost de LSD şi de morfină în cantităţi mari.

Carlos se considera un furnizor rafinat. Îşi prezenta marfa drept o cale de acces la „experienţe cognitive vitale”, „drumuri iniţiatice”, „stări de alteritate”, „halucinaţii creatoare”. Luate cu cap, „niciuna dintre mărfurile pe care le vând nu creează probleme de sănătate”.

Clienţii săi nu-şi făceau veacul în cartier. Cei mai mulţi dintre ei proveneau din păturile prospere ale societăţii. În anii petrecuţi la şcoala particulară, Carlos şi-a făcut relaţii printre colegii de clasă bogaţi, cu aspiraţii hipiote. Ei au devenit prima treaptă a lungii scări de consumatori cărora le oferea produsele sale.

Afacerea a început odată cu apariţia lui Sean Page, zis Nebunul, în cartierul nostru. Carlos l-a cunoscut în La Escondida, magazinul alimentar de pe Retorno 202. Sean voia să-şi cumpere un bax de bere. Carlos i-a văzut tatuajele şi l-a întrebat dacă era marinar. Sean i-a zis că nu, era veteran din războiul din Vietnam. Au început să povestească şi au sfârşit pe acoperişul casei noastre, vorbind încontinuu până la opt dimineaţa. Aşa a început o prietenie puternică, în spaniolă, spangleză şi engleză.

Sean închinase o cameră din prefabricate ridicată pe acoperişul unei case de pe strada Retorno 207. A ajuns în cartier din întâmplare. Când s-a dus la ambasadă ca să-şi scoată legitimaţia de veteran de război, a dat peste un mexican care locuia în SUA şi care luptase şi el în războiul din Vietnam. În timp ce stăteau la coadă, mexicanul i-a zis că o verişoară de-a lui rămăsese văduvă de curând şi că închiria o parte din casă pentru a face un ban în plus. După ce au ieşit de la ambasadă, s-au dus la văduvă. Lui Sean i s-a părut cam mare chiria pentru camere, aşa că a întrebat dacă nu e de închiriat şi magazia de pe acoperiş. Femeia a acceptat în schimbul unei sume modice, iar Sean s-a mutat în aceeaşi seară.

La puţin timp după ce s-au cunoscut, Carlos şi Sean au început să-şi facă confidenţe. În maghernița lui, Sean i-a arătat cicatricile şi i-a vorbit despre durerile pe care le avea şi despre faptul că şi le calma cu morfină. Sean a scos fiolele din micul frigider în care îşi ţinea mâncarea. Carlos l-a întrebat dacă avea nişte efecte similare cu cele ale cocainei. „Nu”, i-a răspuns Sean, „mult mai bune” Sean a crezut că fratele meu avea să-i ceară o doză ca să încerce, dar n-a fost aşa. În mintea lui Carlos a încolţit ideea unei afaceri. I-a cerut o fiolă ca să i-o dea unui cunoscut care era dependent de cocaină, ca să compare efectele.

După câteva zile, Carlos s-a întors cu o veste bună: individul prefera morfina în locul cocainei şi a zis că avea s-o recomande prietenilor săi. L-a întrebat pe Sean dacă îi putea da fiolele lui ca să le vândă. Sean i-a răspuns că avea

nevoie de ele şi că, ţinând cont de intensitatea durerilor de care suferea, nu-şi putea permite să rămână fără morfină.

— Ai avea de unde să mai faci rost? l-a întrebat Carlos.

— Da, dintr-un spital din Texas.

— Cât de multe?

— Vreo patruzeci sau cincizeci de fiole.

— Ai putea să faci rost de două sute?

Sean a început să râdă. Era o cantitate neobişnuită. Dincolo de faptul că era imposibil să treci graniţa cu ele, rămânea problema banilor pentru a le cumpăra.

— Tu fa rost de ele, de plătit le plătesc eu. Iar de vameşi nu-ţi face griji, mă ocup eu să-i mituiesc.

Sean a fost surprins de cât de sigur pe el se arăta fratele meu la cei optsprezece ani ai săi. Încă nu ştia de flerul lui în afaceri, nici de înfloritorul său comerţ cu sinsile. Carlos a văzut în morfină o ocazie extraordinară de a face bani şi era dispus să meargă mai departe cu orice preţ.

S-a dus la unul dintre prietenii lui, Diego Pernia, poreclit Castorul Turbat, şi i-a cerut să-l ajute în noua afacere. Diego era un tip înalt, tuns periuţă, care pentru scurt timp făcuse comerţ cu marijuana. I se spunea Castorul Turbat din cauza dinţilor lui proeminenţi şi tendinţei de a rezolva orice problemă printr-o bătaie. El şi Carlos erau prieteni din copilărie. Odată s-au luat la bătaie şi Carlos l-a pus la pământ. A doua zi, Castorul Turbat a luat o bâtă de baseball şi s-a dus să-şi ia revanşa, dar fratele meu îl aştepta, înarmat şi el tot cu o bâtă de baseball. S-au uitat unul la celălalt şi au izbucnit în râs. Nu s-au mai certat niciodată şi ani de-a rândul şi-au apărat spatele, până când Carlos a murit înecat, iar Zurita a pus mâna pe Castorul Turbat şi l-a condamnat la cincisprezece ani de puşcărie.

S-au întâlnit toţi trei. S-au înţeles ca Sean să meargă la spitalele din Dallas şi Laredo ca să încerce să facă rost de morfină. Castorul Turbat avea să-l însoţească pentru a-i

mitui pe vameşi şi a avea grijă de marfă. Lui Sean i se părea mai sigur să treacă graniţa prin Acuña, chiar dacă asta însemna să facă un ocol destul de mare.

Carlos le-a dat trei mii de dolari. Sean i-a luat stupefiat. Trecuseră doar câteva săptămâni de când se cunoşteau şi Carlos avea încredere să-i dea atâţia bani. „Aş putea să dispar cu ei”, a glumit Sean. „Ai pierde afacerea vieţii tale”, i-a zis fratele meu.

N-a fost uşor să facă rost de morfină. Angajatul spitalului din Dallas s-a temut să nu fie prins, dacă ar fi furat prea multe fiole. Le-a dat doar patruzeci. Sean şi Castorul Turbat s-au dus la Laredo. Au mers la spitalul militar. Sean a scos reţetele şi o angajată i-a dat doza permisă. Vorbind în şoaptă, Sean a întrebat-o dacă ar putea să-i dea mai multe fiole.

— Ce vreţi să spuneţi? a întrebat femeia, privindu-l cu severitate.

— Locuiesc în Ciudad de México şi n-am de gând să mă mai întorc o lungă perioadă de timp, i-a răspuns Sean.

— De câte aveţi nevoie?

— De două sute, i-a zis Nebunul fără să clipească.

Femeia a zâmbit amuzată.

— Văd că vreţi să nu vă mai întoarceţi timp de o sută de ani. Sean a dat din umeri.

— Ştiţi că fiecare fiolă e numerotată şi inventariată?

— 5

— Îmi închipui.

— Ştiţi că ceea ce tocmai mi-aţi cerut e un delict pedepsit cu închisoarea?

— Da, ştiu.

— Şi ştiţi că dacă vă dau, risc să fac puşcărie şi eu?

— Da.

— Atunci, dacă ştiţi la ce riscuri mă expun, va trebui să ştiţi şi să mă recompensaţi.

— N-o să vă pară rău.

Femeia s-a apropiat de Sean şi a coborât mult vocea.

— Căutaţi-mă în staţia de la Aguirre’s Super Mart, la

şase seara. Am să vin cu un Pinto alb.

La şase fix, femeia a sosit urmată de o camionetă în care erau doi indivizi. A parcat şi, fără să coboare din maşină, i-a făcut semn Nebunului să se apropie. Sean s-a apropiat prevăzător. Războiul îl învăţase să aibă grijă la capcane. I-a făcut semn din priviri Castorului Turbat să fie atent la cei doi tipi din camionetă.

9

Sean a ajuns lângă maşină. Femeia s-a uitat agitată în toate părţile.

— Aţi făcut rost? a întrebat-o Sean.

Ea a continuat să se uite cu atenţie în jur.

— Eşti poliţist?

— Nu, nu sunt poliţist.

— Şi cum să ştiu eu că nu eşti?

Sean şi-a suflecat mâneca de la cămaşă şi i-a arătat antebraţul stâng. Acolo era tatuat cu cerneală albastră numele plutonului său, locul şi data la care fusese rănit. Femeia a citit, apoi l-a privit în ochi.

— Am o sută douăzeci doar. N-am putut scoate mai multe.

— E bine.

— Te costă două mii patru sute, a zis ea. Douăzeci de dolari bucata.

— Cât? În Dallas le iau cu zece dolari.

— Atunci du-te şi ia-le din Dallas.

Femeia a dat să pornească maşina. Sean a rugat-o să nu plece.

— Am o mie opt sute.

— Caută-mă când o să ai două mii patru sute.

Femeia şi-a arătat din nou intenţia de a pleca. A pornit motorul şi când a vrut să bage în viteză, Sean s-a aplecat spre geamul maşinii.

— Două mii. N-am mai mult, dar îţi promit că voi mai cumpăra.

Angajata spitalului s-a uitat în faţă, prin parbriz,

gânditoare.

— Bine, dă-mi-i.

— Schimb la schimb, i-a zis Sean.

— Cutia cu fiolele e la ei, a zis femeia arătând spre camioneta din spatele maşinii sale. Dă-mi banii şi ei îţi dau cutia.

Sean a scos un plic şi i-a făcut semn cu bărbia Castorului Turbat să se ducă la camionetă. Diego s-a oprit lângă cei doi indivizi care nu erau altceva decât doi adolescenţi speriaţi.

Sean i-a dat femeii plicul. Ea a numărat bancnotele, şi-a scos mâna stângă pe geam şi a început să o fluture. Văzând semnalul, adolescentul de la volan i-a dat cutia lui Diego. Femeia a plecat urmată de camionetă. Sean şi Castorul Turbat au numărat fiolele, una câte una. Erau o sută nouăsprezece. Era limpede că unul dintre adolescenţi sustrăsese una înainte ca schimbul să aibă loc. Amândoi au zâmbit mulţumiţi: afacerea demarase.

Amaruq s-a luat după urmele de pe zăpadă. Nu erau adânci. Lupii îşi târau picioarele, ceea ce însemna că erau epuizaţi. Nu a văzut nici vreun cerb devorat. Haita nu reuşise să vâneze. Se părea că turmele de wapiti migraseră spre sud, în căutarea unor zone mai calde. Şi atunci, de ce-şi conducea Nujuaqtutuq haita spre nord?

Îi era tot mai greu să înainteze prin zăpada tot mai mare. Chiar dacă avea mănuşi de piele groase, palmele îi sângerau de la trasul saniei. Muşchii braţelor şi picioarelor îl dureau din cauza efortului. Dar nici nu putea renunţa la sania cu blăni şi carne, singura lui nădejde. I-ar fi fost imposibil să supravieţuiască, ţinând cont că mai avea doar două gloanţe.

Amaruq şi-a ridicat privirea spre cer. Norii deşi prevesteau o furtună. A ales un pâlc de pini pentru a-şi instala cortul. L-a fixat trecând funiile în jurul copacilor. A băgat sania în cort, a aprins focul ca să se dezgheţe blănile în care se învelea peste noapte şi a închis cortul.

Nu a reuşit să adoarmă. Rafalele de vânt izbeau

cortul din toate părţile. Greutatea zăpezii ameninţa să dărâme acoperişul cortului. Crivăţul intra prin crăpături, pătrunzându-i până la oase. Amaruq s-a învelit cu pieile cât de bine a putut şi şi-a înfăşurat în jurul capului blana încă îngheţată a unuia dintre lupii pe care-i vânase.

Furtuna a ţinut trei zile. Lumina soarelui nu s-a văzut nicio clipă, doar un semiîntuneric cenuşiu. Din cauza rafalelor de vânt, Amaruq n-a reuşit să mai aprindă focul. A mâncat nişte carne crudă de wapiti, încă nedezgheţată. Sfâşia bucăţi cu dinţii şi le mesteca greu. Uneori, în timp ce picotea, vântul aducea până la el urletele haitei. Auzindu-le, se ridica într-un cot şi ciulea urechile. Nu ştia dacă într-adevăr erau urletele lupilor sau vaierul continuu al crivăţului.

Până la urmă, furtuna s-a oprit. Amaruq şi-a scos capul afară şi a văzut că zăpada îngropase cortul. Avea să fie un chin să iasă de-acolo. A deschis uşa şi l-a întâmpinat un zid alb. Şi-a croit cu lopata o cărare îngustă. A ieşit târându-se şi s-a ridicat în picioare. Platoul alpin era acoperit în întregime de nămeţi. A călcat grămada de zăpadă din faţa cortului şi a contemplat nesfârşirea albă. Brusc, a simţit ceva în stânga lui. S-a întors şi l-a văzut pe Nujuaqtutuq, marele lup cenuşiu, care îl privea fix, de la vreo douăzeci de metri depărtare. Amaruq a regretat că nu ieşise cu puşca. S-au privit în ochi câteva secunde, apoi Nujuaqtutuq s-a îndepărtat mergând greoi prin zăpadă, în depărtare, Amaruq a văzut haita care aştepta întoarcerea liderului.

Probabil că Nujuaqtutuq era lihnit de foame şi după ce furtuna încetase, simţise mirosul de carne din cort şi se apropiase ca să exploreze locul. Nu se speriase de Amaruq. Asta însemna că lupii începeau să nu se mai teamă de el sau, mai rău, că plănuiau un atac. Amaruq şi-a luat puşca din cort şi a ieşit să cerceteze zona. În jur erau zeci de urme de lup. Haita îşi bătuse joc de el încă o dată.

Dacă ar fi reuşit să-l vâneze pe Nujuaqtutuq, atunci cu siguranţă haita s-ar fi divizat. Fără un mascul alfa, lupta

pentru ierarhie ar fi împărţit lupii în două sau trei grupuri. Posibilitatea unui atac din partea haitei ar fi scăzut considerabil dacă ar fi reuşit să-l ucidă pe marele lup cenuşiu. Dar avea să fie greu să-l prindă. Cu doar două gloanţe rămase şi cu un strat de zăpadă de cel puţin nouăzeci de centimetri era imposibil să-l vâneze.

Amaruq a pus mai multe capcane în jurul taberei. A încălzit apă într-o oală şi a decongelat bucăţi de carne de wapiti pentru a le folosi ca să-i atragă pe lupi. A pus bucăţile de carne în capcane şi apoi le-a acoperit cu zăpadă. Capcanele erau mai eficiente dacă animalul trebuia să scormonească pentru a da peste carnea ascunsă.

A fixat capcanele legându-le cu lanţuri de trunchiurile pinilor. Aşa, lupii nu puteau fugi târând capcana după ei, iar ca să scape ar fi fost obligaţi să-şi muşte piciorul până şi l-ar fi smuls cu totul.

S-a lăsat seara. În depărtare, Amaruq a zărit haita apropiindu-se de el încet, printre copaci. Nu avea să dureze mult până să ajungă la el.

Bunica se lipeşte de perete, speriată. Bărbaţii cu geci de piele deschid sertarele şi le golesc pe jos. Bunica vrea să ştie ce se întâmplă. Tăceţi din gură, îi cere Zurita. Încerc să-i opresc, să nu mai scotocească. Un poliţist mă apucă de gât. Mă sufocă. Unde ţinea drogurile nepotul dumneavoastră? o întreabă Zurita pe bunica. Ea nu ştie ce să zică. Las-o-n pace, îi zic lui Zurita, tutuindu-l. Un poliţist îmi trage una. Nu-l tutui pe comandant. Cotrobăie prin camere. Scot hainele din dulapuri şi le aruncă pe jos. Întorc saltelele. Unde sunt drogurile şi banii? întreabă Zurita din nou. Adevărul e că chiar nu ştiu. Au scotocit şi locuinţa Nebunului. N-au găsit nimic. Acum îl snopesc în bătaie ca să vorbească. Dar nu vor scoate nimic de la Nebunul. E soldat. Veteran de război. Tâmpiţi ce sunteţi. De ani de zile suportă dureri atroce. Nu va ciripi. Unde sunt drogurile şi banii? Nu ştiu, le zic eu din nou. Poliţiştii o îmbrâncesc pe bunica în sus, pe scări. Plânge. Unul

dintre agenţi mă ameninţă: o să-i facem felul bătrânei, dacă nu ne spui. Urlu: nu ştiu. Bunica plânge. Zurita se apropie. Binevoitor. îi spune bunicii să se liniştească. Face pe poliţistul înţelegător. O roagă să-i spună unde sunt banii şi drogurile. Ce droguri? Ce bani? întreabă bunica. Habar n-are despre ce vorbesc. De la bucătărie se aud farfurii aruncate pe jos, pahare sparte. Urcă un poliţist. N-am găsit nimic, domnule comandant. Zurita îi ordonă celuilalt să-mi dea drumul. Lasă-l în pace pe tâmpitul ăsta. Haideţi. Coboară scara. Îşi îndreaptă degetul spre mine, ameninţător. Dacă aflu că ştii unde sunt banii, vin chiar eu în persoană după tine şi-ţi fac felul, aşa cum i l-am făcut şi fratelui tău. I l-au făcut băieţii cuminţi, nu tu, îi zic numai ca să-l scot din sărite. Zurita se întoarce şi-mi trage una în faţă. Cad pe covor. Bunica ţipă. E un copil, le zice. Zurita zâmbeşte. Batjocoritor. Fratele meu e mort. Pentru asta, la un moment dat, o să mi-o plătească.

Răhsbunhare. Răhzbunhare. Răhzbunare. Răzbunare

R
A
Z
B
U
N
A
R
E

Răzbunare, răzbunare, răzbunare, răzbunare.

În munţii Transilvaniei, când o tânără femeie moare înainte de a apuca să se mărite, sătenii îi pregătesc o ceremonie nupţială. Pentru că a murit înainte de vreme, strigoiul, adică sufletul incomplet, vrea să se răzbune. Vrea să facă prăpăd printre cei vii înainte de a pleca pe lumea cealaltă. Acea nuntă simbolică e organizată pentru a-l îmbuna pe strigoi. Femeia moartă e îmbrăcată în rochie de mireasă, iar unui bărbat de-al locului i se cere să facă pe mirele. Prietenii şi rudele moartei se îmbracă în hainele lor

cele mai bune. Are loc căsătoria. Mirele rosteşte jurământul căsătoriei, promite s-o iubească şi să-i fie fidel. La sfârşit, sătenii pun o păpuşă în sicriu, ca simbol al copiilor pe care tânăra n-a apucat să-i nască. Abia apoi închid sicriul şi-l coboară în groapă. De-acum strigoiul poate pleca liniştit: e un suflet întreg.

Respiraţie

Zece zile fără Chelo. Nu m-a sunat. Prietenii mei nu au văzut-o. L-am rugat pe Răţoi să stea de veghe în faţa casei ei. Nimic. S-a evaporat. Dau jos posterul cu Raquel Welch de deasupra patului. Vreau să mă gândesc numai la Chelo.

Papagalii s-au obişnuit cu libertatea. Zboară pe scări în sus, spre camerele de la etaj şi apoi se întorc în viteză în sufragerie. Încă nu îndrăznesc să iasă în patio. Poarta deschisă li se pare o graniţă de netrecut. King doarme, sforăie, se întinde, sare pe mine, mă umple de bale, mănâncă, bea apă, doarme, sforăie, se trezeşte…

Am ascuns toate ceasurile din casă. Nu vreau să mai ştiu cât e ceasul. Măsor timpul după două unităţi: zi-noapte, lumină-întuneric. Restul – secunde, minute, ore – e irelevant. Timpul meu e acum exact ca al animalelor. Nu contează la ce oră mă trezesc sau la ce oră mă culc. Şi timpul meu mai e şi timpul stafiilor. Când nu poţi dormi, atunci le place cel mai mult să vorbească cu tine. Îţi spun poveştile lor, tu le spui poveştile tale.

Citesc Shakespeare, Rulfo, Faulkner. Cuvintele lor răsună înăuntrul meu. Răzbunare, moarte, iubire, sânge. Faulkner scrie despre o femeie căsătorită care moare după ce amantul ei, un medic tânăr, proaspăt ieşit de pe băncile şcolii, îi face un chiuretaj. Un avort. Ea pierde prea mult sânge. La sfârşitul romanului, Faulkner scrie: „Între durere şi nimic, prefer durerea.”[9] Chiar aşa, Faulkner? Preferi durerea? Ia vino-ncoa’, tâmpitule, şi suportă tu durerea mea. Ia asupra ta greutatea atâtor morţi. Te striveşte. Vino, Faulkner, ieşi din mormânt şi vino. Te aştept aici,

9 Din WildPalms/Iflforget Thee,Jerusalem, apărut în 1939 (n. red.).

conaşule sudist. Hai să ne tăvălim amândoi în mocirla durerii, şi mai vorbim după ce ieşim.

Poate că ai dreptate, Faulkner. Piatra vrea să rămână piatră. Tigrul tigru. Vreau să dăinuiesc. Aş vrea să dăinuiesc ca tigru. Cu sânge de piatră. Sânge puternic, de nestricat. Sânge care nu curge, sânge care nu poate fi vărsat. Sânge de piatră nepăsător la moarte. Şi da, mister Faulkner, între durere şi nimic, aleg durerea.

Iar tu, Shakespeare, cu Hamletul tău fricos, care şovăie să se răzbune. „To be or not to be? A fi sau a nu fi. Shakespeare, citeşte-l pe Spinoza, o să-ţi prindă bine, îţi va răspunde la întrebare. Citeşte-l pe Borges, străstrăstrănepotul tău orb. A fi sau a nu fi. A fi, dragul meu Shakespeare. Întotdeauna a fi.

Şi tu, Rulfo, care-i pui pe morţi să-ţi vorbească. Bineînţeles că morţii vorbesc. Doar îi aud pe ai mei şoptind noapte de noapte. Şoaptele lor trec prin pereţi. Nu mă lasă să dorm în pace. Morţii mei se aşază confortabil în mormintele lor pline cu apă. Părinţii mei, bunica mea şi fraţii mei uzi leoarcă, apa băltind în sicriele lor. Cum se usucă morţii de sub pământ? Se transformă în ţărână aşa uzi cum sunt? Sau se scutură ca nişte câini ieşind dintr-o baltă? Haideţi, Rulfo, Faulkner, Shakespeare, staţi aici, cu mine. Spuneţi-mi ceva ce nu ştiu, orice, numai să-mi treacă mai uşor orele astea inutile, apăsătoare.

Ca un puşcăriaş în celulă, fac zilnic exerciţii fizice. Mă opresc din citit, fac douăzeci şi cinci de flotări, apoi revin la citit şi după o vreme fac iarăşi douăzeci şi cinci de flotări. Genuflexiuni în timpul cinei. Urc şi cobor scările de şaizeci de ori. îl iau pe King pe umeri şi fac fandări. Trebuie să fiu puternic. Răzbunarea mă aşteaptă acolo, afară.

Mă uit la venele braţelor, umflate de la exerciţii. Inima pompează sânge spre muşchi. Sângele meu. Câţi dintre cei care mi-au donat sânge sunt morţi deja? câţi trăiesc prin mine? Cui îi aparţine sângele care-mi curge prin vene? câţi copii de-ai mei înoată prin sângele meu,

aşteptându-şi sorocul? Dacă îmi ţin răsuflarea, îi aud respirând. Le aud gâfâitul, uşoara ameţeală. Înoată ca un banc de peşti orbi, pe nesimţite, prin arterele mele. Oare ce femeie poartă cealaltă jumătate a copiilor mei? Tu, Chelo? Se vor repezi copiii mei spre tine, se vor scufunda în măruntaiele tale pentru a ajunge să se nască?

Respir. Inima îmi pompează sângele. Ajunge la bicepşi, la antebraţe, la mâini. Simt pulsul la încheietură. Mă las pe covor ca să mai fac nişte flotări. Cobor şi urc. O sută. Trag de mine. Sânge. Răzbunare. Iubire. Copiii mei. Chelo. Mi-e dor de ea. La dracu'! Mi-e tare dor de ea. Carlos. Tată. Mamă. Bunică. Mi-e atât de dor de ei. Să nu tăceţi. Vorbiţi-mi. Vă rog. Să nu cumva să tăceţi.

Carte poştală trimisă din Florenţa, Italia. Datată iulie 1969. Scrisă de mână de tata şi de mama.

„Carlos, dragul nostru fiu. Acesta este Ponte Vecchio, peste râul Arno, în Florenţa. E un loc minunat, după cum poţi vedea. A fost construit în epoca medievală. Aici îşi vindeau meşteşugarii produsele şi încă şi la mai vând.

Băiete, gândeşte-te să te întorci la şcoală. O facultate te va ajuta în viaţă. Ştiu că îţi merge bine afacerea cu şinşile. Dar totuşi. Gândeşte-te. Tatăl tău iubitor.

Ne distrăm de minune. Ce mult mi-ar fi plăcut să fi venit cu noi. Ne e dor de tine. Nu uita cât de mult te iubim. Mama?

Carte poştală trimisă din Roma, Italia. Datată iulie 1969. Scrisă de mână de tata şi de mama.

„Juan Guillermo, dragul nostru copilaş. Locul ăsta ţi-ar plăcea la nebunie. Aici se luptau gladiatorii cu tigri şi cu lei. Numai când mă gândesc şi mi se face pielea de găină. Am mâncat paste de ne-am umflat. O să ne întoarcem mai graşi. Mama ta deja se gândeşte la dietă. Cu apă chioară, zice. Te iubesc mult. Te sărută, tata.

Drăguţul meu pletos. Nu ştiu dacă-ţi mai aminteşti de costumul roman pe care ţi l-am făcut cadou când ai împlinit cinci ani, un costum care avea o sabie de plastic. Nu mai voiai să-l dai jos pentru nimic în lume. Iar acum,

stând aici, la Colosseum, mă gândesc foarte mult la tine. Să nu uiţi cât de mult te iubim. Mămica ta”.

Treizeci şi şase de ilustrate pentru Carlos, treizeci şi şase de ilustrate pentru mine şi douăzeci şi patru pentru bunica. Cartografia premorţii.

Sean nu-şi mai amintea titlul filmului, dar era vorba despre nişte soldaţi americani în cel de-al Doilea Război Mondial care fug din calea inamicului, intră într-un râu şi se scufundă sub apă ca să nu fie descoperiri, respirând cu ajutorul unor bucăţi de tulpină de trestie, goale pe dinăuntru. Japonezii cercetează malurile râului şi stufărişul, dar nu-şi dau seama că soldaţii americani sunt sub apă, camuflaţi printre alge, respirând cu ajutorul tulpinilor de trestie.

— Din experienţa ta de soldat, crezi că e posibil aşa ceva? l-a întrebat Carlos.

— Am încercat, dar n-am reuşit, i-a răspuns Sean, izbucnind în râs.

— Trebuie să se poată, a zis fratele meu.

Au umplut cu apă cada de baie a fratelui meu. Castorul Turbat a zis că vrea să încerce el mai întâi şi a intrat în cadă în chiloţi, cu un pai în gură. Imediat ce a inhalat aer, a ţâşnit din apă tuşind.

— Mi-a intrat apă în nas, a zis.

— Scufundă-te mai încet şi trage lent aer, i-a sugerat fratele meu.

Diego a încercat din nou şi iarăşi a ieşit aproape imediat, avid după aer.

— La ce castor eşti tu, mori de foame, l-a luat la mişto fratele meu.

— Habar n-ai tu, fraiere, cum am muşcat-o pe mă-ta cu dinţişorii ăştia, i-a întors-o Diego.

Carlos nu l-a băgat în seamă. S-a dezbrăcat şi, înainte de a intra în apă, a respirat prin pai.

S-a scufundat în cadă şi imediat a ieşit tuşind. Sean şi Castorul Turbat l-au luat în râs.

— Un adevărat Tarzan, ce mai! a zis Sean.

— Mai degrabă Chita decât Tarzan, a fost de părere Castorul Turbat.

Carlos s-a uitat la ei fără să scoată o vorbă, apoi a intrat iarăşi sub apă. De data aceasta a început să respire prin pai. A rezistat un minut, după care a ieşit la suprafaţă tuşind.

— Clar că se poate, futu-i! Cum dracu' să nu se poată?

S-au chinuit câteva ore. Problema era că după ce se scufundau, începeau să plutească. Trebuiau să se ţină de robinet sau unul dintre ei trebuia să-l apese pe cel din apă ca să nu se ridice la suprafaţă. Dar au reuşit. Carlos a reuşit să respire prin pai timp de şase minute.

Ceea ce începuse ca o joacă, s-a transformat în strategia lor de a scăpa. Graţie acestei strategii Zurita şi oamenii lui nu reuşeau să-i prindă. Lui Carlos i-a trecut prin cap că nimeni nu avea să-i caute în rezervoarele de apă. Au încercat să respire scufundaţi într-un rezervor şi au reuşit. S-au tot antrenat şi şi-au perfecţionat tehnica. Ca să nu le afle nimeni secretul, se furişau tăcuţi pe acoperişurile terasate, după ce se lăsa noaptea, căutând rezervoarele cele mai potrivite. Ideale erau cele în care apa nu ajungea până la capac, care aveau doage pe dinăuntru cu ajutorul cărora s-ar fi putut împinge în apă ca să nu plutească la suprafaţă, care erau uşor de deschis şi de închis la loc, care erau mascate de un perete şi care se aflau cât mai aproape de o scară în spirală pe unde ar fi putut fugi în caz de urgenţă.

Au luat la rând rezervor după rezervor, cele mai multe fiind făcute din azbest şi având ţevăria oxidată. Au ales şase şi Carlos Le-a împărţit. Cele ale familiilor Padilla şi Martínez, pentru Sean. Cele ale familiilor Armendăriz şi Carbajal, pentru Castorul Turbat, iar cele ale familiilor Santibănez şi Barrera, pentru el.

În fiecare noapte, la ora trei, se întâlneau pe un alt acoperiş. Cu cronometrul în mână, măsurau cât timp le ia să treacă de pe un acoperiş pe altul, să sară de pe o casă

pe alta, să alerge spre rezervor, să-i ridice capacul, să se scufunde fără a stropi cu apă în jur, să pună capacul la loc şi apoi să respire cel puţin cincisprezece minute în interiorul rezervorului. Ideal era ca apa să nu ajungă mai sus de nivelul nasului, ca astfel să poată respira normal şi să apeleze la respiratul prin pai numai dacă era obligatoriu.

S-au gândit la dimensiunea ideală a paielor. Au calculat lungimea necesară în funcţie de câtă apă era în rezervor. Au tăiat paiele la diferite dimensiuni, pentru fiecare rezervor în parte, şi le-au ascuns în pachete de ţigări pentru ca nimeni să nu se întrebe ce era cu acele paie şi să nu facă legătura între ele şi modalitatea lor de a scăpa de urmăritori.

Au jurat să nu vorbească nimănui despre modalitatea lor de a scăpa. Pentru a parafa jurământul, fiecare şi-a făcut cu cuţitul o tăietură la încheietura mâinii stângi. Aşa au consfinţit jurământul de a nu se trăda unul pe celălalt. Carlos a fost singurul care a trădat secretul.

Viaţa mea s-a schimbat din momentul în care am intrat la gimnaziu la o altă şcoală. Obişnuit cu exerciţii fizice simple, m-am dus la ora de educaţie fizică aşteptându-mă la „întoarcere la dreapta, pas de defilare, marş”, numai că am dat peste un profesor care mi-a schimbat viaţa: Fernando Aland. Văzând cu câtă nepricepere aruncam mingea de baschet la coş, m-a luat deoparte. „Vino, am să-ţi arăt cum se face”, mi-a zis şi chiar mi-a arătat, plin de răbdare. „Aruncă cu ochii-nchişi”, „schimbă mâna”, „din alergare”. M-a transformat într-un adevărat jucător de baschet şi mi-a redat încrederea în mine, pierdută în cealaltă şcoală. Cei mai mulţi dintre profesori s-au purtat ca el, adevăraţi dascăli interesaţi ca elevul să înveţe, nu obsedaţi de disciplină şi control. Nu că n-ar fi fost şi aici elevi din aceeaşi clasă socială ca cei din cealaltă şcoală, dar spiritul aproape socialist din corpul profesoral impunea egalitate şi respect. Nici vorbă de spioni sau de safety patrols. Nici vorbă să vorbeşti în

timpul pauzelor doar în engleză. Nici vorbă de îngâmfare. Nu fredona nimeni mecanic The Beatles. Nu era nimeni obligat să se adreseze cu miss, ci simplu cu doamna profesoară. M-am simţit liber, am simţit că prind viaţă şi rezultatele mele la învăţătură s-au îmbunătăţit considerabil.

Am continuat să mă pregătesc pentru bacalaureat la aceeaşi şcoală: Escuela Mexicana Americană. După moartea părinţilor mei, mi-a părut rău că a trebuit să renunţ la ea. Îngrijorată de situaţia mea, directoarea, doamna Salinas, reversul lui Miss Ramirez, m-a sunat în repetate rânduri acasă ca să vadă cum mă simt. Mi-a zis să stau liniştit, că va găsi împreună cu profesorii o modalitate de a mă reînscrie la cursuri, să nu-mi fac griji pentru taxele şcolare şi că mă va primi cu braţele deschise.

După ce am lipsit două luni de la şcoală, m-a întrebat dacă poate să treacă pe la mine. I-am spus că nu, că mă simt bine şi am rugat-o să nu mă mai sune pentru că mă hotărâsem să renunţ la şcoală. În încercarea de a mă convinge să mă răzgândesc, a mai sunat încă de patru ori, după care a renunţat.

Prietenii mei au chiulit de la şcoală ca să vină să mă vadă. Mi-au adus tamales şi cacao cu lapte pentru micul dejun.

— Hai să mergem la Chapultepec, Cinci, a propus Apiţă.

Îmi ziceau Cinci pentru că mă născusem în 5/5/’55. Dar şi pentru că în primele clase nota mea obişnuită era 5.

— Da, hai la aparate, a zis Tontu.

Nu prea aveam chef să mă învârt ca nebunul în ciocan sau să urc şi să cobor în mare viteză în montagnes russes. Văzându-mi lipsa de entuziasm, Răţoiul a propus să mergem la Muzeul de Ştiinţele Naturii. Muzeul la care eu şi Carlos mergeam ca să pierdem timpul atunci când administratorul şcolii nu ne lăsa să intrăm la ore pentru că eram plini de noroi.

Dădeam din colţ în colţ. Mi-ar fi prins bine să mai ies

puţin, dar în acelaşi timp îmi făcea rău. Prea mult Carlos în muzeul ăla. Dar la fel era şi acasă, pe acoperişuri, pe stradă, în cartier, în corpul lui Chelo.

— Hai să mergem, a insistat Răţoiul.

Chiar aveam de gând să-mi petrec încă o zi închis în casă cu stafiile mele, aşteptând să-mi pierd minţile cu totul?

— Bine, haide, am zis.

N-am mers cu microbuzul, cum mergeam de obicei, ci cu taxiul. Să luăm un taxi era un lux pentru oricare dintre familiile noastre, dar acum eu trăiam singur, aşa că mi-am permis să plătesc.

Muzeul mai era cunoscut şi sub denumirea de Muzeul „Cupolelor" pentru că avea nouă săli în formă de cupolă. În fiecare sală era o altă expoziţie: Originea Universului, Originea Vieţii, Nevertebrate, Dinozauri, Reptile, Peşti, Păsări, Mamifere, Ecosisteme. Ne-am dus direct la Ecosisteme, expoziţia mea preferată. Dioramele prezentau diverse peisaje, cu flora şi fauna caracteristice. Pe platourile îngheţate din Arctica, un urs polar uriaş îşi apără prada – o focă – de un alt urs polar care vrea să i-o ia. Într-o pădure, un lup atacă o ciută care încearcă să scape. În munţi, o pumă se ghemuieşte pe o stâncă. Într-un deşert, un şarpe cu clopoţei se pregăteşte să atace un şobolan-cangur. Prădători la vânătoare, graniţa dintre viaţă şi moarte.

După două ore de umblat prin muzeu, eu şi Răţoiul ne-am oprit la diorama cu lupul, în timp ce Apiţă şi Tontu s-au dus să ia ceva de mâncare. Răţoiul s-a uitat cu atenţie la scenă: ciuta pare să alerge disperată, în timp ce lupul deschide gura ca să-şi înfigă colţii într-unul dintre picioarele ei.

— Aşa aş vrea să-l văd şi pe Colţ, dacă tot vor să-l sacrifice, dar atacându-l pe mecanic, a zis Răţoiul râzând.

Din cine ştie ce motiv, m-am gândit că uciderea lui Colţ, sau adormirea, cum ziceau cei cu conştiinţa împăcată, nu va avea loc.

— Când vor să-l omoare? l-am întrebat curios.

— Familia Prieto se mută mâine seară. Cred că veterinarul îi va da injecţia pe la nouă dimineaţa.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur. Mi-a zis Fernando. Şi veterinarul o să ia corpul ca să-l incinereze.

Am simţit o piatră în stomac. Nu trebuia omorât. Pur şi simplu nu trebuia. Apiţă şi Tontu au adus câţiva hotdogi şi sucuri de tamarin. Am ieşit în curtea interioară ca să mâncăm. Nu mi-era foame şi am mâncat în silă, aproape fără să mestec.

Ne-am întors acasă. Prietenii mei au plecat imediat, grăbiţi să ajungă fiecare la casa lui. îi aştepta o beşteleală straşnică pentru că fugiseră de la ore şi umblaseră creanga fără să-şi anunţe părinţii.

Am intrat în casă, iar King a venit în fugă să mă întâmpine şi mi-a umplut pantalonii de bale. Incredibil ce cantitate de bale putea să producă şi cât de tare mânjea totul în jur. I-am pus nişte boabe în vasul de mâncare şi am umplut cu mei tăviţa papagalilor. Obosit, m-am dus la culcare.

La trei şi jumătate noaptea, m-au trezit urletele lui Colţ. Nu ştiu dacă un animal îşi poate presimţi moartea, dar în noaptea aceea urletele lui Colţ erau diferite. Mai profunde, mai lugubre. Nu se oprea din urlat. M-am ridicat în capul oaselor. Mi-am dat seama că de data asta urletele lui Colţ nu erau pentru haita lui, ci pentru mine. Mă chema: Colţ îmi cerea să-l salvez.

Am sunat la poarta familiei Prieto. Am sunat încontinuu. Soneria răsuna în tot cvartalul. După cincisprezece minute, domnul Prieto a ieşit înfăşurat într-un halat de casă. A deschis portiţa, nedumerit.

— Ce e, Juan Guillermo? E aproape patru dimineaţa.

— Nu-l ucideţi pe Colţ.

— Ce?

— Să nu-l ucideţi, daţi-mi-l mie.

Domnul Prieto s-a uitat la mine condescendent.

— Băiete, câinele ăsta e incontrolabil.

— Nu contează, o să am grijă de el.

Bărbatul a dat din cap.

— Juan Guillermo, câinele ăsta e în stare să omoare pe oricine îi apare în faţă.

— Pot să-l dresez.

— Nu, băiete, nici vorbă.

— Nu-l omorâţi.

— Ne-am hotărât deja, Juan Guillermo.

— Pe bune, o să am grijă de el.

— E o responsabilitate prea mare pentru tine. Nici măcar n-ai împlinit optsprezece ani. Dacă atacă pe cineva, o să ai probleme serioase.

— Nu contează. Mă descurc, le rezolv.

— Îmi pare rău, băiete, dar nu. Acum o să mă întorc la somn. Du-te şi tu şi culcă-te. O să-ţi prindă bine. Noapte bună.

M-a bătut prieteneşte pe spate, s-a întors, a închis portiţa şi a intrat în casă.

După câteva minute, am început să sun din nou, încontinuu. De data asta a ieşit Fernando.

— Ce dracu' faci, Cinci? Ne-ai trezit pe toţi.

— Nu vreau să-l omorâţi pe Colţ.

— Nici eu nu vreau, nimeni nu vrea, dar aşa a hotărât tata.

— Lăsaţi-mi-l mie.

— Dacă-ţi zic că nu se mai poate face nimic… Şi e mai bine aşa, Cinci, ăsta e un câine dat naibii.

S-a uitat la mine printre gratiile portiţei.

— Te rog, nu mai suna.

S-a întors în casă. Eu m-am aşezat pe bordură în aşteptarea veterinarului. Eram hotărât să împiedic uciderea lui Colţ.

Xoloitzcuintle e un câine de rasă mexicană. Nu are păr, doar, uneori, o şuviţă pe cap. Culoarea pielii lui fine variază de la cafeniu-deschis la maro-închis. Unele exemplare pot avea pete albe, chiar rozalii. Corpul lui e

subţire şi graţios. În riturile funerare aztece, exista obiceiul ca xoloitzcuintle să fie îngropat alături de stăpânul său.

Conform mitologiei năhuad, atunci când un om moare, trebuie să se ducă la Mictlăn – tărâmul morţilor – situat în adâncurile pământului. Drumul e lung şi durează patru ani să fie străbătut. În timpul călătoriei, mortul trebuie să treacă prin mai multe încercări, într-o beznă totală:

Să escaladeze doi munţi.

Să treacă un râu păzit de un şarpe.

Să treacă printr-un loc apărat de o şopârlă veninoasă.

Să străbată o colină de silex.

Să urce pe opt piscuri, unde vântul e tăios ca briciul.

Să treacă peste opt culmi, unde ninge neîncetat.

Să traverseze râul Chiconahuapan.

Râul Chiconahuapan e învolburat şi greu de traversat în impenetrabila beznă a morţii. Când ajung pe malul râului, morţii văd că acolo îi aşteaptă câinii lor. Câinii dau din coadă, bucuroşi de reîntâlnirea cu stăpânul lor. Acesta intră în apă şi se ţine de spatele câinelui care, cu înţelepciune canină, îl călăuzeşte printre torente, ajutându-l să treacă cu bine. Odată ajunşi pe celălalt mal, stăpânul şi câinele pornesc împreună către ultima destinaţie: Mictlăn.

Cei care în timpul vieţii s-au purtat rău cu câinele lor nu vor avea parte de ajutor când va veni momentul să traverseze râul şi vor bântui la nesfârşit, pierduţi pe tărâmurile labirintice ale beznei eterne.

Singurătate

Fiolele de morfină s-au vândut într-o săptămână. Femeia din Laredo le luase douăzeci de dolari pe bucată, iar ei le-au dat cu şaptezeci şi cinci bucata. Zvonul s-a împrăştiat repede printre tinerii dornici de senzaţii noi. Morfina le dădea o stranie senzaţie de moleşeală amestecată cu excitare, o senzaţie pe care niciun alt drog nu le-o mai provocase. Reţeaua de consumatori a crescut

vertiginos. De la cei de pe stradă până la cei din locurile unde se asculta ilegal rock. În anii 1960, toată lumea voia experienţe noi şi mulţi îşi doreau să meargă la extrem, chiar cu riscul de a muri. Cu cât o substanţă era mai interzisă, cu atât creştea interesul pentru consumul ei.

Carlos le-a dat Nebunului şi Castorului Turbat opt mii de dolari şi i-a trimis din nou în Texas. Atât bărbatul din Dallas, cât şi femeia din Laredo s-au arătat extrem de neliniştiri. Amândoi? îi se temeau de un inventar pe nepusă masă. Sean s-a gândit c-ar fi bine să le ofere douăzeci şi doi de dolari pentru fiecare fiolă. În ciuda ofertei, angajatul de la spitalul din Dallas a reuşit să facă rost de doar treizeci şi două de fiole, iar femeia din Laredo de nouăzeci. Tot ea le-a sugerat să încerce la spitalele militare din Harlingen, Eagle Pass, Brownsville şi El Paso.

Castorul Turbat şi Sean s-au dus la Harlingen. Au încercat să-l mituiască pe administratorul farmaciei spitalului militar, dar omul nici n-a vrut să audă. Văzându-i că insistă, angajatul le-a zis să dispară imediat de acolo şi că dacă vor reveni, avea să-i denunţe.

La Eagle Pass au avut mai mult noroc şi au cumpărat şaizeci de fiole, la douăzeci şi unu de dolari bucata. S-au hotărât să meargă şi până la El Paso, aflat la douăzeci de ore cu maşina. Acolo era cea mai mare bază militară din Texas şi una dintre cele mai importante din ţară.

Pe la mijlocul distanţei, aproape de Langtry, Texas, au dat peste o comunitate formată în parte de hipioţi, în parte de cineaşti porno. Promiscui şi semidezbrăcaţi, se foloseau de un discurs anti-burghez pentru a filma cu o cameră super 8 excesele lor sexuale. Casetele video le vindeau unei case de distribuţie de filme XXX din Houston, făcând astfel rost de bani pentru cheltuielile comunităţii. Din câte se părea, afacerea nu le mergea rău deloc. Niciunul dintre ei şi niciuna dintre ele nu se considerau actori porno, ci „promotorii libertăţii sexuale şi ai frumuseţilor trupului”. Fără cea mai mică jenă, se lăsau filmaţi într-o varietate de poziţii sexuale, *threesome*, orgii sau acte de sado

masochism.

În noaptea aceea, Sean şi Castorul Turbat n-au avut nicio problemă în a-şi găsi pereche. Lângă un foc de tabără, în prezenţa celor din comunitate, inclusiv a copiilor care şi ei umblau pe jumătate despuiaţi, s-au culcat cu două fete cu păr la subsuoară, mirosind a transpiraţie adunată după săptămâni de nespălare. Hipioţii mai în vârstă s-au distrat aruncând cu pietricele în fesele lor ca să-i scoată din ritm şi au izbucnit în urale de fiecare dată când vreuna dintre fete ţipa cuprinsă de orgasm.

Sean a vrut să le vândă câteva fiole de morfină, dar liderul comunităţii a zis că nu, morfina e un drog de soldaţi. În schimb le-a făcut o contraofertă: „Vă vindem noi LSD, dacă vreţi”.

De la o cabină telefonică dintr-o benzinărie din Comestock, Sean l-a sunat pe Carlos şi l-a întrebat dacă să investească o parte din bani în LSD. Carlos i-a zis pe loc că da: cererea de LSD era destul de mare printre burghezii mexicani. I-a zis să-i întrebe pe hipioţi dacă pot face rost de mai mult LSD.

Hipioţii le-au vândut o sută de pastile de LSD cu şapte dolari bucata (ei o cumpărau cu patru). Sean i-a întrebat dac-ar putea să vină să mai cumpere, la un moment dat. „Bineînţeles”, le-a zis şeful hipioţilor, zâmbind. Sean i-a zis să pregătească două mii de pastile pentru luna următoare.

Au ascuns fiolele cu morfină şi pastilele LSD sub scaunele maşinii şi şi-au continuat drumul către El Paso. Baza militară

1 3 1

era imensă, cu soldaţi intrând şi ieşind într-un du-te-vino continuu. Sute dintre ei erau destinaţi războiului din Vietnam.

Sean s-a internat în spitalul militar sub pretextul de a-şi recăpăta sănătatea. Birocraţia militară, obişnuită să aibă de-a face cu veterani de război nomazi, fără un loc de muncă şi fără domiciliu stabil, îi interna pentru tratament

dacă puteau arăta livretul militar, o copie după actul de lăsare la vatră şi fişa medicală a ultimului tratament efectuat.

Cât timp a fost internat, Sean a reuşit să obţină reţete legale pentru doze de morfină pentru o lună. A mai convins nişte veterani de război să îi vândă reţetele lor şi a mituit infirmiere şi angajaţi, reuşind să obţină fiole şi de la ei.

Spitalul din El Paso s-a dovedit a fi un adevărat paradis pentru cumpărarea şi vânzarea de morfină. Depozitele farmaceutice erau uriaşe, cu zeci de angajaţi care abia aşteptau să se lase corupţi. În total, au făcut rost de şase sute de fiole, o sută cincizeci şi cinci de sticluţe cu soluţie injectabilă pentru şase doze şi patru sute patruzeci de cutii conţinând patru pastile fiecare. O comoară gata de a fi distribuită pe piaţă.

N-a fost nevoie să mituiască niciun vameş. Au trecut graniţa prin Lajitas, printr-un vad, în partea de jos a râului, acolo unde nu stătea nimeni de pază. De acolo, au luat-o pe o scurtătură până la Ojinaga, iar apoi pe şoseaua care ducea la Ciudad de México.

Carlos s-a bucurat mult de eficienţa prietenilor săi. Aveau marfă suficientă pentru a satisface cererea de morfină timp de câteva luni, plus că acum puteau oferi şi LSD, iar afacerea cu LSD avea să se dovedească în timp o afacere chiar mai bună decât cea cu morfină.

Suntem oastea Domnului, soldaţii lui Cristos. Suntem pumnul Domnului, sabia Lui, noi aducem furia Lui pe pământ.

Moarte comuniştilor

Moarte ateilor, ereticilor şi apostaţilor

Moarte evreilor pentru că L-au trădat pe Domnul

Moarte celor care se droghează

Moarte celor care se prostituează

Moarte celor care avortează

Moarte celor care denigrează sau iau în derâdere numele Domnului nostru Iisus Cristos

Moarte criminalilor

Moarte celor care otrăvesc, corup sau infectează societatea noastră

Jur să acţionez în numele Domnului nostru Iisus Cristos

Jur să duc la îndeplinire ordinele primite

Jur să lupt până la capăt

Jur să-mi pun viaţa în slujba lui Cristos şi să nu mă tem să mor în numele Lui

Iisuse Cristoase care potoleşti setea noastră, care ne dai de mâncare, care ne îmbrăţişezi cu dragostea Ta, care ne călăuzeşti în beznă, inima noastră astăzi ţi-o dăm. Îţi aparţine. Suntem oastea Ta pe pământ, pumnul Tău, sabia Ta. În numele Tău vom distruge toate lepădăturile, pe toţi cei ce Te trădează, care Te neagă sau care nu le urmează. Suntem oastea Ta, Doamne, amin.

Peste noapte, Amaruq i-a auzit dând târcoale cortului. Le-a auzit paşii, respiraţia, gâfâielile. Mârâiau, lătrau, se luptau între ei. A rămas treaz în beznă, cu puşca pe genunchi, încărcată cu cele două gloanţe pe care le mai avea. Trebuia să fie pregătit în orice moment. Nu mai fusese niciodată atacat de lupi, dar ştia că existaseră cazuri. Auzise de braconieri şi de vânători sfâşiaţi de lupi.

A auzit un pârâit scurt, urmat de urlete de durere. Un lup căzuse în capcană. A auzit lanţul frecându-se de copac, smucirile animalului în încercarea de a se elibera din mandibula de fier. Amaruq a tras cu ochiul printr-una dintre găurile cortului. N-a reuşit să străpungă cu privirea întunericul. Nu mai avea baterii pentru lanternă. Trecuseră mai mult de trei luni de când nu mai ştia ce-i aia civilizaţie, aşa că rămăsese fără provizii, fără baterii, fără făină, fără ulei, fără sare, fără gloanţe, fără kerosen pentru lampă. Avea unghiile lungi, plete, barba încâlcită, trupul îi mirosea a transpiraţie râncedă, a piei de animale, a seu, a sânge.

Amaruq a auzit zarva frenetică a lupilor, scrâşnetul zăpezii sub paşii lor, lanţul izbindu-se. Un lup a venit până

la uşa cortului şi a început să mârâie ameninţător. Amaruq a strigat ca să-l sperie, dar lupul a continuat să mârâie Amaruq nu-şi permitea să tragă la nimereală şi să piardă astfel unul dintre cele două gloanţe. A strigat din nou. Lupul a lovit în prelată. Cortul s-a zgâlţâit. Amaruq s-a dat înapoi şi a strigat iarăşi. Degeaba, lupul continua să zgâlţâie prelata cortului. Amaruq a calculat poziţia lupului şi a tras. Detunătura a răsunat de jur-împrejur pe pajiştea îngheţată. Glonţul a străpuns prelata şi apoi s-a auzit un scrâşnet de oase şi un geamăt de durere. A început o hărmălaie de urlete şi de mârâituri, odată cu paşii haitei îndepărtându-se. După câteva secunde s-a instalat liniştea.

Noaptea a fost lungă. Amaruq n-a putut să doarmă, temându-se că haita avea să revină. A auzit zgomotele făcute de lanţ şi scâncetele lupului prins în capcană. A început să bată vântul şi s-a făcut mai frig. Amaruq s-a gândit cu groază c-o să înceapă o altă furtună. S-a cuibărit între pieile îngheţate. Prelata cortului dură ca piatra. Răsuflarea lui îngheţată.

Au venit zorii. Amaruq a deschis uşa cortului, cu puşca în mână, gata să tragă. Poate că lupul pe care-l rănise peste noapte era încă acolo, gata să-l atace. A ieşit din cort şi a scrutat zona. Nu se vedea nimic. S-a aplecat ca să caute urmele lupului rănit. Nici urme, nici pete de sânge, doar orificiul făcut de glonţ în prelata cortului. S-a uitat la capcanele pe care le montase. Nimic. Cele mai multe dintre ele erau neatinse şi nu existau urme de lupi. S-a speriat. Auzise limpede urletele, zgomotul capcanei, zgâlţâielile metalice ale lanţului, mârâielile. Simţise haita dând târcoale. Iar acum nimic. Nici măcar o singură urmă.

Amaruq s-a uitat la cerul acoperit de nori. Prin cenuşiul norilor se iţea galbenul murdar al unui soare lipsit de strălucire. La orizont doar pini legănându-se-n bătaia vântului. Platoul alb, îngropat în tăcere. Câţiva corbi zburau în cerc. Munţii din depărtare acoperiţi cu zăpadă. Amaruq a închis ochii. A început să tremure din tot corpul. Nu mai ştia dacă avusese halucinaţii, dacă lupii aceia chiar

existau sau erau spirite conducându-l spre tărâmul morţii. Ştia deja de la bunicul lui că dacă cineva petrece mult timp singur în locuri înzăpezite, înnebuneşte şi începe să urmărească fantasme. Stricase unul din ultimele două gloanţe trăgând într-o stafie? căzuse pradă delirului, sau era în pragul morţii? Ce era sau cine era Nujuaqtutuq? Şi petele alea de la depărtare erau lupi, pietre, smocuri de iarbă, coşmaruri?

Amaruq şi-a privit mâinile. A deschis palmele şi le-a închis. Degetele au răspuns. A atins trunchiul unui pin. Şi-a trecut palma peste scoarţa aspră, peste ace. Simţea. Percepea. Nu, nu murise. A tras adânc aer în piept. Aerul îngheţat i-a înţepat plămânii. Dar nici nu-i păsa dacă era viu sau mort, dacă înnebunise sau nu. Trebuia să-şi îndeplinească misiunea: să-l vâneze pe Nujuaqtutuq, să n-aibă odihnă până când nu-l va prinde.

Am început să merg în fiecare luni şi miercuri la reuniunile băieţilor cuminţi. Tontu a mai venit cu mine de câteva ori, apoi a renunţat. Nu i-am mai înfruntat, exact aşa cum mi-a cerut Carlos. Chiar am încercat să le înţeleg ideile despre lume. Imposibil. Era ca şi cum aş fi stat de vorbă cu un străin dintr-o epocă apusă, care îmi vorbea într-o limbă de neînţeles. Toate raţionamentele lor se bazau pe interpretarea maniheistă a Bibliei. Orice propoziţie şi orice verset erau scoase din context şi interpretate în aşa fel încât să le dea lor dreptate.

În timpul fiecărei întâlniri, unul dintre membrii grupului ieşea în faţa adunării şi expunea o temă. Apoi se discuta, sau mai degrabă fiecare îşi exprima susţinerea faţă de credo-ul intolerant al vorbitorului. La urmă, venea un „expert” ca să ne lămurească. Cei mai mulţi dintre cei invitaţi să ne vorbească erau preoţi, bărbaţi pioşi sau femei devotate bisericii. Unii mai interesanţi decât alţii, dar cu toţii la fel de fanatici. La fiecare se regăsea aceeaşi amestecătură de credinţe contradictorii. Pe de-o parte, fiecare act se datora voinţei divine: „aşa a vrut Dumnezeu”, iar pe de altă parte, Diavolul pândea în toate

cotloanele pământului, aşteptând momentul potrivit pentru a-i ispiti pe oameni şi a-i mâna în infern. Băieţii cuminţi erau convinşi că diavolul se strecura încetul cu încetul în lumea contemporană, corupând omenirea şi îndepărtând-o de Dumnezeu. Era timpul să fie oprit. Ei se aflau în fruntea avangardei biblice şi moralizatoare care avea să stopeze prăbuşirea zgomotoasă a speciei umane.

Într-una dintre miercuri, la sfârşitul reuniunii, Humberto m-a rugat ca data viitoare să expun eu o temă. „Alege ce subiect vrei”, a zis, „şi vorbeşte-ne luni despre el. Ai patru zile la dispoziţie să te pregăteşti?

În noaptea aceea, m-am sfătuit cu Carlos. I-am zis că trecuseră deja cinci săptămâni de când participam la reuniuni şi că mă săturasem până peste cap. Mi-a cerut să am răbdare. „Rezistă, încep să aibă încredere în tine”, mi-a zis. „Fă-i să dea din casă şi află dacă ei mi-au atacat clienţil”.

Pentru prezentarea mea, Carlos mi-a sugerat să mă inspir din cuvintele biblice despre regele David şi fiul său Absalom. Mi-a zis că Faulkner scrisese un roman inspirat din povestea lor. „Şi dacă a ales-o Faulkner, înseamnă că e ambiguă şi intensă”, a zis. „O să-i bagi în ceaţă, o să vezi”.

Am citit povestea biblică. Absalom îşi trimite supuşii să-l ucidă pe fratele său Amnon, care-o violase pe sora lui vitregă, Tamar. Din cauza acestei crime şi a unor probleme de succesiune, Absalom intră în conflict cu tatăl său şi se răzvrăteşte împotriva lui. Regele e îndurerat că trebuie să se războiască cu propriul fiu. Cele două armate se luptă fără odihnă. Oastea lui David începe să câştige teren. Absalom se vede înconjurat de inamici şi încearcă să fugă călare pe un măgar, dar pleata i se încâlceşte printre crengile unui copac şi rămâne suspendat în aer. Ioab, conducătorul armatei regelui, îl găseşte şi ordonă să fie omorât chiar acolo, pe loc. Regele află de moartea fiului său şi este cuprins de o mare tristeţe. Nu suportă gândul că şi-a pierdut fiul. Ioab îl ceartă. Absalom nu era altceva decât un duşman neînduplecat şi feroce, şi nu e acum

momentul ca regele să-şi bocească fiul, ci să apuce din nou frâiele puterii şi să-şi câştige respectul supuşilor. Negru de supărare, dar hotărât, regele David decide să stăpânească din nou.

Le-am spus povestea celor din grup. Niciunul dintre ei nu cunoştea fragmentul ăsta din Biblie, în afară de Humberto, fireşte. Am fost destul de emoţionat când a trebuit să vorbesc în faţa lor. Poate de frica de a vorbi în public, sau poate pentru că eram cel mai tânăr din tot grupul. Urma să împlinesc paisprezece ani şi cei mai mulţi se apropiau de douăzeci. Humberto trecuse bine de douăzeci şi trei.

Băieţii cuminţi au fost nedumeriţi, exact cum prevăzuse Carlos. M-au zăpăcit cu întrebările. De ce alesesem exact acea poveste? Ce ar fi zis Cristos despre ea? De ce l-a îndurerat atât de mult pe regele David moartea fiului său care-i declarase război? N-am ştiut ce să le răspund. Le-am zis că-mi plăcuse povestea şi că simţisem nevoia să le-o împărtăşesc, dar că mai mult nu ştiam. „Cred că e important ca fiecare să tragă propriile concluzii”, am zis.

În pauză, în timp ce îmi turnam suc într-un pahar de plastic, Humberto mi s-a adresat. „Bravo”, a zis el, „nu puteai alege un fragment biblic mai bun. Exact aşa trebuie să acţionăm. Oricât de mult ne-ar durea, e obligatoriu să extirpăm răul, chiar şi atunci când e vorba de părinţii sau de fraţii noştri. În curând o să-ţi dai seama ce urmărim. Eşti aproape să devii unul de-al nostru? M-a bătut cu palma pe umăr şi s-a dus să-l întâmpine pe oratorul invitat, un preot bătrân.

„Eşti aproape să devii unul de-al nostru”: vorbele lui încă îmi răsună în minte. Aş fi vrut să-i strig „N-am să fiu niciodată”, dar mi-am jucat rolul foarte bine, m-am prefăcut atât de bine, încât aproape c-am sfârşit prin a fi unul de-al lor.

Vă invoc pe voi, toate animalele pe care le-am vânat. Vă invoc acum. Veniţi la mine. Am nevoie de forţa voastră.

Ştiinţa mea vine de la voi. Trupurile voastre mi-au hrănit trupul, viaţa voastră m-a ţinut în viaţă. Sângele vostru e sângele meu. Blănile voastre m-au protejat. Oasele voastre sunt uneltele mele. Am împărţit împreună ziua şi noaptea, frigul şi tundra, păşunile şi pădurile. Am respirat acelaşi aer, împreună am stat în bătaia soarelui cât a fost ziua de lungă. V-am luat viaţa, sfânta viaţă. Acum am nevoie de spiritul vostru. Vă invoc. Ieşiţi din văgăuna întunecoasă a morţii şi veniţi la mine. Am nevoie de voi toate, niciunul să nu lipsească. Voi sunteţi călăuzele mele.

Sunt pierdut. Nu ştiu nici unde mă aflu, nici cine e lupul ăsta pe care-l hăituiesc. Nu vreau să mor pierdut aici, pe tărâmurile tăcerii. Animale pe care v-am vânat: am nevoie de voi. Vă invoc, urşi, daţi-mi ferocitatea voastră. Învăţaţi-mă să rezist crivăţului, voi, regii acestui regat îngheţat. Vă invoc pe voi, reni, fraţii înaintaşilor mei, care aţi hrănit tribul meu. Vă invoc, nobili cerbi wapiti. Voi, care străbateţi fără odihnă păşunile, care vă luptaţi pe viaţă şi pe moarte pentru femelele voastre. Injectaţi-mi nevoia voastră ancestrală de luptă. Vă invoc, gâşte. Ca să pot zbura şi eu ca voi, peste înălţimi. Arătaţi-mi drumul către casă, scurtăturile. Vă invoc pe voi, bivoli. Am nevoie de pasul vostru greu, am nevoie să-mi recunosc inamicii aşa cum vi-i recunoaşteţi voi. Vă invoc, lupilor. Trebuie să-l vânez pe fratele vostru, trebuie neapărat. Ajutaţi-mă să fiu lup. Învăţaţi-mă să vânez ca voi, numai aşa îl voi putea prinde pe el, fratele vostru. Daţi-mi isteţimea, mirosul şi văzul vostru. Vreau să fiu lup. Învăţaţi-mă să atac ca voi. Vă invoc pe voi, toate animalele pe care le-am vânat: raţe, coioţi, râşi, potârnichi, iepuri de câmp, foci. Niciunul să nu lipsească. Aduceţi cu voi ştiinţa speciei voastre. Instinctul vostru, natura voastră. Trebuie să-l vânez pe marele lup cenuşiu. Să mă întorc acasă şi apoi, dacă trebuie, să mor. Dar acum am nevoie de voi. Vă invoc, animale pe care le-am vânat.

Schelete

Alergau disperate dintr-o parte într-alta a cuştii.

Foamea începuse să le înnebunească. Cele care trăiau mai multe în aceeaşi cuşcă au început să se devoreze una pe alta, fără milă. Masculii, învingători aproape de fiecare dată în lupta lor pe viaţă şi pe moarte, le-au devorat pe femele. Le mâncau cu totul, lăsând doar o bucată de mandibulă sau de coadă.

Pe şinşilele care trăiau singure în cuşti, foamea le-a slăbit în ultimul hal. Apoi le-a decimat. Famelice, se lăsau să cadă pe-o parte, aşteptând o moarte lentă. Pisicile le-au masacrat. Incapabile să se mai mişte, s-au lăsat sfâşiate bucată cu bucată. Nu mai aveau nici măcar puterea de a se ascunde într-un colţ al cuştii. Înfloritoarea crescătorie de şinşile a fratelui meu s-a transformat într-un cimitir pestilenţial.

Gumaro a fost cel care ne-a amintit de sinsile, la douăzeci

de zile după asasinarea lui Carlos. „Când să vin să fac curat la şinşile? Duhneşte până în stradă, e insuportabil? în haosul şi durerea care-au urmat asasinării fratelui meu, ultimul lucru la care ne-am gândit eu şi bunica au fost şinşilele.

Am urcat pe acoperiş. Gumaro avea dreptate: duhoarea era insuportabilă. Viermii mişunau printre măruntaie, muştele bâzâiau deasupra cadavrelor. Puţinele şinşile care supravieţuiseră, zăceau în cuştile lor. Salvarea – un sac de douăzeci de kilograme de hrană – se afla într-o parte a acoperişului, la mai puţin de doi metri de cuşti. Mirosul de mâncare trebuie să le fi înnebunit. Prizoniere, fără altă vină în afară de a avea o blană mătăsoasă şi mult dorită, fuseseră condamnate la o moarte lentă şi plină de cruzime.

Băieţii cuminţi nu l-au ucis numai pe fratele meu, ci moartea lui a reverberat ca o piatră aruncată într-un eleşteu. Valurile morţii producând alte morţi. Moartea însoţindu-se cu moartea însoţindu-se cu moartea însoţindu-se cu moartea.

Am deschis sacul şi am pus mâncare în cuştile şinşilelor care reuşiseră să supravieţuiască. Câteva, foarte puţine, s-au năpustit asupra boabelor şi le-au devorat. Cele mai slăbite, zăcând cu picioarele în sus, s-au uitat la mâncare aşa cum se uită cineva la un loc îndepărtat şi inaccesibil, s-au rostogolit cu greu şi s-au târât încet până au ajuns la hrană. Altora a trebuit să le bag boabele în gură, dar unele nu mai aveau nici măcar puterea de a mesteca. Renunţaseră la viaţă, sau, mai degrabă, viaţa renunţase la ele.

Din cele opt sute treizeci şi şase de şinşile, câte deţinea fratele meu când a murit, au supravieţuit numai cincisprezece. Le-am făcut cadou prietenilor mei câte una, iar pe celelalte le-am vândut unui pet shop.

Pe acoperiş au rămas zeci de cuşti goale, ruginind odată cu trecerea timpului, ca scheletul oxidat al unui animal preistoric.

La şapte dimineaţa, am sunat din nou la familia Prieto. A ieşit domnul Prieto, cu ochii împăienjeniţi de somn. De data asta părea supărat de-a dreptul.

— Ce mai e, Juan Guillermo?

— Am venit după Colţ.

— Ţi-am zis că nu ţi-l dau.

— Nu-l ucideri.

— E câinele meu şi fac ce vreau cu el, ai înţeles?

— Nu.

— Şi nu mai suna că ne-ai trezie iar pe toţi.

— Daţi-mi-l pe Colţ şi nu mai sun.

Domnul Prieto s-a dus la tabloul electric şi a oprit lumina, coborând siguranţa.

— De-acum n-ai decât să suni cât vrei, n-o să mai auzim, a zis enervat şi a dispărut în casă.

Dacă mecanicul era gata să dea foc casei pentru a-l omorî pe Colţ, eu eram dispus să dau foc casei pentru a-l salva. M-am aşezat iarăşi lângă poartă, în aşteptarea veterinarului. După o oră şi jumătate, doamna Prieto a ieşit ca să ridice siguranţa de la tabloul electric.

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă?

Femeia nici măcar nu s-a uitat la mine. S-a întors şi s-a îndepărtat. După câteva minute, au apărut Răţoiul şi Tontu.

— Ce căutaţi aici? i-am întrebat.

— Ne-a chemat Fernando ca să vedem cum îl injectează pe Colţ, mi-a răspuns Tontu'.

— De ce vreţi să vedeţi asta?

— Aşa, a zis Tontu.

M-a deranjat curiozitatea lui. Răţoiul a făcut pe sensibilul.

— Eu am venit să-mi iau la revedere de la el.

Abureală; dorinţa de a vedea cum moare îi mânase până aici. De parcă nu le-ar fi ajuns că rupseserăm gâtul câtorva sute de şinşile.

— Îl ţin eu, am zis.

— Pe cine? a întrebat Tontu.

— Pe Colţ.

Răţoiul a început să râdă.

— Chiar aşa? Şi ce-o să-i dai să mănânce? Nenorocitul ăsta nu se mulţumeşte cu boabe, cum face King, mănâncă numai carne de cal crudă.

Aşa era. Colţ halea zilnic în jur de patru kilograme de carne. Nu mă gândisem la ce cheltuieli presupunea asta, dar aveam să mă descurc eu cumva.

Veterinarul a ajuns la ora nouă fix. Acelaşi care-l scăpase pe Colţ de la otravă, gloanţe şi cocteiluri molotov, venea acum ca reprezentant al pentobarbitalului.

Bărbatul, în vârstă de vreo treizeci şi ceva de ani, s-a oprit la poartă ca să sune.

— Sunteţi veterinarul, nu-i aşa? l-am întrebat.

— Da.

— Familia Prieto s-a mutat în altă parte, nu sunt aici.

— Ce?

— S-au mutat ieri şi ne-au zis să vă aşteptăm aici ca să vă spunem.

Veterinarul a arătat spre Colţ, care stătea în fundul

garajului.

— Şi ce caută câinele acolo?

— Ne ocupăm noi de el.

Tontu a izbucnit în râs.

— Ce e de râs? l-am întrebat.

Tontu a continuat să râdă. Îmi venea să-i trag una.

— E o glumă, nu? a întrebat veterinarul.

— Nu, nu e nicio glumă, am zis cu seriozitate, dar Tontu a râs şi mai tare.

Enervat, veterinarul s-a întors ca să sune la sonerie. Am făcut doi paşi şi m-am aşezat în faţa lui ca să nu poată suna.

— Ce vrei? a întrebat doctorul.

— Am zis că nu mai sunt aici.

Veterinarul m-a privit în ochi şi a încercat să mă evite. M-am repezit la el.

— Dacă suni, ai belit-o.

Bărbatul s-a uitat la mine, nedumerit.

— Ce?

— Dacă te atingi de câinele ăsta, îţi sparg botul.

Răţoiul m-a prins de umeri.

— Gata, Cinci.

M-am scuturat şi am făcut un pas spre veterinar.

— Să nu te pună dracu’ să suni.

— Familia Prieto a apelat la serviciile mele, aşa c-o să fac ce am de făcut.

Răţoiul m-a tras în spate.

— Dă-i pace, fraiere.

Bărbatul a profitat de ocazie şi a apăsat butonul soneriei.

— Te-am avertizat, i-am zis.

Am simţit cum creştea în mine o furie cum nu mai simţisem vreodată. Un soi de tunel mă împiedica să văd ce se întâmpla în jurul meu. Mi-am concentrat toată atenţia asupra veterinarului, de parcă n-ar mai fi existat nimic în afară de el.

Bărbatul a zâmbit batjocoritor şi a sunat din nou.

Fernando a ieşit din casă şi a venit să deschidă poarta. Tunelul s-a îngustat, scoţând în evidenţă bărbia veterinarului, asupra căreia m-am năpustit cu o lovitură de dreapta. Răţoiul s-a interpus la timp, pumnul meu abia a atins bărbia veterinarului.

Am sărit la el, dar Răţoiul şi Tontu m-au prins şi m-au ţinut. De departe, ca nişte şoapte surde, auzeam strigătele Răţoiului, care încerca să mă calmeze, şi lătratul lui Colţ. Mi-am adunat toate puterile pentru a-l Iovi pe veterinar.

M-am desprins din braţele lor şi am sărit iarăşi asupra lui. Doctorul a ridicat trusa ca să se apere. Am dat de câteva ori în ea, până a scăpat-o pe jos. Bărbatul a fugit până la colţul străzii şi s-a ascuns după un stâlp de curent. Fernando a ieşit şi m-a prins de ceafa, în timp ce Răţoiul şi Tontu mă ţineau de mijloc.

Tunelul. Tot mai întunecat, tot mai îngust. Am încercat să scap din strânsoarea lui Fernando lovind cu capul înapoi. Dar Fernando mă strângea tot mai tare, de fiecare dată când îmi zvârleam capul pe spate. Domnul Prieto şi Luis au ieşit din casă. Toţi cinci au încercat să mă imobilizeze.

M-am zbătut pentru a scăpa din mâinile lor. Domnul Prieto mi-a strigat:

— Ajunge, calmează-te.

Acum mi-era clar că trebuia să-i snopesc în bătaie pe cei din familia Prieto şi s-o las mai moale cu veterinarul ăla îngrozit, care nu făcea altceva decât să-şi vadă de treaba lui.

— N-o să-l omorâţi pe Colţ, am urlat.

Fernando şi Luis au sărit pe mine ca să mă pună la pământ, în timp ce Tontu şi Răţoiul mă ţineau de braţe. Domnul Prieto a deschis poarta şi i-a făcut semn veterinarului să intre repede. Bărbatul şi-a luat trusa şi a intrat în curte valvârtej. Văzându-se la loc sigur, domnul Prieto a încuiat poarta.

Pe cine voiam eu să salvez? Pe Colţ, sau pe mine însumi? Ce făcuse să mi se urce sângele la cap? Eram

strivit sub greutatea atâtor fantome: un fetus rostogolindu-se într-un borcan de maioneză, un frate înecându-se într-un rezervor de apă, un alt frate sufocat într-un uter, părinţii căzând într-o prăpastie, o bunică stingându-se în tăcere, nişte ucigaşi în libertate, un comandant de poliţie josnic, Chelo dispărută, şinşilele putrezind de vii în cuştile lor, doi papagali temându-se să fie liberi, o răzbunare aşteptând să fie dusă la împlinire, sângele mai multor oameni pulsând în venele mele, piciorul amorţit, cicatricile, toate astea concentrate într-o singură viaţă: cea a lui Colţ.

Am rămas întins pe asfalt, imobilizat de cei patru. Răţoiul s-a aplecat asupra mea şi mi-a şoptit:

— Linişteşte-te, Cinci, linişteşte-te.

În timp ce-mi şoptea, îşi apăsa genunchii pe braţul meu. Colţ lătra şi mârâia fără încetare.

Mi-am relaxat corpul şi Fernando şi Luis s-au ridicat. Imediat ce au deschis poarta ca să intre, am scăpat din mâinile Răţoiului şi ale lui Tontu şi m-am repezit la Fernando.

— Nu-i lăsa să-l omoare.

— Tu crezi că eu vreau?! Dar asta e, ce dracu'!

Răţoiul m-a apucat de piept şi m-a dat la o parte.

— Are dreptate, Cinci.

Fraţii Prieto au intrat în curte şi au încuiat poarta după ei. Veterinarul, palid, îşi revenea cu greu, rezemat de un perete. Scosese un pansament cu spirt şi-şi curăţa rana de la bărbie.

Domnul Prieto, ajutat de cei doi fii, a încercat să-i pună botniţa lui Colţ, dar câinele, agitat de larma din jur, nu l-a lăsat. După mai mult încercări, au reuşit să-i pună botniţa şi l-au imobilizat cumva între toţi trei. Veterinarul a deschis trusa şi a scos o seringă. A introdus acul într-o sticluţă şi apoi a ridicat în aer seringa pentru a verifica dacă avea în ea suficient anestezic. S-a apropiat de Colţ şi a îngenuncheat lângă şoldul lui stâng. Încă agitat, Colţ a încercat să scape, dar domnul Prieto a tras de lanţ ca să-l

oprească. De la distanţă, am schimbat o privire cu Colţ. Câinele ăsta îmi aparţinea şi eu îi aparţineam lui. N-ar fi trebuit niciodată să fie al familiei Prieto. Veterinarul l-a apucat de piele şi s-a pregătit să-i facă injecţia.

— Nu! am urlat de dincolo de poartă. Nu-l ucideri!

Ţipetele mele l-au făcut pe Colţ să turbeze din nou. A încercat să-şi elibereze gâtul din strânsoarea lui Fernando şi Luis.

— Nu, nu, nu! urlam eu ca descreieratul.

Colţ a reuşit să scape şi s-a întors spre veterinarul care stătea în genunchi. A sărit pe el şi l-a lovit cu botniţa în faţă. Bărbatul a căzut pe spate şi seringa s-a rostogolit pe jos. Domnul Prieto a tras de lanţ, dar Colţ s-a smucit cu putere şi atunci domnul Prieto s-a văzut obligat să-i dea drumul. Colţ s-a năpustit din nou asupra veterinarului, l-a trântit pe ciment şi s-a urcat pe el, mârâind furios.

Luis şi Fernando s-au luptat cu el până au reuşit să-l îndepărteze de veterinar. Sărmanul doctor s-a târât îngrozit până sub maşina domnului Prieto.

Domnul Prieto s-a întors spre mine, nebun de furie.

— Chiar vrei câinele ăsta, tâmpitule?

— Da, da, îl vreau, i-am răspuns.

S-a întors spre fiii săi.

— Daţi-i-l.

Fernando s-a uitat la taică-su, nevenindu-i să creadă.

— Ce?

— Dacă vrea neapărat să-l aibă, atunci să rămână cu el. Daţi-i-l.

Luis a desfăcut lanţul din jurul stâlpului şi apoi şi l-a petrecut de două ori pe după antebraţ, ca nu cumva Colţ să scape din nou. Ajutat de Fernando, l-au adus cu greu până la poartă.

— Eşti nebun, mi-a zis Răţoiul, cu ochii la bestia cenuşie care se apropia, controlată cu greu de stăpânii ei.

Domnul Prieto a deschis poarta şi Luis şi Fernando l-au scos pe Colţ.

— Al tău e, a zis domnul Prieto.

Văzându-mă, Colţ a sărit pe mine. M-a lovit cu botniţa direct în stomac, lăsându-mă fără aer. A mârâit sălbatic. Ce naiba avusesem în cap când am crezut c-aş putea stăpâni bestia asta?

— Îl puteţi băga la mine în curte? i-am întrebat pe cei doi fraţi.

— Tu l-ai vrut, nu? Acum n-ai decât să ţi-l bagi în curte, a zis Fernando şi mi-a întins lanţul.

M-am întors spre Tontu şi Răţoiul, rugându-i să mă ajute. Tontu şi-a petrecut lanţul pe după antebraţ, aşa cum făcuse Luis. Răţoiul l-a apucat pe Colţ de spate, iar eu l-am prins de zgardă.

— Acum dă-i drumul, i-am zis lui Fernando.

Fraţii au lăsat lanţul. De-acum, Colţ era al meu.

Încerc să-mi amintesc, dar nu pot. Dacă există infern, atunci acesta este: să nu-ţi aminteşti. Ştiu că fratele meu s-a oprit în pragul uşii şi mi-a zis ceva, dar nu-mi amintesc ce. Futu-i! Ce mi-a zis? Ştiu că mi-a zâmbit şi apoi l-am văzut plecând. Ce mi-a zis? Acele cuvinte au fost ultimele auzite de la el, şi dacă aş fi ştiut că aveau să fie ultimele, l-aş fi oprit în uşă şi l-aş fi rugat să le repete, rar de tot. Dar el le-a zis şi-a ieşit. În stradă îl aşteptau duşmanii lui ca să pună mâna pe el.

Carlos s-a întors şi am auzit uşa de la intrare deschizându-se şi pe bunica strigând: „Ai grijă, dragul meu? Am rămas întins în pat, citind, în timp ce fratele meu se îndrepta către destinaţia lui finală, către rezervorul de apă în care l-au înecat după ce l-au ţinut închis acolo timp de douăzeci şi una de ore.

Aş da orice ca să-l pot opri în dimineaţa aceea şi să-i spun: „Dispari, vor să te omoare”, dar nu ştiam că aveau de gând să-l ucidă în acea zi. Ei, oastea Domnului, asasinii Domnului, şi da, ar trebui să scriu dumnezeu cu literă mică pentru că dacă ar fi fost cu adevărat Dumnezeu, Carlos ar fi încă în viaţă, iar oastea lui de ucigaşi ar fi moartă şi s-ar face dreptate şi mi-aş putea aminti astăzi fiecare dintre ultimele cuvinte rostite de Carlos.

viaţa e firul ăsta de lumină suspendat între nimic şi nimic săltăm de pe întuneric pe întuneric piatra vrea să fie piatră pe vecie tigrul vrea să fie tigru vrem să fim lumină veşnică dar ne stingem un tigru vrea mereu să fie piatră şi o piatră să fie tigru în realitate suntem veşnic pietre

Gândaci

După un timp, Carlos şi tovarăşii lui de afaceri au învăţat cum să scape de intermediari. Să cumpere morfină de la depozite farmaceutice sau de la farmacii militare era riscant şi făcea ca produsul să fie mai scump. Aşa că au apelat direct la distribuitorii companiilor farmaceutice. Pe ei chiar nu-i interesa cine le cumpăra marfa. Preţul fiolelor a scăzut până la şaizeci la sută, iar câştigul s-a dublat.

LSD-ul au continuat să-l cumpere de la aceiaşi distribuitori: hipioţii porno. Au încercat să găsească şi alte surse, dar hipioţii ajunseseră să le vândă produsul aproape la preţ de distribuitor. În plus, erau de încredere. Cinstiţi, de cuvânt, eficienţi. Era uşor să negociezi cu ei şi cădeai repede la înţelegere, iar fiecare afacere încheiată o puteau celebra printr-o noapte de sex gratis.

În ciuda faptului că afacerea mergea strună, Carlos s-a gândit c-ar trebui să exploateze şi alte oportunităţi. În dorinţa lor de a fi rebeli, tinerii burghezi îşi doreau experienţe unice, dar posibilităţile erau limitate. Să te droghezi în locurile unde se asculta ilegal rock sau în timpul unui concert clandestin ori la o petrecere privată într-o vilă din Pedregal era ceva cât se poate de obişnuit. O trupă cânta, iar tinerii consumau ce aveau la îndemână: marijuana, cocaină, heroină, alcool. Apoi, tripaţi, dansau, se sărutau, meditau. Carlos simţea că lipsea ceva, că un trip colectiv ar putea duce totul în nişte zone mai imaginative. Exista, aşadar, o nişă de exploatat.

Ideea i-a venit în timp ce urmăream cele trei părţi ale unei serii la Cine de La Vega, un cinematograf imens, dar naşpa, unde se întâmpla frecvent să simţi şoareci şi gândaci alergându-ţi printre picioare. „Am să organizez proiecţii psihedelice”, a zis. În aceeaşi seară a vorbit cu

directorul cinematografului, un tip rotofei şi îndesat, care-şi tot ştergea transpiraţia de pe facă. Carlos i-a propus să închirieze sala în fiecare sâmbătă, de la zece seara până a doua zi la zece dimineaţa. Directorul a vrut să facă pe deşteptul şi i-a cerut o sumă exorbitantă. „În douăsprezece ore pot proiecta cinci filme, plus floricelele, sucurile, jeleurile, bomboanele de ciocolată şi ce mai vând eu pe-aici”. Voia să obţină un preţ de parcă sala de cinema s-ar fi umplut la fiecare film. Încăpeau opt sute de oameni. Dacă un bilet pe toată ziua costa trei pesos pentru toate cele trei proiecţii, asta însemna un peso de spectator per film. Opt sute ori cinci egal patru mii, plus banii scoşi din dulciuri: două mii. În total şase mii de pesos. În plus, îi mai trebuia ceva şi pentru paznici, pentru proiecţionist şi cele două ajutoare ale sale, cinci plasatoare şi doi vânzători de bilete, pentru că aşa cerea sindicatul.

Carlos a râs de pretenţiile rotofeiului. „În primul rând, nimeni nu merge la cinematograf între zece noaptea şi zece dimineaţa. În al doilea rând, am venit de nenumărate ori la cinemaul ăsta şi niciodată n-am văzut sala plină. În al treilea rând, o să vindem produse mult mai rentabile decât floricele sau sucuri. În al patrulea rând, îţi ofer cinci sute de pesos pe noapte, plus zece la sută din vânzări şi plătesc jumătate din sumele pentru angajaţi, cealaltă jumătate o plăteşti tu din procentul tău. Te bagi sau să mă duc la alt cinematograf?” Rotofeiul a cerut o zi ca să se hotărască. I-a zis lui Carlos că majoritatea sălilor aparţineau guvernului şi că el obţinuse postul cu ajutorul unui văr de-al lui. Ideea era că trebuia să se sfătuiască cu vărul său. „Nu, nicio zi în plus, cu atât mai puţin ca să te sfătuieşti cu altcineva”, i-a zis Carlos. „Asta e ultima mea ofertă. Te bagi sau nu?” Directorul a acceptat.

Strategia de promovare a proiecţiilor a fost gândită cu multă atenţie. Carlos era hotărât să nu le dea poliţiştilor niciun bănuţ din câştigurile sale. Nu suporta corupţia, pur şi simplu. Sean a propus pliante într-o singură culoare, în genul celor folosite pentru locaţiile ilegale sau la

petrecerile cu plată, dar Carlos i-a zis că era prea riscant. Nu-şi puteau permite să scrie nici adresa, nici ora. Poliţia ar fi putut descinde. Mai mult, ei vindeau un produs exclusivist, aşadar întâlnirile trebuiau să fie exclusiviste.

Au pornit cu binişorul. Mai întâi au făcut proiecţii pentru clienţii lor cei mai fideli şi le-au cerut să organizeze întâlniri cu prietenii lor şi să le spună despre „o nouă modalitate de a deschide porţile perceţiei”. În trei săptămâni au reuşit să adune treizeci şi doi de bărbaţi şi douăzeci şi una de femei. Toţi acei tineri de bani gata au fost dispuşi să meargă la un cinematograf dintr-o zonă periculoasă şi total necunoscută pentru ei. Le mirosea a adrenalină, a aventură, a transgresare.

A venit ziua primei proiecţii. Biletul de intrare includea douăsprezece ore de cinema, cu posibilitatea de a vedea filmul de câte ori aveai chef în acel interval, o doză de morfină sau de LSD, la alegere, şi un shot de vodcă Oso Negro. Tot ce consumai în plus se plătea separat.

Carlos a făcut rost de o copie după filmul care în acei ani făcea ravagii în materie de efecte speciale: *Iason şi argonauţii*. Conveniseră cu toţii ca filmul să ruleze toată noaptea, cu o pauză de un sfert de oră între proiecţii.

În partea din faţă a sălii au aşezat mai multe mese, pline cu pahare de plastic şi sticle de Oso Negro. Plasatoarele erau instruite să-i conducă pe spectatori la locurile lor, să-i servească şi să încaseze banii pe băutură. Dozele urmau să fie date de vânzătorii de bilete, odată cu biletul. Paznicii trebuiau să anunţe imediat dacă poliţia ar fi dat târcoale.

Prima proiecţie a fost o adevărată nebunie. Ce putea fi mai tare decât să vezi *Iason şi argonauţii* sub influenţa morfinei sau LSD-ului. Să vezi scheletele luptându-se cu oamenii lui Iason, pe Talo trezindu-se, pe Iason tăind capul hidrei, a fost o experienţă unică, şi asta era exact ce-şi dorea Carlos pentru clienţii lui. Oamenii au aplaudat, au ţipat, au cerut alte doze (iar Carlos a profitat ca să le vândă de trei ori mai scump), au băut până au căzut laţi

printre rândurile de scaune şi s-au retras doar ca să şi-o tragă în fotoliile instalate la balcon. Un succes total.

Sâmbăta următoare, numărul de spectatori s-a triplat. S-au manifestat la fel de entuziaşti. Ţipete, aplauze, unii s-au ridicat în picioare pe scaune ca să-l susţină pe Iason, câteva fete au dansat în ţâţele goale. Carlos le-a cerut la microfon să nu spună nimănui despre această „nouă văgăună a libertăţii”.

Proiecţiile de la Cine de La Viga şi-au câştigat o clientelă fidelă. Localurilor ilegale unde se asculta rock, petrecerilor, concertelor le lipsea experienţa senzorială a filmului şi intimitatea dată de sala de cinematograf. Publicul a cerut să se proiecteze numai *Iason şi argonauţii*. Nimeni nu se sătura să vadă filmul o dată şi încă o dată şi încă o dată. Era ideal pentru efectele psihedelice date de LSD. La scena cu scheletele, mulţi dintre spectatori agitau săbii nevăzute şi se luptau stând în picioare pe scaune. Alţii, mai puţini, o luau razna rău. Aveau senzaţia că mâinile li se dezintegrează sau se ghemuiau prin colţuri convinşi că nenumăratele capete ale Hidrei vor ieşi din ecran ca să-i mănânce. Morfina stârnea ţipete de veselie de fiecare dată când Iason mai depăşea câte un obstacol în drumul său către lâna de aur, sau, din contră, îi făcea să adoarmă în timp ce şi-o trăgeau pe rândurile din spatele sălii. Tuturor acestor tineri narcotizaţi le plăcea la nebunie să ştie pe de rost dialogurile, fiecare întorsătură de situaţie, rezultatul fiecărei lupte. Proiecţiile căpătaseră numele de „călătoria lui Iason”, iar spectatorilor li se zicea Iasoniţii sau Meduzele.

Carlos a rezistat tentaţiei de a extinde afacerea şi la alte cinematografe, în ciuda presiunilor lui Sean şi ale Castorului Turbat. Dacă s-ar fi extins, ar fi putut atrage atenţia poliţiştilor corupţi, vreunui politician venal, sau chiar să le dea idei altor grupuri care făceau trafic cu altfel de substanţe, cum era grupul Nazis.

Două sute de spectatori i s-a părut cam mult lui Carlos şi a făcut tot ce-a putut ca să ţină lucrurile departe

de ochii lumii. A întocmit cu minuţiozitate o fişă cu datele personale ale fiecărui spectator. Data naşterii (minorilor nu le permitea să intre), domiciliul şi numărul de telefon şi dacă fusese printre primii clienţi sau venise la recomandarea altcuiva. A gândit nişte parole şi i-a dat fiecărui client un cod secret. Dacă numele, parola şi codul nu coincideau, nu putea intra. Accesul era la fel de bine controlat ca la un club privat.

Pe toţi angajaţii i-a plătit baban ca să evite nemulţumirile şi bârfele. I-a mai dat ceva în plus şi directorului ca să fie şi acesta mulţumit şi să-şi ţină gura. Pe Sean l-a făcut responsabil cu logistica, iar pe Castorul Turbat cu paza. Carlos a fost extrem de atent la toate detaliile, mai puţin la unul: i-a permis accesul unei brunete de douăzeci de ani, frumoasă foc, dar nebună de legat, care, atunci când lua doză dublă de LSD, se fâţâia cu ţâţele goale printre rânduri şi care s-a dovedit a fi verişoara lui Josue, exact acel Josue din grupul băieţilor cuminţi.

M-a uimit numărul mare de televizoare. În sala de mese, în sălile comune, în încăperile gardienilor, pe coridoare. Asta era diferenţa dintre o puşcărie americană şi una mexicană. În cea mexicană nu existau televizoare. Nici măcar unul singur. Puşcăria americană părea un altar închinat voluminoaselor aparate cu antene de cameră. Deţinuţii mexicani îşi petreceau timpul jucând cărţi şi şotron sau punând la cale bătăi cu pumnii. Deţinuţii americani zăceau ca tâmpiţi în faţa televizorului, ore în şir, uitându-se la concursuri sau la ştiri scandaloase. În rest, închisorile din Mexic şi cele americane se asemănau: ziduri scorojite, miros de excremente, urlete, priviri ameninţătoare, celule supraaglomerate, şobolani, gândaci, priciuri de beton, frig sau căldură insuportabile, ventilatoare stricate, deţinuţi privilegiaţi, rasism, discriminare socială.

Sean a ajuns într-o închisoare din Texas, Diego în cea din Lecumberri. Amândoi s-au adaptat rapid la viaţa de puşcăriaş.

Pe Sean l-au respectat din prima. Era un veteran de război rănit pe câmpul de luptă, închis mai întâi într-o puşcărie din Mexic şi care suporta durerile cronice cu care se alesese de pe urma războiului fără să se plângă de absenţa morfinei. Nimeni nu s-a pus cu el. Castorul Turbat a învăţat repede regulile puşcăriei din Lecumberri. Având şcoala vieţii, şi-a dat seama imediat care erau polurile de putere şi cine le conducea. A ştiut cum să negocieze cu ei şi a mai cerut şi ajutorul lui Pedro Jara. Membrii din grupul Nazis infiltraţi în închisoare l-au apărat. Pedro Jara nu i-a cerut nimic la schimb. Amândoi erau din Unidad Modelo şi asta era destul pentru a-i oferi protecţie.

Lui Sean i-au propus să-şi ispăşească pedeapsa într-o închisoare americană. Tatăl lui a vorbit cu un prieten de-al său, un senator, ca să intermedieze acordul cu autorităţile mexicane. S-a apelat la jurisdicţia din Texas pentru ca Sean să fie primit într-una dintre închisorile de-acolo. Sean s-a întors în ţara în care se simţea străin, dar, spre norocul lui, a nimerit într-o puşcărie unde deţinuţii majoritari erau mexicani sau americani cu origini mexicane. S-a simţit printre ai lui. Vorbea cu ceilalţi deţinuţi numai în spaniolă şi refuza să vorbească englezeşte cu gardienii.

Mi s-a permis să-l vizitez la închisoarea texană, pentru că nu era una de maximă securitate. Mai mult, mi s-a permis să-l văd în curtea interioară a puşcăriei. Ca să ajung până la el, a trebuit să trec prin mai multe birouri, să străbat coridoare mărginite de celule, ateliere şi să suport zecile de televizoare deschise. L-am rugat să mă ajute să mă răzbun. Deja îşi făcuse un plan ca să-l termine pe Zurita şi aştepta doar să iasă din puşcărie pentru a-l pune în aplicare.

Isteţ, Castorul Turbat a obţinut să fie închis pe palierul cu deţinuţii „gulere albe”: bancheri frauduloşi, delapidatori mărunţi şi şantajişti. Aşa n-a trebuit să împartă celula cu ucigaşi sau schizofrenici. A avut ceva probleme, pentru că era un tip arţăgos, dar până la urmă scăpa basma curară datorită violenţei cu care se bătea

sau, atunci când inamicii erau prea mulţi, datorită intervenţiei celor din grupul Nazis. Treptat, gardienii l-au mai îmblânzit cu ajutorul bătăilor şi pedepselor, aşa că n-a avut de ales şi a trebuit să înveţe să-şi cumpere liniştea.

La Castorul Turbat am fost de puţine ori. Dacă nu erai rudă apropiată cu deţinutul, era greu de intrat în puşcăria din Lecumberri, dar până la urmă tot am reuşit să mă strecor. Castorul Turbat fusese condamnat la cincisprezece ani de închisoare. Zurita i-a scornit tot soiul de delicte. Diego nu numai c-a promis să mă ajute să mă răzbun, ci a şi jurat că, atunci când va ieşi din închisoare, va face totul ca să se răzbune şi el.

Trecuseră trei săptămâni de când înainta pe teritorii tot mai neprimitoare. Nici urmă de wapiti, cerbi, bivoli. Carnea era din ce în ce mai puţină. Amaruq a drămuit-o: o parte pentru capcane, o parte pentru el. În ciuda foamei şi-a lipsei de vânat, lupii adulmecau capcanele, dar nu se atingeau de carne.

Amaruq începuse să aibă coşmaruri şi halucinaţii. De mai multe ori, în plină zi, l-a întâlnit pe bunicul său. Bătrânul scruta orizontul în căutarea lupilor, lua urmele haitei, adulmeca aerul îngheţat al dimineţilor pentru a le simţi mirosul. Au mers zile în şir unul lângă celălalt, tăcuţi. Când oboseala îl făcea pe Amaruq să se prăbuşească în zăpadă, bunicul său se ducea la sanie, tăia două bucăţi de carne de wapiti, le prăjea la foc şi i le aducea. Se aşezau pe dâmburi de zăpadă ca să mănânce. În unele nopţi îl auzea pe bunicul lui mormăind cuvinte fără înţeles. Amaruq încă nu învăţase limbajul morţilor.

Într-o după-amiază a văzut în depărtare o siluetă prăbuşită în pădurea ninsă. Halucinaţiile îl făcuseră să nu se mai încreadă în simţurile lui, aşa că s-a apropiat cu mare băgare de seamă. Era o lupoaică tânără. Slabă, numai piele şi os, lipsită de puteri, învinsă de inaniţie. Peste tot în jurul ei se vedeau zeci de urme de lup, iar printre ele – extrem de clare – cele imense ale lui Nujuaqtutuq. Era limpede că haita încercase s-o ajute să

scape cu viaţă.

Amaruq a observat restul haitei pierzându-se printre pini, la vreo trei sute de metri depărtare. A dus puşca la ochi şi l-a căutat prin lunetă pe Nujuaqtutuq. N-a reuşit să-l vadă. A încercat să se pună în pielea marelui lup. Unde îşi conducea haita, dacă nu spre o moarte sigură? Lupoaica asta era prima victimă a deciziilor lui greşite.

Amaruq a îngenuncheat lângă lupoaică. Subnutriţia îi provocase căderea părului. Respira cu greutate şi din când în când tremura din tot corpul. Amaruq şi-a pus mâna pe spinarea ei. Lupoaica şi-a mişcat puţin capul pentru a-l vedea şi apoi şi l-a lăsat iarăşi în zăpadă. A scos cuţitul cu gândul de-a o ucide, dar bunicul său l-a oprit. Amaruq s-a întors spre el. „De ce?” l-a întrebat. Bătrânul s-a uitat în ochii lui câteva secunde, apoi s-a dus la sanie şi a revenit cu o capcană. A fixat-o la un metru de lupoaică. Apoi s-a dus după altă capcană şi apoi după alta şi apoi le-a fixat pe toate în cerc în jurul lupoaicei. Abia atunci Amaruq a înţeles: cercul acela de capcane din jurul lupoaicei era obligatoriu. Cu siguranţă ceilalţi lupi aveau să se întoarcă după ea. Au instalat împreună toate capcanele. Apoi bunicul său a dispărut din nou.

Lui Amaruq i s-a făcut milă de lupoaică. Ar fi trebuit să-i curme suferinţa pe loc, dar trebuia să-l vâneze pe Nujuaqtutuq cu orice preţ. S-a înserat. Pentru prima dată după săptămâni întregi, norii s-au împrăştiat şi Amaruq a văzut soarele apunând dincolo de pâlcurile de pini. A instalat cortul înainte de lăsarea întunericului. De afară i-au ajuns din nou la urechi bâiguielile bunicului său. S-a învelit în blăni şi a închis ochii.

În acea noapte vântul nu a bătut deloc. Lumina lunii. Tăcere. Liniştea albă a păşunilor. Amaruq a reuşit să doarmă aşa cum nu mai dormise de multă vreme. Dormea adânc când a simţit o mână pe umăr, scuturându-l. A deschis ochii. Bunicul său îl privea fix. Epuizat, a încercat să adoarmă la loc, dar bunicul lui nu i-a dat pace. Amaruq s-a ridicat în capul oaselor pentru a se trezi. Se crăpa de

ziuă. Bunicul s-a întors cu spatele la Amaruq ca să deschidă uşa cortului şi a făcut semn spre afară. Amaruq şi-a pus pe spate haina din blană de ren şi a ieşit din cort. Soarele abia răsărit l-a orbit. Amaruq a mijit ochii. Bunicul său l-a prins de braţ şi a arătat către păduricea de pini. Acolo, lângă lupoaica deja moartă, stătea prins în capcană Nujuaqtutuq, marele lup cenuşiu.

Amaruq s-a apropiat pentru a se asigura că era el. Nujuaqtutuq s-a repezit să-l atace, târând după el capcana grea care-i prinsese un picior din spate. Lanţul prins în jurul copacului nu i-a permis lupului să ajungă până la Amaruq. Smucitura aproape că i-a smuls piciorul. Un şuvoi de sânge a ţâşnit din rană. Nujuaqtutuq s-a întors ca să muşte capcana. Colţii săi puternici s-au izbit de fier. Nu, asta nu mai era o halucinaţie.

Amaruq s-a dus la cort ca să ia puşca. A pus pe ţeavă ultimul glonţ, a tras piedica şi s-a apropiat de lupul care începuse să-şi roadă piciorul ca să scape din capcană. În jurul lui, sângele înroşea zăpada. Oasele lui zdrobite se iţeau prin pielea muşcată. Nujuaqtutuq s-a uitat din nou, cu ochii lui galbeni, la Amaruq. Şi-a arătat colţii în timp ce mârâia încet. Era un animal superb şi puternic. Amaruq a dus puşca la ochi. A ochit fruntea lupului şi a tras piedica puştii. A inspirat adânc. A început să apese uşor trăgaciul, dar exact în momentul împuşcăturii a simţit ceva ce-i împingea arma într-o parte. Glonţul s-a înfipt lângă Nujuaqtutuq. Bunicul său deviase împuşcătura. Amaruq s-a întors spre el, furios. „De ce?” i-a strigat. S-au privit în ochi câteva momente, apoi bătrânul a dispărut printre razele de soare. Amaruq a vrut să-l urmeze, dar s-a lovit de aerul îngheţat al dimineţii. „De ce?” a strigat el din nou. Strigătul a răsunat în nesfârşirea împădurită din jur, fără răspuns.

Detunătura împuşcăturii nu l-a speriat pe Nujuaqtutuq. A rămas în aceeaşi poziţie, sfidător. Amaruq irosise ultimul glonţ. Acum trebuia să-l ucidă pe marele lup cu cuţitul sau cu mâinile goale. Avea să găsească

momentul potrivit pentru a o face.

Ultimele cuvinte auzite de la bunica: „Vrei să-ţi fac ceva de mâncare?”

Ultimele cuvinte auzite de la mama: „Ai grijă, ne întorcem marţi”.

Ultimele cuvinte auzite de la tata: „Profită că nu vom fi acasă şi fă-ţi curat în cameră?

Ultimele cuvinte auzite de la Carlos:

Tabere înainte de dezastru, duceam o viaţă fericită. Mă distram în cartier, îmi făcusem prieteni la noua şcoală şi profesorii mă susţineau, aveam note bune, jucam baschet foarte bine şi fotbal aşa şi aşa, avusesem câteva prietene, vorbeam o limbă străină, mă gândeam să merg la facultate, ştiam să mă apăr pe stradă şi câştigam bani frumoşi ajutându-l pe Carlos la afacerea lui cu şinşile. Dar roiul m-a împresurat brusc şi furnicile morţii au devorat totul.

După dispariţia părinţilor mei, unchiul din partea mamei a insistat să mă duc să locuiesc cu familia lui în San Antonio, Texas. Mi-a zugrăvit o viaţă ideală: o familie gata să mă primească în sânul ei, o universitate excelentă, prieteni, plimbări. Era un om bun şi-mi făcuse o ofertă generoasă şi din toată inima, dar nu mă vedeam trăind în Statele Unite. A fost singurul care m-a sunat săptămânal, căruia i-a păsat cu adevărat dacă aveam bani de trăit, pentru a-mi plăti şcoala, pentru a mă deplasa. Celelalte rude apropiate, unchi şi mătuşi, deşi se dovediseră peste poate de îngrijorate pentru mine în timpul înmormântării, s-au mulţumit până la urmă să mă sune de câteva ori ca să ştie cum o mai duceam şi gata. Se grăbeau să încheie convorbirea. „Bună, Juan Guillermo. Ce mai faci?

— Aşa şi-aşa.

— Da, îmi dau seama. E greu, dar o s-o scoţi la capăt. Să ştii că şi pe mine mă doare că părinţii tăi nu mai sunt, dar asta e viaţa, trebuie să mergem mai departe.

— Nu, mătuşă, viaţa nu e aşa.

— Da, dragul meu, o scoţi tu la capăt. Poate venim pe

la tine la sfârşitul ăsta de săptămână, dacă nu reuşim, o lăsăm pe următorul. Să fii cuminte şi să ai grijă de tine” Apoi închideau. îi înţeleg. Ce-ar fi putut face dacă le-aş fi zis că mi-era foarte rău? Să mă ia acasă la ei? Să-mi împrumute bani? Nu. Ei aveau viaţa lor şi n-aveau chef ca moartea să le-o infecteze. Nu aş fi acceptat niciodată să locuiesc la ei, iar cu banii oricum stăteau prost. Două dintre mătuşile mele şi unul dintre unchii mei aveau copii mici, niciunul mai mare de şase ani. Ce să fi căutat în casa lor un tip de şaptesprezece ani, orfan până-n măduva oaselor?

Da, moartea a dat buzna în viaţa mea şi a făcut-o praf. Dar eram hotărât să n-o las să mă tragă după ea. Nu, pe mine nu. Nu. Cu siguranţă nu.

Era un ger de crăpau pietrele. Termometrul arăta minus şase grade, dar băieţii cuminţi practicau kata fără cămaşă pe ei. „Respiraţi cu diafragma”, ordona Humberto, care, la bustul gol, părea să se afle pe o plajă în plin soare. „Frigul e în mintea voastră, durerea e în mintea voastră, înfrângerea e în mintea voastră. Învingeţi”. Unii dârdâiau din tot trupul, cu buzele vinete, cu pielea înroşită. Dar nu se plângeau. Era de-ajuns să te lamentezi o singură dată, şi riscai să fii exclus din grup. Iar asta însemna dezonoarea. Să aparţii Mişcării Tinerilor Catolici, să reprezinţi valorile inculcate de familiile lor conservatoare, să aperi religia, să lupţi pentru morala creştină, toate acestea erau motive de nemăsurată mândrie. îi înflăcăra ideea de a se păstra neatinşi în mijlocul putrefacţiei generale.

După părerea lui Humberto, lupta împotriva frigului muşcător îi făcea mai zdraveni. Aerul îngheţat al munţilor le purifica mintea şi trupul. Era un exerciţiu care-i pregătea pentru luptă. Mă uitam la ei de la distanţă, înfofolit într-un pulover de lână. Apiţă, pe care-l chemasem să vină cu mine, mi se plângea clănţănind din dinţi: „Futu-i! M-ai prostit să vin la tâmpenia asta”.

Într-o miercuri, după reuniune, Humberto a venit la mine. „La sfârşitul ultimei săptămâni din fiecare lună

organizăm o tabără în Las Monjas şi vrem să vă invităm, pe tine şi pe prietenii tăi” Din descrierea lui, totul părea distractiv: corturi, foc de tabără, pescuit de păstrăvi pe râu, lecţii de karate şi judo, discuţii, drumeţii, căţărări, ciroliene. Ştiam că nu erau altceva decât minciuni, altele dintre multele sale argumente false cu care încerca să mă ademenească în rândul grupării. Prozelitismul dus la fanatism se ascunde întotdeauna în spatele unei atmosfere destinse şi al unui zâmbet fals. Am acceptat, nu doar pentru a-i ţine sub observaţie, ci şi pentru că eram atras de creştinismul lor înflăcărat şi de morala lor incoruptibilă.

Dintre toţi prietenii mei, numai Apiţă a vrut să vină cu mine. Lui îi plăcea să meargă la iarbă verde, aşa c-a crezut minciuna pe care-o construisem pe minciunile lui Humberto. „Cred c-o să ne distrăm pe cinste”, i-am zis. Mai fals de-atât nu putea să sune. Cine ar fi putut să se distreze cu asemenea indivizi?

Am ajuns vineri după-amiază. Băieţii cuminţi au instalat opt corturi, câte unul pentru trei participanţi. Apiţă şi cu mine am avut un cort numai pentru noi, cel mai îndepărtat de tabără. La cină am mâncat nişte cornuri cu lapte îndoit cu apă. La ora opt, Humberto a cerut ca toate lanternele să fie stinse. Tabăra a rămas în beznă. În următoarele minute s-a auzit o rumoare crescândă: băieţii cuminţi ziceau Tatăl Nostru. Apoi, aproape la unison, au încheiat rugăciunea cu un amin răsunător.

La patru dimineaţa, Antonio ne-a dat deşteptarea cu ajutorul unui fluier. „Sus, la micul dejun? Apiţă s-a întors pe-o parte şi s-a ghemuit în sacul de dormit. „Tâmpiţii ăştia-s duşi rău cu capul”, a şoptit în timp ce Antonio sufla în fluier de mama focului.

Băieţii cuminţi au ieşit din corturi cu lanterne în mâini. Unii s-au apucat să adune lemne, alţii aprindeau focul sau pregăteau micul dejun: o oală uriaşă de ciocolată cu apă şi mai multe tigăi cu ouă jumări. Niciunul nu se încotoşmănase pentru a se proteja de gerul cumplit. Purtau doar tricouri albe.

M-am hotărât să ies şi eu aşa. Apiţă a făcut ochii mari la mine. „Ce dracu', Cinci, ai luat-o razna şi tu? M-am întors şi i-am aruncat o privire hotărâtă. „Să nu-şi închipuie ăştia că ei sunt mai bărbaţi decât mine”, i-am zis şi am ieşit. Frigul m-a lovit în plin, dar am început să respir aşa cum explicase Humberto şi treptat m-am încălzit.

După micul dejun, un preot tânăr a ţinut o slujbă de vreo oră şi jumătate. Predica lui a fost plină de parabole şi alegorii. Cuvintele sale le-au mers băieţilor cuminţi direct la suflet. În realitate, toate predicile alea erau destul de seci. Retorică pură, lipsită de substanţă.

Imediat după slujbă, Humberto ne-a adunat pe toţi. Urma să alergăm cinci kilometri la deal. Am pornit în grup. Graşii, ca Josue şi Lalo, rămâneau mereu în urmă sau vomitau, epuizaţi. Humberto, având o condiţie fizică de invidiat, mai cobora până la noi ca să-i impulsioneze. „Haideţi, nu ne faceţi de ruşine. Daţi-i bătaie”. Îi apuca de braţ, obligându-i să continue. Şi nenorociţii ăia, împiedicându-se, se vedeau obligaţi să se opintească la deal fără oprire.

Nimeni nu putea să renunţe. Nimeni. Nu ştiu cum de nu mi-am dat seama că Tinerii îl Urmează pe Cristos era, de fapt, o adevărată armată. Aripa paramilitară a Mişcării Tinerilor Catolici. Humberto era comandantul ales să organizeze acele escadroane neoficiale ale morţii, iar toţi ceilalţi îi executau ordinele fără să crâcnească.

După cursa de cinci kilometri, a urmat un antrenament extenuant de arte marţiale. Eu şi Apiţă n-am avut voie să participăm, doar să ne uităm. S-au antrenat aplicându-şi lovituri pe bune. Nu mimau doar, cum ar fi fost firesc. Se loveau dur. Iar Humberto striga: „Rezistaţi durerii. Durerea e în mintea voastră? câţiva s-au ales cu nasul şi gura însângerate, alţii cu pometii tumefiaţi sau cu dureri groaznice de picioare de la loviturile primite. Cum nu aveau voie să se plângă, cei loviţi se retrăgeau discret, unii cu lacrimi în ochi, se ştergeau de sânge şi reveneau

pentru a continua să se bată.

La două după-amiaza, au început pregătirile pentru prânz. „Mâncaţi la micul dejun ca nişte regi, la prânz ca nişte nobili şi la cină ca nişte cerşetori”, a zis preotul. Pentru băieţii cuminţi, să prânzeşti „ca nişte nobili” însemna să fierbi legume, orez şi gheare de pui, toate aruncate într-o oală uriaşă. Şi gata. O fiertură cam insipidă. Frugalitate şi disciplină.

Activităţile „recreative” au constat în câteva miuţe, jucate cu greu pe terenul pietros. Pescuitul de păstrăvi, tiroliana şi căţăratul au fost promisiuni deşarte. În schimb, la începutul şi la sfârşitul fiecărei activităţi, spuneau rugăciuni. De fiecare dată încheiau cu „îmi voi da viaţa pentru dumnezeu şi fi-voi răsplătit pentru acţiunile mele”. Criminali de căcat. Nu şi-au dat viaţa pentru nimeni şi au scăpat nedepsiţi pentru crimele lor fanatice.

La întoarcerea cu autobuzul, Humberto s-a aşezat lângă mine. Am schimbat câteva banalităţi. Mi-a zis că vrea să participe la un maraton. „Îmi doresc asta de mic copil”, mi-a zis. Eu i-am spus despre visul meu de a ajunge fotbalist sau baschetbalist profesionist. A părut interesat. M-a întrebat dacă aveam de gând să urmez o facultate şi i-am zis că da, că aş vrea să fiu veterinar sau scriitor. A zâmbit. „Scrisul nu e întotdeauna un lucru bun”, mi-a zis şi niciodată n-am înţeles de ce a spus asta. Mi-a zis ce mult mă plăceau băieţii din grup, cât de repede mă integrasem. „La cei paisprezece ani ai tăi, ştii foarte multe”, mi-a zis, „citeşti Biblia şi alegi fragmente interesante”. Nu ştiam unde bate. Ce era cu toate acele complimente? Humberto s-a asigurat că nimeni nu-l putea auzi, după care s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit: „În ultima sâmbătă a fiecărei luni, ne reunim pentru a primi noi membri. E o ceremonie privată despre care nu trebuie să mai afle nimeni. Nici fratele tău, nici prietenii tăi. Vrem să faci parte din mişcare. Te vom primi cu braţele deschise”, a zis şi a zâmbit larg.

Aşadar de asta umblase cu complimente: ca să

pregătească terenul pentru a mă racola. M-am simţit satisfăcut. Datoria mea de a-i spiona funcţionase perfect. Carlos avea să fie mândru de mine. „Trebuie să mă tund?” l-am întrebat. Humberto mi-a zâmbit din nou. „Fireşte că nu. Cristos avea plete, ca tine. Vei vedea tu singur mai târziu dacă e cazul să-l porţi ceva mai ordonat. Ne vedem sâmbătă?” Am dat din cap că da. Humberto m-a strâns amical de ceafă şi a zâmbit binevoitor. M-am uitat la şoseaua neagră. Se lăsase noaptea.

Ne-a luat destul de mult până să-l băgăm pe Colţ în casă. Abia am reuşit să-l ţinem toţi trei. Ne lovea, mârâia, încerca să scape. Palmele ne erau pline de băşici de la lanţ. Fraţii Prieto râdeau văzându-ne cum ne chinuiam şi mă luau peste picior. „O să te mănânce de viu”, mi-au zis. Veterinarul se ţinea deoparte, mulţumindu-se să se uite la noi. Nu părea să se bucure de spectacol. Dimpotrivă, s-ar fi putut spune că mă privea cu simpatie, în ciuda faptului că-l lovisem. Domnul Prieto s-a apropiat de mine. „Băiete, lasă-l pe veterinar să-l adoarmă. Nu te poţi pune cu câinele ăsta? Chiar era un om bun. Îngrijorarea lui era sinceră. „Nu”, i-am zis eu, încăpăţânat, „vreau să am grijă de el”. A dat din cap cu amărăciune. Era evident că nu puteam stăpâni bestia aia furioasă şi de neîmblânzit. Dar mă hotărâsem să-l salvez, aşa că nu mai puteam da înapoi. „Veterinarul e aici, l-am plătit. Încă te mai poţi răzgândi? „Nu”, am repetat. Domnul Prieto a ridicat din umeri, s-a dus la fiii lui şi le-a ordonat să-l urmeze în casă.

Colţ nu s-a liniştit nici măcar pentru o secundă. Avea o energie nesfârşită. Ne-am luptat cu el vreo oră până când am reuşit să-l băgăm în garajul casei mele. Când l-a văzut pe King, Colţ s-a năpustit asupra lui. King a luat-o la goană pe scări în sus. Colţ ne-a tras după el. Pentru că tot încercam să-l oprim, Colţ a schimbat brusc direcţia şi s-a izbit de televizor, făcând ţăndări ecranul. Era, literalmente, un lup cu blană de sticlă.

Toţi trei aveam mâinile sângerânde. În casă, Colţ s-a întors spre noi ca să ne atace, obligându-ne să ne mişcăm

în cerc ca să scăpăm. Răţoiul s-a întors spre mine. „Nu mai pot”, a zis. „Nici eu”, a zis Tontu. Şi eu eram epuizat. „Ajutaţi-mă să-i duc măcar în patio”, i-am rugat. „Nu-mi mai simt braţele”, a zis Răţoiul, „poate mai încolo, după ce se mai linişteşte”. „Bine”, le-am zis, „la trei îi daţi drumul şi ieşiţi în fugă. Nu uitaţi să închideţi uşa după voi. Unu, doi... trei”. Tontu şi Răţoiul au ieşit valvârtej. Am rămas singur cu Colţ. A părut să se liniştească, dar imediat ce-am slăbit lanţul, a sărit să mă muşte. M-a izbit cu botniţa în picioare. Cât pe ce să mă dea jos. S-a repezit din nou la mine şi a trebuit să mă apăr cu un scaun. M-am ghemuit, am legat lanţul de unul dintre picioarele mesei din sufragerie şi am luat-o la fugă pe scări. Colţ a vrut să fugă după mine, dar nu a putut de lanţ. L-am dus pe King în camera lui Carlos şi m-am închis împreună cu el. Auzeam cum Colţ încerca să se elibereze. Zgomot de scaune, sticle sparte, vase făcându-se ţăndări. Şi apoi, într-un târziu, linişte.

După o oră, m-am hotărât să văd ce e cu el. Am tras cu ochiul din capul scării şi l-am văzut pe Colţ întins pe jos. Părea să se fi liniştit, în sfârşit. Nu reuşise să scape de lanţ şi târâse masa prin toată sufrageria. Făcuse praf parterul. Avea să mă coste o avere să-l reamenajez.

M-am întors în cameră. Îngrozit, King se refugiase în baie. Imediat ce m-a văzut, a dat din coadă, fără să iasă din baie. L-am chemat şi a venit speriat şi s-a aşezat pe pat. Îmi ardeau palmele. De la atâtea smucituri, îmi ajunseseră aproape carne vie. Braţele mă dureau atât de tare, încât nu eram în stare să le ridic.

M-am întins pe pat lângă King. Încă părea speriat. Pe când era un căţeluş, fusese jucăuş şi neînfricat. După ce a fost înjunghiat, a devenit bănuitor şi fricos. Avea şase ani când s-a întâmplat. A ieşit într-o noapte, imediat ce am deschis poarta casei, şi a luat-o la fugă spre Rio Churubusco. A traversat în goană şi a scăpat necălcat de maşini. Tata a încercat să se ţină după el, dar King s-a făcut nevăzut în bezna terenurilor virane. Până la urmă,

King a ajuns pe străduţele din San Andrés Tetepilco. Acolo a dat peste un beţiv cu care a vrut să se joace. A sărit pe el. Beţivul s-a speriat, a scos un cuţit şi i l-a înfipt în bot. Aproape că i-a tăiat maxilarul. King a căzut şi s-a zbătut în noroi. Ne-am dat seama de toate astea când ne-am luat după dâra de sânge şi l-am găsit pe beţiv întins pe o bancă, cu cuţitul în mână.

King a încercat să se întoarcă acasă, dar pierduse atâta sânge, încât a căzut leşinat într-o baltă de la marginea drumului. Tata l-a găsit după câteva ore – era inconştient şi abia mai respira. L-a adus în braţe până acasă, l-a pus pe bancheta din spate a maşinii şi l-a dus la veterinar. Paisprezece copci i-a pus. A zis că are nevoie de odihnă. L-am închis pe King în curtea din spate. A zăcut acolo, zile şi nopţi, nemişcat. Într-o zi m-am dus să-l văd. Un şir de furnici se întindea până la rana lui, intrându-i în gură. Furnicile cărau bucăţele de sânge închegat. M-am înfuriat şi am început să le strivesc cu piciorul, credeam c-aveau să-l devoreze pe King. A durat vreo două luni până şi-a revenit complet. Falca nu i-a mai stat niciodată cum ar fi trebuit. Când dădea aerul afară, îi vibra răsunător.

Am stat o vreme moţăind în pat, lângă King. Junghiurile din palme m-au trezit de mai multe ori. După două ore, cineva a sunat insistent la sonerie. Colţ a înnebunit din nou şi a început să târască masa dintr-o parte într-alta. Am dat fuga în camera părinţilor mei şi am deschis fereastra ca să văd cine suna la poartă. Era Fernando. „Ce e?" l-am întrebat. A ridicat o mână în care ţinea un teanc de hârtii. „Actele lui Colţ", mi-a zis, „pedigriul, carnetul de sănătate şi observaţiile veterinarului". „Cobor", i-am strigat.

N-am avut curajul s-o iau prin sufragerie. Nu voiam să-l aţâţ şi mai tare pe Colţ. Am urcat pe acoperiş, am străbătut terasa şi am trecut pe casa familiei Avalos. Am coborât, am sărit zidul curţii şi m-am dus la Fernando. Mi-a dat teancul de hârtii. Le-am răsfoit. Radiografii, operaţii, vaccinări şi câteva pliante în engleză cu genealogia lui Colţ

şi un îndrumar de îngrijire, alimentaţie şi antrenament.

În faţa casei familiei Prieto, câţiva muncitori încărcau mobilă într-un camion. „La cât plecaţi?” l-am întrebat. „La patru. Ăsta e ultimul transport”. Am tăcut amândoi o vreme. „Să ai grijă de Colţ”, mi-a zis. „Normal. Puteţi veni să-l vedeţi când aveţi chef”, i-am spus. Ne-am îmbrăţişat şi Fernando a luat-o spre casa lui. Nu s-a mai întors niciodată în cartier şi nici n-am mai auzit vreodată de el.

Nu ştiu dacă Colţ o să mă ucidă. Dacă o să-l omoare pe King. Dacă va devora papagalii. Ce va fi dacă Chelo se va întoarce la mine, va deschide uşa de la intrare cu cheia pe care i-am dat-o, va intra, iar Colţ se va năpusti asupra ei şi o va sfâşia? Ce m-aş face cu încă un mort? Nu mai e loc de încă unul. Nu mai încape niciun mort în nişele funerare din creierul meu. E plin ochi. Nu mai încăpea nici Colţ, de asta l-am salvat.

Îmblânzire

Cu câteva luni înainte de moartea lui Carlos, nişte străini au închiriat casa familiei Richard. Doi bărbaţi şi o femeie. Amândoi bărbaţii erau atletici şi purtau întotdeauna blugi. Unul blond, celălalt brunet, cu ochi negri. Ea subţirică, cu braţe puternice, cu pielea albă, ochi căprui-deschis, foarte atractivă. Toţi trei aveau în jur de treizeci de ani. Am crezut că erau fotbalişti, iar ea soţia unuia dintre ei. Înţelegeam ceva – ceva din limba pe care o vorbeau. Cuvinte disparate. Am aflat că închiriaseră casa pentru o jumătate de an.

La început, tot ce ţinea de ei era un mister. Plecau de acasă la amiază, într-un Datsun alb, şi se întorceau seara târziu. Într-o după-amiază, în timp ce povesteam pe acoperişul doamnei Carbajal, am auzit un răget venind din curtea lor. Ne-am apropiat ca să vedem despre ce era vorba. Femeia se juca cu un pui de tigru. Felina sărea pe ea şi o muşca uşor.

— Băga-mi-aş! Un tigru! a exclamat Apiţă.

Femeia s-a întors şi ne-a surprins uitându-ne la ea.

— Bună. Vreţi să vă jucaţi cu el? ne-a întrebat,

vorbind cu accent străin.

Am coborât de pe acoperiş. Tânăra ne-a deschis poarta şi am intrat în curte. Deşi era doar un pui, tigrul impunea respect.

— Apropiaţi-vă, a zis tânăra zâmbindu-ne.

Ne-am apropiat. Puiul de tigru s-a uitat la noi şi a sărit brusc pe Tontu, care s-a speriat şi a început să ţipe. S-a speriat şi tigrul şi s-a ascuns într-un colţ al curţii.

— Se joacă, ne-a asigurat femeia cu accentul ei neobişnuit.

Pe ea o chema Marfa, iar ei se numeau Braulio şi João. Lucrau toţi trei la un circ. Erau dresori de animale sălbatice, originari din Rio de Janeiro. Închiriaseră casa pentru şase luni pentru că atât avea să stea circul în Ciudad de México.

Până la urmă am ajuns să trecem des pe la ei ca să ne jucăm cu tigrul şi am sfârşit prin a ne împrieteni. Ne invitam frecvent la masă. Găteau mâncare braziliană, cum ar fi moqueca de peixe[10] sau creveţi cu cocos. Ea se săruta când cu unul, când cu celălalt, fără nicio jenă. Ba chiar ne-au spus că dormeau toţi trei împreună. Obişnuit cu purtarea mai rezervată a celor din Ciudad de México, francheţea lor braziliană mă atrăgea irezistibil.

Toţi trei se antrenau zilnic. Ieşeau devreme la alergat şi apoi ridicau greutăţi în curte. João mi-a zis că trebuiau să se menţină în formă. „Leii şi tigrii simt dacă eşti puternic sau slab. Dacă eşti slab, te omoară”.

Vorbeau vreo patru, cinci limbi străine şi nu a durat mult până să stăpânească şi spaniola. Pentru că ajungeau în totul felul de ţări, munca şi viaţa lor îi obliga să înveţe limbi străine. După două luni de la sosirea lor în Mexic puteau să poarte o conversaţie fără să strecoare cuvinte în portugheză.

Într-o dimineaţă, Braulio ne-a zis că aveau să-şi repete numărul şi ne-a întrebat dacă vrem să mergem să-i vedem. Era luni, o zi în care circul nu dădea spectacole,

10 Ceva între de borş şi tocană de peşte.

aşa că ei profitau pentru a-şi îmbunătăţi numărul şi pentru a gândi numere noi. Am acceptat fără să mai stăm pe gânduri.

În absenţa publicului, cortul părea uriaş. Probabil că încăpeau în el o mie de oameni. Braulio ne-a zis să ne aşezăm pe nişte scaune, la vreo doi metri de cuşcă. Ne-a atras atenţia să nu ne apropiem de gratiile cuştii. Oricând unul dintre tigri ar fi putut să ne apuce cu laba.

— Poţi să scoţi tigrul din junglă, dar nu poţi scoate jungla din tigru, a zis Braulio.

Maria şi Braulio s-au aşezat în mijlocul cuştii. João a băgat în cuşcă patru tigri şi patru lei. Gâfâitul lor sălbatic se putea auzi cu uşurinţă. Braulio a pocnit dintr-un bici şi felinele s-au aşezat fiecare pe câte o bancă. Antrenamentul începuse. Ascultând de ordinele celor trei dresori, felinele au sărit prin cercuri, s-au deplasat urcate pe nişte mingi mari şi au făcut schimb de locuri sărind în acelaşi timp.

João s-a aşezat lângă noi, în timp ce Braulio şi Maria au continuat antrenamentul.

— Vă place? ne-a întrebat João.

— La culme, i-a răspuns Răţoiul. E ceva să-i vezi atât de aproape.

— Vrea careva dintre voi să intre cu noi în cuşcă? ne-a întrebat João.

— Eu nici din greşeală, a răspuns Tontu fără să stea pe gânduri.

— Eu nici atât, a zis Apiţă.

Am schimbat o privire cu Răţoiul.

— Vreau eu, am zis.

João m-a bătut cu palma peste genunchi.

— Hai.

M-a dus până lângă cuşcă şi mi-a zis să fiu atent la ce avea să-mi spună.

— Nu alergi, nu faci mişcări bruşte, nu încerci să pleci pe nepusă masă, nu te uiţi în ochii lor şi să nu cumva să le întorci spatele, niciodată.

Am simţit că mă lua cu leşin.

— N-o să mi se întâmple nimic?

— Normal că ţi se poate întâmpla. Ţie, mie, lui Braulio, Mariei. Putem fi morţi cu toţii în mai puţin de cinci secunde. Asta e partea interesantă. Intri sau nu?

M-am întors către prietenii mei. Nu puteam da înapoi.

— Intru, am zis hotărât.

João a deschis uşa, mi-a făcut loc să intru şi a închis-o după el. Ne-am îndreptat cu paşi lenţi spre locul unde ne aşteptau Braulio şi Maria. Inima a început să-mi bubuie în piept. Mă simţeam plin de adrenalină. Am simţit răsuflarea fiarelor, le-am văzut zgârieturile de pe piele provocate de ghearele altor feline, am putut distinge nuanţele de culoare de pe blana lor, le-am simţit ferocitatea din priviri. Am înţeles din plin ceea ce-mi spusese Braulio mai devreme: „Poţi scoate tigrul din junglă, dar nu poţi scoate jungla din tigru?

Tigrii şi leii m-au urmărit cu privirea, atenţi. Eram intrusul de pe teritoriul lor. Am înaintat către un tigru mascul ce se afla în faţa mea. Îmi urmărea încordat fiecare mişcare. Ne-am uitat unul la celălalt de la o distanţă mai mică de un metru. Tigrul s-a pregătit de atac, aplecându-se uşor în faţă. Privirea i s-a înăsprit. Mi-am lăsat privirea în jos şi am început să mă retrag, fără să-i întorc spatele şi fără grabă. M-am mai uitat o dată în ochii lui ca să-i arăt că nu mă temeam de el. Tigrul a rămas nemişcat, atent la mine. Lui Braulio nu i-a convenit atitudinea lui ameninţătoare, aşa că a pocnit de două ori din bici şi tigrul a sărit pe o bancă.

Am răsuflat uşurat. Marfa s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit:

— A fost cât pe ce să te atace. Te-ai descurcat foarte bine.

Marfa a pocnit din bici şi leii au început să meargă într-o direcţie, iar tigrii în direcţia opusă. Au trecut atât de aproape de noi încât ne-ar fi putut atinge.

— Rămâi aici şi nu te mişca, mi-a zis.

João s-a dus la uşă şi a deschis-o. A lovit cu biciul în zăbrele, iar felinele, în şir indian, au început să iasă din cuşcă. Tigrul cu care schimbasem priviri s-a oprit să se uite la mine câteva secunde, apoi şi-a văzut de drum. Marfa s-a întors spre mine.

— Eşti primul care a avut curajul să intre. Invităm mereu oameni din public, în orice ţară am fi, dar tuturor le e frică. Bravo.

Adevărul e că am fost nişte tâmpiţi. Ei, pentru că m-au invitat, iar eu pentru că am intrat. Dar nu mi-a părut rău. A fost cea mai tare experienţă din viaţa mea de până la paisprezece ani, câţi aveam atunci.

Drumul de întoarcere spre casă l-am făcut împreună cu Răţoiul, care m-a întrebat ce simţisem în cuşca plină de lei şi tigri. M-am gândit la ce să-i răspund.

— Că toţi de-acolo eram nişte animale.

Rătoiul a izbucnit într-un hohot de râs.

y

— *Ce* filosof te-ai făcut, a zis. Dar adevărul e că tu mereu ai avut ceva de animal în tine.

M-a bătut cu palma pe spate şi şi-a continuat drumul.

Un leu nu se întreabă pe sine însuşi dacă este un leu. Este un leu.

Mâinile i-au amorţit în mănuşi, răsuflarea i-a îngheţat în barbă, buzele i-au crăpat. Îşi simţea capul strivit sub apăsarea insuportabilă a gerului nocturn. Dar nu-i păsa. A rămas treaz, cu ochii pe Nujuaqtutuq, cu cuţitul în mâini.

Marele lup se făcuse covrig pentru a se apăra de noianul de zăpadă care continua să cadă de la lăsatul serii. Părea liniştit, dar Amaruq nu putea fi sigur: calmul acela aparent al marelui lup putea fi un şiretlic ca să încerce să fugă.

Amaruq a spintecat lupoaica şi a mâncat carnea crudă şi inima. A mâncat carne de lup pentru a se transforma într-un lup. A mâncat în faţa lui Nujuaqtutuq pentru a-i demonstra că era un prădător, iar el, lupul, prada lui.

Odată cu zorii, a început să se lase şi o ceaţă densă. În doar câteva minute, s-a transformat într-un văl gri impenetrabil. Nu se vedea mai departe de o jumătate de metru. Ascuns în ceaţă, Nujuaqtutuq nu se mai vedea. Amaruq a început să agite cuţitul prin aer. Poate că era tot un vicleşug de-al lupului. Poate că Nujuaqtutuq stătea în spatele lui, gata să-l atace. S-a întors ca să-l caute cu privirea. Ceaţa se făcea tot mai densă. Unde era lupul?

A început să se audă un zgomot asurzitor coborând din munţi. Crengi rupte, trosnete de gheaţă, pietre izbindu-se unele de altele. S-a gândit la avalanşă. S-a gândit să se adăpostească după copacul de care legase lanţul capcanei şi a început să bâjbâie în jur, până când a dat peste Nujuaqtutuq, care scruta locul de unde veneau zgomotele. Amaruq a sărit într-o parte ca să nu fie muşcat, dar lupul nici nu l-a băgat în seamă.

Vacarmul a crescut în intensitate şi, pe măsură ce se auzea tot mai aproape, Nujuaqtutuq era tot mai încordat. Amaruq s-a ascuns după pin, acolo unde lupul nu-l putea ajunge. Dacă era o avalanşă, măcar nu va fi luat de ea. Zgomotul era atât de asurzitor, încât părea că întreg muntele se prăbuşeşte. Brusc, prin ceaţa deasă, Amaruq a zărit nişte siluete enorme venind în fugă spre el. Era o turmă numeroasă de wapiti vânată de haita lui Nujuaqtutuq. Din cauza ceţii, cerbii nu mai apucau să vadă copacii şi se izbeau de ei în plină viteză. Un mascul s-a îndreptat direct spre Nujuaqtutuq. Deşi era prins în capcană, lupul l-a atacat, iar cerbul a încercat să-l evite în mare viteză, dar s-a izbit de pin şi a căzut pe spate. Lupul s-a repezit la gâtul cerbului. Incapabil să mai opună rezistenţă, cerbul şi-a dat duhul după câteva horcăituri.

Cerbii şi lupii au trecut în viteză pe lângă Amaruq. Vârtej de blăni şi tropăituri. Zăpadă spulberată de paşii lor. Se auzea cum lupii săreau să atace, cum cerbii aruncau lovituri de copită ca să scape de ei, scrâşnet de coarne frânte la impactul cu copacii, mârâituri.

Turma de wapiti a dispărut în ceaţă, către păşune,

urmărită de haita de lupi. Zgomotele asurzitoare ale teribilei goane au încetat. Amaruq s-a simţit vulnerabil. Înnebuniţi de sânge, lupii se puteau întoarce ca să-l atace. A făcut doi paşi într-o parte şi l-a zărit în ceaţă pe Nujuaqtutuq care sfâşia bucăţi din gâtul cerbului. Amaruq a auzit paşi făcuţi pe furiş în jurul lui. A simţit mirosul lupilor. Şi-a prins cuţitul la curea, s-a uitat după o creangă, s-a agăţat de ea şi s-a cocoţat spre vârful pinului.

Amaruq a auzit loviturile de copită ale cerbilor muribunzi, colţii lupilor dându-le ultima lovitură, luptele dintre ei pentru stabilirea ierarhiei pe care o vor urma la mâncat. A auzit cum se înfruptau din ospăţul acela, cum sfâşiau carnea, cum spintecau măruntaiele.

Aceea era turma de wapiti spre care Nujuaqtutuq îşi condusese haita. Marele lup nu era nicidecum un sinucigaş, nu-şi condusese lupii la moarte, ci la hrană din abundenţă. Instinctul l-a mânat spre turma aceasta de cerbi ce se adăpostise în pădurile din nord.

Ceaţa s-a risipit înainte de amiază. În plină lumină, Amaruq a observat că nu mai era picior de lup, doar un morman de cadavre. Un pui de wapiti bântuia pierdut printre pini, chemându-şi mama cu răgete stinse. Amaruq a sărit din copac şi-a căzut pe burtă în zăpadă. S-a întors şi l-a văzut pe Nujuaqtutuq încă mâncând, cu botul plin de sânge, băgat în burta cerbului cu gâtul rupt.

Amaruq s-a uitat de jur-împrejur ca să se asigure că niciun lup nu era prin preajmă. Cu cuţitul în mână, a intrat în cort după o funie. A făcut un nod dublu şi-a ieşit. La câţiva metri, o femelă wapiti, cu şira spinării ruptă, se târa încercând să fugă din calea lui. Amaruq s-a apropiat de ea prin spate, ca să nu-l lovească cu copitele din faţă, s-a urcat pe spinarea ei, a prins-o de urechi ca s-o imobilizeze şi i-a luat gâtul cu cuţitul. Femela wapiti a gemut şi sângele a început să curgă şuvoi. Amaruq a sărit de pe ea şi a lăsat-o să i se scurgă sângele. Cu ce rămăsese din celălalt wapiti şi cu femela ucisă acum, avea carne destulă cât să-i ajungă până la întoarcerea acasă.

S-a îndreptat spre Nujuaqtutuq. S-a apropiat cu grijă. Lupul şi-a scos botul din burta cerbului şi a mârâit. Amaruq a calculat până unde îi permitea lanţul să ajungă. A legat funia de un picior al cerbului şi a tras pentru a-l îndepărta de Nujuaqtutuq. Nu putea să-l lase să se hrănească. Dacă voia să-l omoare, trebuia să-l slăbească până când nu se va mai putea ţine pe picioare.

Amaruq a tras de funie cu amândouă mâinile şi wapiti s-a mişcat încet spre el. Lupul şi-a înfipt colţii în coastele cerbului. Amaruq a petrecut funia pe după un pin şi după fiecare centimetru câştigat, făcea un nod. Lupul nu voia nicicum să renunţe şi lupta din răsputeri. Amaruq şi-a trecut funia în jurul braţului şi s-a lăsat să cadă ca să se ajute de picioare. A împins din picioare cu putere ca să aducă cerbul mai aproape. Nujuaqtutuq nu şi-a desprins fălcile de coastele cerbului. Greutatea cerbului plus forţa exercitată de lup făceau să fie aproape imposibil ca Amaruq să învingă, deşi era ferm hotărât să-i ia prada.

Amaruq şi-a dat seama că strategia lui nu avea sorţi de izbândă, aşa că s-a ridicat în picioare. Nujuaqtutuq a profitat pentru a-şi trage prada mai aproape. Bărbatul s-a dus în cort şi s-a întors cu un topor. S-a asigurat din nou că lanţul nu-i permitea lupului să ajungă la el, apoi s-a apucat să ciopârţească cerbul cu securea. Lupul, departe de a se înfricoşa, a încercat să-l atace. S-a repezit spre el, dar durerea din piciorul prins în capcană l-a făcut să dea înapoi.

Amaruq a tăiat jumătate din cerb, apoi a început să tragă din nou de funie. Fiind acum mult mai uşor, a reuşit să aducă hoitul de cerb la el. Lupul strângea din fălci cât putea pentru a-l împiedica să-i ia prada, dar Amaruq n-a cedat.

Disperat, Nujuaqtutuq s-a repezit la capcană pentru a se elibera, dar nu a reuşit altceva decât să-şi zgârie botul. Durerea l-a făcut să rămână nemişcat un timp, cu nasul şi fălcile însângerate. Amaruq a profitat de ocazie. A tras din nou de funie, împingând din picioare, şi a reuşit

să-i ia de sub nas lui Nujuaqtutuq ce mai rămăsese din wapiti.

Furios, lupul s-a repezit de mai multe ori la omul care-i furase hrana. Tot izbindu-se, şi-a distrus piciorul prins în capcană, dar degeaba, tot n-a reuşit să scape.

Epuizaţi, s-au prăbuşit amândoi în zăpadă. Înfruntarea durase mai bine de o oră. Amaruq a atârnat de un pin bucăţile de wapiti ca nu cumva lupii din haită sau vreo puma să le mănânce. îl lăsase pe lup fără nimic de mâncare. Rămânea de văzut cât timp avea să reziste Nujuaqtutuq.

Agitat, am dat de câteva ori târcoale zonei, înainte de a mă hotărî să sun la sonerie. Să sun însemna să merg cu minciuna cam prea departe. Mă cam săturasem să mă prefac, dar în acelaşi timp mă atrăgea ideea de a pătrunde în lumea dogmelor băieţilor cuminţi. M-am oprit în faţa uşii, nehotărât. Dacă fratele meu n-ar fi insistat, aş fi renunţat de mult la rolul meu de cal troian. La opt şi optsprezece m-am decis să sun. Îmi amintesc cu exactitate ora pentru că atunci a trecut pe lângă mine Opelul albastru al domnului Belmont, cu geamurile coborâte. Am auzit vocea plină de emfază a unui prezentator de radio: „Prieteni ai Radio Mundo, este ora opt şi optsprezece seara. Vă urez distracţie plăcută în continuare şi vă las cu *Rosas en el mar*, interpretată de superba cântăreaţă spaniolă Massiel”.

Mi-a deschis Antonio. S-a uitat la mine cu răceală. Purta o rasă neagră, cu un cordon lat strâns pe talie. „Trebuia să fii aici la opt fix”, m-a luat el la rost. „N-am putut să vin mai repede”, am minţit eu. „Dacă tot vrei să vii, n-ai voie să întârzii” Mi-a stat pe limbă să-i spun: „Nu, nu vreau să vin, tâmpit obez ce eşti”, dar am zis doar „Atunci, hai s-o lăsăm pe altă dată”. Drept răspuns, a deschis uşa larg şi mi-a făcut semn să intru.

Antonio m-a condus la subsol. Lumina nu era aprinsă, încăperea era luminată de două torţe prinse în perete şi de o lampă cu ulei. Băieţii cuminţi stăteau în cerc, cu toţii în

rase negre. Humberto era în mijloc, plin de gravitate. „Ne-ai întrerupt rugăciunea”, a zis supărat. „Îmi pare rău”, i-am răspuns. Mi-a făcut semn cu mâna unde să mă aşez în cerc, între Josue şi s-au. A aşteptat să mă aşez, apoi şi-a lăsat capul în jos şi a continuat să se roage.

Rugăciunile au mai durat câteva minute. De data aceasta nu au rostit Tatăl Nostru, nici Preacurata, ci nişte rugăciuni pe care n-am reuşit să le înţeleg. La sfârşit, Humberto şi-a înălţat privirea şi s-a uitat la mine. A zâmbit. „Fii bine-venit”, mi-a zis. Apoi s-a adresat celor din grup. „Fraţi întru Cristos, după cum v-am spus, l-am invitat pe Juan Guillermo să ni se alăture. A dat dovadă de statornicie şi disciplină, şi chiar dacă nu merge la biserică şi nici nu ştie multe despre religie, s-a arătat interesat de morala catolică şi a făcut totul pentru a ni se alătura, pentru a citi şi studia Biblia”.

A făcut un semn cu mâna şi doi din grup s-au dus la un dulap şi au scos o masă pliantă pe care au întins o bucată de catifea purpurie cu o cruce mare la mijloc şi alte patru mai mici brodate la colţuri: Crucea Ierusalimului.

Humberto a aşteptat tăcut până când masa a fost instalată, apoi a trecut de cealaltă parte a ei. Toţi ceilalţi au rămas în cerc. „Juan Guillermo, doi paşi înainte”. Am făcut doi paşi în faţă şi Humberto a continuat: „Noi suntem un grup extrem de unit şi odată ce accepţi să intri în Mişcare e pentru toată viaţa. Ne apărăm unii pe alţii şi avem grijă de familiile noastre. Credem că eşti demn de a intra în grup şi de asta te-am invitat. Dacă crezi că nu vei putea să-ţi duci la îndeplinire responsabilităţile, poţi refuza invitaţia noastră. N-o să ne supărăm pe tine şi vom aştepta până când Iisus Cristos, Domnul nostru, îţi va trimite semne de iubire şi speranţă, pentru ca mai târziu să accepţi. Însă dacă accepţi acum, de bunăvoie, trebuie să ştii că parafam cu sânge pactul nostru, iar încălcarea lui înseamnă înaltă trădare. Nu faţă de noi, ci faţă de dumnezeu atotputernicul. Nimeni nu poate dezerta. Am să te întreb de trei ori dacă vrei să ni te alături. Dacă de

fiecare dată vei spune da, inimile noastre se vor umple de bucurie şi vei fi primit în rândurile noastre cu braţele deschise. Dacă o singură dată spui nu, ne vom întrista, dar vom aştepta cu nerăbdare momentul când vei fi pregătit să spui da cu bucurie şi fermitate. Aşadar, Juan Guillermo, accepţi să faci parte din mişcarea Tinerii îl Urmează pe Cristos, să respecţi regulile noastre şi să-ţi pui viaţa în slujba Domnului Nostru?”

Am tăcut câteva clipe. S-au uitat la mine cu toţii, aşteptând. Am vrut să strig un NU asurzitor, definitiv. Să le arăt că mişcarea lor mi se părea stupidă şi cretină.

— Da, am zis.

— Te întreb a doua oară: Accepţi să faci parte din mişcarea Tinerii 11 Urmează pe Cristos, să respecţi regulile noastre şi să-ţi pui viaţa în slujba Domnului Nostru?

Bineînţeles că nu. Ce naiba! De unde tentaţia asta morbidă de a zice că da?

— Da, am răspuns.

— Te întreb pentru a treia oară, Juan Guillermo. Accepţi să faci parte din mişcarea Tinerii îl Urmează pe Cristos, să respecţi regulile noastre şi să-ţi pui viaţa în slujba Domnului Nostru?

Ultima şansă. Ultima. Humberto mă ţintuieşte cu privirea. I-o susţin. Am paisprezece ani şi sunt gata să semnez o condamnare pe viaţă. Am zis da de două ori. Doar din dorinţa de a părea mai bărbat decât sunt. Nu mai pot da înapoi. Nu mai încape niciun nu. Plăcerea. Bărbăţia. Să spionez. Să mă prefac. Curiozitatea. Condamnare pe viaţă.

— Da, am răspuns.

După ultimul meu da s-a lăsat o tăcere grea. Humberto a zâmbit uşor. „Te primim. Acum va trebui să parafezi cu sângele tău intrarea în rândurile Mişcării”.

Băieţii cuminţi au ieşit din cerc şi s-au îndreptat spre nişte cutii de carton. Au scos nişte cagule cafenii şi le-au tras pe cap. S-au întors la locurile lor. Humberto şi-a pus

cagula ultimul.

— Dă-ţi jos cămaşa, mi-a zis.

— De ce? am întrebat.

— De acum încolo va trebui să asculţi. Dă-ţi jos cămaşa.

Mi-am dat-o jos. Unul dintre băieţii cuminţi mi-a luat-o, a împăturit-o şi a pus-o pe masă.

— Îngenunchează.

În ce dracu' mă băgasem? M-am lăsat în genunchi.

— Spovedeşte-te.

Nu mă spovedisem niciodată. Aveam o uşoară idee despre ce însemna asta: îngenuncheai lângă un confesional de lemn şi îi spuneai unui preot ce păcate ai săvârşit, oricât de neînsemnate ţi s-ar fi părut. Dar ei nu erau preoţi şi m-am gândit că nu aveau dreptul să-mi ceară aşa ceva.

— Nu te spovedeşti unui preot?

— Execută ordinele. De-acum suntem fraţii tăi. Cristos ne aude, aşa că ai grijă să nu minţi.

Am zis câte ceva despre care credeam că avea să le satisfacă nevoia lor de a scotoci prin viaţa mea intimă: mi-am minţit părinţii, furtişaguri şi găinării, dorinţe vinovate neîmplinite (dacă ar fi ştiut ei despre Fuensanta...).

M-au ascultat cu atenţie, cel puţin aşa mi s-a părut, pentru că mi-era imposibil să intuiesc ce credeau ei cu adevărat din dosul cagulelor. Când am terminat cu mărturisirile, Humberto a scos un bici din dulap. A trecut în spatele meu. „Rezistă, aşa cum a rezistat Cristos, suferă aşa cum a suferit Cristos, pedepsit de duşmanii lui, evreii", a zis şi a început să-mi biciuiască spatele. La prima lovitură, am ţipat. La a treia am căzut pe burtă. M-a mai lovit de trei ori. Am simţit că spatele îmi luase foc.

— Eşti purificat, mi-a zis.

Am rămas întins pe jos. S-au aşezat din nou în cerc. „Ridică-te", mi-a cerut Humberto. M-am ridicat în picioare cu greu. Simţeam dureri la fiecare mişcare. Humberto s-a postat în faţa mea.

— Ai împărtăşit cu noi sângele tău, aşa cum a făcut

Cristos pe cruce pentru a ne salva de păcate. De-acum eşti fratele nostru. Bine ai venit.

În noaptea aceea, m-am uitat în oglindă la rănile mele. Şase dungi îmi însângerau spatele. Am îmbibat cu spirt un prosop şi mi l-am pus pe spate ca să-mi dezinfectez pielea tumefiată. N-am putut dormi de durere.

Humberto a fost mult mai inteligent decât noi. Eu făceam pe spionul pentru Carlos, când, de fapt, Humberto ne întindea o capcană pregătită cu minuţiozitate. A gândit totul pas cu pas şi a ştiut să-şi ţină aşii în mânecă. Humberto ştia foarte bine că eram atei. Ştia de proiecţiile cu *Iason şi argonauţii* de la Cine de La Viga, ştia că fratele meu era traficant, aşadar un duşman pe care trebuia să-l distrugă. Mai ştia şi că umbla înarmat şi că ştia să se bată. Cearta cu Antonio îi demonstrase asta. Ştia că Zurita încerca în zadar să pună mâna pe el. Ştia că eu mă prefăceam, că nu eram de acord cu niciuna dintre credinţele ridicole pe care le profesau. S-a folosit de mine cu ticăloşie. M-am transformat într-un agent dublu fără să-mi dau seama. Humberto a ştiut să mă ademenească cu zâmbete, entuziasme, invitaţii, discursuri, păreri de rău. A ştiut să seducă şi să manipuleze. I-am căzut direct în plasă. În apărarea mea, pot pune totul pe seama vârstei mele, a inocenţei mele. Eram prea tânăr pentru a-mi da seama de răutatea lui. De cealaltă parte, prostia mea şi aroganţa lui Carlos. Niciodată nu ne-am gândit la urmări. Niciodată n-am măsurat forţa duşmanului pe care-l aţâţasem. Şi am plătit scump.

Etimologia celor întâmplate (prima parte):

Abandon: părăsire. Derivat din franceza veche, *abandon*, aflat în puterea cuiva.

Dumnezeu: zeitate. Derivat din indo-europeanulz & zz-w. Zi, strălucire, limpezime.

Asasin: ucigaş. Derivat din cuvântul arab *hashshashin*, plural de la *hashshash*, fumător de haşiş. Sectă de ucigaşi care acţionau sub influenta haşişului.

9 9

Intim: apropiat. Derivat din latinescul *interus*, interior.

A penetra: a introduce. Derivat din latinesculpartea cea mai ascunsă a unei case, locul unde se ţineau alimentele, ca să nu fie găsite uşor de hoţi şi animale.

Gelozie: teama că un străin îţi poate lua fiinţa iubită. Derivat din latinescul *zelus*, ardoare, fervoare, exaltare.

Animal: fiinţă vie capabilă de a se deplasa şi dotată cu respiraţie sau suflare. Din latinescul *mima*, răsuflare.

Embrion: fiinţă vie în proces de gestaţie. Din grecescul *embryon*, care încolţeşte sau care creşte înăuntru.

Inamic: duşman, vrăjmaş. Derivat din latinescul *inamicus*, care nu ţi-e prieten.

Îneca: a nu mai putea respira. Din latinescul *neca*, a ucide.

Sacrifica: a renunţa la ceva, a aduce ofrandă unui zeu, a ucide. Din latinescul *sacrificare*, a face ceva cu sfinţenie.

Leziune: rană. Din latinescul *laesto*, vătămare.

A vedea: a privi. Din latinescul *videre*, a percepe prin văz.

Obscur: întunecat. Derivat din cuvântul indo-european *sku-ro*, acoperitoare.

Pasiune: emoţie incontrolabilă. Din latinescul *passio*, suferinţă.

Compasiune: milă, compătimire. Din latinescul *compassionem*, sufăr odată cu tine.

Sălbatic: neîmblânzit, primitiv, feroce. Din latinescul *silvaticus*, care ţine de pădure, de selvă.

Trădare: neloialitate, perfidie, a da pe cineva pe mâinile inamicului. Derivat din latinescul *tradere*, a preda inamicului, a capitula.

Haos: dezordine. Din grecescul *khaos*, abis.

Căutare

Afacerea cu proiecţiile de la cinematograf a adus bani frumoşi. Numai câştigul din vânzarea de vodcă era

dublu cât cel din afacerea cu şinşile. La fiecare proiecţie se vindeau cel puţin două sute cincizeci de doze de morfină şi LSD, iar preţul de vânzare al unei doze era de şase ori mai mare decât cel de cumpărare. În acea epocă, tendinţa era de a aduce stupefiante din lumea a treia în lumea civilizată, numai că în cazul nostru era invers. Marfa era produsă în Statele Unite şi de acolo importată în Mexic. Asta-l umplea de mândrie pe fratele meu: un mexican cumpăra de la americani, nu ei de la noi.

Cea mai mare publicitate i se făcea din gură în gură. În timp ce toţi fraierii fumau marijuana şi trăgeau pe nas cocaină, clienţii lui Carlos aveau parte de o experienţă mai sofisticată. Tinerii mexicani de bani gata se simţeau unici şi rebeli: prin intermediul morfinei li se părea că experimentează trăirile veteranilor de război din Vietnam, iar LSD-ul îi făcea să simtă că sunt parte din avangarda care experimenta senzaţiile psihedelice. Pentru sistemul capitalist – şi asta Carlos a înţeles-o foarte bine –, răzvrătirea are valoare comercială şi trebuie exploatată la maximum. Carlos a ştiut cum să-şi prezinte şi să-şi vândă marfa. Şi-a convins clienţii că adevăraţii rebeli erau cei care son

dau lumile morfinei şi LSD-ului, care depăşeau faza cu iarba şi cocaina.

Universităţile particulare s-au transformat în pista de decolare a afacerii. Studenţii de acolo, bogaţi şi răzvrătiţi, plăteau pe loc şi fără să comenteze. Mai mult, speriaţi de represiunea caracteristică acelor ani, erau de o discreţie totală. Nu voiau să aibă probleme cu un sistem politic în care prevalau intransigenţa şi controlul feroce. Chiar şi aşa, unii clienţi deveneau problematici. Se făceau că uită să mai plătească, se scandalizau dacă nu primeau dozele la timp, sunau la cele mai imposibile ore, provocau, încercau să şantajeze. Pentru clienţi de soiul ăsta purta Carlos rozeta în buzunar şi cuţitul ascuns în mâneca de la cămaşă. De cele mai multe ori, fratele meu reuşea să-i pună pe drumul cel bun, luându-i cu binişorul şi discutând

cu ei. Dacă nu reuşea, era suficient să-i ameninţe cu o mamă de bătaie, şi se calmau pe loc. De foarte puţine ori s-a văzut nevoit să recurgă la violenţă. Un nas rupt sau o arcadă spartă şi nimeni nu mai avea chef să-i facă probleme. În plus, era şi o epocă a iubirii şi bunei înţelegeri. Inamicul acelor tineri rebeli era sistemul autoritar, nu oameni ca fratele meu, care le înlesnea accesul la porţile percepţiei.

Odată cu câştigurile imense a apărut şi pericolul notorietăţii. Carlos a început să aibă tot mai multă grijă. S-a gândit la Sean şi la Diego şi n-a mai vrut să-i expună pericolului de a trece graniţa şi de a transporta marfa mai bine de o mie patru sute de kilometri. Dacă ar fi fost prinşi, autorităţile ar fi reuşit să distrugă reţeaua complicată de cumpărare, distribuire şi vânzare gândită de Carlos. I-a convins pe hipioţi să negocieze ei cu distribuitorii de morfină. Aşa că a ajuns să cumpere direct de la ei, atât morfină, cât şi LSD. Fratelui meu nu i-a păsat deloc că plătea mai mult. Important era că acum putea trata cu un singur distribuitor, nu cu mai mulţi.

Mai mult, i-a convins pe hipioţi să trimită marfa în Mexic printr-un om de-al lor. Au ales un tip blond, şters şi liniştit. Liderul hipioţilor i-a cerut să-şi taie pletele şi să se îmbrace cu haine cât mai obişnuite, pentru a nu atrage atenţia. Părea unul dintre numeroşii studenţi care veneau în schimburi de experienţă ca să înveţe spaniola, locuind un timp cu o familie mexicană.

Se numea Bill Cone şi era de loc din Séguin, Texas. Aspectul său nu se potrivea cu inteligenţa lui, nici cu abilitatea de a scăpa basma curată din situaţii compromiţătoare. Vorbea spaniola la perfecţie, dar se făcea că nu înţelege când vameşii îl întrebau despre conţinutul bagajelor sale. Afişa o moacă de gringo idiot, scăpând astfel de controale: un tip atât de imbecil nu avea cum să facă niciun fel de contrabandă.

Bill călătorea cu un autobuz aparţinând firmei Lineas Anăhuac, pe ruta Piedras Negras – Ciudad de México.

După ce cobora în autogară, dispărea rapid în mulţime, se urca într-un taxi şi se caza la unul dintre cele cinci hoteluri alese dinainte de Carlos. Lua prin rotaţie hotelurile pentru a nu stârni bănuieli. După ce se caza, aştepta cuminte să vină cineva după marfă. Carlos se folosea pe rând de mai mulţi curieri pentru a lua marfa de la Bill – printre ei se afla şi Tontu – şi niciunul nu ştia ce conţin cutiile de Kleenex învelite în hârtie de împachetat, lipită cu scotch. Inocenţi, cei care preluau marfa de la Bill treceau cu pachetele prin faţa patrulelor şi sediilor de poliţie atât de nepăsători, încât n-au trezit niciodată suspiciuni.

Pe Bill l-am cunoscut la noi acasă. Vorbea spaniola fluent, cu un accent neutru. Era simpatic şi cult. Asemenea lui Carlos, îi admira pe Hendrix, Blake, Rulfo, Faulkner, Nietzsche. După ce tranzacţia avea loc, părăsea hotelul şi se muta pentru câteva zile în maghernița lui Sean. Acolo se îmbrăca din nou ca un hipiot. Îşi punea colierele şi brăţările, îşi injecta morfină şi se tripa cu LSD. Arăta ciudat în cămaşă înflorată, blugi şi cu părul tuns milităreşte. Pe drum înspre Texas îmbrăca din nou hainele anoste de misionar mormon.

Îmi plăcea mult de Bill, până când am aflat că a fost unul dintre cei cu care se culcase Chelo.

Maşinăria de distribuţie şi vânzare mergea ca unsă. Carlos şi-a stabilit centrul de comandă la Universidad Iberoamericană, o universitate de iezuiţi („Iezuiţii sunt singurii atei care cred în dumnezeu”, zicea el). Cei mai mulţi dintre clienţi proveneau de-acolo. Mai ales studenţi de la Comunicare, Istorie şi Litere.

Nu vindea niciodată marfa direct. Stătea la cafenea, discuta cu profesori şi cu studenţi despre istorie, literatură, cinematografie, politică, artă. Cultura lui vastă era de-a dreptul seducătoare. Era capabil să contrazică experţi în existenţialism, specialişti în opera lui Hemingway sau în filmele lui Buñuel. Ştia pe de rost poeme de Rimbaud şi Verlaine, poeţii preferaţi ai frumoaselor studente cu care ajungea adeseori în pat.

La petrecerile private sau la cinele la care era invitat, aducea cu măiestrie vorba despre morfină şi LSD. „Adevăraţii răzvrătiţi sunt...” şi ţinea un discurs despre schimbările chimice, psihologice şi neurologice provocate de cele două substanţe şi despre cum deschideau breşe în realitate, prin care aceasta putea fi contemplată din unghiuri surprinzătoare. „Sistemul îţi corupe punctul personal de vedere: morfina şi LSD-ul te ajută să-ţi recuperezi privirea originară, identitatea”, explica el, convingător. Tinerii erau interesaţi de tezele bine articulate ale fratelui meu, aşa că, luându-i prin învăluire, îi seducea. Le făcea cadou câteva doze, după care deveneau clienţi fideli.

După ce a pus bazele unei reţele serioase de consumatori la Universidad Iberoamericană, Carlos s-a extins şi la alte universităţi particulare, fondate şi conduse tot de instituţii religioase, dar mult mai conservatoare. „Morfina e religia popoarelor”, îl parafraza el pe Marx. Şi în acele universităţi a făcut uz de erudiţia lui. A reuşit să intre pe sub pielea profesorilor conservatori folosindu-se de faptul că ştia atât de bine Biblia. La o adică, era capabil să citeze din memorie versete întregi şi să pară de-a dreptul habotnic.

Am fost de câteva ori cu el şi m-a distrat la culme uşurinţa cu care-i ducea de nas. I s-a interzis accesul într-una dintre acele universităţi super-religioase după ce le-a spus, la cafea, unor studenţi: „Crezi în Moş Crăciun şi în dumnezeu până la opt ani. După vârsta asta, să te rogi la dumnezeu e la fel de ridicol cum e să mai aştepţi ca un gras grizonant conducând o sanie să-ţi lase cadouri sub un brad plin cu globuri” Una dintre studente, care era o credincioasă înflăcărată, dar iubitoare de morfină, l-a denunţat conducerii universităţii. Carlos a negat totul, dar s-a descoperit că nu urma niciun curs, aşa că i-au interzis accesul în universitate. Nu i-a păsat prea mult, apucase să-şi facă un mare număr de clienţi, printre ei şi credincioasa indignată, care a continuat să cumpere de la Carlos şi,

dacă tot era acolo, să se culce cu el prin moteluri ieftine.

Afacerea proiecţiilor de la Cine de La Viga a crescut şi ea. Timp de paisprezece luni, Carlos, Nebunul şi Castorul Turbat nu au avut probleme serioase. Niciun mort de supradoză, nici paranoici suferind atacuri de panică, nici bătăi generale. Uneori se mai găsea câte unul care căuta scandal, dar spiritul pacifist al turmei era de-ajuns să-l calmeze.

S-au hotărât să facă proiecţii şi vinerea, şi succesul a fost la fel de mare ca la proiecţiile de sâmbătă. În onoarea mea, Carlos a programat pentru vineri *Călătorie fantastica*, un film cu superba mea Raquel Welch. Filmul spune povestea unor oameni de ştiinţă care sunt micşoraţi cu ajutorul unui aparat şi apoi injectaţi în corpul unui diplomat pe moarte. Oamenii de ştiinţă navighează prin sângele diplomatului într-un submarin microscopic, având misiunea contra cronometru de a dizolva un cheag de sânge din creierul muribundului, într-o încercare disperată de a-i salva viaţa.

Dacă *Iason şi argonauţii* era filmul preferat al consumatorilor de morfină, *Călătorie fantastica* a fost ideal pentru cei tripaţi cu LSD. Filmul era o metaforă a ceea ce experimentau ei: o aventură incredibilă în interiorul propriului corp. Nava minusculă se izbeşte de pereţii venelor, se strecoară silenţioasă printre terminaţiile nervoase, se pierde printre neuroni, e atacată de globulele albe, navighează în derivă târâtă de sângele pompat de inimă.

Cuprinşi de entuziasm şi de delir, clienţii au început să ia parte la ambele proiecţii. Nimic nu se compara cu un sfârşit de săptămână dedicat experienţelor senzoriale date de cinema şi droguri. Să vadă acelaşi film, în acelaşi loc, cu aceiaşi oameni, îi făcea să se simtă la adăpost. Fraternitatea junkie.

Problemele au început într-o noapte de vineri, înspre dimineaţă. La sfârşitul unei proiecţii, patru clienţi au ieşit şi s-au dus la maşina lor parcată pe trotuar în faţa

cinematografului. Înainte ca şoferul să apuce să deschidă maşina, au fost înconjuraţi de opt indivizi cu cagule, înarmaţi cu bâte. „Luaţi tot ce vreţi”, le-a zis proprietarul maşinii. Drept răspuns a primit direct în faţă o lovitură de bâtă care i-a spart nasul şi l-a doborât la pământ. Ceilalţi trei clienţi, încă sub efectul LSD-ului, au crezut că au halucinaţii, dar câteva lovituri de bâtă le-au spulberat efectul psihedelic. Cei opt indivizi i-au bătut până când clienţii n-au mai fost altceva decât o grămadă de oase rupte şi sânge. „O să-i omorâm pe toţi drogaţii ca voi şi pe cei care vă otrăvesc. Spuneţi-le celorlalţi să se lase de droguri, pentru că dumnezeu ne-a trimis să-i alungăm din templu pe toţi vânzătorii? Apoi, cei opt indivizi au luat-o la fugă de-a lungul trotuarului şi au dispărut.

Unii au avut braţele rupte, alţii picioarele, toţi patru coastele, unul fractură de craniu, iar primul lovit s-a ales cu nasul şi mandibula rupte. Toţi patru au ajuns la spital şi a trebuit să fie operaţi. Gravitatea rănilor indica o cruzime nemaipomenită. Părinţii s-au hotărât să nu apeleze la poliţie. Copiii lor le mărturisiseră că sunt dependenţi de LSD şi morfină, aşa că au încercat să evite orice scandal. Niciunul dintre cei patru nu l-a trădat pe Carlos, nici pe vreunul dintre partenerii lui, nici n-au dezvăluit secretul proiecţiilor cinematografice. Sean i-a vizitat la spital şi toţi patru l-au asigurat că nu erau ciripitori şi că nimeni nu va scoate nimic de la ei.

Carlos era destul de îngrijorat, dar spera să fie vorba de un incident izolat. Dar n-a fost aşa. Luni după-amiază l-a sunat directorul cinematografului. I-a cerut, cu o voce tremurătoare, să se întâlnească la raionul de cereale de la supermarketul Gigante. Deşi cererea i s-a părut neobişnuită, Carlos s-a dus, totuşi. L-a găsit pe directorul cinematografului agitat şi speriat, cu faţa ascunsă în dosul unei cutii cu fulgi de porumb. Se uita într-o parte şi într-alta, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nimeni nu-i putea auzi. Venise la biroul lui un comandant de poliţie, pe nume Zurita. I-a spus că ştia de proiecţiile nocturne, de vânzarea

de droguri şi alcool, şi ştia şi cât câştigau pe noapte. „Mi-a cerut cincizeci de mii de pesos, ca să nu mă bage la închisoare”, a spus grasul, apoi s-a înfipt în fratele meu: „Mi-ai zis că nu vor fi niciun fel de probleme”. Carlos a rămas pe gânduri câteva clipe. „N-o să te bage la răcoare. N-are probe, nici n-a intrat peste noi la vreo proiecţie. Du-te acasă şi spune-i vărului tău să-ţi dea cincisprezece zile de concediu şi să te mute la alt cinematograf. Nu mai călca pe la Cine de La Viga? Grasul a început să transpire. „Dar tu mi-ai zis? Carlos l-a întrerupt. „Uită ce ţi-am zis înainte şi fa aşa cum îţi zic acum. Promit să te recompensez pentru inconvenientul ăsta”. A făcut stânga împrejur şi s-a îndepărtat pe culoar.

Grasul nu a făcut ce-i zisese Carlos. A doua zi l-a căutat pe comandantul Zurita. A tratat cu el. Pentru a-l lăsa în pace, grasul i-a dat un Volkswagen pe care tocmai îl cumpărase, plus cele trei nume importante: Carlos, Sean şi Diego.

Zurita a fost surprins că o afacere clandestină atât de rentabilă era condusă de trei mucoşi care n-aveau mai mult de douăzeci de ani. Nu-l aranja să-i bage la puşcărie, ci prefera să profite cât mai mult de pe urma lor. Credea că proiecţiile de la Cine de La Viga erau singura lor afacere. Nici prin cap nu i-a trecut că aceea era o mică parte dintr-o afacere mult mai complexă de distribuire şi vânzare de droguri.

Prin intermediul grasului, Zurita i-a transmis fratelui meu un mesaj: îl lăsa să facă proiecţii în continuare, cu condiţia ca el, Zurita, să primească şaizeci la sută din biletele de intrare, atenţie, nu din câştigul total, ci doar din suma încasată pe biletele de intrare. Carlos a zis că era de acord. A mai făcut şase proiecţii şi când a sosit vremea să-i dea partea lui Zurita, a dispărut. Zurita s-a înfuriat şi a început jocul de-a şoarecele şi pisica pe acoperişuri, cu agenţi dându-se măturători sau vânzători ambulanţi, cu vecini şi clienţi interogaţi, cu indivizi postaţi în faţa casei aşteptând ca fratele meu să le cadă în plasă. O persecuţie

ineficientă şi stupidă.

Tata se întreba cum se face că avioanele zboară. Mama se întreba dacă undele care ajungeau în televizor, care formau imagini cu prezentatori de ştiri, cu reporteri şi meciuri de fotbal, îi străbăteau pielea şi rămâneau prinse între celulele din trupul ei.

Tata se întreba cât mai păstrează dintr-un animal o minge de fotbal din piele. Mama se întreba cât mai păstrează dintr-un animal specia umană.

Tata se întreba cum au îmblânzit energia electrică în aşa fel încât s-o facă să aprindă un bec. Mama se întreba cum poate motorul unei maşini să controleze arderile de benzină şi să facă roţile să vireze.

Tata se întreba dacă dinozaurii au respirat acelaşi aer pe care-l respira şi el. Mama se întreba dacă era bună de mâncat carnea de dinozaur.

Tata se întreba cine era adolescenta aia cu nasul cârn şi ochi măslinii. Mama se întreba cine era băiatul ăla cu părul negru care se tot uita la ea.

Tata se întreba dacă ea o fi având iubit. Mama se întreba dacă el era atras de ea.

Tata se întreba cum să intre în vorbă cu ea. Mama se întreba dacă ar trebui să-l abordeze ea prima.

Tata se întreba unde o fi locuind. Mama se întreba dacă tatăl ei îl va plăcea pe tatăl meu.

Tata se întreba cât de frumoasă e goală. Mama se întreba dacă odată cu trecerea timpului, el se va îngrăşa.

Tata se întreba dacă respiraţia ei va mirosi urât dimineaţa. Mama se întreba dacă el va mirosi bine când se va întoarce de la muncă.

Tata se întreba dacă ea ar vrea să aibă un câine. Mama se întreba dacă îşi va putea invita părinţii la cină joia.

Tata se întreba dacă ea va şti să aibă grijă de banii din casă. Mama se întreba dacă le vor ajunge banii.

Tata se întreba dacă un ghilotinat încă mai aude. Mama se întreba dacă merită să ai copii într-o lume atât de

violentă.

Tata se întreba dacă victima şi-ar ierta asasinul. Mama se întreba dacă victima unui viol s-ar răzbuna.

Tata se întreba cum avea să se numească primul lor copil. Mama se întreba cum avea să se numească ultimul lor copil.

Tata se întreba dacă trebuia să ne spună că Moş Crăciun există. Mama se întreba dacă ar trebui să ne spună că mama ei era alcoolică.

Tata s-a întrebat dacă ar trebui să micşoreze viteza la intrarea în curbă. Mama s-a întrebat dacă aceea avea să fie ultima ei clipă de viaţă.

Cât a fost căţeluş, Colţ a crescut singur, într-un spaţiu minuscul. Cât era ziua de lungă, stătea lungit lângă stâlpul de fier de care era legat cu lanţ. Nu moţăia, cum fac alţi câini. Atent, scruta strada prin grilaj. Dacă cineva trecea aproape de gard, Colţ se ridică şi mârâia ameninţător.

Cei din familia Prieto l-au scos foarte puţin pe stradă. Chiar dacă avea botniţa pusă, tot le făcea probleme. A atacat oameni, pisici, câini, maşini, orice mişca. Putea să îndoaie portierele maşinilor la care se repezea. Ca să facă mişcare, familia Prieto prefera să-l ducă pe câmp şi să-l lase să alerge, dar nici acolo chiar în voie, ci legat cu o funie lungă.

Colţ şi-a petrecut viaţa într-un spaţiu nu mai mare de doi metri. Asta nu l-a împiedicat să omoare mai multe pisici. Colţ lăsa bucăţele de carne crudă la marginea perimetrului lui şi intra în cuşcă. Aştepta răbdător până când o pisică venea să mănânce carnea, şi atunci se năpustea asupra ei. Le muşca direct de cap şi se putea auzi scrâşnetul craniului spart între fălcile lui. Apoi le mânca cu fulgi cu tot. Carlos glumea zicând că la câte pisici omorâse Colţ, ar trebui să-i dea o parte din banii câştigaţi cu şinşilele.

Familia Prieto l-a cumpărat pe Colţ ca urmare a unui anunţ, în anii ’70, în revistele americane de vânătoare şi

pescuit, cum ar fi *Outdoorlife* şi *Fieldând Stream*, apăreau anunţuri cu animale de vânzare, de la cele mai obişnuite – câini, pisici, iepuri – până la cele mai exotice: tarantule, vipere, crocodili, maimuţe. Unul dintre anunţuri spunea că se vând câini-lupi şi lupi pursânge la Crescătoria Mackenzie, din localitatea Mayo, districtul Yukon, Canada. „Cumpăraţi de la noi un câine-lup sau un lup. Descendenţă directă din lupul sălbatic cenuşiu. Lupii noştri sunt încrucişaţi cu câini din rasa malamut de Alaska. Creştem câini cu un procent de 25%, 50% sau 75% lupi, chiar şi mai mult. Sau dacă vreţi, pentru cei mai îndrăzneţi, vindem şi lupi sadea? Dădeau şi caracteristicile rezultate în urma încrucişării: „Câinii-lup sunt puternici, le place compania, nobili, jucăuşi. Ideali pentru familie. Dacă veţi avea un câine-lup, niciodată n-o să vă mai trebuiască un câine de altă rasă?

Fernando, căruia îi plăcea să vâneze, aşa cum ne plăcea multora din cartier, a citit anunţul din *Outdoors Life* şi l-a rugat pe tatăl său să-i facă cadou de ziua lui de naştere un câine-lup. Domnului Prieto i s-a părut o idee bună. Până atunci, avuseseră numai câini de rasă greu de dresat, doi dobermani şi un dog german. Şi-a zis că după ce avusese de-a face cu asemenea rase complicate, nu va fi greu să dreseze un câine-lup. A trimis o scrisoare prin care cerea mai multe detalii. După două luni a sosit şi răspunsul: fiecare câine-lup sau lup pur costa o sută cincizeci de dolari şi nu putea fi trimis în Mexic, dar putea fi trimis în orice loc din Canada sau Statele Unite. Odată cu comanda, trebuia specificat procentajul de sânge de lup pe care viitorul stăpân şi-l dorea la câinele său.

Tatăl lui Fernando a trimis banii prin poştă, împreună cu adresa vărului său din Brownsville, Texas. După o lună, vărul lui l-a sunat pentru a-l anunţa că primise căţeluşul şi că acesta era cât se poate de sănătos. S-au înţeles să-l trimită cu un mărfar. L-au trecut în Mexic ascuns în portbagajul unui Ford 200 şi l-au dus direct la gara din Matamoros, Tamaulipas. L-au pus într-o cuşcă de cocoşi de

luptă şi l-au trimis în Ciudad de México.

N-au ţinut cont de întârzierile frecvente ale trenurilor mexicane. Din cauza deraierii unui alt tren, cel în care se afla Colţ a fost ţinut pe loc câteva ore bune, în plin deşert. Colţ a stat închis într-un vagon, printre saci cu făină şi pungi cu fertilizând. Căţeluşul a trebuit să suporte temperaturi de peste patruzeci de grade, fără apă şi fără aer proaspăt. S-a deshidratat şi, deşi avea doar o lună, dacă n-a murit a fost tocmai datorită genelor puternice şi dorinţei de a nu muri.

* >

Am fost cu familia Prieto când l-au luat de la gară. Zăcea inconştient în cuşcă. L-au dus, muribund, direct la veterinar (acelaşi care peste ani fusese gata să se transforme în călăul lui), care l-a salvat injectându-i ser şi ţinându-l într-o cameră cu un ventilator pornit. Colţ, care fusese numit după câinele-lup din romanul lui Jack London, a avut nevoie de câteva săptămâni pentru a-şi reveni. Mergeam zilnic să-l vedem. La început nu era altceva decât o grămăjoară nemişcată într-un colţ al cuştii, dar încetul cu încetul şi-a recăpătat forţele. Veterinarul l-a hrănit mai întâi cu lapte, apoi cu carne de cal crudă. Îmi plăcea să-i dau de mâncare. Luam în palmă nişte carne tocată şi Colţ o înfuleca, lăsându-mi urme de la colţii lui ascuţiţi.

După cincizeci de zile, familia Prieto l-a adus acasă. Tatăl a încercat să-l dreseze folosind aceleaşi metode ca în cazul câinilor dinainte. Nimic n-a mers. Nici ţipetele, nici loviturile cu ziarul rulat, nici să-l ţină în aer cu capul în jos. Colţ a făcut praf trandafirii crescuţi cu atâta grijă de doamna Prieto, a ros furtunul, a sărit pe capotă ca să rupă ştergătoarele şi, cel mai grav, a atacat pe oricine încerca să-l domolească. Când avea opt luni, l-a muşcat pe Luis de mână. Drept pedeapsă, domnul Prieto i-a tras o bătaie şi l-a legat cu lanţul de un stâlp de fier. Colţ a continuat să facă ravagii în jur, unde putea ajunge. Lanţul i-a fost scurtat treptat, până când Colţ a ajuns să aibă parte de

spaţiul acela extrem de limitat în care a trăit trei ani şi zece luni.

La şapte dimineaţa, m-am hotărât să cobor. Imediat ce-am deschis uşa camerei, King a tulit-o în baie. Părinţii mei îl cumpăraseră în ideea de-a avea în casă un câine de pază, capabil de a intimida eventualii hoţi. King era un câine minunat. Ascultător, liniştit, jucăuş, dar curajul nu era punctul lui forte.

Am coborât scara cât mai încet cu putinţă, pentru a nu-i atrage atenţia lui Colţ. Parterul părea devastat de un uragan, încercând să scape de lanţul legat de piciorul mesei, Colţ târâse masa după el prin toată încăperea. Şase dintre cele zece scaune din sufragerie erau rupte, farfuriile din vitrină sparte, mâncarea din bufet împrăştiată pe jos, la fel ca tigăile şi oalele din bucătărie. Spărsese uşa de sticlă care dădea în patio şi făcuse bucăţele pereţii de placaj ai camerei mele. Fiecare ungher, fiecare piesă de mobilier avea urme de urină. Covorul era plin de excremente. Nici urmă de Whisky şi de Vodca. M-am gândit că zburaseră prin uşa spartă, dar i-am găsit stând îngroziţi înăuntrul cuibului lor din butuc.

Evident, Colţ nu putea să mănânce cu botniţa pusă. Dar eram sigur că dacă i-aş fi dat-o jos, m-ar fi muşcat. Nu era mai bine să apelez la veterinar, să-mi cer scuze şi să-l rog să-l sacrifice? Dacă la familia Prieto trăise în lanţ zi şi noapte, la mine avea să trăiască nu numai legat, dar şi cu botniţa pusă. Şi atunci, ce sens avea să-l ţin?

Colţ se întinsese sub masă. M-a văzut, dar n-a dat niciun semn c-ar vrea să se ridice. Lipit de perete, m-am dus la bucătărie. Cum eram desculţ, am avut grijă să nu calc pe cioburi sau pe grămăjoarele de caca. Am umplut o oală cu apă şi i-am lăsat-o suficient de aproape încât să ajungă la ea. Am luat colivia papagalilor ca s-o duc la etaj. După ce am urcat primele trepte, Colţ s-a ridicat, s-a dus la oala cu apă şi a reuşit să bea prin botniţă.

Am lăsat colivia pe patul lui Carlos şi am intrat în dormitorul părinţilor mei ca să caut cartea de telefon.

Marfa, João şi Braulio trebuiau să ştie cum să domolesc fiara care dădea târcoale la parter, aşa că am căutat numărul de telefon de la circul la care lucrau, dar nu apărea în carte. Am început să sun la toate circurile pe care le-am găsit la cuprins. Mă gândeam că angajaţii de acolo m-ar putea ajuta să-i localizez pe prietenii mei.

Am sunat la mai multe numere. Pentru că era vorba de un circ străin, aflat în turneu mondial, nu era uşor să-i găsesc. Am sunat la un circ mexican, faimos în toată lumea. Un individ cu o voce dogită mi-a dat un număr din Rusia. „Sunt acolo”, mi-a zis, „ăsta e numărul impresarului cu care au încheiat contractul? Nici măcar nu ştiam cum puteam suna la numărul ăla de la mine de-acasă. Am încercat cu mai multe prefixe. Degeaba. L-am sunat pe Răţoiul ca să-l întreb dacă ştia el din întâmplare. „Normal, prostule, doar sun în Rusia în fiecare zi. Formează numă-mai-fute-la-cap-patru-trei-trei şi o să-ţi dea legătura”, mi-a zis şi a izbucnit în râs.

După două ore de încercări, a trebuit să accept că eram învins. Am sunat din nou la circul mexican. Mi-a răspuns acelaşi tip cu voce dogită. „Ai reuşit să vorbeşti cu ruşii?” I-am spus că nu, dar că nu de asta sunam. „Acum ce mai vrei?” „Aveţi îmblânzitori de animale?” „De ce? Nu închiriem lei pentru petreceri infantile”, a zis râzând. „Am nevoie să mă ajute să îmblânzesc un câine? Individul a tăcut câteva secunde. „Ţie-ţi trebuie un dresor, nu un îmblânzitor de animale”, mi-a zis el. „Nu-i un câine obişnuit, e un câine-lup”. „Ce vârstă are?” „Patru ani”. „E al tău?” „Da, l-am primit cadou de curând şi nu-l pot ţine sub control”. „În mod normal, nu facem chestii de-astea, dar dacă o să facem, totuşi, te va costa scump”. De data asta, eu am fost cel care s-a gândit bine înainte de a răspunde. „Dacă reuşeşte să-l dreseze, plătesc cât îmi cereţi. Dacă nu, plătesc cincizeci de pesos pentru deranj? Bărbatul a râs din nou. „Bine, băiete. Ţi-l trimit pe cel mai faimos dintre dresorii noştri. Dă-mi adresa şi pregăteşte cel puţin trei mii de pesos?

Stau în faţa oglinzii. Nu mă văd pe mine, ci îl văd pe el, pe Juan José, geamănul meu. Stăm de vorbă. El îmi vorbeşte despre întuneric, eu despre lumină. El îmi spune despre ce nu a apucat să fie, eu îi vorbesc despre ce am fost. El îmi descrie lumea văzută din interior, eu i-o descriu văzută din afară. Se uită la mine dintr-un trup nevătămat, mă uit la el dintr-un trup rănit. Juan José se luptă cu moartea. Eu mă lupt cu viaţa. Juan José s-a oprit. Eu am înaintat oare? Juan José e plin de linişte, eu sunt plin de vacarm. Eu visez, el e vis.

Îi mulţumesc de fiecare dată când îmi sărbătoresc ziua de»

naştere. Pentru că nu m-a omorât, pentru că s-a lăsat omorât. Juan José s-a născut stafie. Eu bântui ca o stafie. Casa lui Juan José pluteşte în aer, casa mea zace în ţărână. Juan José e vânt. Eu sunt pulbere. El percepe, eu simt. El mă priveşte, iar privindu-mă, se priveşte pe sine. Sunt cel care niciodată nu a putut exista.

Zilnic, în faţa oglinzii, îmi aduc aminte de el. Absenţa lui e prezenţă. Juan José, fratele meu.

În munţii din Serbia, exista credinţa că bebeluşii erau ucişi de către vrăjitoare. Zburau pe deasupra leagănelor ca să le ia viaţa micuţilor. De aceea, sătenii obişnuiau să le pună băieţilor numele Vuk, care înseamnă lup. Iar vrăjitoarele, temându-se de lupi, îi lăsau în pace pe copii.

Tuneluri

Legenda spune că în Kapilavatsu, un sat de la poalele munţilor Himalaya, s-a născut un copil care a primit numele de Siddartha. Se zice că a venit pe lume nu pe cale vaginală, ci ieşind prin partea dreaptă a mamei. Naşterea lui i-a uimit pe contemporanii săi şi încă din primul moment Siddartha a fost considerat o fiinţă specială.

Sectio caesarea sau *matriz utero causas* – care înseamnă „tăietură în uterul matern" – a fost practicată pentru a scoate bebeluşul din burta mamei moarte. *Şi mater pregnant mortua estfructus quamprimum caute extrahitur*. „Dacă mama însărcinată moare, bebeluşul

trebuie extras cu mare grijă”. Cei care se nasc prin cezariană ies la viaţă din mormântul în care s-a transformat mama lor. O situaţie exact inversă celei din cazul mamei mele şi al lui Juan José. Ea a devenit sicriul fratelui meu.

În timp, cezariana a evoluat. A ajuns să nu mai fie practicată doar pentru a scoate bebeluşul din burta mamei moarte, ci şi pentru a salva mame şi copii de la o moarte sigură, atunci când poziţia copilului era nefirească sau existau alte riscuri majore. E cazul lui Gaius Iulius Caesar, marele împărat roman.

Dacă pe cei care se nasc pe cale naturală, dificultatea de a răzbi prin tunelul musculos al uterului îi pregăteşte pentru greutăţile vieţii, atunci noi, cei născuţi prin cezariană, suntem dezavantajaţi din start? Cu alte cuvinte, trebuie să trecem prin durerile naşterii pentru a putea înfrunta viaţa?

Îmi imaginez momentul naşterii mele. Un cadavru pluteşte lângă mine. Intoxicat, caut cu disperare o ieşire. Mama nu bănuieşte ce se petrece în burta ei. Se simte slăbită, îi e rău. E dusă de urgenţă pe masa de operaţie. O anesteziază. Un chirurg trasează o linie pe pelvisul ei. O taie cu un bisturiu. Taie piele, grăsime, muşchi. Taie uterul în două. Sângele ţâşneşte. Fără să şovăie, doctorul bagă mâna în gaura plină de sânge şi scoate cadavrul fratelui meu. După un minut mă scoate şi pe mine din eleşteul în care zac scufundat. Sunt salvat datorită tăieturilor făcute de doctor. Gesturile lui violente m-au pregătit mai bine sau mai rău pentru viaţă? M-au făcut mai nepăsător, mai puternic sau mai slab?

Când am împlinit unsprezece ani, mama mi-a arătat cicatricea de pe pântecele ei. Nu era o cicatrice curată şi uniformă. Operaţia fusese întreruptă, aşa că tăietura ieşise zigzagată. „Pe aici ai ieşit”, mi-a zis. M-am uitat la albicioasa linie neregulată care îi străbătea abdomenul dintr-o parte într-alta. *Matriz utero causas*.

Mama a fost cea care mi-a povestit despre Siddartha

şi despre Gaius Iulius Caesar, sperând ca eu să mă identific cu acei oameni importanţi şi să simt că fac parte dintr-o dinastie unică. Mama mea. Cât de reuşită putea fi o cezariană făcută pentru a scoate viu pe unul dintre gemeni, iar pe celălalt mort, unul victorios, celălalt înfrânt?

Timp de trei zile lupii au dat târcoale taberei, hrănindu-se cu resturi de wapiti împrăştiate prin pădurea de pini. Amaruq s-a văzut nevoit să se refugieze în cort şi să aprindă un foc mare pentru a-i ţine departe. Prin găurile din prelata cortului a văzut cum mai mulţi lupi masculi îşi demonstrau supunerea faţă de Nujuaqtutuq. Docili, se întorceau cu burta în sus când auzeau mârâiturile liderului lor. Deşi era prins în capcană şi unul dintre picioarele din spate îi era distrus, Nujuaqtutuq încă impunea respect.

Haita a dormit în jurul marelui lup. Noaptea se porneau să urle. Nujuaqtutuq, slăbit din cauza rănii, urla şi el. Înconjurat de haită, Amaruq n-a ieşit din cort în acele zile. A mâncat bucăţi de wapiti prăjite la focul care ardea la intrarea în cort. Era convins că atâta timp cât focul ardea, lupii nu aveau să-l atace.

Pentru a ţine focul aprins, Amaruq deschidea uşa îngheţată a cortului şi arunca în flăcări doi, trei butuci. Din fericire, cu câteva zile înainte adunase lemne şi le pusese lângă cort. Ca să aducă lemne de lângă cort ieşea cu o torţă improvizată dintr-o creangă plină cu răşină, îşi umplea braţul cu lemne şi se întorcea la adăpostul lui.

Când singurătatea şi oboseala îl copleşeau, Amaruq îl ruga pe bunicul său să păzească intrarea în cort şi să mai pună pe foc. Apoi cădea într-un somn greu, bâiguind printre vise. Nopţile se confundau cu zilele şi zilele cu nopţile. Un amestec de extenuare şi delir. Se trezea cu spaima că focul avea să se stingă şi lupii vor da buzna în cort şi-l vor mânca de viu.

Într-o dimineaţă n-a mai văzut haita. A continuat să stea în cort, la pândă, ca să se asigure că lupii într-adevăr plecaseră. Pe la amiază a auzit un mârâit. A deschis uşa

cortului ca să vadă ce se întâmpla şi a observat o pumă mâncând dintr-un wapiti. La zece metri depărtare, Nujuaqtutuq, gata de luptă, nu-şi lua ochii de la pumă.

Puma s-a ghiftuit până n-a mai putut. După ce s-a săturat, a târât leşul la rădăcina unui pin şi acolo l-a acoperit cu zăpadă, ajutându-se de picioarele din faţă. Apoi s-a uitat din nou la Nujuaqtutuq, a făcut câteva salturi pline de agilitate şi s-a pierdut în pădure.

Amaruq şi-a zis că dacă puma a îndrăznit să se apropie, înseamnă că haita nu mai dădea târcoale. S-a urcat într-un pin ca să se asigure. Crengile îngheţate, acoperite cu zăpadă erau alunecoase şi de câteva ori a fost cât pe ce să alunece din copac. A reuşit cu greu să ajungă în vârful pinului. Ca să nu cadă, a încălecat o creangă ceva mai groasă. A scrutat orizontul. Nici urmă de lupi. De ce-or fi plecat?

Amaruq a coborât din pin. A profitat de ocazie să mai adune nişte lemne şi le-a dus lângă cort. Nujuaqtutug îl urmărea atent. S-au privit în ochi de mai multe ori. Lupul nu părea să aibă de gând să se declare învins, însă strategia lui Amaruq începea să dea roade: Nujuaqtutuq era tot mai slăbit, iar piciorul prins în capcană se infecta tot mai tare.

Amaruq a făcut focuri afară în cele patru colţuri ale cortului. Câţiva fulgi de nea au început să plutească duşi de vânt. S-a uitat în sus. Norii acopereau cerul. Se apropia o ninsoare puternică. Printre umbre, Amaruq l-a văzut pe Nujuaqtutuq adăpostindu-se după trunchiul pinului pentru a nu fi în calea furtunii de zăpadă.

Amaruq a intrat în cort şi l-a închis. 11 aştepta încă o noapte lungă pe păşunea îngheţată, cutreierând abisurile nebuniei.

A venit din Oaxaca. Era destul de durduliu, cu o faţă de copil. Probabil că avea în jur de douăzeci şi opt de ani. îl angajase avocatul alcoolic şi divorţat – pe zidul grădinii lui mă tăiasem la picior – ca să-i facă curat, să-i spele hainele şi să-i facă de mâncare. Purta pantaloni strâmţi,

tricouri colorate şi sandale. Tânărul era un muncitor eficient şi responsabil. În mai puţin de o săptămână a curăţat grădina şi a făcut lună curtea părăginită. A sădit tufe de trandafir, crizanteme, iasomie de noapte, cale. A spălat geamurile, a vopsit gardul, a tuns iarba.

După-amiezile, când jucam fotbal pe stradă, începea să ude plantele căţărătoare, sau se prefăcea că le udă. În pantalonii lui mulaţi şi cu tricoul lui verde-lime, ne urmărea cu coada ochiului. La început a făcut pe timidul şi nu zicea altceva decât un neutru „bună ziua, băieţi”. După puţin timp, mai adăuga şi câte un comentariu. „Ce gol mişto ai dat” sau „Credeţi că vine ploaia?”, şi aşa mai anima conversaţia.

Într-o zi ni s-a prezentat singur. „Salut, ne-am tot văzut pe-aici, dar n-am apucat să vă spun cum mă cheamă. Eu sunt Enrique, dar îmi place să mi se spună Quica. Încântat de cunoştinţă”. Răţoiul s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit: „Ce bulangiu îi ăsta? Enrique, sau Quica, l-a auzit şi s-a postat în mijlocul drumului, ţinând mai în faţă unul dintre picioarele lui cu unghiile extrem de îngrijite. „Nu fi vulgar”, i-a zis, „nu aşa se vorbeşte cu o doamnă? Cu toţii am izbucnit în râs, inclusiv Răţoiul. Ne plăcea de Quica.

Enrique se simţea „o fată captivă în trupul urât al unui bărbat”. Nu s-a mai prefăcut că udă plantele şi a început să se aşeze pe gard ca să se uite la noi cum jucam. Aplauda la fazele reuşite cu entuziasm feminin. „Bravo, băieţi”, striga el. Nu şi-a ascuns niciodată homosexualitatea şi a făcut din ea un stindard.

La opt fără zece negreşit îşi lua la revedere de la noi. „Pe mâine, băieţi, mă duc să-i pregătesc cina şefului”, zicea, apoi, unduindu-şi şoldurile în cel mai artificial mod cu putinţă, închidea poarta şi intra în casă.

Gurile rele spuneau că avocatul era divorţat pentru că soţia lui îl prinsese într-o noapte abuzându-l sexual pe unul dintre copiii lor. Nouă nu ni se părea un pederast, dar la cum trăgea la măsea, nu poţi şti niciodată ce monstru

iese la iveală.

Apiţă a zis că îl văzuse prin fereastră pe tinerel sărutându-se cu avocatul. Nu l-am crezut. După câteva zile, Răţoiul l-a întrebat în faţă dacă se culca cu avocatul. Quica a zâmbit cu cochetărie. „Secrete de femeie”, a zis.

Neruşinarea lui Quica a început să fie tot mai accentuată: priviri pline de subînţeles, aluzii sexuale, atingeri furişe. A început să mă deranjeze purtarea lui vulgară, pipăielile nedorite. M-am ţinut la distanţă de el. Nu mi se mai părea deloc amuzant comportamentul său de fetiţă nevinovată. Nu-i mai răspundeam când îmi vorbea şi nu-i mai dădeam niciun fel de atenţie. „Te-ai supărat pe mine, Cinciulică?” mă lua el la rost. Nici măcar nu mă uitam la el. Enrique putea fi cât de gay avea el chef, nu asta mă deranja. Mă irita că se dădea la noi când prindea cea mai mică ocazie. În schimb, lui Apiţă şi Tontului părea să le placă la nebunie. Se prăpădeau de râs la glumele lui cu subînţeles, îi răspundeau la bezele. Mai mult, Tontu părea să se bucure chiar şi de atingerile lui Enrique. „Eşti şi tu homalău?” l-am întrebat. „Homalău pe mă-ta”, mi-a zis el fără să stea pe gânduri. „Pare să-ţi placă”, am insistat eu. „Eşti prost”, mi-a zis.

Într-o după-amiază, Quica a urcat cu noi pe acoperişul casei doamnei Carbajal. S-a apucat să bea bere cu Apiţă şi Răţoiul. La a patra bere, privirea i-a devenit mai neruşinată şi mai libidinoasă. Se uita la mine atât de insistent, încât i-am zis: „Ce te tot holbezi la mine?” Era greu ca un băiat de treisprezece ani să intimideze un bărbat de douăzeci şi opt de ani. „Când te enervezi, mi-eşti atât de drag, încât îmi vine să te pup”, mi-a răspuns zâmbind. „Du-te-n mă-ta”, i-am zis. Tontu a râs batjocoritor. Quica s-a întors spre el. „Îmi place să te aud râzând aşa”. Apoi ni s-a adresat la toţi patru. „Ar trebui să v-o trageţi cu mine. O să vă placă. Am să vă strâng puţa cum n-o să v-o strângă în veci nicio femeie. Sunt un armăsar sălbatic care o să vă ofere cavalcada vieţii voastre”, a zis, fără cea mai mică jenă. Dacă abia îl mai

suportam când era treaz, obrăznicia lui de om beat mi-a ajuns până-n gât. „Eu călăresc numai iepe”, i-am zis. „Rămâi?” l-am întrebat pe Răţoiul. „Nu, hai să mergem? S-a ridicat şi am luat-o de-a lungul acoperişurilor. Tontu şi Apiţă, înnebuniţi de hormonii de treisprezece ani care tropăiau pe ei, au rămas cu Quica.

În noaptea aceea, după cum ne-a povestit Tontu a doua zi, Quica le-a făcut încontinuu avansuri sexuale. Le-a zis să nu-şi facă probleme pentru ce se va întâmpla. „N-o să păţiţi nimic rău, vreau doar să vă fac nişte treburi de femeie”, le-a zis. După două ore şi la a zecea bere, acolo, pe acoperiş, Enrique din Oaxaca, originar din San Mateo Tlachihuacăn, i-a dezvirginat pe cei doi. Mai întâi s-a lăsat în genunchi în faţa lui Apiţă, i-a dat jos chiloţii, l-a prins de puţă şi a început să i-o sugă. Uluit, Tontu s-a limitat să-i privească. Confuz şi excitat, Apiţă s-a sprijinit de sârma de întins rufe şi şi-a dat drumul foarte repede. Enrique a înghiţit toată spârcâiala. Apoi şi-a dat jos pantaloni, rămânând gol de la brâu în jos. „Hai, tu urmezi”, i-a zis lui Tontu. A întins mâna după el. S-a lipit de Tontu, i-a dat jos chiloţii şi i-a scos puţa. „Bagă-mi-o”, i-a zis. S-a aplecat cu spatele la Tontu, arătându-şi fesele. Tontu a început să tremure. Nu ştia dacă de excitare sau de frică. „Hai, bag-o”, a insistat Enrique, în timp ce-şi ungea fundul cu salivă. Tontu’ l-a prins de şolduri, I-a penetrat şi Quica a început să-şi mişte fundul până când Tontu a terminat. „Nu ţi-a fost scârbă?” l-a întrebat Răţoiul. „Nu”, a zis Tontu cu sinceritate, „a fost chiar mişto? Răţoiul nu şi-a putut ascunde sila. „Dă-te-ncolo, Tontu, are dreptate Cinci, eşti un bulangiu de doi bani?

Dar pentru Tontu, una nu avea legătură cu alta. „Bulangiu II Quica, că mi-a zis să i-o bag. De ce să fiu eu? Şi e ca o femeie. Are corp de femeie, cur de femeie, se mişcă exact ca o femeie şi gândeşte ca o femeie”.

Tulburat, Apiţă n-a mai vrut să dea ochii cu noi timp de două săptămâni. Îşi satisfăcuse nevoia şi gata, asta era tot. Nu avea chef să ne batem joc de el şi nici să-l judecăm.

În schimb, Tontu i-a mai tras-o lui Quica de câteva ori. O dată chiar în patul avocatului. Atunci a putut observa că într-adevăr cei doi erau iubiţi. Un tub cu lubrifiant, o cutie de prezervative pe noptieră şi faptul că Quica se referea la avocat ca la „bărbatul meu” au confirmat povestea de amor.

Tontu şi Apiţă s-au culcat cu femei abia după câţiva ani, când aveau în jur de douăzeci. Niciunul n-a mai dat semne c-ar fi gay. Mai mult, poate pentru a scăpa de vina derapajelor cu Quica, amândoi au ajuns obsedaţi de femei, până-ntr-acolo încât nu mai vorbeau despre nimic altceva.

I se spunea părintele Pepe. Numele întreg: José de Jesus Marfa Revilla del Campo. Chel, bine făcut, roşu în obraji. Purta întotdeauna haine cernite şi guler înalt. Binevoitor, cald, umbla din casă în casă în tot cartierul pentru a invita familiile să-şi înscrie copiii la catehism şi să participe la slujbă. Era stăruitor.

Dacă observa că membrii unei familii nu dădeau pe la biserică, se ducea la ei acasă şi nu se lăsa până nu-i convingea. „Uniţi întru Cristos suntem o comunitate mai puternică”, spunea el. Avea abilitatea unui agent comercial. Scopul lui era ca fiecare copil din cartier să înveţe sfânta doctrină.

Munca lui de convingere, atât de roditoare în anii 1950, a început să dea roade mai puţin în anii 1960. Mentalitatea s-a schimbat cu rapiditate. Mai cosmopoliţi şi mai educaţi, părinţii familiilor din cartier nu s-au mai lăsat cuceriţi atât de uşor de discursul părintelui Pepe. Printre cei cu care n-a avut sorţi de izbândă s-au numărat şi părinţii mei. Oricât a încercat el, nu a reuşit să-l convingă nicicum pe tata să ne dea la o şcoală unde să fim educaţi conform unei dogme religioase în care tata nu credea.

După zece vizite agasante, părinţii mei nu i-au mai deschis uşa. Părintele Pepe tot nu s-a lăsat. A început să-l abordeze pe tata oriunde îl întâlnea: pe stradă, în staţia de autobuz de pe linia Popo-Sur 73, la supermarket. Tata se ferea de el. Preotul îşi justifica biblic hărţuirea: „Nicio oaie

nu se va rătăci de turmă, iar obligaţia mea, ca preot, este de a duce turma întreagă în staulul Domnului”. Degeaba îi repeta tata că nu era credincios, pentru că părintele Pepe venea cu replica: „Poate că tu nu crezi în dumnezeu, dar dumnezeu crede în tine”.

Sătul de textele lui, tata l-a înfruntat odată, înainte de a intra să mâncăm nişte tacos la La Cabana. Părintele Pepe ne-a văzut de la depărtare şi s-a grăbit să treacă strada.

— Ce bine că vă văd pe-aici, şi cu toată familia, a zis. Mi-ar plăcea să stau cu voi să mai schimbăm o vorbă.

— Ne grăbim. Vrem să ne ducem să vedem luptele cu tauri.

— Ce atâta grabă?! Nu mai găsim un moment liber ca să vorbim despre dumnezeu? a zis părintele Pepe cu încăpăţânarea lui de agent comercial.

— Vă rog, domnule preot, ajunge, nu ne mai bateţi la cap.

Tata nu-i zicea niciodată „părinte” unui preot. „Pentru mine, părinte e tata şi părinte sunt eu pentru tine şi pentru fratele tău, şi-atât”, obişnuia să-mi spună.

— Iertaţi-mi insistenţa, s-a scuzat părintele Pepe, dar misiunea mea e aceea de a vă călăuzi spre casa lui dumnezeu.

Tata a avut un schimb de priviri cu Carlos, apoi cu mama, după care s-a întors spre preot.

— Eu cred în dumnezeu.

— Cum aşa? Mi-aţi zis că nu credeţi.

— Cred în dumnezeul meu Quetzalcoatl, a zis tata, numai pentru a-l supăra.

Preotul a zâmbit ironic.

— E o glumă, nu?

— Nu, nu e nicio glumă. Cred in Quetzalcoatl, creatorul nostru.

Preotul a început să râdă.

— Hahaha. Doar n-o să-mi spuneţi că credeţi într-un idol cu pene, îmbrăcat în zdrenţe.

— Ha ha. Dumneavoastră vorbiţi, care veneraţi un pletos zdrenţuit atârnând de-o cruce?

Preotul a luat un aer grav şi hotărât.

— Aveţi grijă cum vorbiţi, a zis.

— Nu râde de dumnezeul meu şi nici eu nu voi râde de-al tău, i-a replicat tata.

Părintele Pepe, stacojiu la faţă, s-a îndepărtat de noi şi a traversat strada în grabă. Tata s-a uitat după el, mulţumit. Poate că de-acum încolo n-avea să ne mai agaseze.

Nu ne-a mai bătut la uşă, nici nu ne-a mai abordat pe stradă. Când oricare dintre noi îl întâlnea din întâmplare, preotul ne privea dispreţuitor şi îşi vedea de drum.

Asemenea tatălui meu, şi alţi părinţi au început să-l sfideze pe preot şi să nu-i mai permită să-i abordeze. Dintr-un om binevoitor, a început să se transforme într-unul rău. Apiţă şi familia lui, care într-adevăr mergeau la slujbă, ne-au spus că părintele Pepe începuse să predice împotriva ereticilor din cartier şi să le ceară enoriaşilor să-i pedepsească şi să rupă legăturile cu ei. „Nu vorbiţi cu ei, nu-i ajutaţi, nu convieţuiţi cu ei. Nu vă lăsaţi copiii să se joace cu copiii lor, soţiile voastre să nu stea de vorbă cu soţiile lor. Dacă vor să fie altfel decât noi, atunci să fie. Dar să fie diferiţi până la capăt. Dacă ei îl duşmănesc pe Domnul nostru Iisus Cristos, atunci şi noi trebuie să-i duşmănim pe ei. Renegaţi-h

Puţini dintre credincioşi au ascultat de vorbele preotului. Să crezi în dumnezeu era una, şi să te cerţi cu vecinul era alta. Părintele Pepe era disperat. Turma nu-l asculta. Şi, îşi zicea el, pentru că nu fuseseră izolaţi, ereticii îi contaminau şi pe credincioşi. De aceea erau tot mai mulţi drogaţi, comportamentul fetelor era promiscuu, iar oamenii tot mai bădărani şi mai egoişti.

Părintele Pepe a căutat soluţii pentru a întări credinţa în rândul comunităţii. S-a gândit şi s-a tot gândit cum să facă şi până la urmă şi-a zis că varianta cea mai bună era să se orienteze spre tineri. Apoi a gândit câteva

strategii. A făcut un cor ca să-i atragă la biserică pe băieţi şi pe fete, folosindu-se de muzică şi de „distracţie nevinovată”. A mărit numărul de ore de catehism şi a mai adus doi preoţi în parohie ca să-l ajute în misiunea lui de evanghelizare. A introdus slujba juvenilă, pe care o ţinea în fiecare sâmbătă, de la zece dimineaţa, pentru cei sub douăzeci de ani. Prin predicile sale, urmărea să le insufle credinţa în Cristos. Bun orator, le-a vorbit despre faptele de vitejie ale cruciaţilor în lupta lor pentru apărarea credinţei, suferinţele sfinţilor căzuţi în mâinile necredincioşilor, peripeţiile misionarilor porniţi să ducă cuvântul lui dumnezeu până pe cele mai îndepărtate meleaguri. I-a îndemnat pe tineri să se organizeze pentru a salva religia. „Transformaţi-vă în noii cruciaţi, duceţi în lume iubirea de Cristos, daţi-vă viaţa pentru apărarea credinţei? Rezultatele n-au întârziat să apară: tineri implicaţi, gata să facă zid împotriva degradării morale şi ereziei. Gata cu jignirile la adresa lui Cristos, gata cu materialiştii, gata cu duşmanii religiei catolice.

Conform planului părintelui Pepe, toţi acei tineri credincioşi trebuiau să fie nişte oameni binevoitori, respectuoşi, responsabili. Niciodată nu şi-a imaginat în ce Frankenstein s-au transformat organizaţiile lui de tineret. „Băieţii cuminţi”, cum i-a numit el, s-au împărţit în mai multe grupuri. Cei din cor erau nişte tineri inocenţi al căror singur interes era să cânte şi să organizeze petreceri inofensive ca să adune fonduri pentru activităţile caritabile ale parohiei. Alţi tineri s-au făcut misionari şi au început să meargă în comunităţi sărace pentru a-i ajuta pe oameni şi a le transmite cuvântul lui Cristos, alţii s-au înscris la seminar, visând să ajungă preoţi. Iar alţii au format o grupare intolerantă şi fanatică, Tinerii îl Urmează pe Cristos, fondată de Humberto, Antonio şi Ricardo, cel care avea să moară de leucemie la optsprezece ani.

Membrii grupării au început să-i denigreze pe membrii celorlalte grupări apărute din iniţiativa părintelui Pepe. îi considerau nişte laşi, slabi, incapabili de a apăra

cu fermitate catolicismul. Cei din cor li se păreau la fel de imorali ca ereticii. Erau interesaţi numai de petreceri şi de a flirta sub pretextul promovării unei iubiri ipocrite faţă de Cristos. Iar misionarii, în realitate nu făceau altceva decât să dea bir cu fugiţii de pe adevăratul câmp de luptă şi din faţa duşmanilor lor: ereticii din cartier. îi dispreţuiau pe seminarişti. „E nevoie de soldaţi întru Cristos, războinici gata de luptă, nu bărbaţi claustraţi, stând la adăpost”, susţinea cu convingere Humberto.

La început, părintele Pepe a văzut cu ochi buni spiritul devotat şi pasionat al celor din Tinerii îl Urmează pe Cristos, dar a început să se îngrijoreze când a aflat ce credeau despre tinerii aflaţi în alte grupări. A încercat să-i convingă să fie mai înţelegători. Humberto i-a zis în faţă: „Dumneavoastră ne-aţi arătat că există o singură cale adevărată către Cristos, iar acum vreţi să fim nişte papă-lapte?”

Părintele Pepe n-a apucat să-i îmblânzească pe cei din Tinerii îl Urmează pe Cristos. După douăzeci de ani de slujit în cartier, a fost mutat, la ordinul superiorilor, la o parohie din statul Chihuahua. A încercat să rămână şi s-a rugat de superiori să-i fie anulată mutarea. Le-a vorbit despre cât de importantă era munca lui în cadrul comunităţii, despre cum s-a zbătut să apere credinţa şi le-a zis că era crucial să continue proiectul său cu tinerii. Dar superiorii lui nici n-au vrut să audă: „Cei din tribul tarahumara au nevoie de tine? A dispărut de pe o zi pe alta.

Înlocuitorul său, părintele Arturo, nu avea carisma şi amabilitatea părintelui Pepe, însă compensa prin determinare şi autoritate. Distant, zgârcit la vorbă şi mult mai conservator. Înalt, slab, cu un chip sever. Purta ochelari negri fie zi, fie noapte. Javier Arturo Magana Pérez era de loc din Cihuatlân del Monte, o localitate aflată la jumătate de oră de Lagos de Moreno, Jalisco, unde fusese preot la mai multe biserici. Nu exista predică în care să nu atace cu vehemenţă pe „duşmanii bisericii”: toţi

cei care îi tentau pe ceilalţi să „părăsească adevărata cale a lui Cristos". Avea zilnic acelaşi meniu, pe care nu-I schimba niciodată: file de peşte fiert, o pâinică, legume la grătar şi apă cu lămâie.

Imediat ce a ajuns, părintele Arturo a desfiinţat cele mai multe dintre iniţiativele părintelui Pepe. A renunţat la cor, pentru că i se părea trivial, şi a condamnat folosirea muzicii într-un lăcaş sfânt cum e biserica. „Muzica maimuţelor nu are ce căuta în casa lui dumnezeu". A suspendat toate activităţile sociale şi caritabile pe care biserica le făcea în cartierele muncitoreşti, pretextând că „aveau iz de comunism". „Biserica are datoria morală de a-i ajuta pe săraci, de aceea le dăm nădejde, speranţă, dar nu trebuie să împărţim alimente leneşilor şi nevrednicilor, şi cu atât mai puţin să le dăm banii destinaţi îmbunătăţirii traiului sacerdotal şi înfrumuseţării templului", a zis într-una dintre înflăcăratele sale predici. A renunţat şi la slujbele pentru tineri. I s-a părut absurd conceptul de slujbă ţinută pe segmente de vârstă. „Toţi din familie trebuie să vină împreună ca să celebreze iubirea întru Cristos. E important ca părinţii, copiii, bunicii să primească euharistia închipuind un copac, nu ca nişte frunze în vânt, disparate" I-a sprijinit moral şi financiar pe cei din gruparea Tinerii îl Urmează pe Cristos. I-a văzut drept vârful de lance în războiul de recucerire a credinţei creştine. I-a ajutat să se organizeze şi i-a pus sub umbrela puternicei grupări Mişcarea Tinerilor Catolici, organizaţia ultraconservatoare din ţară, al cărei sediu se afla exact în Lagos de Moreno.

Părintele Arturo a susţinut economic activităţile băieţilor cuminţi. Le-a sugerat să-şi aleagă drept emblemă Crucea Ierusalimului şi tot a lui a fost ideea de a face reuniuni clandestine la care trebuiau să poarte rase şi cagule. El a fost cel care i-a condus şi i-a împins spre poziţii din ce în ce mai radicale. Se întâlnea des cu Humberto pentru a stabili tacticile grupării şi acţiunile care urmau a fi întreprinse.

Eu îl ştiam destul de puţin. Aflasem de la Apiţă de atacurile din predicile lui. N-am vorbit niciodată cu el, până când n-am intrat în rândurile grupării Tinerii îl Urmează pe Cristos. Şi de la el am aflat cumplitele dedesubturi ale fanatismului catolic.

Probabilitatea de a muri într-un accident de avion: unu la treizeci de mii.

Probabilitatea de a muri într-un accident de maşină: unu la o sută patruzeci.

Probabilitatea de a muri muşcat de un câine: unu la o sută cincizeci de mii.

Probabilitatea de a muri muşcat de un rechin: unu la trei sute de mii.

Probabilitatea de a muri înecat: unu la mie.

Probabilitatea de a muri de o boală de inimă: unu la cinci.

Probabilitatea de a muri asasinat: unu la două sute cincizeci.

Probabilitatea de a muri lovit de fulger: unu la zece milioane.

Probabilitatea ca ambii părinţi să-ţi moară într-un accident de maşină:

Probabilitatea ca o femeie de şaptezeci şi unu de ani să moară din cauza unui infarct şi nimeni să nu-şi dea seama:

Probabilitatea ca fratele tău să moară înecat:

Probabilitatea de a muri muşcat de un câine-lup:

Probabilitatea ca femeia iubită să se întoarcă la tine:

În mitologia nordică există o poveste despre un loc cu gheţuri veşnice, înnegurat, întunecat: Hei. Se află în măruntaiele pământului, mai jos de tărâmurile zeilor şi ale oamenilor, şi este orientat spre nord. Acesta este tărâmul morţilor. E condus de zeiţa cu acelaşi nume, Hei, fiica zeului Loki şi a sibilei Angrboda, două fiinţe blestemate. Hei e pe jumătate vie, pe jumătate moartă. De la mijloc în sus e vie, în timp ce picioarele ei violete sunt roase de moarte.

Hei e tărâmul din urmă pentru morţii care nu au fost primiţi în Valhala. În Hei sfârşesc blestemăţii, perverşii, asasinii, precum şi cei care au încălcat un jurământ.

Ca să ajungi la Hei trebuie să străbaţi mai multe tuneluri.

1. Intrarea se face printr-o cavernă cufundată în beznă, numită Grupahellir, aflată în mijlocul unor stânci înspăimântătoare.

2. Se străbate o lungă galerie, în capătul căreia se află Garmr, un câine feroce, ţinut în lanţ, având pieptul însângerat (în unele variante, este vorba despre un lup). Garmr e primul străjer al tărâmului Hei.

3. Se trece prin apele învolburate ale râului Gjoll, sub o ploaie de cuţite.

4. Se traversează podul Gjoll, din acoperişul căruia cad picături de aur topit.

5. După trecerea podului, îndrumat de palida slujitoare Mothguthr, se merge pe o potecă spre nord.

6. Urmează apoi grilajul tărâmului Hei, o poartă care se închide singură în urma celui care trece.

7. Pe poartă stă cocoţat un cocoş ruginiu al cărui cântec îi trezeşte pe locuitorii din Hei ca să-i anunţe că a sosit ziua Judecăţii de Apoi.

8. În adâncimea cea mai de nepătruns din Hei se află lăcaşul zeiţei Hei: Elivdnir, adică cuibul îngheţat. Acolo, Hei domneşte singură, înconjurată de spectre.

Tărâmul Hei al nordicilor s-a transformat în Hell la vechii anglo-saxoni: infernul în care păcătoşii îşi ispăşesc pedeapsa.

Garmr e un câine de temut. Feroce, străjuieşte intrarea în Hei. În unele legende nordice, cum ar fi *Voluspă*, se vorbeşte despre alt paznic: lupul Fenris, care păzeşte unul dintre ultimele pasaje subterane.

Fenris este cel mai mare dintre copiii zeului Loki şi al lui Angrboda. Născut lup, se credea că el şi familia lui vor distruge lumea. De aceea, zeii l-au pus în lanţuri. Fenris era atât de puternic, încât a rupt lanţurile. Îngrijoraţi, zeii

au apelat la goblini ca să facă o pripoană suficient de rezistentă încât să-l ţină imobilizat. Goblinii au făcut o panglică aparent uşor de rupt, dar care era foarte rezistentă, numită Gleipnir. Au făcut-o din şase elemente mitice: răsuflarea peştilor, barba unei femei, rădăcinile unui munte, tendoanele unui urs, sunetul paşilor unei pisici şi saliva unei păsări. Fenris a fost legat de o stâncă numită Gioll, în străfundurile pământului.

Nimeni nu îndrăznea să se apropie de Fenris. Chiar şi unora dintre zei le era frică de el. Fyr, zeul războiului, avea grijă de el şi-i dădea de mâncare. Turbat de furie că nu putea rupe panglica Gleipnir, Fenris l-a muşcat de mână pe Fyr.

Se spune că marele lup va reuşi să se elibereze când va fi Ragnarök, ziua în care giganţii se vor lupta cu zeii. Fenris, aliatul giganţilor, avea să-l omoare şi să-l devoreze pe zeul Odin, pentru ca mai apoi să fie ucis din răzbunare de Viddar, fiul lui Odin.

Garmr şi Fenris, câine şi lup înlănţuiţi. Câine şi lup străjeri ai lumilor subpământene. Câine şi lup furioşi şi distructivi. Garmr şi pieptul lui însângerat. Fenris, devorator de zei. Fenris şi Garmr, lup şi câine înlănţuiţi.

Fenris.

Garmr.

Lupi

Am auzit soneria dimineaţa devreme, la şase şi jumătate. Eu şi King dormiserăm din nou în camera lui Carlos. Înainte să se mijească de ziuă, Colţ îşi reluase rutina prăpădului. Dacă mai era ceva de stricat, atunci a stricat în noaptea aceea.

Abia reuşisem să adorm, când am auzit ţârâitul strident al soneriei. M-am hotărât să-l ignor şi mi-am băgat capul sub pernă. Soneria a continuat să sune şi să tot sune. Cheaun de somn, m-am ridicat din pat, am încălţat nişte şlapi şi am coborât să deschid. În sufragerie, Colţ se uita ţintă la uşă. Terminase de dărâmat pereţii camerei mele şi făcuse bucăţele pătura, cuvertura şi cearşaful. Covorul era

plin de aşternutul făcut fâşii, de urină şi de excremente.

Am coborât în garaj şi am deschis poarta. Afară aştepta un bărbat solid, la vreo cincizeci de ani, cu păr lung, încâlcit şi cu o mustaţă stufoasă.

— Bună ziua. Cu ce vă pot ajuta?

Bărbatul m-a măsurat din cap până-n picioare. A observat pantalonii mei de pijama, aproape ferfeniţă.

— Pijamaua asta nu mai e bună decât de cârpă de şters praful.

Omul avea dreptate: era mai degrabă o zdreanţă, nu o pijama, dar observaţia lui mi s-a părut deplasată.

— Deci cu ce vă pot ajuta?

— Te-am trezit?

— Da.

— Foarte bine. Trebuie să profiţi de aerul curat al dimineţii.

— M-am culcat târziu.

Bărbatul părea să nu audă nimic din ce-i spuneam.

— Unde-i câinele?

Năuc de somn, n-am înţeles de ce mă întreba aşa ceva.

— Ce câine?

— Pe care vrei să-l dresezi.

— V-au trimis de la circ?

— Da.

Individul nu părea să fie în stare să dreseze ceva. Era exact opusul lui João şi al lui Braulio. Arăta mai degrabă ca un compozitor neamţ din secolul al XVIII-lea decât ca un îmblânzitor de tigri. Neîncrezător, l-am întrebat:

— Dumneavoastră sunteţi dresorul?

— Sunt cel care-i antrenează pe dresori. Şi da, sunt îmblânzitor.

Nu-l vedeam nicicum pe durduliul din faţa mea îmbrăcat într-o costumaţie strâmtă, iară mâneci, aşa cum foloseau amicii mei brazilieni. A scos din buzunar o carte de vizită şi mi-a întins-o.

Sergio Avilés de la Garza

Animal trainer

Lion and tiger tamer Biologist

Urmau trei adrese şi trei numere de telefon cu prefixe străine. O adresă era din Ciudad de México, alta din Saltillo, Coahuila şi alta din Houston, Texas.

Avilés a făcut un semn cu bărbia spre casă.

— Acolo ţii bestia?

Am dat din cap că da.

— Vrei să intru, sau te aştepţi să-ţi spun aici, afară, ce trebuie să faci?

Am deschis poarta cu precauţie. Individul ăla nu avea cum să fie dresor. Poate că auzise conversaţia mea cu omul cu voce dogită, îşi notase adresa şi acum venise la furat.

A intrat fără să mai spună ceva, iar eu l-am urmat. S-a oprit în pragul sufrageriei, contemplând prăpădul.

— Nu averi nevoie de un dresor, ci de tâmplari, instalatori, geamgii şi de un om care să cureţe cocina asta, a zis zâmbind.

Nu mi s-a părut amuzant comentariul lui.

— O să curăţ şi-o să repar eu tot, i-am zis, dar deja nu mai era atent la mine.

Îl scruta atent pe Colţ. A făcut doi paşi în faţă ca să-l vadă mai bine, apoi s-a întors spre mine.

— Cine ţi-a spus că ăsta e un câine-lup?

— Stăpânii lui. L-au cumpărat prin poştă de la o crescătorie din Canada care vinde câini-lup.

— I-a minţit, a zis, ăsta nu-i câine-lup.

— Cum să nu? Şi încă cu acte în regulă.

— Îţi spun sigur că ăsta de aici nu-i câine-lup.

Am simţit un gol în stomac: un mit drag mie era pe cale să se prăbuşească.

— E malamut de Alaska? l-am întrebat, sperând totuşi să nu fie un simplu câine de tras la sanie.

— Nu, nu e malamut, nici husky, nici ciobănesc german, nici orice rasă mai vrei tu.

— Şi-atunci ce-i?

— E un lup pursânge.

Individul se înşela sau nu ştia despre ce vorbeşte.

— E un câine-lup, am insistat eu.

— Nu, e un *canis lupus occidentalis*, un lup din estul Canadei, cunoscut şi ca „lupul din valea lui Mackenzie”. E subspecia cea mai mare. Poate să cântărească până la optzeci de kilograme, şi cam atât cântăreşte şi fiara asta a ta, a zis bărbatul, arătându-se sigur pe ce zicea.

Avilés parcă citea o fişă din *Enciclopedia Britanica*.

— De când îl aveţi? a întrebat el, folosind pluralul.

— De două zile.

Colţ, întărâtat de prezenţa străinului, a început să mârâie.

— Cum a ajuns aici?

— A fost al vecinului, voia să-l eutanasieze.

Avilds s-a sprijinit de perete şi şi-a mângâiat mustaţa, gânditor, în timp ce se uita la dezastrul făcut de Colţ.

— Cred că ar fi fost mai bine.

Colţ nu-şi lua ochii de la el.

— L-au ţinut închis sau legat?

— În lanţ, tot timpul.

— De la ce vârstă?

— De când era pui.

Avilés l-a scrutat din nou pe Colţ.

— Nu cred c-o să reuşesc mare lucru cu fiara asta, dar am să încerc totuşi.

S-a uitat la scară.

— Părinţii tăi încă dorm?

— Nu am părinţi.

S-a uitat la mine neîncrezător.

— Cum nu ai părinţi?

— Au murit amândoi recent într-un accident de maşină.

Expresia feţei lui Avilés s-a schimbat.

— Cu cine locuieşti?

— Singur.

— Singur? câţi ani ai?

— Şaptesprezece.

— Şi nu ai fraţi, bunici?

— Nu.

— Nu ai pe nimeni?

— Am un boxer şi doi papagali australieni şi pe… Colţ.

— Cum te cheamă?

— Juan Guillermo.

— Juan Guillermo. Lucrezi? Eşti elev?

— Niciuna, nici alta.

— Şi cum crezi că-l vei putea întreţine?

— Am nişte economii.

— Ţi s-a spus cât e onorariul meu?

— Da.

— Ai bani să-mi plăteşti?

— Plătesc doar dacă reuşiţi să-l dresaţi.

Avilés a zâmbit.

— Şansele de a-l dresa sunt aproape nule şi mi-ar lua foarte mult timp.

— Dacă îl îmblânziţi, vă plătesc, dacă nu, nu.

— Te va costa patru mii de pesos.

— Mi-au zis că trei.

— Ţi-au zis rău.

— Am doar două mii.

Avilés s-a uitat la Colţ. Ochii lui de lup au scânteiat în dosul botniţei.

— Îţi spun cu toată sinceritatea, mai bine-l donezi unei grădini zoologice sau îl omori direct şi ai scăpat.

— Nu, vreau să-l păstrez. îl puteţi dresa sau nu?

— Nu ştiu. Lupii ţinuţi ca animale de casă nu fac probleme în general, sunt sfioşi şi ascultători, dar dacă nu socializează de când sunt pui, atunci devin agresivi şi e greu să-i mai îmblânzeşti când sunt mari. Ca să ţi-o spun pe aia dreaptă, cred că o să-mi pierd timpul degeaba, iar tu banii.

— Nu-mi pasă dacă pierd nişte bani, i-am zis hotărât.

— Dar mie-mi pasă de timpul meu. Poate dura luni întregi, şi am multă treabă.

S-a dus la scară şi s-a aşezat pe a doua treaptă. Colţ l-a urmat cu privirea, mârâind încontinuu.

— Uite ce-ţi propun: vin pentru zece zile şi te învăţ să-l îmblânzeşti. O să te coste o mie de pesos.

— Şi dacă nu reuşesc să-l îmblânzesc?

— Asta e problema ta. Nu a mea. De acord?

Am dat din cap că da. Avilés mi-a întins mâna şi eu i-am strâns-o.

— Aşa rămâne.

Avilés s-a ridicat şi s-a dus spre Colţ, oprindu-se la limita până unde ajungea lanţul lui Colţ. Mi-a făcut semn să mă duc lângă el.

— Cred că ăsta e un lup alfa. Un lider. E obişnuit să facă numai ce are el chef. Trebuie să-i arăţi că tu comanzi aici.

— Colţ? Ce lider, dacă a star toată viaţa legat de un stâlp?!

— Ştia că-l ţin în lanţ pentru că nu reuşeau să-l stăpânească. Lupii nu sunt proşti, simt când sunt mai puternici decât ceilalţi.

Avilés a arătat spre Colţ, care stătea la doar câţiva metri de noi.

— De acum înainte, niciodată să nu-i mai arăţi că te temi de el.

Tare aş fi vrut să văd ce-ar fi făcut Avilés dacă Colţ ar fi fost liber. A luat un scaun de pe jos, şi-a făcut scut din el şi a început să înainteze încet către Colţ. A făcut patru paşi, iar la al cincilea, Colţ s-a năpustit asupra lui. A izbit cu botul în scaun atât de tare, încât Avilés s-a clătinat, dar a rămas pe picioare. Colţ a sărit din nou la el, iar Avilés a rezistat şi acelui atac.

S-a întors spre mine.

— Acum e rândul tău, Juan Guillermo.

M-am apropiat şi el mi-a dat scaunul.

— Nici să nu te gândeşti să dai înapoi.

Am luat scaunul şi m-am apropiat cu grijă. Colţ m-a fixat cu privirea câteva secunde, apoi s-a năpustit asupra

mea. Era cât pe ce să scap scaunul. Am încercat să mă redresez, dar Colţ m-a atacat din nou. M-a lovit în stomac cu atâta putere, încât am rămas fără aer. De durere, am scăpat scaunul din mâini. Am vrut să fac un pas în spate ca să mă feresc de o eventuală altă lovitură, dar Avilés mi-a zis ferm:

— Nu te lăsa.

Am încercat să rămân pe loc, dar Colţ a sărit pe mine şi m-a aruncat pe spate. Noroc că lanţul l-a oprit, altfel mi-ar fi spart fata cu botnita.

— Ridică-te, ia scaunul şi du-te la el din nou, a zis Avilés.

Colţ era puternic şi extrem de agresiv. M-am ridicat şi-am vrut să fac câţiva paşi în spate, dar Avilés mi-a pus o mână pe spate.

— Ia scaunul şi du-te la el.

Am luat scaunul, mi l-am făcut scut şi am înaintat doi paşi. Colţ m-a atacat din nou, iar lovitura mi-a smuls scaunul din mâini. Acum eram la mila lui. S-a năpustit direct la picioarele mele. Am simţit o durere cumplită în coapsă şi m-am gândit că-mi rupsese piciorul.

— Rezistă, mi-a strigat Avilés.

Am încercat să-mi vin în fire, dar Colţ m-a atacat din nou, lovindu-mă în acelaşi picior. Am căzut pe spate. M-am dat cu capul de duşumea. Poate că Avilés avea dreptate: Colţ era imposibil de dresat.

Avilés m-a luat de umeri şi m-a târât la câţiva metri depărtare de lup.

— Foarte bine, a zis, ajutându-mă să mă ridic.

M-am ridicat cu greu. Durerea din picior era insuportabilă.

— Trebuie să faci asta zi şi noapte. Ori de câte ori poţi. Ai înţeles? Asta e prima lecţie.

Zi şi noapte? Dacă aveam să mă mai pot ţine pe picioare.

— Cred că mi-a rupt piciorul.

— Nu, n-ai nimic rupt. Învaţă să suporţi, a zis

supărat. Şi dacă o să ţi-l rupă, tot trebuie să suporţi.

Şi-a ridicat cămaşa. Avea abdomenul plin de cicatrici.

— Am fost atacat de şase tigri şi de patru lei. Unul dintre ei mi-a sfâşiat burta cu ghearele şi mi-au ieşit maţele. Şi a trebuit să fac faţă. Când îţi spun că trebuie să suporţi, înseamnă că trebuie şi gata.

Avilés mi-a arătat scaunul.

— Hai, încă o dată.

M-am dus şchiopătând spre scaun, l-am luat şi m-am întors spre Colţ. Imediat ce-am intrat pe teritoriul lui, a sărit la mine.

Am strâns scaunul cât de tare am putut ca să nu-l mai scap. Lovitura mi-a zguduit braţele, dar n-am scăpat scaunul.

— Mai fă un pas, mi-a cerut Avilés.

Am înaintat. Niciuna, nici două, Colţ s-a năpustit asupra mea. Am strâns scaunul ca să nu-l scap. Scaunul s-a mişcat într-o parte şi într-alta, dar nu m-am lăsat. Colţ a mai sărit la mine încă de două ori, fără pauză. A doua oară a reuşit să mă pună la pământ. M-am apărat cu scaunul. Colţ a sărit peste el şi s-a izbit de umărul meu. Instinctiv, i-am dat cu scaunul în cap, făcându-l să scâncească de durere şi să facă câţiva paşi înapoi.

— Foarte bine! Foarte bine! a exclamat Avilés.

Colţ n-a mai sărit la mine. M-am ridicat cu mare greutate şi m-am dus să mă aşez pe scară. Piciorul şi umărul mă dureau de parcă m-ar fi bătut cineva c-o bâtă.

— Ai învăţat prima lecţie, a zis Avilés. Revin mâine dimineaţă, devreme. Nu uita că trebuie să faci asta zi şi noapte. Nu-i da apă. Şi nimic de mâncare. Să înveţe că depinde de tine.

M-a bătut cu palma pe spate şi a zâmbit.

— Sper să nu-ţi pară rău. Ne vedem.

A făcut stânga-mprejur şi dus a fost. Am schimbat o privire cu Colţ. îi picura sânge de pe bot pe podea. Se rănise de la atâtea lovituri în scaun.

Am urcat încet scara. La fiecare treaptă, durerea îmi

săgeta piciorul până în vârful degetelor.

Am intrat în cameră. King stătea lungit în pat. M-a văzut şi a început să dea din coadă. M-am aşezat şi mi-am dat jos pantalonii. Pe coapsă aveam o vânătaie imensă. Abia puteam să-mi mişc piciorul. Dacă voiam să fiu stăpânul lui Colţ, trebuia să suport durerea. Avea să mai urmeze, mult mai multă. M-am lăsat să cad pe pat, am închis ochii şi am adormit.

Am continuat să particip la reuniunile secrete din fiecare sâmbătă. N-am îndrăznit să-i spun asta lui Carlos şi nici prietenilor mei. Încălcarea jurământului tăcerii mi-ar fi adus probleme serioase. Humberto ne tot atenţiona asupra preţului scump pe care aveam să-l plătim dacă nu vom păstra secretul. „Dacă vreunul dintre voi o să-i spună mamei sau fratelui sau prietenilor lui cine suntem şi ce facem, va plăti scump, şi nu doar el, ci şi cei cărora le-a spus?

Treptat, întâlnirile de sâmbătă au căpătat un ton din ce în ce mai agresiv. Începeau prin rugăciuni, dar de fapt nu era vorba de rugă, ci de o înşiruire de versete despre răzbunare, moarte, Cristos, oaste, pedepse. Cine greşea şi rupea ritmul avea parte de ţipete, îmbrânceli sau chiar de pumni în plină figură.

Humberto găsea mereu justificări pentru agresiunile lui: „Suntem o armată şi trebuie să ne comportăm ca în armată. Suntem oastea lui Cristos şi pentru El suportăm orice durere”. Cei pedepsiţi trebuiau să reziste bărbăteşte. Nu era loc de blândeţe sau de văicăreli. Supunere fără crâcneli. Pentru binele oştii, uniunii şi disciplinei.

În ciuda brutalităţii, Humberto era seducător. Întotdeauna asculta cu atenţie şi îl făcea pe fiecare membru al grupării să se simtă important. Se preocupa dacă le mergea bine lor şi familiei lor. Oferea sfaturi şi ajutor moral. Discursurile sale înflăcărate şi moraliste îi umplea de emoţie. Humberto ştia prea bine ce coardă să atingă.

Cu mine, Humberto a fost amabil şi atent. Mă ruga

adeseori să-l însoţesc la cumpărăturile pentru întâlniri: hârtie, pixuri, sucuri, chipsuri. După ce ieşeam din supermarket, îmi băga în buzunar câteva batoane de ciocolată: „Ca să ai şi pentru acasă? încercam să i le dau înapoi, nu voiam să-i datorez nimic. Dar el insista: „Te rog, nu-mi răpi plăcerea de a le împărţi cu tine?

Sunt convins că cei mai mulţi dintre băieţii cuminţi au intrat în grup mai mult de teamă şi nu din proprie iniţiativă, ci împinşi de la spate de părinţii sau bunicii lor. Urmau regulile stricte şi disciplina severă numai pentru că-şi doreau să fie acceptaţi şi recunoscuţi. Humberto a ştiut cum să-i ia. După câteva luni, tactica lui, care părea improvizată şi se baza pe duritate, seducţie, disciplină şi amabilitate, dădea roade. Tinerii sfârşeau prin a se crede Soldaţi ai lui Cristos născuţi pentru a apăra adevărul catolic cu preţul vieţii lor. Adoptau tacit uniforma: pantalon bej, cămaşă albă cu mânecă lungă şi părul tuns soldăţeşte.

Până şi eu am fost tentat să-mi schimb hainele, ba chiar să-mi tund pletele. Înmugurise în mine o nevoie imperioasă de apartenenţă, de a fi validat de către Humberto şi de toţi ceilalţi. Ideile lor mi se păreau absurde, dar strategiile persuasive ale lui Humberto s-au strecurat una câte una în mintea mea de adolescent.

Am început să-i respect ordinele, să-i răspund pe bune la întrebări, să urmez dogma impusă de el. De fapt, voiam să-mi demonstrez că nu aparţineam grupului, că exista o graniţă între mine şi ei. N-am ştiut cât de mult trecusem de partea lor până în acea noapte în care i-am dezvăluit lui Humberto cum reuşea Carlos să scape de poliţişti.

În timpul nopţii, l-a auzit urlând. Nişte urlete profunde, prelungi. Apoi tăcere. La fel de profundă şi de prelungă. Tăcerea aceea nu i s-a părut un semn bun lui Amaruq. Şi-a încălţat cizmele şi a dezlegat uşa cortului. A luat o făclie şi a aprins-o de la foc. S-a dus spre locul unde trebuia să fie Nujuaqtutuq, ca să se asigure că încă mai era acolo. Lapoviţa deasă îi îngreuna vederea şi a bâjbâit

prin întuneric, încercând să se orienteze. A înaintat cu dificultate prin zăpadă. A tot mişcat fadia într-o parte şi într-alta până când l-a văzut pe marele lup întins lângă pin. Amaruq şi-a dat seama că se apropiase prea mult şi a încercat să facă câţiva paşi în spate, dar picioarele i se afundau în zăpadă şi nu a reuşit să se mişte suficient de repede. Nujuaqtutuq s-a ridicat şi a sărit la el. Amaruq l-a lovit cu făclia peste bot. Lupul, surprins de flacără, a căzut în zăpadă. Apoi l-a atacat din nou, dar de data aceasta lanţul l-a împiedicat.

Oboseala îl făcuse să comită o tâmpenie. Cum ieşise el, în miezul nopţii, neînarmat, fără lanternă, într-o pădure prin care bântuia o haită de lupi? De ce se apropiase atât de mult de Nujuaqtutuq? Şi-a privit antebraţul stâng. Sângera. Lupul îl muşcase. A luminat rana cu torţa. Haina era sfâşiată. Sângele şiroia. A intrat în cort, şi-a dat jos haina şi şi-a suflecat mâneca puloverului. Lupul îşi înfipsese colţii aproape de cot, străbătând antebraţul dintr-o parte în cealaltă. Şi-a ars rana cu torţa pentru a o cauteriza. A rezistat flăcării până când hemoragia s-a oprit. Apoi şi-a spălat cu zăpadă rana.

A îmbrăcat din nou haina de blană şi s-a dus la culcare. A adormit greu. Durerea îi zvâcnea în braţ şi-şi simţea mâna amorţită. Acum, lupul şi el erau înfrăţiţi. Prin venele lui curgea saliva lupului. Da, lupul ăsta era stăpânul lui. îl făcuse să-şi piardă capul. îl urmărise până pe păşunile îngheţate din nord, îşi pierduse orice urmă de prudenţă, rămăsese fără provizii. îl adusese la limita morţii.

Trebuia neapărat să-l omoare pe Nujuaqtutuq cu prima ocazie. Să-i mănânce carnea, să se îmbrace cu pielea lui, să-şi facă un cuţit din oasele lui. Trebuia să privească cu ochii lui Nujuaqtutuq, să aibă intuiţia lui Nujuaqtutuq, să respire ca Nujuaqtutuq.

A dormit neîntors până la amiază. Când a ieşit din cort, soarele era la zenit. Ninsoarea se oprise, iar pe cerul albastru nu se vedea niciun nor. Şi-a verificat rana.

Antebraţul i se umflase, îi era aproape dublu. Pielea carbonizată se desprindea în bucăţele dacă o atingea cu degetele. Cele patru găuri făcute de colţii lupului se adânceau în carne. Avusese noroc că lupul nu-i smulsese braţul.

S-a uitat în jur. Nici urmă de haită. Printre pini, zăceau cadavrele de wapiti acoperite cu un strat de promoroacă. S-a dus spre Nujuaqtutuq, s-a oprit destul de departe încât lanţul să nu-i permită lupului să-l ajungă şi s-a aşezat în zăpadă. Lupul a mârâit ameninţător, dar Amaruq nu s-a mişcat. Nujuaqtutuq s-a năpustit asupra lui, dar lanţul l-a frânat la câţiva centimetri de faţa lui Amaruq. Au rămas aşa, faţă în faţă. Cu ochii la acelaşi nivel. Amaruq i-a simţit răsuflarea acră. Lupul şi-a arătat colţii, dar bărbatul nu a cedat. Şi-a apropiat şi mai mult faţa de capul lupului şi a început să-i vorbească: „Pregăteşte-te să mori, Nujuaqtutuq. Uită-te la soare. Ascultă croncănitul corbilor. Simte zăpada de sub picioarele tale. Ia-ţi adio. Ţi se apropie ceasul”.

Haita nu s-a mai întors. Probabil se ţinuse după numeroasa turmă de wapiti. Era mai bine să vâneze şi să mănânce carne proaspătă decât să rămână pe loc şi să ciugulească din cadavrele îngheţate de pe păşune.

Cu trecerea zilelor, fără nimic de mâncare şi hidratându-se numai cu zăpadă, Nujuaqtutuq a început să slăbească. Totuşi, de fiecare dată când Amaruq se apropia, lupul mârâia sfidător. Amaruq nu-l băga în seamă. A continuat să se aşeze în apropierea lui. La un moment dat, Amaruq a întins o mână şi l-a mângâiat pe cap pe Nujuaqtutuq. Lupul nu a încercat să-l muşte. I-a permis lui Amaruq să-şi plimbe degetele prin blana lui.

Înfometat, cu piciorul cangrenat, marele lup începuse să se stingă. Amaruq a făcut o suliţă ca să-l omoare. A cioplit cu cuţitul o creangă de paltin lungă şi a ascuţit-o la vârf. Când Nujuaqtutuq avea să se prăbuşească în zăpadă, Amaruq îi va împlânta suliţa în inimă, ca să moară repede.

Amaruq şi-a făcut o tăietură în rana de pe antebraţ şi

a înmuiat în sânge vârful suliţei. Dacă Nujuaqtutuq îi dăduse saliva, acum venise rândul lui. Avea să-l omoare amestecându-şi sângele, aveau să fie stăpâni unul asupra celuilalt. În viaţa asta şi în vieţile următoare. Spusele bunicului lui se vor împlini, iar Amaruq va putea muri liniştit. Trebuia doar să aştepte ca marele lup să se lungească pe-o parte, lipsit de puteri, şi-atunci avea să-l ucidă cu suliţa.

Călătorului i s-a spus că în mijlocul deşertului exista o oază splendidă, plină de minunăţii. A întrebat încotro s-o apuce. I-au arătat deşertul nesfârşit. „Ia-o-ntr-acolo şi mergi până vei da de oază? Călătorul s-a pornit la drum. Ani întregi a cutreierat printre dune, sub soarele nemilos. A întâlnit lungi caravane de cămile, a dat peste oamenii albaştri, tuaregii transportând sare. A văzut lei dând târcoale printre dune, şopârle dispărând în nisip, vipere şerpuind pe stânci, a văzut orixul cu coarne-sabie unduind în mirajul depărtării. A găsit scheletele albe ale celor care îl precedaseră. S-a hrănit cu insecte şi curmale. Şi-a băut urina şi apă puturoasă din ochiurile de apă de sub palmieri. A suferit de diaree şi a avut febră. A petrecut nopţi îngheţate sub cerul înstelat al Saharei. Soarele amiezii i-a ars buzele şi genele. Picioarele i s-au umplut de ulceraţii. Dar nu s-a oprit până nu a găsit oaza promisă. Epuizat, mergând aproape în patru labe, s-a târât până la porţile oazei. Oaza, splendida oază. Călătorului nu i-a luat mult timp până să-şi dea seama că ajunsese în locul din care plecase.

Întâlniri

Cadavrul lui Quica, cu faţa în jos, a fost găsit pe terenurile de baschet abandonate. L-au găsit nişte copii într-o dimineaţă, când s-au dus să vadă ce era cu trupul pe care-l tot amuşina câinele lor. La început s-au gândit că e beat şi l-au împuns cu băţul ca să vadă dacă se trezeşte. Nu s-a mişcat. Şi-au dat seama că e mort abia după ce unul dintre ei s-a aplecat să-i vadă faţa şi a rămas îngrozit de ochii secătuiri şi de gura însângerată. Speriaţi, au dat fuga

acasă şi le-au spus părinţilor.

Imediat s-a aflat în toată zona Retorno. Am fost să-l vedem împreună cu prietenii mei şi cu încă vreo zece curioşi. Trupul învineţit zăcea întins sub unul dintre panourile de baschet. Ochii lui Enrique fixau un punct infinit.

Conform ziarelor de a doua zi, capul îi fusese zdrobit cu un obiect contondent. Jurnalistul a considerat că a fost „o crimă pasională între gay”. Moartea lui m-a întristat. Dacă nu ne-ar fi hărţuit sexual cu atâta aviditate, mi-ar fi fost mai drag. Nu era un om rău. Simpatic, amuzant, harnic.

Poliţia, sub comanda lui Zurita, a pornit o anchetă. Vecinii au fost luaţi la întrebări. Nimeni nu auzise peste noapte ţipete sau altceva suspect. Un singur bărbat a zis că-şi auzise câinele lătrând mult în toiul nopţii.

Nu au descoperit amprente, nici urme de paşi, nici vreuna dintre armele crimei. Avocatul alcoolic pentru care lucrase Enrique s-a grăbit să-i dea o sumă consistentă lui Zurita ca să închidă cazul. Nu a vrut să se trezească târât într-un scandal între homosexuali. Şi aşa avea destule pe cap cu divorţul şi acuzaţiile de abuz sexual asupra copiilor săi. Avocatul a declarat că Enrique fusese un simplu băiat de casă şi că nu ştia mai multe.

Nimeni nu a venit să revendice corpul. Zurita a sunat la primăria din San Mateo Tlachihuacân în încercarea de a găsi vreo rudă de-a lui Enrique. Dar nimeni de-acolo nu ştia cine e, sau dacă ştiau, au preferat să nu spună. Ancheta s-a încheiat după patru zile. Cazul a fost închis şi crima uitată. Lucrurile s-au desfăşurat aşa nu doar pentru că avocatul plătise cât plătise, ci şi pentru că Zurita nu avea niciun interes să-şi piardă timpul investigând uciderea unui indigen mixtec homosexual.

Cadavrul a stat două săptămâni într-unul din sertarele morgii spitalului de medicină legală. De acolo a fost dus la Facultatea de Medicină pentru a fi folosit la disecţii. Studenţii i-au cotrobăit prin ţesuturile adipoase,

prin muşchii flasci, prin rectul lax, prin craniul zdrobit, prin faţa tumefiată. Un nimeni şi un nimic care a sfârşit incinerat în cuptorul crematoriului universităţii. Cenuşa i-a fost aruncată la gunoi, lăsată în voia sorţii, printre câini flămânzi, legume putrezite, pungi de plastic, sticle sparte. Fără ceremonie, iară înmormântare. Niciun semn de rămas-bun. Iar uciderea lui a rămas nepedepsită ca a atâtor alţii ca el.

Tulburaţi de experienţa sexuală avută cu Enrique, nici Apiţă şi nici Tontu nu au ştiut cum să privească moartea lui. Cu bucurie sau cu tristeţe? Apiţă era de părere că Quica îşi meritase moartea pentru că se legase de puşti ca el. I-a luat ceva timp până să treacă peste trauma acelei felaţii fulger. Ce avea să le spună copiilor lui? „Prima mea experienţă sexuală a fost cu un grăsan care mi-a supt-o?” Luni de zile, reacţia lui Apiţă a fost ambiguă, un amestec de vinovăţie şi de furie. Şi până la urmă a rămas doar cu furia, cu senzaţia că fusese dus de nas cu ajutorul câtorva beri şi condus către clipa în care Quica i-a dat jos chiloţii, i-a scos puţa şi i-a schimbat viaţa prin câteva mişcări de buze. Ani întregi a trăit cu ruşinea celor două minute.

În schimb, pe Tontu l-a întristat moartea lui Quica. Relaţia dintre ei nu a fost deloc ambiguă. Nu s-a simţit nici abuzat, nici ultragiat. îl îndrăgise pe Quica, acesta nu-l obligase niciodată să facă ceva şi Tontu nu şi-a simţit compromisă nicio clipă integritatea lui masculină. Pentru el, Quica era „ca o tipă, corp de tipă, cur de tipă şi minte de tipă”. „Mai mult”, zicea el cu orgoliu masculin, „eu eram cel care i-o trăgeam întotdeauna”.

Scurtă trecere în revistă a momentelor fericite:

— Când King şi-a revenit după ce a fost înjunghiat.

— Când am împlinit patru ani şi părinţii mei mi-au făcut cadou o ţestoasă.

— Când am reuşit să înot singur la trei ani.

— Când am câştigat trofeul „cel mai bun baschetbalist al sezonului”, în timpul campionatului de

baschet din şcoala generală.

— Când am atins pubisul Fuensantei.

— Când tata m-a învăţat să merg pe bicicletă.

— Când profesorul Aland m-a băgat în seamă la prima oră de Educaţie Fizică.

— Când am înscris un gol de la jumătatea terenului la doisprezece ani.

— Când am ascultat Hendrix pentru prima dată.

— Când l-am citit pe Faulkner.

— Când am văzut *Vikingii* pentru prima dată.

— Când Carlos m-a învăţat să mă bat.

— Când i-am tras o mamă de bătaie umflatului de Brand care mă tot călca pe bătături în şcoala generală.

— Când mama mi-a cusut tricoul rupt cu Atalanta.

— Când bunica îmi încălzea aşternutul cu fierul de călcat înainte de a mă culca.

— Când am văzut pentru prima dată un televizor color în casa familiei Tena.

— Când echipa noastră de fotbal, Los Canes, a câştigat meciul cu echipa din Retorno 304.

— Când am sărit de pe o pasarelă în şanţul plin de buruieni de lângă Rio Churubusco şi nu mi-am rupt niciun oscior.

— Când tata m-a ajutat să pescuiesc axoloţi şi raci pitici portocalii.

— Când mama a improvizat un picnic la noi acasă, în patio.

— Când Carlos a câştigat cursa de opt sute de metri la un concurs şcolar.

— Când am împlinit opt ani şi părinţii mei mi-au făcut cadou o autostradă de jucărie.

— Când am călărit, numai eu şi tata, la Tlaxcala şi Puebla.

— Când mama ne-a dus pe mine şi pe Carlos la plaja din Tampico.

— Când ne-am dat cu vaporul cu fund de sticlă în Caleta, Acapulco.

— Când tata m-a dus la vânătoare de iepuri în La Marquesa.

— Când Vodca şi Whisky au avut primii pui.

— Când am gustat pentru prima dată dintr-un avocado la patru ani.

— Când părinţii mei ne-au dus la San José Purua şi ne-am bălăcit în apele termale.

— Când ne-am scufundat în grota de unde izvorăşte Agua Hedionda.

— Când am călătorit cu toţii cu trenul până la Monterrey.

— Când am fost la vânătoare cu Carlos, la ferma vărului nostru, Pepe Sánchez, în Coahuila.

— Când părinţii mei ne-au dus să vedem Parcul Naţional din Uruapan.

— Când am coborât pe bicicletă un deal, în mare viteză, şi n-am căzut.

— Când mi-am dat seama că eram mai înalt decât tata.

— Când am avut prima mea ejaculare în somn.

— Când am primit primii mei bani de pe şinşile.

— Când am văzut pentru prima dată o fetiţă dezbrăcată la cinci ani.

— Când am împlinit şase ani şi mama mi-a cumpărat de la supermarket un album cu ilustraţii cu animale.

— Când stăteam la soare pe acoperişul bisericii.

— Când am înotat în apele îngheţate ale râului Las Estacas.

— Când am urcat în fugă până în vârful piramidei soarelui, în Teotihuacán.

— Când am învăţat să alunec pe creasta valurilor.

— Când am vânat cu arcul un mistreţ la treisprezece ani.

— Când am văzut *Vânt negru* la televizor.

— Când am citit *Câmpia în flăcări* de Juan Rulfo.

— Când am pătruns-o pentru prima dată pe Chelo şi i-am simţit umezeala.

— Când, în timpul unei certe, la un meci de fotbal am pus la pământ patru indivizi.

— Când mă uit la fotografiile cu noi toţi împreună.

Chiar dacă proiecţiile de la cinematograf au fost oprite, afacerea lui Carlos a continuat să funcţioneze fără probleme. Proiecţiile fuseseră profitabile, dar marile câştiguri veneau din vânzarea cu amănuntul. Reţeaua de distribuţie era nucleul afacerii şi Carlos a considerat că era de datoria lui să-l protejeze. A mers în vizită, pe rând, la fiecare dintre clienţii lui. I-a convins să nu colaboreze cu poliţia şi să fie solidari cu el şi cu partenerii lui. În epoca aceea de opresiune şi regim autoritar, stratagema lui Carlos a funcţionat. Poliţia, armata, jandarmeria reprezentau adversarul, sistemul corupt şi anchilozat. Carlos a ştiut cum să pună problema: „Suntem noi împotriva lor” Niciunul dintre clienţi nu l-a trădat.

Carlos a făcut acea intensă campanie publică numai pentru a câştiga timp. Cu cât avea să funcţioneze mai mult „Reţeaua”, cum îi zicea el, cu atât creşteau posibilităţile, iar el şi partenerii lui aveau tot mai multă putere. Greşeala fratelui meu a fost c-a refuzat să negocieze cu poliţia. Dispreţul lui profund faţă de corupţie l-a nenorocit.

După ce Carlos nu i-a dat partea cuvenită, lui Zurita i s-a pus pata să-l prindă. N-a reuşit. Carlos, Castorul Turbat şi Nebunul au scăpat de fiecare dată, ascunşi în rezervoarele de apă, respirând cu ajutorul paielor. Mai mult, chiar dacă Zurita i-ar fi prins, care ar fi fost acuzaţiile ca să-i bage la închisoare? Carlos ştia că ar fi putut sta câteva luni în puşcărie, dar că Zurita nu avea cum să deschidă un caz împotriva lor. Nu existau niciun fel de dovezi ale proiecţiilor de la cinematograf şi nimeni nu depusese mărturie despre activităţile lor. Şi atunci, ce probe ar fi avut poliţia? Fireşte, puteau să încalce legea şi să inventeze nişte probe, în cel mai pur stil al procuraturii mexicane, dar ce-şi dorea Zurita era să-şi primească partea, nu să-i bage la răcoare. Traficanţii arestaţi nu aduc beneficii. Şi oricât detesta

* *9*

Carlos ideea de a mitui poliţia, din închisoare perspectiva ar fi fost cu totul alta.

Zurita şi oamenii lui nu şi-au imaginat dimensiunea afacerii şi nici câţi bani se făceau. A durat destul de mult până să descopere reţeaua concepută de fratele meu. Zurita ştia să extorcheze cu fineţe bani din fonduri ilicite, dar controla destul de puţin tranzacţiile clandestine din clasele de sus ale societăţii. Era poliţist şi ştia prea bine că puterea lui scădea vertiginos când venea vorba de fiul unui magnat sau al unui politician important. Pentru cineva aflat în poziţia lui, era imposibil să ancheteze studenţii unei universităţi particulare dacă ancheta nu era făcută la cererea cuiva extrem de influent. Ceea ce era foarte puţin probabil. Elitele îşi reglau conturile singure. Puteai să arestezi pe unul dintre tinerii aceia hipioţi şi să-i ceri să „coopereze" pentru a evita scandalul sau să-i tragi câteva palme pentru a-l intimida. Dar mai mult de-atât, nu. Fără beciurile poliţiei, fără lovituri, fără cătuşe, fără tortură.

Cât despre fetele aparţinând claselor de sus, nici nu se punea problema. În rândurile poliţiei funcţiona aceeaşi regulă de bază ca la vânătoare: fără fete. Cel puţin nu tinere burgheze frumoase şi bine îmbrăcate. Cunoştea cazul unui comandant de poliţie care a plătit scump pentru că reţinuse o fată care fumase marijuana pe stradă. A dus-o în beciul poliţiei şi a dat-o pe mâna oamenilor săi. Apoi s-a dus acasă să se culce. În timpul nopţii, trei dintre poliţişti s-au îmbătat şi au violat-o pe fată. În dimineaţa următoare, comandantul a găsit-o fără grai şi plină de sânge între picioare. A încercat să-i protejeze pe oamenii lui, susţinând că fata ajunsese la poliţie în starea aceea. S-a dovedit că fata era fiica unui senator. Bineînţeles că a avut loc o anchetă făcută la sânge şi adevărul a ieşit la iveală. Comandantul a fost obligat să-i împuşte cu propria mână pe poliţiştii care o violaseră. I-a împuşcat pe un teren viran din Tlăhuac. Unul dintre ei era tovarăşul comandantului. „Eşti naşul fetiţei mele, nu poţi să mă-mpuşti!" l-a implorat

poliţistul. Comandantul n-a avut de ales. L-a împuşcat în cap, ca să nu-l mai audă.

Dar nici comandantul n-a rămas nepedepsit. Arestase o minoră dintr-o clasă superioară a societăţii, o băgase într-o celulă fără să-i anunţe părinţii. Fata împlinise de curând şaisprezece ani. Violatorii i-au distrus uterul. A rămas sterilă şi traumatizată. Senatorul a dispus ca şefului de post să-i fie distruse picioarele şi braţele cu lovituri de ciocan. A rămas infirm şi fără slujbă. Şchiop, suferind de dureri cronice, abia mişcându-se, a sfârşit vânzând ziare la colţul străzii.

Nu, Zurita nu putea să comită o asemenea prostie. Burghezii ăia mici n-aveau decât să se drogheze, să se bată, să se omoare între ei. El intervenea numai dacă primea ordin de sus. Cu alte cuvinte, numai dacă i-o cerea preşedintele, un secretar de stat sau un senator.

Reţeaua opera în zonele care nu se aflau la mâna lui Zurita. De asta a durat atât până s-o descopere. A dat din întâmplare peste un fir care l-a dus la ghem. Un student de la Universitatea Iberoamericană, sub influenţa a doua doze de LSD, a fost găsit mergând complet dezbrăcat pe bulevardul Taxquena la şapte seara. Incoerent, trecea de pe o bandă pe alta, riscând să fie lovit de maşini, susţinând că trebuia neapărat să ajungă în vârful unei cascade de nori topiţi. A fost reţinut şi predat unei patrule de poliţie. Imediat ce poliţiştii i-au aflat numele au intrat în panică. Tatăl tânărului era unul dintre fraţii preşedintelui republicii şi director al unei instituţii publice. Preşedintele, Zeus din Olimp. Nu aveau cum să-l lase să plece gol-puşcă, şi cu atât mai puţin să-l ducă la secţia de poliţie, îngroziţi, au apelat la Zurita, cel care răspundea de zona în care se aflau.

Zurita a venit imediat. L-a calmat pe băiat, l-a învelit cu o pătură şi a dat ordin să-i fie cumpărat un rând de haine noi, pe măsura lui. L-a ajutat să se îmbrace şi l-a dus la un spital privat cu al cărui director era prieten. L-au internat sub un nume fals, pentru a-i proteja identitatea.

După trei ore, tânărul încă se chinuia să ajungă în vârful cascadei de nori topiţi. Zurita i-a sunat pe părinţii băiatului şi le-a zis toată povestea. „D ţinem sub observaţie ca să nu-şi facă rău”. Părinţii au venit şi l-au scos pe băiat pe uşa din spate a spitalului. L-au urcat într-o ambulanţă sub supravegherea a doi medici şi l-au dus acasă. Imediat ce ambulanţa a pornit, mai multe maşini cu geamuri fumurii, pline de bodyguarzi, au escortat-o.

Tatăl, mulţumit de cum fusese tratat fiul său, i-a dat comandantului Zurita cinci mii de pesos şi i-a cerut să afle cine-i dăduse băiatului „otrava aia”. Cum ordinele venite de sus nu puteau fi tratate cu lejeritate, Zurita a interogat zeci de studenţi de la universităţile particulare. Reticenţi, tinerii de care nu te puteai atinge nu l-au denunţat pe Carlos. Au dat răspunsuri evazive sau piste false, însă, deşi fără voia lor, importante pentru Zurita. Poliţistul şi-a dat seama că nu era vorba despre o mafie cunoscută sau despre traficanţi la scară mare, cum era gruparea Nazis, ci despre doi sau trei oameni.

După săptămâni de anchetă, a reuşit să smulgă trei nume: Juan Carlos Valdés, Sean Page şi Diego Pernia. Lui Zurita nu i-a venit să creadă. Reţeaua care făcuse proiecţiile la cinematograf părea mult prea complexă pentru a putea fi coordonată de cei trei băieţandri din cartierul Unidad Modelo. De unde aveau ei morfină şi LSD? Cum transportau drogurile? Cine îi finanţa? Cum reuşiseră să se strecoare în lumea selectă a universităţilor particulare? Cine-i proteja? Nu, ceva nu era în regulă. Nu puteau fi aceiaşi. Sau, cel puţin, nu puteau fi doar ei.

A continuat să sondeze terenul. Cineva influent trebuia să se afle în spatele afacerii. Dar oricât a săpat, nu a dat peste altcineva. Juan Carlos Valdds, Sean Page şi Diego Pernia au fost singurele nume aflate. Zurita s-a enervat pe sine însuşi şi pe oamenii lui. Trioul ăla de amatori crease o afacere extrem de profitabilă într-o zonă pe care el ar fi trebuit s-o controleze. S-a hotărât să-şi intensifice eforturile. Carlos şi partenerii lui aveau să-i

cadă în plasă. Era sigur de asta.

M-am trezit la unsprezece şi jumătate dimineaţa. Soarele bătea direct în pat şi eram leoarcă de sudoare. King moţăia lângă mine. Imediat ce şi-a dat seama că mă trezisem, s-a ridicat şi a început să dea din coadă. L-am mângâiat şi el m-a lins pe faţă. Vodca şi Whisky îşi părăsiseră colivia, zburaseră până pe pervaz şi acum se uitau pe fereastră.

M-am ridicat în capul oaselor. Mi-am frecat piciorul lovit. Durerea pulsa printre muşchi. M-am ridicat cu greu în picioare. Un picior lovit, iar celălalt amorţit. Mi-am luat pantalonii şi m-am încălţat. Din pat, King mă urmărea cu privirea. L-am luat de zgardă ca să-l oblig să coboare. King s-a opus. Am încercat din nou, dar mi-a ţinut piept cu îndârjire. Atâta timp cât Colţ se afla la parter, nu aveam nicio şansă să-l fac pe King să coboare de-acolo.

Am deschis fereastra ca să aerisesc. Papagalii s-au dat mai într-o parte, cât să pot deschide geamul. I-am împins cu mâna ca să-i fac să-şi ia zborul. Mi-au ciugulit degetele uşor, dar nu s-au mişcat din loc. Le-am arătat copacii de afară. „Duceţi-vă acolo”, le-am zis. În loc de răspuns, şi-au lăsat capul într-o parte şi şi-au reluat locul pe pervaz, la soare.

Am coborât. Colţ stătea sub masă, atent. M-am hotărât să urmez instrucţiunile lui Avilés. Am luat un scaun şi m-am *y >*

apropiat de el. M-a măsurat cu privirea şi, când am ajuns la vreo trei metri de el, s-a pregătit de atac. Trei metri era o distanţă suficientă cât să capete destulă viteză pentru a mă doborî. Ca să nu-i dau ocazia asta, am mai făcut doi paşi. Colţ a rămas nemişcat şi a început să mârâie. Nu i-am dat timp să atace. Am ţinut strâns scaunul şi m-am repezit la el. L-am lovit peste bot şi am ţipat la el. Colţ nu s-a lăsat intimidat şi s-a năpustit asupra mea. Forţa loviturii mi-a îndoit braţele şi spătarul scaunului m-a lovit în piept. M-am clătinat. Colţ a sărit din nou asupra mea şi m-a pus la pământ. Am căzut pe spate şi am încercat să-mi

apăr faţa cu scaunul. Colţ a profitat de avantajul câştigat şi s-a urcat pe mine, mârâind. Ştiam destule despre câini încât să-mi dau seama că animalul luase poziţia dominantă, iar aşa ceva nu trebuia să-i permit. I-am tras un pumn în bot, apoi încă unul şi încă unul. Colţ a încercat să mă imobilizeze folosindu-se de picioarele din faţă. Am reuşit să mă desprind de el, m-am ridicat în picioare, am luat scaunul şi i-am tras una în cap cât de tare am putut. Colţ a rămas ameţit. I-am mai tras una cu scaunul, atât de tare, încât scaunul s-a făcut bucăţi. Am rămas numai cu spătarul în mâini şi am continuat să-l lovesc cu el. Şi în tot acest timp, am ţipat încontinuu. Colţ m-a atacat. M-a lovit din nou în coapsa stângă. Am avut senzaţia că mi-a smuls piciorul. Am picat în fund. Durerea era intensă. Colţ s-a înălţat pe picioarele din spate şi s-a lăsat peste mine. M-a lovit cu botul în mandibulă. Am auzit un scrâşnet. M-am târât departe de el, cât de repede am putut.

Colţ a rămas cu toţi muşchii încordaţi, mârâind întruna. Am simţit ceva păstos în gură şi-am scuipat un cheag de sânge. Colţ sângera şi el. Botul sfâşiat, colţii înroşiţi, o rană în cap, o ureche ruptă. Nu, n-aveam să-l las să mă domine.

M-am dus în patru labe cât de aproape am putut, până la limita la care lanţul nu-i permitea să mă ajungă. Gâfâind amândoi, ne-am scrutat din priviri. Am rămas o vreme aşa, uitându-ne unul la celălalt, până când lupul s-a întors cu spatele şi s-a aşezat sub masă. Nu trebuia să-i dau nici apă, nici mâncare, exact aşa cum îmi spusese Avilés. Trebuia să-l fac să depindă de mine. Aveam să-i dau de mâncare şi apă numai dacă mi se supunea. Eu comandam aici, nu el.

M-am dus şchiopătând la bucătărie. Mă alesesem cu încă o vânătaie imensă pe coapsă. Mă săturasem de atâta durere. Am scos un litru de lapte din frigider şi mi-am făcut nişte cereale. M-am aşezat să le mănânc în faţa lui Colţ. Voiam să mă vadă cum mănânc. Eu eram liber să fac ce-aveam chef, dar el nu, şi-aveam să-i arăt asta zi de zi.

Nu ne-am luat ochii unul de la altul până când nu mi-am terminat cerealele. M-am dus la bucătărie, am spălat bolul, am luat cutia cu boabe pentru câini şi am urcat la etaj. I-am dat lui King să mănânce şi l-am scos pe acoperiş ca să-şi facă nevoile. Educat încă de mic, nu făcea niciodată în casă.

După-amiaza era rece şi senină. Coroanele copacilor se clătinau încet în bătaia unui vânticel. În depărtare, se auzeau maşinile trecând pe Rio Churubusco. Am început să mă antrenez. Am făcut o sută de dotări, apoi, folosindu-mă de o bară de fier, am trecut la tracţiuni. Am făcut şase serii a câte şase şi-am încheiat cu tracţiuni la ceafă.

Apoi am pus în şir cuştile de fier ruginite şi am sărit peste ele, folosindu-mă numai de piciorul care nu mă durea. M-am oprit doar atunci când n-am mai putut. Ca să mă răcoresc, mi-am băgat capul sub un robinet şi am lăsat apa să curgă, udându-mi leoarcă părul şi tricoul. M-am aşezat pe o bordură ca să mă usuc la soare. King s-a lungit pe picioarele mele şi am adormit amândoi.

M-a trezit sunetul soneriei pe la opt seara. Am deschis ochii. King nu era nicăieri. L-am fluierat. N-a venit. Soneria continua să zbârnâie. Somnoros, m-am dus până la marginea acoperişului terasat şi m-am uitat în jos. Cel care suna era Sergio Avilés. „Imediat", i-am strigat. Avilés şi-a înălţat capul spre mine şi a zâmbit.

Am coborât. King stătea lungit în patul lui Carlos şi s-a bucurat să mă vadă. A venit după mine spre parter, până când a părut să-şi amintească brusc de Colţ. A înţepenit pe una dintre trepte, apoi a făcut stânga-mprejur şi-a tăiat-o în camera lui Carlos.

Am deschis poarta. Avilés părea obosit. Vântul îi încâlcea pletele.

— Ai mâncat de seară? m-a întrebat el pe neaşteptate.

— Nu, i-am răspuns.

— Ce zici de nişte tacos?

Am dat din cap că-mi surâdea ideea.

— Perfect, hai să mergem.

Tricoul încă mi-era ud. Mi se făcuse frig.

— Mă aştepţi până mă schimb?

— Normal că te aştept, doar după tine am venit.

Am intrat valvârtej în casă. Mi-am schimbat tricoul, am luat un pulover şi mi-am tras tenişii în picioare. Mi-am luat portofelul, cheile de la casă şi-am ieşit. Nu-mi dădeam seama de ce voia Avilés să mă invite la cină. În dimineaţa aceea îl văzusem pentru prima dată. Mă rugam să nu fie un pervers pe invers.

Ne-am dus să mâncăm tacos cu carne la crâşma lui Don Cipriano. Nu mi-a venit să cred câtă grăsime băga Avilés în el. A devorat mai multe bucăţi de tacos cu şorici şi slănină. Picături de grăsime se scurgeau de pe lipie, dar el nu părea să bage de seamă, de parcă ar fi mâncat roşii. Eu am comandat o porţie de tacos cu pulpă de porc.

— De ce locuieşti singur? m-a întrebat, în timp ce-şi înfuleca porţiile lui de tacos unsuros.

— Pentru că-mi place.

— Nu ai fraţi?

Întrebarea lui m-a luat pe nepusă masă. N-am ştiut dacă să-i spun adevărul despre ce i se întâmplase lui Carlos.

— Am avut unul, dar l-au omorât.

Avilés a lăsat lipia în farfurie şi s-a uitat lung la mine.

— Cine l-a ucis?

— Nişte dobitoci din vecini.

— Sunt la puşcărie?

— Nu, sunt bine mersi, liberi.

A luat un şerveţel şi şi-a şters grăsimea de pe degete.

— Nu e bine să stai singur, a zis.

— De ce?

— Aşa.

— Îi am pe King şi pe Colţ, i-am zis.

A oftat din greu şi o vreme a rămas tăcut, uitându-se în farfurie. Apoi şi-a ridicat privirea spre mine.

— Din ce trăieşti? m-a întrebat.

— Din nişte economii rămase de pe urma părinţilor mei.

— Şi cât o să-ţi ajungă?

— Destul.

A tăcut din nou. A mâncat bucata de tacos pe care-o lăsase începută.

— Ai procedat cu lupul aşa cum ţi-am spus?

— Da.

A făcut un semn spre vânătaia de pe falca mea.

— El te-a lovit în faţă?

Am dat din cap că da. A râs din toată inima.

— Vei mai primi lovituri. Aşa merge treaba asta. Încă mai cred c-ar fi mult mai bine să-l donezi sau să-l sacrifici.

Şi-a şters din nou degetele cu şerveţelul şi a luat o înghiţitură din băutura lui de orez.

— În plus faţă de ce ţi-am zis deja să faci, încearcă să-ţi vezi de viaţa de zi cu zi cât mai aproape de el. Arată-i că nu îţi afectează viaţa, că poţi face mai multe decât el.

— Exact asta i-am arătat astăzi şi-am reuşit să-l ţin cât de cât la respect.

Avilés a clătinat din cap.

— Când o să-i scoţi botniţa şi-o să-i dai drumul din lanţ, abia atunci o să-i demonstrezi că eşti mai puternic decât el. Acum e în lanţ, nu se poate apăra. Partea interesantă urmează.

Am înghiţit în gol. Avea dreptate. Avea să fie cu totul altceva să mă înfrunt cu un Colţ fără lanţ şi botniţă.

— Mârâie şi tu la el şi urinează unde urinează el. Arată-i că acea casă este teritoriul tău şi că ai de gând să-l aperi. Şi nu glumesc deloc.

A luat din nou o gură din băutura lui de orez şi a cerut nota.

— N-am să-ţi iau niciun ban, a zis, şi voi trece pe la tine în fiecare zi până când vei reuşi să-l dresezi pe lupul ăsta dat naibii.

— Nu vreau să lucrezi gratis, i-am zis.

— Poţi să vii din când în când la circ şi să mă ajuţi să

fac curat în cuşti. Şi-aşa vom fi chit.

Chelnerul a adus nota. Am scos portofelul ca să plătesc, dar Avilés m-a oprit.

— Eu plătesc, a zis hotărât.

A scos o bancnotă şi i-a dat-o chelnerului.

A băut şi ultima picătură de lapte cu orez şi apoi şi-a întors privirea spre mine.

— Nu sunt pe invers, dacă ţi-a trecut prin cap. Îmi plac femeile la nebunie. M-am făcut îmblânzitor numai pentru a le impresiona, şi dacă ar fi posibil, aş mânca femeie la micul dejun, la prânz şi la cină, şi pe post de gustare. De asta am şi divorţat: pentru că-mi plac femeile prea mult.

Ne-am întors acasă peste câmp, pe sub uriaşii stâlpi de înaltă tensiune. Cablurile sfârâiau deasupra capetelor noastre. Am tăcut amândoi tot drumul.

Am ajuns la Retorno şi el s-a dus la un Maverick, ultimul model, parcat în faţa casei familiei Avalos. Probabil câştiga foarte bine, maşinile alea erau scumpe.

— Şi eu am rămas orfan de mamă şi de tată în adolescenţă. Ştiu cum e să n-ai pe nimeni pe care să te bazezi, mi-a zis.

Începeam să mă obişnuiesc cu faptul că Avilés spunea ca din senin lucruri care nu păreau să aibă vreo legătură. A urcat în maşină şi-a coborât geamul.

— Ne vedem mâine. Şi încă ceva: încearcă să dormi cât mai aproape de lup.

Şi-a luat la revedere cu un gest al mâinii şi a pornit motorul. A traversat Retorno şi a luat-o către şoseaua Oriente 160.

Etimologia celor întâmplate (partea a doua)

Adicţie: a fi dependent de ceva, în general de un drog sau de o substanţă. Din latinescul *addictus*, dat sau adjudecat cuiva. În Roma antică, datornicii aflaţi în imposibilitatea de a-şi plăti datoriile erau daţi drept sclavi celui faţă de care aveau datorii. Unii susţin că tot *addictus* erau numiţi şi sclavii primiţi de un comandant de oşti

victorios în bătălie. Adicţia e o „sclavie faţă de”.

Genuin: veritabil. Din latinesculgenus, genunchi. În epoca romană, când soldaţii se întorceau după un război lung şi-şi găseau soţia cu un copil nou-născut, erau puşi în situaţia de a recunoaşte dacă copilul era al lor sau nu. Şi atunci luau copilul pe genunchi. Dacă bărbatul considera că bebeluşul era al lui, era declarat un copil legitim.

Accident: întâmplare neprevăzută. Vine din latinescul *adcadere*, cuvânt compus din *ad*, aproape, şi *cădere*, cădere.

Mamihlapinapatai (*Mamihlapinatapei*). un bărbat şi o femeie aşezaţi faţă în faţă, dornici să-şi spună foarte multe lucruri, dar neîndrăznind s-o facă. Incapacitatea unui bărbat şi a unei femei de a-i spune celuilalt ceea ce vor cu adevărat. Expresie derivată din yagan, limbă vorbită de indigenii din Ţara de Foc.

Mattaqtuqx a da drumul unui câine din ham. A-l elibera. Derivat din *inupiaq*, limba indigenilor inuiţi din nordul Canadei.

Dorinţă: a pretinde ceva, a spera să se întâmple ceva conform intenţiilor tale. Din latinescul *desiderium*. Se zice că vine din *de stilere*, ceea ce ţine de stele, să urmezi ceea ce e scris în stele.

Găinisg. divinitate de rang inferior care trăieşte în stuful şi bălţile din preajma râurilor şi care, înainte de furtună, plânge morţii care vor veni. Derivat din gaelică.

Ayanmo mi\ soarta mea. Vine din yoruba, limbă folosită de un trib din vestul Africii, în special în Nigeria.

Kunmarnu\ cuvânt folosit pentru a înlocui numele unei persoane care a murit. Vine din *manyjilyjarra*, o limbă vorbită de aborigenii australieni.

Draugr. om care nu vrea nicicum să-şi dea sufletul, stafie. Vine din norvegiana veche.

Victorii

Găinisg, divinitate a furtunilor, tu, care-i deplângi pe cei ce vor muri, de ce nu mi-ai zis nimic despre avalanşa asta de morţi care a sfârşit prin a mă duce cu ea? Spune-

mi măcar acum, te rog, de câţi morţi o să mai am parte. Spune-mi ca să mă pregătesc, anunţă-mă.

Găinisg, divinitate a stufului, a mlaştinilor, răspunde-mi: în ce m-am scufundat? Ce înseamnă nămolul ăsta de zile fără sfârşit? Trecerea asta a unui timp fără timp, a unei vieţi fără viaţă, vraful ăsta de absenţe, acest vid?

Găinisg, tu, care anticipezi moartea, cine îţi spune numele celor care vor pleca dintre noi? Ştii multe despre ei, altfel de ce i-ai plânge atâta? Te doare că vor muri. Îi vezi umblând, zâmbind, visând, iubind, mâncând, sărutând, mângâind, trezindu-se, până când, brusc, îţi dai seama că toate astea vor dispărea într-un soi de ploicică a nimicniciei. Găinisg, spune-mi, unde se află cimitirul celor pe care le-am trăit? Unde sunt mângâierile mamei mele, îmbrăţişările tatălui meu, sărutările bunicii mele, cuvintele fratelui meu? Nu se poate să dispară pur şi simplu, Găinisg. Nu se poate să moară toată viaţa atunci când mori. Ceva tot trebuie să rămână în pâcla asta impenetrabilă care e moartea. Măcar nişte firimituri din tot ceea ce a existat odată.

Divinitate a lacurilor, spune-mi unde-mi sunt morţii. Trebuie să-i revăd. Simt nevoia arzătoare de a-i reîntâlni. Am rămas cu atâtea întrebări, cu atâtea să le spun. Haide, Găinisg, trezeşte-i din somnul lor de veci, scoate-i la aer, fă-i să-mi vorbească din nou. Şi dacă nu mi-i aduci înapoi, măcar opreşte moartea, Găinisg, te rog. Opreşte valurile astea care mă îneacă. Te rog.

După opt zile, Nujuaqtutuq începuse să fie slăbit cu adevărat. I se vedeau coastele prin piele şi tremura. Instinctul l-a făcut să muşte din zăpadă, rădăcini, pământ. Orice, numai să supravieţuiască. Lupul dorind cu tot dinadinsul să rămână lup.

În fiecare după-amiază, Amaruq se aşeza în faţa lupului. Curăţa cu cuţitul grăsimea de pe pieile de wapiti sau aprindea un foc ca să se mai încălzească. Lupul îşi pândea adversarul fatal. Aştepta cea mai mică greşeală, una singură, pentru a-l ataca şi ucide. L-ar devora pe loc

pentru a-şi hrăni foamea cumplită şi dorinţa de răzbunare. Ar muri amândoi, el prins în capcană, iar Amaruq între fălcile lui.

S-au scurs încă trei zile. Marele lup a început să zacă. Slăbise peste puteri. Avea privirea opacă. Limba uscată. Amaruq l-a văzut pe bunicul lui îngenunchind lângă lup. Bătrânul l-a mângâiat pe spinare ca să-l liniştească. Lupul şi-a ridicat capul şi au avut un schimb de priviri. Bunicul i-a şoptit ceva şi Nujuaqtutuq şi-a lăsat din nou capul în zăpadă. Bunicul s-a ridicat şi s-a dus să se aşeze pe un butuc, lângă Amaruq.

După-amiaza a început să adie vântul. Amaruq şi-a ridicat privirea către cer. Câteva raze de soare s-au strecurat printre nori. „E moartea ce se apropie”, şi-a zis el. S-a uitat la lup. Nujuaqtutuq respira cu greutate. Nu mai avea cum să reziste mult. Peste câteva ore avea să se prăbuşească pe-o parte şi atunci Amaruq îl va străpunge cu suliţa, îi va împlânta vârful prin piept, direct în inimă. În mai puţin de un minut, lupul avea să fie mort.

După ce s-a înserat, Amaruq a intrat în cort. S-a întins peste pieile îngheţate. Melancolia a pus stăpânire pe el. Era la un pas de a-şi învinge lupul-stăpân. Mâine dimineaţă, sensul întregii lui existenţe avea să se concentreze în pieptul marelui lup. Când Nujuaqtutuq îşi va da ultima suflare, Amaruq avea să-şi împlinească destinul. Va lua numele lupului. Îşi va căuta bunicul pe tărâmul îngheţat al morţii şi-i va spune: „Acum sunt Nujuaqtutuq, Sălbaticul „îi va purta numele cu mândrie. Amaruq transformat în marele lup.

O vreme s-a chinuit să adoarmă, dar n-a reuşit. Afară, lupul zăcea rănit, cu piciorul distrus, pe punctul de-a muri de foame. Da, el, Amaruq, îl învinsese. îl urmărise prin văi şi pe creste, trecuse ape, suportase frigul iernii, îşi consumase toate proviziile, fusese în pragul nebuniei şi reuşise să scape teafăr din lupta cu halucinaţiile. L-a atras în capcană. S-au luptat pentru acelaşi wapiti. Amaruq îşi merita victoria. Luptase clipă de clipă, metru cu metru.

Dar a câştiga însemna a-l ucide?

Şi-a petrecut treaz cea mai mare parte din noapte. A adormit cu puţin înainte de venirea zorilor. A visat-o pe prima femeie cu care se culcase. O prostituată din Keno, o blondă cu pielea albă, foarte înaltă, de optsprezece ani, exact vârsta pe care-o avea şi el în momentul acela. Blonda i-a zis că o cheamă Lucy. S-a dezbrăcat nonşalantă, ca şi cum el n-ar fi fost de faţă şi ea n-ar fi avut nimic altceva de făcut decât să aştepte ca apa să se încălzească pentru a se spăla. Amaruq s-a ruşinat de goliciunea fetei. I s-a părut mult prea frumoasă pentru unul ca el. A închis ochii. Ea s-a aşezat pe genunchii lui şi l-a sărutat pe pleoape. Apoi au făcut dragoste câteva ore. Se simţeau bine împreună, aşa că au mai făcut dragoste şi în alte zile. După o vreme, Lucy nici nu-i mai lua bani şi au început să iasă împreună la plimbare, la o cafea sau la cină.

Într-o zi, ea l-a chemat la hotel. I-a spus că i se oferise un post de chelneriţă la un bar din Banff şi că nu putea da cu piciorul ocaziei de a avea o meserie decentă. Au făcut dragoste şi ea a plâns, şi cu fiecare orgasm a plâns tot mai tare. Şi-au luat rămas-bun şi el s-a uitat după ea cum se îndepărta de-a lungul străzii. Nu a mai văzut-o niciodată. În acea dimineaţă, în cort, Amaruq a visat clipa în care ea I-a sărutat din nou pe pleoape înainte de a dispărea pentru totdeauna. Visul a fost atât de real, încât, după trezire, Amaruq a simţit cu vârful degetelor pielea lui Lucy.

A ieşit din cort. O nesfârşire de fulgi de zăpadă pluteau în aerul rece al dimineţii. S-a dus la Nujuaqtutuq. Se prăbuşise, părea leşinat. Amaruq a strâns suliţa în mâini şi s-a apropiat cu grijă. Marele lup a dat să se ridice, dar picioarele nu-I mai ajutau şi s-a prăbuşit la loc în zăpadă.

A început să ningă tot mai tare. Lupul şi-a întors capul spre Amaruq. Privirea îi era pustie, stăpânită numai de vidul celui care trage să moară. Amaruq a ridicat suliţa şi s-a pregătit să-i dea lovitura fatală. Şi-a fixat ţinta în

piept, aproape de laba stângă. A inspirat adânc. Şi-a trecut degetele peste vârful ascuţit, apoi a ridicat suliţa deasupra capului. L-a căutat cu privirea pe bunicul lui. S-a uitat după el în jur, dar n-a văzut altceva decât o perdea albă căzând printre copaci. Nu a auzit altceva decât liniştea zăpezii. Erau numai ei doi, singuri. Om şi lup. Amaruq s-a pregătit de aruncarea finală. Muşchii contractaţi, gata de-a ucide. Lupul resemnat să moară. S-au privit în ochi pentru câteva secunde şi apoi Amaruq, încet, a lăsat suliţa în jos.

Lupul s-a întors ca să vadă ce se întâmplă. Amaruq s-a aplecat, a luat capcana şi a desfăcut-o. I-a eliberat piciorul rupt şi s-a uitat cu atenţie la el. Rana era adâncă, muşchii intraseră în putrefacţie, oasele erau deja înnegrite.

Amaruq s-a dus la cort. A luat două funii şi s-a întors lângă lup. A legat picioarele din spate ale lui Nujuaqtutuq, cu mare grijă ca să nu-l rănească şi mai mult. Apoi i-a legat picioarele din faţă. Epuizat, lupul nu a opus niciun fel de rezistenţă. Amaruq şi-a trecut braţele pe sub lup şi l-a ridicat. L-a cărat în cort şi l-a lăsat încet jos. L-a acoperit cu o piele de wapiti. A tăiat câteva bucăţele de carne şi i le-a lăsat chiar lângă bot. Nujuaqtutuq nu a reacţionat imediat, dar până la urmă a deschis gura şi a mâncat. A înghiţit cu greu. După ce a îngurgitat câteva bucăţele de carne, a închis ochii, sfârşit. Amaruq a ieşit din cort. Şi-ar fi dorit să stea de vorbă cu cineva, să-l întrebe dacă făcuse bine lăsându-l în viaţă pe lup, dacă, făcând asta, nu cumva îşi trădase spiritul de vânător. A umblat încoace şi-ncolo pe păşune, căutându-şi bunicul. Zăpadă şi tăcere, nimic altceva. Nici măcar o zeitate cu care să se sfătuiască.

În noaptea aceea ne-am îmbrăcat în rasă şi ne-am pus cagule. Rugăciunile au durat mai mult decât de obicei. Din nou acele diatribe furibunde, litanii aducătoare de pedeapsă şi de moarte.

La final, ne-a cerut să ne scoatem cagulele. S-a plimbat printre noi. Unii s-au simţit intimidaţi la trecerea lui şi şi-au lăsat privirea în pământ. S-a oprit în mijloc şi

ne-a zis: „După luni întregi de investigaţii, am aflat numele a trei duşmani ai lui dumnezeu”. A scos o tăbliţă din dulap şi a început să scrie pe ea cu o bucată de cretă:

José Luis Cedeno, profesor. Retorno 207, nr. 49. Lucrează la Universitatea Naţională Autonomă din Mexic. Comunist.

Domnul Mario Arias. Retorno 202, nr. 8. Comerciant. Eretic.

Domnul Abraham Preciado. Proprietarul magazinului mixt La Españolita, fostul magazin Hacienda de Guadelupe. La numărul 857. Evreu.

Primul pas în desemnarea cuiva drept „duşman al lui dumnezeu” era o „atenţionare” făcută la adăpostul anonimatului de unul dintre membrii grupării. La sfârşitul reuniunilor de sâmbătă, fiecare dintre noi primea o foaie albă şi un plic. Dacă vreunul dintre noi bănuia pe cineva că avea opinii anticatolice, îi scria numele pe foaie, punea hârtia în plic, lipea plicul şi îl introducea într-o urnă de metal ţinută sub lacăt. Humberto şi Antonio erau singurii care aveau cheia de la urnă.

Hârtiile rămâneau albe mai mereu. Dar dacă totuşi apărea vreun nume, cei doi analizau presupusa vinovăţie şi ordonau – în cel mai mare secret – cel de-al doilea pas: investigaţia. Această etapă trebuia făcută de trei dintre membri, aleşi numai şi numai de către Humberto. Niciunul dintre cei trei nu ştia cine sunt ceilalţi doi şi fiecare trebuia să acţioneze pe cont propriu. Cei aleşi jurau să nu dezvăluie misiunea lor nici unui alt membru al grupării.

Dacă „investigatorii” aduceau probe evidente care incriminau posibilul „duşman”, urma cel de-al treilea pas: „rezoluţia”. Humberto cântărea datele pentru a decide dacă acuzatul era cu adevărat sau nu „duşmanul lui dumnezeu” şi se sfătuia cu părintele Arturo. Abia după ce părintele Arturo îşi dădea acordul, Humberto ne informa şi pe noi. Urma cel de-al patrulea pas: „apărarea”. Humberto ne întreba dacă vreunul dintre noi aveam informaţii care să atenueze sau chiar să anuleze condiţia persoanei

acuzate. Era interzis, şi se considera o trădare gravă, să minţi pentru a apăra un acuzat. Cine făcea asta risca să fie pedepsit cu asprime. Dacă în apărarea acuzatului erau aduse dovezi valide, investigaţia se relua până când se putea da un verdict final: duşman sau nu.

— Are cineva ceva de zis în apărarea profesorului Cedeno? a întrebat Humberto.

Profesorul Cedeno era bine-cunoscut în cartier. Foarte serios, dar binevoitor. Mulţi dintre elevii lui îl vizitau acasă. Mai toţi purtau plete şi salbe. Raymundo, un băiat uscăţiv cu faţa lungă, a ridicat timid o mână.

— Eu îl ştiu pe profesorul Cedeno. E prieten cu tata.

— Şi ce dacă e prieten cu taică-tu? E comunist.

Raymundo a înghiţit în sec.

— Dar crede în Cristos şi merge la biserică.

— Dacă merge la biserică, nu înseamnă că nu e comunist. Predă teorii marxiste şi socialism ateist la UNAM, a zis Antonio.

Dovezile se adunau împotriva lui Cedeno. Raymundo a mai încercat încă o dată să-l apere.

— E un om bun. E naşul de botez al surorii mele.

Humberto s-a apropiat şi s-a oprit la câţiva centimetri de Raymundo.

— Nu e de-ajuns să fii un om bun şi să crezi în Cristos. Cred că are nevoie de o corecţie ca să-şi revizuiască atitudinea comunistă.

Intimidat, Raymundo i-a răspuns bâiguind:

— Da, poate că da.

„Corecţie” însemna o păruială uşoară, cea mai uşoară pedeapsă din lista băieţilor cuminţi.

— Cederio va fi pedepsit, a hotărât Humberto şi s-a lăsat o tăcere aprobatoare.

Nimeni nu a ridicat mâna în apărarea lui Mario Arias. Sosise în cartier în urmă cu vreo şase luni. Păcatul său a fost că renunţase la catolicism pentru a trece la Martorii lui Iehova. I-a spus părintelui Arturo când a trecut pe la el ca să-l cheme la slujbă. Humberto a decis că nu era cazul

de nicio corecţie, deocamdată. „Cum o fi, dar continuă să creadă în Cristos. Dar dacă vreunul dintre voi îl veţi auzi ponegrind religia catolică, să mă anunţaţi imediat? în cazul lui Arias, s-a hotărât să fie ţinut sub observaţie.

Abraham Preciado era un bărbat de şaptezeci şi cinci de ani, un om acru, cu o fire dificilă. Se ocupa de La Españolita, un magazin cu de toate, împreună cu soţia lui, Elsa, o femeie la fel de acră ca el. Nimeni nu şi-a dat seama după nume că ar fi fost evreu, iar el nu a zis niciodată. Când părintele Pepe a trecut pe la el ca să-l invite la biserică, Preciado i-a zis că îl dureau genunchii – chiar se ajuta de un baston la mers – şi că prefera să se roage acasă, pentru a nu ofensa pe nimeni dacă nu îngenunchea. L-a rugat pe preot să-i sfinţească magazinul şi părintele Pepe a făcut-o bucuros. Astfel, don Abraham şi-a ascuns adevărata credinţă şi a evitat persecuţia cu care era obişnuit încă de mic.

Pentru băieţii cuminţi, orice evreu era duşmanul lui Cristos. „L-au răstignit. Şi-au negat credinţa. Vor să se impună în faţa noastră, se simt superiori şi sunt nişte gunoaie”, ne-a spus Humberto la una dintre întâlniri.

Ani întregi, don Abraham şi soţia lui n-au stârnit bănuiala băieţilor cuminţi. Nu erau altceva decât doi bătrâni ursuzi şi severi. Zilnic îi puteai vedea în spatele tejghelei, de la şapte dimineaţa până la nouă seara. De luni până sâmbătă, iar duminică până la amiază. Aveau un singur angajat la care ţipau încontinuu. Vindeau numai cui aveau ei chef, în funcţie de cum arăta şi de cum se îmbrăca. „Ţie nu-ţi dau nimic, băiete”, îi spuneau în faţă şi nu-l mai băgau în seamă oricât s-ar fi rugat clientul să fie servit. Abraham şi Elsa nici măcar nu se mai uitau la el.

Atitudinea lor îi deranja pe vecini, dar nu exista alt magazin în apropiere, în afară de supermarketul Gigante, care era destul de dosit şi aveau deschis numai de la zece dimineaţa la şapte seara. Cumpărăturile de urgenţă se făceau la La Españolita. Fireşte, cu un adaos de cel puţin douăzeci şi cinci la sută.

Josue a fost cel care a descoperit că don Abraham şi doña Elsa erau evrei. Un coleg de şcoală, un băiat evreu pe nume Grinberg, i-a spus că avea nişte rude în Unidad Modelo. „Sunt evrei?” l-a întrebat Josue. „Normal”, i-a răspuns Grinberg, „un văr de-al tatii, cu soţia lui. Domnul Abraham, cel cu magazinul La Españolita, din faţa bisericii”.

Imediat, Josue l-a informat pe Humberto. Numele Preciado nu suna deloc a nume evreiesc. Nu cunoşteau diferenţele dintre evreii de rit aşkenaz şi evreii sefarzi. Numele Preciado era de origine sefardă.

Humberto a ales trei băieţi cuminţi să facă cercetări asu *9*)

prea familiei de evrei. În mai puţin de douăzeci de zile, au aflat numele sinagogii din îndepărtata localitate Polanco unde mergeau la slujbă, cine era rabinul la care se duceau şi numele fiecărui membru din extinsa lor familie. Abraham şi Elsa erau evrei practicanţi şi activi în comunitatea lor.

Pe scala duşmanilor lui dumnezeu, a fi evreu nu era grav. În general erau doar supravegheaţi, dar în cazul de faţă a contat adversitatea celor din cartier faţă de comportamentul lor neplăcut, de avariţia şi meschinăria lor. Pentru Humberto, cei doi soţi erau tipul de evreu vinovat pentru uciderea lui Cristos, aşa că se impunea o corecţie severă. „O să-i învăţăm să fie umili şi generoşi, aşa cum trebuie să fie orice om credincios, din oricare religie”.

Nimeni nu le-a luat apărarea. Nu a contat că erau doi bătrâni care munceau cât era ziua de lungă. Nu a contat că trăiseră atâţia ani printre noi, că îi ştiam de când eram nişte ţânci. Nu. Decizia fusese luată şi nimeni nu mai putea interveni.

Duşmanii lui dumnezeu:

1. Nu sunt de aceeaşi religie. Măsuri: supraveghere. În caz că iau în derâdere numele lui Cristos sau ponegresc

Biserica Catolică: corecţie.

2. Au trecut de la catolicism la altă religie. Eretici. Măsuri: supraveghere. În caz că iau în derâdere numele lui Cristos sau ponegresc Biserica Catolică: corecţie sau chiar corecţie dură.

3. Atei şi agnostici. Măsuri: corecţie dură. În caz că iau în derâdere numele lui dumnezeu sau ponegresc Biserica Catolică: eliminare.

4. Comunişti. Măsuri: corecţie dură. În caz că iau în derâdere numele lui dumnezeu sau ponegresc Biserica Catolică: eliminare.

5. Consumatori de droguri sau de alcool în exces. Măsuri: corecţie dură.

6. Femei fără căpătâi sau care se prostituează. Măsuri: corecţie sau corecţie dură.

7. Cei care fură, fraudează, şantajează, comit acte de corupţie. Măsuri: corecţie dură.

8. Cine avortează. Măsuri: eliminare.

9. Cei care sechestrează oameni. Măsuri: eliminare.

10. Cei care corup sexual indivizi de acelaşi sex cu ei, violatori şi cei care practică sodomia. Măsuri: eliminare.

11. Cei care otrăvesc societatea vânzând droguri şi substanţe interzise. Măsuri: eliminare.

Supraveghere: a urmări îndeaproape o persoană pentru a afla dacă prin comportamentul, opiniile şi acţiunile sale atentează împotriva credinţei catolice sau a Domnului nostru Iisus Cristos.

Corecţie: pedeapsă fizică aplicată duşmanului. Va fi dusă la îndeplinire folosindu-se numai părţi ale corpului: mâini, coate, picioare, genunchi.

Corecţie dură: pedeapsă fizică mai violentă aplicată duşmanului, cu ajutorul unor obiecte tari, cum ar fi bâte, scânduri, sticle, ţevi, lanţuri.

Eliminare: suprimarea persoanei nocive, pentru ca astfel să nu mai poată continua să facă rău. Pe lângă armele menţionate mai sus, pot fi utilizate arme de foc şi arme albe.

Citate din Biblie, selectate de Humberto şi scrise pe cartoanele care atârnau pe pereţii încăperii unde se întâlneau membrii grupării Tinerii 11 Urmează pe Cristos (pe niciunul dintre cartoane nu apare Cristos):

Dumnezeu este un judecător drept, un Dumnezeu care. Se *mânie în orice vreme*.

Psalmul 7, versetul 12

Nădăjduieşte în Domnul, păzeşte calea Lui, şi El te va înălţa ca să stăpâneşti ţara: *vei vedea pe cei răi nimiciţi*.

Psalmul 37, versetul 34

Vai de ei, pentru că fug de Mine! *Pieirea vine peste ei pentru că nu-Mi sunt credincioşi*! *Aş vrea să-i scap, dar ei spun minciuni împotriva Mea*!

Osea, 7: 13

Dar dacă un om sau o femeie cheamă duhul unui mort sau se îndeletniceşte cu ghicirea, să fie pedepsiţi cu moartea; *să-i ucideţi cu pietre*: *sângele lor să cadă asupra lor*.

Leviticul, 20, versetul 27

1. Şi am auzit un glas tare care venea din Templu şi care zicea celor şapte îngeri: *„Duceţi-vă şi vărsaţi pe pământ cele şapte potire ale mâniei lui Dumnezeu*!*”*

2. Cel dintâi s-a dus şi a vărsat potirul lui pe pământ. Şi o rană rea şi dureroasă a lovit pe oamenii care aveau semnulfiarei şi care se închinau icoanei ei.

3. Al doilea a vărsat potirul lui în mare. Şi marea s-a făcut sânge, ca sângele unui om mort. Şi a murit orice/aptură vie, chiar şi tot ce era în mare.

4. Al treilea a vărsat potirul lui în râuri şi în izvoarele apelor. Şi apele s-au făcut sânge.

Apocalipsa lui Ioan, 16

3. Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Îmi voi întinde mreaja peste tine, în mijlocul unei mari mulţimi de popoare, şi te voi trage în laţul Meu.

4. Te voi arunca pe uscat şi te voi întinde pe câmpie, ca toate păsările cerului să şadă pe tine; *şi voi sătura fiarele întregului pământ cu tine*.

5. Îţi voi azvârli carnea pe munţi şi voi umple văile cu sfdrâmăturile tale.

6. Ţara în care înoţi o voi uda cu sângele tău până la munţi, şi se vor umple puhoaiele de tine.

Ezechiel, 32

Afară sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigaşii, închinătorii la idoli şi oricine iubeşte minciuna şi trăieşte în minciună.

Apocalipsa lui Ioan, 22, versetul 15

Dreptate

M-am uitat după maşina lui Avilés până a dispărut. Am intrat în casă şi am aprins lumina în sufragerie. Colţ stătea întins sub masă. Am luat un scaun şi m-am aşezat la câţiva metri de el. Colţ, atent, îmi urmărea fiecare mişcare. Avilés îmi spusese să mă lupt cu Colţ cât mai des posibil, dar acum eram prea obosit şi mă durea tot trupul.

Am contemplat dezastrul din jurul meu. M-am ridicat şi m-am dus spre ceea ce mai rămăsese din camera mea. Am sărit peste pereţii de placaj culcaţi la pământ. Sertarele cu hainele mele erau împrăştiate pe jos. Lenjerie intimă, pantaloni, şosete. Doar cămaşa lui Carlos, pe care o păstrasem, zăcea stingheră pe un umeraş, în dulapul făcut bucăţi.

Am început să fac ordine. Am pus toate cărţile pe pat şi le-am aranjat în ordine alfabetică. În timp ce le puneam la loc, am dat peste dosarul cu datele lui Colţ pe care mi-l dăduse Fernando. Avilés susţinea sus şi tare că e un lup şi m-am gândit să verific.

M-am întins pe pat şi m-am apucat de citit. Prima era fişa medicală. Lui Colţ i se făcuseră vaccinul antirabic şi vaccinul anual polivalent încă de când era pui. Din doi în doi ani fusese vaccinat împotriva jigodiei. Fişa era datată şi autenticitatea ei era confirmată de semnătura veterinarului. Colţ avea toate vaccinurile la zi.

Într-un plic erau câteva fotografii cu Colţ. De mic până recent. Era greu de crezut că acel căţeluş sfrijit avea să se transforme peste ani în tornada care mi-a distrus

casa. În dosar mai era şi o broşură în engleză. Pe copertă era o fotografie cu o păşune ninsă şi cu un lup în prim-plan. Părea afişul de la un film cu Rin Tin Tin. „Crescătoria Mackenzie, animale de casă sălbatice” Am deschis broşura. Începea cu istoria crescătoriei. Un anume Mackenzie cumpărase un lup viu prins în capcană de un vânător inuit legendar. L-a luat acasă şi i-a construit o cuşcă imensă în care lupul putea să umble în voie. L-a împerecheat cu o lupoaică, iar puii i-a încrucişat cu căţele din rasa malamut de Alaska. S-au născut mai multe generaţii de pui, aşa că domnul Mackenzie s-a hotărât să îi scoată la vânzare. A avut un succes nebun. Broşura conţinea fotografii cu crescătoria şi cu mulţimea de lupi, câini-lupi şi câini folosiţi la încrucişare.

În dosar se afla şi o pagină cu instrucţiuni despre cum trebuia să te comporţi cu animalul cumpărat:

Felicitări, aţi cumpărat un lup pursânge. Vă rugam să respectaţi indicaţiile de mai jos pentru a obţine o adaptare rapidă şi un comportament ascultător din partea puiului:

Unu, lupii sunt animale sociabile. Este important ca încă de mic să petreacă mult timp printre membrii familiei voastre şi să vă jucaţi cu el cât mai des posibil. NU-1 legaţi şi nud lăsaţi singur într-un spaţiu mic. Asta i-ar putea afecta sociabilitatea, transformându-l într-*un animal agresiv.*

Doi, trebuie să fiţi ferm cu puiul dumneavoastră. Nu-i permiteţi să vă sfideze. La cel mai mic semn de indisciplină, pedepsiţi-l. Este important să ştie că dumneavoastră sunteţi lupul alfa în casă, nu el.

Trei, lăsaţi-lsă zburde zilnic cel puţin o oră. Este important să fie lăsat să alerge liber şi să trăiască în sânul familiei. Lupul are nevoie să simtă că aparţine unui grup. De acum înainte, familia dumneavoastră este pentru el haita lui.

Patru, educaţi-l zilnic. Trebuie să respecte comenzi simple, cum ar fi să răspundă la şezi şi la culcat, să umble în lesă, să-şi facă nevoile în locul indicat de

dumneavoastră. El trebuie să vi se supună, nu invers.

Cinci, evitaţi să-l hrăniţi cu carne crudă, altfel o să-i treziţi instinctele de vânătoare şi ucidere. Daţi-i mâncare gătită cu oase pe care să le poată roade. Vă recomandăm să-i daţi şi boabe pentru câini.

Şase, în măsura posibilităţilor, permiteţi-i lupului să vă însoţească în casă. Singurătatea îl înnebuneşte. Daţi-i voie să stea lângă dumneavoastră în timp ce vă uitaţi la televizor sau gătiţi. E fundamental ca lupul să simtă că ia parte la activităţile familiei. Vă sugerăm să-l puneţi în contact cu alţi câini şi să nu-i permiteţi să fie *agresiv cu ei. Convieţuirea cu alţi câini îl va ajuta să-şi dezvolte şi mai tare nevoia de-a aparţine unei haite: familia dumneavoastră.*

Dacă veţi urma indicaţiile noastre, puiul dumneavoastră va fi un animal de casă liniştit, uşor timid, jucăuş şi ascultător. Nu există niciun motiv ca un lup să se comporte agresiv.

Nimeni din familia Prieto nu ştia engleză. Dacă ar fi citit indicaţiile, ar fi scăpat de atâtea şi atâtea probleme. Au făcut exact pe dos: l-au legat de un stâlp cât era încă pui, l-au lăsat în voia sorţii în garaj, l-au hrănit cu carne de cal crudă, nu l-au scos să alerge, nu l-au educat, nu l-au luat cu ei în casă, nu l-au primit în mijlocul lor. Colţ a devenit agresiv din lipsă de spaţiu, de libertate, de socializare. Avilés mersese exact la ţintă când îi pusese diagnosticul. Acum rămânea de văzut dacă toate acele greşeli erau reversibile şi dacă eram eu în stare să corectez temperamentul bulversat al lui Colţ.

Am continuat să scotocesc prin dosar. Am găsit un pergament cu un tipar plin de înflorituri. Era scurta genealogie a lui Colţ. Apăreau numele tatălui şi al mamei, cu menţiunea că nu s-a putut afla cine erau bunicii lui, căci Colţ provenea din lupi sălbatici capturaţi, şi nu crescuţi în captivitate. Tatăl se numea Nujuaqtutuq. Între paranteze venea explicaţia că era un nume din limba inuită, din dialectul inuktitut, şi însemna „Sălbaticul", iar mama se

numea Pajamartuq, cea care muşcă. Autenticitatea pedigriului era validată de un notar.

Am ieşit din camera mea şi m-am aşezat din nou pe scaun ca să mă uit la Colţ. Cât eram de diferiţi. Prin venele lui curgea sângele unui singur neam de lupi sălbatici. Ale mele erau pline de o amestecătură de donatori de sânge. El pur, eu impur. M-a emoţionat gândul că trăiam cu un lup în casă. Am simţit o dorinţă înflăcărată de a-l domestici, de a-l transforma în tovarăşul meu, de a-l face să simtă că amândoi aparţineam aceleiaşi haite.

Nu era timp de pierdut. Fără să ţin cont de durerea din picior, am luat scaunul, l-am făcut scut şi fără să mai stau pe gânduri m-am repezit asupra lui Colţ.

Ia spune-mi, doamne, presupunând că exişti, de ce eşti atât de supărat? ce e cu toate versetele alea lapidare, pline de furie? dacă suntem făcuţi după chipul şi asemănarea ta, cum te poate înfuria atât de rău faptul că noi, oamenii, semănăm atât de mult cu tine?

Ia spune-mi, doamne, tu eşti cel care trimite la moarte? tu ceri ca ateii ca mine să fie asasinaţi? cu ăştia care-şi zic soldaţii tăi, eşti întru totul de acord? sau ei acţionează din proprie voinţă?

Ia spune-mi dacă ura asta milenară din biblie e a ta. spune-mi cui i-ai dictat toate acele sentinţe cumplite care apar în cartea ta sfântă, tu ai dat toate acele ordine feroce? de unde dorinţa asta de a vărsa sânge, de a distruge, de a arunca leşurile pe câmp ca să fie devorate de animalele sălbatice? de ce ameninţi încontinuu?

şi tu, cristos, nu trebuia să schimbi lumea prin venirea ta? să ierţi, să ne umpli de iubire? eşti sau nu fiul lui dumnezeu? sau eşti dumnezeu? tatăl şi fiul şi duhul sfânt? tatăl tău a scris o parte din carte, iar tu ai venit ca să o rescrii? dacă eşti un singur dumnezeu, de ce te contrazici? de ce trebuie să corectezi? regreţi cele dictate de tine înainte?

vino, cristos, şi pune capăt, o sectă de asasini îţi apără numele cu îndârjire. îl poartă ca pe un stindard al

morţii şi amărăciunii, îl vântură, îl pătează cu sânge, sau ai dictat chiar tu condamnările la moarte? tu, cel care ai propovăduit dragostea şi iubirea faţă de aproapele nostru sfântule duh, nu ar trebui să fii o adiere aducătoare de bine, vânt purificator? tu eşti ceea ce respiră oastea asta dezmăţată care omoară în numele tău?

Doamne, tu l-ai arătat pe fratele meu cu degetul tău de foc? ţi-ai întins braţul din ceruri pentru a-i pecetlui soarta? spune-mi, arată-te odată, ai curajul de a te înfăţişă şi explică-mi sau justifică moartea lui. cui i-a făcut rău fratele meu? nu a obligat pe nimeni să se drogheze, pe nimeni, nu vorbeşti chiar tu despre liberul arbitru? nu erau ei stăpâni pe trupurile lor? sau tu eşti singurul stăpân pe toate trupurile din lume?

câţi oameni ai condamnat la moarte, dumnezeule? nu poţi dicta masacre şi nu poţi face atâta rău şi să continui să stai liniştit pe tronul tău ceresc, nepedepsit.

dacă nu-mi răspunzi la întrebări, o să înţeleg că nu exişti, vorbeşte, sau taci pentru totdeauna, dar dacă taci, vei confirma pentru vecie că nu eşti altceva decât fum în ochi, că nu ai existat vreodată, că nu eşti altceva decât subterfugiul unor criminali, cu alte cuvinte, că eşti doar un personaj literar, produsul unor minţi înfierbântate, vino sau pleacă, arată-te sau dispari, dar încetează de-a mai fi pretextul obişnuit al unor asasini prea multă moarte şi suferinţă provocări voi, dumnezeii, dacă tot existaţi, aduceţi bunăstare şi fericire, nimeni să nu mai ucidă în numele vostru, nimeni să nu mai fure, răpească, mutileze, violeze, judece, condamne, nu mai permiteţi asta, opriţi odată mâinile ucigaşe, noi, oamenii, vrem pace, haideţi să cădem la înţelegere şi să fie pace între noi. voi, noi. În pace

Se vedea obligat să tragă din greu la sanie prin zăpada groasă. Marele lup, chiar dacă era slăbit şi subnutrit, cântărea destul de mult. Plus carnea de wapiti, cortul şi blănile. Avea palmele pline de răni şi îl dureau toţi muşchii de la cât trăgea sania prin păduri şi-n sus, pe

coline. Dar nu se putea opri. Dacă-l prindea primăvara, zăpada avea să se topească şi n-ar mai putea trage sania. Iar atunci chiar i-ar fi fost imposibil să mai înainteze.

Amaruq pierduse noţiunea timpului şi distanţei. A mers hotărât spre sud, acolo unde ştia că e casa lui. Se găsea pe un teritoriu necunoscut, dar urma să vină şi momentul în care va recunoaşte munţii, râurile, peisajele.

Lupul începea să prindă puteri. Privirea lui şi-a recăpătat strălucirea, gura îi saliva din nou şi nu mai horcăia. Chiar legat de picioare, Nujuaqtutuq încercase să-l muşte pe Amaruq. Chinuindu-se cu sania, bărbatul s-a apropiat prea mult şi lupul n-a stat pe gânduri. I-a smuls o bucată de pantalon. Ca să nu-I mai muşte, Amaruq i-a legat gâtul cu o frânghie şi l-a imobilizat.

Amaruq se temea de un atac din partea altei haite de lupi. Nu întâlnise niciuna, dar era evident că dacă alţi lupi simţeau mirosul lupului rănit, aveau să-l atace. Nu se putea lupta cu ei. Fără puşcă, obosit peste măsură şi având la dispoziţie numai cuţitul şi suliţa, n-ar fi avut deloc sorţi de izbândă. Se mai temea şi de atacul vreunei pume sau al vreunui jder flămânzilă. Iarna fusese aspră şi, pentru prădători, un lup rănit şi-un om epuizat erau prăzi uşoare.

Peste noapte, Amaruq punea cortul în pădurici de pini, acolo unde se simţea mai la adăpost, şi băga sania, cu lup cu tot, în cort. Apoi făcea focuri de jur-împrejur ca să nu-l atace animalele. Aşeza lupul în colţul de lângă uşa cortului, iar el se ghemuia în colţul opus. Amaruq dormea cu cuţitul la îndemână, în caz că Nujuaqtutuq ar fi reuşit să se dezlege.

I se părea cea mai lungă şi mai întunecată iarnă din câte trăise. Gerul era muşcător. Vântul îngheţat îi tăia faţa. Refuza să şi-o acopere, nimic nu trebuia să-i îngreuneze vederea. Trebuia să fie atent la orice prădător care ar fi intenţionat să-i atace. Uneori, în loc să tot facă slalom printre pini, era tentat să meargă de-a lungul păşunilor, unde sania ar fi alunecat mai lesne. Dar ar fi fost o greşeală fatală. Ar fi devenit o pradă uşoară. În pădure se

putea apăra lipindu-se cu spatele de trunchiul unui copac sau căţărându-se iute pe crengi.

Uneori, bunicul său îl însoţea la drum. Amaruq îl ruga să-i spună poveşti. Bunicul mergea în tăcere sau fredonând cu voce joasă. Amaruq se ruga de el. „Vorbeşte-mi, fă-mi ziua mai uşoară? Nimic. Zăpadă. Viscol. Şoapte.

A ajuns la un râu lat, cu apele îngheţate. Nu-şi amintea să-l fi traversat la venire. Încotro se îndrepta? Râul ăsta era la vest? La sud? Şi-a ridicat privirea spre cer în căutarea soarelui, ca să se orienteze. Soarele era ascuns după un văl de nori, dar chiar şi aşa strălucirea lui l-a ajutat pe Amaruq să-şi dea seama unde se afla. Da, mergea spre sud. Şi atunci, ce căuta râul ăla acolo? Nu-şi amintea nici de malurile, nici de meandrele lui. Cu siguranţă nu traversase un râu de o asemenea lăţime. S-a uitat în urmă, confuz. Nu se pierduse niciodată. Ce era cu el? A tras adânc aer în piept şi a încercat să se liniştească. Ştia că în tundră oamenii se rătăcesc uşor, imediat ce-şi pierd capul şi iau decizii pripite. Şi atunci încep să meargă în cerc. Înaintează tot mai mult într-un labirint nesfârşit şi nu se opresc decât când mor de foame şi de oboseală.

Amaruq a mers de-a lungul râului ca să cerceteze zona. A căutat urme ale trecerii lui pe acolo. Nu a recunoscut nimic, niciun pâlc de pini, niciun pisc, nicio vale. Ţinându-se după Nujuaqtutuq, uitase unul dintre cele mai importante sfaturi pentru cei care umblă prin păduri: la fiecare sută de metri să te uiţi înapoi, pentru că peisajul văzut din faţă e diferit de cel lăsat în urmă. Acum plătea scump.

Amaruq nu a îndrăznit să traverseze râul îngheţat. Era larg şi dacă gheaţa nu era suficient de groasă, atunci el şi lupul aveau să se scufunde, iar curenţii subterani i-ar fi tras sub stratul de gheată şi ar fi murit înecaţi.

A decis să urmeze în aval cursul râului până când avea să dea peste un loc în care să fie mai îngust. A mers câţiva kilometri şi după un cot al râului s-a trezit faţă în faţă cu o turmă de zeci de wapiti. Simţindu-l, cerbii au

luat-o la goană. La vreo optzeci de paşi, s-au oprit şi s-au întors spre Amaruq. Sute de ochi i-au scrutat pe bărbatul îmbrăcat în blăni şi pe lupul culcat pe sanie. Unul dintre cerbi a scos un răget ascuţit şi imediat întreaga turmă s-a întors şi a trecut în fugă râul îngheţat.

Sunetul copitelor lovind gheaţa a răsunat în toată valea. Amaruq s-a uitat după cerbi până i-a pierdut din vedere, apoi s-a dus la locul pe unde trecuseră. Gheaţa nu părea să fi crăpat în niciun loc. A lovit cu pumnul în gheaţă. Era dură. S-a hotărât să traverseze la două sute de metri mai în faţă, pentru a evita zona călcată de copite.

Înnebunit de prezenţa cerbilor, Nujuaqtutuq s-a smucit dintr-o parte într-alta. Amaruq i-a dezlegat capul ca să nu se lovească. Eliberat din strânsoarea funiei, lupul şi-a întins gâtul şi s-a întors în direcţia în care dispăruseră cerbii. Amaruq a aşteptat până când lupul s-a liniştit, apoi a început traversarea.

A trecut cu uşurinţă râul. Sania aluneca uşor pe gheaţă. Amaruq era recunoscător, căci spatele şi picioarele îl dureau insuportabil de tare, iar palmele îi erau pline de băşici şi de răni însângerate. Au ajuns pe celălalt mal. Amaruq a lăsat sania pe malul râului şi s-a trântit în zăpadă. A urmărit cu privirea un stol de corbi care trecea pe deasupra lui şi s-a aşezat pe crengile unui pin. Încă se mai auzeau răgetele tot mai îndepărtate ale cerbilor. Epuizat, s-a lăsat pradă somnului.

S-a trezit speriat, când deja se înserase. S-a ridicat şi s-a uitat în jur. Prin semiîntuneric a văzut sania şi lupul. Tocmai făcuse încă o greşeală: adormise sub cerul liber, fără să se adăpostească de animalele de pradă. A simţit primele semne ale hipotermiei: durere de cap, degete învineţite, somnolenţă. S-a dus la sanie, a luat cortul şi l-a instalat cum a putut. Având mâinile amorţite de frig, n-a reuşit să înfigă ţăruşii suficient de adânc şi nici să lege sforile cât de strâns ar fi trebuit. Cortul se clătina şi era pus într-o rână.

Amaruq a aprins două focuri, a băgat sania în cort şi,

năuc de somn, a trecut pe lângă Nujuaqtutuq, care n-a scăpat ocazia să-l muşte de gleznă. Amaruq a urlat de durere. Colţii lupului îi pătrunseseră în gleznă. Sângele a ţâşnit imediat. Cu mânerul suliţei, Amaruq l-a lovit în cap de mai multe ori, strigându-i: „Te omor, te omor”. Lupul a scâncit. Amaruq nu a continuat, pentru că bunicul său i-a prins suliţa. Amaruq s-a întors spre el. Se săturase deja şi de fantoma asta a bătrânului. „Şi-am să te omor şi pe tine”, i-a zis. A smuls suliţa din mâinile bătrânului şi a început să lovească în aer până când s-a prăbuşit, extenuat.

Nujuaqtutuq îl muşcase deja de două ori. Salivă de lup, sânge de om. Învins, umilit, făcând pe el, legat ca un balot, lupul se răzbunase cum putuse pentru tratamentul nedemn de care avusese parte. Amaruq s-a aşezat ca să-şi cerceteze rana. Sângele şiroia încontinuu. Şi-a făcut un garou, şi l-a strâns şi i-a dat drumul din douăzeci în douăzeci de secunde. Rana a început să sângereze mai puţin. A pus bucăţi de jar pe rană pentru a o cauteriza şi a strâns din dinţi ca să suporte durerea.

Amaruq a scos o bucată de carne, a ţinut-o deasupra focului ca s-o decongeleze, a tăiat-o bucăţele şi cu ajutorul suliţei i le-a întins pe rând lui Nujuaqtutuq. Au mâncat în tăcere. Apoi Amaruq a stins micul foc din cort şi s-a dus la culcare.

Reflecţii despre inamic, în timp ce stau pe acoperiş:

„Nu te lupta cu inamicul tău. Aşteaptă să comită greşeli fatale. Se va învinge singur. Stai liniştit pe malul râului. Mai devreme sau mai târziu, cadavrul lui va pluti dus de ape”.

„Inamicul cel mai greu de învins e cel pe care-l vezi zi de zi în oglindă?

„Răzbunarea e un act de precizie?

„Nu lăsa emoţiile să-ţi alimenteze dorinţa de răzbunare. Aşteaptă, momentul potrivit pentru a te răzbuna va sosi?

„Dacă inamicul tău şi-o caută cu lumânarea, nu va dura mult şi va da peste cel care-i va face felul. Poţi fi tu

sau un altul?

„Fă-l pe inamic să creadă că te-a învins şi atacă-l când se aşteaptă mai puţin?

„În selvă te aştepţi la fiecare pas ca leul să te atace. Dar nu uita să te uiţi în jos. Inamicul poate lua înfăţişarea unui şarpe?

„Inamicul tău va fi convins întotdeauna că el e de partea bună, iar tu de partea rea?

„Cei mai periculoşi inamici sunt cei care-ţi cunosc punctele forte şi slăbiciunile, pentru că au stat lângă tine, te-au studiat?

„Poţi fi inamicul cuiva fără să ştii. Te va ataca fără să ştii de ce, luându-te prin surprindere?

„Bătăliile sunt scurte, războaiele lungi. Nu contează câte bătălii pierzi, războiul continuă?

„Inamicul trebuie să te găsească pregătit?

„Ai grijă la trădătorul care zace în tine?

„Marile noastre înfrângeri şi marile noastre victorii sunt secrete. Numai noi ştim când câştigăm sau pierdem cu adevărat?

„Nu-ţi consuma energia urându-ţi inamicul, concentrează-te pe înfrângerea lui?

„Inamicii tăi cred că zeii le sunt alături?

Şah

A mutat tura ca să-mi ameninţe nebunul. Nu am găsit nicio soluţie ca să mă apăr. Dacă mi-l lua, pionul lui avea să înainteze la R6 şi să-mi ameninţe regele. Părintele Arturo a zâmbit cu satisfacţie. Îi luasem doar doi pioni şi-un cal. El îmi luase doi cai, o tură, patru pioni şi un nebun. Eram decimat.

Humberto mă rugase să merg cu el ca să cumpere carton, iar la întoarcere ne-am oprit la biserică. M-a condus la nişte acareturi din spatele bisericii, acolo unde locuiau părintele Arturo, un alt preot şi cele două călugăriţe care aveau grijă de ei. Erau trei încăperi sărăcăcioase, mici. O sufragerie minusculă, cu un televizor, o masă şi o chicinetă înghesuite pe treizeci de metri

pătraţi.

L-am aşteptat un sfert de oră pe părintele Arturo. „Îşi încheie rugăciunea”, ne-a zis una dintre călugăriţe. Când a apărut, m-a salutat cordial. „Am auzit multe despre tine”, mi-a zis şi m-a strâns de braţ. Îmi imaginasem un om ursuz şi sever, dar era relaxat, chiar glumeţ. Dar chiar şi-aşa era ciudat să vorbeşti cu cineva care nu-şi scotea niciodată ochelarii negri. Humberto se arăta plin de veneraţie, aproape ca un supus, şi îi sorbea fiecare vorbuliţă.

Părintele Arturo ne-a invitat să luăm loc în fotoliile jerpelite din sufragerie. Ne-a servit cu cafea la ibric, proaspăt făcută de călugăriţă. „Asta o să fie cea mai bună cafea din viaţa ta”, mi-a zis. Am gustat-o. Da, chiar era o cafea delicioasă, cu iz de scorţişoară şi zahăr brun exact cât trebuia. M-am uitat la tabla de şah de pe masă. „Joci şah?” m-a întrebat. I-am zis că da. Învăţasem să joc la opt ani, studiind mişcările descrise în *Enciclopedia Britanica*, Apoi tata m-a învăţat să joc cu adevărat şi am jucat de multe ori unul împotriva celuilalt. La nouă ani am reuşit să câştig o partidă. Am crezut că se lăsase bătut, dar nu, câştigasem pe bune.

„Care e deschiderea ta preferată?” m-a întrebat părintele Arturo. Nu ştiam despre ce vorbeşte. În afară de cea cu mat în trei mutări, nu ştiam alta. „Nu am una preferată”, i-am răspuns. „Mie-mi place deschiderea Ruy Lopez”, a zis. A arătat spre tabla de şah. „Vrei să joci?”

În prima partidă a început prin a-şi scoate calul de lângă regină. Eram obişnuit cu tata şi Carlos care mişcau întotdeauna pionul din faţa regelui. N-am ştiut cum să contraatac, aşa că din câteva mişcări a pus stăpânire pe centrul tablei şi mi-a dat mat. În a doua partidă, după ce am rămas aproape fără piese, fără cai, fără o tură, fără un nebun, m-am declarat învins. Era cunoscut faptul că părintele Arturo dedica mult timp studierii deschiderilor, apărărilor, atacurilor.

„Ştii cine a fost Capablanca?”, m-a întrebat, în timp ce aranja piesele pe tablă. „Da, un jucător cubanez.

Campion mondial”, i-am răspuns. „Ştii cum şi-a pierdut titlul?” Am dat din cap că nu. „José Râul Capablanca era un geniu. Poate cel mai mare jucător de şah din istorie. Un supradotat, dar... cu o viaţă împrăştiată. îi plăcea să tragă la măsea, să meargă la petreceri. A trebuit să-şi apere titlul în faţa unui rus metodic, disciplinat: Alexandr Alehin. În vreme ce rusul studia amănunţit slăbiciunile rivalului său, Capablanca îşi petrecea timpul cu femei, multe dintre ele angajate chiar de Alehin, sau cel puţin aşa umblă vorba. Nimeni nu se aştepta ca José Capablanca să piardă, dar a fost învins după patruzeci de partide. Obosit, lipsit de concentrare, nu a rezistat nici fizic, nici psihic. Alehin nu i-a oferit niciodată revanşa şi a rămas campion mondial ani în şic

Povestea mi s-a părut interesantă, dar nu mi-am dat seama unde voia să bată. „Asta e o lecţie, Juan Guillermo”, a zis, rostindu-mi numele cu emfază, „trebuie să înveţi de care parte să te afli, de cea a câştigătorilor, sau de cea a învinşilor. Alătură-te celor care sunt cu Alehin, nu celor care sunt cu Capablanca. Înţelegi?” A zâmbit mulţumit şi m-a bătut amical cu palma peste genunchi. „Ai făcut bine venind de partea noastră. Pentru că noi o să câştigăm. Dar trebuie să ne fii devotat? Şi-a apropiat faţa de mine. Răsuflarea îi mirosea a canal. „Nu din întâmplare ţi-a salvat viaţa mama lui Humberto. Îţi dai seama de dimensiunea acestui mister divin?”

S-a ridicat în picioare şi şi-a aranjat sutana. „Acum scuză-ne, trebuie să discut ceva cu Humberto? Au intrat în camera preotului şi au închis uşa după ei. Călugăriţa mi-a mai adus o cafea. De data asta nu mi s-a mai părut atât de bună. Poate pentru că încă simţeam respiraţia puturoasă a părintelui Arturo. O mai simt încă şi în ziua de azi şi îmi face greaţă.

L-am aşteptat pe Humberto aproape o oră. Când a ieşit, mi-a zâmbit. „I-ai plăcut mult părintelui Arturo? Pe drumul de întoarcere, n-am vorbit aproape deloc. Când am ajuns în dreptul casei mele, Humberto m-a privit în ochi.

„Duminica asta, la zece seara”, a zis, „ne bazăm pe tine?

José Râul Capablanca s-a prăbuşit la cincizeci şi trei de ani, din cauza unui atac cerebral, în timp ce era ajutat să-şi scoată paltonul la intrarea într-un restaurant. A murit după câteva ore la spital. Chiar şi acum este admirat şi respectat, este văzut drept un jucător nemaipomenit, cu un talent natural extraordinar.

Alexandr Alehin a fost găsit mort pe un scaun, la masă, la vârsta de cincizeci şi trei de ani. A murit în timp ce mânca singur. Doctorii au pus moartea lui pe seama unui atac de cord. Cineva care a avut acces la datele autopsiei a precizat că s-a înecat cu o bucată de carne. Teoriile conspiraţioniste susţin că a fost otrăvit. Unii spun că Alehin era antisemit şi-un admirator al naziştilor. În lumea şahului, a fost considerat un laş pentru că nu şi-a mai pus titlul în joc în faţa lui Capablanca.

După refuzul rusului de a-i acorda cubanezului revanşa, regulamentul s-a schimbat. Acum e obligatoriu ca şahistul campion mondial să-i acorde revanşa celui căruia i-a luat titlul. Dacă nu i-o acordă, i se retrage titlul.

Sunt, şi voi fi mereu, de partea lui Capablanca şi a celor ca el.

M-am trezit întins pe covorul din sufragerie, cu Colţ lungit la câţiva metri de mine. La prima mişcare, o durere ascuţită mi-a străbătut piciorul. Colţ şi-a ridicat capul şi a rămas cu ochii pe mine. Nu mi-a trecut prin cap altceva decât să-i zic „bună dimineaţa, bulangiule”.

Coborâsem peste noapte ca să-l înfrunt din nou. A fost o luptă crâncenă care a durat mai bine de o oră. L-am lovit cu scaunul cât de tare am putut şi el s-a năpustit asupra mea de mai multe ori. M-a lovit în acelaşi picior, cu atâta forţă încât nu m-am mai putut mişca. Am căzut la pământ, dar chiar şi aşa am avut puterea de a-i mai trage două scaune lui Colţ, obligându-l să se retragă. M-am târât departe de el, ne-am uitat unul la celălalt, după care am adormit, epuizat.

Colţ s-a ridicat. Sângera prin botniţă. Bănuiam că şi

el avea dureri după lupta noastră nocturnă. M-am ridicat în picioare. Colţ a mârâit ameninţător. Am luat scaunul şi i-am tras una în cap atât de tare, încât scaunul s-a făcut bucăţele. A fost îndeajuns încât să-l fac să tacă mâlc.

M-am dus la frigider şi am scos ce mai rămăsese dintr-un pui la rotisor pe care mi-l adusese Răţoiul în urmă cu trei zile. Am desprins o pulpă inferioară şi una superioară şi le-am încălzit puţin, apoi m-am aşezat în faţa lui Colţ. Mirosul l-a făcut să se ridice imediat. Şi-a încordat muşchii. Cred că foamea îl scotea din minţi. S-a uitat fix la mâncare şi s-a repezit brusc asupra mea, cu atâta violenţă, încât a tras masa după el. Abia am apucat să mă feresc din calea lui. M-am ridicat şi m-am mutat în cealaltă parte a camerei. Colţ m-a urmărit trăgând masa după el. Nu i-am întors spatele nicio clipă. Când s-a apropiat ceva mai mult, i-am tras un picior peste bot. Colţ s-a oprit, prudent. Ne-am uitat unul la celălalt, faţă în faţă.

Am început să mănânc pulpa inferioară. După ce am terminat, i-am aruncat osul. Colţ s-a repezit la el. Frustrat că nu putea să-l înşface din cauza botniţei, a început să-şi mişte capul uriaş dintr-o parte într-alta. M-am uitat atent la el. În privirea lui era mai multă furie decât implorare. Am mâncat partea superioară cu o plăcere exagerată, pentru a-l întărâta şi mai mult. Apoi am urcat în camera lui Carlos.

Şi aici caca şi pişat. Uitasem să deschid uşa de la terasă pentru King, acolo unde putea să-şi facă nevoile. Dresat ca lumea, sărmanul boxer a făcut la duş, cât mai aproape de sifon, aşa cum îl învăţase Carlos să facă în patio.

Am curăţat mizeria din baie cu hârtie igienică, apoi am aruncat-o în veceu. Am dat drumul la duş şi am spălat pe jos. Bietul câine continua să fie panicat. Nu m-a lăsat singur nici cât am făcut duş. El, King, atât de reticent la apă, s-a aşezat într-un colţ al băii fără să-i pese că-l stropeam.

Am stat o jumătate de oră sub apa caldă de la duş, cu

ochii închişi. Şuvoiul cald mi-a mai potolit durerea din picior şi din umăr. În timp ce mă îmbrăcam, am auzit soneria. Erau cei trei prieteni ai mei. Le-am deschis şi imediat după ce-au intrat, Răţoiul a făcut ochii cât cepele văzând dezastrul din jur. „Colţ a făcut asta?” m-a întrebat. I-am zis că da. Practic, nu mai exista nimic care să poată fi distrus de lup.

„Hai să dăm o tură”, a propus Tontu. „Mergeţi voi”, le-am zis. „Nu. Am venit să te scoatem din casă”, a zis Răţoiul, „aşa că nu plecăm fără tine”. Planul lor era să mergem la gara din Buenavista. Încă de la doisprezece ani, visul nostru era să urcăm pe furiş într-un marfar. Am încercat o dată, dar Tontu’ a căzut pe spate şi s-a lovit la coaste. Tata a aflat şi s-a enervat foarte tare. Făcuse şi el aşa ceva în adolescenţă, până când unul dintre prietenii lui a alunecat sărind de pe un vagon pe altul şi a căzut pe linia ferată. Trenul i-a tăiat ambele picioare. Băiatul a intrat în depresie, s-a închis în casă şi un an mai târziu a murit.

Tata mi-a smuls promisiunea că n-o să mai fac aşa ceva. Dar acum, când el era mort, promisiunea nu mai conta, şi, ca s-o spun pe-aia dreaptă, puţin mi-ar fi păsat dacă aveam să cad între vagoane şi să mor.

Ne-am dus la gară şi am bătut peroanele ca să alegem un tren. Următorul care pleca era unul spre Saltillo. În timp ce staţiona, i-am dat ocol ca să găsim cea mai bună variantă de a ne urca. Apoi am mers de-a lungul şinelor, am sărit gardul şi ne-am ascuns după nişte butoaie, aşteptând ca trenul să-şi facă apariţia.

Trenul mergea încet când ne-am urcat. Am sărit repede pe scara lui şi am intrat într-un vagon cu saci cu porumb. După ce trenul a ieşit din oraş, ne-am aşezat la marginea uşii şi ne-am uitat afară. După un peisaj împădurit, a urmat unul deşertic. Pe câmpia aridă se mai vedeau numai cactuşi şi acacia dulce. Am văzut iepuri ţâşnind speriaţi de trecerea trenului şi turturici zburând în viteză.

Trenul s-a oprit în câteva sate şi în mijlocul câmpului.

După cinci ore de mers, când ne apropiam de Queretaro, ne-am hotărât să coborâm. Trenul încetinea tot mai mult. Am sărit din mers când ne apropiam de gară. Nişte paznici ne-au văzut şi s-au luat după noi. Am fugit în zigzag, printre vagoane, până ne-au pierdut urma.

Ne-am petrecut după-amiaza în centrul oraşului Queretaro. Am mâncat enchiladas de la o tarabă şi ne-am plimbat pe străzi, prin pieţe, prin parcuri. M-a surprins limpezimea luminii, albastrul adânc al cerului, norii incredibil de albi.

Seara, ne-am hotărât să ne întoarcem. Am ieşit din oraş şi ne-am oprit să aşteptăm trenul lângă linia ferată, într-o zonă aridă. A apărut un marfar, dar avea viteză destul de mare. Am aşteptat să treacă câteva vagoane, apoi am alergat paralel cu el. Eu şi Răţoiul ne-am prins de scara unui vagon şi am sărit înăuntru. Apiţă şi Tontu erau să nu apuce să urce, dar până la urmă au reuşit să se agaţe de un vagon care transporta nisip.

Ne-am întâlnit cu toţii într-un vagon neacoperit plin cu rulouri uriaşe de tablă zincată. Ne-am întins fiecare pe câte unul şi am dormit. Pe la jumătatea drumului ne-a trezit o furtună. În mai puţin de un minut eram uzi leoarcă. Nu aveam unde să ne adăpostim. Am continuat să stăm întinşi pe rulouri, cu ploaia biciuindu-ne feţele.

Trenul a oprit de mai multe ori. La fiecare oprire se auzea scrâşnetul metalic al frânelor. Marelui animal de povară nu-i păsa de furtună. De fiecare dată, trenul pornea din loc cu o smucitură şi vagoanele se clătinau.

Trenul a şerpuit printre munţi, apoi a coborât spre zona urbană. Am ajuns în Ciudad de México şi trenul s-a oprit în zona industrială din Vallejo. Am coborât şi, aşa uzi până la piele cum eram, am bântuit printr-o zonă cu străzi pustii, hale industriale imense, gunoaie îngrămădite pe trotuar, câini jigăriţi, băltoace pline cu o apă neagră, puturoasă. Nu cunoşteam locurile şi n-am dat peste nimeni care să ne ajute să ieşim de-acolo.

Am cutreierat străzile dârdâind de frig. Ca să ne mai

vină sufletul la loc, Tontu ne-a spus poveşti din portul Tampico, despre pescari care ieşeau în larg şi pluteau în derivă săptămâni în şir, despre căpitani de vapor care vorbeau limbi străine imposibil de înţeles, despre valuri negre de păcură invadând plaja, despre cargoboturi în flăcări luminând noaptea, despre mareea roşie şi despre peşti şi raci putrezind pe nisip.

Până la urmă, am dat peste o stradă mai circulată. Am luat un taxi şi am ajuns în cartier la miezul nopţii. Epuizaţi, morţi de frig şi de oboseală, ne-am despărţit imediat. Am ajuns în dreptul casei mele. Pe poartă am găsit un bileţel prins cu scotch:

Te-am căutat ca să mâncăm împreună. Tt-am adus nişte pâinişoare de la o cafenea chinezească. Mănâncă-le cu unt topit. Sunt foarte gustoase. Le-am lăsat în curte. Lecţia de azi cu Colţ. Uriaşi tu, latră, mârâie, vorbeşte-i, cântă-i. Lupii sunt vocali. Încearcă să comunici cu el Te caut mâine să luăm cina. Dacă nu poţi, anunţă-mă.

Sergio

Am intrat şi am căutat pâinea. Avilés o lăsase lângă furtunul din patio. După cum arăta punga, mi-am dat seama că Avilés se chinuise să o treacă printre zăbrele şi trebuise să se întindă destul de mult ca să o lase lângă furtun. Îmi cumpărase patru pâinici. Am mâncat una pe loc, uitând de unt.

Am intrat pe întuneric. Am aprins lumina din sufragerie şi l-am găsit pe Colţ privind spre scară. M-am uitat şi eu, şi acolo, aşezată pe o treaptă, stătea Chelo.

Zurita nu l-a văzut niciodată pe fratele meu cât a fost în viaţă, doar mort, când l-au scos umflat din rezervor, cu plămânii plini de apă, cu faţa vineţie, cu ochii deschişi uitându-se la capacul care-l împiedica să iasă, cu gura deschisă. Zurita a fost impresionat de statura fratelui meu, de părul lui creţ, de culoarea ochilor lui. S-a lăsat într-un genunchi să se uite mai bine la el, după care s-a întors spre Humberto. „El e?” „Da, ăsta e Carlos Valdés”, i-a răspuns Humberto. Zurita s-a ridicat. „Era frumuşel,

ticălosul ăsta, ar fi putut fi actor”, a zis imbecilul naibii.

În jurul cadavrului s-au strâns poliţiştii şi băieţii cuminţi. M-am apropiat şi eu. Doi dintre poliţişti mi-au blocat calea, dar Zurita le-a făcut semn să mă lase să trec. Părea că fratele meu încerca să spună ceva, de parcă s-ar fi oprit în mijlocul unei fraze, numai că în loc de vorbe ieşea din el numai apă. Nu trebuia să plâng, mai ales nu de faţă cu ucigaşii lui. „Am mai scăpat de-o ciumă”, a zis Humberto. Mi-am întors privirea spre el. Se afla la câţiva paşi de marginea acoperişului. M-am gândit să mă arunc asupra lui şi să-l împing în gol. Cred că privirea mi-a trădat intenţiile, pentru că doi dintre poliţişti s-au postat între mine şi Humberto. Nu conta, oricum aveam să-l omor pe Humberto mai devreme sau mai târziu.

„Ce accident nefericit”, a zis Zurita. Humberto şi Antonio au zâmbit. Accident? Iată raportul făcut de comandantul Adrian Zurita despre uciderea fratelui meu. „Din motive necunoscute, Juan Carlos Valdés s-a ascuns într-un rezervor plin cu apă. Capacul s-a blocat şi n-a mai putut ieşi. A murit înecat. Cadavrul nu prezintă urme de violenţă sau care să indice că ar fi vorba de un act criminal?

La fel cum şinşilele continuau să mai mişte puţin după ce mureau, fratele meu mort a scuipat apă şi sucuri gastrice. „Ăsta n-a fost niciun accident”, i-am strigat furios lui Zurita. „O să vedem la autopsie”, mi-a zis el cu cinism. Departe de noi, i-am văzut pe Apiţă şi pe Tontu privind întreaga scenă de pe acoperişul doamnei Avalos. Plângeau amândoi. Mi-a venit să le strig să nu mai plângă. Mai bine să se ducă la Sean după pistol, să mi-l aducă sărind de pe un acoperiş pe altul ca să-i pot ciurui pe cei doisprezece apostoli ai răului care stăteau în jurul fratelui meu.

M-am uitat în jur. Poliţiştii care-mi blocau calea au fost neatenţi o clipă. L-am pironit cu privirea pe Humberto. Am ţâşnit pe lângă poliţişti şi m-am repezit la el. Când am fost la doi paşi de el, am sărit şi i-am tras un cap în plină figură. I-am spart nasul şi a început să-i curgă sânge. L-am

prins de mijloc şi am început să-l împing spre marginea acoperişului, dar Antonio m-a prins de umeri şi m-a pus la pământ cu o figură de judo. Josue şi alţi doi băieţi cuminţi s-au repezit să mă lovească cu picioarele. M-au lovit în coaste, în stomac, în boaşe. Am rămas lat. Zurita şi oamenii săi n-au intervenit. Humberto s-a aplecat spre mine, apropiindu-şi faţa de a mea.

„*Non nobis, Domine, sed nomini tuo da gloriam*”, mi-a zis, în timp ce picături de sânge din nasul lui îmi cădeau pe tricou. S-a îndreptat de spate şi s-a îndepărtat, urmat de acoliţii lui.

Unul dintre poliţişti s-a dus la trupul lui Carlos, şi-a dat jos haina şi i-a acoperit faţa. M-am ridicat de jos furios, cu dureri încă puternice de pe urma loviturilor, am smuls haina de pe faţa fratelui meu şi am aruncat-o în balta pe care-o vomita. Voiam să-i vadă rictusul mortuar, să nu uite niciodată expresia acelui om a cărui moarte nu au fost capabili s-o oprească. Voiam ca mortul acela care vomita să se transforme în unul dintre coşmarurile lor.

A sosit o ambulanţă. Trei paramedici au urcat scara în spirală. Zurita le-a ieşit în întâmpinare şi le-a spus ceva în şoaptă. L-au ascultat toţi trei cu atenţie. Apoi unul dintre paramedici s-a aplecat asupra trupului. Prostul naibii a început să palpeze cu degetele gâtul fratelui meu, căutându-i pulsul, ca şi cum Carlos ar fi făcut pe mortul şi nu aştepta decât un semn pentru a se ridica şi a-şi vedea mai departe de viaţa lui.

Zurita le-a ordonat paramedicilor să ridice cadavrul. Am intervenit. „Trebuie să vină cineva de la procuratură”, am zis, „trebuie luate probe? Zurita s-a întors spre mine, iritat. „Acum mai eşti şi avocat, cretinule. Aici eu comand?

Paramedicii au aşezat cadavrul fratelui meu pe o targă şi au coborât cu greu scara în spirală, atenţi să nu alunece şi să cadă în curtea familiei Martínez. Mai mulţi vecini urmăreau scena de pe acoperişurile din jur.

Au ajuns cu bine jos. „O să-l ducă la sediu şi apoi la facultatea de medicină din Xoco”, m-a informat unul dintre

poliţişti. Cel care-i acoperise faţa cu haina s-a apropiat de mine. „E fratele tău cel pe care l-au omorât?" m-a întrebat. „Da", i-am

1 Nu nouă, Doamne, ci numelui Tău să-i dai mărire, Psalmul 113, în latină, în original.

răspuns. „Îmi pare rău. Ticăloşii ăştia or să plătească într-o bună zi. O să vezi" mi-a zis, arătând spre băieţii cuminţi.

M-am dus la marginea acoperişului. Ambulanţa era înconjurată de mulţi gură-cască. Paramedicii şi-au făcut loc şi l-au băgat pe fratele meu în maşină. Au pornit sirena şi, cu viteză mică, pentru a nu lovi pe cineva, s-au pierdut de-a lungul străzii.

Honoré de Balzac, marele romancier, a încercat să desluşească misterele dragostei la prima vedere. A tras concluzia că din cauza circulaţiei sângelui prin corpul nostru se creează câmpuri energetice care se manifestă prin căldură, radiaţii, strălucire. Toate acele câmpuri formează un alfabet aero-luminos propriu fiecărui individ.

Aceste alfabete, ilizibile pentru majoritatea oamenilor, pot fi înţelese numai de către cei care au unul asemănător. Când doi oameni deţin alfabete similare sunt capabili de a se înţelege foarte bine unul pe celălalt. Atracţia dintre ei devine imposibil de oprit, se înţeleg perfectă. Aşa ia naştere dragostea la prima vedere.

Păcat că posibilitatea de-a da peste cineva cu un alfabet aero-luminos asemănător cu al nostru este destul de scăzută.

Gheaţă

Duminică. Zece şi zece seara. Noaptea e rece. Mergem tăcuţi, de-a lungul zidurilor. Inima îmi bate tot mai repede. Cagula mă sufocă. Am o bâtă în mână. Simt textura lemnului dat cu lac. Ce caut eu aici, cu o bâtă în mână, gata să mă năpustesc asupra unor bătrâni? Văd ochii lui Humberto prin găurile cagulei. Sunt indescifrabili. Două lame întunecate. Ne oprim în faţa casei. „Evreul va plăti scump", zice Antonio. Ne ia ceva până ochii ni se

obişnuiesc cu întunericul. Zilele trecute, băieţii cuminţi au spart cu praştia toate lămpile stradale din jur. Au reuşit să facă întuneric în jurul casei pentru a evita orice martor neavenit.

Ne pregătim să pătrundem în casă. „Baftă”, îmi zice. Baftă? Urmează să păruim nişte bătrâni neajutoraţi şi el îmi urează baftă? Humberto ne face semn să ne adunăm în jurul lui. Ne şopteşte ultimele instrucţiuni. „E doar o corecţie”, ne reaminteşte, „să nu-i omorâţi”. îl aud pentru prima dată vorbind despre omor. De câte ori o fi zis Humberto despre fratele meu: „O să-l omorâm”?

Humberto şi toţi ceilalţi îşi fac cruce. Se roagă cu voce joasă: „În numele sfintei cruci, amin”. Humberto se uită la uşa casei. „Pregătiţi?” întreabă în şoaptă. „Pregătiţi”, răspund ceilalţi. Nu, eu nu sunt pregătit. Cum poţi fi pregătit pentru aşa ceva? Ajutându-se de o rangă de fier, Felipe forţează o fereastră. O deschide. Intră unul câte unul. Până îmi vine rândul, îmi trec degetele peste literele gravate pe bâtă: „Louisville Slugger”.

Înaintăm pe întuneric prin sufragerie. Avem grijă să nu ne lovim de mobile, să nu facem zgomot. Respir cu greutate. Dumnezeu e cu noi. Urcăm scara în linişte. Tremur incontrolabil. Humberto face semn spre o uşă. Dormitorul. Antonio face doi paşi. O deschide şi bâjbâie cu mâna după întrerupător ca să aprindă lumina. Bătrânii sunt în pat. Femeia ţipă când ne vede. Poartă o cămaşă de noapte jerpelită. Bătrânul evreu se ridică pe marginea patului şi se uită la noi stupefiat. Începe asaltul.

Şi-a propus să înainteze doi kilometri în fiecare zi, deşi uneori nu a reuşit să parcurgă mai mult de patru sute de metri. Zăpada era mare şi pufoasă şi, chiar dacă purta rachete, picioarele i se afundau la fiecare pas. Mănuşile nu rezistaseră efortului de a trage sania grea şi acum nu mai erau decât nişte franjuri de piele. Degetele însângerate îi degerau de frig. Carnea de wapiti se congela repede şi trebuia să o ţină mult timp la foc ca s-o poată mânca. Nujuaqtutuq prindea puteri, iar el era tot mai slăbit. În

orice clipă, marele lup putea să rupă funiile care-l ţineau legat şi să scape. Amaruq încă nu ştia prea bine de ce îl lăsase în viaţă. Probabil că bunicul lui cunoştea vreun plan al zeilor, altfel de ce l-ar fi oprit să-l omoare?

Pe prelata cortului începeau să se vadă semnele lungii călătorii. Apăreau tot mai multe găuri prin care se strecura vântul îngheţat. Dormea rău. Lipsa de somn îl făcea să se simtă mai mereu obosit. Trupul său emana un miros pestilenţial. Poate că era deja un cadavru şi nu-şi dăduse seama.

Amaruq a tras sania prin văi şi depresiuni, peste munţi şi stânci. Continua să nu recunoască locurile. Regreta zilnic că nu-şi făcuse în minte o hartă cu meleagurile îndepărtate în care se adâncise. A zărit în depărtare o altă turmă numeroasă de wapiti şi a luat-o spre ei. S-au împrăştiat imediat ce l-au văzut. Goana lor a ridicat zăpada, formând vârtejuri albe. Spectre pe păşune.

A tras sania până unde stătuse turma de cerbi şi a dat peste alt râu larg, îngheţat. Nu-şi amintea să-l fi traversat. A ridicat privirea şi s-a uitat la peisajul de pe celălalt mal. I s-a părut cunoscut. Se apropia de casă.

A încercat stratul de gheaţă ca să se asigure că avea să suporte greutatea saniei. Era destul de groasă. A străbătut râul încet, atent să nu alunece. Tot ce-i mai lipsea era să-şi rupă un picior sau un braţ, sau să se aleagă cu nişte vânătăi dureroase. A ajuns pe celălalt mal şi a continuat să meargă fără pauză.

Graba de-a ajunge acasă îl împingea de la spate, făcându-l să înainteze cu paşi mari. Aşa li se întâmpla câinilor de tracţiune după o lungă călătorie. Chiar dacă erau epuizaţi, imediat ce-şi dădeau seama că sunt aproape de casă, începeau să alerge cât de tare puteau. Unii mureau la câteva ore după sosire, distruşi de efort. Se ghemuiau în spatele igluurilor şi mureau tăcuţi şi cuminţi. Amaruq s-a relaxat, graba nebună nu-i era de niciun folos.

A ajuns în locuri tot mai cunoscute. S-a hotărât să o ia spre o pădurice de pini. A tras cu greu sania până acolo

şi a ales un loc în care să-şi instaleze cortul. L-a găsit pe bunicul lui aşezat pe o grămăjoară de zăpadă, ascuţind un cuţit. „Ce faci aici?” l-a întrebat Amaruq. Bătrânul s-a întors spre el şi i-a zâmbit. „Mai bine zis, ce faci tu aici?” Bunicul lui a făcut semn cu cuţitul către un copac. Pe trunchi se vedeau urmele lanţului cu care fixase capcana în care căzuse Nujuaqtutuq. Ceva mai încolo, o parte din scheletul cerbului wapiti care se izbise în plin de copac. La dreapta, coastele lui iţindu-se din zăpadă. Amaruq a simţit că i se face rău. Mersese în cerc. Cum era posibil? Se orientase către sud. Mereu spre sud. Cum de se rătăcise?

A lăsat sania şi s-a dus să-l ia la rost pe bătrân. „Călăuzeşte-mă înapoi spre casă”, i-a cerut Amaruq. Bunicul i-a arătat pădurea. „Poate că asta e casa ta de-acum înainte, poate de asta te-ai întors”. Tulburat, Amaruq s-a uitat cu atenţie în jur. „N-am cum să supravieţuiesc aici. Fără gloanţe, fără chibrituri, cu cortul tot mai rupt, fără mănuşi, fără mâncare” „Nu te mai văita”, i-a zis bătrânul, „strămoşii strămoşilor noştri au învăţat să supravieţuiască în locuri mult mai neprimitoare decât ăsta. Fii bărbat şi scoate din pământul ăsta tot ce-ţi poate oferi? Supărat, bunicul său a dat să plece. Amaruq l-a oprit. „Măcar lasă-mi cuţitul tău. E mai ascuţit decât al meu”. Bunicul i l-a dat. „Ţi-l dau”, i-a zis, „dar n-ai ce face cu el pe lumea asta”.

Fără să scoată o vorbă, Chelo m-a dus direct în patul din camera mea distrusă. M-a luat de mână, pur şi simplu, şi m-a condus printre bucăţile de mobilă de pe jos. A stins lumina. A golit patul şi s-a lungit pe el. Şi-a întins mâinile spre mine, aşteptând s-o îmbrăţişez. Nu am vrut. „Unde ai fost?” am întrebat-o. „Vino”, mi-a zis. A fost primul cuvânt pe care l-a rostit. Auzindu-i vocea, am simţit din nou cât de mult o iubeam şi cât de tare mă făcea să sufăr. „Ai dispărut”, i-am zis acuzator. A rămas pe gânduri câteva secunde. „Îţi explic mai târziu. Vino? Mă rodea gelozia. Nu putea veni la mine să-mi ceară s-o îmbrăţişez, fără să-mi dea vreo explicaţie, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

„Cu cine te-ai culcat?” am întrebat-o. Şi-a ridicat faţa spre mine. I-am zărit ochii prin întuneric. „Îţi explic mai târziu, promit. Acum vino, te rog? Acel „îţi explic mai târziu” m-a lovit direct în stomac. Răspunsul ei ambiguu nu însemna altceva decât că se culcase cu alţii. Mi-a venit să vomit. De ce doare atât de rău imaginea unui alt bărbat penetrându-ţi femeia iubită? De unde slăbiciunea asta? De ce senzaţia cumplită că femeia aceea e viaţa ta şi vin alţii şi-şi bat joc de ea? Blestematul ultraj al spermei străine. Am rămas încremenit. Femeia care mă părăsise şi după a cărei întoarcere jinduisem se afla acum în faţa mea. Şi exact acum n-o puteam atinge. Nu puteam. „Te rog, spune-mi”, i-am zis. Să-mi spună odată dacă se-ncurcase cu altcineva. Să încasez totul dintr-odată, o lovitură rapidă şi direct la ţintă. Să nu sufăr prea tare. „Îţi spun după”, a insistat ea. S-a ridicat de pe pat, m-a îmbrăţişat şi şi-a lăsat capul pe umărul care mă durea. Durere peste durere. L-am întrezărit pe Colţ în semiîntuneric. Ne observa, înlănţuit. Poate că trebuia să-l dezleg şi să-i scot botniţa. Aşa cum King sărea în joacă pe noi când făceam dragoste, Colţ ne-ar fi atacat şi ne-ar fi făcut bucăţele. Colţii lui ar fi pus capăt geloziei, incertitudinii. Devoraţi de o bestie.

Chelo a început să mă sărute. Cine-ar fi crezut că săruturile pot provoca atâta tristeţe. Atâta şi atâta tristeţe. Mi-a dat jos hainele ude, le-a împăturit cu grijă, le-a aşezat pe un scaun şi a adus de la baie un prosop ca să mă şteargă, îmi săruta fiecare porţiune de piele peste care trecea prosopul. A observat vânătăile de pe picior şi umăr. „Ce-ai păţit?” m-a întrebat. Am făcut un semn cu bărbia spre Colţ. S-a uitat la lup şi la dezastrul din jur, apoi a continuat să mă şteargă. N-apărut s-o impresioneze prea tare o casă devastată de o jivină, de parcă ar fi fost ceva cât se poate de obişnuit.

„Mă primeşti să dorm cu tine?” m-a întrebat ea. Am dat din cap că da. S-a dezbrăcat şi am început să facem dragoste în picioare. Şi-a trecut braţele pe după gâtul meu, s-a săltat şi şi-a petrecut picioarele în jurul taliei mele.

Durerea din coapsă m-a făcut să o întind pe pat. Am terminat repede, înainte ca ea măcar să se apropie de orgasm. „Mulţumesc”, mi-a zis. „Pentru?” „Pentru că ai terminat înaintea mea, pentru că mi-ai făcut cadou orgasmul tău” întotdeauna crezusem că îi plăcea să termine de mai multe ori înainte să termin eu, niciodată nu mi-aş fi imaginat că avea să-mi mulţumească pentru graba mea. S-a ghemuit la pieptul meu şi am adormit.

M-am trezit înainte de ivirea zorilor. Chelo nu era în pat. Am căutat-o cu privirea prin sufragerie. Stătea goală pe un scaun, în bătaia slabă a lunii, fredonându-i ceva lui Colţ. Lupul o asculta cu urechile ciulite. Melodia părea să-l calmeze. Am rămas în pat, contemplând-o.

S-a oprit din cântat şi s-a apropiat de Colţ ca să-l mângâie. Lupul şi-a lăsat urechile în jos şi, când a văzut-o suficient de aproape, s-a năpustit la ea. Speriată, Chelo a încercat să se retragă, dar Colţ a ajuns-o şi a lovit-o în stomac. Chelo s-a prăbuşit pe spate, peste bucăţile de televizor de pe jos. Am sărit imediat din pat şi am dat fuga la ea. Am luat-o în braţe şi m-am îndepărtat înainte ca lupul să atace din nou.

Bâjbâind prin întuneric, am trecut peste pereţii dărâmaţi şi am întins-o pe pat. Am aprins lumina. Piciorul drept îi sângera. Se tăiase în talpă cu un ciob de la ecranul televizorului. M-am uitat cu atenţie la rană ca să văd dacă nu-i rămăsese ciobul înăuntru. Când am tras de marginile rănii, Chelo a gemut de durere. Era greu de văzut ceva din cauza sângelui care şiroia. M-am dus la baie şi am adus un sul de hârtie igienică. I-am curăţat rana. Nu se vedea niciun ciob. Am ţinut hârtia apăsată pe rană ca să-i opresc sângele. Chelo a început să râdă. „Şi eu care credeam că exagerează când zic că eşti curajos?

Acolo, în mijlocul parterului distrus, cu cearşafurile pătate de sânge, cu pereţii plini de urina lui Colţ, cu duhoarea rahatului, goliciunea ei m-a emoţionat mai tare ca oricând. Băga-mi-aş! De ce trebuia s-o iubesc atât de mult?

Am făcut dragoste din nou. Chelo a început să fredoneze o melodie tristă, tot mai tristă pe măsură ce se apropia de orgasm. În punctul culminant, mi-a şoptit la ureche: „Juan Guillermo, Juan Guillermo”. S-a cutremurat în braţele mele. Abdomenul i-a vibrat lipit de al meu. S-a prins cu mâinile de umerii mei. Muşchii au început să i se destindă, s-a desprins de mine şi s-a ghemuit, întorcându-mi spatele. A gâfâit excitată câteva secunde, până şi-a recăpătat suflul. A murmurat, fără să se întoarcă spre mine: „Mi-a fost dor de tine? Aş fi putut să-i spun: „Dacă ţi-a fost dor de mine, de ce-ai dispărut mai mult de două luni? De ce nu m-ai căutat, nu m-ai sunat, n-ai venit la mine nici măcar o noapte? Una singură, Chelo. Nu ţi-aş fi cerut mai mult. Una. Spune-mi, Chelo, te rog, te-ai culcat cu cineva? Cine sunt tâmpiţii cu care te culci?”, dar în loc de toate astea, i-am zis: „Şi mie mi-a fost dor de tine? Am îmbrăţişat-o pe la spate şi am stat aşa până am adormit.

Humberto şi Antonio stau aşezaţi în faţa mea. Humberto pare îngrijorat. „Ai sărit calul”, zice. „Toţi au dat în el”, încerc eu să mă apăr. „Da, dar tu ai fost cel care I-ai lovit cel mai rău”, precizează Humberto. „Nu contează”, intervine Antonio, „şi-a meritat-o”. Bătrânul evreu a rămas şchiop. Oasele şoldului rupte de la atâtea lovituri cu bâta. Merge cu greu şi are dureri mari. Humberto e mulţumit de cum am acţionat. „Nu mă aşteptam chiar la atât din partea ta. L-ai făcut praf4 Mă simt foarte vinovat. Abia am împlinit paişpe ani şi deja mă chinuie vinovăţia.

Nu eu am făcut asta, sunt convins. „Va fi secretul nostru, Juan Guillermo. Nimeni dintre noi n-o să spună ce-ai făcut”, mă asigură Humberto. „Nu i-am dat peste şold”, susţin eu. „Te-am văzut cu toţii, dar nu-ţi face griji, facem parte din acelaşi grup?

Când, când anume m-am convertit într-unul de-al lor? Clar că l-am lovit. Dar nu eu l-am adus în starea aia. L-a adus ploaia de lovituri ale celorlalţi.

Femeia continuă să fie internată în spital. Nu vorbeşte. O să-şi revină, zic medicii. Abraham Preciado şi

soţia lui, Elsa. N-am să le pot uita niciodată numele. Cât de mult trebuie să-i rog să mă ierte? Cât?

Nu dorm, nu mănânc. Sunt speriat. Ei se prefac că le-ar păsa de mine. „A fost necesar, aşa a vrut dumnezeu”, îmi explică Antonio. Chiar aşa să fi vrut dumnezeu? Să dai cu bâta într-un bătrân prăbuşit la pământ: a poruncit dumnezeu aşa ceva? Humberto mă strânge de umăr. „Stai liniştit, tu păstrezi secretele noastre, noi păstrăm secretele tale”. Se ridică zâmbind. „Ne vedem sâmbăta viitoare”.

Tatăl meu care eşti în pământuri îngropat lângă mama mea, mărit fie numele tău şi pomenirea ta. Tu care sălăşluieşti în ţărână alături de mama mea şi de fraţii mei, dă-mi un semn să ştiu că mă asculţi, călăuzeşte-mă, o femeie mă împresoară, un lup mă vânează.

Sunt viaţa mea, tată buşteanul de care naufragiatul de mine se agaţă

Trimite-mi o hartă, te rog, o busolă, o barcă, o mare, un râu, cărţi.

Un sud, un nord, un est, un vest, un orizont, un viitor spre care să mă îndrept.

Tatăl meu care eşti în pământuri, sfătuieşte-mă, lecuieşte-mă de nesăbuinţă, dă-mi aer, vânt prezentul ăsta mă sufocă. Am nevoie de tine, tată, de tine, mamă, de tine, bunică, de voi, fraţii mei.

Am nevoie de cuvintele voastre, amintirea dragostei voastre, amintirea a ceea ce eram noi toţi, împreună, tată şi copii, fiu născut prin cezariană, fiu asasinat, mamă păzitoare, bunică dulce, daţi-mi un semn că mă auziţi, o busolă, o barcă, o mare, un râu, cărţi.

Un sud, un nord, un est, un vest, un orizont, un viitor spre care să mă!

η

d r e

P

t

Cuvinte

Cu câteva luni înainte să moară Carlos, când eram în

clasa a unşpea, David Barraza, profesorul de spaniolă, ne-a dat o temă s-o rezolvăm în clasă. „Alegeţi zece cuvinte pe care, în cazul unei catastrofe naturale, le consideraţi indispensabile pentru a putea comunica cu ceilalţi şi pentru a supravieţui? Părea un exerciţiu simplu. Nu era. Ne-am chinuit două ore, dar degeaba. A sunat clopoţelul şi nimeni încă nu terminase. Ne-a rămas temă pentru acasă.

După-amiază mi-am notat zeci de cuvinte. Le-am eliminat pe cele mai abstracte: ideologie, nelinişte, suspans etc. M-am hotărât să le aleg pe cele care exprimau supravieţuirea: mâncare, acoperiş, apă. Apoi cele care creau relaţii: tu, eu, noi. Şi apoi cele care exprimau sentimente umane: iubire, prietenie, bucurie, tristeţe. Am fost mulţumit, mi s-a părut că făcusem o selecţie rezonabilă.

A doua zi, profesorul ne-a cerut să citim cu voce tare cele zece cuvinte alese de fiecare dintre noi. Mai întâi au citit două colege pe care le consideram cam stupide şi superficiale. Lista celor două era aproape identică cu a mea: mâncare, apă, casă, noi, voi, iubire, prietenie, bucurie, tristeţe. Una a mai zis şi „părinţi", iar cealaltă „haine". Au urmat alţi colegi de-ai mei. Şi lista lor diferea destul de puţin, cu câteva variante: călătorie, durere, medicamente, bani, frică.

Dintr-odată am început să mă simt stupid. Unul după altul, apelaserăm cu toţii la locuri comune. Poate că asta şi urmărise profesorul Barraza, să ne întindă o capcană: „Alegeţi acele cuvinte care v-ar ajuta să supravieţuiri? în realitate, cuvinte precum apă, acoperiş, haine, tu, noi, iubire erau menite să creeze o legătură rapidă şi evidentă cu ceilalţi.

Profesorul a scris pe tablă cuvintele şi cât de des se repetau. Reieşea clar că şi eu intram, alături de colegii mei, în statistica redundanţei. Nu aveam de gând să fiu şi eu unul printre alţii. Am scris la repezeală cuvinte fără nicio legătură, dar de la care mă aşteptam să mă scoată din anodinul loc comun.

„Rândul tău, Valdés”, a zis Barraza. El, împreună cu Fernando Aland, erau profesorii mei preferaţi. Era tânăr şi visa să ajungă scriitor. Era talentat. Ne-a citit la ore câteva dintre povestirile sale. Aveau tensiune, forţă, imaginaţie.

M-am ridicat în picioare şi am început să citesc lista mea, bazată pe asociaţii întâmplătoare: nimic, totul, salvare, a renunţa, pericol, iertare, calm, animal, domestic, sălbatic. După ce-am terminat, Barraza a zâmbit. „Şi de ce cuvintele astea sunt indispensabile pentru a supravieţui?” m-a întrebat. Am improvizat un răspuns. „Pentru că toate celelalte pot fi exprimate prin gesturi sau desene? Barraza a zâmbit din nou. „Nu cred că e chiar aşa, dar tu ştii mai bine de ce ai nevoie pentru a supravieţui”, a zis şi a continuat cu o dizertaţie despre importanţa limbajului care, în momente de criză, ne-ar ajuta să comunicăm eficient unii cu alţii.

A felicitat clasa pentru că majoritatea, din care eu nu făceam parte, a reuşit cu doar zece cuvinte să delimiteze o zonă lingvistică precisă. Barraza le-a dat tuturor din clasă o notă bună, „mai puţin ţie, Juan Guillermo, şi am să-ţi spun de ce”. M-am gândit că o să mă pice.

După oră, a venit la mine. „Juan Guillermo, de ce vrei mereu să fii diferit?” întrebarea lui m-a luat prin surprindere. Nu voiam să fiu diferit, pur şi simplu nu voiam să fiu identic cu toţi ceilalţi. „Nu vreau decât să fiu eu”, i-am răspuns. Barraza m-a bătut cu palma pe umăr. „Ai scăpat de data asta”, mi-a zis. „De ce?” l-am întrebat. „Pentru că literatura înseamnă să cauţi un limbaj propriu, să te rupi, originalitate, iar ţie ţi-a ieşit asta. Ai un zece”. Mi-a mai dat o palmă peste umăr şi a traversat curtea şcolii.

După patru săptămâni, a rămas fără carne. Amaruq a mâncat ultima bucăţică şi s-a uitat în jur. Întinsese capcane pe un perimetru destul de mare, sperând să prindă vreun animal. Putea fi orice: un lup, un râs, un urs, chiar şi-un corb. Avea nevoie de mâncare, dar nu prinsese nimic.

Era jumătatea lui martie, dar iarna părea că nu avea

de gând să plece. Gerul nepotolit, ninsoarea neîncetată, vântul bătând zi şi noapte. Furtunile de zăpadă distrugeau tot mai tare cortul, bucăţi întregi de prelată fluturau sfâşiate. Corzile cu care era asigurat cortul se rupeau şi Amaruq se vedea obligat să iasă noaptea ca să lege bucăţile rupte, dacă nu voia să se trezească cu adăpostul dus de vânt.

Până la urmă, într-o dimineaţă, cerul s-a arătat senin, fără niciun nor la orizont. După săptămâni cu cer închis, cenuşiu, atâta lumină l-a tulburat. „În sfârşit, primăvara”, şi-a zis. Era timpul să încerce din nou să se întoarcă acasă.

A adunat capcanele, a strâns cortul, a legat blănile şi le-a pus pe sanie. Apoi l-a aşezat pe Nujuaqtutuq deasupra. Lupul slăbise mult, aşa că nu i-a fost greu să-l ridice. Pe măsură ce trecuseră zilele, Amaruq se văzuse obligat să drămuiască fiecare bucăţică de carne. La început, îi dăduse lupului porţie egală cu a sa, dar pe măsură ce timpul trecuse, i-a dat tot mai puţin. Amaruq trebuia să-şi păstreze forţele ca să poată vâna pentru amândoi.

S-a pornit la drum. Bunicul lui nu se mai arătase după ce-i lăsase cuţitul. Amaruq nu ştia dacă se supărase pe el sau dacă se întorsese pe tărâmurile morţii. Pentru orice eventualitate, a ridicat mâna şi şi-a agitat-o în aer în semn de rămas-bun, apoi a luat-o spre sud.

S-a hotărât să schimbe traseul. Nu voia să se piardă din nou. Râul larg, cu apele îngheţate, trebuia să fie în stânga. A luat-o la dreapta, spre imensul lanţ muntos dinspre vest. Avea să-i fie greu să treacă munţii, dar de pe piscuri putea să scruteze orizontul până departe şi să localizeze linia ferată care ducea spre casa lui.

După câteva zile a ajuns la poalele munţilor. I s-a părut că erau exact munţii pe care-i vedea la mare depărtare din gară. Aceleaşi culmi înzăpezite, pâlcurile de pini care se sfârşeau la baza piscurilor, stâncile, înalţii pereţi de granit. A cercetat variantele pe care le avea şi până la urmă s-a decis să urce pe versantul dinspre nord. Pe acolo, urcuşul părea să fie mai lin şi-ar fi putut trage

sania mai uşor. Avea să înceapă escaladarea în dimineaţa următoare.

A instalat cortul la poalele munţilor. În timp ce asigura cortul, a văzut pe stânci o turmă de capre sălbatice. „Animalul cel mai greu de vânat. Fantomele albe”, îi zisese bunicul său. „Când vei reuşi să vânezi un mascul, atunci te vei putea considera vânător adevărat? Avea să încerce să omoare cu suliţa o capră sălbatică. Avea să-i arate bunicului său ce vânător bun era, cât de agil era când venea vorba de a se apropia de pradă pe marginea prăpăstiilor.

A reuşit să doarmă profund aşa cum nu mai dormise de mult. Nicio adiere de vânt, niciun fulg de zăpadă. Până şi Nujuaqtutuq a dormit dus. A sforăit atât de tare, încât l-a trezit pe Amaruq. Bărbatul s-a ridicat speriat. Nu ştia ce se întâmplă, dacă nu cumva lupul îl ataca. Dându-şi seama că sforăise, Amaruq a râs în hohote.

A doua zi a început urcuşul. Nu era chiar simplu. De jos părea uşor, dar dădea mereu peste stânci sau prăpăstii adânci. A încercat mai multe trasee până când a dat peste o potecă ce părea să urce mai puţin pieptiş. A parcurs o distanţă destul de mare, apoi s-a aşezat în zăpadă să se odihnească. Trăsese sania la deal mai mult de şase ore. S-a uitat în jos. A văzut râul larg pe care-l traversase cu săptămâni în urmă. Râul şerpuia şi cotea după capricii nebănuite. Uneori de la est la vest, alteori de la nord la sud. A înţeles de ce greşise şi-l traversase de două ori, mergând în aceeaşi direcţie.

A continuat să urce spre partea de mijloc a muntelui şi apoi să-i dea ocol. Poteca era tot mai stâncoasă. Trăgea sania după el tot mai greu. De mai multe ori a fost pe punctul de a renunţa, dar ştia că numai de pe piscuri se va putea orienta.

Epuizat, a ajuns într-o mică depresiune şi s-a hotărât să-şi instaleze tabăra acolo. L-a băgat pe Nujuaqtutuq în cort, a luat suliţa şi s-a dus să exploreze stâncile înalte pe unde mişunau caprele sălbatice. A mers un kilometru şi s-a

aşezat pe o stâncă. A văzut la depărtare doi masculi şi patru femele. Mergeau pe cărări stâncoase. Dacă ar fi alunecat, s-ar fi prăbuşit într-o prăpastie de cinci sute de metri, dar nu păreau să le pese. Săreau calme de pe-o piatră pe alta.

Le-a urmărit mult timp şi şi-a dat seama că se îndreptau spre o micuţă şa muntoasă. S-a întors şi a luat-o la fugă printre stânci ca să le iasă în faţă. A ajuns în apropierea lor. S-a târât pe burtă, în contra vântului, până la un mic promontoriu aflat în centrul văii muntoase. S-a ascuns acolo şi a aşteptat să apară caprele sălbatice. Au ajuns după vreo două ore, când se însera deja. Masculul cel mai puternic le-a condus până la marginea văii, aproape de o potecă pe unde ar fi putut fugi dacă era cazul, şi unde femelele s-au întins ca să doarmă. Cei doi masculi au mai rămas o vreme în picioare, atenţi la tot ce mişca în jur.

Amaruq abia a îndrăznit să-şi înalţe capul ca să le spioneze. A stat răbdător până când s-au culcat şi cei doi masculi. S-a lăsat noaptea. Amaruq a aşteptat să iasă luna şi să lumineze şaua. A aţipit o vreme şi i s-a făcut frig. Temperatura scădea vertiginos imediat ce soarele apunea. Pe la unsprezece noaptea a ieşit şi luna, aflată în ultimul pătrar. Lumina suficient. Amaruq şi-a înălţat privirea şi, luându-şi reper câteva stânci, şi-a marcat în minte locul în care se aflau caprele.

A ieşit din ascunzătoare şi a început să meargă în patru labe, cu suliţa lipită de el. Din când în când, se întindea cu totul în zăpadă ca să nu le atragă atenţia. Apoi continua să se apropie. A ajuns la cincizeci de metri de ele. Pentru a avea sorţi de izbândă cu suliţa, trebuia să se mai apropie încă vreo treizeci de metri. Părea imposibil. Una dintre capre deja se ridicase şi amuşina agitată. Amaruq a rămas nemişcat, ţinându-şi respiraţia. Capra a făcut câţiva paşi, cu nasul în vânt. După câteva minute, a părut să se liniştească şi s-a întins din nou pe jos.

Lui Amaruq i-a luat o oră să ajungă la douăzeci de

metri de ele. Mâinile i se învineţiseră de frig. Abia mai ţinea suliţa. A mai înaintat puţin şi, după ce s-a orientat unde se aflau caprele, s-a ridicat încet. Nu le-a mai văzut. A scrutat valea cu mare atenţie. Nimic, numai pătura de zăpadă albă. S-a uitat din nou la reperele pe care şi le luase: piscul în stânga, stâncile la mijloc, peretele stâncos la dreapta. Caprele ar fi trebuit să fie acolo, dar se vedea numai zăpadă. A auzit zgomot de pietre rostogolindu-se la vale. S-a întors. La două sute de metri de el, caprele săltau din stâncă în stâncă. Când se ridicaseră şi fugiseră?

S-a întors frustrat. I-a luat aproape patru ore să ajungă la cort. A ajuns odată cu zorii. S-a prăbuşit extenuat şi a adormit.

Am dormit îmbrăţişaţi. M-am trezit înaintea ei. I-am admirat trupul gol şi mi-am trecut palma peste spatele ei. M-am concentrat asupra pielii ei fine, ca să văd dacă emana un alfabet aero-luminos care să mă ajute să descifrez motivele dispariţiei ei. Dar pielea ei mi-a confirmat doar cât de mult o iubeam. Şi, în acelaşi timp, câtă suferinţă îmi provocau secretele, promiscuitatea, misterele ei. Mama obişnuia să spună că „fiecare om are dreptul la secretele lui”. Sigur, dar la fel de bine şi noi, cei care suferim din cauza acelor secrete, avem dreptul să le cunoaştem. E cumplit când persoana iubită ne ascunde ceva. Zona aceea la care nu avem acces ne corodează încrederea, siguranţa, certitudinea şi sfârşeşte prin a ne distruge. Iar eu eram deja distrus.

Chelo s-a trezit zâmbind şi m-a mângâiat pe faţă. „Ce frumuşel eşti, ticălosule”, mi-a zis. Cuvintele ei m-au durut. La fel zisese şi Zurita despre Carlos. S-a întins şi m-a întrebat cât e ceasul. „Opt şi un sfert”, i-am răspuns. „La zece am cursul de anatomie şi fiziologie, trebuie să mă grăbesc”, a zis.

S-a ridicat goală. S-a încălţat ca să nu se taie şi a sărit peste unul dintre pereţii dărâmaţi. Imediat ce a aterizat în sufragerie, Colţ a început să mârâie. Chelo i-a zâmbit, ca şi cum lupul i-ar fi putut înţelege gestul. Lipită

de perete, s-a dus la bucătărie. „Vreiochiuri?” m-a întrebat. „Da”, i-am zis. Relaţia noastră intra din nou în cotidian.

M-am încălţat şi eu şi m-am dus la bucătărie dezbrăcat, ca şi Chelo. Ea a terminat de gătit şi s-a aşezat lângă mine. Goi, înmuind bucăţele de tortilla în gălbenuş, la parterul devastat, păream doi supravieţuitori care pierduseră totul într-un tsunami.

S-a îmbrăcat iară să se spele. „Vreau să miros a ţine toată ziua”, mi-a zis şi m-a sărutat pe buze. Era gata de plecare. Am rugat-o să nu plece. „Mă întorc diseară”, mi-a zis. N-am crezut-o, şi după ce a plecat m-am simţit extrem de neliniştit.

Aşa gol cum eram, m-am aşezat în faţa lui Colţ. După cum mă sfătuise Avilés, am început să urlu şi să latru. Colţ şi-a lăsat capul într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să înţeleagă ce făceam. Nu m-am descurajat. Am continuat cu urletele până când Colţ şi-a ridicat capul şi, în ciuda botniţei, a urlat. Am continuat să urlăm amândoi într-un duet inegal.

Când am tăcut, a tăcut şi el. N-am mai scos niciunul niciun sunet. O vreme ne-am uitat fix unul la celălalt. Apoi fiecare şi-a văzut de treabă. Colţ s-a scărpinat după ceafa cu piciorul din spate, iar eu am început să fac curat în groapa de gunoi din jurul meu.

Câteva ore am curăţat excremente, am spălat cu peria urina de pe pereţi, am măturat cioburile, am pus la loc mobilele, am scuturat covorul murdar, şi nu se vedea c-aş fi făcut ceva. Am auzit soneria. Mi-am legat un prosop în jurul taliei şi m-am dus să deschid. Era Avilés. „Făceai baie?” m-a întrebat. „Nu, şmotruiam”, i-am răspuns. „Pe cine şmotruiai?” a glumit el şi a râs de propria glumă. „Hai să mâncăm”, mi-a zis. Nu părea să-i pese că eram pe jumătate gol. „Acum?” „Normal, e ora prânzului. Îmbracă-te şi hai să mergem?

Ne-am dus să mâncăm fructe de mare la o tarabă din piaţa din La Viga. Avilés a comandat pentru amândoi: scoici, mix de stridii, caracatiţă la grătar, peşte la cuptor.

Trecuseră luni întregi de când nu mai mâncasem atât de bine. Avilés m-a certat că nu am tăiat feliuţe avocadoul, ci l-am zdrobit deasupra caracatiţei. „Ca să fie delicioasă, mâncarea trebuie să arate delicios? Fireşte că nu l-am băgat în seamă. Tulburat de întoarcerea lui Chelo, puţin îmi păsa dacă-l tăiam sau nu cum trebuie.

„Ce te frământă?" m-a întrebat Avilés. M-am uitat la el. De ce-l interesa atât de mult viaţa mea pe necunoscutul ăsta? De ce mă invita la prânz, la cină, de ce-mi cumpăra pâinici? Ce urmărea? l-am întrebat verde-n faţă. Avilés s-a gândit mult înainte de a-mi răspunde. „Eu răspund de şase tigri. Cinci s-au născut în captivitate. Al şaselea a fost prins în India, când încă era pui, după ce au vânat-o pe maică-sa. Când l-am cumpărat, era o adevărată bestie şi ataca pe oricine se apropia de el. Am început să-i dau atenţie, pur şi simplu, să-i dau de mâncare. Atât. Nu am vrut să-l îmblânzesc, nici să-l dresez. Am pus bazele unei relaţii. El era orfan şi eu eram orfan. Acum, tigrul ăsta, pe care-l cheamă Tito, e capabil să ucidă pentru mine. Dacă un alt tigru încearcă să-mi facă rău, Tito mă apără. Amândoi facem parte din comunitatea orfanilor. Trec pe la tine pentru că suntem orfani, şi noi, orfanii, trebuie să avem grijă unii de ceilalţi, dar dacă te deranjează, n-am să mai vin?

Răspunsul său lung m-a pus pe gânduri. Conceptul de „comunitate a orfanilor" mi-a deschis o nouă perspectivă asupra condiţiei mele, asupra a cât de vulnerabil eşti când rămâi fără părinţi şi, în cazul meu, fără fraţi şi bunici. Avea dreptate, trebuia să avem grijă unii de alţii. „Nu, nu mă deranjează că mă cauţi. Nu înţelegeam de ce o faci, atâta tot", i-am răspuns. „Şi acum ai înţeles?" Am dat din cap şi am continuat să mâncăm.

Pe drumul spre casă, Avilés a pus o casetă cu melodii cardenches[11]. „Asta e muzica mexicană cea mai apropiată de blues", mi-a zis el, „o cântă culegătorii de bumbac în

11 Canto cardenche e un gen de muzică populară mexicană în care cântecul e interpretat numai cu vocea, fără nici un instrument muzical.

timp ce lucrează pe câmpurile din La Laguna, în Coahuila. Cântă toţi, în cor, un cântăreţ pe fiecare rând de bumbac”.

Muzica aceea era aspră, melancolică, o lamentaţie profundă. „Când eram mic, tata mă ducea să-i ascult. În general, cântăreţii erau nişte bătrâni cu palmele bătătorite şi cu faţa zbârcită de la atâta soare. Aşa că am mereu cu mine o casetă cu muzică cardenche, ca să-mi amintesc de tata”.

L-am întrebat cum au murit părinţii lui. „Mama a suferit un atac cerebral în timp ce luam cina. A murit acolo, pe loc, la masă. Tata s-a sinucis după un an, exact în ziua când am împlinit paisprezece ani, dar aş vrea să nu vorbesc despre asta?

Am ajuns acasă şi a intrat să-l vadă pe Colţ. „E deshidratat”, a zis, „are nasul uscat. Nu i-ai dat apă?” Nu, nu-i dădusem. Chelo mă făcuse să uit şi de Colţ, şi de King, şi de papagali. Am umplut o găleată cu apă şi am lăsat-o în apropierea lui Colţ, care imediat a început să bea prin botniţă.

„Mă duc să văd ce face câinele meu”, i-am zis lui Avilés. îl lăsasem închis în camera lui Carlos mai bine de douăzeci de ore. Imediat ce-am deschis uşa, King a sărit pe mine, agitat. Fusese atât de disperat, încât zgâriase uşa până o crăpase uşor.

Nu-şi mai făcuse nevoile în baie, ci direct în mijlocul patului. L-am luat de gât şi l-am târât până la grămăjoara de rahat. „Nu, aşa ceva nu se face aici. Nu”. King s-a smucit şi s-a ascuns sub un scaun. Acum nu suferea numai din cauza groazei pe care i-o pricinuia lupul de la parter, mai trebuia să facă faţă şi sentimentului că singurul stăpân care-i mai rămăsese îl abandonase.

M-am simţit vinovat şi l-am chemat la mine. King s-a apropiat temător, iar când m-am aplecat să-l mângâi, a început să-mi lingă mâna şi să ţopăie. I-am strigat lui Avilés să urce. I-am zis cât de mult se temea King de Colţ. L-am întrebat ce-aş putea face. „Nu ştiu”, mi-a răspuns el, „meseria mea e să îmblânzesc animale sălbatice, nu să fac

dintr-un animal fricos unul curajos”. S-a aplecat să-l vadă mai bine. I-a lins mâna şi l-a umplut de bale, aşa cum făcuse şi cu mine. Avilés s-a jucat cu el până când King a prins încredere în el, şi atunci l-a luat în braţe şi a pornit pe scară în jos.

Câinele s-a zbătut, încercând să scape, dar Avilés l-a ţinut strâns. Când a ajuns în faţa lui Colţ, Avilés l-a întors pe King ca să-l vadă pe lup. Sărmanul King a început să tremure ca varga. Avilés l-a lăsat jos şi King a ţâşnit ca din puşcă şi s-a ascuns din nou în camera lui Carlos.

Avilés a zâmbit când l-a văzut cum fuge. „Câinele tău n-are leac, mă tem”, a zis. Apoi a arătat spre Colţ. „Încearcă să-i dai jos botniţa. Dacă dă să te atace, pune-i-o la loc până nu va mai putea de foame. Va fi tot mai slăbit şi ţi se va supune”.

Scrisoarea anonimă suna aşa:

Comandorii şi Cavalerii Marii Cruci şi ai Serenisimului Ordin Al încornoraţilor, reuniţi într-o Şedinţă Plenară prezidată de venerabilul Mare Maestru al Ordinului, excelenţa sa D.L. Narîşkin, au fost unanim de acord ca domnul Aleksandr Puşkin să fie numit coadjutor al Marelui Maestru al Ordinului încomoraţilor şi Cronicar al Ordinului.

Aleksandr Puşkin, marele poet rus, a citit-o indignat. El, încornorat? Soţia lui, infidelă? în acord cu temperamentul său vulcanic, a jurat că acela care l-a ofensat atât de tare va plăti cu viaţa. L-a bănuit pe Georges DAnthes, un ofiţer francez din garda de onoare a ţarului, fiul adoptiv al ambasadorului Olandei, baronul Von Heeckeren. DAnthes cochetase de mai multe ori cu soţia lui Puşkin, Natalia Goncearova, renumită pentru frumuseţea şi stilul ei, pe care poetul, urât şi mic de statură, o iubea nebuneşte.

Chiar dacă bănuielile nu i-au fost confirmate, Puşkin l-a provocat pe DAnthes la duel. Ambasadorul a intervenit, încercând să aplaneze conflictul, dar Puşkin nu a cedat. Pentru a evita confruntarea, DAnthes a propus o soluţie

demnă pentru amândoi: să se însoare cu Ekaterina, sora Nataliei. Astfel, DAnthes arăta limpede că nu are niciun fel de intenţii necurate cu Natalia.

Puşkin a acceptat soluţia lui DAnthes. S-a anulat data prevăzută pentru duel şi s-a fixat data nunţii. Însă niciunul dintre ei n-au ţinut cont de răutatea celui care trimisese scrisoarea anonimă. Au urmat alte scrisori şi în toate se insinua 9

că DAnthes avea o relaţie cu Natalia. Puşkin şi-a ieşit din minţi, convins că D'Anthes se folosea de căsătoria cu Ekaterina pentru a fi aproape de Natalia. Aşa că l-a provocat din nou la duel.

Au început pregătirile confruntării, în mare secret, pentru că toţi participanţii îşi riscau pielea. Ţarul interzisese duelurile, iar cei care îi încălcau ordinul erau executaţi. Dacă duelişti supravieţuiau, îi aştepta spânzurătoarea. Secundanţii şi toţi ceilalţi implicaţi în organizarea duelului riscau să-şi piardă privilegiile, ba chiar să înfunde puşcăria.

Dar ameninţările ţarului nu au împiedicat duelul. În data de 27 ianuarie 1837, la patru şi jumătate după-amiaza, dueliştii s-au întâlnit la marginea oraşului Sankt Petersburg. Secundanţii i-au dat fiecăruia pistolul cu un singur glonţ pe ţeavă. Rivalii au făcut douăzeci de paşi. S-au întors la comandă şi DAnthes, militar cu experienţă, a tras primul şi l-a rănit pe Puşkin în abdomen. Poetul s-a prăbuşit în zăpadă, sângerând. A reuşit totuşi să se ridice şi a tras asupra duşmanului său, rănindu-l la mână şi la coaste. Rana lui Puşkin a fost gravă; cea a francezului, nu.

Poetul a fost transportat cu sania la un spital din oraş. Timp de trei zile, medicii s-au chinuit să-l salveze, dar glonţul străpunsese mai multe organe, aşa că Puşkin, încăpăţânatul duelist, a murit.

La înmormântarea lui au participat treizeci de mii de persoane. Slujba trebuia să aibă loc la catedrala Sfântul Isaac, dar autorităţile, pentru a evita tulburarea ordinii publice, au ales să fie ţinută la o biserică mai mică. A fost

îngropat în taină, la miezul nopţii, într-un loc neştiut, pentru ca mulţimea, întărâtată de moartea poetului, să nu se ridice împotriva ţarului.

Ţarul le-a retras toate titlurile ruseşti baronului Von Heeckeren şi ofiţerului DAnthes. Pe acesta din urmă nu l-a

9 9

condamnat la moarte, dar l-a expulzat din ţară. D'Anthes s-a întors în Franţa, unde a avut o carieră militară de succes şi a trăit până la o vârstă înaintată. Rămasă văduvă, Natalia s-a măritat cu unul dintre ofiţerii din garda ţarului.

Mai mulţi martori din epocă susţin că duelul a fost de fapt o conspiraţie pusă la cale de Von Heeckeren şi de alţi apropiaţi ai ţarului. Popularitatea lui Puşkin şi caracterul său subversiv îl făceau să fie un pericol pentru regim, aşa că lucrul cel mai bun era ca ţarul să scape de el. I-au exploatat caracterul violent şi l-au împins să se dueleze cu un oponent care-i era mult superior în manevrarea armelor. Ipoteza acestei intrigi încă nu a fost confirmată.

Sâmbătă

Am continuat să iau parte la reuniunile băieţilor cuminţi. Cele de lunea şi miercurea, plictisitoare, cu sucuri, chipsuri şi invitaţi care susţineau conferinţe fanatice şi descreierate. Aşa a trebuit să ascult un doctor care era împotriva avortului – ne-a proiectat un documentar intitulat *Ţipatul tăcut*. unde apăreau bucăţi dintr-un fetus smuls din uter cu chiureta; un tip numit Cordero care nega Holocaustul şi Inchiziţia şi o femeie care susţinea că vorbeşte cu îngerii.

La una dintre reuniuni, oratorul invitat a fost chiar părintele Arturo. A vorbit de o conjuraţie a ateilor şi evreilor pentru a stăpâni lumea. „În spatele lor se află Diavolul”, a zis el, „şi nu avem voie să ne culcăm pe-o ureche”. A vorbit despre cei doi mari duşmani ai Bisericii Catolice: guvernanţii eretici, care asmuţeau poporul împotriva catolicilor, şi cei care otrăveau societatea, corupând tinerii cu alcool, droguri şi sex. Aceşti duşmani

trebuiau combătuţi neîncetat, pentru că Necuratul pândeşte să-şi bage coada în tot ceea ce facem.

Înainte de plecare, părintele Arturo şi-a apropiat de mine faţa lui de reptilă. „Vor fi luate nişte decizii de mare importanţă şi sper să fii de partea noastră. Ne putem baza pe tine?” N-am ştiut ce să-i răspund, aşa că am dat din cap că da. M-a ciupit de obraz şi s-a îndepărtat zâmbind glacial.

Sâmbăta următoare, conform obiceiului, ne-am pus rasa şi cagula. Au urmat rugăciunile, jurămintele de a face praf duşmanii. Apoi Humberto ne-a cerut să ne scoatem cagula şi a luat tabla. „Avem numele noilor noştri duşmani”, a zis şi-a scris primul nume.

Margarito Rosas. Retorno 108, nr. 46. Şofer de taxi. Eretic.

Humberto s-a uitat la mine înainte de a scrie următoarele nume:

Sean Page. Retorno 207, nr. 63. Fost soldat. Otrăvitor.

Diego Pernia. Retorno 201, nr. 2. Fără ocupaţie. Otrăvitor.

Juan Carlos Valdés. Retorno 201, nr. 85. Fără ocupaţie. Otrăvitor.

Le-a citit cu voce tare. Am simţit fiori reci pe şira spinării. Asta voia să spună părintele Arturo prin acel „ne putem baza pe tine”? Fără să-şi ia privirea de la mine, Humberto a întrebat dacă cineva avea ceva de spus în apărarea acuzaţilor. Am ridicat mâna. „Eu”, am zis. Humberto a zâmbit răutăcios. „Cunoşti regulile, Juan Guillermo, nu ai voie să-ţi aperi rudele ori pe acoliţii lor”, a precizat.

„Fratele meu n-a făcut nimic”, am susţinut. Humberto m-a pironit cu privirea. „Investigaţiile demonstrează că sunt vinovaţi, iar tu ştii asta mai bine decât oricine”. „Vinovat de ce?” am îndrăznit să-l întreb. „A otrăvit sute de tineri, printre care şi pe verişoara lui Josue. Le vinde droguri şi, în plus, le pune la dispoziţie un

cinematograf unde să poată lua otrava aia. Vrei să spui că nu ştiai?”

Humberto s-a întors către ceilalţi. „Are cineva ceva de zis în apărarea acuzaţilor?” Au amuţit cu toţii. „Dacă nu, atunci să trecem la pasul următor”, a zis. „Nu”, am ţipat eu, „să nu vă atingeţi de ei”. Humberto s-a întors spre Antonio. „Merită să-i iertăm?” a întrebat el în batjocură. Antonio a dat din cap că nu. Humberto s-a uitat din nou la mine. „Îmi pare rău, dar trebuie să trecem la pedeapsa corespunzătoare”.

Carlos şi cu mine căzuserăm în capcană. Humberto o pregătise fără grabă, în luni de zile. A pregătit-o piesă cu piesă, a fixat-o, şi noi am căzut ca proştii în ea. „Ne putem baza pe tine” însemna un drum înfundat, absenţa oricărei ieşiri. Imediat ce s-a terminat reuniunea, m-am dus să vorbesc cu el.

— Te rog, lasă-i în pace.

— E numai vina lor, a zis Antonio.

— Am să-i conving să nu mai facă.

— Prea târziu, a declarat Humberto. Trebuia să-i convingi mai demult.

— Nu mi se părea că fac ceva atât de rău.

— Mai rău de-atât nu se poate. Din cauza lor o întreagă generaţie de tineri cad în păcat, a zis Antonio, şi nu te acuzăm că i-ai acoperit numai pentru că faci parte din gruparea noastră.

— Bănuiesc că ştii ce pedeapsă merită, a zis Humberto.

Pedeapsa pentru „otrăvire” era eliminarea. Am început să tremur. Mi s-a făcut frică. Nu pentru mine. Pentru fratele meu, pentru Castorul Turbat, pentru Nebunul.

— Vă rog, nu-i eliminaţi.

Humberto şi-a dus arătătorul la buze, cerându-mi să tac. Şi-a lăsat capul în jos, prefăcându-se că încearcă să găsească o soluţie, apoi şi l-a ridicat.

— Am putea schimba eliminarea cu o pedeapsă mai

uşoară, cum ar fi o „corecţie”, dar avem nevoie de date care să ne ajute în cazul ăsta. Înţelegi?

— Cum ar fi?

— Să ne spui unde se ascund când fug de poliţie.

Ăsta era secretul lui Carlos pe care nu trebuia să-l dezvălui niciodată.

— Nu ştiu, am zis şovăitor.

— Dacă nu ştii, trebuie să-l afli. Mai mult, dacă nu ne spui în trei zile, o să le aplicăm o „corecţie gravă” părinţilor tăi. Ştim la ce oră ies de la muncă, la cât se întorc acasă, pe ce drum.

— Părinţii mei n-au nicio vină.

Humberto m-a ţintuit cu o privire plină de ură.

— Tatăl tău a luat în derâdere numele lui Cristos, şi-a bătut joc de părintele Pepe. Crezi c-am uitat? Şi sunt cu atât mai vinovaţi cu cât au crescut un fiu precum Carlos. Dacă-ţi trece prin cap să le dai de veste să fugă sau mai ştiu eu ce, o să-i găseşti cape Enrique, „drăguţa” prietenilor tăi. Ascultă bine ce-ţi spun.

Când a zis asta, Antonio a tresărit. Au făcut un schimb de priviri.

— Stai liniştit, i-a zis Humberto lui Antonio, ne putem baza pe Juan Guillermo, nu-i aşa? Ai făcut o păpuşă stricată din bătrânul evreu, aşa că ştim de ce eşti în stare, şi de ce suntem cu toţii în stare.

A făcut doi paşi spre mine şi a început să-mi vorbească în şoaptă.

— Nu există altă cale. Sau ne spui unde se ascund, sau îţi asumi consecinţele. Dacă ne spui repede, vom aplica o „corecţie” şi gata, dar dacă le spui ceva, cât de puţin, îţi omorâm toată familia, şi ştii bine că vorbesc serios. Aşa că spune-ne odată şi nu risca să dai cu bâta în baltă.

Aş fi putut să aştept trei zile, să-i anunţ pe părinţii mei, să-i spun lui Carlos să atace el primul, să fac eu însumi rost de un pistol şi să-i ciuruiesc, aş fi putut să fac atâtea, dar totul s-a redus la asta:

— Se ascund în rezervoarele de apă. Sean şi Diego în cele ale familiilor Martínez, Carbajal şi Armendăriz. Fratele meu în rezervorul familiei Barrera sau în cel al familiei Santibânez.

— Cum se ascund?

— Au paie la ei şi respiră prin ele când se scufundă. Pot sta ore în şir într-un rezervor.

Humberto a zâmbit. Al naibii zâmbet! Blestematul lui de zâmbet.

— Tocmai le-ai salvat viaţa. Ai făcut bine că ne-ai zis. Asta dovedeşte că eşti de-al nostru. Poţi pleca.

Am simţit greaţa forţându-mi esofagul, gata să explodeze. Am ieşit în grabă. Imediat ce-am închis uşa după mine, am vomitat.

A încercat de mai multe ori să vâneze caprele sălbatice. Nu s-a putut apropia la mai puţin de o sută de metri. La cel mai uşor zgomot sau la cea mai mică mişcare, fugeau. Dar oricât de greu i-ar fi fost, Amaruq era obligat să vâneze măcar una. Nu avea de ales. Lipsa hranei începea să-şi spună cuvântul. Ca să coboare de pe munte pentru a vâna un elan sau un cerb însemna să-i localizeze mai întâi, iar asta ar fi putut dura săptămâni întregi, iar în stadiul de malnutriţie în care era, aşa ceva era imposibil.

Nujuaqtutuq, tot mai înfometat şi mai disperat, a ros tot ce avea la îndemână: bucăţi de frânghie, curele de la sanie, prelata cortului. Amaruq a găsit femurul şi bazinul din scheletul unei capre. Le-a răzuit cu cuţitul, iar apoi a adunat aşchiile de os, le-a amestecat cu zăpadă şi le-a mâncat. Restul oaselor i le-a dat lui Nujuaqtutuq, care le-a ros imediat.

Amaruq a montat cortul la adăpostul unei stânci imense, ca să nu-l ia o eventuală avalanşă. În timp ce-şi instala tabăra, a auzit un zgomot îndepărtat. A zărit un elicopter străbătând păşunea la joasă înălţime. Primul semn de viaţă umană după luni întregi. Elicopterul a virat spre munte, a trecut pe lângă piscurile dinspre nord şi s-a

îndepărtat. Amaruq s-a uitat după el până l-a pierdut din vedere.

Au trecut mai multe zile şi Amaruq şi Nujuaqtutuq erau tot mai slăbiţi. Amaruq s-a hotărât să rişte să vâneze o capră. A legat o coardă de vârful unei stânci şi a coborât în rapel până deasupra potecii înguste pe unde treceau caprele în drumul lor dinspre stânci spre văi. Ascuns după nişte stânci, Amaruq a aşteptat patru ore. Imediat după apusul soarelui, a auzit zgomot de pietre rostogolindu-se. Caprele se întorceau pe drumul lor spre adăpostul de noapte. Amaruq nu le vedea, dar le auzea behăind tot mai aproape. Inima a început să-i bată cu putere. O femelă cu puiul ei a trecut pe sub Amaruq fără să-i simtă prezenţa şi şi-a văzut liniştită de drum către vale. După ea, au mai apărut un mascul tânăr şi două femele ce au ţinut liniştite poteca.

Amaruq a ridicat suliţa încet şi a ţintit golul pe unde bănuia că trebuia să apară masculul lider al turmei, dar în locul lui a apărut o femelă destul de mare. Amaruq a ştiut că acela era momentul său. Femela a înaintat pe potecă. Amaruq a plescăit din buze şi femela s-a oprit să vadă de unde venise sunetul. Amaruq a aruncat suliţa, care s-a împlântat în coastele caprei. Femela s-a dat înapoi câţiva paşi şi apoi a luat-o la fugă spre vale. Amaruq a apucat să vadă un şuvoi de sânge curgând pe blana albă a caprei.

Amaruq a continuat să stea nemişcat. Trebuia să mai aştepte cel puţin o oră până când capra avea să moară. Dacă se ducea prea repede după ea, capra s-ar fi speriat şi s-ar fi repezit spre culmile stâncoase, unde i-ar fi fost imposibil s-o mai găsească. Până la urmă, a trecut şi ora aceea. Amaruq s-a dezlegat şi a coborât cu grijă. Poteca nu avea mai mult de patruzeci de centimetri lăţime. La cea mai mică alunecare, s-ar fi prăbuşit în hău. S-a dus la locul unde se aflase capra când o lovise. A văzut picături de sânge amestecate cu smocuri de iarbă rumegată. A regretat că ţintise prost: îi înfipsese suliţa în burtă. Dacă ar fi ţintit cu zece centimetri mai aproape de umeri, capra

ar fi murit în numai câteva minute, asfixiată, cu plămânii perforaţi. Aşa, mai avea de trăit încă cel puţin cinci ore şi îi va fi greu să-i ţină urma. Materia gastrică avea să-i acopere rana, oprind curgerea sângelui. Ar fi trebuit să umble în patru labe ca să vadă picăturile de sânge.

S-a decis să lase căutarea pe a doua zi şi să se întoarcă la tabără. A făcut un ocol pentru a nu speria turma. Cu cât punea mai puţină presiune pe capra rănită, cu atât mai bine. Spera că se va întinde să doarmă lângă celelalte, iar septicemia, provocată de pătrunderea bacteriilor intestinale în fluxul sanguin, avea s-o omoare.

A ajuns la cort peste măsură de obosit. În atâtea ore cât stătuse nemişcat, soarele îi arsese faţa şi coastele îl dureau de la hamul cu care se legase. A aprins focul cu nişte surcele făcute din câteva beţe uscate. A topit zăpadă şi a băut-o, apoi a lăsat o cratiţă cu apă lângă Nujuaqtutuq. Lupul şi-a ridicat cu greu capul ca să bea. Amaruq s-a uitat la el o vreme. „Noapte bună”, i-a zis.

S-a trezit devreme ca să ia urma caprei rănite. A luat la el mai multe crenguţe ca să însemne locurile unde va găsi sânge. A început din locul unde o rănise. La început, capra lăsase în urmă mai multe urme însângerate, dar acestea s-au făcut tot mai mici şi mai rare. După o sută de metri, Amaruq a pierdut urma caprei. Nicio picătură de sânge. S-a întors la crenguţa care-i arăta ultimul loc în care găsise urme. A mers în cercuri tot mai largi pentru a nu lăsa nicio zonă necercetată. După două ore a găsit o bucată de ţesut stomacal însângerat. Capra nu coborâse către vale, ci o luase spre piscuri. Era cel mai rău dintre toate scenariile posibile. Rănită de moarte, putea oricând să se prăbuşească în gol de la o înălţime de patru sute de metri.

Amaruq a continuat să caute. A găsit suliţa. Era plină de sânge, de smocuri minuscule de iarbă digerată şi de peri albi. Suliţa străpunsese burta caprei dintr-o parte într-alta. La câţiva metri depărtare, a găsit o baltă de sânge închegat. Asta însemna că biata capră, slăbită de

hemoragie şi de infecţie, zăcuse o vreme, apoi îşi continuase drumul. Nu putea fi departe.

După ce a căutat ore în şir alte urme de sânge, a zărit-o în depărtare. Înainta cu greutate printre stânci către defileu. Avea de gând să se pună la adăpost între zidurile stâncoase. Ştia că pe o îngustă potecă pietroasă, în mijlocul masivului stâncos, probabilitatea de a fi atacată de o pumă era mai scăzută.

Amaruq trebuia să o prindă înainte ca ea să ajungă în defileu. Dacă nu, lucrurile aveau să se complice. S-a întors şi a luat-o la fugă cât de repede a putut, cu suliţa în mână. Trebuia să înconjoare stâncile şi să-i taie calea. Dacă capra avea să se sperie şi s-o ia la fugă înspre vale, nu conta, important era să o îndepărteze de piscurile prăpăstioase.

Slăbit, Amaruq nu a reuşit să alerge prea mult. S-a împiedicat adeseori şi s-a văzut silit să se oprească în repetate rânduri pentru a-şi trage sufletul. Când a ajuns la locul unde credea că-i va tăia drumul, n-a văzut-o nicăieri. S-a gândit cu groază că poate se prăbuşise în gol. S-a apropiat de buza prăpastiei şi a privit în jos, dar n-a văzut-o.

A luat-o în direcţia din care presupunea că ar fi trebuit să vină. Nu a dat peste ea. A cercetat zona bucăţică cu bucăţică în speranţa că va găsi urme de sânge. Nimic. S-a întors pe urmele proprii până la ultimul punct de plecare. Apoi a mers în linie dreaptă până unde o zărise ultima dată. Puţin mai în faţă i-a descoperit urmele de copite, presărate cu mici pete de sânge. Urmele se vedeau clar în zăpadă şi duceau spre chei. Dar mai apoi, capra făcuse ceva neobişnuit pentru un animal rănit: începuse s-o ia spre piscuri. În general, animalele rănite evită să urce pieptiş, pentru a-şi conserva energia.

Amaruq şi-a pus şi el întrebarea pe care orice vânător şi-o pune: dacă ar fi capră sălbatică, ce ar face? Trebuia să-şi şteargă din minte orice reacţie a animalelor pe care le vânase înainte şi să se concentreze la capra asta şi la deciziile ei imprevizibile.

A scrutat piscurile înzăpezite, pereţii de granit, depresiunile, grotele, stâncile. Unde s-ar fi simţit ea cel mai în siguranţă? Era evident că pe marginea pereţilor de granit, unde n-ar fi putut fi atacată, dar Amaruq a eliminat această variantă. Cu trupul străbătut de suliţă, capra nu putea să sară şi să-şi menţină echilibrul pe stâncile colţuroase. Un alt refugiu probabil ar fi fost în scobiturilor stâncilor. Acolo, în firidele acelea s-ar fi simţit la adăpost şi s-ar fi putut odihni. Mai mult, în adânciturile acelea stâncoase apa se aduna fără să îngheţe şi şi-ar fi putut potoli setea. Febra provocată de septicemie şi hemoragia internă deshidratează cu rapiditate.

Până la urmă, Amaruq a rămas la convingerea că totuşi capra sălbatică nu putea fi altundeva decât ascunsă printre colţurile stâncoase din zona cea mai înaltă a muntelui. Nu s-a înşelat. Pe povârnişul pietros a descoperit urme de sânge. Capra urcase povârnişurile imense. Amaruq a vrut să urce şi el, dar gheaţa alunecoasă făcea imposibilă orice încercare. Stânca nu îi oferea suficiente puncte de sprijin încât să se poată căţăra. Singura modalitate de a ajunge în vârf era pe parcea dinspre nord, acolo unde urcuşul nu era tocmai pieptiş. Dar asta avea să-i ia cel puţin şase ore. S-a uitat la poziţia soarelui. În curând avea să se lase seara. S-a hotărât să urce a doua zi dimineaţa. Urma să se trezească înainte de venirea zorilor pentru a avea timp suficient să urce, să o găsească, să o ucidă, să o jupoaie, să o tranşeze şi să se întoarcă la tabără cu mult râvnita carne.

În toiul nopţii, în timp ce se încălzea la foc, i s-a făcut ruşine, îi întinsese o capcană marelui lup. Zile la rând îl ţinuse prins între fălcile de fier ale capcanei, văzând cum piciorul îi putrezea tot mai mult. L-a învins prin înfometare. Legat fedeleş pe sanie, l-a purtat dintr-un loc într-altul, umilit, slab, subnutrit, furios, înrobit. De ce? Şi-a promis că dacă nu va reuşi să prindă capra, atunci avea să-i dea lupului drumul. Chiar dacă asta însemna o moarte sigură. Scheletic, fără să se poată bizui pe piciorul drept,

n-ar fi fost capabil să vâneze, iar dacă ar fi întâlnit alţi lupi, ar fi fost ucis. Poate că cel mai bine ar fi să se aşeze lângă el şi să aştepte să moară amândoi de foame şi de frig. Cel puţin aşa ar fi mai corect faţă de lup. Sau să-l elibereze şi să se lase mâncat de către lup, bucăţică cu bucăţică. Măcar ar mai fi recompensat lungile săptămâni de umilinţe la care-l supusese.

A mângâiat spinarea lui Nujuaqtutuq şi s-a întins lângă el.

Oglinzi

Când a murit bunicul lui Humberto, părinţii mei s-au dus la priveghi. I-au zis condoleanţe mamei lui Humberto, dar ea le-a spus că tatăl ei fusese un tiran, nu mai vorbise cu ea după ce rămăsese gravidă, o dăduse afară din casă, fusese un tată sever, le mulţumea că au venit şi la urmă i-a întrebat dacă găsiseră loc de parcare.

Părinţii mei au ascultat destul de impasibili incoerentul ei torent de vorbe. Până şi ea şi-a dat seama că nu avea sens să le spună lor aşa ceva şi, cu lacrimi în ochi, şi-a cerut scuze. Părinţii mei au îmbrăţişat-o şi i-au şoptit „ne pare rău”.

L-au căutat pe Humberto, pe atunci în vârstă de treisprezece ani, ca să-i spună şi lui condoleanţe. L-au găsit stând singur, într-un colţ. „Eşti bine?” l-a întrebat tata. Humberto s-a întors spre ei, cu ochii plânşi, răvăşit şi a dat din cap că nu. Nu, nu era bine. Nu era bine deloc. îl pierduse pe singurul om care-i făcea ordine în viaţă şi îi oferea stabilitate.

Tata a întins mâna ca să-l consoleze, dar Humberto s-a ferit. „Vreau să stau singur”, a zis. Mama a făcut un pas într-o parte. „Dacă ai nevoie de ceva, ştii unde ne găseşti”, i-a zis. Humberto nici măcar nu s-a uitat la ea.

Părinţii mei şi-au luat rămas-bun de la mamă şi de la celelalte rude îndoliate. Înainte să plece de la priveghi, tata l-a căutat din nou pe Humberto. Se ruga în genunchi, plângând încontinuu, în ce moment acel Humberto fragil şi vulnerabil s-a transformat în acest Humberto intransigent

şi exaltat? Din ce depozit de ură şi-a alimentat disciplina, uşurinţa de a-i influenţa pe ceilalţi, sângele rece, fanatismul criminal?

Chelo s-a ţinut de cuvânt şi s-a întors la opt seara. Imediat ce-a deschis uşa, m-a sărutat pe buze. „Mi-a fost tare dor de tine”, a zis. Am intrat în sufragerie. După plecarea lui Avilés, continuasem să fac curăţenie. Am măturat, am spălat, am tăiat ce nu mai era de folos, am adunat. Dacă nu puneam la socoteală camera mea, distrusă complet, parterul începea să arate din nou ca un spaţiu locuibil.

Chelo a zâmbit, bucuroasă de schimbare. „Se vede c-ai tras din greu”, a zis. Părea mai bucuroasă decât de obicei. „Mor de foame, n-am mâncat nimic toată ziua”, a zis. M-am oferit să-i fac nişte caşcaval pane cu frunze de nopal.

Ne-am dus la bucătărie, sub privirile atente ale lui Colţ, care nu-şi lua ochii de la Chelo. S-a lăsat să cadă pe un scaun. „Sunt frântă. Am avut examen la chimie organică, cea mai grea materie” şi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, a continuat să-mi povestească ce făcuse de-a lungul zilei, în timp ce eu nu voiam decât să aflu motivele dispariţiei ei şi, ros de gelozie, să ştiu dacă într-adevăr se culcase cu alţii sau nu.

După ce-am mâncat, mi-a propus să facem duş împreună. Am stat în cabina de duş o jumătate de oră. M-a rugat să o masez pe spate, să „o scap de nodurile musculare”. La sfârşit m-a obligat să suport un duş scurt, cu apă rece. „Pentru fermitatea pielii”, mi-a zis. Nu aveam niciun chef de aşa ceva. Apa rece m-a indispus întotdeauna.

S-a învelit într-un prosop şi s-a pieptănat în faţa oglinzii. Mi-am imaginat cum ar fi să-mi petrec restul vieţii împreună cu ea. Să ne trezim împreună, să luăm micul dejun, să facem baie. Dar imediat gelozia şi-a înfipt colţii. Mi-am închipuit alţi bărbaţi privind-o goală în timp ce se pieptăna, atingând-o, penetrând-o.

Ne-am culcat goi în patul părinţilor mei. Am lăsat aprinsă numai veioza de pe birou. M-a mângâiat şi mi-a şters o picătură de apă de pe frunte. „Nu te-ai şters bine”, mi-a zis zâmbindu-mi. N-am mai rezistat. Incertitudinea mă sufoca. „De ce-ai dispărut?” am întrebat-o, cu faţa aproape lipită de-a ei. Chelo m-a mângâiat, s-a uitat în ochii mei şi a început să-mi povestească. „Din când în când, fără să ştiu de ce, mă apucă tristeţea. Mi se întâmplă de la doisprezece ani. N-am chef să mănânc, să ies, să vorbesc. Mă închid în camera mea, trag draperiile şi mă bag în pat. Mă simt abulică zi şi noapte. Mă trezesc fără aer şi am senzaţia că inima o să mi se oprească dintr-o clipă într-alta. La cincisprezece ani, disperată, am înghiţit o cutie de aspirine, una de pastile antiinflamatorii, zece somnifere şi mai multe guri de tequila. Am vrut să mă umflu de medicamente ca să scap odată de tristeţea aia. M-am trezit la spital, e o minune că m-au salvat. După externare, părinţii mei m-au dus la mai mulţi doctori. Niciunul n-a reuşit să-şi explice de ce încercasem să mă sinucid. Unul dintre ei a recomandat electroşocuri, altul a zis c-ar trebui să fiu internată la psihiatrie. Din fericire, părinţii mei nu au ţinut cont de recomandările medicilor, aşa că m-am putut întoarce la viaţa mea obişnuită. Le-am promis că nu voi mai încerca niciodată să-mi fac rău, deşi tristeţea asta atât de apăsătoare chiar mă face să-mi doresc să mor. Din fericire, mă cuprinde tot mai rar, dar atunci când ţi-am mărturisit faza cu Carlos şi apoi l-am îngropat pe Luis, m-a apucat din nou. E ca şi cum o mână uriaşă mi-ar stoarce toată viaţa din mine. De asta am dat la medicină, în speranţa că într-o bună zi am să-mi dau seama ce e cu miner

Povestea ei m-a uimit. Dacă ceva o caracteriza pe Chelo, atunci erau bucuria şi vitalitatea ei. Părea că vorbeşte despre altcineva. Nu mi-o puteam închipui deprimată. Ea, antiteza tristeţii. I-am zis asta şi a zâmbit. „Face parte din carusel”, a zis. Am tăcut amândoi. „Tristeţea asta poate fi vindecată?” am întrebat-o. „Nu,

doar controlată. Şi, uneori, după o anumită vârstă, dispare. Sper să fie aşa şi-n cazul meu”.

M-a prins de mână şi mi-a sărutat-o de mai multe ori, cu mult drag. Nu m-am putut abţine să nu-i pun şi următoarea întrebare. „Te-ai culcat cu altcineva?” Chelo s-a uitat în gol, de parcă ar fi căutat răspunsul într-un ungher al camerei, apoi s-a întors spre mine. „De ce vrei să ştii asta?” m-a întrebat. „Trebuie să ştiu, te rog” A tăcut o clipă. „Da”, mi-a răspuns, „da, m-am culcat cu alţii”.

Amaruq s-a trezit înainte de venirea zorilor. A aprins focul ca să se încălzească. Foamea nu-l lăsase să doarmă bine. Se trezise de mai multe ori cuprins de dureri de stomac, de halucinaţii cu grămezi de mâncare, de teama de moarte. Pantalonii cădeau de pe el şi a trebuit să-i lege cu sfoară. Ca să-şi mai potolească foamea a mestecat nişte crenguţe uscate şi apoi Le-a scuipat. Aveau gust de pământ, acru, dar măcar i-au creat senzaţia c-a mâncat ceva.

La răsăritul soarelui, şi-a luat suliţa şi a pornit în căutarea caprei sălbatice. S-a uitat la răsăritul curat, fără nori, cu orizontul înroşit. „Sângele zeilor”, aşa obişnuia să zică bunicul lui. A auzit din nou elicele unui elicopter, dar n-a reuşit să-l vadă. A găsit o cărare plină cu căcăreze de capră şi i-a fost limpede că pe-acolo trebuia să urce. Aluneca frecvent. Cizmele distruse îl împiedicau să calce cu fermitate şi s-a ajutat de suliţă ca să înainteze mai repede.

A mers un kilometru. Cărarea se pierdea sub un strat gros de zăpadă care, în bătaia soarelui, ameninţa să se transforme într-o avalanşă. Iar el trebuia să treacă exact prin locul de unde pătura de zăpadă s-ar fi putut desprinde. A căutat din priviri alte trasee pentru a ajunge la stâncile între care se ascunsese capra. Cel mai sigur traseu presupunea să coboare până la poale, să facă un lung ocol şi să urce pe un povârniş extrem de abrupt. A decis să meargă mai departe.

Călca cu foarte mare atenţie, ca nu cumva să se

desprindă zăpada. Văzuse avalanşe cumplite pornite din cauze minore: rostogolirea unei pietre, reverberaţia unui tunet, pasul unui animal. Odată văzuse o turmă de mufloni luată de avalanşa stârnită de pasul unui mascul bătrân. Zăpada începuse să alunece uşor sub paşii muflonului, apoi a prins tot mai multă viteză. În numai câteva secunde, restul turmei care păştea în vale a fost îngropată în zăpadă. Masculul bătrân a rămas sus, uitându-se îngrozit la detunătura albă.

Amaruq a văzut muflonii înghiţiri de avalanşă. Masculul bătrân a scos un behăit, chemând turma dispărută. I-a răspuns numai ecoul munţilor. Era un exemplar superb, cu coarnele îndoite o dată şi încă o dată pe trei sferturi. Dacă Amaruq ar fi avut atunci puşca la el, l-ar fi vânat.

Amaruq a săpat prin zăpadă după mufloni. Fiecare animal însemna treizeci de kilograme de carne, plus piele numai bună pentru o geacă. A găsit cinci. Trei dintre ei aveau fracturi la vedere şi burţile sfârtecate. A continuat să sape şi a dat peste un mascul tânăr, încă viu. Scăpase datorită unei cavităţi formate în zăpadă. Amaruq l-a scos de-acolo. Muflonul a rămas întins pe jos câteva minute, buimac. Apoi s-a ridicat în picioare, s-a uitat în jur şi s-a îndepărtat pe o potecă, clătinându-se.

Amaruq a avut nevoie de o oră întreagă pentru a parcurge cei două sute de metri cât avea placa de zăpadă. La un moment dat, a avut senzaţia că o lua la vale. În ciuda extremei lui precauţii, un mic bloc de zăpadă s-a desprins când a călcat pe el. Mai sus de el, zăpada s-a mişcat, dar nu s-a pornit avalanşa.

A ajuns la stâncile unde bănuia că s-ar fi adăpostit capra. A coborât cu grijă. Putea aluneca în orice clipă pe pietrele îngheţate şi asta ar fi însemnat moarte sigură. S-a uitat printre colţurile stâncoase şi, într-o văgăună îndepărtată, a văzut o bucată de blană albă: capra.

A coborât ca să intre prin altă parte. Lovea cu cizmele în cornişe ca să înlăture gheaţa şi să aibă o priză

mai bună. A reuşit să ajungă la adăpostul caprei. A intrat în patru labe şi a găsit-o întinsă pe jos, gâfâind şi sângerând într-o parte. Amaruq a ridicat suliţa şi s-a apropiat de ea încet. Capra s-a întors spre el. S-a pregătit să arunce suliţa, dar capra a sărit brusc în picioare şi a dispărut printr-o crăpătură.

Amaruq s-a grăbit pe urmele ei. S-a târât pe sub stâncă şi a apucat să vadă capra urcând către piscuri. Amaruq le-a înconjurat ca să-i iasă în faţă. A urcat un pisc şi când s-a aflat pe creastă, s-a trezit faţă în faţă cu capra sălbatică. Capra a făcut cale întoarsă şi a început să coboare, alergând în zigzag. Amaruq a luat-o la fugă după ea şi, când era cât pe ce să o ţintească, au alunecat amândoi în acelaşi timp. Amaruq a încercat să se agaţe de stâncă, dar nu a reuşit, şi a continuat să alunece către prăpastie. Şi el, şi capra s-au izbit de un alt pisc şi s-au prăbuşit la vale. Amaruq şi-a auzit oasele trosnind în timp ce se izbea de stânci.

S-au rostogolit şi s-au tot rostogolit până la poale. Capra a rămas moartă lângă el. Cu botul deschis încremenit într-o groază teribilă. Un corn i se rupsese şi îi curgea sânge din nas. Amaruq a încercat să se ridice, dar nu-şi putea mişca nici picioarele, nici braţele. A rămas întins pe spate, uitându-se la cerul albastru. Cu coada ochiului, s-a uitat la capra moartă. Nu era marele mascul, aşa cum şi-ar fi dorit, dar măcar reuşise să vâneze o capră cu suliţa. Bunicul lui putea fi mândru de el.

Respira cu mare greutate. A tras adânc aer în piept şi când a expirat a început să scuipe sânge. S-a gândit că îşi rupsese coastele în cădere şi una dintre ele îi perforase plămânii. Îşi imaginase de multe ori locul unde avea să moară. Într-un pat, de bătrâneţe; de frig, în timpul unei furtuni de zăpadă; pe o păşune, atacat de lupi; de foame, refugiat în cortul lui; înecat într-un râu. Niciodată pe fundul unei prăpăstii, cu şira spinării ruptă.

Şi-a rotit capul cu greu pentru a privi locul în care urma să moară. În stânga, un pâlc de pini, la dreapta,

poalele muntelui plin cu zăpadă, iar în faţă peretele de granit din vârful căruia se prăbuşise. „E un loc bun pentru a muri”, şi-a zis.

S-a gândit la Nujuaqtutuq. Şi el avea să moară, legat acolo, pe munte. S-a gândit cu groază la lenta agonie care-l aştepta pe stăpânul său, pe zeul său. Nu, marele lup cenuşiu nu merita o astfel de moarte, de foame şi de sete, dar nimic nu-l mai putea salva. Aşa hotărâseră muntele şi natura. Aici îl aduseseră acţiunile şi voinţa lui. Prinsese lupul, îl legase de sanie, îl purtase kilometri întregi ca să moară împreună. Spiritele lor aveau să părăsească împreună viaţa asta pentru a intra în cealaltă. Aveau să se călăuzească unul pe celălalt pe vastele tărâmuri ale morţii.

Amaruq a tuşit din nou şi a scuipat sânge. Şi-a dat seama că mirosul sângelui său şi al caprei moarte avea să atragă animalele de pradă. Dacă tot avea să moară devorat, atunci măcar să-l mănânce un lup. Aşa s-ar simţi mai împăcat cu sine însuşi.

A văzut soarele coborând dincolo de pini. Razele şi-au făcut loc printre crengi. Un stol de corbi a trecut pe deasupra lui. A auzit pietre rostogolindu-se. Pe înălţimi, celelalte capre sălbatice lăsau în urmă piscurile şi se îndreptau spre vale pentru a dormi.

S-a lăsat seara. S-a făcut mai frig. Amaruq a simţit frigul numai la faţă. Trupul lui inert nu mai simţea nimic de la gât în jos. Luna în creştere şi-a făcut apariţia pe cer. A auzit venind din depărtare urletele unei haite de lupi. Mult mai aproape, tânguirea unei bufniţe. A început să numere stelele de pe cer. Tatăl său făcuse tot posibilul să-l înveţe matematică. I-a arătat de atâtea ori cum să adune, să scadă, să împartă şi să înmulţească. „Ca să nu te prostească atunci când vei cumpăra sau vei vinde ceva”, i-a zis, „ori de câte ori vei avea ocazia, exersează. Numără, adună, înmulţeşte”. Acum Amaruq nu număra stelele pentru a exersa, ci pentru a-şi aminti de tatăl lui. De mama lui, cea care-i cânta cântece inuite. De fraţii lui vitregi, care într-o zi s-au jucat cu el. De bunicul lui.

Frigul l-a făcut să clănţăne din dinţi. Nu i se mai întâmplase niciodată până acum. Bunicul lui îl învăţase să respire adânc pentru a suporta frigul. „Când aerul intră în plămâni, căldura se împrăştie în trupul nostru? Acum, plămânul lui stâng se golea din cauza perforării. Îl auzea cum gâlgâie la fiecare răsuflare.

A continuat să numere stelele. A închis ochii atunci când a ajuns la o sută optsprezece. Le-a înmulţit cu doi: două sute treizeci şi şase. Le-a împărţit la trei. Apoi mintea nu l-a mai ajutat să mai facă nicio operaţie. O toropeală adâncă a pus stăpânire pe el. S-a gândit la Nujuaqtutuq. Îşi dorea din tot sufletul ca şi lupul să moară la fel de împăcat cum murea el acum.

Încă din Grecia antică şi în toate civilizaţiile următoare,» * medicina şi-a bazat diagnosticele pe doctrina celor patru umori ale trupului. Umorile nu determinau numai bolile, ci şi caracterul şi posibilele probleme mintale ale oamenilor.

Cele patru umori erau:

Sângele

Bila

Flegma

Bila neagră

Fiecare umoare era strâns legată de un anotimp al anului. Sângele cu primăvara – caldă şi umedă. Bila cu vara – caldă şi uscată. Bila neagră cu toamna – rece şi uscată. Flegma cu iarna – rece şi umedă.

Bila neagră era numită *khole* (bilă) şi *melas* (neagră). A fi *melankholao* însemna să suferi de bila neagră. Termenul era asociat cu nebunia, pentru că se credea că bila neagră afectează raţiunea şi provoacă reacţii extreme în corp. Excrementele negre, cu sânge, voma neagră şi amară erau consecinţe ale *melankholao*.

La început, pluralul *melankholia* însemna accese de nebunie. Odată cu trecerea timpului, şi-a schimbat sensul şi a fost folosit pentru a descrie stările întunecate ale celor care, epuizaţi de asalturile nebuniei, zăceau gânditori,

deprimaţi, înfricoşaţi.

În ziua de azi, termenul *melankholia* se foloseşte pentru a exprima o stare de tristeţe profundă. Bila neagră ne întunecă sufletul, această beznă lichidă care curge prin trupul nostru. Bezna ascunsă în măruntaiele noastre.

După-amiezi

La cei paisprezece ani ai mei, am crezut în vorbele lui Humberto. Mi-a lipsit răutatea necesară pentru a putea interpreta mai bine semnele, pentru a-mi da seama că nu se va ţine de cuvânt şi că hotărârea de a-l ucide pe fratele meu o luase deja de ceva timp.

Humberto a făcut un târg cu Zurita. Ştiind prea bine că Zurita voia să-i prindă cât mai repede, Humberto s-a oferit să îi predea el pe cei trei, cu condiţia ca unul dintre ei să fie „eliminat”. Zurita a acceptat. Nu conta dacă unul dintre nelegiuiţi murea. Important era să aibă cu ce se prezenta în faţa fratelui preşedintelui.

Carlos a lăsat garda jos. Credea că, mai devreme sau mai târziu, Zurita avea să renunţe la a-l mai urmări. Nu şi-a dat seama că duşmanul nu era poliţia, ci băieţii cuminţi. Am vrut să-i spun despre planul lor de a-i aplica o „corecţie”, dar n-am fost în stare, de teamă că Humberto ne va omorî părinţii şi bunica, aşa cum ameninţase. Secretul acela îmi mânca sufletul. Nu puteam mânca, dormi, nu eram atent la ore.

Într-o după-amiază, n-am mai suportat. I-am povestit lui Carlos despre reuniunile secrete din fiecare sâmbătă, despre bătaia primită de don Abraham şi soţia lui, despre pedeapsa pe care voiau să i-o aplice. L-am avertizat şi în legătură cu represaliile la care aveau de gând să recurgă dacă prindeau de veste că îi spusesem ce-i pregătesc şi l-am rugat să plece cât mai repede din oraş, împreună cu prietenii lui.

Carlos n-a luat în serios ameninţarea. „S-au dat la don Abraham pentru că sunt nişte laşi, dar pe mine mă doare undeva de el”. „Sunt nişte criminali, ei l-au omorât pe Enrique”, i-am zis. Carlos credea cealaltă versiune: că

avocatul ceruse să fie omorât, pentru că Quica voia să-l şantajeze cu relaţia lor.

I-am zis că tot ei i-au bătut pe cei patru clienţi ai lui. „Mă gândeam eu”, a zis.

L-am rugat să nu se pună cu ei. Carlos a dat din cap. „Război au vrut, război vor avea”.

Am făcut ce-am făcut şi nu m-am dus la întâlnirea de miercuri, de teamă să nu mă dau de gol. În ingenuitatea mea, crezusem că nu mă vor căuta. A doua zi, în timp ce eu şi Carlos hrăneam şinşilele, am auzit soneria. Carlos s-a dus la marginea acoperişului. Humberto şi Antonio aşteptau în faţa porţii. „Te caută prietenaşii tăi”.

Am coborât şi le-am deschis. Am încercat să fiu cât mai stăpân pe mine. Humberto m-a privit în ochi. „De ce n-ai venit ieri?” m-a luat el la rost. „M-a durut capul”, am zis. „Trebuie să stăm de vorbă”, mi-a zis. „Despre?” am întrebat eu, cât mai calm cu putinţă. „Despre nişte chestii. Dar nu aici, hai să mergem pe teren” Terenul era un dreptunghi pe un câmp, sub stâlpii de înaltă tensiune, unde cândva fuseseră panouri de baschet şi-un loc de joacă pentru copii, dar acum nu mai era altceva decât un teren viran. Inelele de la coşurile de baschet erau rupte şi atârnau ruginite de panourile de lemn. Buruienile crescuseră printre structurile de fier care odată fuseseră leagăne şi scrâncioburi. Gunoaie peste tot. Şobolani. Gângănii.

Acolo îl omorâseră pe Enrique. M-am gândit că poate voiau să mă omoare şi pe mine. „De ce acolo?” am întrebat. „Ca să nu ne deranjeze nimeni”, a răspuns Antonio. Eram pe picior de plecare când a apărut Carlos, cu şlapi în picioare. De când Zurita îl vâna încontinuu, nu mai folosise intrarea din faţă. Ieşea pe acoperiş şi cobora în stradă pe la altă casă. Nici el şi nici prietenii lui nu foloseau acelaşi drum, aşa că Zurita nu putea şti când şi pe unde plecau.

„Sal’tare”, a zis el. Expresia de pe faţa lui Humberto s-a schimbat pe loc. „Ce faci, Carlos?” l-a întrebat cu un

zâmbet ipocrit. Am observat că fratele meu avea briceagul ascuns în mâneca de la cămaşă. „Foarte bine” i-a răspuns Carlos. „Cum se poartă Juan Guillermo?” Humberto m-a bătut cu palma pe spate. „Excelent, e un băiat cuminte”. Mi-a îngheţat sângele. „Un băiat cuminte”: mi s-a făcut greaţă imediat ce-am auzit cuvintele alea. „Unde mergeţi?” a întrebat Carlos. „Să dăm o tură pe la terenul de joacă”, a răspuns Humberto. „Vin şi eu. Staţi să-mi iau tenişii”, a zis Carlos şi a intrat în casă.

Humberto s-a întors spre mine, strângând din dinţi. „I-ai spus ceva?” Am dat din cap că nu. A zâmbit. Zâmbetul ăla rece şi searbăd. „Atât îţi trebuie”, m-a ameninţat el.

J *9*

Carlos a revenit. „Haideţi”, a zis el, uitându-se cu atenţie la maşinile parcate pe Retorno. Învăţase pe de rost numerele de înmatriculare de la maşinile vecinilor, aşa că ştia care le aparţineau lor şi care erau străine. La început, Zurita a pus să fie urmărit cu obişnuitele maşini de poliţie sub acoperire: Dodge Dart cu geamuri fumurii. Erau atât de uşor de identificat, încât atunci când poliţiştii lăsau maşina parcată şi mergeau să mănânce, scriam cu degetul pe praful de pe capotă: „Poliţişti proşti”. Zurita şi-a regândit strategia şi a trimis poliţişti în maşini vechi, ponosite: Volkswagen sedan, Opel, Renault, în speranţa că vor trece neobservate, dar Carlos le recunoştea imediat.

Ne-am dus la terenul de joacă. Pe drum, am vorbit despre Vera Caslavska şi Natalia Kucinskaia, frumoasele gimnaste din Cehoslovacia şi URSS care participaseră anul trecut la Jocurile Olimpice din Mexic. Antonio a zis că ei nu se uitau la sportivii din statele comuniste, cu atât mai puţin la cei care n-aveau pe ei decât lenjerie intimă. „Habar n-ai ce pierzi, sunt bune de mori”, a zis Carlos.

Am ajuns la teren. Se vedea de la o poştă că Humberto nu se simţea în largul său în prezenţa lui Carlos. Dacă aş fi ştiut că peste câteva zile aveau să-l omoare, aş fi stârnit o ceartă pentru ca fratele meu să le tragă o mamă de bătaie soră cu moartea.

Carlos a arătat spre locul unde fusese găsit cadavrul lui Quica. „Ştiţi cine l-a omorât?” a întrebat el, numai pentru a-i pune pe jar. „Nu”, a răspuns Humberto. Fratele meu a insistat. „Ştiţi ce-am auzit?” Am crezut c-o să dezvăluie ceea ce-i spusesem. „Că a fost ucis la ordinul unui amant pe care voia să-l şantajeze”. Apoi a adăugat: „Sunt destui homosexuali ucişi de către cei cu care se culcă şi care nu acceptă să fie văzuţi drept homosexuali”. Subiectul părea să-i tulbure rău de tot. „Şi-o caută cu lumânarea”, a zis Antonio.

S-a auzit motorul unei maşini. Fratele meu s-a uitat în spate. Un Volkswagen alb, suspect, se apropia pe Retorno 206. „Ne mai vedem”, a zis. S-a dus până la zidul curţii lui Victor Vargas, s-a prins de partea de sus, apoi a sărit pe partea cealaltă. Aceea a fost ultima ocazie pe care am avut-o ca să opresc moartea care se apropia cu paşi repezi.

Imediat ce a dispărut, Humberto s-a întors spre mine. „Ce i-ai zis?” m-a întrebat. „Nimic”, am răspuns eu. A făcut un schimb de priviri cu Antonio. „Fratele tău şi-a băgat nasul şi nu am apucat să-ţi spunem ce vrem să faci”, a zis. „Ce?” l-am întrebat. „Cumpără treizeci de saci cu ciment şi urcă-i pe acoperişul casei lui Humberto”, a zis Antonio. „De ce?” am întrebat. „Vreau să fac o cameră acolo”, a răspuns Humberto. „Şi de ce nu-i cumpăraţi voi?” Antonio m-a ţintuit cu privirea. „Ordinul se execută, nu se discută? „Şi de unde să fac eu rost de bani pentru atâţia saci?” „Treaba ta”, a zis Antonio. Humberto i-a făcut semn din bărbie că sosise timpul să plece. Au luat-o pe Retorno 206 şi s-au oprit să discute cu şoferul acelui Volkswagen care apăruse în zonă.

„M-am culcat cu doi”, zice Chelo. Stomacul mi se chirceşte. Durerea se transformă în greaţă. Mă ridic şi mă aşez pe o treaptă. Unde te poţi refugia când femeia pe care o iubeşti îţi mărturiseşte că s-a culcat cu alţii? Mă iau cu mâinile de cap. De ce? De ce? De ce? Dorinţa incontrolabilă de a-l ucide pe cel pe care-l iubeşti se

numeşte „crimă pasională”. S-o omor ca să nu mai mor încet. Voma îmi urcă în gâtlej, e gata să-mi inunde gura. Ea vine la mine, goală. Se aşază lângă mine, în tăcere. Simt nevoia s-o lovesc, s-o îmbrăţişez, s-o sărut, s-o înjunghii, să fac dragoste cu ea. Inima, ce s-a ales de inima mea? Hăul ăla tulburător pe care-l simt înăuntrul meu să fie inima mea? Inimă din mâl. Mâl şi iar mâl. Vomă. Să vomiţi mâl. „Iartă-mă”, zice Chelo, implorator. Întinde o mână ca să mă mângâie. Mă dau la o parte. „Nu ştiam cum să scap de tristeţea din mine”, zice. Fiecare cuvânt pe care-l rosteşte mă izbeşte pe dinăuntru. Deci, spune-mi, Chelo, tristeţea se alungă cu o pulă între picioare? Cu pula altora? Pula-cuţit în ea, pula-cuţit care mă înjunghie. O întreb: „Tristeţea se alungă cu o pulă între picioare?” Se uită la mine. Întinde iarăşi o mână. Mă fac una cu peretele ca să nu mă atingă. „Aveam nevoie de cineva”, zice ea. „Dacă tot aveai nevoie de cineva, de ce naiba n-ai venit la mine?” o întreb. Gura mi-e plină de vomă cu mâl. Durerea mă străbate din cap până-n picioare. Gâlgâie în stomacul meu. Îmi înconjoară spatele, coboară pe şira spinării. Mâl şi iar mâl. „N-am venit la tine pentru că şi tu erai trist? Proasta dracului. Ce ştie ea despre tristeţea mea? Ea, buşteanul meu de naufragiat, acum mă apucă de picioare şi mă trage în adâncuri. Tot mai adânc şi mai adânc. Ineacă-te, boule. „Ce dracu’, chiar nu te-ai gândit în timp ce ţi-o trăgeai cu alţii că dac-aş afla, tristeţea de-a şti m-ar ucide?” Chelo tace o veşnicie. Limba plină de vomă. „Iartă-mă”, zice din nou, „nu credeam c-o să te doară atât? Nu? Nu credeai? Pe ce lume trăieşti, mai exact? „Mi-a părut rău imediat ce-am făcut-o”, a zis. Aaa! A trebuit să se culce de două ori cu altcineva ca să-şi dea seama cât de rău îi părea. Fiecare cuvânt rostit de ea mă dărâmă tot mai tare. Edificiul dinăuntrul meu face implozie. Simt cărămizile căzând răsunător în mocirla din măruntaiele mele. împrăştie nămol arzător, lavă. Aş vrea să-i spun să se care, să nu se mai întoarcă niciodată, dar stă lângă mine, goală. Femeia pe care o iubesc. „Mă doare tot ce ţine de tine, ştii asta?”

îmi zice. O doare? Dar eu n-am făcut nimic altceva decât s-o iubesc furibund. „Da? De ce?” Se uită în ochii mei. „Pentru că sunt îndrăgostită de tine? „Ce minciună de căcat!” îi strig. „Dacă ai fi îndrăgostită, nu ai umbla cu alţii. Nu te-ai fi dus să cauţi pulele altora? Nu-şi ia ochii de la mine. „Iartă-mă”, repetă, „dar mi s-a părut că noi doi nu aveam nicio şansă. Am discutat despre asta. Amândoi ştiam că nu avea să dureze? îmi vine să o iau de gât şi să o trag spre mine. Să-i spun: uite, curva dracului, dacă eşti îndrăgostită de mine, rămâi cu mine. Cu mine. Înţelegi? Cu m-i-n-e. De ce umbli cu alţii, dacă mă iubeşti? Dar nu pot scoate o vorbă. Mă înec. Îmi întorc capul şi vomit. O mare de mâl explodează din adâncul măruntaielor mele. Durere pură. Mâlul curge pe trepte. La dracu’! Pe lângă atâta moarte, mai trage să moară şi iubirea asta. Voma asta e cimitirul iubirii mele. Iat-o, curgând, o învârtejire de tristeţe, gelozie, furie, pasiune. „Te simţi bine?” întreabă Chelo. A făcut deja patru semestre de medicină şi tâmpită încă nu-şi dă seama când cuiva îi e rău de nu mai poate. Mă ridic şi, dezbrăcat, mă închid în camera lui Carlos. Mă întind pe pat şi-l îmbrăţişez pe King. Tăntălăul ăsta de câine mă linge pe faţă. De asta ţin oamenii atât de mult la câini, pentru că iubesc necondiţionat, sunt nişte păpuşi de pluş însufleţite care oferă iubire fără să aştepte ceva în schimb. Câini adevăraţi, care suportă totul pentru a se transforma în substitute afective. Asta da muncă! îl strâng în braţe pe King. Chelo bate la uşă de mai multe ori. „Juan Guillermo, deschide, te rog? Nu-i deschid. Ar intra cu tot cu bărbaţii înglodaţi în ea. Nu vreau să simt duhoarea ei de spermă străină, gura ei îmbăloşată cu saliva altora, sânii ei frământaţi de mâini străine, vulva ei pătrunsă de alţii. Nu, Chelo, nu-ţi pot deschide, nu vii singură, vii cu cei doi nenorociţi care te-au spurcat. Pe tine, femeia pe care-o iubesc.

Nu mai aud nimic timp de oră. Ştiu că stă acolo, pe hol, aşteptând să-i deschid. Apoi o aud ridicându-se, intrând în dormitorul părinţilor mei, îmbrăcându-se,

coborând scara şi ieşind din casă. 11 strâng pe King în braţe tot mai tare. Câinele îşi cunoaşte bine meseria de consolator profesionist. Linge şi şterge voma mâloasă de pe gâtul şi pieptul meu. Devorează durerea mea. Câinele meu, boxerul meu fricos şi mediocru. Tot ce-a mai rămas din familia mea, gustul rânced al unei trecute lumi fericite. King a supravieţuit şi continuă să-mi fie alături. Îngrozit, speriat, dar alături de mine, umplându-mă de balele împuţite care sunt dovada iubirii lui nesfârşite. Mai aştept câteva minute până când sunt sigur că Chelo a plecat. Ies, tot dezbrăcat, din camera lui Carlos. Casa e cufundată în tăcere. Aprind lumina şi cobor. Colţ mă priveşte de sub masă. Mă uit la pereţii distruşi ai camerei mele. Mi-l amintesc pe tata când i-a înălţat. Stăteam pe scaun şi mă uitam la el. Rana de la picior cusută cu treizeci de copci. Tata bocăneşte cu ciocanul. Cuiul străpunge furnirul. Tata se urcă pe un scaun. Înfiletează şuruburile care vor susţine uşa. Construieşte o cameră pentru mine, fiul lui rănit, în care aveam să locuiesc până la apariţia tornadei *Canis lupus*.

Intru în camera mea devastată. Golesc sertarele pe pat. Găsesc o fotografie cu toată familia în Acapulco. Suntem zâmbitori, mai puţin bunica, se vede că-i e prea cald şi că nu-i place. Eu am cinci ani. Carlos doisprezece. Tata în costum de baie, mama învelită într-un prosop. Continui să scotocesc. Carnetul meu din şcoala generală. Note cu roşu: Grammar 5, Spelling 5, Math 5, Educaţie civică 6, Geografie 5, Ştiinţele Naturii 5. Nu degeaba mi se spune Cinci. Dau peste o fotografie cu Horacio Casarin semnată chiar de el. Idolul fotbalist, atacantul exploziv şi letal din tinereţea tatălui meu. Printre caietele de şcoală găsesc un bileţel scris de mama: „Dragul meu, trebuie să faci eforturi mai mari la şcoală. Ştim că poţi. Fii mai atent la ore. O să vezi că vei primi note mai mari. Ie iubesc mult de tot. Mama” Mi-e dor de mama. Îmi lipsesc sfaturile ei, dragostea ei, prezenţa ei. În teancul de hârtii apare şi lista de cuvinte scrisă la ora lui David Barraza.

Nimic, totul, salvare, a renunţa, pericol, iertare, senin, animal, domestic, sălbatic.

Sunt uluit: cuvintele alea alese la întâmplare în urmă cu trei ani par să prevestească ceea ce-a urmat:

Nimic-Totul.

Viaţa mea a ajuns să penduleze între tot şi nimic. Când moartea te zdrobeşte, aşa începi să percepi existenţa. Totul-Nimic. A trăi sau a muri. Cu mine sau împotriva mea. A iubi sau a urî. Dragul meu Shakespeare, cât adevăr se ascunde în întrebarea lui Hamlet: „A fi sau a nu fi”.

Salvare.

Cum am ajuns un naufragiat al morţii, să salvez a devenit rostul vieţii mele. Să-l salvez pe Colţ pentru a mă salva pe mine însumi.

A renunţa.

Să renunţ la cine am fost? Să renunţ la Chelo? Să o urăsc pentru cât de curvă e, cât de promiscuă? Sau să renunţ, aşa cum mi-a cerut tata, la ură, la răzbunare, la otrava trecutului? La ce să renunţ?

Pericol.

De ce pericole să mă apăr? De cei care mi-au ucis fratele şi vor veni după mine? De mine, ca să nu ajung un asasin? De riscul de a mă scufunda în mlaştina autocompătimirii şi a părerilor de rău? De a mă obişnui cu moartea şi a nu mai şti ce e viaţa?

Iertare.

Să o iert pe Chelo? Să mă iert pe mine însumi? Să iert moartea că a dat buzna în viaţa mea? Să-i iert pe ucigaşii lui Carlos? Să-mi iert părinţii pentru că m-au părăsit? Să-l iert pe dumnezeul asasinilor? Să iert, într-adevăr?

Senin.

Cum să fiu senin la şaptesprezece ani, suferind de cea mai cumplită singurătate? Cum să fiu senin când o să dau ochii cu Humberto înainte de-al ucide?

Animal.

Cu ce animal ar trebui să mă identific? Care dintre animale iubeşte? Care se răzbună? Care iartă? Care se luptă până la moarte? Care e de neînvins? Care e cel mai sălbatic?

Domestic.

Nu trebuie să dau voie nimănui să mă îmblânzească. Voi face totul ca familia asta de morţi să nu mă lege de catargul vaporului ei fantomă. Valurile astea necruţătoare nu mă vor domoli. Nu mă voi lăsa domesticit.

Sălbatic.

Voi fi Sălbaticul. Nu mă vor prinde. Dacă trebuie să mă răzbun, mă voi răzbuna. Dacă trebuie să iert, voi ierta. Dacă trebuie să iubesc, voi iubi. Dacă trebuie să renunţ, voi renunţa. Dacă trebuie să lupt, voi lupta. Mi-e cât se poate de limpede că în funcţie de viaţă, nu de moarte, voi lua toate deciziile. Îmi voi da viaţa pentru viaţă, mereu pentru viaţă.

Rămân aşezat pe marginea patului. Mi-e dor de Chelo. Absenţa ei mă roade pe dinăuntru. O urăsc, o iubesc. Mă ridic, îmi zic că a sosit momentul să-l dezleg pe Colţ. Îmi iau cuţitul şi aşa, dezbrăcat, mă duc la el. Dacă mă atacă, îl atac şi eu. Dacă mă muşcă, îl înjunghii. Dacă vrea să mă omoare, îl omor. Dacă vrea pace, va avea parte de pace. Imediat ce mă îndrept spre el, se ridică. Impunător. Mă apropii încet de el. Nu sare la mine. Se vede că e slăbit. Trec în spatele lui. Se întoarce agitat şi încearcă să mă atace. Las cuţitul pe masă. 11 prind de gât şi îl imobilizez. Nu ştiu de unde am atâta forţă. îi dezleg curelele şi iau iarăşi cuţitul. Botniţa cade pe jos. Primul pas spre eliberare tocmai a avut loc. Continui să-l ţin strâns cu o mână. Dacă încearcă să mă muşte, îi iau gâtul. 11 avertizez şoptindu-i la ureche: „Te omor, dobitocule” Îi dau drumul. Ştiu că fără botniţă mă poate face bucăţele. Îşi deschide gura, îmi arată colţii. Sunt gol şi mă poate castra dintr-o singură muşcătură. Strâng cuţitul şi mă retrag încet, fără să-i întorc spatele. Colţ mă urmăreşte cu privirea, sălbatic, dar nu mă atacă. Mă duc la bucătărie.

Iau restul de pui la rotisor. Mă întorc în sufragerie şi mă opresc în faţa lui. Colţ mă ţintuieşte cu privirea. Las puiul pe jos şi mă dau doi paşi în spate. Colţ se uită la pui, apoi la mine. Se teme de mine. Lupul se teme de mine. După atâtea scaune în cap, după atâtea zile fără apă şi mâncare, a sfârşit prin a capitula. Cel puţin deocamdată. Strategia lui Avilés se dovedeşte corectă. Precaut, Colţ se îndreaptă spre pui. Se uită din nou la mine. Chiar se teme de mine. Îşi lasă capul în jos şi începe să mănânce. Devorează puiul într-o secundă. Mă duc din nou la bucătărie. Iau jambon, pâine, brânză. I Ie dau. Le înghite pe nemestecate. Nu i-a ajuns nici pe-o măsea. E normal, n-a mai mâncat de zile întregi. Umplu vasul lui King cu boabe insipide pentru câini. Colţ le hăpăie. Umplu găleata cu apă. Lupul bea pe nerăsuflate. Trec în spatele lui. În timp ce bea apă, îl prind de zgardă şi i-o dezleg. Colţ e liber.

Mă aşez pe un scaun. Colţ simte că e liber. Dă ocol parterului. Ridică piciorul şi se pişă într-un colţ. Câţiva stropi picături, nu mai mult. Cercetează locurile unde n-a ajuns. Se duce la garaj şi se întoarce. Se apropie de mine, mă amuşină. Ridic cuţitul. E de-ajuns să mârâie la mine, că-i înfig pe loc cuţitul în cap. Îşi apropie botul de sexul meu. Continuă să amuşine. Îşi înalţă capul şi se uită la mine. Apoi se întoarce şi continuă să exploreze casa. Răsuflu uşurat.

Stau două ore şi mă uit cum lupul dă ture prin casă. După ce-a explorat şi curtea, şi bucătăria, se întinde sub masă. Dormitează. Mă gândesc la Chelo, la femeia promiscuă pe care o iubesc. Are douăzeci de ani şi deja au călărit-o peste douăzeci de bărbaţi. De ce-aş iubi o asemenea cur vă? Sau, în termeni vikingi, ar trebui să iubesc o femeie atât de dorită? Nişte imbecili s-au culcat cu ea pentru plăcerea momentului. Nu că ar iubi-o. Simplă distracţie trecătoare, dar care pârjoleşte ţara mea: ea. Mă simt îngreţoşat, prădat. Ei şi-o pot trage oricând cu alte femei. Pentru mine nu există altă femeie în afară de ea. Pentru voi, labagii nenorociţi, ea nu e altceva decât un trup

peste care să vă goliţi. Un sac în care să aruncaţi mizeria voastră albă. De ce i-ai lăsat, Chelo? Simt din nou vulcanul de mâl din mine. Mâlul încins urcând prin esofag, fierbându-mi printre măruntaie. Nu mai pot suporta gelozia asta. Nu mai vreau să-mi imaginez feţele celor care s-au culcat cu ea. O urăsc, o iubesc.

Mă îndrept spre scară ca să urc în camera lui Carlos. Lupul se ridică şi mă urmează. Nu pot să-l lase să urce. King ar înnebuni de spaimă numai simţindu-i mirosul. Mă opresc pe a cincea treaptă şi-i fac semn că nu are voie să urce. Fireşte, Colţ nu mă bagă în seamă. E un lup, nu un boxer ascultător. Vine după mine. Urcă treptele cu greu. Se împiedică. E o pantă nouă pentru el. Mă grăbesc să închid uşa camerei lui Carlos, acolo unde se află King. îl aud dând buzna în baie. Probabil că e mort de spaimă. Colţ adulmecă uşa. Ştie că înăuntru se află un câine pe care ba supus fără ca măcar să-l vadă. I-a simţit de la depărtare adrenalina impregnată de frică. Mă duc în dormitorul părinţilor mei. Lupul mă urmează şi intră după mine. Dă târcoale prin cameră şi stropeşte pereţii. Urinez şi eu, exact în aceleaşi locuri, aşa cum m-a sfătuit Avilés. Mă piş şi pe covor. Să ştie că această casă e teritoriul meu şi că n-am de gând să i-l cedez. Colţ îmi miroase urina. Îşi înalţă capul, se uită la mine şi iese. Se opreşte pe hol, în dreptul camerei lui Carlos. Urinează pe uşă şi apoi continuă să dea târcoale. Trece repede dintr-o parte într-alta a holului. Se opreşte în dreptul scării. O studiază cu atenţie. Probabil că simetria treptelor e o adevărată provocare pentru el. Dispare din raza privirii mele. Mă întind pe pat. Închid ochii şi mă gândesc la Chelo. În urmă cu câteva ore, era aici, întinsă lângă mine, goală. Lumina se strecoară prin perdele. Se apropie zorii.

Etimologia celor întâmplate (partea a treia):

Cuvinte din inuktitut:

Ajustitsijuq: cine eliberează un animal din captivitate.

Aqasill·. despărţirea celor care pleacă de cei ce rămân.

Ningiusuk·. femeie cu care faci sex ocazional.

Aviuttaqx respins de o persoană pe care o iubeşti.

Paarsaituq – doi oameni care se despart şi fiecare îşi vede de viaţa lui.

Nikanartuq – morţii de care încă ne este dor.

Animangirniq\ ultima suflare.

Painnnguituqz dor, să-ţi lipsească cineva.

Nuutsuituq\ imobil, care nu mai mişcă.

Nuqartatuq – care face multe exerciţii fizice, se antrenează.

Nunalituaq·. singurul locuitor al unei case. Un om singur.

Nitjaluttaatuq·. cine fredonează melodii.

Nirlungajuq – animal în alertă.

Angutiusugijuq: un om care se crede capabil de a înfrunta tot soiul de greutăţi.

Zi

Robert Mackenzie s-a trezit la patru dimineaţa. Trebuia să se pregătească pentru a străbate lungul lanţ muntos. A rămas pe marginea patului şi a aprins lampa Coleman. S-a îmbrăcat cu două rânduri de lenjerie intimă, două perechi de pantaloni, un pulover, două hanorace şi o geacă cu puf de gâscă. Se anunţau minus douăzeci şi cinci de grade. Deşi primăvara era aproape, frigul nu scădea nicicum. Lucrările la oleoductul din nord-vestul Canadei fuseseră amânate din cauza iernii cumplite. Din fericire, furtunile şi vântul aprig încetaseră. Prognoza anunţa zile însorite în următoarele două săptămâni, aşa că şantierul se redeschisese.

Robert a ieşit din cort şi s-a îndreptat spre galeria unde se afla cantina. Muncitori şi camioane treceau pe drumul desfundat, într-o vânzoleală continuă. Pe şantier se lucra la foc continuu. Sute de oameni lucrau în trei schimburi a câte opt ore. Generatoarele de curent alimentau turnurile uriaşe din care era

Iluminat campamentul.

Construcţia oleoductului cuprindea mai multe etape.

În prima, se despădurea terenul cu ajutorul buldozerelor şi al drujbelor, iar copacii tăiaţi erau transportaţi la gatere. În a doua etapă, excavatoarele săpau şanţurile pe unde urma să treacă oleoductul. În etapa a treia, camioane de mare tonaj aduceau tuburile imense, iar macaralele le aşezau pe suporţi. În cea de-a patra etapă, sudorii îmbinau tuburile, le etanşeizau, după care, în a cincea etapă, buldozerele astupau cu pământ conducta.

Robert nu s-a aşezat la rândul format din zeci de muncitori care aşteptau să fie serviţi. S-a dus direct la tejghea. Imediat ce l-au văzut, angajaţii i-au făcut loc. Era unul dintre cei mai respectaţi şefi de şantier. Robert a comandat cafea, omletă şi-o chiflă. Şi-a luat tava şi s-a dus să se aşeze în spaţiul destinat angajaţilor de vază. îl aşteptau Alex, asistentul lui, şi Jack, pilotul cu care avea să survoleze munţii.

După ce-au terminat de mâncat, Alex a desfăşurat pe masă o hartă. Robert a studiat-o cu atenţie. Liniile roşii marcau până unde ajunsese oleoductul, iar liniile verzi indicau posibilele trasee pentru a continua. Erau cinci rute. Pe una dintre ele, cea care ţinea poalele munţilor, aveau de gând să o exploreze astăzi. Au calculat că le va lua vreo nouă ore.

— Plecăm în cinşpe minute, nu vreau să ne prindă noaptea pe drum. Să fie pregătite şi elicopterele topografilor, ca să poată pleca imediat ce le vom spune noi, a ordonat Robert.

— Da, domnule, a zis Jack şi s-a dus să se pregătească de zbor.

Robert era inginerul responsabil cu ruta oleoductului şi cu realizarea studiilor topografice şi ale solului. Cunoştea zona mai bine decât oricine. Îşi făcuse studiile la Vancouver şi familia lui se trăgea din primii exploratori scoţieni în onoarea cărora tot acel teritoriu vast se numea Mackenzie.

Elicopterul s-a înălţat în aer odată cu venirea zorilor şi a început să zboare pe deasupra pădurilor. Fuseseră

nevoiţi să modifice traseul oleoductului. Planurile elaborate după luni de muncă au trebuit să fie anulate din cauza proprietarilor aborigeni. Acum erau obligaţi să înceapă de la zero şi să găsească o rută alternativă.

Robert prefera traseul care mergea de-a lungul munţilor. Era extrem de greu de săpat în solul stâncos, dar Robert avea de gând să pună conducta pe piloni. Da, ieşea mai scump, însă putea profita de copacii tăiaţi ca să facă piloni, iar scurgerile sau spărturile puteau fi reparate mai uşor. Avea de gând să-i convingă pe cei din consiliul de administraţie să urmeze ruta aceea.

Elicopterul zbura la joasă înălţime, doar la câţiva metri deasupra vârfurilor pinilor. Alex şi Robert îşi făceau însemnări. Notau coordonatele pâraielor, lacurilor, colinelor, văilor. Chiar şi turmele de cerbi sau de reni. Oleoductul nu putea să treacă pe unde treceau animalele în mod obişnuit sau prin locurile lor de hibernare. Paşii sutelor de animale ar fi putut dăuna conductelor.

Au survolat păşunea şi s-au îndreptat către munţi. Robert a zărit un râu lat şi o turmă de sute de wapiti care au luat-o la goană, speriaţi de huruitul elicelor. Şi-a notat coordonatele locului, după care şi-au văzut mai departe de drum. Au dat ocol muntelui, speriind o turmă de coioţi şi făcând-o să se ascundă în pădurea de pini. Alex l-a prins pe Robert de umăr şi a făcut semn în jos, către pământ. Părea să fie un om ce zăcea lângă o capră sălbatică. Robert i-a cerut lui Jack să zboare cât mai aproape posibil. Pilotul a ocolit un pâlc de pini, a coborât destul de mult şi a menţinut elicopterul pe loc în aer ca să cerceteze cât mai bine locul. Vântul provocat de elice a ridicat zăpada în jurul celor două trupuri şi era greu să distingi ceva în vârtejul albicios.

— Da, e un bărbat, a zis Alex, uitându-se prin binoclu.

— E viu? a întrebat Robert.

— Nu ştiu. Nu mişcă.

— Aterizează cât de aproape poţi, i-a cerut Robert lui Jack. Elicopterul a aterizat pe un tăpşan. Robert şi Alex şi-

au pus rachetele şi s-au îndreptat în direcţia în care văzuseră bărbatul. Pe drum s-au intersectat cu câţiva coioţi care au fugit speriaţi. Au ajuns la locul cu pricina. Bărbatul şi capra sălbatică zăceau într-o baltă de sânge îngheţat. O parte din capră era mâncată de coioţi. Robert a îngenuncheat lângă bărbat. Sângera pe gură şi avea urme uşoare de muşcături pe gât. Coioţii încercaseră să-l devoreze.

— Mă auziţi? a întrebat Robert.

Omul a continuat să-l privească, dar nu a scos niciun cuvânt.

— Vă puteţi mişca?

Bărbatul părea să nu-l înţeleagă. Avea trăsături de inuit, dar ochii albaştri, părul lung şi barba mare, cu o tentă roşcată, nu corespundeau chipului său de băştinaş.

Robert s-a uitat la capră, apoi din nou la bărbat. Şi-a înălţat privirea către piscuri. „Cred că au căzut amândoi de-acolo, de sus”, i-a zis lui Alex. Era o minune faptul că omul încă mai trăia.

— Hai să-l ducem la campament, a zis Robert.

Bărbatul s-a chinuit să vorbească.

— Nujuaqtutuq.

Nici Robert şi nici Alex nu au înţeles ce vrea să spună.

— Niujaq usu?

— Nujuaqtutuq, a repetat bărbatul.

Robert şi Alex s-au uitat unul la celălalt.

9

— Aşa vă cheamă? l-au întrebat, ajutându-se şi de semne.

Omul a dat din cap că nu.

— Nujuaqtutuq, a zis din nou.

— Ce e Nujuaqtutuq? a întrebat Alex.

Bărbatul şi-a întors capul spre munţi.

— Acolo, a zis într-o engleză stricată. Nujuaqtutuq.

Robert a scos un stilou şi un carneţel şi şi-a notat, în timp ce rostea cu voce tare:

— Nu-juaq-tu-tuq?
Bărbatul a făcut semn că da.
— Cheamă celălalt elicopter, să vină aici, a ordonat Robert. Alex a chemat celălalt elicopter prin staţia radio.
— O să vă faceţi bine, i-a zis Robert bărbatului pentru a-i da puţin curaj.
Bărbatul duhnea a animal, a sânge, a seu, a transpiraţie, a carne. Şi-a ridicat puţin capul ca să poată vedea dincolo de ei şi a început să vorbească în inuktitut.
— Eşti acolo?
— Ce-aţi zis? l-a întrebat Alex.
— Ai plecat, a zis bărbatul în limba lui.
Alex şi Robert s-au uitat în spate. Nu se vedea nimic.
— Cred că are halucinaţii, a zis Robert.
S-a auzit zgomotul celuilalt elicopter care se apropia.
— Vin ajutoarele, i-a zis Alex bărbatului.
Bărbatul s-a uitat la el.
— Nujuaqtutuq.
— Da, o să-l căutăm pe Nujuaqtutuq.
Bărbatul s-a uitat din nou în sus şi a vorbit cu cineva în inuktitut. Robert a privit iarăşi în spate. Nimic. Numai aerul pur al munţilor, şirurile nesfârşite de pini, poalele munţilor.
Alex a aruncat o privire caprei. Printre intestinele devorate de coioţi, a observat rana provocată de vârful suliţei.
— Cred că încerca s-o vâneze, i-a zis inginerului.
Robert a scos o batistă şi a şters sângele care picura din gura bărbatului.
— Cum vă cheamă? l-a întrebat prin gesturi.
— Amaruq.
— Amaruq?
— Amaruq Mackenzie.
Robert a fost surprins că acel inuit metis purta acelaşi nume de familie ca el. A văzut al doilea elicopter aterizând nu departe.
— Amaruq, o să te ducem la spital.

Topografii au ajuns lângă ei. Duceau o targă din prelată. L-au aşezat pe ea, încercând să-l mişte cât mai puţin. Bărbatul a scuipat sânge. A părut să se înece, însă imediat ce l-au întins pe targă, a continuat să respire normal.

Cei patru bărbaţi l-au transportat prin păduricea de pini. Inuitul cu ochi albaştri a repetat întruna în inuktitut:

— Lăsaţi-mă să mor aici. Lăsaţi-mă să mor aici.

N-au ţinut cont de vorbele lui. L-au dus la elicopter cât de repede le-a permis zăpada mare. L-au pus pe scaunele din spate şi l-au legat cu corzi.

— Lăsaţi-mă, repeta bărbatul.

Convinşi că delirează, nu i-au dat atenţie. Au închis uşile şi elicopterul s-a ridicat deasupra pinilor.

Robert s-a uitat după elicopter, apoi şi-a întors privirea către munţi. Cine sau ce era Nujuaqtutuq?

Carlos mi-a zis ceva din pragul camerei mele, dar eu n-am fost atent la el, apoi a plecat. Am continuat să citesc întins în pat. După câteva minute, am auzit ţipete. Am ieşit în stradă. Carlos, Sean şi Diego fugeau urmăriţi de patru poliţişti sub acoperire. Acelaşi Volkswagen alb care venise la terenul de joacă săptămâna trecută era acum oprit în mijlocul străzii, cu portiera deschisă. Unul dintre poliţişti, prost deghizat în hipiot, cu o perucă cu părul lung, negru, a scos un pistol. A îndreptat arma spre ei, dar nu a tras. Carlos şi Sean au sărit în curtea familiei Rovelo, iar Castorul Turbat în cea a familiei Richard. Poliţiştii s-au oprit şi păreau să fi renunţat la ideea de a-i prinde. Am apucat să-l zăresc pe Carlos alergând de pe un acoperiş pe altul. A fost ultima dată când l-am văzut viu.

Mi-am închipuit că urmărirea luase sfârşit în momentul în care Carlos şi prietenii lui dispăruseră pe acoperişuri. M-am întors în casă, marcat de faptul că-l văzusem pe poliţist cu pistolul în mână. M-am aşezat pe pat, bucuros că fratele meu reuşise să scape. După câteva minute, cineva a sunat insistent la sonerie. Am deschis uşa şi m-am trezit în prag cu Răţoiul, foarte palid. „Ce e?” l-am

întrebat. Răţoiul a tras aer în piept. „Le-au tras-o, au pus peste rezervoare sacii de ciment pe care i-au dus noi pe acoperiş”, a zis. N-am înţeles despre ce vorbea. Humberto zisese că îi trebuiau ca să-şi construiască o cameră pe acoperişul terasat. „Cum adică le-au acoperit?” l-am întrebat. „O să-i înece”, a zis Răţoiul.

Zurita se înţelesese cu Humberto să-şi împartă atribuţiile ca să-i poată prinde mai uşor. Poliţiştii aveau să supravegheze străzile, iar băieţii cuminţi, acoperişurile. Humberto îşi pusese mai mulţi oameni să păzească acoperişurile zi şi noapte. Îi schimba la opt ore, fără să-i pese că nu mergeau la şcoală sau că erau morţi de oboseală. El însuşi a stat la pândă pe acoperişuri pe parcursul câtorva nopţi.

Imediat ce i-au văzut ascunzându-se în rezervoarele de apă, cei care supravegheau acoperişurile au dat semnalul de alarmă. Humberto şi ceilalţi au ajuns în câteva minute. Au aşezat repede sacii de ciment pe rezervoare. Peste o sută de kilograme pe fiecare capac.

Răţoiul şi cu mine ne-am dus la casa familiei Barrera. În faţa casei era parcată o maşină de-a jandarmeriei. Doamna Barrera vorbea cu unul dintre poliţişti. Am încercat să intrăm, dar poliţistul ne-a oprit. „Unde credeţi că mergeţi?” Doamna Barrera ne-a luat apărarea. „Nu vorbiţi aşa cu copiii” Poliţistul a ţintuit-o cu privirea, ameninţător. „Eu vorbesc cum vreau, cu cine vreau, vacă bătrână ce eşti? Femeia a lăsat capul în jos, umilită, iar poliţistul s-a întors spre noi. „Căraţi-vă de-aici, mucoşilor?

Am ieşit şi am luat-o la fugă spre casa familiei Armendariz. Am sărit zidul şi am urcat rapid pe scara în formă de melc spre acoperiş. La patru case distanţă se afla rezervorul în care se ascunsese fratele meu. De pe acoperişul familiei Martínez, Tontu şi Apiţă strigau la Humberto să-l lase să iasă din rezervorul de apă.

Strecurându-ne printre cabluri, sârme, uscătoare de haine, am ajuns pe acoperişul casei familiei Barrera. M-am dus direct la Humberto. „Ce dracu’ faceţi? O să se-nece?

Humberto a zâmbit cu expresia lui de ventriloc. „Nu păţesc nimic”, mi-a răspuns. M-am apropiat de el. Felipe şi Antonio mi-au tăiat calea. „Ai promis că le vei aplica doar o corecţie”, i-am zis. Humberto a zâmbit din nou. „E doar o corecţie, ca să se înveţe minte? îngrozit, am început să lovesc în rezervor. „Carlos, eşti bine?” Nu avea cum să-mi răspundă, rezervorul era plin ochi.

Am sărit brusc pe capacul rezervorului şi am aruncat unul dintre sacii de ciment. Înainte de a apuca să mai arunc vreunul, Antonio şi Josue m-au prins de glezne şi m-au aruncat pe jos.

M-am ridicat cu greu, mă lovisem. „Dispari”, mi-a zis Antonio, „dacă nu vrei să păţeşti şi tu la fel? Erau zece. Nu aveam cum să le fac faţă. Am coborât scara în spirală şi am intrat în casă. Am intrat în prima baie peste care am dat. Am deschis toate robinetele. Am tras apa la veceu şi am scos flotorul pentru ca apa să curgă încontinuu. Răţoiul a venit şi el. „Trebuie să golim rezervorul de apă”, i-am strigat.

Am umblat prin toată casa. Răţoiul a deschis toate robinetele din celelalte băi, iar eu m-am dus la bucătărie şi am dat drumul la apă în chiuvetă, apoi la furtunul din patio. Speriată, doamna Barrera ne întreba încontinuu ce se întâmplă, ce caută poliţia la ea acasă şi băieţii cuminţi pe acoperişul ei. „Vor să-l omoare pe fratele meu”, i-am aruncat eu din mers.

Am lăsat apa să curgă în toate băile, în bucătărie şi în patio. Speram ca rezervorul să se golească mai repede decât se umplea şi că fratele meu va avea măcar câteva clipe în care va putea trage aer în plămâni. Josue a venit la marginea acoperişului şi a înţeles ce făceam. I-a spus lui Humberto, care a închis apa în toată casa. Rezervorul s-a umplut din nou până sus.

„Nu mai curge apă, au închis robinetul general”, mi-a strigat Răţoiul. Am intrat într-o baie. Robinetele abia mai picurau. Am ieşit din casa familiei Barrera şi am intrat valvârtej în casa noastră. Am urcat pe acoperiş cât de

repede am putut. M-am dus la cuşca câinelui, acolo unde Carlos ţinea ascunsă o puşcă de calibru 22 şi am luat-o. Aveam să trag în ei chiar de unde eram. Am căutat gloanţe prin cuşcă, pe sub coliviile şinşilelor, dar n-am găsit. Disperat, am început să răstorn cuştile. Şinşilele ţipau, înnebunite de spaimă.

Răţoiul a urcat pe acoperiş după mine. M-a văzut cu arma şi mi-a smuls-o din mână. „Ce faci?" „Trebuie să-l salvez pe Carlos", i-am zis. „Dar nu aşa, nu fi tâmpit", mi-a zis şi a ascuns puşca la locul ei.

M-am uitat în jur la celelalte acoperişuri. Trei dintre băieţii cuminţi şi un poliţist înconjuraseră rezervorul familiei Padilla, acoperit şi el cu saci de ciment. Mai târziu aveam să aflu că acolo se ascunsese Sean şi că reuşise să respire datorită unei scurgeri de apă care făcuse ca rezervorul să nu se umple la maximum.

O maşină de poliţie a ajuns pe Retomo cu sirena pornită. Din curtea familiei Prieto, Colţ a început să urle. Un urlet profund, dureros, ca şi cum lupul ar 6 simţit că moartea dădea târcoale.

„Criton, îi datorăm un cocoş lui Ascicpios, să nu uiţi să-l sacrifici". Acestea au fost ultimele cuvinte rostite de Socrate înainte ca inima să i se oprească din cauza otrăvii pe care o înghiţise. Ştim din *Dialogurile* lui Platon, elevul său.

Socrate fusese acuzat de Melito, un tânăr poet extrem de religios, că „nu recunoaşte niciun zeu" şi corupe tinerimea ateniană. Socrate ar fi putut evita procesul, dar nu a vrut. Considera că nu făcuse niciun rău, aşadar că nu avea de ce să se teamă. Melito l-a dat în judecată şi, după ce fiecare parte şi-a prezentat argumentele în faţa tribunalului, Socrate a fost găsit vinovat. Din cei cinci sute cincizeci şi şase de judecători, două sute optzeci şi unu au votat împotriva lui Socrate şi două sute şaptezeci şi cinci în favoarea lui. A fost condamnat la moarte pentru o diferenţă de numai şase voturi.

Pe toată durata procesului şi chiar la sfârşit, Socrate

a fost cât se poate de calm. Pentru ca pedeapsa cu moartea să fie dusă la îndeplinire, trebuia să bea cucută, o otravă extrem de puternică. Socrate l-a întrebat pe Criton, desemnat de autorităţi să supravegheze ca pedeapsa să aibă loc, cum trebuia să procedeze şi care vor fi simptomele. Criton l-a sfătuit să bea din potir şi „să se plimbe până când va simţi că picioarele nu-l mai ajută". Discipolii au privit îngroziţi cum Socrate „a dus potirul la buze şi a băut cu o seninătate şi o cumsecădenie uluitoare".

Socrate a dat ocol încăperii. După câteva minute, exact aşa cum îi spusese Criton, a simţit că nu-l mai ajută picioarele şi s-a întins pe pat. Un frig cumplit începea să-i cuprindă trupul. Criton a zis că „atunci când frigul avea să-i cuprindă inima, Socrate va înceta să mai existe". Socrate s-a dezvelit şi atunci i-a cerut lui Criton să sacrifice un cocoş. „Aşa voi face, dar poate vrei să ne mai spui ceva important pentru noi. Nu a răspuns nimic şi am observat că avea privirea fixă?

La moartea lui Socrate, Criton a zis: „Aici zace prietenul nostru şi, putem spune, cel mai mare om din câţi ne-a fost dat să cunoaştem în vremea noastră".

Până în prezent, istoricii nu ştiu ce s-a ales de Melito.

Moarte

M-am trezit şi, cheaun de somn cum eram, l-am văzut pe Colţ lângă pat, uitându-se fix la mine. M-am mişcat cât de încet am putut. Căutam cuţitul şi se pare că m-am foit prea mult, pentru că lupul a început să mârâie. Am rămas nemişcat. Am închis ochii ca să creadă că adormisem din nou. Dar imediat mi-am dat seama că nu era bine ce făceam. Dacă se repezea la mine, trebuia măcar să am timp să reacţionez. Am deschis ochii. Colţ se uita la mine de la mai puţin de treizeci de centimetri de faţa mea. Ce ar fi făcut Avilés dacă ar fi fost în locul meu? Lupii sunt vocali, îmi spusese. Am mârâit cu putere şi Colţ a părut surprins. Am continuat să mârâi, până când s-a întors şi a ieşit din cameră.

Am închis uşa. Cuţitul era pe biroul mamei, lângă o cutie cu cremă, un tub de aspirină şi o carte de Papini. Îmi lăsasem hainele în camera lui Carlos. Ştiindu-l pe Colţ afară, nu am îndrăznit să ies gol. În toiul nopţii, mânat de un acces de euforie, îi dădusem drumul. Acum trebuia să suport consecinţele de a-l şti dând târcoale prin casă fără botniţă.

M-am hotărât să mă îmbrac cu hainele tatălui meu. Cu cele care mi-ar fi venit cât de cât, pentru că tata era cu zece centimetri mai scund decât mine şi la pantofi purta cu două numere mai puţin. Când au murit, o mătuşă m-a întrebat cu ce haine voiam să fie îngropaţi. „Cu hainele pe care le purtau când au murit”, i-am răspuns. „Dar hainele alea sunt rupte. N-o să fie prezentabili în ele. Caută ceva mai potrivit”, mi-a zis. „Prezentabili” – cuvântul acela m-a urmărit ore în şir. Prezentabili pentru cine? Pentru curioşii care vor vrea să se uite în sicriu? Pentru viermi? Am ales nişte blugi şi o cămaşă albastră pentru tata şi o rochie înflorată pentru mama. Mătuşa s-a luat cu mâinile de cap. „Nu-i îmbrăca de parcă ar pleca în vacanţă? Dacă ar fi fost să mă iau după ea, tata trebuia îmbrăcat în costum negru, iar mama într-o rochie de culoare închisă. „Îi îmbrac cum am chef”, i-am zis şi aşa a rămas.

Am încercat mai multe cămăşi şi perechi de pantaloni de la tata. Până la urmă am găsit o pereche de pantaloni de trening care îmi veneau, un tricou, o geacă de piele şi nişte şlapi cu un singur deget. Geaca era destul de groasă. Dacă Colţ avea să mă muşte, măcar eram cât de cât protejat. Am luat cuţitul şi o curea cu catarama groasă, ca să am cu ce-l lovi dacă se năpustea asupra mea. Am ieşit din cameră. M-am uitat după Colţ, dar nu l-am văzut.

Am intrat în camera lui Carlos şi am blocat uşa. Papagalii stăteau pe colivie. Imediat ce m-au văzut, au început să facă gălăgie pentru a-mi atrage atenţia. Uitasem din nou de ei. Le-am pus boabe de mei şi, când m-am dus la baie să le umplu cutiuţa cu apă, l-am găsit pe King ghemuit în cabina de duş. L-am chemat, dar a rămas

nemişcat. A dat doar uşor din coadă. M-am aplecat să mă uit la el şi mi-a lins mâna. Avea ochii apoşi şi gălbui. Am încercat să-l ridic, dar nu a reuşit se ţină pe picioare.

Trebuia să-l duc urgent la veterinar, dar fără maşină era imposibil. Nici nu se punea problema să-l iau în braţe şi să-l duc aşa până la staţia de autobuz sau până la Viga, de unde aş fi putut lua un taxi. Nu mi-a venit altă idee decât să o sun pe Chelo. Mi-a răspuns mama ei. „Chelo e la universitate, dar cred că o să vină în curând”, mi-a zis. „Cam pe la cât vine?” am întrebat-o. „A zis că vine să mănânce în jur de două? Am înghiţit în sec. Tot ce mai rămăsese din familia mea tocmai se prăpădea pe gresia albastră din baie. „Doamnă, pot să vă rog ceva? Câinele meu se simte foarte rău şi nu am maşină ca să-l duc la veterinar. M-aţi putea ajuta?” Femeia mi-a zis că vine să mă ia în zece minute.

Din capul scării, m-am uitat după Colţ. Era la parter, amuşina prin camera mea distrusă. M-am întors în cea mai mare linişte la King. L-am luat în braţe şi m-am furişat cu el în baia bunicii, care dădea în scara în spirală ce ducea pe acoperiş. Nu aş fi putut să ies cu King pe uşa principală, pentru că imediat ce ne-ar fi văzut, Colţ s-ar fi năpustit asupra noastră.

Nu mi-a fost deloc uşor să urc scara până pe acoperiş, cu King în braţe. De câteva ori a fost cât pe ce să-l scap. Am ajuns pe acoperiş. M-am strecurat printre sârme de întins rufe şi antene şi am coborât pe scara casei familiei Avalos. Coco, fiul lor cel mare, era în bucătărie. L-am rugat să-mi deschidă. Mi-a deschis fără să stea pe gânduri. În cartier era ceva normal să apărem unii prin curţile altora. Nimeni nu se mira dacă treceam prin garajul sau prin casa lor.

Coco m-a ajutat să-l duc pe King la maşina mamei lui Chelo. L-am aşezat pe bancheta din spate. „Unde-l ducem?” a întrebat femeia. Am rugat-o să meargă la Spitalul de Urgenţă al Facultăţii de Medicină veterinară de la UNAM. Acolo studiaseră şi făcuseră practică Jorge

Padilla şi Ruben Rodríguez, vecinii noştri.

Femeia a condus cu viteză mare. S-a strecurat printre autobuze, pietoni, ciclişti. A luat-o pe scurtături. Am ajuns la campusul universităţii în mai puţin de douăzeci de minute. A oprit maşina în faţa spitalului. L-am luat pe King în braţe. Ne-a întâmpinat o tânără asistentă şi mi-a zis să o urmez la chirurgie. L-am pus pe o masă de operaţie. Asistenta a ieşit şi a revenit cu unul dintre profesori. „Sunt doctorul José Sánchez Martínez. Ce-a păţit câinele tău?” „Nu se poate ridica”, i-am zis. M-a întrebat dacă interveniseră schimbări în alimentaţia lui sau în mediul de viaţă. I-am spus că adusesem un lup în casa noastră şi asta îl îngrozise pe King. „Un lup?” m-a întrebat veterinarul, nevenindu-i să creadă. Am dat din cap. „Aşteaptă afară. O să-l consultăm”.

Am aşteptat într-o încăpere mică. A venit şi mama lui Chelo după ce a parcat maşina. Ne-am aşezat pe o bancă de plastic portocalie. „Mi-a povestit Chelo că l-ai păstrat pe Colţ şi că ţi-a distrus totul prin casă”, a zis. M-am uitat la ea, surprins. Chelo vorbea despre mine cu maică-sa? „Da, e cam sălbatic”, i-am spus. „Şi tu cum o duci?” m-a întrebat. „Bine”, i-am răspuns. „Sigur?” Bineînţeles că nu. Fiica ei îmi frânsese inima. Părinţii mei, fratele meu şi bunica muriseră. Mai aveam bani doar pentru câteva luni şi apoi eram obligat să vând din mobilă ca să am cu ce trăi, sau poate chiar să vând casa. Prietenii mei mergeau la şcoală şi îi vedeam rar. King zăcea pe o masă de operaţie. Mă simţeam singur şi în faţa mea se înălţa un zid care mă împiedica să-mi fac speranţe pentru viitor. „Sigur”, i-am răspuns.

Tăcerea s-a lăsat între noi. Un ceas de perete marca zgomotos fiecare secundă. „Ştii că Consuelo a fost bolnavă?” m-a întrebat ea brusc. Am făcut semn că da. „A suferit foarte mult. Când o apucă, e ca şi cum s-ar pierde într-o gaură neagră”, a zis. Metafora ei se potrivea de minune cu ceea ce simţisem şi eu: Chelo se pierduse într-un hău adânc, inaccesibil mie. „Are încredere în tine”, a

adăugat femeia. „Să aveţi grijă unul de celălalt”. Fireşte, să avem grijă. Orfanul singuratic şi şchioapa maniaco-depresivă. Frumoasă pereche, nimic de zis!

Femeia şi-a cerut scuze. „Îmi pare rău, dar e vremea să plec, Juan Guillermo, trebuie să fac de mâncare”. I-am mulţumit şi am însoţit-o până la ieşire. A plecat, dar eu am continuat să stau în uşă, uitându-mă la câţiva tipi care jucau „tochito”[12] în parcare. Eram atent la ei, când doctorul m-a chemat la el. „L-am consultat”, a zis cu gravitate, „a făcut un infarct. E greu de crezut că-şi va mai reveni” În clipa aceea mi-am dat seama cât de mult ţineam la King şi cât de greu avea să-mi fie fără el. „Poate fi operat?” l-am întrebat pe doctor. „Nu, nu se mai poate face nimic”. Am simţit că leşin. Din nou moartea dădea târcoale în

9 9

jurul meu. „Credeţi că o sperietură i-ar fi putut cauza infarctul?” am întrebat. Doctorul s-a gândit câteva clipe înainte de a răspunde. „Poate fi din mai multe cauze” Bunica folosea expresia „a murit de spaimă”. Şi da, o spaimă mare poate ucide pe cineva. O verişoară de-a mea a făcut stop cardiac în plină stradă, când un hoţ a ameninţat-o cu un pistol de jucărie.

M-a cuprins un sentiment puternic de vinovăţie. Închis în cameralul Carlos, Kingnu rezistase groazei provocate de apropierea lupului. Ghemuit la duş, fără nicio portiţă de scăpare, a simţit mirosul inamicului care putea să-l facă bucăţele într-o clipită, şi tensiunea aceea insuportabilă a făcut ca inima lui să cedeze. Încăpăţânarea mea tâmpită de a-l salva pe Colţ era pe punctul de a face prima victimă.

„V-aş sugera să-l eutanasiem”, a zis veterinarul. Măcar n-a folosit ipocritul „adormim”. Am insistat pe ideea unei posibile operaţii. Doctorul s-a uitat la mine lung, cu compasiune. „Muşchiul cardiac a fost vătămat ireversibil şi

---

12 Un soi de fotbal american cu reguli mai simple şi în care jucătorii nu se placheează.

chiar nu se mai poate face nimic”.

M-am hotărât să-l iau acasă pe King. Dacă avea să moară, atunci să moară pentru că nu mai putea, nu din cauza unei injecţii letale. Am întrebat-o pe asistentă dacă putea să-mi cheme un taxi. „Da, numai că vin foarte greu”, mi-a zis. Mi-a dat un număr şi m-a lăsat să folosesc telefonul de pe birou. Am sunat. Dispecerul mi-a spus că va trebui să aştept patruzeci şi cinci de minute. Mi-am sunat prietenii, care la ora aceea se întorseseră de la şcoală, şi i-am rugat să mă ajute să-l duc pe King în camera lui Carlos, atunci când aveam să ajung.

L-au adus pe King în sala de aşteptare. Nu se putea mişca. După spusele veterinarului, inima lui vătămată nu mai putea alimenta muşchii cu suficient oxigen şi de aceea nu se putea mişca. L-am ţinut în poală în timp ce aşteptam taxiul.

După zece minute a ajuns un Ford 200. O studentă îmbrăcată în halat alb a coborât din maşină şi a intrat în clinică.

3 *3*

„Juan Guillermo?” a întrebat ea. Am dat din cap că da, gândindu-mă că era vorba despre o altă asistentă. „Am venit după tine”, mi-a zis şi a făcut semn spre maşină «Chelo, şi ea în halat alb, aştepta pe scaunul de lângă şofer. Am schimbat o privire rapidă. A coborât din maşină şi a venit la mine. „Cum se simte King?” m-a întrebat. Auzind-o, King a dat din coadă. Ea s-a aplecat să-l mângâie. „A făcut un infarct, e pe moarte”, i-am răspuns.

L-am luat pe King în braţe şi l-am pus pe bancheta din spate. Am urcat lângă el şi l-am mângâiat ca să-l liniştesc. King mi-a lins degetele. Chelo a deschis portiera şi mi-a cuprins faţa cu palmele. „Iartă-mă, te rog”, mi-a zis, „nu vreau să mă despart de tine niciodată? M-a sărutat pe buze, a închis portiera, s-a urcat în faţă şi prietena ei a pornit maşina.

A auzit paşi pe zăpadă. Animalele, orice specie ar fi fost ele, mişunau prin întuneric. Amaruq şi-a lăsat capul

într-o parte şi a văzut nişte coioţi la câţiva metri depărtare. Luna îi lumina slab. Veneau să-l devoreze. Amaruq a plescăit din limbă în încercarea de a-i speria, dar a reuşit doar să-i facă curioşi. Coioţii s-au apropiat fără teamă. Unul dintre ei a început să muşte din burta caprei. Coioţii preferă să înceapă cu măruntaiele, partea cea mai moale şi mai uşor de sfârtecat dintr-un cadavru. Amaruq l-a auzit cum mesteca. Alţi coioţi au început şi ei să se ospăteze. Apoi s-au luptat între ei. Amaruq i-a auzit mârâind şi atacându-se între ei.

Un mascul tânăr a fost alungat din mijlocul lor. A dat ocol caprei ca să mănânce din altă parte a cadavrului, dar ceilalţi coioţi nu l-au lăsat. S-a îndreptat spre Amaruq. I-a mirosit cizmele. Amaruq a încercat să fluiere pentru a-l alunga, dar n-a reuşit să scoată decât o şuierătură slabă. Coiotul s-a învârtit pe lângă Amaruq şi a venit să-i amuşine faţa. Amaruq a simţit răsuflarea coiotului pe faţa sa. A scos un sunet gutural sperând că-l va speria, dar coiotul a continuat să adulmece. Amaruq a simţit cum îl muşca uşor de gât. Şi-a mişcat capul dintr-o parte într-alta, dar coiotul nu s-a lăsat. Amaruq a încercat să strige, dar n-a putut.

Au venit şi alţi coioţi. Unul îl muşca de cap, altul de picioare. S-au luptat iarăşi între ei, disputându-şi gâtul şi capul lui Amaruq. I-a văzut mârâind unii la alţii, muşcându-se. Odată cu zorii, s-au dat înapoi câţiva paşi şi au început să urle.

A ieşit soarele şi Amaruq a auzit un zgomot îndepărtat. Coioţii s-au oprit din urlat şi şi-au încordat trupurile. Zgomotul s-a apropiat tot mai mult şi coioţii au fugit să se ascundă printre pini. Amaruq s-a uitat spre cer şi a zărit un elicopter care dădea ture în aer. A auzit cum a aterizat dincolo de pădure. Apoi a auzit voci şi a putut simţi, în sfârşit, miros de om.

Doi oameni au ajuns lângă el. Amaruq ştia că nu avea nicio şansă să supravieţuiască. De la gât în jos, trupul lui nu mai răspundea. S-a chinuit să le arate unde se afla Nujuaqtutuq, dar nu îi înţelegeau limba. Vorbeau foarte

mult, îl ameţeau. „Salvaţi-l pe Nujuaqtutuq”, a încercat să le zică, dar ei nu l-au înţeles.

A auzit o voce cunoscută. A încercat să-şi înalţe capul ca să vadă de unde venea. Oamenii ăia îl încurcau. „Sunt aici”, i-a zis bunicul său. L-a văzut mai limpede ca niciodată. Ştia că în preajma morţii aveau să comunice mai bine. „Cum te simţi?” l-a întrebat bunicul. „Rău”, i-a răspuns Amaruq. Bunicul i-a mai spus ceva, dar n-a înţeles ce din cauza pălăvrăgelii oamenilor.

Au apărut alte elicoptere. Ce era cu roiul ăla de elicoptere? Au mai venit nişte oameni lângă el. Şi mai mult zgomot, şi mai multă pălăvrăgeală. De ce nu-l lăsau în pace? L-au urcat pe o targă. L-a durut rana pe care i-o provocase coiotul care-l muşcase de cap. Oamenii au discutat între ei. Amaruq nu înţelegea ce spun. I-a zis bunicului să vină cu el. Bunicul a zâmbit. „Nu, nu mai ai nevoie de mine?

Oamenii l-au dus pe targă. Amaruq a văzut coroanele copacilor, albastrul adânc al dimineţii. Cât de mult îi plăcea lui Amaruq să fie pe Pământ. Cât avea să-i fie de dor să mai trăiască aici. Şi-a întors privirea spre munte şi l-a rugat în şoaptă pe Nujuaqtutuq să-l ierte. „Ne vedem în viaţa următoare”, i-a zis.

L-au urcat în elicopter. Aparatul s-a înălţat în aer. Acum era Amaruq din ceruri. Omul aproape de nori. Omul din preajma zeilor.

Fratele meu e închis de mai multe ore în rezervorul de apă. În ciuda rugăminţilor mele, Humberto nu vrea să-l scoată de acolo.

— Să se înveţe minte, zice.

Bate în rezervor. Carlos bate şi el.

— Vezi? E în regulă.

— O să se înece.

— Când nu mai poate, o să bată de mai multe ori.

Maşinile de poliţie şi numărul mare de poliţişti perturbă liniştea din Retorno. Se adună o parte din vecini. Încearcă să afle ce se întâmplă. Mai mulţi dintre ei intervin

în favoarea fratelui meu şi-a prietenilor săi. Printre ei şi tatăl Răţoiului. Poliţiştii îi ameninţă: „Nu vă băgaţi unde nu vă fierbe oala, sau dacă o faceţi, să ştiţi că veţi suporta consecinţele”. Unul dintre poliţişti îşi descheie vestonul şi lasă să se vadă un pistol. Înfricoşaţi, vecinii dispar unul câte unul. Nu mai rămâne nimeni căruia să-i cer ajutorul.

Tatăl Răţoiului pleacă, trăgându-şi fiul după el. Mama lui Apiţă îi cere să vină imediat acasă. Apiţă se supune, plângând. Rămânem doar eu şi Tontu.

Mamei lui Humberto nu-i vine să creadă ce face fiul ei. Încearcă să stea de vorbă cu el. Humberto refuză. „Plecaţi, doamnă”, o sfătuieşte unul dintre băieţii cuminţi, „nu vrea nici să vă vadă” Femeia insistă şi se apropie de el. Unul dintre poliţişti o îmbrânceşte. Ea se uită lung la fiul ei care o priveşte impasibil.

La opt seara se hotărăsc să-i dea drumul Castorului Turbat. Mai mulţi poliţişti înconjoară rezervorul de apă. Imediat ce înalţă capacul, Diego iese să tragă aer. Un poliţist îl prinde de păr şi îl aruncă pe spate de la doi metri înălţime. Castorul Turbat îşi rupe omoplatul drept. Se aude osul pârâind. Dar poliţiştilor nu le pasă de asta. 11 pun cu faţa în jos şi îl încătuşează.

— Ai pus-o, îi zice un poliţist.

Castorul Turbat, încă gâfâind, se uită în ochii poliţistului.

— Deocamdată, îi răspunde el curajos.

Răspunsul îl costă o ploaie de lovituri de baston. Diego suportă cu stoicism, în ciuda omoplatului fracturat. Îl împing pe scara în spirală şi îl târăsc la una dintre maşini.

— Pasărea unu în cuib, anunţă prin staţie un poliţist.

Faptul că l-au scos pe Diego mă mai linişteşte. Înseamnă că nu va mai dura mult şi îi vor scoate şi pe Sean şi pe fratele meu. Mai trec două ore. Băieţii cuminţi nu par să se grăbească.

Urc din nou pe acoperiş. S-a făcut frig şi băieţii cuminţi au aprins un foc ca să se mai încălzească. Probabil

Carlos e îngheţat de frig în apă. îl caut pe Humberto. Stă întins pe jos într-un colţ. Flăcările îi luminează faţa. îi cer din nou să-l scoată pe Carlos şi îi amintesc de promisiunea lui de a le da doar o „corecţie".

— Lasă, că ştim noi când să-l scoatem, îmi răspunde plictisit.

Luna apare pe cer. Luna recent cucerită. Doi astronauţi ţopăie pe suprafaţa selenară în timp ce fratele meu se îneacă în rezervorul de apă. Jumătate de lume atentă la cei doi astronauţi. Fratele meu absolut singur acolo, înăuntru. Razele lunii luminează acoperişul. E miezul nopţii. Fratele meu şi Sean sunt în apă de paisprezece ore.

O pisică se îndreaptă spre şinşile. O văd de la depărtare traversând acoperişul. Alerg să o sperii. Nu trebuie să apuce să omoare nici măcar una singură, moartea nu are voie să plutească printre noi în noaptea asta.

La unu şi optsprezece noaptea, în timp ce astronauţii iau probe de pe Lună, văd acoperişul familiei Padilla luminat de lanterne. Înconjoară rezervorul de apă în care s-a ascuns Sean.

Alerg din nou pe acoperişuri. Când ajung, tocmai îl scot. Sean abia se mai poate mişca, degerat de frig. Trage cu disperare aer în plămâni. Poliţiştii îi prind mâinile la spate şi îi pun cătuşe, îl înjură. Sean nu răspunde. Se uită fix în ochii lor. A fost pe front. A avut parte de durere, de răni. îi dispreţuieşte. Poliţiştii simt că îi sfidează, aşa că se reped asupra lui cu bastoanele. Sean cade pe burtă. Se vede că e slăbit. îl târăsc. îi fac genunchii praf. Sângerează. Sean le cere poliţiştilor să-l lase să coboare scara fără ajutor. Sunt de acord. Un poliţist coboară în faţa lui. Doi după el, apoi urmează trei băieţi cuminţi. Sean coboară şase trepte. Se opreşte. Poliţistul din faţa lui se întoarce spre el. „Coboară", îi zice. Sean îl loveşte cu capul. Poliţistul cade. Sean sare peste el şi coboară în viteză. Când părea că va scăpa, se împiedică şi se

rostogoleşte până jos. Poliţiştii îl prind şi îl lovesc din nou. O lovitură în mandibulă dată cu bastonul îl pune la pământ.

Îl urcă în dubă. Poliţistul anunţă prin staţie: „Pasărea doi în cuib”. Pleacă cu el. „Pasărea trei”, fratele meu, continuă să fie prizonier în închisoarea de apă. Luna începe să coboare. Pe suprafaţa ei umblă doi astronauţi. Or fi adormit? E patru dimineaţa. Cerul se înnorează. Luna dispare. Carlos e închis în rezervor de optsprezece ore. Începe să plouă uşor. Poliţiştii se refugiază care pe unde apucă. Băieţii cuminţi rămân pe poziţii. Sunt oastea domnului. Humberto i-a pregătit pentru a înfrunta vremea rea, foamea, frigul, setea. Rămân şi eu în ploaie. Vreau să le arăt că rezist mai mult decât ei.

La şase dimineaţa, ploaia se opreşte. Poliţiştii îşi fac apariţia. Un grăsan aduce un termos cu cafea şi pahare de unică folosinţă. Poliţiştii şi le împart între ei. Le oferă şi băieţilor cuminţi, dar ei refuză. Ei nu beau cafea.

Se luminează de ziuă. Apare Zurita, escortat de patru poliţişti. îl salută cordial pe Humberto. A depus trofeele la picioarele superiorilor săi – pe Sean şi pe Diego – şi a fost felicitat, I-a prins vii, numai buni de judecat şi condamnat. Gata cu tinerii drogaţi. Gata cu reţeaua de droguri. Eficienţă de copoi.

Zurita se uită la mine. Probabil că ştie deja că fratele meu va fi executat. O văd în ochii lui. Dar încă mai sper. Mă apropii de rezervor. Caut cel mai mic semn de milostivire. O manifestare a dumnezeului milostiv de care se vorbeşte atâta în Biblie. Nu există aşa ceva. Nu există dumnezeu, nici milă. Numai o oaste care îndeplineşte ordinele unei fiinţe imaginare furioase şi răzbunătoare.

Poliţiştii care au stat de pază sunt obosiţi. Zurita şi Humberto discută. Apoi Humberto se duce la Antonio şi Josue. Pun ceva la cale. Pe acoperişul vecin, îi văd pe prietenii mei. N-au ascultat de părinţii lor şi sunt alături de mine.

La 8: 58 dimineaţa, Humberto se duce la rezervorul

în care e Carlos. Se opreşte pe nişte cărămizi, prinde regulatorul pompei de apă şi îl rupe. Rezervorul începe să se umple. Humberto coboară de pe cărămizi şi se uită cu atenţie. Apa se scurge pe lângă capac, dă pe dinafară. „O să se înece Carlos” strig. O iau la fugă spre rezervor. Mai mulţi băieţi cuminţi mă opresc. Oricât încerc să scap din strânsoarea lor, nu pot. Apa curge. Fratele meu, scufundat, se îneacă. Carlos loveşte disperat. Zurita contemplă impasibil. Apa dă pe dinafară. Apa. Carlos fără aer. Loveşte. Carlos. Fără aer. Apa. Lovituri. Alte lovituri. Fratele meu se îneacă. Moare. Urlu. Nimeni nu face nimic. Apă. Sufocare. Apiţă plânge. Răţoiul se roagă. Tontu e livid. Fratele meu. Moare. Zurita. Humberto. Ei. Ucigaşii. Apa. Dă pe dinafară. Scap. Mă reped spre rezervor. Îmi pun piedică. Mă prăbuşesc. Aud. Loviturile. Viaţa lui Carlos. Se scurge. Apa. Izbeşte cu picioarele. 9: 03. Carlos. Rezistă. Loveşte cu picioarele. Cu pumnii. Nu există aer. Sufocare. Urlu. Apa. Dă pe dinafară. Fratele meu. Se îneacă. Viaţă. Sfârşit. Apă. Moarte. Moarte. 9: 05. Moarte. Tăcere. Apa. Dă pe dinafară. Se scurge. Pe acoperiş. Viaţa lui Carlos. Se scurge. Ultimele tresăriri. Humberto. Ucigaş. Apa. Se scurge. Carlos pluteşte. Înecat. 9: 07. Apa. Dă pe dinafară. Carlos e acum. Un cadavru umflat. Apa. Îmi udă tenişii. Moartea. Îmi udă tenişii

„Numele unei femei mă dă de gol. Mă doare o femeie în tot trupul?

Jorge Luis Borges

Abisuri

Elicopterul a survolat de mai multe ori lanţul muntos. Robert, Jack şi Alex au scrutat versanţii până au observat o tabără instalată aproape de creastă. Robert s-a uitat prin binoclu. Nu se vedeau urme de viaţă, dar pentru a fi siguri trebuiau să cerceteze şi înăuntrul cortului.

Jack a aterizat într-o vale, la trei kilometri de campament. Robert şi Alex au coborât. Deşi bătea soarele, ziua era rece. Robert şi-a pus puşca la spate, Alex staţia radio şi au pornit. Zăpada era mai mare decât îşi

imaginaseră. Înaintau cu greu. Robert nu ştia ce voise omul să spună prin acel „Nujuaqtutuq”, dar oricum era mai bine să cerceteze locul.

Au dat peste o prăpastie. Pentru a ajunge la tabără, trebuiau să treacă pe lângă prăpastie, pe o potecă îngustă care mergea de-a lungul unui perete stâncos. Robert nu se temea de nimic, doar de înălţime. Încă din copilărie îi era frică să se uite în gol. îl îngrozea ideea de a se prăbuşi în gol într-un abis, exact aşa cum se întâmplase cu vânătorul şi cu capra sălbatică. Spaima de a cădea în gol depăşea orice altă moarte tragică: ars de viu, devorat, înecat.

Poteca, o scurtătură folosită de caprele sălbatice, nu avea mai mult de o jumătate de metru în cea mai lată parte a ei. O bună bucată erau obligaţi să meargă lipiţi de peretele stâncos. Robert a cercetat zona cu atenţie. Simpla vedere a acelui hău l-a paralizat de spaimă. Ce sens avea să-şi rişte viaţa în felul ăsta? Alex a pornit pe potecă. Robert nu-şi permitea să se arate slab în faţa subalternului său, dar să parcurgă peste o sută de metri pe buza prăpastiei era prea mult pentru el.

— Hai să mergem pe cealaltă parte, a zis.

— E mai scurt pe-aici, i-a răspuns Alex.

Robert s-a uitat din nou în jos. Dacă aluneca, avea să cadă în gol preţ de mai multe secunde. Şi-a imaginat căderea, secundele din aer, apoi trupul său izbindu-se de stânci, şi i s-a făcut rău.

— Nu, mai bine mergem pe celălalt drum, a zis, dar Alex dispăruse după o cotitură a potecii.

Robert a oftat adânc. A făcut un pas pe potecă. Pietriş şi zăpadă, ceea ce o făcea şi mai alunecoasă. A mai făcut un pas, apoi încă unul, şovăitor. Încerca să nu se uite în abisul de sub el. Privirea mereu înainte, aşa cum îl învăţase tatăl lui. A înaintat cu băgare de seamă. L-a zărit cu coada ochiului pe Alex. Se deplasa cu rapiditate, sigur pe el. Asta l-a făcut pe Robert să fie şi mai agitat. A dat peste un colţ de stâncă ce ieşea în afară. Ca să meargă mai departe, ar fi trebuit să treacă pe sub el. A încremenit. Nu,

îi era imposibil să se aplece atât de mult. S-ar fi putut dezechilibra şi s-ar fi prăbuşit spre o moarte sigură. S-a uitat înapoi. Înaintase vreo douăzeci de metri pe potecă. Gândul de a se întoarce îl îngrozea la fel de mult ca şi cel de a înainta. A început să tremure incontrolabil. I-a venit să se arunce în gol, să scape o dată pentru totdeauna de spaimă şi de ameţeală. Sau să rămână pe loc şi să cheme elicopterul ca să-l salveze. S-a uitat din nou în jos. A simţit forţa necruţătoare a abisului care-l ademenea. S-a făcut una cu peretele de stâncă. Şi-a simţit mandibula încleştată. A închis ochii.

— Te simţi bine? i-a strigat Alex, care se întorsese să-l caute, îl găsise înţepenit la mijlocul potecii.

Robert a dat din cap că nu.

— Nu-i nimic, stai liniştit, i-a zis Alex.

Robert a simţit că nu-i ajunge aerul. Ce-o fi crezând Alex despre el? Ce avea să le spună zecilor de muncitori de pe şantier? I s-a făcut ruşine şi groază.

— Deschide ochii, i-a zis Alex. O să vezi că nu se întâmplă nimic.

Robert i-a deschis şi s-a uitat în dreapta lui. Alex stătea pe buza prăpastiei. În loc să se liniştească, Robert a părut şi mai îngrozit.

— Pleacă de-acolo, i-a strigat.

Calm, cu paşi fermi, Alex s-a dus la Robert.

— Chiar nu se întâmplă nimic, i-a zis şi i-a întins mâna. Te ajut să treci, ţine-te de mine.

Robert l-a prins pe Alex de mână.

— Acum încet, apleacă-te şi îndoaie genunchii.

Robert a făcut cum i se spusese şi a reuşit să treacă pe sub colţul de stâncă.

— O să mergem aşa, ţine-te de mine în continuare, i-a zis Alex.

Le-a luat aproape o oră să străbată cei optzeci de metri, câţi mai rămăseseră din potecă. Când au ajuns de cealaltă parte, Robert era devastat. Picături de transpiraţie îi curgeau pe frunte. Îşi simţea gâtul şi gura uscate. S-a

uitat înapoi la potecă şi l-a cuprins un râs isteric.

— Am reuşit, am reuşit, am reuşit.

Era pentru prima dată când îşi învingea teama, dar în acelaşi timp ştia şi cum o făcuse. Dacă nu s-ar fi ţinut de Alex, n-ar fi reuşit să parcurgă niciun centimetru. L-a făcut să-i promită că nu va spune nimănui.

Au mers mai departe spre est. Coborând un povârniş, au dat peste tabără. Cortul era ferfeniţă şi se clătina la orice adiere de vânt. Funiile deşirate abia îl mai susţineau. Lângă urmele unui foc se vedeau bucăţele de crenguţe mestecate. Robert a intrat în cort şi a văzut un lup uriaş, viu, legat de o sanie, alături de o geantă de piele, nişte blăni, o puşcă cu repetiţie şi o pereche de rachete rudimentare.

Robert a făcut semn spre lup.

— Nujuaqtutuq.

Lupul era numai piele şi os, cu piciorul drept din spate distrus, cu blana lipsită de strălucire şi plin de răni. Avea ochii închişi, botul uscat. Deshidratat. Robert s-a aplecat să-l vadă mai bine.

— Ai grijă să nu te muşte, l-a avertizat Alex.

Nu, lupul din faţa ochilor lui nu putea să-l muşte. Era într-o stare gravă de inaniţie, aproape de moarte. Nu-şi puteau explica ce căuta acolo, legat pe o sanie, în creierul munţilor, departe de păduri, habitatul lui natural. De ce-l urcase bărbatul până la o asemenea înălţime?

— Îi curmăm viaţa? a întrebat Alex. E pe moarte.

— Nu, îl luăm cu noi la bază.

— Şi cum îl coborâm?

Robert a făcut semn din cap spre sanie.

— Îl coborâm până la poalele muntelui şi îi zicem lui Jack să vină să ne ia de-acolo.

Au pus pe sanie toate bunurile vânătorului şi s-au asigurat că lupul era legat bine. Au vorbit cu Jack prin staţie şi i-au zis să aterizeze pe un platou din partea de est a muntelui.

Au tras amândoi la sanie. Zăpada şi pietrele le îngreunau înaintarea. Li s-a părut de necrezut că un singur om reuşise să tragă sania până pe culme. Au fost nevoiţi să se oprească de mai multe ori pentru a se odihni. I-au zis lui Jack prin staţie să vină să-i ajute. Toţi trei au reuşit să ducă sania până la elicopter. Au urcat-o în partea din spate şi au decolat.

Au ajuns la lăsatul serii. L-au dus pe lup în zona destinată câinilor de sanie. Imediat ce-au simţit miros de lup, câinii au început să latre, furioşi. L-au închis separat, într-un spaţiu împrejmuit cu un gard de sârmă. Robert a tăiat frânghiile cu care era legat. Lupul n-a fost în stare să se ridice. Zăcea cu privirea la câinii care lătrau de cealaltă parte a gardului. Robert s-a uitat mai bine la piciorul rănit. Era fracturat şi supura, nu mai avea mult până la cangrenă. A doua zi urma să vină veterinarul ca să consulte câinii şi caii de tracţiune şi avea să-l roage să-l consulte şi pe lup.

Robert i-a lăsat un vas cu carne tocată şi o găleată cu apă. Apoi a ieşit din ţarc, a închis cu lacăt portiţa şi s-a dus la cortul său. Pe drum l-a oprit unul dintre tinerii medici. „Vă căutam, domnule inginer”. „Ce e?” a întrebat Robert. „Bărbatul a murit”, i-a zis tânărul.

— Încercaţi să luaţi legătura cu familia lui sau cu cineva care l-a cunoscut. Numele lui este Amaruq Mackenzie, ţine-l minte.

— Da, domnule, a zis medicul şi s-a îndepărtat.

Robert avea de gând să afle cine era bărbatul. Aveau acelaşi nume de familie, iar asta nu putea fi o simplă coincidenţă. Mai degrabă o chemare. Da, chemarea sângelui. Acum trebuia să se îngrijească de cadavrul lui Amaruq şi de lupul rănit. Erau noile sale responsabilităţi.

Când am ajuns, prietenii mei mă aşteptau deja ca să-l ducem pe King în casă. Prietena lui Chelo a plecat, iar noi patru l-am urcat până pe acoperiş. L-am întins pe jos. Am coborât în casă pentru a vedea unde era Colţ. L-am găsit moţăind sub masa din sufragerie. Părea să-şi fi ales locul

acela drept culcuş. S-a ridicat imediat ce m-a văzut. M-am dus încet spre el. M-a lăsat să mă apropii. Am întins mâna şi l-am mângâiat pe cap. M-a privit în ochi. Mi s-a făcut frică. Cu mare grijă, am luat lanţul şi i l-am prins de zgardă. Colţ nu şi-a luat ochii de la mine. M-am retras fără să-i întorc spatele şi am urcat două trepte. Văzându-mă că plec, Colţ s-a întins din nou sub masă.

L-am cărat pe King în camera lui Carlos. Recunoscător, ne lingea întruna mâinile. Arăta rău. Răţoiul l-a îmbrăţişat, iar Apiţă, fireşte, a scăpat câteva lacrimi.

Temându-se de Colţ, prietenii mei au plecat pe acoperiş. Le era frică ştiind că e un lup pursânge şi că-l lăsasem liber.

Oricât le-am repetat că îl legasem din nou, tot n-au îndrăznit să coboare la parter.

Am rămas singur cu Chelo. Ne-am întins de-o parte şi de alta a lui King. I-am zis care era diagnosticul veterinarului şi că propusese să fie sacrificat. „O să-l fac bine”, a zis Chelo. „O să vorbesc cu profesorii mei de cardiologie. îl punem pe picioare. O să vezi?

King a adormit între noi, în timp ce Chelo îl mângâia pe spate. A început să sforăie. Asta a făcut-o pe Chelo să râdă. Râdea la fiecare sforăit al lui King. Şi-a întins mâna peste el şi m-a mângâiat pe faţă. „Mă ierţi?” Am privit-o în ochi. „Mi-ai promis că n-o să umbli cu nimeni cât vei fi cu mine”, i-am reproşat eu. A continuat să mă mângâie. „Ştiu şi jur că-mi pare rău, dar când mă apucă depresia, simt că o altă persoană ia decizii pentru mine”. Am tăcut amândoi câteva clipe. „Vreau să fim împreună”, a zis, „promit să-ţi fiu fidelă pentru totdeauna”. Nu aveam cum s-o cred. Mai devreme sau mai târziu, promiscuitatea ei compulsivă avea să se impună. „Nu pot să am încredere în tine”, i-am zis. „Nu trebuie să ai acum, dar am să fac totul pentru a-ţi recâştiga încrederea” S-a târât în patru labe peste King şi m-a îmbrăţişat.

Am stat îmbrăţişaţi, fără să scoatem o vorbă, până s-a înnoptat. Nu ne-am sărutat, nu am făcut dragoste, nu ne-

am mângâiat. I-am mulţumit în gând că nu a încercat nimic din toate astea. King s-a oprit din sforăit. M-am speriat, am crezut că va muri. Mi-am apropiat urechea de pieptul lui ca să-i ascult inima. Bătea neregulat. Un bum-bum, urmat de un „juş” prelung. I-am zis lui Chelo. „Poate fi o aritmie”, a spus ea. King nu s-a trezit. Probabil că avusese parte de multe nopţi de veghe, temându-se de un atac iminent din partea lui Colţ. Spaima îi consumase forţele. Poate că începuse să-i fie frică din noaptea aceea în care fusese înjunghiat. O traumă insurmontabilă. Sau poate că pur şi simplu era un câine fricos. Acum, între noi doi, se simţea protejat şi a putut să se odihnească.

Chelo s-a dus la baie fără să aprindă lumina. Am auzit, prin întuneric, sunetul şuvoiului ei de urină şi un mic pârţ. Intimitate crescândă. S-a întors de la baie şi mi-a atras atenţia asupra riscului de a ne îmbolnăvi. „King şi-a făcut nevoile în baie. Trebuie să spălăm ca lumea, să dăm cu dezinfectant, dacă nu vrem să ne umplem de bacterii? vorbise la plural, „să spălăm”, „să dăm”, ca şi cum casa mea ar fi fost şi casa ei. Îşi închipuia că ne împăcaserăm, şi asta nu mi-a plăcut.

S-a aşezat pe marginea patului. „Pot rămâne să dorm cu tine?” „Nu”, i-am răspuns. S-a ridicat, m-a sărutat şi a rămas în picioare în faţa mea. „O să vrei să mă mai vezi?” Aş fi vrut să-i zic „Da, vreau să te văd, vreau să rămâi cu mine pentru totdeauna, să dormi aici, astăzi, mâine, lunea viitoare, pentru tot restul vieţii. Vreau să mai vorbeşti la plural, să spui «noi», să facem dragoste zile şi nopţi în şir fără să ne dăm jos din pat, să mă săruţi încontinuu, să mă strângi goală în braţe şi să nu te mai desprinzi de mine niciodată”, dar gelozia e un zid gros de piatră ce se înalţă între oamenii care se iubesc. Un zid care întunecă totul.

„Sună-mă dacă vrei să mă mai vezi”, mi-a zis. M-a sărutat pe buze şi a ieşit din cameră. Am auzit când a închis uşa casei. Am aprins lumina. King continua să doarmă. Am coborât să-i dau de mâncare lui Colţ. Iarăşi caca şi pipi în jurul mesei. Taifunul excrementelor.

I-am pus nişte boabe cu orez şi ouă crude. L-am eliberat din lanţ şi i-am dus mâncarea în curtea din spate, în speranţa că avea să mă urmeze. De acum încolo, acela avea să fie locul lui.

Colţ a simţit mirosul de mâncare şi a ieşit. Curtea îi oferea prea puţin spaţiu, dar în timp trebuia să înveţe să urce treptele scării în spirală ca să se poată bucura de vastitatea şi priveliştea de pe acoperiş. Am închis uşa în urma lui. Colţ s-a uitat o clipă la mine, apoi şi-a văzut de mâncare.

Am strâns toate excrementele şi am spălat cu apă şi săpun peste tot pe unde urinase. Apoi am dat cu dezinfectant. Chelo avea dreptate. Problema nu era doar duhoarea insuportabilă din casă, ci şi faptul că se umplea de microbi. A fost o minune că n-am făcut febră tifoidă sau dizenterie.

Am urcat în cameră. King se trezise. A încercat în zadar să se ridice. M-am aşezat lângă el şi l-am liniştit. L-am mângâiat şi el şi-a înălţat capul ca să-l scarpin sub bărbie. Acolo şi pe spinare erau locurile în care îi plăcea cel mai mult să-l scarpin. A adormit din nou. M-am temut că aceea avea să fie ultima lui noapte şi am dormit cu el în braţe.

Numele unei femei mă dă de gol
Mă doare o femeie în tot trupul
Trupul unei femei mă dă de gol
Mă doare un nume în tot trupul
Numele unei femei mă doare
Un trup mă dă de gol în tot trupul
Numele unui trup mă dă de gol
Mă doare trupul într-o femeie
Numele unei femei mă doare în tot trupul.
Un nume tinde să rămână nume
Un trup tinde să rămână trup
O femeie tinde să rămână femeie
Un nume tinde să rămână femeie
Un trup tinde să rămână femeie

O femeie tinde să rămână.

Numele unei femei mă dă de gol

Mă doare o femeie în tot trupul

Când moare un membru al tribului diola, din Senegal, este pus pe o targă purtată de patru bărbaţi. Bătrânul tribului – „asaba” – începe ritualul numit „kasab”, „interogatoriul morţilor”, şi îi pune mai multe întrebări:

— Te-a omorât cineva sau ceva?

— A fost o boală?

— Ai sfidat vreunul dintre spirite?

Mortul răspunde prin vibraţii percepute de mâinile celor care-l cară. Dacă targa se mişcă de sus în jos, înseamnă că răspunsul este „da”. Dacă se mişcă dintr-o parte într-alta, răspunsul este „nu”. O mişcare rapidă înseamnă că spune adevărul; una lentă că minte.

La sfârşitul ritualului, asaba pune cea mai grea întrebare pentru un mort: „Ai meritat să mori?” Bărbaţii care îl poartă pe targă aşteaptă răspunsul mortului. Dacă targa se clatină uşor, înseamnă că „da, am meritat să mor”. Dacă targa se scutură violent, înseamnă că el crede că a fost nedrept să moară. Furia nu-i dă pace şi vrea să se răzbune pe cei vii. Asaba încearcă să-l liniştească: „Ne dorim să pleci împăcat. Da, nu meritai să mori, dar moartea ta face loc unei vieţi noi?

Mortul se linişteşte. Îşi dă seama că nu ceilalţi sunt vinovaţi de moartea lui şi pleacă fără să le facă rău. Dar dacă mortul a fost ucis, nu poate părăsi împăcat lumea aceasta până când vinovatul nu este pedepsit. Asaba îl întreabă: „Cine te-a omorât?” Cadavrul balansează şi numele asasinului trece în antebraţele bărbaţilor care ţin targa, iar aceştia îl spun cu voce tare. Tot tribul se întoarce spre cel numit. Nu contează dacă se declară nevinovat. Mortul a transmis numele lui şi va trebui să fie pedepsit.

Cu privirea lui de gheaţă, mortul contemplă cum asasinul lui e biciuit şi alungat din trib. Se desparte de ai săi împăcat.

Trupuri

După trei zile, cadavrul lui Carlos ne-a fost înapoiat. îl tăiaseră în două, apoi l-au cusut la repezeală. Culmea cinismului, îi făcuseră autopsia de parcă n-ar fi fost evident că murise înecat.

Bunica, dintr-o femeie zâmbitoare şi glumeaţă, s-a transformat într-una taciturnă. Nu a mai fost niciodată aceeaşi. S-a

Învinovăţit că nu a avut grijă de Carlos, de parcă el ar fi fost încă un copil. S-a supărat pe mine că nu am plâns. Nu ştia că se poate plânge în mai multe feluri: încleştând pumnii, strângând din dinţi, suferind de insomnie.

King a resimţit şi el moartea fratelui meu. Şi-a manifestat doliul printr-o energie ieşită din comun. Urca şi cobora scara, intra şi ieşea din camera lui Carlos. Sărea pe oricine venea în vizită. A umplut de bale scaunele, pereţii, farfuriile, peste tot pe unde simţea mirosul lui Carlos. Nu a dormit în patul lui, ca de obicei, ci în garaj, cu ochii la portiţa de la stradă, aşteptându-l.

La priveghi a venit puţină lume. Câţiva prieteni apropiaţi şi rudele. Au fost mulţi care s-au temut că vor fi văzuţi ca având legături cu un „delincvent”. Le-a fost frică să nu fie urmăriţi de poliţie, că vor ajunge subiect de bârfă şi că cine ştie ce se va zvoni despre ei, aşa că au preferat să se ţină deoparte.

Zurita le-a sugerat lui Humberto, Antonio, Josue şi Felipe să plece din oraş pentru un timp. Ceilalţi băieţi cuminţi s-au refugiat în casele rudelor, în alte cartiere. Chiar dacă probabilitatea de a fi inculpaţi era destul de mică, totuşi existau mai mulţi oameni care fuseseră martori la asasinarea lui Carlos, aşa că nu era indicat să rămână în cartierul nostru. De fapt, lui Zurita îi convenea să scape de ei. Fusese demontată o mare reţea de distribuţie de stupefiante şi îi convenea să culeagă el toţi laurii în faţa familiei prezidenţiale.

Părintele Arturo s-a spălat pe mâini cât ai zice peşte. A stat de vorbă cu rudele mele şi cu bunica şi le-a zis cât de mult regretă nefericitul „accident” suferit de Carlos. I-a

dezvinovăţit pe băieţii cuminţi. A spus că ei nu făcuseră altceva decât să colaboreze cu poliţiştii, spunându-le unde se ascundeau „otrăvitorii" şi că, din nenorocire, capacul rezervorului se blocase şi Carlos nu a reuşit să iasă la timp, aşa cum reuşiseră complicii săi. Nu era de acord cu ce se întâmplase şi ne-a asigurat că nu ştia ce se petrecuse de fapt.

Minciuni. Cu cât se contrazicea mai tare şi dezvăluia tot mai multe detalii, cu atât era mai evident cât de implicat fusese. Tocmai de aceea, după o lună de la uciderea lui Carlos, superiorii săi ecleziastici l-au mutat de la biserica Espíritu Santo într-o micuţă parohie dintr-un cătun din Zacatecas. Aşadar, l-au pus la adăpost de orice bănuială şi s-au asigurat că nu va fi anchetat. Şi bineînţeles că părintele Arturo a avut grijă ca Humberto şi acoliţii lui să fie bine primiţi şi adăpostiţi în localităţi din Jalisco, acolo unde îşi păstrase influenţa asupra enoriaşilor.

Zurita a fost recompensat cu funcţia de director la biroul de investigaţii din cadrul Poliţiei Judiciare, o funcţie numai bună pentru a corupe mai mult şi mai uşor. Raza lui de acţiune s-a extins şi a putut să-i controleze şi să-i şantajeze mai bine pe hoţi, traficanţi, peşti, curve. Maşinăria nelegiuiţilor la dispoziţia sa. S-a arătat nemilos faţă de violatori, ucigaşi şi jefuitori. Aceştia provocau prea multe conflicte şi îi aduceau prea puţine beneficii. A pus să fie ucişi. După ce erau prinşi, erau duşi pe câmp şi li se trăgea un glonţ în cap. Apoi erau aruncaţi în canal. Aşa le închidea gura celor de bună-credinţă şi îşi justifica funcţia primită.

După înmormântarea lui Carlos, m-am întors la şcoală. Nu le-am spus nimic profesorilor mei. Ca să-mi motivez absenţele, am zis că bunica fusese grav bolnavă. Atât.

Ma trezeam dimineaţa devreme ca să iau autobuzul de pe linia Popo-Sur 73, care mă lăsa la colţul şcolii. Nu vorbeam nimic şi mă deranjau discuţiile din jurul meu. Trebuia ca toată lumea să ţină doliu după fratele meu.

Un singur cuvânt îmi răsuna în minte: răzbunare. În timpul orelor, închideam ochii şi îmi imaginam clipa în care fiecare dintre asasinii lui Carlos avea să fie pedepsit cu moartea. La cei paisprezece ani ai mei, cel mai mare vis al meu era să mă transform într-un asasin tăcut şi eficient.

După moartea lui Carlos, m-am dus de mai multe ori la rezervorul în care fusese asasinat. Proprietarii îl înlocuiseră cu unul nou şi îl lăsaseră într-un colţ. N-ar mai fi putut să bea, să se spele şi să gătească cu apa din rezervorul în care Carlos se înecase.

Am intrat în rezervorul gol. Am încercat să-mi imaginez ce simţise fratele meu. Nu din curiozitate. Aveam nevoie să înţeleg ce se întâmplase şi, într-un fel, să mă eliberez de tristeţe. În acea epocă, majoritatea rezervoarelor erau din azbest, căci încă nu se descoperise că azbestul e cancerigen. Erau cenuşii şi solide, şi când strigai în interiorul lor, îţi răspundea un ecou stins. Rezervorul de apă ca metaforă a sacului amniotic. Ţipase oare fratele meu Juan José, în muţenia lui de fetus, atunci când cordonul ombilical îl sufoca?

Am găsit paiul prin care fratele meu respirase înăuntrul rezervorului de apă. Era de fapt jumătate dintr-un pai şi măsura nouă centimetri. Era galben. Prin intermediul acelui tubuleţ, fratele meu s-a agăţat de viaţă. Prin el a respirat pentru ultima dată, înainte de a-l scuipa ca să caute aer cu fiecare muşchi din trupul său.

Nu puteam să-l păstrez. În acei nouă centimetri se afla prea multă suferinţă. Dar n-am putut nici să-l arunc la gunoi. În arheologia morţii sale, paiul acela concentra întregul univers al lui Carlos: proiecţiile de la cinematograf, LSD-ul şi morfina, ateismul, cărţile, Chelo, ura lui Humberto, părinţii mei, King, bunica, eu. L-am lăsat unde îl găsisem. Am lăsat ca vântul, ploaia sau vreo pisică să decidă soarta acelui pai.

Când părinţii mei au revenit din Europa, mă obişnuisem cât de cât cu moartea lui Carlos. Dar ei nu. Au aterizat direct în brutala absenţă a fiului lor cel mare.

Disperarea şi deznădejdea lor au redeşteptat haosul din mine. Am redevenit abulic, umblam tăcut ca o umbră prin casă, nu scoteam o vorbă în autobuzul care mă ducea la şcoală. Calendarul doliului meu a luat zilele de la zero. Durere şi furie din nou.

O simplă întâmplare m-a ajutat să mă scutur din acel hăţiş al morţii: un meci de baschet. Profesorul Aland organizase de-a lungul anului şcolar un turneu între echipele din fiecare clasă. Chiar înainte ca fratele meu să moară, echipa noastră din a VII-a B ajunsese în finală. De-a lungul turneului învinsesem toate celelalte echipe din clasele V-VIII, plus pe cele de liceu, dintr-a noua şi-a zecea. Am ajuns în finală cu cei dintr-a doişpea. Ei aveau optsprezece ani, noi paisprezece. Şi chiar dacă eu eram mai înalt decât oricare dintre jucătorii lor, ei erau mult mai puternici, mai rapizi şi mai experimentaţi decât mine.

La meciul din finală, după douăzeci de zile de la moartea lui Carlos, eram total deprimat şi fără chef de-a juca nici măcar un minut. Am cerut să fiu rezervă, după ce fusesem titular de-a lungul întregului turneu. Am intrat în repriza a doua, când lucrurile arătau foarte rău pentru noi: eram conduşi cu 46 la 18. Nu-mi dau seama cum s-a întâmplat, dar deznădejdea mea a funcţionat ca un propulsor şi am avut parte de cel mai bun meci din întreaga mea carieră sportivă. Am marcat 45 de puncte din 56, totalul reuşit de echipa mea în a doua repriză. Am marcat coşuri de la jumătatea terenului, cu spatele, ghemuit, slam-dunk, din alergare, cu panoul. Am câştigat campionatul cu 74 la 73 datorită unui coş pe care l-am reuşit din colţ, dintr-un unghi mort, cu două secunde înainte de fluierul final. Am fost ales cel mai bun jucător al turneului.

Bucuria triumfului a ţinut moartea departe de mine pentru câteva zile. Eram celebru în şcoală. Au scris în revista şcolii despre izbânda mea. Profesorii mă dădeau exemplu când vorbeau despre tărie de caracter şi despre puterea de-a lupta. Profesorul Aland mi-a zis că poate ar fi

cazul să caut o bursă ca jucător de elită la o universitate americană. Dar a fost un simplu miraj, încetul cu încetul, rugina tristeţii a ros armura triumfului, lăsându-mă din nou pradă zilelor sufocante ale unei vieţi din care fratele meu lipsea.

La fel ca şi cuştile şinşilelor sau porumbarul distrus al domnului Belmont, rezervorul de apă a fost abandonat pe acoperişul familiei Barrera ca leşul unei balene eşuate pe o plajă. Un recipient cenuşiu, gol, care s-a deteriorat odată cu trecerea timpului.

Rezervorul a sfârşit prin a deveni culcuşul pisicilor maidaneze. Într-o seară, trecând pe lângă el, am auzit scâncete dinăuntru. M-am apropiat şi o pisică m-a scuipat, ameninţătoare. Născuse şapte pui care se târau orbi în căutarea sânilor mamei lor. Viaţă în măruntaiele balenei cenuşii care îmi devorase fratele. Viaţă.

Zăcând în elicopter, Amaruq a văzut cerul prin hublou. Un cer albastru, transparent. Când era copil, maică-sa îi spusese că atunci când mor, oamenii buni şi drepţi urcă direct la cer. Bunicul său inuit îi zisese că morţii buni şi drepţi se duc în tundre îngheţate, pline cu reni, wapiti şi foci. Tatăl său îi spusese că morţii buni şi drepţi urcă în cer la un dumnezeu milostiv şi grijuliu. Celălalt bunic i-a zis că se duc să se întâlnească cu zeii mereu vii, care sunt pământul, apa, cerul, vântul. Tatăl său îi spusese că acel dumnezeu unic locuieşte în cer. Pentru bunicul său, cerul era inima zeilor.

În acele momente, Amaruq regreta că nu avea copii, că dacă ar fi avut, ar fi aflat care dintre cei doi avea dreptate şi care dintre zei era real. Copiilor săi nu le-ar fi spus nimic despre zei.

Eliberaţi de apăsarea credinţelor moştenite din generaţie în generaţie, copiii ar fi găsit zei noi, adevăraţii zei, zeii profunzi.

I s-a făcut somn de la legănarea uşoară a elicopterului. A închis ochii şi s-a lăsat în voia somnului. Noaptea rece şi coioţii îl ţinuseră treaz. A redeschis ochii.

S-a temut ca nu cumva acelea să fie ultimele lui minute de viaţă şi a vrut să nu le piardă.

Au aterizat. Amaruq nu mai vedea cerul. îi luaseră locul turnuri imense, utilaje şi pini. Au deschis uşa elicopterului. S-au apropiat câţiva oameni. Unul dintre ei şi-a apropiat faţa. Amaruq i-a simţit respiraţia mirosind a pastă de dinţi. I-a vorbit în engleză. Amaruq nu a reuşit să-l înţeleagă. Au adus o targă şi l-au pus pe ea. L-au transportat repede la un cort uriaş care ţinea loc de infirmerie şi l-au aşezat pe un pat.

L-au consultat nişte doctori tineri. Unul dintre ei i-a verificat pupilele cu o lanternă. Lumina i-a deranjat, dar medicul i-a ţinut pleoapele deschise. Un altul a luat un ac şi i-a înţepat vârful degetelor pentru a-i verifica reflexele. Al treilea l-a ascultat şi apoi i s-a pus o perfuzie. Cu toţii erau studenţi la medicină şi îşi făceau practica la acel spital ambulant. Au discutat între ei asupra diagnosticului. Amaruq îşi dorea să înceteze odată cu trăncăneala. îi părea rău că fusese adus acolo. E de preferat să mori la poalele munţilor. Îşi dorea o moarte în linişte. Dar acum trebuia să suporte flecăreala unor tineri care-i manevrau trupul inert şi insensibil. îl îngrozea gândul de a muri în locul acela întunecat şi urât, când afară strălucea soarele. Voia să moară pe zăpadă, aproape de pământ, nu pe un pat de spital. Le-a cerut în inuktitut să-l ducă înapoi de unde îl luaseră. Tinerii s-au întrebat unii pe alţii ce o fi vrut să zică şi niciunul dintre ei nu a înţeles.

După ce a îndurat o jumătate de oră de palpări, împunsături şi scotoceli, a sosit medicul-şef, însoţit de o asistentă. Le-a pus studenţilor câteva întrebări, a ascultat atent, iar apoi l-a consultat pe Amaruq cu delicateţe şi fără grabă. Amaruq s-a bucurat de liniştea neaşteptată.

Doctorul a cerut să i se aducă un scaun şi s-a aşezat lângă Amaruq. Prin semne, vorbind rar şi intercalând câte un cuvânt în inuktitut, învăţat de la un muncitor inuit, i-a explicat că avea coloana vertebrală ruptă, mai multe oase fracturate şi un plămân perforat şi că puteau să-l trimită

cu elicopterul la un spital din Whitehorse ca să fie operat. Amaruq a refuzat. Ştia că nu avea rost. Medicul i-a arătat o seringă şi a folosit cuvântul „adormit” în inuktitut pentru a-l întreba dacă vrea să fie sedat. Deşi se simţea foarte rău, Amaruq a ales să rămână treaz, să întâmpine moartea cât mai lucid posibil.

Se întreba plin de nelinişte ce se va întâmpla cu leşul său. Bunicul lui îi spusese că oamenii din trib înveleau cadavrul în blăni de ren şi îl lăsau cu faţa în sus pe păşunile îngheţate pentru ca spiritul său să poată privi cerul. Nu voia să fie îngropat într-un cimitir de oameni albi, băgat într-o cutie de lemn, la doi metri sub pământ. Spiritul său ar rămâne prizonier.

„Vreau afară”, a zis Amaruq în engleza lui stricată. Medicul i-a explicat prin semne că starea lui era gravă şi că dacă l-ar scoate afară, ar putea muri. Amaruq l-a rugat în inuktitut. Să-l ducă înapoi pe munte, să fie devorat de viu de coioţi, hrană corbilor, nu-i păsa, numai să îl scoată de-acolo, pentru că nu suporta să moară înconjurat de străini.

Medicul a înţeles ce-i cerea Amaruq. A ieşit împreună cu studenţii în faţa cortului. Le-a spus ce-şi dorea pacientul şi le-a zis că are de gând să-i îndeplinească dorinţa, dar că voia să ştie dacă vreunul dintre ei are ceva împotrivă. Cel mai tânăr dintre studenţi a zis că era imoral să nu acorzi îngrijiri unui om într-o asemenea stare. Un altul a vorbit despre lipsa de etică profesională şi a zis că obligaţia lor de medici era de a încerca să-i salveze viaţa, că trebuia dus de urgenţă la spitalul din Whitehorse, chiar dacă pacientul refuza să fie tratat. Medicul le-a atras atenţia că deja nu se mai putea face nimic, că asta era dorinţa pacientului şi că trebuia respectată. „La universitate ne-au învăţat altceva”, a zis studentul cel mai tânăr. „Iar viaţa o să te înveţe altceva”, i-a răspuns medicul.

Fără să fi căzut de acord, studenţii împreună cu medicul şi cu asistenta l-au pus pe Amaruq pe targă pentru a-l duce în pădure. Au străbătut şantierul sub privirile

curioase ale zecilor de muncitori. Au trecut printre şirurile de camioane care aşteptau să fie încărcate cu pământul excavat. Amaruq a auzit zgomot de motoare, voci. A simţit mirosul gazelor de eşapament, uleiului ars de la utilaje, transpiraţiei muncitorilor.

L-au dus pe malul unui râu din apropiere. Studenţii au lăsat cu grijă targa în faţa unui deal împădurit şi s-au întors la infirmerie. Asistenta şi medicul s-au aşezat pe nişte pietroaie. Amaruq a simţit adierea vântului pe faţă. A auzit apa lovind malurile, crengile pinilor clătinându-se în bătaia vântului, picăturile curgând dintr-o stalactită de gheaţă care se topea, corbi croncănind în depărtare, ciripit de păsărele. Pe coroana unui copac, o veveriţă roşie sărea din creangă în creagă. Sunetele acestei vieţi se ştergeau treptat pentru a face loc sunetelor din viaţa viitoare. Trebuia să rămână concentrat, nu voia să piardă nicio secundă din propria moarte. Îşi dorea să fie pregătit pentru momentul în care avea să simtă uşoarele tremurături care anunţă momentul final. Văzuse asta la animale. Stăteau nemişcate, cu ochii larg deschişi, apoi, brusc, începeau să tremure. Urma contracţia muşchilor, o răsuflare adâncă, urmată de o destindere treptată, până când dispărea şi ultima fărâmă de viaţă. Amaruq îşi dorea să simtă tremurul acela dinainte de final şi voia să poată alege la ce să se uite în timp ce murea.

S-a înserat. Temperatura a scăzut brusc. Medicul i-a comunicat lui Amaruq că se vedea obligat să-l ducă înapoi la infirmerie. Amaruq a dat din cap că nu. „Îmi pare rău”, i-a zis medicul în engleză, „dar nu mai putem sta aici”. Oricât de mult ar fi vrut să-i îndeplinească dorinţa lui Amaruq, medicul nu putea risca să fie acuzat de către studenţi de omor din culpă. Amaruq putea muri din cauza hipotermiei şi medicul ar fi putut fi acuzat de asta.

Asistenta s-a dus să-i caute pe studenţi şi după câteva minute a revenit împreună cu ei. L-au cărat pe Amaruq înapoi la infirmerie. Odată cu frigul nopţii, apa din băltoace îngheţase şi au fost nevoiţi să meargă cu grijă ca

să nu alunece. Camioanele continuau să stea la rând, cu motoarele pornite. Muncitorii intrau în schimbul de noapte. Oamenii erau într-o continuă vânzoleală. Amaruq se uita la ei cum treceau. Umbre în noapte, luminate spectral de reflectoarele din turnurile înalte. Şi din nou zgomote, mirosuri, voci.

Au ajuns la infirmerie şi l-au aşezat pe Amaruq pe un pat. De data aceasta nu mai era singur. Fuseseră aduşi doi muncitori, unul se afla în patul din faţa lui Amaruq, iar celălalt la patru paturi distanţă. Unul dintre ei îşi făcuse degetele ferfeniţă în timp ce repara motorul unei macarale. Celălalt căzuse pe spate dintr-un camion. Primul dintre ei n-a stat mult. Degetele amputate şi bandajul pătat cu sânge erau considerate de muncitori drept semnele hărniciei şi ale muncii grele. Celălalt leşinase, dar avea să-şi revină curând.

Medicii au aprins lămpile cu kerosen. Amaruq a văzut becul aprinzându-se. Lămpile Coleman, le zicea bunicul lui. Erau un lux în casa lor şi le aprindeau numai când veneau în vizită oameni importanţi: vânători sau negustori de blăni, precum tatăl său.

Uitându-se la bulbul incandescent, Amaruq şi-a amintit de nopţile din copilărie când se uita atent la maică-sa, la bunicul lui şi la adulţii care veneau în vizită. Brusc, a simţit cum i se ridică părul. „Moartea”, şi-a zis Amaruq. Un fior i-a coborât din creştet până la ceafă. A încercat să spună ceva, dar cuvintele i s-au înecat în gâtlej. A auzit sunete îndepărtate. Capul a început să-i cadă pe spate, într-o mişcare involuntară. Amaruq s-a forţat să nu-şi ia ochii de la lampa Coleman. Bunicul lui, tatăl lui, gara, lupii, păşunile, munţii, zăpada. Zeci de amintiri înghesuite în becul strălucitor. A horcăit scurt. A încercat să tragă aer, dar nu a mai avut suficientă putere. Medicul s-a apropiat grăbit. Prea târziu. Capul lui Amaruq se lăsa într-o parte, cu privirea fixată pe lampa de kerosen. Medicul s-a uitat lung la cadavrul lui Amaruq, apoi l-a acoperit cu o pătură. „Anunţă-l pe domnul inginer”, i-a zis unuia dintre studenţi.

Tânărul a plecat şi medicul s-a uitat la ceasul atârnat de unul dintre stâlpii cortului. A notat într-un carneţel: „Amaruq Mackenzie, cincisprezece martie, ora morţii: 19.18?

Conform relatărilor unor antropologi de la începutul secolului XX, indienii amahuaca, un trib care locuia în partea occidentală a junglei amazoniene, atunci când murea un copil din trib îi puneau resturile pământeşti în nişte oale mari şi le fierbeau până când carnea se desprindea de pe oase.

Mama copilului mort alegea oasele, le măcina şi le amesteca cu mălai, până obţinea o pastă amorfă. Apoi, plângând îndurerată, femeia mânca pasta aceea.

După ce mama îşi încheia ritualul, membrii tribului luau carnea şi o îngropau, în timp ce ea se retrăgea, suferind pentru că fiul sau fiica ei se întorsese în pântecele său.

Mame

Femeia merge pe stradă. Se opreşte. Se întoarce. Se duce înapoi. Se vede că e agitată. Nu ştie că o urmăresc de pe acoperiş. Pleacă şi revine din nou. Se îndreaptă spre casa mea. Se opreşte în faţa uşii. Apasă butonul soneriei. Se uită de-a lungul străzi, într-o parte şi într-alta. Întârzie să-i deschidă. De când a murit Carlos, familia mea face totul cu întârziere. Ca şi cum moartea ar fi dat înapoi cu şaptesprezece secunde ceasul interior al membrilor familiei mele. Şi ceasul meu e în urmă. Răspund cu întârziere la întrebări, mă trezesc, înghit, beau, urinez, gândesc cu întârziere. Şaptesprezece secunde întârziere faţă de ritmul timpului restului lumii.

Femeia aşteaptă nerăbdătoare. Ea mi-a salvat viaţa. A reacţionat cu rapiditate şi m-a dus la spital. Dacă n-ar fi fost ea, tot sângele mi s-ar fi scurs acolo, pe trotuar. Nu mă vede. Dacă şi-ar înălţa privirea, ar constata că mă uit la ea. îi deschide mama. Se uită una la cealaltă. În privirea mamei mele se ghicesc cele şaptesprezece secunde de întârziere. Femeia o întreabă pe mama dacă pot sta puţin

de vorbă. Mama se gândeşte şaptesprezece secunde, apoi dă din cap că da. Niciuna nu scoate o vorbă. Femeia i-a cerut mamei să stea de vorbă cu ea, dar acum tac amândouă. Amândouă, fiecare în felul ei, au rămas iară un copil. Văduvite de copii. Mama asasinului vizitând-o pe mama celui asasinat. Se înţeleg. Ştiu ce înseamnă să porţi un copil în pântece. Ele, dătătoarele de viaţă, păzitoarele vieţii, se uită una la cealaltă. Amândouă învelite în celofanul morţii. O barieră transparentă, dar de netrecut. Femeia îşi ia inima în dinţi şi spune: „Îmi pare foarte rău”. Deşi vorbeşte aproape în şoaptă, aud ce spune. Mama se uită la mama ucigaşului fiului ei şi nu ştie ce să spună. „Amândouă am pierdut un fiu”, spune mama asasinului, „pentru că pentru mine fiul meu e ca şi mort? Mama o priveşte, se vede că nu se aştepta la asta. Înghite în sec. E gata să izbucnească în plâns. Strânge pumnii ca să nu plângă. Femeia continuă: „Nu-mi pot ierta ce i-a făcut fiul meu lui Carlos. Umblu cu moartea-n suflet? Mama nu poate scoate un cuvânt. De ceva timp, cuvintele i s-au amestecat în stomac. S-au încâlcit acolo, înăuntrul ei. Mă uit la ele de pe acoperiş. Până la urmă, mama reuşeşte să îngaime câteva cuvinte: „De ce a făcut asta?” o întreabă pe mama ucigaşului, de parcă ea ar şti de ce, şi totuşi femeia îi răspunde: „A făcut-o pentru că e bolnav de dumnezeu? Cuvintele ei mă tulbură. A descris cu exactitate cum e fiul ei. Un bolnav de dumnezeu.

Femeia ştie că fiul ei se poartă aşa din ură faţă de ea. Ştie că ura a luat naştere în el din momentul în care individul ăla s-a culcat cu ea pe plaja din Acapulco. Bastardul, fiul ilegitim al unei femei nestatornice, trăind în promiscuitate, copilul singuratic crescut de un bunic exaltat care nu şi-a iertat niciodată fiica. Bolnav de dumnezeu. Mama o priveşte pe femeia din faţa ei şi, fără să spună un cuvânt, face un pas în faţă şi o îmbrăţişează. Mama plânge. Spatele ei e scuturat de suspine. Plânge şi femeia. Se îmbrăţişează cu putere. Sunt unicul martor al solidarităţii lor. Care dintre ele suferă mai mult? Trebuie

să fi fost cu adevărat insuportabilă durerea pentru ca mama ucigaşului să îndrăznească să stea de vorbă faţă în faţă cu mama celui pe care fiul ei îl asasinase. Nu venise să-i justifice gestul, nici să ceară iertare în numele lui. Venise să-şi împărtăşească durerea, să o îmbrăţişeze pe mama care-şi pierduse fiul din vina copilului ei. Femeile se desprind din îmbrăţişare. Îşi şterg lacrimile. Femeia face un pas în spate şi îşi ia rămas-bun. Nu se mai ating. Tot ce aveau de spus fusese spus prin acea lungă îmbrăţişare. Mama o urmăreşte cum se îndepărtează.

Trei ani mai târziu, mama avea să moară împreună cu tata într-un accident de maşină. După câteva luni, mama ucigaşului trecea o funie peste o grindă din casă. O lega cu un nod. Apoi urca pe un scaun şi îşi petrecea funia în jurul gâtului. Trăgea adânc aer în piept şi lovea scaunul cu piciorul ca să rămână suspendată. După atâta vreme, duşmanul meu se întorcea în Retorno ca s-o vegheze. Bolnavul de dumnezeu. Duşmanul meu. Ocazia de a mă răzbuna.

Soneria a sunat la şase dimineaţa. M-am trezit cu King continuând să sforăie în braţele mele. La o asemenea oră, bănuiam că nu putea fi altcineva decât Avilés. Nu m-am înşelat. Imediat ce i-am deschis, a zâmbit. „Ai luat micul dejun?” Normal că încă nu mâncasem. Numai un maniac ca el putea să creadă că există oameni care mănâncă la ora şase într-o dimineaţă de sâmbătă. „Nu”, i-am răspuns. „Îţi place să pescuieşti?” Am dat din cap că da, fără să ştiu de ce întreba. „Dacă-i pe-aşa, atunci am să te duc să-ţi pescuieşti micul dejun”, a zis. Ideea de a mânca peşte atât de devreme nu mă atrăgea prea tare, dar el era atât de entuziast, încât am acceptat.

Ne-am urcat în Maverickul lui şi am luat-o înspre Toluca. Am mers la La Marquesa, un parc natural aproape de Ciudad de México, totul numai pădure şi pârâiaşe. În zona aceea ningea frecvent, şi când eram copii, părinţii mei ne duceau să ne jucăm în zăpadă. De data aceasta am văzut cum un grup de pescari sportivi de origine franceză –

provenind dintr-un sat numit Barcelonnette – aruncau în apă păstrăvi curcubeu ca să aibă ce pescui în fiecare duminică.

Conduşi de un bărbat pe nume Dormeaud, cărau mii de peştişori în saci de plastic uriaşi oxigenaţi cu aparate de acvariu conectate la bricheta maşinii. Ne-am dus la ei când au început să arunce peştişorii în apă. Imediat ce se vedeau scăpaţi din sacii de plastic, micuţii păstrăvi înotau înspre zonele ascunse ale malurilor şi rămâneau în contra curentului. Prădători prin excelenţă, aşteptau în ascunzişul lor ca prada să vină pe apă în jos. În mai puţin de zece secunde, peştişorii ascultau deja de instinctele lor de prădători

Am crezut că Avilés se va aşeza pe marginea unui pârâu şi-şi va scoate undiţa şi cârligele ca să dea la păstrăv, dar ne-am dus la o cabană de lemn de la marginea drumului care afişa următorul anunţ: „Pescuiri chiar voi păstrăvul pe care noi vi-l gătim? Am coborât din maşină şi am fost întâmpinaţi de două femei. Probabil că Avilds era un obişnuit de-al casei, pentru că femeile l-au salutat bucuroase.

M-am gândit că femeile aveau să ne conducă la vreunul dintre pâraie ca să pescuim păstrăv, dar ele ne-a dus la o baltă micuţă cu apă mâloasă. Cinci undiţe de bambus cu cârlig şi plumbi zăceau sprijinite de un gard de scânduri. „Alege-o pe care vrei”, a zis Avilés. Am luat amândoi câte-o undiţă. Şi-a întins braţele şi a inspirat adânc. „Dac-ai şti cât de bine mă simt în mijlocul naturii”, a zis. În mijlocul naturii? Autostrada era la mai puţin de cincizeci de metri de noi. Tiruri, camioane, maşini treceau cu nouăzeci de kilometri la oră. Pentru tata, a te bucura de natură însemna să te duci în locuri neumblate, până unde maşina nu mai putea înainta, iar de-acolo să mai mergi câţiva kilometri până la pădurile de pe versanţii muntelui. Avilés părea mulţumit să se afle la cincisprezece minute de oraş.

Una dintre femei ne-a adus miez de pâine drept

momeală. L-am înmuiat pentru a-l prinde în cârlig, apoi am lansat undiţa în balta plină de păstrăvi îngrăşaţi cu mâncare pentru pui. La a treia aruncare, am scos un păstrăv imens, de un kilogram şi jumătate. Avilés a scos unul mai mic. „Tigăiţă”, l-a numit el, pentru că era exact de dimensiunea unei tigăi. Femeile i-au cântărit şi ne-au întrebat cum îi vrem, la cuptor în folie, la tigaie, pane sau la grătar. Avilés a vrut în folie, iar eu la grătar.

Ne-am aşezat afară, la o masă cu vedere spre Laguna de Salazar, înconjurată de culmi împădurite. Avilés m-a întrebat de Colţ. I-am spus că îi scosesem botniţa şi că-l eliberasem din lanţ. „N-a sărit la tine?” a întrebat, nevenindu-i să creadă. „Nu”, i-am răspuns. „Bravo, nu credeam c-o să-l poţi ţine sub control. L-ai dominat?

Ni s-au adus păstrăvii. Al meu fusese prăjit cu lemn de pin, carnea lui roz se impregnase cu aroma lemnului. Pe cel al lui Avilés îi înveliseră în folie de aluminiu, cu morcovi, ceapă şi chili şi-l gătiseră la aburi. Păstrăvul meu mirosea mult mai bine şi chiar a fost un mic dejun delicios.

O fetiţă a venit la masa noastră ca să ne vândă raci – micii crustacei specifici zonei – în pahare de plastic. Când eram mici, eu şi Carlos am prins câţiva raci şi i-am pus într-un vas cu apă luată chiar din pârâul în care-i prinsesem. Apa cu clor de la robinet le era fatală, aşa că atunci când era cazul să le schimbăm apa, umpleam vasul cu apă de ploaie. Când se speriau, racii ţâşneau în spate, ajutându-se de coadă. S-au reprodus repede şi am ajuns să avem peste două sute. Într-o zi, când am ieşit la iarbă verde cu părinţii mei, le-am dat drumul tuturor racilor, în acelaşi pârâu în care-i prinsesem.

Avilés a cumpărat două pahare cu raci, dintre care unul mi l-a dat mie. „Cum merg lucrurile?” m-a întrebat. „Merg”, i-am răspuns. „În sus sau în jos?” N-am ştiut ce să-i răspund. Mai jos de-atât nu se putea, dar nici n-aveam senzaţia că ar începe să-mi meargă mai bine. Viaţa mea era prea înceţoşată ca să-mi pot da seama.

Racii aveau prea multă lămâie, dar lui Avilés nu

părea să-i pese. I-a devorat pe toţi, până la ultimul. „Şi cu prietena ta cum îţi merge?” m-a întrebat. Niciodată nu mă gândisem la Chelo ca la „prietena” mea. În anii ’70, încă se mai cerea prietenia unei fete. Până nu o întrebai: „Vrei să fii prietena mea?”, relaţia nu era oficială. Poate că asta-mi lipsea în relaţia mea cu Chelo. „Nu merge”, i-am răspuns. „De ce?”, a vrut el să ştie. Era cazul să-i spun despre promiscuitatea „prietenei” mele? Despre indivizii cu care se culcase? Despre depresiile ei? Da, da, trebuia să-i spun. „Pentru că a umblat cu alţii”, i-am zis. Avilés s-a uitat la mine, surprins. „Ce vrei să spui? Că a ieşit cu ei? S-au sărutat?” Am amânat răspunsul. Simplul fapt că mi-am formulat în minte „şi-a tras-o cu alţii” mi-a provocat o greaţă cumplită. Voma neagră urcându-mi în gâtlej. „S-a culcat cu ei”, i-am zis. Probabil că Avilés a văzut cât de mult suferean, pentru că m-a strâns de braţ. „Of, of, of, băiete”, a zis.

Am tăcut amândoi o vreme. „Ţi-a spus ea sau ai aflat de la alţii?” m-a întrebat. „Mi-a mărturisit ea? „Măcar a avut curajul să-ţi spună. Şi şi-a cerut iertare?” Am făcut semn că da. „Şi crezi că a fost sinceră?” N-am ştiut ce să-i răspund. „Uite, important nu e dacă-ţi spune sau nu adevărul, ci dacă tu vrei s-o crezi sau nu”.

Ne-am întors în oraş. Pe drum, Avilés s-a oprit să cumpere o piele de oaie tăbăcită, de genul celor care sunt puse pe fotolii sau pe jos, ca un covoraş. A urcat din nou în maşină şi mi-a dat pielea. „Ţi-o fac cadou, pentru ca lupul tău să aibă piele de oaie”, a zis, râzând de ceea ce credea că era încă una dintre glumele lui bune. Apoi a deschis torpedoul şi a scos o casetă. „Şi încă un cadou”, a zis. A băgat-o în casetofonul maşinii. Conţinea înregistrări cu lupi cenuşii. Urlete, lătraturi, mârâituri. O cumpărase de la unul dintre bufonii circului, un tip căruia îi plăcea să înregistreze sunete din natură. Avilés m-a sfătuit să pun caseta ca s-o asculte Colţ, să văd cum va reacţiona.

Am ajuns acasă. I-am mulţumit pentru mâncare şi pentru cadouri. Înainte să cobor din maşină, Avilés mi-a

zis: „Eşti mult mai puternic decât crezi” şi a zâmbit. „Ne vedem poimâine?

A plecat. Am adus casetofonul la parter, l-am pus pe masa din bucătărie şi am deschis fereastra care dădea în patio. Colţ stătea lungit sub chiuvetă. Imediat ce s-au auzit urletele unui lup singuratic, s-a ridicat. Era pentru prima dată când auzea urletele unuia de-al lui. Şi-a lăsat capul într-o parte şi a început să mârâie, surprins.

Am oprit caseta şi Colţ a rămas cu privirea în direcţia ferestrei. Am derulat puţin. Acum se auzeau mai mulţi lupi urlând.

Colţ a început şi el să urle. În sfârşit, primea răspuns din partea unei haite de lupi.

Am lăsat caseta să meargă o jumătate de oră. Colţ reacţiona diferit la fiecare sunet. Până atunci, niciodată nu-mi dădusem seama cât de expresivă îi era faţa. Avilés spusese „lupul tău”. Niciodată nu-l considerasem al meu, ci mă gândisem la el mai degrabă ca la un oaspete inoportun venit să-mi distrugă casă, dar care va pleca la un moment dat. Pentru prima dată mi-am dat seama de relaţia dintre noi. Era lupul meu, aşa cum King era câinele meu. Colţ depindea de mine. Spre deosebire de King, el nu oferea necondiţionat afecţiune şi loialitate. Dar reprezenta din plin acea parte a naturii care nu va putea fi domesticită niciodată. King era un prieten de nădejde, pe când Colţ mă înfrunta. Şi dacă exista ceva care putea să mă scoată din marasmul vieţii mele, atunci era lupul ăsta nebun, fără îndoială.

Am oprit casetofonul. Am urcat în camera părinţilor mei, am pus mâna pe telefon şi am sunat-o pe Chelo.

Robert era convins că Amaruq făcea parte din neamul său. A sunat prin staţie la birourile din Whitehorse şi a rugat-o pe secretară să ia legătura cu rude de-ale lui şi să-i întrebe dacă ştiau cine este Amaruq sau auziseră vorbindu-se despre el. „Dacă rudele mele nu-l ştiu, sunaţi la fiecare Mackenzie din cartea de telefon”.

Medicii l-au presat să ia cât mai repede o decizie în

privinţa resturilor pământeşti ale lui Amaruq. Nu mai putea fi ţinut în magazia de scule, învelit într-o pătură – nu aveau saci speciali pentru cadavre. Temperaturile scăzute amânaseră descompunerea, dar vremea începea să se încălzească şi o singură zi călduroasă ar fi făcut ca trupul lui Amaruq să intre în putrefacţie. Dacă nu se găsea nicio rudă care să se ocupe de înmormântare, atunci cel mai bine era să fie trimis cât mai repede la groapa comună.

Robert le-a zis că mai are nevoie de timp. Nu voia ca Amaruq să fie îngropat fără ca familia lui să-şi poată lua rămas-bun de la el. Medicii i-au dat patruzeci şi opt de ore. Dacă în acest răstimp nimeni nu revendica leşul, avea să fie trimis la Cooper pentru a fi îngropat.

Robert i-a cerut veterinarului să-l aştepte, indiferent de cât de târziu avea să ajungă. Doctorul veterinar venea pe şantier din două în două săptămâni şi Robert nu voia ca acesta să plece fără să-l consulte pe lupul jigărit care nu se putea ridica în picioare nici acum.

A plecat cu elicopterul pentru a survola munţii. Cu fiecare zbor era tot mai convins că oleoductul trebuia să treacă pe la poalele munţilor. Argumentele celor care se opuneau acestei idei ţineau de probabilitatea avalanşelor sau prăbuşirilor care ar rupe conducta, provocând scurgeri de petrol sau incendii masive. Pierderile puteau fi uriaşe. Pentru a rezolva problema, Robert avea de gând să înalţe ziduri de protecţie pe versanţi şi proiectase un sistem de valve cu închidere automată. Opozanţii au spus că asta ar creşte costurile. Robert le-a atras atenţia că ruta iniţială era cu şaizeci de kilometri mai lungă, aşadar mai scumpă. Urma ca membrii consiliului de administraţie şi directorul general să cântărească atenţi fiecare propunere. O decizie avea să fie luată în curând şi Robert trebuia să se grăbească pentru a-şi prezenta propunerea.

Îi plăcea meseria lui. Peste doi ani, oleoductul va ajunge în Vancouver şi va acoperi nevoile energetice din sudul Canadei. Nu era pentru prima dată când participa la construcţia unei conducte, aşa că ştia cât de importantă

era munca lor pentru viaţa de zi cu zi a locuitorilor din sate şi oraşe. Fiecare casă cu încălzire centrală, fiecare bucătărie, fiecare maşină funcţiona datorită efortului a sute de muncitori şi ingineri. Aceasta era cea mai adâncă mulţumire a fiecăruia dintre cei de pe şantier. Dar pe Robert îl costa scump. Îşi vedea familia extrem de rar.

Nu fusese de faţă când copiii lui scoseseră primele cuvinte, când făcuseră primii paşi, când luaseră premii la şcoală. Soţia lui se săturase să-i crească singură, să-i ducă la medic, să se trezească devreme ca să le pregătească micul dejun, să-i dojenească atunci când se certau între ei, să-i culce, iar apoi, moartă de oboseală, să facă restul treburilor din casă: să spele, să gătească, să calce. Ea şi prietenele ei îşi ziceau „văduvele oleoductului”.

În acelaşi timp, Robert simţea că obosise. Munca lui presupunea un du-te-vino neîncetat, în cele mai vitrege condiţii: zăpadă, frig, pneumonie, umezeală, ţânţari, diaree, ploaie, dizenterie, febră, paraziţi. De multe ori se întorcea de pe teren după ce se lăsase noaptea, ud până la piele şi bocnă de frig, şi nu mai avea timp să facă baie, sau măcar să-şi şteargă trupul cu un prosop înmuiat în apă fierbinte. Se dezbrăca şi, tremurând ca varga, se ducea la culcare, pentru că a doua zi trebuia să înceapă munca la cinci dimineaţa.

Imediat ce s-a întors din expediţia în munţi, Robert s-a dus direct la medicul veterinar. I-a zis despre lup şi cum îl găsiseră. Veterinarul a fost impresionat de poveste. Trăise ani buni în mijlocul băştinaşilor din nordul canadian, dar niciodată nu auzise ca vreunul să fi prins un lup viu şi să-l fi urcat pe culmile munţilor.

Doctorul l-a consultat pe Nujuaqtutuq. Prezenta toate semnele unei anemii puternice cauzate de subnutriţie. Nemişcarea îi atrofiase întregul sistem motric. Piciorul drept din spate avea o fractură care nu se sudase, tendoanele secţionate şi un început de cangrenă.

Robert l-a întrebat ce se putea face. Veterinarul s-a uitat la lupul jigărit, întins inert pe jos, la coada lui

năpârlită, la coastele care-i ieşeau prin piele. „Trebuie sacrificat”, i-a răspuns hotărât, „nu are nicio şansă să supravieţuiască” Robert a dat din cap că nu. „Asta nu e o opţiune”, a zis. „Ce altceva se mai poate face?” Veterinarul l-a sfătuit să-l hrănească şi să-l hidrateze intravenos.

Să i se dea o pastă din carne tocată, lapte şi ouă. Ţesutul necrozat trebuia extirpat, iar piciorul prins cu aţele în speranţa că fractura se va suda până la urmă. Era important să fie ţinut departe de câini. La cât de slăbit era, cea mai mică infecţie îi putea fi fatală. Doctorul a precizat că până şi aşa, cu toate îngrijirile, el era sigur că lupul avea să moară curând. Robert ştia că va rezista. Nu avea nici cea mai mică îndoială.

Câinii din rasa boxer au apărut din încrucişarea a doua rase azi dispărute: bullenbeisser, care înseamnă „muşcător de tauri”, şi vechiul bulldog englez, care se traduce prin „câine taur”, folosit la dirijarea bovinelor în abatoare şi ferme.

Amândouă rasele au fost folosite şi la vânătoare. Bullenbeisserul era capabil să învingă lupi în lupte pe viaţă şi pe moarte. Bulldogul englez avea nişte fălci atât de puternice, încât era în stare să prindă un mistreţ cu o greutate de trei ori mai mare decât a lui şi să-l ţină pe loc până când ajungeau vânătorii şi-l ucideau.

Câinii bullenbeisser erau mari şi puternici, asemănători dogilor argentinieni. Aveau părul cafeniu tigrat şi se trăgeau din rasa mastifâlor folosiţi în războaie de legiunile romane. Vechiul bulldog englez era diferit de bulldogii din prezent. Era mai înalt, mai agil şi mai puternic, nu ca potăile fălcoase din ziua de azi care gâfâie la cel mai mic efort.

Boxerii au apărut în Germania la sfârşitul secolului al XIX-lea. Creatorii lor au fost Friederich Robert, Rudolph Hoepner şi Elard König. Urmăreau să creeze un câine de pază de talie medie, cu corp musculos şi armonios, un animal loial şi afectuos. În încrucişările succesive, au dat întâietate exemplarelor docile şi blânde, respingându-le pe

cele agresive şi neascultătoare. Boxerul s-a impus rapid, fiind considerat bun pentru familie, prietenos cu copiii, având un caracter liniştit şi jucăuş, dar fiind dispus să-şi apere stăpânii.

Bullenbeisserul şi vechiul bulldog englez, două rase agresive şi greu de dominat, au dispărut la începutul secolului XX.

Creatorii de rase, în dorinţa lor de a crea câini supuşi şi ascultători, i-au încrucişat de atâtea ori, încât cele două rase au dispărut până la urmă. În prezent mai pot fi văzuţi numai în câteva fotografii de epocă şi în desene.

Reîntâlniri

Humberto, stai ascuns în casa ta, singur cu ura ta şi cu grozăviile tale. Nu ieşi în stradă, stafiile te ţin închis în casă. Contempli captivat bârna de care s-a spânzurat maică-ta. Scrisoarea ei te-a distrus, vina te roade pe dinăuntru, te prăbuşeşti încetul cu încetul intoxicat de înflăcărarea ta religioasă. Se vede că ţi-e frică. A fost suficient să te văd câteva secunde, de la depărtare, ca să-mi dau seama. Eşti pierdut. Şi te temi, Humberto, te temi.

Dumnezeul tău se sufocă. Tu şi toţi cei care măcelăriţi în numele lui îi luaţi aerul. Nu mai are aer. Dă din mâini, cască gura în disperare. Acum, când ai nevoie de el, nu-ţi răspunde. E un dumnezeu slab şi ofilit. Hai, apelează la relicva asta plăpândă pe care-o numeşti dumnezeu. Hai să vedem dacă e adevărat că rugăciunile au efect, dacă te vor apăra de cadavrul umflat al mamei tale.

Humberto, pământul se învârte şi mişcarea asta face să crape scoarţa timpului. Trecutul se înalţă din adâncuri şi, ca o şopârlă mare şi veninoasă, muşcă din prezent. Credeai că trecutul e îngropat pentru totdeauna în cimitirul lucrurilor trecute? Nu, tâmpitule, trecutul se întoarce când nici nu te aştepţi, iar al tău împrăştie în jur sânge şi moarte. Cadavrul pe care-l priveghezi de unul singur, în casa ta, femeia asta moartă pe care tu ai dispreţuit-o, această faţă învineţită e trecutul care te

ajunge din urmă. Sau credeai că acuzele tale lapidare nu vor avea efect asupra mamei tale? Credeai că ea va suporta la nesfârşit diatribele tale morale? Ura ta a omorât-o, idiotule.

O să vedem acum care dintre noi doi e mai puternic. Eu vin din subteranele durerii. Tu abia cobori în ele. O să vezi ce înseamnă să zaci în mlaştinile morţii. Acolo te voi zdrobi, Humberto. Acolo, în subterane, o să ne luptăm pe viaţă şi pe moarte, şi-am să te zdrobesc. Am să vă zdrobesc, pe tine şi pe dumnezeul tău. Am să vă zdrobesc.

Chelo a răspuns la telefon, dar nu am apucat să vorbim despre noi. Imediat a început să-mi spună că studiase cu atenţie diagnosticul lui King şi că s-a interesat la profesorii ei care ar fi cel mai bun tratament de urmat. Mi-a zis că asemenea multor câini de rasă ce provin din încrucişări controlate, şi boxerii au defecte genetice, printre ele aflându-se o cardiopatie, cunoscută drept „cardiomiopatia boxerului”, boală care poate provoca sincope, aritmii, tahicardii, congestie cardiacă, ba chiar şi stop cardiac, iar boala se poate agrava atunci când câinele este supus unor puternice tensiuni emoţionale. „Această tensiune”, a zis Chelo, „face ca arterele să se contracte, diminuând fluxul sanguin din inimă, iar adrenalina accelerează bătăile inimii. O combinaţie între toţi aceşti factori a dus la criza cardiacă a lui King”.

A pus diagnosticul ca un profesionist. M-a asigurat că starea de sănătate a lui King se va îmbunătăţi mult cu ajutorul unei medicaţii adecvate. A închis telefonul înainte ca eu să apuc să mai spun ceva şi după cincisprezece minute a ajuns la mine, aducând injecţii cu cortizon şi pastile de propranolol şi amiodaronă. A zis că e bine că l-am scos pe Colţ în patio, că nu l-am mai lăsat la parter. „Ca să se facă bine, King nu trebuie să mai simtă nicio presiune emoţională”, a zis.

Am urcat în camera lui Carlos ca să vedem cum se mai simţea King. L-am găsit întins pe pat. A dat din coadă când ne-a văzut, dar nu a reuşit să se ridice în picioare.

Chelo mi-a zis să-l imobilizez. I-a făcut o injecţie cu cortizon în şold. Apoi i-a băgat în gură o pastilă de propranolol şi una de amiodaronă, după care i-a ţinut botul închis cu ambele mâini, obligându-l să înghită. Cortizonul avea rolul de a dezinflama arterele pentru regularizarea fluxului sanguin. Propranololul – beta-blocant – urma să diminueze secreţia de adrenalină, iar amiodarona trebuia să regleze bătăile inimii.

Chelo a scris pe o foaie doza pentru fiecare medicament şi mi-a dat-o. „Trebuie să-i dai o jumătate de pastilă de propranolol de trei ori pe zi şi două de amiodaronă, una dimineaţa şi alta seara. Iar eu am să vin în fiecare zi ca să-i fac injecţia cu cortizon”, a zis. Şi-a trecut palma peste spinarea lui King. „N-o să moară, îţi promit?

Am stat tăcuţi amândoi. A întins mâna ca să mă mângâie, dar eu m-am ferit. A zâmbit cu tristeţe. „Te iubesc, Juan Guillermo”, a zis. N-am scos un cuvânt. King gâfâia lângă noi. Treisprezece ani de viaţă împreună. Câinele meu. M-am întors spre Chelo. Filtrată prin perdele, lumina după-amiezii îi scălda faţa. Ochii ei s-au făcut şi mai verzi. Îmi doream să-i spun atât de multe, să o fac să simtă atât de multe, simţeam atâta ciudă şi atâta iubire, atâta confuzie şi atâta incertitudine, dar n-am reuşit altceva decât să-i pun cea mai stupidă întrebare din lume: „Vrei să fii prietena mea?” A zâmbit. „Îmi ceri prietenia?” A dat din cap că da. A izbucnit în râs. „Frate, dar ce siropos sună asta”, mi-a zis. N-am ştiut dacă să râd şi eu sau nu. Propunerea mea era cât se poate de adecvată şi de ridicolă în acelaşi timp. „Da, da, vreau să fiu prietena ta”, a murmurat Chelo. S-a apropiat de mine şi m-a luat de mână. „Nimeni nu mi-a mai cerut aşa ceva până acum”, a zis, „şi credeam c-am să-l trimit la plimbare pe primul care-mi va spune asta. Dar acum, gândindu-mă mai bine, cred că e cea mai frumoasă întrebare din viaţa mea”. I-a trecut ceva prin minte, pentru că i s-a schimbat expresia feţei. A rămas gânditoare, cu privirea pierdută, apoi şi-a ridicat ochii spre

mine. „Dar tu, vrei să fii prietenul meu?” m-a întrebat. „Da”, i-am răspuns. „Asta înseamnă că mă ierţi?” Nu, n-am s-o iert niciodată. Chiar dacă vom fi împreună toată viaţa, urmele durerii mă vor îndepărta de ea. Era de parcă armata inamică mi-ar fi invadat ţara şi ar fi devastat-o, lăsând în urmă ruine şi prăpăd. Dar, aşa cum era ea, era ţara mea. Nu, n-o puteam ierta. Însă nici să n-o mai iubesc nu puteam. Viaţa mea ar fi fost mult mai dureroasă fără ea decât cu ea, aşa că aveam de gând să târăsc după mine spectrul promiscuităţii ei. „Nu, nu te iert”, i-am zis. Chelo a tăcut câteva momente. „Îţi jur că n-o să-ţi mai fac rău niciodată”, mi-a promis.

A rămas la mine toată după-amiaza şi m-a ajutat să fac curat prin casă. S-a dezbrăcat complet şi şi-a pus o pereche de papuci ca să nu se taie din nou în talpă. Eu nu m-am dezbrăcat. Mai aveam nevoie de timp pentru a recupera intimitatea pe care o pierduserăm.

M-am uitat la ea în timp ce mătura. Fredona o piesă, concentrată la ce făcea. Slăbise. Cât o chinuise depresia, mâncase puţin. I se vedeau coastele, iar fesele pierduseră ceva din rotunjimea lor. Dar era foarte frumoasă.

„Vreau ceşcuţa”, mi-a zis şi şi-a petrecut braţele pe după gâtul meu. Îmi venea s-o sărut, s-o mângâi, să n-o mai las să plece niciodată. Îmi venea s-o lovesc, s-o îmbrâncesc, s-o scot în şuturi din casă. Am făcut dragoste. Am pus-o pe masa din sufragerie şi am pătruns-o fără să mă dezbrac. M-a strâns tare în braţe când a terminat. Eu n-am reuşit să termin. Gelozia îmi mânca sufletul şi trupul meu nu răspundea, pur şi simplu.

Seara, Chelo s-a pregătit de plecare. În timp ce-şi închidea nasturii bluzei, s-a întors spre mine. „Pot să te întreb ceva?” Am făcut semn că da. „Ce s-a întâmplat cu toţi banii adunaţi de Carlos?” „Ce bani?” am întrebat-o. „Banii câştigaţi cu şinşilele şi cu marfa”, a zis, subliniind „marfa”, aşa cum îi plăcea lui Carlos să spună. „Cred că i-a cheltuit”, i-am zis. Ea a scuturat din cap. „Nu, nu i-a cheltuit. Cu câteva săptămâni înainte să-l omoare, mi-a

arătat nişte extrase de conturi. Avea bani puşi deoparte la mai multe bănci, ca în cazul în care avea să fie prins, să nu piardă tot”. Habar n-aveam despre ce vorbea. Chelo a pomenit nişte sume care mi s-au părut exagerate, dar apoi am făcut un calcul rapid cu cât câştiga fratele meu din cele două afaceri. Şi da, sumele erau cam aceleaşi. Era vorba de foarte mulţi bani.

M-a întrebat dacă fuseseră recuperaţi de către părinţii mei. „Nu cred”, i-am zis, „ei nici măcar nu ştiau cu ce se ocupa Carlos? A insistat că ar trebui să încasez eu banii aceia, să nu-i las băncilor.

Am început să scotocim prin camera fratelui meu în căutarea extraselor de conturi. King părea să fie deranjat că nu putea dormi din cauza luminii şi a zgomotelor. Se tot uita la noi. Închidea ochii, sforăia puţin, apoi se trezea din nou. Am încercat să facem cât mai puţin zgomot posibil. Chelo mi-a atras atenţia că nu trebuia să-l stresăm prea mult.

Am scos toate hainele, am golit toate sertarele. Am frunzărit fiecare carte. Am căutat prin buzunarele pantalonilor şi gecilor lui Carlos. Cocoţaţi pe un scaun, am cotrobăit în partea de sus a dulapului. Am ridicat covorul ca să vedem dacă nu cumva era vreo ascunzătoare sub el. Am căutat în copertele vinilurilor. Am deschis fiecare cutiuţă de metal în care-şi ţinea creioanele şi stilourile. Am dat jos oglinzile din baie. Nimic, nici urmă de vreun extras de cont.

Mă temeam că fuseseră găsite de Zurita şi de oamenii lui. Poate că Zurita huzurea chiar acum pe milioanele fratelui meu. Chelo a zis că e destul de puţin probabil. Susţinea că fratele meu îi spusese că eu şi părinţii mei eram beneficiarii şi că ar fi fost nevoie de un proces pentru a intra în posesia banilor. Banii se aflau probabil în continuare în depozitele bancare. Dacă găseam contractele, extrasele de cont sau orice alt extras bancar, puteam cere scoaterea banilor din conturi. Chelo era de părere că dacă nu găseam niciun document bancar, atunci

trebuia mers la sucursalele din vecinătate şi întrebat de contul lui Carlos. Mi se părea puţin probabil ca băncile să ne dea vreo informaţie. Tocmai din asta câştigă ele, din păstrarea secretului şi din regulile interne inflexibile. Mă îndoiam c-ar fi vrut să ne dea banii, la trei ani după moartea lui Carlos.

Am renunţat. Am stins lumina şi l-am lăsat pe King să doarmă liniştit. Era aproape miezul nopţii când am ieşit din camera fratelui meu. Chelo m-a întrebat dacă putea să rămână să doarmă la mine. Era târziu şi ploua. Am fost de acord.

Am ales să dormim în dormitorul părinţilor mei. S-a dezbrăcat şi s-a băgat în aşternut. Şi-a pus capul pe pieptul meu şi a dormit dusă. Eu am rămas treaz. Prea multe gânduri îmi treceau prin minte. Am auzit sforăiturile lui King, cutreieratul lui Colţ prin patio, gemetele uşoare ale lui Chelo. Trebuia să găsesc o modalitate de a mă repune pe picioare. Să-mi clădesc viitorul pe ruine. Şi-mi doream ca femeia care dormea lângă mine să-mi fie alături pentru totdeauna.

Am trezit-o la şase dimineaţa. Am întrebat-o dacă avea cursuri de la şapte. „Da", a zis somnoroasă şi m-a sărutat pe buze, întotdeauna când se trezea, mi se părea încă şi mai frumoasă. Atunci când era somnoroasă, era şi mai tandră, şi mai drăgăstoasă. Îmi plăcea mirosul ei inconfundabil, nediluat de mirosul de parfum sau de săpun.

S-a ridicat. A sunat-o pe prietena ei ca să vină s-o ia, după care, împleticindu-se, s-a dus la duş. I-am făcut o omletă şi i-am dus mâncarea în cameră. Am găsit-o pieptănându-se şi m-a umplut de sărutări când a văzut pe noptieră tava cu mâncare.

A luat micul dejun şi s-a dus să-i facă injecţia lui King. Câinele meu continua să zacă pe pat, dar peste noapte se ridicase şi se dusese să urineze la duş, semn că medicamentele începeau să aibă efect.

S-a auzit claxonul maşinii prietenei lui Chelo. Am

condus-o până la uşă. M-a luat de mână în timp ce coboram scara. În vestibul mi-a prins faţa între palme şi m-a sărutat. „Nu uita că sunt prietena ta”, a zis. S-a îndreptat spre maşină. Înainte de a deschide portiera, s-a întors spre mine. „Vin la două să mâncăm”, mi-a zis. A urcat şi şi-a luat la revedere fluturând din mână prin geamul maşinii.

Am urcat la etaj ca să dau de mâncare papagalilor, dar nu i-am găsit în cameră. I-am căutat prin toată casa. Nu erau nicăieri. Am intrat în dormitorul părinţilor mei. Chelo lăsase fereastra deschisă. M-am lipit de pervaz şi i-am văzut pe Vodca şi pe Whisky stând pe creanga unui cedru din zona verde care despărţea bulevardul în două. M-am bucurat de libertatea lor. În sfârşit se aventuraseră dincolo de limitele casei. Am lăsat fereastra deschisă, în caz c-ar fi vrut să se întoarcă în casă, şi le-am pus pe cornişă boabe de mei şi o cutiuţă cu apă.

Veterinarul i-a pus la loc oasele fracturate şi i-a prins piciorul cu aţele. Nujuaqtutuq nu a făcut nicio mişcare în timp ce-l bandajau. I-au pus o perfuzie la piciorul stâng din faţă şi au atârnat de o ţepuşă o pungă cu ser fiziologic. Veterinarul a reglat ritmul perfuziei. Era singura modalitate de a-l hidrata şi de a-i injecta glucoză. Înainte de a pleca, veterinarul a insistat că era important să fie hrănit cu pastă din carne.

Robert s-a dus la bucătăria şantierului şi a preparat pasta. S-a întors la lup. S-a lăsat pe vine lângă el şi i-a băgat în gură mici biluţe de pastă. Lupul era atât de slăbit încât a putut mânca doar trei. Robert l-a învelit cu o pătură şi a ieşit din ţarc.

S-a îndreptat spre dormitorul lui. Pe drum, s-a întâlnit cu Alex care i-a zis că găsise pe cineva care s-ar putea să-l ştie pe Amaruq. Secretara luase legătura cu Kirk, un văr îndepărtat de-al lui Amaruq, care i-a zis că-şi amintea că în urmă cu mulţi ani fusese cu tatăl lui să se întâlnească cu un copil inuit, cu ochi albaştri, şi cu mama sa. Nu-şi mai amintea unde fuseseră, nici cine erau, dar era convins că tatăl lui îşi amintea. Tatăl lui Kirk se numea

Charles Mackenzie. Locuia într-o cabană pe lângă lacurile din apropierea graniţei cu Alaska, aşa că era imposibil de luat legătura cu el. Robert i-a zis secretarei să contacteze poliţia federală, pentru ca aceasta să trimită un poliţist care să-l localizeze pe Charles şi, dacă era posibil, să-l aducă acolo, la campament.

Odată ajuns la cortul lui, a început să studieze rapoartele despre cum decursese munca pe şantier în ultimele luni. Ziua următoare avea să fie crucială. Preşedintele companiei şi consiliul de administraţie aveau să vină cu avionul pentru a evalua care rută era cea mai avantajoasă pentru oleoduct.

Robert se pregătise cu sârg. Toate propunerile lui veneau însoţite de dosare pline cu date. Cunoştea fiecare detaliu despre traseu, de la costuri până la viabilitate topografică. Câte păduri se interpuneau de-a lungul traseului, înclinaţia terenului, viteza medie a vântului pentru fiecare săptămână din an, tipul şi cantitatea de faună care ar fi putut afecta oleoductul. Ştia că proiectul său avea destui opozanţi şi i se părea inacceptabil ca nişte oameni mai puţin pregătiţi decât el să-i pună munca sub semnul întrebării.

Întâlnirea cu preşedintele companiei şi membrii consiliului director a fost destul de tensionată. Propunerea lui a fost combătută cu duritate de către consilierii financiari. S-a insistat asupra pericolului reprezentat de avalanşele şi alunecările de teren care ar putea distruge oleoductul în zonele în care acesta era cocoţat pe piloni. Robert s-a enervat. Era evident că nu citiseră cu atenţie rapoartele topografice, nici planurile de turnare a unor ziduri de protecţie din beton. Ce folos că muncise luni de zile, dacă o adunătură de birocraţi stupizi îl luau la rost? Străbătuse fiecare dintre rutele posibile. Cu elicopterul, cu sania, cu vehicule speciale pentru zăpadă, pe jos, călare pe cal. De ce membrii consiliului nu se consultaseră cu inginerii de pe teren, care, asemenea lui, se dădeau de ceasul morţii pe platourile şi pe culmile îngheţate, dar în

schimb apelaseră la acei paraziţi care stăteau în birouri încălzite, la sute de kilometri distanţă de şantier?

Robert s-a luptat cu ei ca un leu. Le-a demontat punctual fiecare observaţie. Bazându-se pe dosarul lui cu planuri bine întocmite, şi-a ridiculizat oponenţii, făcându-i să pară o adunătură de diletanţi. Într-un final a reuşit să-i învingă, şi planurile sale au convins consiliul de administraţie. Ruta gândită de el şi echipa lui a avut câştig de cauză şi Robert a fost felicitat de preşedintele companiei pentru precizia şi soliditatea argumentaţiei sale. S-a luat hotărârea ca a doua zi campamentul să fie mutat pentru a se începe munca la următorul tronson.

Robert a părăsit cortul care ţinea loc de sală de şedinţe, începuse să ningă şi un văl alb acoperea deja utilajele şi camioanele. A tras aer în piept mulţumit. Luase foarte personal respingerea iniţială a proiectului său şi se bucura că reuşise totuşi să-şi impună punctul de vedere.

S-a urcat într-unul dintre snowmobilurile destinate angajaţilor şi s-a dus la Nujuaqtutuq. Trebuia să-l pregătească pentru mutare. L-a luat în braţe şi l-a pus pe portbagaj. S-a dus la dormitor. A dat lupul jos şi l-a pus la căldură, lângă un radiator. Lupul a rămas nemişcat, întins pe jos. Robert s-a aşezat pe un scaun şi s-a uitat la el. I-a rostit numele: „Nujuaqtutuq? Lupul şi-a ridicat puţin capul, s-a uitat la Robert, apoi s-a prăbuşit la loc.

Lui Acteon îi plăcea atât de mult vânătoarea, încât crescuse o haită de optzeci de copoi care să-l ajute la prinderea prăzii. Într-o zi s-a dus la vânătoare în pădure, însoţit de prietenii lui şi de haita de copoi. Timp de mai multe ore au căutat degeaba urma vreunui cerb. Obosiţi, vânătorii s-au hotărât să se odihnească.

Dar Acteon nu s-a dat bătut şi a mers mai departe de unul singur. A mers fără ţintă până când a dat peste nu fac cu ape cristaline. Acolo, înconjurată de nimfele ei, se scălda Diana, frumoasa zeiţă a vânătorii şi pădurii.

Acteon i-a contemplat goliciunea. Văzându-l, nimfele au început să ţipe şi au acoperit imediat trupul sacru al

Dianei. Acteon a rămas pe loc, vrăjit de frumuseţea zeiţei. Diana s-a uitat după armele ei de vânătoare, suliţa şi arcul, ca să se răzbune pentru nesăbuinţa bărbatului, însă şi le lăsase pe mal.

Înfuriată, i-a zis: „M-ai văzut goală şi vei vrea să te lauzi cu asta, dar nu vei putea” şi l-a stropit cu apă din lac. Imediat ce stropii l-au atins, Acteon a început să se transforme. Urechile i s-au lungit, din cap i-au ieşit coarne, palmele şi tălpile i s-au făcut copite.

Acteon – fără să-şi dea seama ce i se întâmplase – a fugit şi nu s-a oprit până când nu a pus o distanţă mare între el şi zeiţă. Abia atunci s-a mai liniştit şi, obosit peste măsură, s-a dus să bea apă dintr-un râu. Când şi-a oglindit chipul în apă, a descoperit îngrozit că se transformase în cerb. Şi-a auzit câinii lătrând în apropiere. S-a gândit că se grăbeau să-l apere. Dar în curând avea să-şi dea seama că judecase greşit: veneau să-l vâneze. Înspăimântat, a încercat să fugă, dar nu a reuşit să facă mai mult de douăzeci de paşi. Copoii lui l-au ajuns şi au început să-l muşte de picioare. Acteon a încercat să-i strige pe nume pentru a-i opri, dar din gură nu i-a ieşit altceva decât un muget de cerb. A izbit cu copitele pentru a scăpa, dar copoii îl împresuraseră şi l-au pus la pământ. Cuprins de disperare, Acteon a văzut cum prietenii lui aţâţau câinii să-l atace. Le-a cerut ajutor. Degeaba. Nu reuşea să scoată altceva decât mugete. Câinii l-au sfâşiat de viu şi a avut parte de o moarte cumplită.

Diana a auzit cum copoii îl sfârtecau pe Acteon şi a zâmbit mulţumită. Niciun muritor nu va putea susţine c-o văzuse goală.

Maşină *i*

Imediat după plecarea lui Chelo, a sunat telefonul. „Am găsit maşina părinţilor tăi”, mi-a zis Răţoiul de îndată ce-am răspuns. „Unde?” „într-un cimitir de maşini din Ixtapalapa”. După accident, maşina părinţilor mei fusese reţinută de poliţie, până se făceau toate demersurile legale. În toată nebunia care a urmat, cu recunoaşterea

trupurilor, cumpărarea sicrielor, angajarea unei firme de pompe funebre, uitasem să mă ocup şi de maşină. Mi-am amintit de maşină abia după ce trecuseră mai multe zile de la accident. Şi mi-a fost imposibil s-o mai găsesc. Secretarele de la birourile de poliţie la care am sunat mi-au răspuns cu un evaziv „reveniţi mâine”. M-am împăcat cu gândul că se pierduse, dar Răţoiul a ţinut cu tot dinadinsul să dea de ea.

În fiecare zi, săptămâni în şir, a sunat la diverse sedii ale poliţiei. La fel cum au procedat şi cu mine, l-au dus cu vorba. Ştiind numărul de înmatriculare, marca şi modelul automobilului, a început să cutreiere toate cimitirele de maşini şi toate unităţile de vehicule scoase din uz. A fost o misiune căreia i s-a dedicat trup şi suflet şi pentru care am să-i fiu veşnic recunoscător. Patronii cimitirelor de maşini nu l-au ajutat cu nimic, dimpotrivă, i-au pus câte piedici au putut. Şi asta pentru că odată ce trecea un anumit număr de luni, maşinile care nu fuseseră revendicate până atunci ajungeau să fie considerate „bunuri care nu se mai aflau în proprietatea nimănui”. Cu alte cuvinte, patronii puteau să le vândă pentru piese de schimb.

Răţoiul a găsit maşina lăsată de izbelişte într-un colţ dintr-un cimitir de maşini cunoscut sub numele de „La Ford”. Maşina se afla între două autobuze şcolare. Dintr-unul nu mai rămăsese altceva decât caroseria. Celălalt, având urme evidente de la un impact frontal, cu motorul scos prin capotă, fusese făcut acordeon.

Maşina părinţilor mei avea geamurile sparte. Husele de pe scaune putreziseră de la ploaie. Pe jos băltea apa. Răţoiul mi-a zis că maşina puţea de-a dreptul. Spera să nu mă duc să o văd. Dacă şi pe el îl impresionase, atunci îşi putea imagina cât de mult avea să mă doară pe mine vederea ultimului spaţiu în care părinţii mei au vorbit, au respirat, au trăit. „Dă-mi actele. O scot de-aici şi o duc la un atelier mecanic”, mi-a zis. N-am acceptat. Oricât de dureros ar fi fost, aveam obligaţia morală de a mă duce şi de a o recupera chiar eu.

Am luat împreună un autobuz de pe bulevardul Ermita. Am pătruns în zonele cele mai periculoase din Ixtapalapa. Cimitirul de maşini „La Ford” era înconjurat de cartiere sărăcăcioase şi de gropi de gunoi. Mahala în adevăratul sens al cuvântului. Pentru orice eventualitate, aveam la mine cuţitul galben ascuns în mânecă.

Ne-a luat vreo două ore s-ajungem. Strada era plină de tiruri care mergeau spre Puebla. În plus, autobuzul oprea la fiecare colţ de stradă ca să mai ia câte un călător.

Poarta de intrare în „La Ford” era pe vârful unei coline. La vale se întindea imensul cimitir de maşini. Sute de maşini şi autobuze lovite stăteau claie peste grămadă pe acel teren inundat. Pe suprafaţa bălţilor scârboase pluteau pelicule albastre de ulei.

Am intrat. Răţoiul i-a zis unui angajat că îl caută pe Santaclos, administratorul locului. A venit un ins uriaş, cu părul până la umeri şi barba mare şi deasă. Simţeai de la cinci metri cum duhneşte a alcool, a transpiraţie şi a mâncare prăjită. M-a întrebat dacă eu sunt proprietarul maşinii. I-am răspuns că sunt singurul fiu al proprietarului, care murise împreună cu mama mea într-un accident, exact în maşina aceea. Mi-a cerut actele. I-am dat o copie. Doar nu-şi închipuia c-aş fi venit în acea zonă din Ixtapalapa cu actele originale ale maşinii. Ar fi fost ca şi cum aş fi umblat cu un cec în alb, chiar dacă mă îndoiam că exista cineva care să vrea o maşină cu capota strivită, cu roţile sparte şi cu geamurile ţăndări.

Santaclos s-a uitat atent la copie. Avea mâini butucănoase, uriaşe, cu unghiile şi liniile din palme negre de vaselină. În barbă i se încâlciseră atâtea resturi de mâncare, încât o familie de şoareci s-ar fi putut hrăni săptămâni în şir de-acolo. Arăta de parcă n-ar fi făcut niciodată baie.

„Moşule, îţi pot da maşina numai dacă-mi aduci talonul în originar, mi-a zis. I-am zis că aveam la mine doar copia. „Se cam complică situaţia”, a zis, „dar dacă te porţi frumos. / M-am purtat frumos şi i-am dat o sută de pesos.

Grăsanul i-a luat cu degetele lui unsuroase şi a zâmbit. „Cu ăştia-mi invit tovarăşii la nişte potoale grase şi-mi mai rămâne şi să le udăm după?

S-a dus la o gheretă din prefabricate. O antenă de televizor ieşea prin acoperiş şi lângă intrare, pe post de canapea, se afla bancheta din spate a unei maşini. Pe ea s-a lăţit grăsanul. Răţoiul mi-a zis că ăla era biroul lui.

Am străbătut şirurile de maşini lovite, puse unele peste altele. Fiecare cu povestea ei tragică. Câţi părinţi, fii, prietene, surori muriseră înăuntrul acelor automobile?

Am ajuns la maşina părinţilor mei. Mi s-a tăiat răsuflarea. Am simţit că mă apucă ameţeala. Nu-mi imaginasem că avea să mă impresioneze atât de tare. M-am sprijinit de autobuzul şcolar. Îmi tremurau picioarele. Crezusem că n-o să mă afecteze, că trecuse deja suficient timp, dar vederea ei, acolo, pe terenul acela mocirlos, înconjurată de fierărie, m-a lovit din plin.

Răţoiul m-a prins de braţ. „Vrei să plecăm, Cinci?” Am dat din cap că nu. „Lasă-mă două minute că-mi trece”. Mama mă învăţase cum să respir ca să mă liniştesc. „Inspiră şase secunde şi expiră şase secunde”.

Mi-am revenit în fire şi m-am apropiat de maşină. Pe bord se mai vedeau cioburi de la parbriz. Volanul era îndoit spre dreapta. De oglinda retrovizoare atârna un breloc din plastic cu un scorpion înăuntru, cumpărat de mama din Durango. Nu-mi venea să cred că încă nu-l furase nimeni.

După ce părinţii mei s-au prăbuşit în prăpastie, sătenii din apropiere s-au dus să-i jefuiască. Nu le-a păsat că mama zăcea moartă şi că tata se îneca în propriul sânge, cu pieptul zdrobit de volan. În frenezia jafului, au luat tot ce-au apucat: pantofii, bagajele, ceasurile, inelele, portofelele, sculele, roata de rezervă, geaca tatălui meu şi puloverul mamei mele.

Am luat brelocul de la oglindă şi l-am pus în geantă. Am trecut pe partea cealaltă a maşinii. Portiera de pe partea copilotului, smulsă din locul ei, era deschisă. M-am aplecat mult ca să nu mă lovesc de capota turtită şi m-am

uitat în torpedou. Acolo se aflau cartea de identitate a maşinii şi ce mai rămăsese dintr-o ciocolată, probabil ultimul lucru mâncat de părinţii mei. Chiar dacă maşina era plină de praf şi de mucegai, am muşcat din ciocolată. M-am simţit mai aproape de ei.

Ne-am întors la Santaclos. L-am întrebat dacă ştia vreun serviciu de asistenţă rutieră care să ne remorcheze maşina şi mi-a răspuns că pentru încă o sută de pesos o poate duce chiar el la orice atelier am vrea. Ne-am târguit şi până la urmă s-a mulţumit şi cu cincizeci de pesos.

Santaclos a urcat maşina pe platformă. În timp ce o urca, bucăţi din caroserie s-au desprins şi au căzut pe terenul mocirlos. Răţoiul le-a adunat şi Le-a aruncat în maşină.

Am urcat toţi trei în cabina camionului cu platformă. Grăsanul ocupa jumătate din cabină. Eu şi Răţoiul ne-am văzut obligaţi să ne înghesuim. De fiecare dată când Santacids schimba viteza, Răţoiul, care stătea între noi, trebuia să-şi ridice picioarele, împingându-mă în portieră. Pe deasupra, mai trebuia să suportăm şi duhoarea lui Santaclos. Totul era fetid la el: respiraţia, părul, barba, subsuorile. Duhoarea pe care-o emana era atât de puternică, încât părea să se solidifice în jurul lui. O simţeai unsuroasă pe cerul gurii şi te pişcă în nas.

Am mers la atelierul Spălăcitului, din Retorno 104. Spălăcitul era un individ robust, blond, cu ochi albaştri, născut în Altos de Jalisco şi văr îndepărtat cu părintele Arturo, pe care-l detesta. Spălăcitul fusese fotbalist profesionist, jucase în divizia a doua, dar a renunţat destul de repede la fotbal din cauza problemelor cu alcoolul. A fost cât pe ce să ajungă pe drumuri, dar a reuşit să iasă la liman datorită cunoştinţelor sale în materie de mecanică auto. S-a însurat, a renunţat la băutură şi a deschis un atelier. Era în stare să refacă maşini distruse, aşa cum era cea a părinţilor mei.

Santaclos a dat jos maşina de pe platformă, a băgat-o în atelier şi a plecat lăsând în urmă un iz pestilenţial care a

dispărut abia după câteva minute. Mă înţelesesem cu Spălăcitul să repare maşina, apoi s-o vindem şi să facem banii pe din două. Am fost cât pe ce să mă răzgândesc. De ce să conducă altcineva dricul acela care fusese maşina părinţilor mei? Dar, pe de altă parte, ce motive aş fi avut să păstrez un car funebru?

Spălăcitul s-a învârtit în jurul maşinii, s-a aplecat şi a studiat fiecare teşitură. Îşi trecea palma peste tabla aspră şi-şi făcea însemnări cu creionul într-un carneţel. „O să-mi ia ceva ca să pun maşina asta la punct”, mi-a zis. „Trebuie revopsită, înlocuită tăblăria, schimbate motorul şi puntea din spate şi reparată direcţia”. „Ce înseamnă asta?” l-am întrebat. „Că nu-mi scot banii nici dacă o vând ca nouă? Am ajuns la o nouă înţelegere: şaizeci la sută el, restul mie.

Răţoiul şi cu mine ne întoarcem acasă. Tăcem tot drumul. Ajungem. îl invit înăuntru. Zice că are treabă. Minciuni. Nu-şi poate ascunde amărăciunea. L-a marcat vederea maşinii părinţilor mei. Insist. Acceptă. Deschid uşa. O ia înainte în timp ce încui uşa. Când îl ajung din urmă, îl găsesc încremenit, cu privirea în pământ. La început nu-mi dau seama ce are, apoi o văd pe Chelo goală lângă masa din sufragerie. „Ţi-am spus că vin la prânz”, se scuză ea. Răţoiul, ruşinat, se întoarce şi dă să plece. îl opresc. „Te-ai uitat la ea?” Dă din cap că da. E cel mai bun prieten al meu, fratele meu, dar îmi vine să-i scot ochii şi să-l arunc în patio ca să-l sfâşie Colţ. „De ce te-ai uitat la ea dezbrăcată?” îl întreb furios. „Dar cu ce dracu-s eu de vină că umblă ea dezbrăcată?!” Chelo ne aude şi începe să râdă. Îmi vine să-i omor pe amândoi. Răţoiul, ţinându-şi privirea în jos ca să n-o vadă, începe şi el să râdă. Îmi vine să-i tai capul şi să i-l iau la şuturi, dar încep şi eu să râd. Chelo se duce la etaj să se îmbrace. Răţoiul rămâne să mâncăm împreună.

Charles Mackenzie, unchiul Chuck, a ajuns la campament pe înserate. După ce au dat de el în îndepărtata lui cabană, poliţia federală l-a dus cu maşina

până la Beaver Creek. De acolo a luat un autobuz până la Bear Crossing, unde l-a preluat un elicopter care l-a adus la campament. Trecuseră douăzeci şi două de ore de când plecase de-acasă. Poliţiştii nu i-au spus de ce era nevoie de el acolo.

A fost dus la Robert. Se mai văzuseră de câteva ori, la întâlniri de familie. Unchiul Chuck era văr de-al doilea cu tatăl lui Robert. Făcuse bani frumoşi din negoţul cu piei. Începuse prin a le vinde marilor distribuitori, dar mai apoi le-a exportat chiar el în Statele Unite, Mexic şi Europa. Cu câţiva ani în urmă, se retrăsese din afacere. O lăsase pe mâna fiilor săi şi se mutase împreună cu soţia lui în cabana aceea îndepărtată.

Robert l-a aşteptat în cortul său, împachetându-şi lucrurile, pentru a fi gata de mutare. Peste câteva ore aveau să ridice tabăra şi să o instaleze pe o păşune, lângă râu, la treizeci de kilometri mai în faţă. Ninsoarea abundentă împiedicase mutarea de-a lungul zilei, dar acum n-o mai puteau amâna, dacă nu voiau ca lucrările să stagneze.

Robert şi Chuck s-au salutat afectuos. Dacă toţi cei din neamul Mackenzie aveau ceva în comun, atunci acesta era spiritul de solidaritate. Era suficient să te cheme Mackenzie ca să fii primit cu braţele deschise. Chuck s-a uitat lung la lupul rănit care zăcea pe jos. „Ce-i cu lupul ăsta?” a întrebat. „De asta te-am chemat”, i-a zis Robert.

L-a dus în baraca unde depozitaseră cadavrul lui Amaruq. A arătat spre mormanul învelit în pături. „L-am găsit rănit la poalele stâncilor. A murit aici la noi, la infirmerie. Se numea Amaruq Mackenzie. L-ai cunoscut?” La auzul numelui, Chuck a tresărit. Şi-a dus palma la frunte şi a tras adânc aer în piept. Robert i-a observat frământarea. „Cine era?” l-a întrebat. „Fiul meu? Chuck s-a apropiat de cadavru şi a îndepărtat păturile. Frigul păstrase trupul intact. Chuck i-a cercetat faţa. Da, el era. Părul roşcat, la fel ca al lui, trăsăturile mamei sale. Ea fusese cea mai dulce femeie cunoscută vreodată. Nu se

certaseră niciodată, nu-şi aruncaseră vorbe grele. Ea nu-i ceruse nimic niciodată. Nici bani, nici atenţie, nici timp. Se bucura să-l vadă, să facă dragoste şi să stea îmbrăţişaţi, goi, în nopţile când el rămânea în casa ei de lângă linia ferată. Chuck fusese pe punctul de a-şi părăsi familia pentru a se duce să trăiască cu femeia aceea şi cu copilul lor. Dar până la urmă şi-a dat seama că nu avea destul curaj ca să facă aşa ceva, şi atunci pur şi simplu a încetat să-i mai viziteze. Nu a trimis nicio scrisoare, n-a dat nicio explicaţie. S-a hotărât să dispară, şi această decizie l-a apăsat ani la rând.

Robert nu a încercat să-l descoasă. Ştia că era însurat cu mătuşa lui, Roşie, şi că aveau trei copii. De ce să-l fi pus într-o situaţie delicată? I-a spus că îl găsiseră pe Amaruq cu coloana vertebrală ruptă, lângă o capră sălbatică. Probabil că încercase s-o vâneze şi se prăbuşiseră amândoi în prăpastie. I-a povestit şi despre lupul pe care-l găsiseră legat în cortul lui Amaruq şi l-a întrebat dacă bănuia din ce motive urcase Amaruq sania până în vârful muntelui. Chuck i-a zis că nu avea nicio idee, tot ce putea spune era că în limba inuktitut Amaruq înseamnă lup.

Au ieşit afară din baracă. Chuck i-a mărturisit că nu-l mai văzuse pe Amaruq de când acesta avea doisprezece ani. I-a spus că într-o zi îşi dusese cei trei fii la el, ca să-l cunoască. Fusese una dintre cele mai fericite zile din viaţa lui. Când i-a văzut împreună, s-a simţit împăcat. Copiii s-au jucat, s-au distrat. Problema a fost la întoarcere, când cei trei copii l-au luat la întrebări. Cine era băieţelul acela? De ce i-a dus să-l vadă? De ce se purtase atât de drăgăstos cu mama lui? Ştia că dacă soţia lui avea să afle, nu l-ar fi iertat şi ar fi plecat la Calgary, la părinţii ei. Nu voia să trăiască fără copiii lui şi, în felul lui, o iubea pe Rosie. Aşa c-a renunţat la familia cu doi membri în favoarea celei cu patru. A părăsit-o pe femeia aceea dulce de care era îndrăgostit şi a rămas cu femeia de lângă el.

Robert l-a întrebat ce să facă cu trupul neînsufleţit.

Chuck i-a zis că ar trebui să-l trimită la maică-sa, să hotărască ea. „Şi dacă e moartă?” a întrebat. „Atunci am să decid eu? Chuck i-a zis că ar vrea să ia cu el şi lupul. Nu ştia din ce motiv îl prinsese fiul lui, dar poate că maică-sa ar şti. Robert l-a anunţat că tabăra avea să fie mutată peste noapte şi că dis-de-dimineaţă avea să-i pună la dispoziţie o camionetă cu şofer cu tot care să transporte cadavrul unde hotăra Chuck.

S-au culcat în cort. Chiar dacă era sfârşit de oboseală de pe urma călătoriei, Chuck n-a reuşit să adoarmă. Prin minte i se perindau imagini cu Amaruq copil. S-a tot foit în pat, mâhnit de dispariţia definitivă a fiului pe care-l abandonase.

La trei dimineaţa, muncitorii responsabili cu mutarea campamentului i-au trezit şi le-au cerut să elibereze cortul ca să poată fi golit de bunuri şi apoi strâns. Au ieşit şi s-au aşezat la o masă special aranjată pentru angajaţii de vază – să aibă unde sta până când muncitorii aveau să strângă tabăra. Era frig şi mai multe focuri care să-i încălzească fuseseră aprinse.

În lumina artificială a reflectoarelor, au început să mişune oameni, utilaje, camioane de mare tonaj, câini. Chuck, ţinând între palme cana de cafea care-i încălzea degetele, a contemplat mulţimea care se îndepărta prin zăpadă şi noroi.

La patru au fost anunţaţi că puteau să se mute în noul campament. Au urcat în bena unui camion şi au străbătut un drum plin de noroi. Se înseninase şi luna lumina podişul îngheţat.

Au ajuns odată cu zorii. Au fost întâmpinaţi de Alex, care le-a zis că şoferul camionetei era gata de drum şi că Nujuaqtutuq fusese urcat în remorcă, într-o cuşcă. Îi puseseră un ham, ca la câinii de sanie, de care prindeau un lanţ când voiau să-l scoată din cuşcă.

Robert şi Chuck s-au dus la infirmerie şi i-au cerut medicului-şef un certificat de deces. În vastele teritorii din Yukon, se întâmpla adeseori ca resturile pământeşti ale

unei persoane să trebuiască duse dintr-o parte într-alta şi nu era deloc uşor să găseşti un sicriu. Autorităţile permiteau transportarea cadavrului într-o maşină, fără coşciug, dar numai dacă medicul specifica în certificatul de deces că omul nu murise din cauza violenţelor fizice. Medicul a scris un raport amănunţit în care a înşirat rănile lui Amaruq şi circumstanţele în care fusese găsit, precum şi faptul că nu fusese ucis şi că moartea lui nu s-ar fi datorat vreunei neglijenţe medicale. Au aşezat cadavrul învelit în pături în lada camionetei şi l-au asigurat cu corzi. Robert se pregătea să-şi ia la revedere de la Chuck. Şi-au strâns mâinile şi Chuck a deschis portiera ca să urce în maşină. Robert s-a uitat la unchiul lui, apoi la mormanul din lada camionetei. Când Chuck a vrut să închidă portiera, Robert l-a oprit. Nu, nu-l putea lăsa singur. Nu putea să-l trimită cu un şofer care să transporte cadavrul fiului său, de parcă ar fi fost o marfă. „Ie duc eu", i-a zis, „aşteaptă-mă?

Robert s-a îndreptat spre cortul care ţinea loc de birou pentru preşedintele companiei. Secretara i-a zis că e în şedinţă. „Spune-i să-mi acorde un minut, te rog". Preşedintele l-a primit, nedumerit de graba lui Robert. Acesta i-a explicat că bărbatul pe care-l găsiseră rănit la poalele munţilor şi care mai apoi murise era fiul nelegitim al unui unchi de-al lui şi că îşi dorea să participe la înmormântare. A cerut o lună de concediu, explicând că toată lumea de pe şantier ştia ce avea de făcut în următoarele douăsprezece săptămâni.

Nu numai că preşedintele a fost de acord, dar i-a şi cerut secretarei să-i dea lui Robert bani cash pentru călătorie. Robert i-a mulţumit pentru generozitate. A ieşit din birou şi şi-a luat la revedere de la Alex şi Jack. Le-a cerut să aibă mare grijă ca ruta oleoductului să fie respectată întocmai şi le-a zis că se va întoarce în curând. S-au îmbrăţişat şi Robert a urcat în camionetă. Au pornit. Aveau de străbătut două sute cincizeci de kilometri de drum desfundat până să ajungă la o şosea asfaltată.

Maşina goneşte pe şosea derapează într-o cu r b a tatăl meu pierde controlul. Maşina face

Z

I g

Z

a g u r şi părinţii mei zboară către

P r a

P

a’s t i eceee Maşina se izbeşte de pietre se rostogoleşte se rostogoleşte se rostogoleşte şi se tot rostogoleşte până se opreşte.

Linişte

Mama moare. Tata moare.

Linişte.

Îi înconjoară

s ă t e n i i

Îi jefuiesc. îi prăduiesc.

Tatăl meu se sufocă se sufocă se sufocă se sufocă se sufocă se sufocă se sufocă se sufocă se sufocă

Le fură totul. Nu le pasă de nimic. Totul la (nimic).

() x totul

X

Tata îi vede. îi imploră din priviri. Cere ajutor.

Scuipă SÂNGE

Ei îşi văd de treabă. Fură. Tatălui meu nu-i vine să creadă.

El moare şi ei fură. El în are şi ei fuă. El mea e şi i f ră

Până când tatăl meu în o r a e

Sătenii termină cu jaful

Şi pleacă.

Cei doi morţi ai mei rămân

Singuri

Scrisori

Mi-o imaginez scriind scrisoarea. O încheie. O citeşte. O rupe. O scrie din nou. O rupe încă o dată. Aruncă

bucăţelele de hârtie în veceu. Nu vrea să lase nicio urmă. Să nu ştie nimeni de nebunia prin care trece. Scrie din nou. Scrisul ei i se pare necunoscut, scris de o străină într-o caligrafie necunoscută. Rândurile sunt inegale. Bara de la Te înclinată spre dreapta, coada de la Y e îndoită, litera E e un C înghesuit. Oricât încearcă să-şi stăpânească mâna, nu reuşeşte. Tremură, târâie stiloul pe hârtie. Nu mai suportă învinuiri, decepţii, trageri la răspundere, ură, bucurii trecătoare, poveşti de dragoste. A fost fiica unui tată greşit şi apoi mama unui fiu greşit. De ce atâtea greşeli în viaţa ei? Genealogie strivită pe verticală.

Şi cancerul. Blestematul de cancer. Celule răzvrătite împotriva trupului. Răsculate, negre, infectând prin revolta lor letală şi absurdă toate ţesuturile sănătoase. Cancer la uter, tocmai locul în care l-a ţinut pe omul căruia îi scrie acum, uterul în care s-a dezvoltat asasinul, bolnavul de dumnezeu. Fiul ei să-i fi inoculat răul? El să fi fost începutul de cancer, celula infectată care avea să le infecteze pe toate celelalte?

Când s-a transformat Humberto într-un străin pentru ea? De ce a repudiat-o neîncetat? Ea nu a făcut rău nimănui. Da, s-a culcat cu bărbaţi beţi care o băteau şi o jigneau şi îl băteau şi îl jigneau şi pe fiul ei. Da, s-a spetit muncind cât era ziua de lungă pentru amândoi, şi de aceea şi-a abandonat până la urmă fiul. Da, nu a dat atenţie întâlnirilor secrete pe care Humberto le organiza în pivniţa casei, nu-şi putuse imagina că acolo era un incubator pentru ucigaşi fanatici. Da, a rămas gravidă la şaisprezece ani cu un tip despre care nu mai ştie nici cum îl chema, nici cum arăta. Da, a încercat să avorteze, să scape de fiul fecundat de umbra aceea urcată pe ea în aburii alcoolului. Dar rău nu a făcut. Nu. Viaţa a obligat-o să calce greşit de atâtea ori, i-a provocat atâta dezordine, a îmbrâncit-o în toate direcţiile, a făcut-o să bântuie neîncetat, să se dezbrace până la saţietate, să bea fără măsură, să fumeze iarbă, să se dedice sexului, bărbaţilor, bătăilor, spermei, transpiraţiei, sângelui. Dar nimic din toate astea nu explică

atâta ură împotriva ei. Nu explică niciun asemenea tată, niciun asemenea fiu, nici acest cancer. Nu justifică faptul că propriul tată o numea târfa, că propriul fiu o numea târfa, nici că femeile care ştiau că nu era o târfă o numeau totuşi târfă. Scrie ultima scrisoare către fiul-judecător-călău-asasin. Scrisoarea denunţ, ispăşire, revanşă, răzbunare. Vrea să-şi spele ruşinea de a fi mama unui criminal. Să fie sigur că s-a spânzurat din cauza lui, din vina lui, din vina lui de neiertat.

(*astea sunt fiule pumnalele ultimelor mele rânduri să te taie să tefacă să sângerezi să-ţi pătrundă în stomac lafiecare răsuflare să-ţi zgârieficatul intestinele rinichii pancreasul îţi lasfiule cuvintele mele de pe urmă care să te otrăvească să-ţi înece gâtlejul să fiarbă în măruntaiele tale să te golească de sânge îţi dăruiesc sinuciderea mea fie ca trupul meu lipsit de viaţă să te strivească fie ca ochii mei pustii şi sticloşi să-ţi rămână încrustaţi în minte pentru totdeauna îţi las rândurile astea îţi las cadavrul meu Humberto îţi va sosi şi ţie ceasul îţi va sosi.*)

Chelo pregătise o cină romantică. A pus lalele pe masă şi a gătit două porţii de biftec de vită cu tequila, o reţetă veche pe care o ştia de la bunica ei, şi un mousse de ciocolată. Nici eu şi nici Răţoiul n-am scos o vorbă despre amărăciunea pe care o simţiserăm recuperând maşina în care muriseră părinţii mei.

Chelo a fost tandră, dulce, atentă. M-a sărutat. M-a îmbrăţişat. A glumit. Ne-a făcut să râdem. Bucuria ei mi-a stins mâhnirea şi furia că Răţoiul o văzuse dezbrăcată. Chelo avea capacitatea de-a mă face să mă simt liniştit şi, în acelaşi timp, într-un permanent război.

Răţoiul a plecat la şapte. L-am condus. „Pot să-ţi spun ceva iară să te enervezi?” m-a întrebat. Am dat din cap că da. „Chelo e superbă”. Mi-a venit să-i trag un pumn în faţă, dar Răţoiul a zâmbit, mi-a strâns mâna cu multă căldură şi s-a îndepărtat pe Retorno.

Când am revenit în casă, am găsit-o pe Chelo strângând masa. Se dezbrăcase din nou şi fredona o

melodie. Răţoiul avea dreptate, chiar era frumoasă. „Vino”, mi-a zis. M-am apropiat de ea şi m-a cuprins cu braţele. „Nu-mi place să stau departe de tine”, mi-a zis.

Am urcat la etaj ca să-i dăm pastilele lui King şi Chelo să-i facă injecţia. Se vedea de la o poştă că se simţea mai bine. Starea lui era departe de catastrofa prevăzută de veterinarul de la clinica universităţii. Cu greu, a reuşit să se ridice şi a făcut câţiva paşi.

Ne-am dus în camera părinţilor mei. A început să picure şi prin fereastra deschisă au intrat Whisky şi Vodca. Chelo a fost bucuroasă să-i vadă venind din stradă. „Uită-te la ei”, a zis emoţionată. Nu-i spusesem că papagalii începuseră să se aventureze dincolo de cei patru pereţi. M-a bucurat gândul că plecau şi veneau de la cedru la casă.

Mi-a zis să mă dezbrac şi eu. Gelozia încă mă rodea şi dacă m-aş fi dezbrăcat, ar fi însemnat că o acceptasem din nou în viaţa mea. Dar îmi doream s-o simt aproape, cât mai aproape. Mi-am dat jos hainele şi ne-am băgat în pat. S-a strecurat în jos pe sub cearşaf şi m-a sărutat pe piept. Gândurile negre mi-au încolţit în minte. Făcuse aşa ceva şi cu cei cu care se culcase? I-am cerut să se oprească. Ea şi-a scos capul de sub cearşaf. „Dar ce-am făcut rău?” „Nu vreau”, i-am răspuns sec. „Vrei să plec?” „Nu? Chelo m-a sărutat pe faţă, s-a întins lângă mine şi în scurt timp am adormit amândoi.

M-am trezit în toiul nopţii. Chelo nu era în pat. Am strigat-o, gândindu-mă că poate era la baie. Nu mi-a răspuns. Am aprins lumina. I-am văzut hainele împăturite pe scaun. Am coborât gol şi am găsit-o stând pe întuneric, uitându-se pe fereastră la Colţ. „E păcat să stea acolo, închis”, a zis. Auzind-o, Colţ s-a apropiat să se uite la noi. „Da, e păcat”, am zis şi eu.

Am luat-o de mână şi am dus-o în sufragerie. „Urcă-te pe masă”, i-am zis. S-a uitat la mine surprinsă. „De ce?” m-a întrebat. „O să-i dau drumul”, i-am răspuns. „Şi dacă mă atacă?” M-am răsucit şi am aruncat o privire spre Colţ. „Îl omor? Chelo şovăia. „Ai încredere în mine”, i-am spus. A

urcat şi s-a ghemuit speriată în mijlocul mesei.

Am luat cuţitul şi am deschis uşa. Lupul a intrat şi m-a mirosit de sus în jos. A înconjurat bucătăria, iar când a vrut să facă pipi într-un colţ, am ţipat la el: „Nu!” Colţ m-a privit sfidător şi a făcut pipi în ciuda ţipătului meu. Am luat un scaun de bucătărie şi l-am ridicat deasupra capului. Colţ a dat înapoi. Îmi ştia de frică dacă mă vedea cu scaunul în mâini. A lăsat capul în jos şi a continuat să amuşine. A părut să simtă mirosul lui Chelo pentru că şi-a înălţat privirea şi a văzut că stătea pe masă. Chelo s-a făcut mică. Dintr-un singur salt, Colţ putea fi lângă ea.

Calm, m-am interpus între ei. Trebuia să-l oblig pe Colţ să înveţe s-o respecte. M-am urcat pe masă şi am îmbrăţişat-o pe Chelo. Colţ a început să dea ture în jurul mesei fără să-şi ia ochii de la noi. „Poate nu crezi, dar sunt excitată”, mi-a zis. M-am uitat la ea. „Ştiu, sună prosteşte, dar e adevărat”. Şi-a depărtat puţin picioarele şi i-am băgat două degete în vagin. Era umedă şi a început să geamă. Colţ se oprise şi ne observa cu capul lipit de marginea mesei. Am scos degetele umede şi le-am întins spre el. Le-a mirosit. Da, poate că suna prosteşte, ba chiar periculos, dar şi eu începusem să mă excit.

Am întins-o pe Chelo pe masă şi mi-am băgat degetele în vaginul ei până şi-a dat drumul. S-a abţinut să geamă ca să nu-l incite pe Colţ. M-a tras spre ea. Am penetrat-o şi am ajuns repede la orgasm, amândoi în acelaşi timp. Chelo m-a strâns tare în braţe şi a început să plângă. „Te rog, spune-mi ce să fac ca să mă ierţi?” Am vrut să-i zic atâtea lucruri, încât n-am reuşit să scot nici măcar un sunet. I-am sărutat cicatricile de pe picioare. Să le sărut însemna să-i sărut trecutul. Sărutam ultima dată când făcuse dragoste cu Carlos, sărutam săritura în gol când nu calculase bine distanţa dintre acoperişuri. îi sărutam durerea, avortul pe care-l făcuse, coapsele care se încolăciseră în jurul coapselor altor bărbaţi. Sărutam femeia pătrunsă, femeia care mă rănea, femeia infidelă şi promiscuă. Însemna s-o accept aşa cum era, să-i urăsc

trecutul, să-i iubesc prezentul.

Chelo s-a liniştit treptat şi s-a oprit din plâns. Am coborât de pe masă. Colţ, plictisit de noi, dăduse o tură pe la parter, apoi s-a întins sub masă. Imediat ce m-a văzut, a venit să mă miroasă. Mi-am acoperit sexul cu palma. Nu voiam să risc ca amestecul de spermă şi de sucuri vaginale să trezească în el instinctul de prădător şi să mă castreze dintr-o singură muşcătură.

Am scos câteva felii de jambon şi un cocoloş de carne tocată şi i le-am aruncat în patio. Colţ a ieşit să mănânce şi am închis uşa în urma lui. M-am întors la Chelo, am ajutat-o să se dea jos de pe masă, apoi, ţinându-ne de mână, am urcat în dormitorul părinţilor mei.

Au parcurs încet primii o sută de kilometri de drum care mergea paralel cu oleoductul. Era mai degrabă un drumeag îngust, uneori plin cu băltoace, alteori acoperit cu zăpadă. Din loc în loc, se vedeau muncitori care sudau conducta, iar alţii o acopereau cu pământ. Taberele lor erau mici. Două, trei corturi şi o prelată întinsă peste o bucătărie improvizată.

I-au lăsat pe Chuck şi pe Robert să rămână peste noapte în taberele lor şi le-au dat de mâncare. Dormeau pe priciuri la un loc cu alţi cinci, şase muncitori şi mâncau fasole, ouă, carne de vânat, fructe ambalate şi miere. Robert adormea greu. Era obişnuit să doarmă singur şi îl deranja sforăitul celorlalţi.

În fiecare noapte luau cadavrul lui Amaruq din bena camionetei şi-l aşezau pe scaunele din faţă ale maşinii. Aşa nu riscau să atragă atenţia animalelor sau păsărilor de pradă. Din fericire, vremea nu se îmbunătăţea, aşa că leşul continua să rămână congelat.

Înaintau cu greu pe drumeagurile mocirloase. Se împotmoleau adeseori şi trebuiau să folosească troliul ca să scoată camioneta din noroi. Ca să străbată cincisprezece kilometri aveau nevoie de o zi întreagă. Când nu reuşeau să ajungă la taberele muncitorilor, instalau cortul şi mâncau carne uscată sau prăjeau bucăţi

de carne dintr-un elan vânat de unul dintre muncitori.

J

Lui Nujuaqtutuq îi dădeau din rezerva de pasta pe care Robert o comandase înainte de plecare.

După cinci zile de călătorie, Nujuaqtutuq a început să dea semne de viaţă. A reuşit să se ridice în picioare şi a dat ture prin cuşcă. Când Robert s-a dus la el să-i dea de mâncare, lupul a dat să-l muşte. Chuck a izbucnit în râs. „Lupul va fi mereu lup”, a zis.

Noaptea, Nujuaqtutuq devenea şi mai activ. Chiar dacă încă avea piciorul prins între aţele, dădea ture prin cuşcă, izbind în gratii. Într-o noapte, lupii dintr-o haită au început să urle, iar el le-a răspuns. Robert i-a auzit şi a încărcat puşca, în caz că lupii s-ar fi apropiat.

Au ajuns la Pasul Vânturilor, o trecătoare în munţi, extrem de periculoasă. Drumeagul şerpuia printre stânci şi nu de puţine ori au găsit drumul blocat de alunecări de teren sau de avalanşe. Chiar Robert trasase drumeagul. Construirea lui durase un an. Au trebuit să dinamiteze stâncile şi au folosit cele mai mari buldozere. Unul dintre ele s-a prăbuşit într-o prăpastie. Din fericire, cel care conducea maşinăria a apucat să sară înainte ca utilajul să se prăbuşească într-o genune de şase sute de metri.

Pe porţiunea aceea de drum a condus Chuck. Frica de înălţime îl paraliza pe Robert atunci când camioneta trecea la câţiva centimetri de prăpastie. Uneori, din cauza gheţii, maşina derapa către buza prăpastiei. Chuck accelera şi folosea frâna de mână în acelaşi timp, pentru a nu pierde tracţiunea.

Au dat peste pietroaie care blocau drumul. Folosindu-se de o rangă de fier groasă, le dădeau de-a dura în prăpastie. Apoi se auzea cum piatra se rostogolea, izbindu-se de pini.

Instalau cortul în mijlocul drumeagului. Căutau locurile cele mai adăpostite şi unde o avalanşă ar fi fost puţin probabilă, într-o noapte, Robert s-a trezit şi şi-a dat seama că Chuck nu era în cort. S-a dus să-l caute. L-a găsit

în camionetă, cu capul lui Amaruq pe genunchi. Plângea amarnic, cu o sticlă de whisky în mână. Robert l-a auzit cum vorbea cu fiul său mort, îl ruga să-l ierte, îi explica de ce îl părăsise, îi povestea cum trăise el şi ceilalţi copii ai lui. Robert a rămas impresionat de unchiul său. Câtă vină şi câtă durere ducea cu el.

După patru zile, au ieşit din Pasul Vânturilor. Robert a răsuflat uşurat când a văzut în faţa ochilor imensul platou alpin pe care-l mai aveau de străbătut. Şi-au instalat cortul pe malul unui râu lat. Lui Nujuaqtutuq i-au dat o găleată cu apă şi o bucată de carne. „Dacă frigul ăsta e bun la ceva, atunci e că nu avem treabă cu muştele”, a zis Robert. Era adevărat. În timpul verii, ţânţarii şi muştele erau un coşmar. Nu puteai lăsa afară niciun aliment. În mai puţin de două ore, muştele îşi depuneau ouăle şi infestau mâncarea. Ar fi fost imposibil să transporte cadavrul lui Amaruq fără ca muştele să-l infesteze.

S-au culcat. Robert a adormit imediat. Chuck a ieşit din cort şi a întins o prelată lângă camionetă. A dat jos cadavrul lui Amaruq şi l-a întins pe prelată. I-a dezvelit faţa şi i-a contemplat-o la lumina stelelor. În urmă cu câteva zile trupul acela încă respira, vorbea, gândea. Fiul lui. Ce-o fi făcut în toţi acei ani în care nu-l văzuse? El, Chuck, se gândise mereu la Amaruq şi la maică-sa. În fiecare noapte, înainte de a adormi, zicea în gând: „Noapte bună, draga mea femeie; noapte bună, dragul meu fiu? Pentru a nu-şi distruge familia, le-a făcut rău celor doi şi şi-a făcut rău lui însuşi.

Chuck a luat mai multe înghiţituri de whisky. La miezul nopţii, beat, s-a dus la cuşcă. Lupul a mârâit imediat ce s-a apropiat de el. Fără să-l prindă în lanţ, Chuck a deschis uşa cuştii. „Du-te”, i-a zis. Dacă voia să plece, atunci să plece. Lupul a ieşit grijuliu. A amuşinat aerul şi a simţit mirosul de cadavru. Şchiopătând, s-a dus la leş. Şi-a apropiat botul şi a amuşinat. Lupul ar fi putut să fugă pe păşune, să muşte din Amaruq, omul care-l înrobise, sau ar fi putut să-l atace pe Chuck. A dat două

ture în jurul cadavrului, apoi s-a întins lângă el. Chuck şi-a dus mâna la faţă şi a izbucnit în plâns.

Conform celor scrise de Sigmund Freud în *Totem şi tabu*, în multe culturi există teama de neînvins de a atinge morţii. În Melanezia, dacă cineva atinge un cadavru, nu mai are voie să mănânce cu mâinile. Pentru a evita ca moartea să-i pătrundă în propriul trup, este hrănit de un alt membru al tribului. Pentru cei din tribul toaripi din Noua Guinee, „omul care a ucis nu mai poate pune mâna pe femeia lui sau pe mâncare". La fel se întâmplă şi cu cei din tribul shuswap, din vestul Canadei. „Văduvii şi văduvele sunt obligaţi să trăiască izolaţi pe durata doliului şi nu au voie să-şi atingă cu mâinile nicio parte a trupului".

În unele triburi e interzisă pronunţarea numelui unui mort. Rostirea numelui invocă moartea şi îi pune în pericol pe cei vii. Această interdicţie se aplică în triburi foarte îndepărtate unele de altele, cum ar fi „samoyedo din Siberia şi toate din India meridională, mongolii din ţinuturile tătare şi tuaregii din Sahara". În alte triburi, numele mortului este schimbat, pentru a putea vorbi cu el fără riscul de a atrage moartea.

Freud menţionează şi o seamă de rituri destinate împăcării cu duşmanul mort. „Războinicii dayak de pe coasta Sarawak aduc cu ei când se întorc din luptă capul unui inamic, cu care se poartă foarte bine luni de zile, dându-i nume frumoase şi alintându-l". Membrii triburilor choctaw şi Dakota din nordul american ţin doliu după inamici cu aceeaşi rigurozitate cu care ţin după un mort din comunitatea lor.

Pentru toate aceste civilizaţii, moartea se transformă într-o adiere care pluteşte deasupra bărbaţilor şi femeilor, pândind cea mai mică ocazie pentru a intra în trupul celui care încă trăieşte.

Dezonorarea unui duşman omorât în luptă, rostirea numelui unui mort, mâncatul cu mâinile după ce ai atins un cadavru, toate astea devin o invitaţie făcută morţii – îi deschid uşa.

Moartea. Marea umbră, lumina nesfârşită. Moartea.

Funia

„Aia e Goyo Cârdenas”, mi-a zis Castorul Turbat, arătându-mi un bărbat care trecea prin sala de mese a închisorii. Cârdenas era un ucigaş în serie care strangulase patru femei cu o funie, după care le îngropase în grădina casei sale. Presa îl numise „Strangulatorul din Tacubaya” şi devenise atât de faimos, încât pe stradă începuseră să se vândă reproduceri după bucata de funie cu care comisese crimele. Era închis de ceva vreme. Condamnat la mulţi ani de puşcărie, era deţinutul cel mai celebru din puşcăria din Lecumberri. Îţi venea greu să crezi că individul ăla pirpiriu, cu înfăţişare anostă de birocrat era un criminal feroce.

„Tâmpitul ăsta ar trebui împuşcat”, a zis Diego, uitându-se la Goyo cu dispreţ. Cârdenas se plimba liniştit prin zona comună. Gardienii îl salutau şi glumeau cu el. Goyo abia schiţa câte un zâmbet. Grav, circumspect, le răspundea tuturor cu măsură. Şi da, îţi venea să-i tragi una de să-i intre în cap ochelarii ăia rotunzi de pe nas.

În duminica aceea mă trezisem devreme ca să mă duc să-l vizitez pe Diego la închisoare. Era zi de vizită şi oamenii stăteau la coadă la intrare încă de la şase dimineaţa. La opt, coada se întindea deja în jurul clădirii. Doamne cu coşuri cu mâncare, adolescenţi veniţi să-şi vadă taţii, soţi, fraţi, părinţi, prieteni şi, bineînţeles, complici, turnători şi traficanţi de ţigări, iarbă şi alcool de contrabandă. Peste patru sute de oameni aşteptându-şi rândul la intrare.

Mai exista un rând, format numai din femei, pentru vizita conjugală. Nu ştiu de ce se numea aşa, pentru că nu era tocmai conjugală. Cu excepţia a doua, trei femei care chiar păreau să fie soţii de deţinuţi, pe cele mai multe dintre ele se vedea de la o poştă ce căutau acolo. După cum mestecau guma, după ce scoteau pe gură tot la două, trei vorbe, după fustele scurte, după părul vopsit blond, după machiajul în exces cu care încercau să-şi acopere

ridurile sau semnele rămase de la varicelă. Regulile interne ale închisorii interziceau serviciile sexuale plătite, dar nu din raţiuni morale, ci igienice. Un deţinut cu gonoree, şancru sau sifilis putea să provoace o epidemie în închisoare. Chiar dacă prostituatele nu aveau ce căuta acolo, dacă strecurai o grămadă de bani în mâna cui trebuia, puteai să bagi în puşcărie şi o elefanţică, dacă asta era preferinţa sexuală a celui care mituia.

Din câte-mi zisese Diego, erau puţini cei care-şi permiteau să plătească pentru servicii sexuale, aşa că puşcăria era plină de „iubiţi", unii slabi, alţii grăsuţi, care se lăsau sodomizaţi, nu pentru c-ar fi avut înclinaţii homosexuale, ci pentru că nu aveau de ales. Dacă făceau figuri, mâncau bătaie. Dacă nici aşa nu-şi băgau minţile în cap, îi castrau, şi dacă după-aia continuau să facă figuri, îi ucideau.

Existau mai multe modalităţi de a intra mai repede la vizită. Puteai să-l plăteşti pe unul dintre nenumăraţii „coioţi" care mişunau pe lângă puşcărie. Erau nişte tipi îmbrăcaţi în costume ieftine, puţind a transpiraţie, care-şi ziceau „agenţi", singurul lor merit fiind acela că îl cunoşteau pe gardianul care păzea intrarea şi care te lăsa să intri pe o altă poartă dacă plăteai suficient. O altă opţiune era aceea de a apela la „ţinătoare", femei sărmane care se aşezau la coadă încă de la cinci dimineaţa, pentru ca mai târziu să-şi vândă locul celui care plătea mai mult. Ţinătoarele stăteau la rând aşezate pe lăzi de lemn, cu capul şi faţa înfăşurate în şaluri negre care să le apere de frig. Puteau câştiga până la treizeci de pesos, în funcţie de cât de in faţă se aflau la coadă. Şi mai exista modalitatea de a-l plăti pe cel din faţa ta. „Dacă mă Laşi să trec în faţă, îţi dau cincizeci de cenţi". În general, oamenii acceptau. Aşa, plătind ba pe unul, ba pe altul, puteai ajunge să intri chiar şi cu două ore mai repede.

Dacă banii nu erau o problemă, atunci puteai merge direct la poarta principală, strecurai o bancnotă de o sută de pesos în mâna gardianului-şef şi intrai imediat, fără

niciun control, direct la o masă din zona de vizite. Cei care alegeau această variantă – în general, oameni cu bani care veneau în vizită la deţinuţi politici sau la delincvenţi provenind din familii bogate – trebuiau să suporte înjurături de mamă şi fluierături din partea celor care stăteau cu orele la cheremul vremii.

M-am hotărât să stau la coadă, chiar dacă mi-aş fi permis să plătesc câţiva cenţi celor dinaintea mea. Rezerva mea de bani scădea vertiginos. Nu doar din ce cheltuiam cu nevoile personale. Mi se duceau foarte mulţi bani pe mâncarea pentru Colţ şi King, aşa că mi-am zis să stau la rând.

Ca să-mi omor timpul, am stat de vorbă cu o familie. Veniseră să-l viziteze pe bunic. Fusese condamnat la patruzeci şi opt de ani, din care, conform fiicei lui, făcuse deja douăzeci şi opt de ani, nouă luni şi două săptămâni. Era închis pentru crimă, deşi bunicul se declarase nevinovat. Într-o dimineaţă, după o noapte de beţie cu pulque[13], s-a trezit cu un cuţit în poală şi cu hainele pline de sânge. Lângă el se afla un necunoscut cu treizeci de lovituri de cuţit în piept. Poliţia l-a reţinut şi a fost acuzat de crimă. Bunicul nu-şi amintea nimic din cele întâmplate şi a ajuns după gratii fără să ştie cu exactitate cum se petrecuseră lucrurile. După spusele fiicei lui, după câţiva ani, un prieten de-al bătrânului a mărturisit că el fusese cel care-l înjunghiase pe tip. Dar declaraţia lui n-a fost suficientă pentru a-l elibera pe bunic. „Bunicul e foarte bun”, mi-a zis cea mai mică dintre nepoate, în vârstă de zece ani.

Am intrat în puşcărie ud leoarcă, după ce am stat trei ore într-o burniţă sâcâitoare, care nu ne-a slăbit nici măcar un minut. La poartă am fost supus unui interogatoriu amănunţit. Recent, regula privind vizitele se schimbase, iar Castorul Turbat fusese inclus în Clasa 3, categorie destinată deţinuţilor consideraţi periculoşi sau de risc

---

13 Băutură alcoolică din sevă de agave, având consistenţa şi culoarea laptelui.

ridicat. Dacă mă zgârcisem la câţiva pesos, acum nu aveam decât să suport idioţeniile lor.

Imediat ce-am intrat, mi s-a spus să aştept în sala de mese. La câteva mese mai departe, am văzut familia cu bunicul. Nu, omul ăla nu părea bun deloc. Chiar şi după douăzeci şi opt de ani i se vedeau pe faţă stropii de sânge ai celui pe care-l ucisese.

Castorul Turbat a venit după cincisprezece minute. Nu aştepta pe nimeni şi moţăia în celulă. S-a bucurat să mă vadă. M-a întrebat dacă aveam ceva bani la mine ca să cumpărăm nişte plăcinte cu carne şi bere. Voia să mâncăm împreună. Am plătit de cinci ori mai mult decât m-ar fi costat în afara închisorii. Marfa era vândută de o femeie care primise autorizaţie de la directorul închisorii, ceea ce explica preţul de cinci ori mai piperat: optzeci la sută din câştig ajungea direct în buzunarul directorului.

M-am întors cu berile, cu plăcintele, plus un suc pentru mine. Diego m-a întrebat dacă ştiam unde lucra Zurita şi i-am zis că avea în continuare o funcţie înaltă la direcţia juridică. „O să vadă el pe dracu' după ce ies de-aici", a zis.

Castorul Turbat părea îngrijorat. Se întorcea într-o parte şi într-alta, agitat. „O să zic că eşti fratele meu, ca să nu creadă că sunt bulangiu şi că tu eşti iubitul meu, că dacă apucă să le intre asta în cap curiştilor ăstora, am pus-o", mi-a zis, arătând spre câţiva deţinuţi care stăteau sprijiniţi de un perete. Trei din gruparea Nazis fuseseră eliberaţi deja, aşa că protecţia lui scăzuse drastic.

L-am întrebat despre conturile lui Carlos. Castorul Turbat mi-a explicat cum împărţeau banii. Şaptezeci la sută din încasări mergeau la fratele meu, iar câte cincisprezece la sută la Diego şi Sean. Carlos manevra banii. O făcea cu o transparenţă absolută, ţinând evidenţa fiecărui câştig şi-a fiecărei cheltuieli. Chiar dacă erau cu toţii liberi să facă ce voiau cu partea lor de bani, au deschis toţi trei un cont comun unde depozitau sume mici. Era un cont de ochii lumii. Dacă aveau să fie prinşi, contul

acela trebuia declarat pentru a-şi proteja conturile adevărate. Fireşte că, imediat după arestare, suma din acel cont le-a fost confiscată.

Castorul Turbat nu avea încredere în bănci, aşa că păstrase banii cash, în afara sumelor pe care le vărsase în contul capcană şi a celor investite în cumpărarea unui apartament din cartierul luărez, singurul bun pe care nu-l pierduse. După ce a fost reţinut, Zurita i-a scotocit casa şi a găsit teancuri de bancnote ascunse printre haine sau învelite în pungi de plastic şi lipite în interiorul rezervorului de apă de la veceu sau în plicuri lipite sub masă. Locurile pe care Diego le crezuse sigure şi de nedescoperit s-au dovedit a fi ascunzători comune pentru Zurita şi oamenii lui, aşa că i-au găsit banii imediat. Castorul Turbat îşi pierduse toate economiile. În schimb, Carlos deschisese mai multe conturi, la mai multe bănci. Diego credea că ar fi vorba de vreo nouă sau zece. Şi-a amintit patru dintre ele: Banco de Londres y México, de pe strada Insurgentes Sur, Banco de Comercio, de pe strada La Viga colţ cu Ermita, Banco Nacionál de México, de pe strada Tlalpan şi Banco Industrial de pe bulevardul Taxquena.

L-am întrebat unde aş putea găsi vreun extras de cont, pentru că niciodată nu primise acasă vreun raport financiar. Diego a zâmbit. „Carlos nu şi-ar fi pus niciodată în pericol familia, de aceea nu primea niciun extras bancar acasă? Din câte ştia el, se folosise de adresa firmei pielarului evreu care-i cumpăra blănile de şinşile.

În urmă cu cinci sau şase ani, am fost cu Carlos să ne întâlnim cu evreul la o fabrică de textile. Îmi aminteam de o hală uriaşă, cu zeci de cusătorese, fiecare cu maşina ei de cusut, croind haine. În capătul halei se aflau baloţi imenşi de pânză de diverse culori şi texturi. Era greu să te înţelegi din cauza zgomotului maşinilor de cusut. Trebuia să strigi. Patronul era un bărbat de înălţime medie, cu păr lung şi ochelari pe măsura bicepşilor săi puternici. Era convins că niciunul dintre malacii care munceau pentru el

nu-l putea învinge. Nici eu şi nici Diego nu ne aminteam numele lui, cu atât mai puţin adresa fabricii.

Mi-am luat la revedere de la Castorul Turbat. M-a rugat să-l vizitez mai des şi, dacă era posibil, să-i aduc ziare şi reviste. „Habar n-am ce se petrece în lume”, a zis. Înainte să plec, mi-a şoptit: „Dă-mi o sută de pesos”. A zis-o cu precauţie, ca să nu fie auzit de zecile de deţinuţi din jur. „Am doar cincizeci”, i-am zis. „E de-ajuns ca trei luni să n-am treabă cu nemernicii ăştia”, a zis şi a arătat cu bărbia către gardieni. Îmi spusese deja cum trebuia să-i ungă săptămână de săptămână ca să scape de spălatul veceurilor. „Fă-te că-ţi legi şireturile. Lasă bancnota jos şi şterge-o? Exact aşa am făcut. M-am lăsat într-un genunchi, prefăcându-mă că-mi leg şireturile, şi am pus bancnota jos. Diego a călcat imediat pe ea. Am plecat repede şi am apucat să văd cum s-a întors într-o parte, fără să ia piciorul de pe bancnotă, apoi, după câteva secunde, s-a aplecat şi a băgat-o în şosetă.

Am ieşit din închisoare în după-amiaza rece de duminică. Se înseninase cât de cât şi soarele răzbătea printre nori. Nu stătusem înăuntru mai mult de o oră şi jumătate, dar simţeam cum senzaţia de claustrofobie mă sufoca. Nu-mi dau seama cum de nu înnebunesc deţinuţii după trei zile de puşcărie.

M-am îndepărtat cât de repede am putut de Lecumberri, ca şi cum graba m-ar fi ajutat să scap de o posibilă infecţie.

Cei care au văzut-o cu câteva zile înainte de a se sinucide spun că hoinărea pe străzi, vorbind singură. Nu rostea vorbe fără-nţeles, nici nu părea nebună. Pur şi simplu vorbea de una singură, în şoaptă. Slăbise mult şi arăta rău. Am întâlnit-o într-o după-amiază. Am salutat-o. Ea a murmurat un „Bună, Juan Guillermo” şi şi-a văzut de drum, absentă. Femeia care-mi salvase viaţa gândindu-se să-şi ia viaţa.

Nimeni de pe Retorno nu a bănuit ce avea să urmeze. Nimeni nu a văzut-o cumpărând de la magazinul mixt cei

şase metri de funie de care s-a folosit pentru a se spânzura. Nimeni nu a bănuit că îşi făcuse o radiografie şi că medicii îi găsiseră două tumori la uter, una mai mică la vezică şi trei la ficat. Nimeni nu şi-a închipuit ce-i trecea prin minte acelei femei pline de viaţă, dar care treptat se închisese în sine. Femeia care se izolase tot mai mult, pe zi ce trecea. Mama ucigaşului împroşcată de ura dumnezeului fiului ei. Femeia murdară a lui dumnezeu, acel dumnezeu care stinge dorinţele şi sufocă bucuria de a trăi.

Tontu' zice că joi după-amiază a fost ultima dată când a văzut-o; intra în casa ei. Poştaşul i-a dat corespondenţa vineri, la amiază. Lăptarul e sigur că femeia l-a plătit sâmbătă dimineaţa. Fiecare susţinea că a fost „ultimul-om-care-a-văzut-o-în-viaţă".

Femeia a avut puterea de a petrece funia pe după grindă, de a o fixa ca să nu alunece, de a face un laţ, de a se urca pe un scaun şi de a-şi strânge funia în jurul gâtului. Medicii legişti nu au reuşit să stabilească cu exactitate ora la care a împins scaunul şi a dat din picioare pentru ultima dată, dar din calculele lor reieşea că era moartă de cel puţin trei zile. Poate că, înainte de a face gestul fatal, a ieşit şi a revenit, încercând să găsească momentul potrivit pentru a se spânzura. Poate că s-a trezit dimineaţa, a coborât hotărâtă scara interioară şi în mai puţin de un minut a reuşit să se sinucidă. Sau poate că a stat trează toată noaptea, pe un scaun, uitându-se la funia din mâinile ei până la venirea zorilor.

Femeia a rămas atârnată trei zile, bălăngănindu-se dintr-o parte în alta din cauza curentului. Lăsase fereastra deschisă şi ploaia a udat covorul. Cadavrul a fost descoperit de o vecină. Cum nu o mai văzuse de câteva zile şi nici nu-i deschisese oricât sunase la poartă, vecina l-a rugat pe nepotul ei să sară gardul şi să-i deschidă poarta. Vecina a intrat, fără să ştie că avea s-o găsească pe mama lui Humberto spânzurată, cu limba afară, într-o cămaşă de noapte albă.

Într-un picior avea un pantof Celălalt pantof îi căzuse. Vecina a văzut trei pisici care intraseră pe fereastră şi dădeau târcoale cadavrului. Un ospăţ picat din cer. Îngrozită, femeia nu a ţipat, nici nu a ieşit să ceară ajutor. A alungat pisicile, a luat pantoful de pe jos şi l-a pus în piciorul moartei. Apoi i-a aranjat furoul, s-a aşezat pe canapea şi a aşteptat ca nepotul ei să se întoarcă împreună cu poliţiştii întâlniţi pe bulevardul La Viga.

Cei doi poliţişti au coborât din maşină şi au intrat în casă neatenţi, fără să se uite dacă existau sau nu urmele unei posibile crime. Imaginea femeii cu limba scoasă i-a cutremurat. Erau noi în meserie, primul lor mort. Au sunat la secţie şi cei de la secţie l-au sunat pe Zurita.

Zurita a sosit înconjurat de gealaţii lui. Ei, da, s-au pus pe cercetat, cu mare atenţie, pentru a nu şterge urme. Au inspectat casa şi n-au găsit nimic suspect. Casa era în ordine. Pe pat, un teanc de haine, recent spălate şi împăturite. Farfuriile curate, la locul lor, în suport. Duşumeaua lucind de curăţenie. Femeia aceea atârnând de grindă, fereastra deschisă şi covorul îmbibat de ploaie erau singurele lucruri care nu erau în ordine.

Niciunul dintre poliţişti n-a îndrăznit să pună mâna pe ea. Unii din superstiţie: atingerea cadavrului unui sinucigaş aduce ghinion. Alţii au fost îngreţoşaţi de pielea ei vânătă şi de duhoarea emanată. Unii din motive religioase: sinucigaşul se răzvrăteşte împotriva vrerii lui dumnezeu şi nu merită nici cea mai mică dovadă de înţelegere.

Zurita a urcat pe scaun, a scos un briceag şi a tăiat funia. Femeia s-a prăbuşit pe covorul ud. A rămas într-o poziţie aiurea, cu picioarele desfăcute şi chiloţii la vedere, sub privirile morbide ale unora dintre poliţişti.

Mama lui Humberto lăsase scrisoarea la vedere, pe o comodă, în sufragerie. Pe plic scrisese numele destinatarului: „Pentru Humberto”. Nepotul vecinei a povestit că Zurita a citit scrisoarea de câteva ori. Apoi, alb ca varul, a pus-o la loc în plic, a lăsat-o de unde o luase şi

s-a aşezat într-un fotoliu.

Humberto a comandat cel mai ieftin sicriu, unul care părea o ladă de ambalat. Lemn de pin de cea mai slabă calitate. Nelăcuit, fără nicio podoabă. Să cheltuie pentru ea? Nici vorbă. Pentru Humberto, maică-sa era o femeie blestemată, şi blestemată îi fusese şi moartea. Numai o femeie atât de deviantă, de curvă, de sărită de pe fix era în stare să se spânzure de o grindă şi să le arate limba celor care o găsiseră.

În scrisoare, femeia spunea că se sinucisese din cauza lui. Aşa le-a zis Zurita colegilor lui, unul dintre ei i-a zis nepotului său, nepotul i-a zis lui Apiţă, iar Apiţă mi-a spus mie. O scrisoare nemiloasă şi seacă, pentru un om nemilos şi sec.

Humberto a sosit după câteva zile şi s-a închis în casă ca s-o privegheze. Nu a lăsat pe nimeni să intre: sinucigaşii trebuie ascunşi de privirile celorlalţi. Sunt o ruşine. Oameni slabi. Cei ce-şi bat joc de dumnezeu.

A stat singur. Cu moarta, cu scrisoarea, cu dumnezeul lui. Singur. Cu ploaia, cu duhoarea, cu covorul putrezit. Singur. Cu furia, cu vina, cu durerea, cu confuzia. Singur. A stat închis, acolo. Totul pregătit pentru a mă duce să-l omor. Răzbunarea la câţiva metri de casa mea.

În zorii zilei, Robert s-a trezit şi a ieşit din cort. Nu l-a văzut pe Chuck şi, căutându-l, a dat peste Nujuaqtutuq lungit lângă cadavrul lui Amaruq. Lupul a sărit în picioare, alarmat. Robert a observat că hamul lupului nu era prins în lanţ. A luat lanţul şi a încercat să se apropie, dar lupul şi-a arătat colţii. Robert a făcut câţiva paşi în spate. Lupul l-a urmărit cu privirea şi, după ce Robert s-a îndepărtat îndeajuns, s-a întins din nou lângă cadavru.

Robert l-a trezit pe unchiul lui care dormea în camionetă. Imediat ce a deschis ochii, Robert a arătat spre lup. „Tu i-ai dat drumul?” l-a întrebat cu voce joasă. Chuck a dat din cap că da. „De ce?” a vrut să ştie Robert. Chuck a ridicat din umeri. Încă putea a whisky. „Nu ştiu”. Robert s-a uitat cu atenţie la lup. Nu-şi dădea seama dacă era

capabil să-i atace. Nici n-ar fi vrut ca lupul să scape. Jigărit şi şchiop cum era, dacă ar fi dat peste lupii dintr-o haită, l-ar fi făcut bucăţele. Trebuia băgat înapoi în cuşcă. S-au hotărât să nu se precipite şi să aştepte câteva minute pentru ca Nujuaqtutuq să se liniştească şi abia apoi să încerce să-l prindă în lanţ.

S-au îndepărtat ca să nu-i atragă atenţia. Lupul a continuat să stea liniştit lângă cadavru şi după o vreme a lăsat capul în jos. Robert şi Chuck au profitat de ocazie. Robert s-a furişat prin spatele camionetei. Când era gata să-l prindă în laţ, Nujuaqtutuq s-a ridicat şi s-a întors spre el. S-au privit câteva secunde. Lupul l-a simţit pe Chuck venind din spate. S-a răsucit spre el, ameninţător. Robert a făcut doi paşi înainte şi a reuşit să-l prindă în laţ. Înfuriat, Nujuaqtutuq a muşcat de câteva ori de frânghie şi, zbătându-se să scape, s-a prăbuşit la pământ. Chuck a profitat şi l-a legat de un picior. L-au imobilizat şi l-au împins în cuşcă, apoi l-au pus în lanţ.

Au pornit să străbată întinsul platou alpin. După două ore au ajuns la şoseaua asfaltată, dacă se putea numi aşa drumul acela îngust şi plini de gropi. Au luat-o spre sud şi de câteva ori s-au văzut nevoiţi să oprească ca să pună mâna pe o lopată şi să dea la o parte zăpada de pe drum. Când treceau pe lângă una dintre puţinele maşini întâlnite, reduceau viteza şi se opreau să schimbe o vorbă cu şoferul. Pe meleagurile acelea pustii era important să faci schimb de informaţii despre starea drumului. Li s-a spus că sunt destul de puţine obstacole. Ceva gheaţă, zăpadă şi resturile unui elan lovit de o maşină, pe care nu se găsise nimeni să le îndepărteze din drum.

După cincizeci de kilometri s-au oprit să facă plinul într-un sat. Vânzătorul le-a pus telefonul benzinăriei la dispoziţie, iar Robert a sunat-o pe Linda, soţia lui, neintenţionând să-i spună de călătoria neaşteptată pe care o făcea. Imediat ce l-a auzit, Linda a început să turuie. I-a povestit despre copii, despre problemele cu alcoolul pe care le avea o prietenă de-a lor, despre ce reparaţii

trebuiau făcute la casă, despre noul magazin care urma să se deschidă în Whitehorse. De fiecare dată când vorbeau la telefon, Lindei îi plăcea să-i spună până la cele mai mici detalii ce făcuse în ultimele săptămâni şi abia apoi să-l întrebe cum o ducea el. Viaţa ei se scurgea printre copii şi femei la fel de singure ca ea, prinsă într-un cotidian banal şi sufocant, pe care nici măcar nu-l putea împărţi cu el. În puţine vorbe, Robert i-a spus că era bine, firma acceptase traseul propus de el, iar condiţiile meteorologice erau ceva mai favorabile şi permiteau înaintarea oleoductului. Din cele douăsprezece minute cât a durat convorbirea, unsprezece a vorbit ea.

A închis şi s-a întors la camionetă. Un angajat al benzinăriei, un metis robust, cu ochi oblici şi păr bogat, s-a uitat plin de curiozitate la lupul din cuşcă. I s-a părut a fi printre cei mai mari văzuţi de el vreodată. A zis că era păcat să fie ţinut în asemenea condiţii, că el avea o lupoaică şi că i-ar fi plăcut ca lupul să se împerecheze cu ea.

La lăsatul serii au instalat cortul într-o vale, la marginea drumului. Venise un val de frig şi era tot mai mult polei. Nu se grăbeau, aşa că n-aveau de ce să rişte. Până la gară mai erau încă şaptezeci de kilometri, lot drumul însemna patru sute de kilometri. După calculele lui Robert, în linie dreaptă trebuiau să fie cam o sută optzeci de kilometri de la locul în care-l găsiseră pe Amaruq până la casa acestuia. Ce căutase Amaruq atât de departe? Care era secretul lui?

Robert s-a gândit la copiii lui, la fetiţă şi la cei doi băieţi, într-un fel, se putea spune că-i abandonase. Da, meseria lui presupunea lungi perioade de absenţă, dar copiii nu puteau înţelege asta şi erau supăraţi. Uneori treceau şi câte şase luni fără să-i vadă. Iarna trecută petrecuse cu ei ceva mai mult timp, atunci când şantierul se închisese din cauza condiţiilor meteo nefavorabile. A fost o iarnă atât de năprasnică, încât copiii aproape că n-au ieşit din casă. Robert s-a simţit claustrat şi sătul de ei.

Ţipetele şi larma lor, care-l bucuraseră la început, au sfârşit prin a-l exaspera. Soţia lui l-a epuizat. Vorbea încontinuu, în timp ce el nu voia altceva decât să citească liniştit sau să se bucure de siestă. Linda era ca o bucată de lemn în pat. Se lovea de el cu pelvisul ca să se excite şi de multe ori nu-i provoca altceva decât durere. Şi mai era şi extrem de pudică. Nu-i plăcea să fie văzută goală şi niciodată nu se arăta dezbrăcată de la brâu în sus. Nu-şi suporta trupul durduliu şi colăceii de pe abdomen, dobândiţi în urma sarcinilor, după ce pusese pe ea douăzeci şi cinci de kilograme. E drept că Linda era o femeie bună, dedicată copiilor ei, dar era anostă şi posesivă. După o lună petrecută în casă, Robert simţea nevoia să se întoarcă la muncă, dar a trebuit să mai suporte încă şapte săptămâni de convieţuire forţată. Asta l-a dat peste cap. A început să ţipe la copii din te miri ce, îi cerea Lindei să tacă, scoţând un zgomotos *şşşşşşt* când o apuca limbuţia.

Când l-au sunat pentru a se întoarce pe şantier, a plecat cât de repede a putut, sătul de traiul în sânul familiei. Dar acum îi era dor de cămin. îi era dor de mirosul fetiţei lui, ar fi vrut să-l ţină din nou pe mezin pe genunchi şi să coloreze împreună sau să-l audă pe băiatul cel mare povestindu-i ce i se întâmplase peste zi. îi era dor şi de Linda. Prezenţa ei îl irita, e drept, dar o iubea în felul său şi ea îi suporta îndelungatele perioade de absenţă.

Dimineaţă au înaintat cu viteză ceva mai mare. Cu cât mergeau mai spre sud, cu atât drumul era mai bun. După câteva ore au ajuns la răspântia cu drumul de cincisprezece kilometri care ducea la gară. Chuck l-a rugat să se oprească o vreme. Urma să-şi înfrunte trecutul şi existau două posibilităţi: să o vadă pe femeia aceea dulce pe care n-o mai văzuse de treizeci de ani sau să afle că murise deja. Două posibilităţi la fel de greu de îndurat. A tras aer în piept. „Hai să mergem”, a zis.

Au ajuns. Chuck I-a rugat pe Robert să parcheze în spatele casei. A coborât din maşină şi s-a uitat în jur ca şi

cum ar fi vrut să vadă ce mai recunoştea. Aceeaşi cutie de scrisori ruginită, veranda cu vedere la pădure, băncile de fier. Dăduse şi el o mână de ajutor la construcţia acelei case. împreună cu bunicul lui Amaruq, au pus bârnă peste bârnă. A înălţat acoperişul. A făcut şi a pus ferestrele. Acum, casa arăta ceva mai părăginită, dar era aceeaşi. Chuck s-a dus la uşă şi a bătut. Din respect, Robert a rămas în urmă. S-au auzit paşi. A deschis o femeie inuit; s-a uitat la bărbatul cu ochi albaştri şi păr cărunt care o privea din pragul uşii. Au tăcut câteva clipe, apoi femeia s-a dat la o parte, făcându-i bărbatului loc să intre.

Animale

M-am întors de la Lecumberri la două şi când am intrat în casă am auzit o voce de bărbat. I-am găsit pe Avilés şi pe Chelo stând la masa din sufragerie. „Bună, iubitule”, m-a salutat Chelo, „avem musafiri”. Era pentru prima dată când îmi zicea „iubitule”. M-am aşezat cu ei la masă. „N-am ştiut că ai o iubită atât de frumoasă”, mi-a zis Avilds. A arătat înspre platoul de pe masă. „Ţi-am adus de mâncare”. Platoul conţinea viermi de agave, lăcuste, furnici, gândaci, bucăţi de iguană, şobolan de câmp prăjit şi ouă de ţestoasă de mare. Avilés ne-a asigurat că făcuse rost de toate astea dintr-o piaţă din centru. Chelo şi-a mutat scaunul într-o parte. „Vino, stai lângă mine. Te aşteptam”.

Am mâncat pe rupte. Fiecare preparat era delicios. Chelo a vrut să guste din toate. Credeam că nu pune mare preţ pe mâncare. Greşit. Era o gurmandă în toată regula. Nu a strâmbat din nas la nimic şi a mâncat o bucată dintr-un gândac viu fără să stea pe gânduri.

Chelo se prăpădea de râs la fiecare dintre bancurile stupide ale lui Avilés, care se apucase să facă pe cuceritorul. A glumit, a fost spiritual, a povestit întâmplări. Chiar dacă ştiam că Sergio nu urmărea altceva decât să fie în centrul atenţiei, am devenit gelos. Probabil că Chelo a simţit, pentru că a fost foarte drăgăstoasă tot timpul şi m-a îmbrăţişat încontinuu.

S-a arătat fascinată de meseria de dresor a lui Avilés. L-a înnebunit cu întrebările: cum făcuse rost de animalele sălbatice? de câte ori îl răniseră? de ce se făcuse dresor? Avilés răspundea la fiecare întrebare cu modestie şi c-o urmă de lăudăroşenie, în acelaşi timp. Când a întrebat-o pe Chelo care era numărul ei favorit, ea a recunoscut că nu fusese niciodată la circ. Mie şi lui Avilés nu ne-a venit să credem. Când eram copii, părinţii mei ne duceau frecvent. Chiar dacă era scump, spectacolele de circ li se păreau importante în formarea noastră. Pentru ei circul era metafora riscului şi curajului, două calităţi pe care le considerau fundamentale pentru a putea înfrunta viaţa. În schimb, părinţii lui Chelo, mult mai conservatori decât ai mei, ziceau că nu e altceva decât distracţie ieftină. „Se joacă cu viaţa, care e sfântă", argumentau ei.

Avilés nu a fost surprins să afle că nu o lăsaseră la circ din considerente morale. Ne-a spus că de foarte multe ori preoţii din sate îi sfătuiau pe enoriaşi să nu meargă la circ. Bufonii îşi băteau joc de autorităţi, trapezistele erau mult prea dezbrăcate, magicienii apelau la trucuri obscure şi diavoleşti, iar „pe noi, pe dresori, ne acuză că trezim instincte animalice", a zis râzând.

Ne-a întrebat dacă vrem să mergem la spectacolul de seară. „Mi-ar plăcea la nebunie", a zis Chelo, entuziasmată. Am urcat în maşină şi ne-am dus la circ. Am parcat în spatele unor corturi. Avilés ne-a zis că trebuia să meargă să se schimbe pentru spectacol, dar că între timp, Paco, ajutorul lui, un tip slab ca un ţâr, avea să aibă grijă de noi.

La casele de bilete erau cozi lungi. Era suficient să te uiţi la câţi oameni aşteptau la rând ca să-ţi dai seama că circul avea succes. Paco ne-a dus prin spate. Chelo era uimită de ce vedea. Un bărbat dresa cinci pudeli francezi. Pocnea din degete şi câinii se opreau ridicaţi pe picioarele din spate, după care săltau şi se aliniau unul în spatele celuilalt. Un băiat hrănea o femelă de elefant cu cantităţi enorme de salată. Un pui de cimpanzeu, purtând scutece,

stătea în braţele unei femei în costum de gimnastică.

Paco ne-a condus apoi la o rulotă. A bătut la uşă. Avilés a strigat „Intră". Am intrat. Avilés ne-a primit zâmbitor. În ton cu moda secolului al nouăsprezecelea, purta o redingotă roşie, pantaloni negri, cămaşă albă şi cizme de piele negre, până la genunchi. Dacă e s-o spunem pe-aia dreaptă, era impresionant.

În drum spre cortul principal, a mângâiat tigrii şi leii printre gratiile cuştilor. Le vorbea încet şi calm. Un leu s-a frecat de mâna lui ca să-l mângâie după urechi. Unul dintre tigri a tors ca o pisică atunci când Avilés l-a strigat pe nume. Dacă pe vecinii mei brazilieni fiarele îi respectau, pe Avilés îl iubeau.

Avilés ne-a sfătuit să mergem să ne ocupăm locurile, „cele mai bune din întreaga arenă"; şi chiar aşa erau. În primul rând, la mijloc. Puteai să auzi limpede gâfâitul elefanţilor când dădeau ture pe sub cupolă, plesnetul palmelor când trapezistele se prindeau de mâinile colegilor lor după ce executaseră trei salturi mortale ori respiraţia agitată a echilibristului înaintând pe sârmă.

Chelo a fost total absorbită de fiecare număr. Spectacolul se încheia cu reprezentaţia lui Avilés. Tigrii şi leii au intrat în cuşca mare. Numărul a fost asemănător cu cel al brazilienilor, cu o singură diferenţă: Avilés nu s-a folosit nici de bici, nici de scaun. Era suficient să facă un semn cu mâna, pentru ca felinele să-i dea ascultare. M-a uluit controlul său absolut. Mişcările lui Avilés erau pline de eleganţă. Cine ar fi zis că durduliul ăla cu freză de compozitor neamţ putea să aibă o asemenea autoritate asupra unor animale atât de feroce.

Şi-a încheiat numărul cu o probă clasică: a deschis fălcile unui leu şi şi-a băgat capul între ele. A stat aşa timp de zece secunde care-au părut o veşnicie. Leul ar fi putut să-l decapiteze cât ai zice peşte, dar a stat liniştit, cu fălcile deschise. Avilés şi-a scos capul din gura leului în aplauzele frenetice ale publicului. Chelo repeta întruna: „Ce tare! Ce tare!"

După spectacol, asistentul lui Avilés ne-a dus acasă. Am coborât din maşină în mijlocul unui potop. Degeaba am fugit, că în casă am intrat uzi leoarcă şi tremurând de frig. Am urcat direct la etaj şi ne-am băgat sub duş. Ne-am sărutat o vreme sub jetul de apă fierbinte.

Ne-am băgat în pat fără să aprindem lumina. După o zi plină de animale – cele de la circ plus cele pe care le mâncaserăm Chelo a început să compună fraze care conţineau cuvântul „animal”. O frază ea, una eu. Jocul s-a sfârşit în momentul în care Chelo s-a aplecat asupra mea şi m-a privit în ochi. „Te iubesc, animalule”, mi-a zis. M-a mângâiat pe faţă. „Chiar te iubesc M-am lipit de ea. Era caldă şi blândă. Acolo, fără-ndoială, în goliciunea ei, în îmbrăţişarea ei se afla casa mea.

Cu câte zile înainte de a se spânzura o fi cumpărat funia mama lui Humberto? Cât a costat-o? De unde a ştiut ce funie să aleagă? Unde a ţinut-o? Ce-a simţit când a ţinut-o pentru prima dată în palme? A tremurat în timp ce făcea nodul? A regretat în momentul în care a lovit scaunul? Care o fi fost ultimul ei gând? O fi rostit vreun cuvânt cu voce tare înainte să moară?

Femeia a ascultat, din gura lui Chuck, povestea morţii fiului ei. Bărbatul îşi găsea cu greu cuvintele. Nu mai vorbise inuktitut de ani de zile. Învăţase limba pentru ea şi pentru fiul său. Fără ei, începuse să o uite. Ea nu înţelegea engleza. Doar câteva cuvinte disparate. Dar în ciuda dificultăţilor de comunicare, se vedea pe chipul amândurora cât de emoţionaţi erau.

S-au dus la camionetă. Femeia a dezvelit cadavrul. L-a contemplat câteva minute, apoi, cu multă delicateţe, a şters o pată de noroi de pe fruntea mortului. I-a rugat să-l ducă în casă. Chuck şi Robert I-au aşezat pe patul care fusese al lui. Casa avea un singur dormitor, care era al femeii. Amaruq dormea în sufragerie. Femeia le-a zis că Amaruq ieşise într-o zi la vânătoare şi de-atunci nu se mai întorsese. L-a aşteptat luni de zile. Chuck i-a spus despre Nujuaqtutuq şi că Amaruq îl urcase cu sania până pe

culmea unui munte. Femeia a murmurat ca pentru sine: „Nujuaqtutuq”, adăugând că acesta fusese ultimul cuvânt rostit de tatăl ei înainte să moară, cu doi ani în urmă.

Femeia a zis că o să le dea ceva de mâncare. Chuck a tradus şi Robert a încercat să se scuze. I se părea inoportun să se aşeze la masă cu ei, în timp ce la câţiva metri zăcea fiul lor mort, însă Chuck l-a atenţionat că pentru femeie ar fi o ofensă gravă dacă nu accepta.

Femeia a pus la încălzit pe sobă o oală cu stufat de elan. Chuck s-a aşezat la masă şi când Robert a dat să stea jos, femeia i-a făcut semn cu degetul să nu se aşeze pe scaunul acela. Chuck i-a explicat lui Robert că acolo obişnuia să stea Amaruq.

Femeia a servit mâncarea în farfurii de cositor, aşezând una şi în dreptul scaunului gol al lui Amaruq. Chuck a întrebat-o cum a reuşit să supravieţuiască fără ajutorul fiului şi ea a zis că avea o rezervă de piei de lup şi de urs din care vindea cumpărătorilor care treceau pe acolo.

Stufatul i-a plăcut mult lui Robert. Femeia îl gătise cu untură de urs şi ierburi, o rafinată combinaţie de arome puternice. La sfârşit, mama lui Amaruq a adunat tacâmurile şi le-a scufundat într-un lighean cu apă cu săpun.

Robert i-a mulţumit femeii pentru masă şi i-a zis lui Chuck că o să stea pe-afară, ca ei să poată discuta liniştiţi. A ieşit şi s-a întins în cabina camionetei, cu ochii la priveliştea din jur. Şinele de cale ferată se pierdeau pe câmpia îngheţată. Gara nu era altceva decât o platformă cu o baracă adiacentă. Trenurile opreau acolo pentru a fi încărcate cu lemne, blăni şi carne şi pentru a descărca zahăr, făină, sare, baterii, chibrituri, benzină. Locuitorii din văile din jur se adunau la gară şi aşteptau trenul. Mama lui Amaruq le vindea mâncare caldă şi cafea, iar Amaruq, cât a fost în viaţă, dădea piei la schimb pentru gloanţe şi capcane.

Robert şi-a amintit că se oprise odată în gara aceea.

Şi-a amintit de oprirea scurtă, de forfota oamenilor care încărcau sau descărcau produse. Poate că unul dintre chipurile anonime pe care le-a văzut atunci a fost cel al lui Amaruq.

Chuck a ieşit din casă şi l-a strigat pe Robert. „Kenojuac vrea să-l privegheze în noaptea asta pe fiul nostru şi abia mâine să hotărască unde să-l îngroape. Sper să nu e vreo problemă”. Robert i-a zis că el putea să stea câte zile erau necesare. Chuck s-a întors în casă. Robert a tresărit când a auzit pentru prima dată numele femeii. Kenojuac.

Robert a mutat camioneta în şopronul din apropierea liniei ferate. A umplut o găleată cu apă şi a pus pe jos câteva bucăţele de carne. S-a dus la cuşcă şi a deschis zăvorul. Nujuaqtutuq a ieşit şi Robert a legat lanţul de unul dintre stâlpii de susţinere. Lupul l-a măsurat din priviri, apoi s-a dus să mănânce şi să bea apă. Robert s-a asigurat că lupul nu putea să scape. A închis uşa şopronului şi s-a dus spre casă.

Aşezaseră cadavrul în mijlocul încăperii şi îl îmbrăcaseră cu haine curate: pantaloni din piele de focă, haină din piele de lup şi cizme din piele de ren canadian. Pe piept îi aşezaseră o veche puşcă cu repetiţie, Winchester 30 – 30. Kenojuac stătea pe scaun lângă cadavru. Chuck era în picioare lângă ea şi îşi odihnea o mână pe umărul femeii.

Robert a rămas în pragul uşii, uitându-se la ei, plin de respect. Femeia plângea tăcut, sobru. Chuck o cuprinsese pe după umeri. Kenojuac le-a zis că, după ce şi-a pierdut bunicul, Amaruq a devenit tot mai tăcut şi s-a închis în sine tot mai mult, însă asta nu explica lungul drum străbătut de el până pe meleagurile din nord, nici lupul legat pe sanie, nici tabăra instalată lângă piscuri.

S-au dus la culcare. Robert a dormit într-un colţ al sufrageriei, lângă şemineu. Chuck a dormit cu Kenojuac în patul în care în urmă cu treizeci şi şapte de ani îl concepuseră pe Amaruq. I-a auzit vorbind fără să înţeleagă

un cuvânt din ce-şi spuneau. Aveau să facă dragoste după atâţia ani în care nu mai ştiuseră nimic unul de celălalt? Oare ea îl ura pe Chuck, sau îl iertase? Incă-l mai iubea?

Peste noapte s-a făcut tot mai frig. Robert s-a ridicat şi a mai pus lemne pe foc. Când să se întindă la loc, a dat peste Kenojuac. „Nujuaqtutuq", i-a zis şi i-a spus prin semne că vrea să-l vadă. Robert a luat o lanternă şi s-au dus spre şopron. Au mers în tăcere, paşii lor se scufundau în zăpadă.

Au intrat în şopron şi Robert a pus raza lanternei pe Nujuaqtutuq. Ochii lui galbeni au strălucit. Kenojuac s-a apropiat de el. Lupul a ţintuit-o cu privirea. Femeia a vorbit cu animalul de parcă ar fi vorbit cu un om. Când s-a apropiat mai mult decât era cazul, Robert a prins-o de braţ. I-a spus prin semne că lupul ar putea s-o atace. Ea şi-a desprins braţul din strânsoare şi a continuat să se apropie de Nujuaqtutuq, vorbindu-i încontinuu. A intrat în raza de acţiune a lupului. Robert a prins-o din nou de braţ, dar ea l-a obligat să-i dea drumul. Femeia a luat lanterna şi a pus lumina pe faţa lupului. Orbit, Nujuaqtutuq a rămas nemişcat. Femeia a mai făcut doi paşi şi a întins mâna, atingându-l uşor pe cap. Nujuaqtutuq a amuşinat braţul femeii, apoi s-a repezit să-l muşte. Robert a apucat în ultima clipă s-o tragă într-o parte, înainte ca lupul să-şi înfigă colţii în mâna ei. Femeia nu s-a lăsat. S-a aşezat din nou în faţa lupului şi a ţipat la el, supărată. Lupul a mârâit şi s-a pregătit să sară. Kenojuac s-a retras câţiva paşi, fără să se întoarcă cu spatele la lup, i-a dat lanterna lui Robert şi a ieşit din şopron.

În dimineaţa următoare, Robert i-a povestit unchiului său cele întâmplate peste noapte. Chuck i-a explicat că femeia era convinsă că tatăl ei, bunicul lui Amaruq, transmigrase în corpul lui Nujuaqtutuq, de aceea fiul ei îl urmărise până în locuri atât de îndepărtate. Robert a fost de părere că toate astea erau absurde, ba chiar periculoase, şi l-a întrebat pe Chuck dacă el credea în asemenea poveşti. Chuck s-a mulţumit să-i răspundă că

respectă credinţa femeii.

Kenojuac l-a rugat să-i descrie locul unde-l găsiseră pe Amaruq. Robert i-a descris poalele munţilor, pădurile din jur, stâncile imense, piscurile înzăpezite. Kenojuac a vrut să ştie cât de departe se afla locul cu pricina. Chuck i-a zis că era la câteva zile distanţă, pe meleaguri îndepărtate. Kenojuac a hotărât să meargă în munţii aflaţi la vest de gară ca să-l poată îngropa pe Amaruq într-un loc asemănător cu cel în care murise. Fiul ei îşi dorise să moară la poalele munţilor, aşa că spiritul lui trebuia să se odihnească la poalele munţilor.

A întrebat ce făcuseră cu capra sălbatică. Robert i-a zis că au lăsat-o pradă coioţilor. Kenojuaq s-a arătat supărată că nu luaseră măcar o bucăţică din pielea caprei pentru a o îngropa alături de Amaruq. Capra aceea sălbatică murise odată cu el şi-ar fi trebuit să călătorească împreună pe tărâmurile celorlalte vieţi.

Au înfăşurat corpul lui Amaruq într-o piele de urs şi l-au aşezat în bena camionetei. Au mai pus în maşină cortul, sacii de dormit, alimentele, bidoanele cu benzină, apă şi whisky. Femeia a vrut să-l ia cu ei şi pe Nujuaqtutuq. Arăta mult mai bine şi cei doi bărbaţi s-au chinuit destul de mult până au reuşit să-l bage în cuşcă.

Femeia şi Chuck s-au hotărât să călătorească în bena camionetei. În ciuda frigului aspru, voiau să fie alături de fiul lor în ultima lui călătorie. Au pornit spre munţi, cu soarele în spatele lor.

„Mănânci ca un animal”.

„Eşti tare ca un animal”.

„Sunt trataţi mai rău ca nişte animale”.

„Ai o privire de animal”.

„Iubirea noastră e animalică”.

„Se luptă ca un animal”.

„Şi-o trag ca animalele”.

„Scoţi sunete de animal”.

„Miroşi ca un animal”.

„L-a omorât ca un animal”.

„Merge ca un animal” „Trăieşte ca un animal” „Nu fi animal”.

„Parc-ai fi un animal domestic” „Criminalule! Animal ce eşti!” „Mă excită mirosul tău de animal” „înainte de a fi oameni, suntem animale” „Te iubesc, animalule”.

Bubuiturile lui dumnezeu, gâfâitul câinilor lui, manevrele diabolice ale atotputernicului, creaturile ţinute în frâu, furia obscenă, insurgenţii, neîmblânziţii, represaliile invizibile, mânia nestăpânită, memoria răzvrătiţilor, capriciile războiului, drapel coborât în bernă, doliul nesfârşit, fisurile, fuga, tenacitatea celor care rezistă, cei care-şi iau tălpăşiţa din paradis, scuzele pentru a ucide, anihilarea voinţei, ţipetele victimelor, aburii otrăvitori, sudoarea lui dumnezeu, anihilarea inocenţilor, vina sufocantă, trosnetul oaselor, pielea zgâriată, lupta războinicilor, ameţeala celor care se nasc pentru a muri, vulnerabilitatea oamenilor împotriva invulnerabilităţii lui dumnezeu, gherila contra armatei, extazul criminalilor, dumnezeul malign, faldurile morţii, nostalgia nou-născuţilor, nimicnicia, purificarea luminii, galaxiile îndepărtate, cuvântul subversiv, litera stacojie, vanitosul dumnezeu, presupuşii zei, focul lui Prometeu luminând lumea, stafia libertăţii, transgresiunea desfrânaţilor, pedeapsa, dumnezeu care-şi bagă nasul peste tot, armonia ruptă, sacrificiul celor liberi, răzbunarea cumplită, infestarea cu tot ce e infect, mântuirea păcătoşilor, fluidele trupului, secreţiile vaginale, sperma lui dumnezeu, vaierul oamenilor, femeile penetrate, fetuşii sugrumaţi, cordonul ombilical, femeile iubite, femeile-ţări, bărbaţii care le iubesc, cei deferiţi justiţiei, umanitatea cea cumsecade, mizerabila umanitate, explozia universului, ireconciliabilii dumnezei, invalidarea, tot ceea ce este inaccesibil, absolutul relativ, pedepsirea învinşilor, urmele de sânge, îngropăciunea, ţipetele, intestinele, excrementele, sinuciderea, vicleşugurile trădării, urile închegate, şirurile de morţi, întoarcerea în pământul veşnic, războaiele anacronice, cărările interzise, mâlul, ploaia, focul, cerul,

câmpia în flăcări, tânguirea slabă a celui rănit, suliţa fulgerătoare, craniul spart, fâlfâitul cămăşilor însângerate, piatra de hotar a înecatului, gura de aer, revolta oamenilor, triumful răzvrătiţilor. Oamenii.

Munţi

După mai multe încercări, am reuşit să vorbesc la telefon cu Sean. „Ce faci, moşule?" m-a întrebat, cu accentul lui nordic, din închisoarea texană unde îşi ispăşea pedeapsa. I-am spus pe scurt care era viaţa mea. S-a bucurat să audă că-l scăpasem de la moarte pe Colţ şi că acum se afla în grija mea. Dar nu la fel de bucuros a fost când i-am zis de relaţia mea cu Chelo. Nu a părut să fie de acord cu ea. „Ai grijă", m-a avertizat el, „ştii ce curvă e? M-a durut că a zis asta. De parcă nu m-aş fi luptat destul cu gelozia mea, a mai trebuit să aud şi ce credea el despre ea. Apoi a părut îngrijorat de starea lui King. „Dacă moare, incinerează-l şi împrăştie cenuşa pe mormântul lui Carlos. Fratele tău îl adora pe King?

Mi-a zis că era posibil să fie eliberat mai repede pentru bună purtare. De-abia aştepta. Viaţa din puşcărie i se părea de o monotonie insuportabilă. Aceleaşi locuri, aceiaşi oameni, aceeaşi mâncare. Spre deosebire de ceilalţi deţinuţi, Sean refuza să se uite la televizor. „Lobotomie curată", a zis. Prefera să stea în celulă şi să se uite pe fereastră.

L-am întrebat despre pielarul evreu. Nici el nu-şi mai amintea numele lui, în schimb ştia unde ducea Carlos pieile. Mi-a făcut o descriere sumară: o clădire cu faţada verde ca fisticul, cu patru etaje, având la parter o vitrină în care expuneau pânzeturi din diverse materiale şi cu felurite motive, rochii de mireasă şi uniforme şcolare. Nu-şi amintea pe ce stradă era, „dar sigur e în centru", mi-a zis.

L-am întrebat ce făcuse cu banii lui. „Mi-am cumpărat o casă în Ciudad Acuña şi o fermă în Del Rio, iar restul i-am pus la păstrare la o bancă din San Antonio? Mi-

a zis că s-ar putea să piardă ferma, guvernul american intenţionând să i-o confişte pentru că o cumpărase cu bani proveniţi dintr-o activitate ilegală. Se înţelesese cu procuratura americană să cedeze o parte din banii câştigaţi din vânzarea de droguri pentru a fi mutat în Statele Unite. Cu toate pierderile, economiile lui Sean îi ajungeau pentru a trăi liniştit tot restul vieţii. „Ba le ajung chiar şi nepoţilor mei”, a zis.

„Cum aţi făcut atâţia bani?” I-am întrebat. „Reţeaua de vânzare era uriaşă”, mi-a răspuns. Afacerea ar fi mers şi-acum, a zis, dacă ar fi căzut la înţelegere cu Zurita, dar Carlos s-a împotrivit vehement. „Păcat”, a zis, „pentru că reţeaua aducea bani încontinuu? Mi-a dezvăluit cât câştigau săptămânal. O nebunie.

„Te iubesc, frăţioare”, mi-a zis înainte să închidă. Am zâmbit. Mi l-am imaginat în închisoarea aceea plină de televizoare, înconjurat de mexicani şi de mexicani naturalizaţi în Statele Unite, suportând temperaturi de patruzeci de grade vara şi de minus zece iarna, contemplând prin ferestruica celulei nesfârşirea câmpiei texane.

Aflând acum cât câştigase Sean şi ce proprietăţi avea, am rămas mască. Afacerea lui Carlos fusese mult mai prosperă decât îmi imaginasem. Probabil că Zurita, confiscând banii lui Diego, se alesese cu o avere. M-a luat cu ameţeală numai gândindu-mă la asemenea sume. Economiile lui Carlos trebuiau să fie cu atât mai uriaşe, nişte sume greu de închipuit. Nu puteam să las băncilor tot bănetul ăla, chiar dacă asta însemna să mă lupt cu ele toată viaţa.

Robert a condus patru ore către lanţul muntos, pe un drum îngust care dispărea adeseori sub troiene sau se pierdea printre arbuşti. La capătul drumului, a oprit într-o vâlcea, cu munţii în faţă. Au coborât din camionetă. Kenojuac s-a uitat cu atenţie la piscuri şi, arătându-i lui Chuck un punct îndepărtat, i-a zis că acolo trebuie să meargă.

Kenojuac a început urcuşul. Hotărâtă să găsească locul ideal pentru mormânt, a mers întins o oră şi jumătate. Şi-a lăsat privirea să alunece peste pereţii stâncoşi. L-a întrebat pe Robert dacă locul acela i se părea asemănător cu cel în care îl găsiseră pe Amaruq şi Robert a zis că da. Pereţi de granit, piscuri înzăpezite, păduri de jur-împrejur. Femeia a mai făcut câţiva paşi şi a arătat înspre o adâncitură în zăpadă. „Aici”, a zis în inuktitut şi a delimitat locul trasând cu o creangă o linie în zăpadă.

Au revenit în vâlcea la căderea serii. În timp ce Robert a instalat cortul, Chuck şi Kenojuac au adunat lemne şi au aprins focul. Femeia a prăjit carne de elan pe o bucată de tablă pusă pe jar. Au mâncat de seară şi Chuck şi Kenojuac s-au dus în cort. Robert, învelit în sacul de dormit, s-a întins pe bancheta camionetei.

În crucea nopţii, s-au auzit urlete de lupi în apropiere. Robert a ciulit urechile. A încărcat puşca şi a coborât din camionetă. Dacă se apropiau prea mult, l-ar fi putut ataca pe Nujuaqtutuq sau chiar pe ei. A luminat cu lanterna împrejurimile. Câţiva fulgi de zăpadă au intrat în bătaia luminii. A aşteptat câteva minute şi, cum nu a văzut nimic suspect, s-a culcat la loc.

Au venit zorii. Când Robert s-a trezit, Kenojuac stătea deja ghemuită lângă foc, preparând micul dejun. Fumul făcea rotocoale în aerul rece al munţilor. Robert a salutat-o pe femeie în engleză şi ea i-a răspuns în limba ei.

A ieşit şi Chuck din cort şi au mâncat toţi trei stând în jurul focului. Chuck i-a zis lui Robert că femeia îşi dorea ca Nujuaqtutuq să fie lăsat liber. Robert nici n-a vrut să audă. O haită de lupi le dădea târcoale, şi să-l elibereze ar fi însemnat să-l trimită la moarte. „Înţeleg”, a zis Chuck, „dar ea continuă să creadă că tatăl ei s-a întrupat în Nujuaqtutuq şi de aceea vrea să i se dea drumul”. Robert, care nu avea nimic în comun nici măcar cu religia catolică practicată de familia lui, a considerat absurdă toată povestea, dar s-a văzut totuşi obligat să respecte voinţa femeii: lupul aparţinuse fiului ei, aşa că ea avea dreptul să-

i decidă soarta.

Kenojuac s-a dus la cuşcă şi a deschis-o. Nujuaqtutuq a ieşit precaut. Kenojuac i-a strigat în inuktitut: „Pleacă? Lupul şi-a arătat colţii. Femeia nu a părut intimidată. „Pleacă odată”, a insistat ea. Lupul s-a uitat la ea câteva secunde, s-a răsucit şi a luat-o şchiopătând în direcţia pădurii. Îngrijorat pentru soarta lui, Robert l-a urmărit cu privirea până ce lupul s-a pierdut îndreptându-se către ceea ce el, Robert, considera o moarte sigură. Cu piciorul prins între aţele, cu hamul îngreunându-i mişcările, nu avea să poată vâna sau lupta.

Pentru a transporta cadavrul, s-au folosit de vechea sanie a lui Amaruq. Chuck şi Robert s-au înhămat la sanie. Kenojuac mergea înaintea lor pentru a le deschide calea. Au înaintat cu mare greutate. Tot drumul au dat peste pietre, grămezi de zăpadă sau pâraie. De mai multe ori s-au văzut nevoiţi să dea jos de pe sanie cadavrul şi să-l care ei peste obstacole.

Le-a luat cinci ore până au ajuns la locul stabilit. Kenojuac şi Chuck au înconjurat locul cu pietre şi au aşezat cadavrul în mijloc. Au desfăcut pielea de urs, iar cadavrul, semicongelat, a răspândit un miros fetid. Robert s-a întors într-o parte şi a rămas aşa până când duhoarea s-a pierdut în aer.

L-au aşezat cu faţa în sus. Pielea căpătase textura unei bucăţi de carton, de culoare cenuşie. Sângele de pe gât se făcuse scoarţă. Pleoapele pe jumătate deschise lăsau să se vadă ochii albicioşi. Carnea transformându-se în non-carne. În piatră, izvor, mâl, zăpadă, gaz. În moarte.

Kenojuac s-a aplecat spre Amaruq, a luat un pumn de zăpadă şi i-a frecat gâtul până nu a mai rămas nici urmă de sânge pe el. S-a ridicat şi a început să cânte. Chuck s-a rugat în tăcere, cu capul plecat. La final, au adunat toţi trei pietre şi crengi şi au astupat trupul mort ca să nu fie devorat de animale. Au lăsat lângă mormânt sania şi puşca veche ca parte a monumentului funebru.

Chuck şi Kenojuac au plecat, iar Robert a mai

întârziat puţin, în picioare, lângă mormânt, într-o tăcere respectuoasă. Când a dat să plece, l-a văzut pe Nujuaqtutuq pândind la vreo cincizeci de metri depărtare.

Ca să-l localizez pe pielar, mă bazam numai pe descrierea fabricii de textile din centrul oraşului, care era totodată şi magazin de desfacere, şi pe o vagă amintire a înfăţişării sale. Mi-am rugat prietenii să mă ajute să-l găsesc. Am luat autobuzul care mergea pe linia Popo-Sur 73 până la Tlalpan, iar de-acolo ne-am dus cu metroul până la staţia Pino Suárez. Odată ajunşi în centru, am bătut străzile în căutarea magazinelor care vindeau haine de piele. L-am întrebat pe un poliţist care ne-a trimis pe strada Corregidora. Acolo erau mai multe magazine de haine, dar niciunul nu vindea haine de piele şi nimeni nu părea să ştie cu exactitate unde se vindeau. Un vânzător ne-a sfătuit să ne ducem la Palacio de Hierro, un supermarket, aflat vizavi de Zocalo. Acela era singurul loc unde el văzuse haine de piele de vânzare.

La Palacio de Hierro vindeau doar geci de piele şi angajaţii habar n-aveau ce e aia o şinşilă. Am plecat de-acolo dezamăgiţi. Să-l găsesc pe pielar părea să fie mult mai complicat decât crezusem.

Am bătut centrul trei zile la rând. Prietenii mei, devotaţi până la moarte, au renunţat la ore şi m-au însoţit. Răţoiul, metodic ca de obicei, a căutat în Pagini Aurii. A sunat la mai multe magazine, dar niciunul nu vindea blăni de şinşilă.

Am străbătut Cinco de Mayo, San Juan de Letran, Madero. Nimic. Am luat magazinele de haine la rând şi în toate ni s-a spus că nu vindeau aşa ceva. Aveam impresia că n-o să-l găsim niciodată, până când a dat norocul peste noi. Într-unul dintre magazine, cineva ne-a întrebat: „Aţi fost pe Izazaga?”

Izazaga era o stradă plină ochi cu ateliere care confecţionau haine şi textile, iar cei mai mulţi dintre proprietari erau evrei.

Am străbătut-o de două ori, de la un capăt la celălalt.

Clădirile semănau între ele şi cel puţin cincisprezece dintre ele aveau faţada zugrăvită în verde fistic. O mulţime de oameni se înghesuiau la intrarea în magazine, atraşi de reducerile de preţ. Cărăuşii intrau şi ieşeau cărând în spate baloţi imenşi de pânză. Camionete cu mormane de haine îngrămădite în benă. „N-o să-l găsim niciodată în nebunia asta”, a zis Tontu.

Ne-am hotărât să intrăm numai în magazinele care erau zugrăvite în verde fistic. În cinci dintre ele n-am avut noroc, dar într-al şaselea l-am întrebat pe bărbatul de dincolo de tejghea dacă îşi amintea de Carlos Valdés, care vindea piei de şinşilă acum câţiva ani. A zis că nu. Atunci l-am întrebat dacă ştia vreun comerciant evreu, de statură medie, căruia îi plăcea să se ia la întrecere cu muncitorii lui. Bărbatul a zâmbit. „Ah! Ăsta nu poate fi decât Simon Bross”, a zis şi mi-a explicat cum să ajung la magazinul lui.

Am început să-mi amintesc imediat ce-am intrat în magazin. Câteva manechine fără păr, expuse în vitrină, mi-au activat memoria. Da, ăsta era locul. Gresia cu motive florale, mostrele de pânză atârnate pe pereţi, hainele expuse. M-am dus la casă. „Aş vrea să vorbesc cu domnul Simon Bross”, i-am zis vânzătoarei. S-a uitat la mine pe deasupra ochelarilor, scrutător. „Se poate şti de ce îl căutaţi?” m-a întrebat sictirită. „E o problemă personală”, i-am răspuns. „Dacă e o problemă personală, atunci căutaţi-l acasă. Aici veniţi pentru afaceri”, mi-a tăiat-o scurt. „Nu ştiu unde locuieşte”, i-am zis. „Înseamnă că domnul Bross nu vă cunoaşte şi n-are ce să vorbească cu dumneata? M-a surprins faptul că o femeie la cincizeci de ani mi se adresa cu dumneata, mie, un puştan de şaptesprezece ani. „Nu mă cunoaşteţi”, am insistat eu, „dar l-aţi cunoscut pe fratele meu pe care l-au omorât”. Când a auzit „omorât”, femeia s-a schimbat la faţă. „Cine era fratele dumneavoastră?” „Carlos Valdés”. M-a măsurat din cap până-n picioare. „Cel cu şinşilele?” Am încuviinţat din cap. „Nu semănaţi deloc”, a zis pe un ton glacial. „Aşteptaţi-mă aici”.

Femeia i-a zis unei fete să o înlocuiască la casă cât avea să lipsească. S-a dus în spatele magazinului şi a urcat câteva trepte. Apiţă mi-a tras un cot. îi plăcea fata. Era brunetă şi foarte frumoasă. Apiţă s-a dus la ea. „Salut”, i-a zis. Fata i-a răspuns printr-un „Ce vrei?” atât de tăios, încât orice urmă de flirt a dispărut în mai puţin de cinci secunde. „Nimic, mulţumesc”, i-a răspuns Apiţă şi s-a întors spre mărfurile expuse, ca şi cum ar fi fost foarte interesat de rochiile pentru adolescente. Tontu nu a scăpat ocazia să râdă pe seama lui. „Ţi-ai luat-o”.

Vânzătoarea a revenit. „Veniţi cu miner Am urmat-o. Apiţă s-a întors spre fată şi ea i-a zâmbit, cochetă. Surprins, Apiţă n-a mai ştiut dacă îl lua la mişto sau chiar flirta cu el. Am urcat scările. La etaj, am trecut pe lângă zeci de cusătorese. Amintirile m-au năpădit din nou, tot mai vii. Mirosul de transpiraţie şi tutun, strigătele femeilor, zgomotul asurzitor al maşinilor.

Am intrat într-o hală cu baloţi de pânză imenşi. Femeia ne-a condus la un birou din capătul încăperii. Mi-a zis să intru singur, prietenii mei au fost nevoiţi să aştepte pe nişte fotolii jerpelite.

Emoţionat, am intrat în birou. Văzându-mă, Simon Bross s-a ridicat să mă salute, afectuos. „Juan Guillermo, ce mai faci?” Nu mi-a venit să cred că ştia cum mă cheamă. Nu-i spusesem femeii. În timp, aveam să-mi dau seama că Simon Bross avea o memorie prodigioasă şi era în stare să-şi amintească numele unei persoane chiar dacă o întâlnise o singură dată.

M-a invitat să mă aşez. Pe rafturile din spatele lui am văzut autori care îi plăceau lui Carlos: Rulfo, Faulkner, Nietzsche, Sartre, Baroja, Stendhal, Balzac, Hemingway. Romancieri din perioada revoluţiei mexicane, cum ar fi Ferretis, Azuela, Urquizo, Martin Luis Guzmán. Era ciudat să vezi cărţile alea într-o fabrică de textile din centrul oraşului, printre maşini de cusut, rochii de mireasă şi uniforme şcolare. Bross m-a întrebat dacă citeam la fel de mult ca fratele meu. „Nu chiar atât, dar pe astea”, am zis,

arătând rafturile din spatele lui, „le-am citit aproape pe toate? A zâmbit cu tristeţe. „Cu fratele tău vorbeam despre literatură, filosofie, filme. Era extraordinar. Nu-ţi poţi imagina cât de mult m-a durut moartea lui?

Bross îl iniţiase pe Carlos în ale psihologiei şi filosofiei. îi făcuse cadou cărţi de Kierkegaard, Wittgenstein, Freud, Hegel, Marx, Platon, Aristotel. Habar n-aveam că avuseseră un soi de relaţie maestru-discipol.

Simon îşi schimbase numele de familie. La origini, fusese Abramovici, dar cum era un nume greu de pronunţat în spaniolă, îl transformase în Bross. Al doilea nume de familie era Soriano. Născut din tată aşkenad şi mamă sefardă, mi-a zis el. Ajunsese în Mexic din Polonia, pe vremea când el şi fraţii lui erau mici. Nu trăiseră coşmarul nazist, dar bunicii lor, unchii şi verii fuseseră executaţi în lagărele de concentrare.

Bross era glumeţ şi amabil. După zece minute, mi se părea că-l cunosc de ani de zile şi că, în ciuda diferenţei de vârstă, aş fi putut fi unul dintre cei mai buni prieteni ai săi. L-am întrebat dacă ştia ceva despre conturile bancare ale lui Carlos. „Le am aici”, mi-a răspuns pe loc. „Am tot aşteptat să vii după ele. Carlos îmi dăduse numărul de telefon de-acasă şi când am aflat c-a murit, am încercat să sun, dar nu mai era valabil? Într-adevăr, părinţii mei schimbaseră numărul de telefon pentru că primiserăm apeluri anonime de la indivizi care ne insultau şi ziceau că în curând aveam să ardem în focul iadului, precum Carlos, căci aveau să ne omoare.

Bross a tras unul dintre sertarele biroului şi mi-a întins un dosar cu extrase de cont aranjate după bancă şi dată. Din 1966, anul în care Carlos începuse afacerea, până cu o săptămână înainte de moartea lui. Economiile erau considerabile, o avere neaşteptată. Fără a mai pune la socoteală datele de la alte patru sau cinci bănci, care lipseau. „Ca să rezolvi chestia asta, vei avea nevoie de un avocat, pentru că băncile n-o să-ţi dea niciun bănuţ doar aşa, de ochi frumoşi. O să ţină de ei cu dinţii? I-am zis că

mă gândeam că certificatul de deces al fratelui meu şi certificatul meu de naştere erau suficiente pentru a beneficia de banii lui. Bross a scuturat din cap. „Ăştia n-o să renunţe la niciun bănuţ?

Bross ştia de existenţa altor conturi bancare, dar nu ştia la ce bănci erau deschise şi la ce adresă trimiteau balanţa financiară. S-a oferit să mă ajute în problema asta şi să negocieze cu un avocat ca să plătesc un onorariu decent.

Înainte de a-mi lua la revedere, a scos trei cărţi din raft şi mi le-a dat: *Casa verde* de Mario Vargas Llosa, *Palmierii sălbătici* de Faulkner şi *Acvila şi şarpele* de Martin Luis Guzmán. „Le-ai citit deja?” m-a întrebat. I-am făcut semn din cap că nu. „Citeşte-le, şi apoi treci pe la mine să vorbim despre ele? Am ieşit împreună din birou şi i-am făcut cunoştinţă cu prietenii mei. Bross a repetat fiecare nume şi fiecare poreclă. Le-a reţinut pe loc şi le-a strâns mâna cu căldură.

Tovarăşii mei au vrut să vadă cărţile pe care le primisem. Tontu a luat romanul lui Vargas Llosa. A citit prima pagină şi mi-a dat-o înapoi. „Nu se-nţelege nimic, frate”, mi-a zis.

Viermi

Humberto, dacă l-ai fi citit pe Freud, ai fi ştiut că în triburile care se respectă, când un inamic este ucis i se acordă toată preţuirea, i se dă toată atenţia. Membrii triburilor ştiu că dacă nu vor face asta, nu vor mai putea scăpa de lipicioasele bale ale morţii. Sau tu faci parte dintre naivii care cred că pot ucide şi apoi să-şi vadă mai departe de viaţa lor? Bineînţeles că nu e aşa. Cine aduce moartea rămâne infestat pentru totdeauna de moarte. Ai auzit de viermele-şurub? Sunt convins că habar n-ai despre ce-ţi vorbesc. Să-ţi spun cum stă treaba. Musca de came, din care se trage viermele-şurub, îşi depozitează ouăle pe rana deschisă a unui taur. Încep să apară larvele, una după alta. Se hrănesc cu carne vie. O mestecă folosindu-se de dinţii lor minusculi. E o imagine de-a dreptul

respingătoare. Vezi pe păşune nişte tauri. Puternici, plini de forţă. Te apropii şi vezi cum mişună ceva alb într-o parte a corpului lor. Te uiţi mai bine şi vezi fojgăiala viermilor. Se răsucesc în rană. Devorează muşchi, nervi, grăsime. Muşcă din viaţă. Sapă în carne şi deschid drum pentru alte ouă, alte larve. Lasă în urma lor cheaguri şi o rană însângerată, purulentă. După câteva săptămâni, taurii nu se mai pot ţine pe picioare şi se prăbuşesc la pământ.

Numele ştiinţific este *cochliomyia*, *hominivorax*. E suficient să auzi *hominivorax* ca să ţi se facă părul măciucă. Ştiai că mirosul de moarte impregnat în criminali ca tine atrage invizibilele muşte ale morţii? Zboară pe deasupra capului tău. Se aşază pe umărul tău, îşi potolesc setea din umezeala ochilor tăi. Depozitează o legiune de ouşoare în inima ta, în pielea ta, în creierul tău şi în privirea ta. Treptat, micile granule albe devin larve care se vor ospăta cu tine. Humberto, poţi scăpa nepedepsit de lege pentru crimele tale, dar nu vei ieşi niciodată victorios. Larvele acelea flămânde vor avea grijă să-ţi amintească ce crime ai comis. Se vede de la o poştă cum viermii îţi mănâncă sufletul. Uită-te într-o oglindă, prostule. Uită-te bine la tine. Viermii mişună prin tot ceea ce eşti. Îşi fac cuib în trupul tău, îţi deschid carnea pentru ca alte muşte şi alţi viermi să-şi facă cuib. Priveşte-i cu atenţie. Îţi înţeapă limba, se răsucesc în ochii tăi, viermuiesc la colţul buzelor tale.

Află, imbecilul naibii, că moartea reverberează. Face valuri care distrug totul în calea lor. Când omori pe cineva, omori mai multă lume. Ucigându-l pe fratele meu, i-ai ucis şi pe părinţii mei, şi pe bunica mea. Ucigându-l pe fratele meu, ai ucis-o şi pe maică-ta. Pe maică-ta, Humberto. Femeia care regretă că ţi-a dat viaţă. Ce bine ar fi fost dacă un doctor sinistru i-ar fi băgat mamei tale chiureta în uter şi te-ar fi scos bucăţele. Eşti dovada vie că avortul trebuie să fie legalizat. Sloganul campaniei politice ar trebui să sune aşa: *E$_4$RA alţi Humberto*. *Spuneţi da avortului*.

În momentul de faţă, îmi închipui că eşti conştient că nu vei putea scăpa niciodată de sinucigaşa asta, de femeia promiscuă şi beată care ţi-a dat viaţă. Tentaculele ei sunt lungi. Ai crezut că dacă o ştergi pe meleagurile creştinilor, satrapii tăi te vor proteja de orice, ai crezut că nimeni nu te va deranja, că vei fi mai presus de justiţie. Te-ai crezut puternic, intangibil. Dar ia spune-mi, Humberto, cine a venit după tine până în vizuina ta? Moartea, Humberto. Moartea, imbecilul naibii, care ţi-a simţit sufletul cotropit de viermi. Stai lângă maică-ta care putrezeşte într-un coşciug ieftin. Ea a venit după tine până în vizuina ta. Te-a găsit şi te-a tras afară de păr. Şi tu, care credeai că poţi fugi.

Humberto, criminal cu crucifix la gât, ucigaş credincios, mare apărător al moralei însângerate, aşa cum se prăbuşesc taurii infestaţi de viermi, în curând te vei prăbuşi şi tu fără suflare. Larvele îţi vor face felul. Vei fi o bucată de carne putredă, un suflet duhnitor. A sosit vremea larvelor. Vei fi devorat. Şi vremea asta, Humberto, va fi vremea răzbunării mele. Vin după tine. Te voi ucide uitându-mă în ochii tăi. Vom fi doar eu şi tu. Nu vei mai putea fugi. Nu mai ai scăpare. Vin după tine, Humberto. E vremea răzbunării mele.

Chelo a ajuns acasă când începea să se lase seara, după o lungă zi la universitate. Şi-a pregătit ceva de mâncare şi a spălat vasele. A urcat în dormitorul părinţilor mei. Fereastra era deschisă şi a început să plouă uşor. Dar nu după mult timp turna cu găleata. Chelo a închis fereastra şi s-a dus la baie să se spele pe dinţi.

Alungaţi de ploaia torenţială, Whisky şi Vodca şi-au luat zborul din cedru spre fereastră, fără să observe că era închisă. Lumina aprinsă din cameră i-a împiedicat să vadă geamul. Whisky a planat puţin, apoi s-a izbit de sticlă. A murit pe loc, cu gâtul rupt. Vodca a reuşit să se oprească la timp, lovindu-se uşor de geam. Whisky a rămas nemişcat pe cornişă. Vodca a stat lângă el, îndurând ploaia şi frigul nopţii.

Mai târziu, Chelo avea să-mi spună că în timp ce-şi clătea gura a auzit un zgomot sec, dar că nu şi-a putut închipui că era vorba despre Whisky care se izbise de fereastră.

Când am ajuns acasă şi am intrat în dormitorul părinţilor mei, primul lucru pe care l-am văzut a fost fereastra închisă. Am întrebat-o pe Chelo dacă papagalii intraseră în casă. Pe faţă i-a apărut o expresie de îngrijorare. „Cred că nu”, mi-a răspuns. Am deschis fereastra şi am găsit trupul albastru al lui Whisky pe cornişă, cu Vodca tremurând lângă el.

I-am luat cu grijă şi i-am băgat în cameră. Nu se mai putea face nimic pentru Whisky. Pe Vodca am învelit-o într-un prosop şi am aşezat-o lângă un calorifer, dar a murit după câteva ore. M-am supărat pe Chelo. I-am zis că uitase că papagalii intrau şi ieşeau pe fereastră. Ea a încercat să se justifice. Era epuizată, învăţa pentru examene şi nu mai dormise de mult o noapte întreagă. Peste măsură de obosită, nu şi-a dat seama de greşeala făcută. M-a rugat de mai multe ori să o iert. I-am strigat că eram sătul de atâta moarte, cu atât mai mult din cauza unei neatenţii. îl mai aveam doar pe King, care şi el era pe moarte. În jurul meu se întindea un pustiu lipsit de viaţă, numai moarte în jurul meu.

Chelo s-a întins pe pat, mâhnită. Mă uitam la papagalii înţepeniţi pe prosop şi mă gândeam neîncetat la bunica. Mi-am amintit cum le vorbea ea în fiecare dimineaţă, cum îi scărpina pe cap cu arătătorul, cum le făcea cuib în palmele ei. La naiba! Incredibil cum două păsări minuscule erau o parte fundamentală din memoria familiei mele.

M-am mai liniştit. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă n-ar fi început brusc să plouă torenţial. Dacă ar fi căzut o ploicică, papagalii s-ar fi adăpostit printre crengile cedrului. Ghinionul combinase ploaia cu oboseala lui Chelo.

Mi-a propus să punem papagalii în cutiuţe îmbrăcate

în hârtie creponată şi să-i îngropăm. Nici n-am vrut să aud. N-aş mai fi suportat încă o ceremonie funebră. Gata cu solemnitatea şi cu ceremoniile. Erau papagali, nu fiinţe umane. Da, îmi fuseseră dragi. Ani întregi au trăit împreună cu noi. Dar să-i înmormântez însemna să dau prea mare importanţă morţii. Să fie mai mult decât un accident grav, decât o incizie în trupul vieţii.

Fără să mai stau pe gânduri, am luat papagalii, colivia şi punga cu seminţe de mei şi am urcat pe acoperiş, în ciuda ploii torenţiale. Pe întuneric, le-am mângâiat corpurile rigide în semn de rămas-bun şi le-am aşezat pe jos. Să vină pisicile să-i mănânce. Ce mormânt mai bun decât să ajungi hrana unei vieţuitoare, nu să sfârşeşti într-o încâlcitură de lut, rădăcini, viermi şi bacterii, ca părinţii mei, ca fraţii mei, ca bunica mea.

Am lăsat colivia papagalilor peste cuştile mâncate de rugină ale şinşilelor. În câteva luni, căsuţa unde trăiseră Whisky şi Vodca avea să ajungă un mănunchi de sârmă ruginită, încă o părticică adăugată la imaginea ocru a acoperişului, încă o vertebră a scheletului preistoric.

S-au întors a doua zi după ce l-au înmormântat pe Amaruq şi cei doi bărbaţi au decis să iasă la vânătoare ca să-şi facă provizii de carne proaspătă. Kenojuac i-a sfătuit să meargă pe râu în sus, unde la fiecare cotitură era plin de elani. Au pus o canoe veche în bena camionetei. Barca fusese făcută cu zeci de ani în urmă de bunicul lui Amaruq, din lemn de paltin, oase de balenă şi piele de focă. Au mers pe un drumeag până au dat de râu. Au pus barca pe apă şi au vâslit încet de-a lungul malului. Câţiva castori au trecut prin faţa lor, apoi s-au scufundat în apă. După o cotitură au zărit un elan răscolind zăpada cu copitele din faţă. Chuck a ţinut vâsla în contra curentului ca să frâneze înaintarea bărcii. Robert s-a lăsat într-un genunchi şi şi-a sprijinit puşca de provă. Barca a mai înaintat câţiva metri, apoi s-a oprit. Robert şi-a fixat ţinta prin lunetă pe pieptul animalului. Probabil că elanul i-a simţit, pentru că şi-a ridicat capul, neliniştit. „Trage odată”, i-a şoptit Chuck.

Robert a apăsat încet pe trăgaci. Lovit de glonţ, elanul s-a cabrat. A alergat câţiva metri, apoi s-a prăbuşit în zăpadă.

Chiar dacă era un exemplar tânăr, elanul cântărea patru sute de kilograme. L-au jupuit, l-au tranşat şi au trebuit să facă mai multe drumuri ca să transporte toată carnea până la camionetă. Au întins pielea în lada maşinii ca să se usuce pe drumul de întoarcere.

Au parcat camioneta lângă şopron. Au spălat cu zăpadă carnea, au pus-o în containere ca să n-ajungă urşii la ea, iar containerele le-au depozitat într-o pivniţă la două sute de metri de gară.

Kenojuac i-a chemat la masă. Robert mesteca tăcut, iară să scoată o vorbă. 11 mâhnea faptul că cedase insistenţelor femeii de a-l elibera pe Nujuaqtutuq. Chiar dacă i-a repetat că a-l elibera însemna a-l condamna la moarte, ea s-a încăpăţânat, iar acum viaţa lupului era în pericol.

După ce au terminat de mâncat, Chuck i-a zis lui Robert că vrea să vorbească cu el. Au ieşit şi s-au îndepărtat puţin de casă. Chuck s-a uitat în zare şi a oftat. „Vreau să mai stau aici”, a zis, „sper că mă înţelegi? „Cât timp?” l-a întrebat Robert. „Nu ştiu”, i-a răspuns Chuck. „Poţi pleca dacă vrei, o să mă întorc eu cumva? Robert i-a zis că putea să-l aştepte, chiar nu era nicio grabă. Oleoductul urma să fie construit pe ruta trasată de el, iar prospecţiile pentru următoarea rută aveau să înceapă abia peste două luni, aşa că timp avea.

Robert şi-a făcut culcuş în baracă. Avea de gând să se bucure de zilele alea libere, să le considere drept zile de vacanţă, să se odihnească şi să se gândească în linişte la ce avea de făcut pe mai departe. I-a promis unchiului său că se va ţine deoparte de ei, că n-o să-i deranjeze cu nimic. S-au înţeles ca el să meargă în sat să cumpere benzină şi provizii. Chuck a vrut să-i dea o sută de dolari pentru cheltuieli, dar Robert nici n-a vrut s-audă.

A mers în Mayo, satul cel mai apropiat, la nouăzeci de kilometri distanţă. Era un cătun cu două sute de

locuitori, cu casele risipite de-a lungul unei păşuni, la întretăierea a doua râuri. Exista un singur magazin şi de-acolo a cumpărat fructe şi legume pe punctul de a se strica. Era greu să le găseşti proaspete. Sătenii le cumpărau imediat ce erau descărcate din camioane. Pe rafturile magazinului ajungeau numai cele gata să se strice.

A cumpărat făină, zahăr, sare, chibrituri, bere, un butoiaş de whisky, orez, ţigări, baterii şi conserve. În Yukon, conservele erau indispensabile pentru a supravieţui frigului extrem, umezelii şi luptei cu roiurile de muşte din timpul verii. A mai cumpărat trei cutii de gloanţe calibru 30 – 06, fitil pentru lămpile de gaz, patru litri de petrol, două undiţe, două mulinete, fir de patruzeci de lire, momeală, plutitor, plumbi şi cârlige. Şi câteva capcane. Se gândea să prindă lupi, vulpi, coioţi, nutrii şi castori şi să vândă pieile sau să le dea la schimb pentru a câştiga un ban în plus.

A umplut cu benzină cinci butoaie de şaizeci de litri fiecare. Nu-şi permitea să tot vină în sat ca să facă plinul. Cele cinci butoaie trebuiau să-i ajungă pentru două luni de umblat prin zonă.

S-a întors la şopron şi a pus cumpărăturile într-un dulap vechi, împrumutat de la Kenojuac. A ieşit şi a băut o bere, contemplând apusul. Din hornul casei lui Kenojuac ieşeau vălătuci de fum care tremurau în aerul rece. A auzit lupii urlând în depărtare. S-a gândit la Nujuaqtutuq şi la moartea lui inevitabilă. Dacă nu-l omorau lupii, avea să-l omoare foamea. S-a hotărât să meargă să-l caute. Nujuaqtutuq ajunsese la el cu un scop, era convins de asta, aşa că n-avea voie să-l lase-n plata Domnului.

A pus cortul în camionetă, butoaiele cu benzină, un sac de dormit, alimente, puşca şi cutiile cu gloanţe. Nu ştia cât avea să-i ia să-l găsească pe Nujuaqtutuq şi să-l aducă înapoi. Era pregătit să petreacă cel puţin trei săptămâni prin păduri.

A urcat în camionetă şi a pornit spre munţi.

V
I
e v r i i în v în ei viermi r în r i v i e r în i r v e r vie rm i vi în i v e r mi

Bănci

Reprezentantul băncii a studiat de mai multe ori documentul. Apoi l-a pus pe birou. „Contul ăsta nu mai e activ de trei ani”, a zis, „iar pentru a-l reactiva, trebuie să se prezinte titularul în persoană”. Simon s-a întors spre Octavio García Allende, avocatul nostru, şi a zâmbit batjocoritor. „Dumneata eşti sau retardat mintal, sau vrei să-ţi baţi joc de noi”, a zis el. Reprezentantul a făcut pe jignitul. „Nu văd de ce trebuie să mă insultaţi”, s-a plâns el. „Nu v-a fost clar că titularul a murit în urmă cu trei ani?” l-a întrebat Simon. Reprezentantul băncii l-a privit dispreţuitor. „Nu, nu mi-a fost clar? Simon a bătut cu arătătorul în certificatul de deces. „Aici se specifică”. Bărbatul a luat documentul şi s-a uitat din nou peste el. „Nu e destul, trebuie să fie legalizat de un notar”. Avocatul s-a aplecat spre el. „Ăsta e un *certificat*, domnule. Asta înseamnă că o autoritate competentă l-a *certificat*, aşadar are validitate legală? „Şi de unde să ştiu eu că nu e fals?” nu s-a lăsat reprezentantul băncii. „Moartea e înregistrată în acte oficiale”, a zis avocatul, „puteţi să verificaţi chiar dumneavoastră? Bărbatul a dat din cap. „Nici nu am timp de aşa ceva, nici nu e treaba mea. Veniţi cu un act legalizat de un notar în care să se certifice moartea domnului Carlos Valdés, cu o copie după testament, legalizată şi ea, şi abia apoi, având toate aceste documente, vom putea să ţinem cont de solicitarea de schimbare a titularului contului în numele noului beneficiar?

Bross avusese dreptate. Băncile încercau să facă imposibilul pentru a nu da banii înapoi. Reprezentanţii legali ai fiecărei bănci au cerut documente şi acte imposibil de obţinut. Absurdul.

Am ieşit din bancă total descurajat. García Allende şi Bross au încercat să mă îmbărbăteze. Avea să fie un proces

lung, dar existau sorţi de izbândă. Avocatul a fost sincer. Nu avea să lucreze pe gratis. Dacă recuperam banii, cincisprezece la sută din total îi revenea lui. A precizat că de obicei lua patruzeci la sută, dar că îmi făcea reducere pentru că eram prietenul lui Simon Bross. L-am întrebat dacă voia să semnăm un contract şi García Allende mi-a răspuns că era suficientă o strângere de mână.

Chiar dacă avocaţilor e bine să le spui adevărul întotdeauna, i-am zis că banii proveneau din comerţul cu piei. Nu m-am încumetat să-i spun că proveneau din vânzarea de droguri. Mă temeam că dacă băncile ar fi aflat asta, ar fi împărţit banii cu autorităţile şi ar fi dizolvat conturile.

Atitudinea mea faţă de acei bani era ambivalenţă. Îmi era cât se poate de clar că nu puteam să-i las pe mâna băncilor sau a statului. Nu voiam ca o clică de politicieni corupţi să-şi împartă banii ăia ca pe o pleaşcă picată din cer. Dar aveam să fiu cu adevărat fericit dacă aş fi recuperat banii aceia mânjiţi cu moarte şi suferinţă?

Simon Bross m-a invitat la masă. Era un om vesel. Spunea bancuri bune şi se oprea să schimbe o vorbă cu cei care-i ieşeau în cale, fie că era vorba de o bucătăreasă, de un măturător de stradă sau de un om de afaceri. Îl interesau oamenii, pur şi simplu. Pe orice necunoscut începea să-l întrebe despre familie, despre locul de muncă, ba chiar ajungea să fie de-a dreptul insolent, îi eşti fidel? încă te mai culci cu soţia ta? Ai înclinaţii homosexuale? Departe de a se simţi jigniţi, oamenii aveau încredere în el şi îi răspundeau cu sinceritate. Bross nu judeca pe nimeni. Cu fiecare întrebare săpa tot mai mult în cele mai adânci cotloane până când i se revela ceea ce interlocutorii lui ar fi vrut să ascundă: industriaşi căsătoriţi care aveau poveşti de dragoste cu muncitori din fabricile lor; casnice cleptomane capabile să fure de la propria familie; indivizi care făceau dragoste în bucătărie cu soţia fratelui lor în timp ce toată familia era adunată pentru cina de Crăciun; adolescenţi care mărturiseau că au pus otravă pentru

şobolani în cafeaua mamei lor. Dejecţiile moralităţii, cloaca actelor secrete.

Bross nu ştia cum murise Carlos. Aflase din întâmplare, după patru luni, şi, culmea, i se spusese că se înecase într-o piscină. Folosindu-se de abilităţile lui de a scotoci în sufletul omului, m-a făcut să-i spun adevărul. I-am zis despre celelalte afaceri ale lui Carlos, despre proiecţiile psihedelice, despre cum îl urmărise obsesiv Zurita, despre credinţa înşelătoare a băieţilor cuminţi şi despre cum Carlos fusese asasinat din vina mea.

Simon a fost marcat de modul în care murise fratele meu. Ţinuse la el foarte mult şi asta s-a văzut pe faţa lui. A dat farfuria la o parte. „Acum că ştiu toate astea, mi s-a dus toată pofta de mâncare”, a zis şi a rămas o vreme pe gânduri.

Ne-am întors la fabrică şi Simon m-a dus într-o hală de la etajul trei. A deschis nişte containere. „Acum le-am primit din Alaska”, mi-a zis. Erau piei de lup. Le-a întins pe o masă. Fine, groase. „Cele mai bune piei sunt cele de la lupii vânaţi iarna”, a precizat el. Le folosea la confecţionarea de haine bărbăteşti pe care le exporta în Statele Unite, Spania şi Franţa. Marca lui se numea Pietro Castelli şi clienţii înghiţeau povestea că erau creaţiile unor maeştri italieni, când de fapt erau desenate şi confecţionate de două cusătorese din Oaxaca. Bross a râs din toată inima. „Pietro Castelli, închipuie-ţi?

I-am spus că aveam acasă un lup şi i-am povestit cum îl salvasem pe Colţ. Bross m-a întrebat dacă mă deranja vederea pieilor şi i-am spus că nu. L-am rugat să-mi vândă una ca să văd cum avea să reacţioneze la ea Colţ. Mi-a făcut una cadou, dar m-a avertizat că erau prelucrate, aşa că probabil Colţ nu va avea nici cea mai mică idee despre ce era vorba.

M-am întors acasă după ce se întunecase deja. Oamenii din metrou s-au uitat uimiţi la pielea de lup pe care mi-o pusesem pe umeri. Odată ajuns acasă, am pus-o pe pervazul ferestrei care dădea în patio. Colţ s-a ridicat în

picioare şi s-a uitat fix la bucata de piele. După câteva secunde, s-a repezit la ea. M-am luptat cu el ca să i-o iau, dar n-am reuşit. Mi-a smuls-o din mâini şi a sfâşiat-o furios. Nu s-a lăsat până n-a împrăştiat peste tot franjuri de piele.

Robert s-a îndreptat spre lanţul muntos. Chiar dacă a călătorit noaptea, a ajuns mai repede. Cunoscând deja drumul, a putut evita zonele mâloase şi mormanele de zăpadă. A parcat în aceeaşi vâlcea. A aprins un foc, a prăjit o bucată de carne de elan, după care s-a dus să se culce în camionetă.

Dis-de-dimineaţă a întins prelata cortului şi a învelit în ea sacul de dormit, un felinar cu gaz, provizii şi alimente. A legat-o cu o funie, apoi şi-a făcut un ham ca s-o poată trage prin zăpadă şi tufişuri. A luat puşca şi binoclul şi a pornit spre mormântul lui Amaruq.

A făcut slalom printre copaci. Dimineaţa era extrem de friguroasă şi i-au îngheţat barba şi mustaţa. Trecuseră trei săptămâni de primăvară şi iama încă nu se dădea dusă. Vântul şi norii ameninţători prevesteau un nou val de frig polar.

Solul era îngheţat şi Robert a alunecat de mai multe ori. Trecând peste un dâmb de piatră, a alunecat şi s-a lovit la glezna dreaptă. Nu a pus mâinile în faţă ca să nu lovească puşca de pietre. A rămas întins câteva minute, incapabil să se ridice. Se temea să nu fie vorba despre o fractură, pentru că asta i-ar fi adus moartea, probabil. Şi-a examinat glezna şi şi-a dat seama că era vorba de o luxaţie. S-a ridicat cu greu şi şi-a continuat drumul şchiopătând.

La patru sute de metri de mormânt s-a uitat cu binoclul după Nujuaqtutuq. A văzut un morman cenuşiu lângă cadavru. Era lupul care zăcea lângă mormânt. Avea grijă de corpul lui Amaruq? îl mânca? Ce îl lega de omul acela mort?

Robert s-a hotărât să instaleze cortul departe de lup ca să nu-l sperie. După ce şi-a instalat tabăra, a luat puşca şi o coardă şi s-a aşezat pe versantul unui deal. De acolo îl

putea vedea mai bine pe Nujuaqtutuq şi tot ce se petrecea în jur.

După ce l-a ţinut sub observaţie o oră, s-a decis să meargă la el. Lupul nu se mişcase de ceva vreme. S-a apropiat cu băgare de seamă. Trebuia să-l prindă în laţ şi să-l imobilizeze pentru a-l putea lua cu el. Era convins că lupul va scăpa cu viaţă numai dacă va ajunge în grija lui. Totuşi, lupul se pusese cât de cât pe picioare. În ciuda femurului care se sudase prost, a rănii care supura şi a hamului incomod, străbătuse mai mulţi kilometri până la mormânt. Nu avea să-i fie uşor să-l prindă.

Ghemuit, Robert s-a apropiat până la treizeci de paşi de Nujuaqtutuq. Simţindu-l, lupul s-a ridicat în picioare. Omul şi lupul s-au uitat unul la altul. Robert a pregătit laţul şi s-a apropiat cu grijă. Lupul nu l-a slăbit din ochi câteva secunde, apoi s-a întors şi a luat-o la fugă spre pădure. Robert l-a urmărit cu privirea până a dispărut printre copaci. Ştia c-ar fi fost inutil să-l urmărească.

A mers până la cadavrul lui Amaruq. Era în continuare acoperit cu pietre. Lupul nu încercase să-l mănânce. Mânat de un instinct inexplicabil, Nujuaqtutuq îl veghea. Robert nu reuşea să-l înţeleagă. Pentru o clipă, chiar s-a gândit că poate bătrâna avea dreptate: lupul era încarnarea bunicului.

S-a aşezat la câţiva metri depărtare, sperând ca Nujuaqtutuq să revină. S-au scurs două ore. Câţiva corbi au aterizat pe mormântul lui Amaruq, fără să le pese de Robert. Au început să-i ciugulească faţa printre pietre, smulgând bucăţele de carne. Robert a fost tentat să-i alunge, dar şi-a dat seama că n-ar fi avut niciun rost. Mai devreme sau mai târziu aveau să se întoarcă pentru a-l devora.

Corbii au mâncat o vreme, apoi şi-au luat zborul dintr-odată, speriaţi. Un jder s-a apropiat de mormânt în viteză. A început să scurme după cadavru. A îndepărtat pietrele cu labele din faţă şi a început să muşte din piept. Jderul putea să devoreze cadavrul. Pentru ca Nujuaqtutuq

să revină, atunci cadavrul trebuia să rămână întreg. Odată dezmembrat, probabil că lupul n-ar mai fi avut de ce să se întoarcă.

Robert s-a hotărât să intervină. S-a ridicat şi a strigat ca să-l sperie, dar jderul, care nu-l observase până atunci, şi-a înălţat capul şi a mârâit ameninţător. Robert ştia că jderii nu prea dau înapoi, iar dacă mârâise la el, era aproape sigur c-avea să-l şi atace. Robert a tras un foc în aer. Jderul nu s-a arătat deloc impresionat şi a continuat să se apropie ameninţător. Robert i-a ţintit capul şi a tras. Jderul s-a prăbuşit pe loc.

Robert l-a jupuit. Pielea jderului nu era fină, dar părea rezistentă şi îşi putea face din ea un rucsac sau apărători pentru picioare. A păstrat puţină carne şi apoi a îngropat leşul departe de mormântul lui Amaruq, ca să nu atragă animale de pradă, o pumă sau chiar haita de lupi care bântuia prin zonă.

Începuse să se facă tot mai frig şi Nujuaqtutuq nu se arătase. Robert s-a hotărât să plece şi să se întoarcă a doua zi dimineaţa. S-a pornit la drum. După două sute de metri s-a uitat înapoi. Între pinii din apropierea mormântului, lupul îl observa atent. Robert a zâmbit. Era limpede că Nujuaqtutuq îl pândise în tot acest timp.

Şi-a văzut de drum şi lupul s-a întins din nou lângă cadavru.

În ce zi trebuie să comemorăm pe cineva? Trebuie să mergem la cimitir în ziua de naştere sau în cea în care a murit? Părinţii mei au rezolvat problema comemorându-i pe cei dragi de ziua lor de naştere. În fiecare an am mers la cimitir să-l comemorăm pe Carlos de ziua lui. Părinţii mei erau atei, aşa că nu credeau în viaţa după moarte. Nu mergeau la mormânt ca să stea de vorbă cu Carlos-spiritul. Nici cu Carlos-cadavrul. Mergeau pentru a vorbi cu acel Carlos pe care şi-l aminteau. Cel pe care l-au ţinut în braţe la naştere. Cel care a făcut primii paşi când avea unsprezece luni, ţinându-se de degetul mamei.

Cel de la zece ani, care şi-a rupt un dinte căzând cu

bicicleta. Cel care a fost cu tata într-o călătorie de serviciu la Michoacan. Aşa se raportau ei la Carlos, nu la cel care zăcea surd şi mut în mormântul lui, înghesuit între Juan José şi bunica, printre bulgări de pământ şi rădăcini.

Părinţii mei au murit şi după câteva luni a venit ziua de naştere a tatălui meu. În noaptea dinainte, m-am tot foit în pat gândindu-mă dacă să mă duc sau nu la cimitir. Chelo a simţit că e ceva în neregulă cu mine şi m-a întrebat ce aveam. I-am zis şi am întrebat-o dacă vrea să meargă cu mine. M-a privit tăcută şi m-a îmbrăţişat. Am vrut să mă desprind din îmbrăţişarea ei, să îi dau de înţeles că aşteptam de la ea un „da” sau un „nu”, dar m-a strâns şi mai tare în braţe şi a început să plângă. Nu înţelegeam de ce era tristă. Doar era vorba despre tatăl meu. Despre tristeţea „mea”, nu a ei. A îngăimat printre lacrimi: „Toţi sunt înmormântaţi acolo, nu-i aşa?” Atunci am înţeles de ce plângea. Carlos era înmormântat lângă părinţii mei şi lângă bunica. A merge la mormântul tatii însemna să meargă şi la mormântul lui Carlos. Nu fusese nici la priveghi, nici la înmormântare. Aceea avea să fie prima dată când trebuia să se confrunte cu fratele meu mort. Eu gândindu-mă la tata, iar ea la Carlos. Gelozia, din nou. Fratele meu interpunându-se din nou între noi.

După ce s-a liniştit, m-a rugat să nu mă duc la cimitir. A venit cu argumentul că moartea părinţilor mei era prea recentă şi că ea credea că nu eram pregătit pentru asta. În sinea mea, am ştiut că ea era cea care nu era pregătită.

Am dormit îmbrăţişaţi, goi. Eu ros de gelozie. Am dormit rău. Coşmaruri, tresăriri. M-am trezit imediat ce s-a luminat de ziuă. M-am dus la baie şi m-am spălat pe faţă cu apă rece. M-am îmbrăcat fără să fac nici cel mai mic zgomot, ca să n-o trezesc pe Chelo. Am coborât în vârful picioarelor şi am ieşit în stradă. Soarele tocmai răsărea. Un vânzător de pâine a trecut strada cu un coş pe cap. L-am oprit şi am cumpărat covrigi şi chifle. Mi le-a pus într-o pungă de hârtie. Încă erau calde. Probabil că fuseseră scoase din cuptor cu câteva minute înainte. Am mâncat un

covrig pe drum spre staţia de autobuz din cartierul Sinatel, dincolo de Churubusco. La nouă dimineaţa eram la cimitir. Am mers pe alei, cu ochii la priveliştea mormintelor pestriţe. Înghesuite, pompoase, de prost gust. Prăbuşite, degradate, sparte, jefuite.

Un bărbat uda florile de sub porticul unui impresionant mausoleu familial. În depărtare, o tânără mamă îşi ducea copilul de mână. Amândoi îmbrăcaţi în negru. Ea cu ochelari negri, el cu un costumaş ridicol, cu pantaloni scurţi.

Am ajuns la mormintele familiei mele. M-am oprit la zece metri depărtare şi am tras aer în piept. Ziua de naştere a tatălui meu. El şi mama văzuseră excursia în Europa ca pe marea aventură a vieţii lor, şi până la urmă a fost coşmarul vieţii lor. Călătoriseră pentru a sărbători cei patruzeci şi cinci de ani ai tatii şi cei patruzeci şi doi ai mamei. Acum, la mormânt, comemoram ceea ce ar fi fost al patruzeci şi optulea an al lui sub soare.

M-am sprijinit de piatra funerară de pe mormântul alăturat. N-am fost în stare să rostesc niciun cuvânt. Nicio vorbă morţilor mei. Poate că Chelo avea dreptate: încă nu eram pregătit pentru a da piept cu asta.

Am simţit o mână pe umăr. M-am întors. Era ea. Mi-a zâmbit cu tristeţe şi s-a aşezat tăcută lângă mine. M-a mângâiat pe braţ. A văzut punga de hârtie. A scos o chiflă şi a pus-o pe mormântul tatii. „La mulţi ani”, a zis. Gestul ei m-a emoţionat. Femeia iubită stând de vorbă cu iubitul meu tată. M-a luat de mână şi s-a sprijinit de umărul meu.

După o oră, am ieşit din cimitir. Am luat un taxi. Pe drum am tăcut amândoi. Am coborât geamul maşinii. Vântul m-a lovit în faţă şi i-a încâlcit părul lui Chelo.

Am ajuns acasă. Am plătit şi am coborât din taxi. I-am aranjat lui Chelo câteva şuviţe de păr care-i căzuseră pe faţă. Ea mi-a sărutat degetele. „Te iubesc mai mult decât pe oricine, mai mult decât oricând”, a zis. „Sper că ştii asta? Apoi, fără să mai adauge nimic, s-a îndepărtat pe Retorno.

Răni

Peste noapte s-a făcut tot mai frig. Oricât s-a ghemuit în sacul de dormit, Robert n-a reuşit să se încălzească. I-a fost imposibil să adoarmă. A ieşit din cort şi a reaprins focul. S-a încălzit cu o cafea bine îndulcită. Se pregătea să se întoarcă în cort, când a auzit forfotă în depărtare. S-a ridicat în picioare şi şi-a ţinut respiraţia ca să audă mai bine. Se auzeau mârâituri şi lătrături. Lupii îl omorau pe Nujuaqtutuq.

A luat puşca şi a pornit în fugă înspre locul de unde se auzea larmă. Ţinea arma îndreptată înainte, gata să tragă. Din cauza gleznei luxate, a alunecat de câteva ori şi a căzut pe brânci. Dar s-a ridicat imediat şi a pornit mai departe. Ştia că-şi riscă propria viaţă: lupii din haită, furioşi, îl puteau ataca şi pe el.

A ajuns în poiana unde se afla mormântul. A zărit umbre umblând în cerc. A îndreptat raza lanternei înspre ele. Opt lupi îl atacau pe Nujuaqtutuq. Unul dintre ei îşi înfipsese colţii în coastele lui, altul îl prinsese de gât. Nujuaqtutuq, apărat cât de cât de ham, lupta din răsputeri, dar era evident că nu putea face faţă.

Robert s-a lăsat în genunchi, a lipit lanterna de ţeava puştii ca să lumineze în faţă şi a căutat lupii prin lunetă. Era greu să-i ia la ţintă: se mişcau fără-ncetare, într-un vârtej de muşcături.

A pus ţinta pe lupul care-l muşca de gât pe Nujuaqtutuq şi a tras. Nu l-a nimerit, dar detunătura i-a făcut pe lupi să încremenească. Robert a încărcat puşca cu rapiditate şi a tras din nou. A nimerit în piept alt lup, care a sărit înapoi, urlând de durere, după care s-a prăbuşit în zăpadă.

Robert a tras din nou şi a mai căzut un lup, un mascul. La auzul împuşcăturii, câţiva lupi au fugit spre pădure, în vreme ce alţii au rămas să se lupte în continuare cu Nujuaqtutuq. Robert s-a temut să nu-l înconjoare şi să-l atace pe la spate. S-a sprijinit de un pin ca să-şi apere spatele.

Umbrele întunecate mişunau dintr-o parte într-alta. Robert a luminat din nou locul unde se luptau lupii. Doi dintre ei îl atacaseră iarăşi pe Nujuaqtutuq. Robert a apăsat pe trăgaci. L-a nimerit pe unul dintre ei în şold şi lupul a început să se învârtă roată, muşcându-şi rana.

Robert a mai tras trei gloanţe. A mai omorât un lup, iar ceilalţi s-au împrăştiat care încotro. În lumina lanternei, l-a văzut pe Nujuaqtutuq prăbuşindu-se însângerat. Robert nu s-a repezit la el. Lupta, adrenalina, împuşcăturile, cu siguranţă că toate astea întărâtaseră haita, care probabil că dădea târcoale, gata să-l atace.

Cât mai rămăsese din noapte, Robert a stat sprijinit de copac, amorţit de frig şi de nemişcare, cu puşca fără piedica pusă, ca să poată trage mai repede dacă ar fi fost cazul. În zori a putut vedea limpede leşurile lupilor pe care-i omorâse, precum şi restul haitei care-l pândea dintre pini. Robert s-a sprijinit cu umărul de copac şi a ţintit înspre lupul pe care-l bănuia a fi masculul alfa. A apăsat încet pe trăgaci. Glonţul l-a nimerit între ochi, iar animalul s-a prăbuşit în zăpadă. Ceilalţi lupi au ţâşnit speriaţi, dar s-au oprit după câţiva metri. Robert a pus cătarea pe o lupoaică şi a tras. Lupoaica a căzut, rănită. S-a târât câţiva metri, cu coloana vertebrală ruptă, apoi a rămas nemişcată.

Nujuaqtutuq părea grav rănit. Încercase să se ridice, însă nu reuşise. Robert s-a dus la el. Avea muşcături adânci pe spate, la piciorul drept din faţă şi pe gât. Hamul era ferfeniţă. Sângele curgea şuvoi din răni. Robert i-a pus laţul în jurul gâtului. Nujuaqtutuq s-a zbătut ca să scape, dar era mult prea slăbit şi a rămas întins, după care a leşinat. Robert i-a legat picioarele. L-a luat în braţe, apoi l-a săltat pe umeri şi a pornit la drum.

A trecut pe lângă mormânt. Pietrele fuseseră împrăştiate şi cadavrul era devorat pe jumătate. Intestinele se revărsau din el, din braţe şi picioare lipseau bucăţi întregi. Se părea că Nujuaqtutuq se luptase pentru a apăra cadavrul lui Amaruq, iar asta poate că avea să-i

aducă moartea.

Robert a cărat lupul direct la camionetă. Pe drumul de întoarcere, durerea din gleznă l-a făcut să se oprească de mai multe ori. O umflătură urâtă, vânătă acoperea toată glezna. Robert a dezinfectat lama cuţitului trecând-o prin flacăra brichetei. A făcut o mică incizie în umflătură pentru a drena sângele coagulat. A strâns umflătura până a ieşit tot sângele. Apoi şi-a spălat rana cu zăpadă. Inflamaţia a mai scăzut, aşa că Robert şi-a putut vedea de drum.

A ajuns la camionetă. Lupul era inconştient, capul îi atârna moale, cu limba scoasă. Robert l-a aşezat pe banchetă, l-a scăpat de resturile hamului şi l-a acoperit cu o pătură. Geaca lui Robert era plină de sânge. Lupul n-avea să mai reziste mult timp.

A urcat în camionetă. S-a uitat la lupul fără simţire şi a pornit motorul. Era hotărât să-l salveze. Da, avea să-l salveze.

Avocatul García Allende m-a chemat la biroul lui. Pregătise plângerea împotriva băncilor şi mai trebuiau îndeplinite câteva formalităţi înainte ca judecătorul să treacă procesul pe rol. Eram obligat să găsesc un adult care să accepte să-mi fie tutore, chiar dacă peste numai câteva săptămâni urma să împlinesc optsprezece ani. Fiind minor, n-aveam dreptul să deschid un proces şi nici să administrez un cont bancar. Trebuia stabilit un fideicomis pentru cazul în care aveam să recuperez banii.

L-am întrebat dacă tutorele ar putea să mă fraudeze. Mi-a zis că i se părea greu de crezut, cu atât mai mult cu cât imediat după ce aveam să împlinesc optsprezece ani primeam dreptul legal de a mă ocupa personal de banii mei, iar pentru mai multă siguranţă a zis că avea să interzică orice tranzacţie dintr-un cont într-altul.

García Allende m-a sfătuit să numesc tutore pe cineva din familia mea, pentru că asta ar înlesni întregul proces. Dacă nu mă puteam baza pe nimeni din familie, atunci chiar el sau Simon Bross puteau juca rolul de tutore, însă trebuia să mă hotărăsc repede.

Am stat să mă gândesc pe o bancă din Alameda Central, aproape de locul unde se afla biroul avocatului. După o primă triere a posibilităţilor, am rămas la cinci variante: un unchi din partea mamei, o mătuşă din partea tatii, García Allende, Simon Bross şi Sergio Avilés. Mai întâi am renunţat la rudele mele. Unchiul în care aveam încredere trăia în Texas şi n-ar fi putut veni de câte ori ar fi fost nevoie de el. Mătuşile mele aveau o aplecare pentru drame şi, în plus, puţin le păsase că rămăsesem singur. Pe avocat îl cunoşteam extrem de puţin şi dacă cineva ştia cum să mă fraudeze, el era acela. Simon era un om bun, ţinuse cu adevărat la Carlos şi nu-i puteam pune onestitatea la îndoială. Sergio îmi dăduse mai multă atenţie decât oricare dintre rudele mele. Ştia câtă fragilitate, disperare şi furie aduce cu sine condiţia de orfan.

Gândul că-l trădam pe unul dintre cei doi dacă nu-l alegeam tutore m-a făcut să mă simt vinovat. Simon era un afacerist abil şi nimeni nu m-ar fi putut sfătui mai bine decât el ce să fac cu banii. Avilés ajunsese să fie ca un tată pentru mine, fără să aibă niciun alt interes în afară de acela de a avea grijă de mine şi de a-mi alunga singurătatea.

Am dat o tură de parc. Erau vânzători de baloane, cântăreţi ambulanţi, doamne care găteau clătite cu carne şi birocraţi grăbiţi să se întoarcă la muncă după ce mâncaseră de prânz, într-un colţ, un ţigan punea un urs brun să danseze. Ţiganul lovea tamburina şi ursul se ridica pe picioarele din spate şi se unduia lipsit de graţie. O maimuţică îmbrăcată într-un maiou roşu, purtând pe cap un joben minuscul alerga printre curioşi agitând o cană în care puteai să laşi o monedă. Ursul părea liniştit şi-şi făcea numărul fără nici cel mai mic semn de supărare. Maimuţica, în schimb, gesticula ca apucata. Dacă o persoană punea o monedă în cană, maimuţica se repezea imediat la altă persoană. Dacă nu-i dădea nimic, se schimba la faţă. Speriată, măsura persoana de sus în jos,

apoi se întorcea spre dresor. Era evident că-i ştia de frică. Ţiganul îi făcea semn cu mâna să insiste. Maimuţica îl prindea pe spectator de pantaloni. Dacă nici aşa nu avea succes, se uita din nou spre dresor, care îi indica printr-un alt semn să nu se lase cu una cu două. Atunci maimuţica începea să-l lovească pe spectator peste glezne până când acesta, în râsetele celor din jur, arunca o monedă în cană. Maimuţa agita cana de cositor, făcând monedele să zornăie, şi căuta din nou aprobarea dresorului, care-i arunca o alună drept răsplată pentru eforturile făcute.

Spectacolul s-a terminat şi lumea s-a risipit. Maimuţica a fugit la dresor şi i s-a urcat pe umăr cu agilitate. S-au îndepărtat către cealaltă parte a parcului pentru a relua acolo spectacolul. Ursul înainta greoi, clătinându-se printre oamenii ieşiţi la plimbare, care se dădeau la o parte din calea lui.

Faptul că ursul, dresorul şi maimuţa îmi ieşiseră în cale, mi s-a părut a fi un semn. Am optat pentru Avilés. Rotofeiul dresor avusese grijă de mine, îl interesau problemele mele, o cunoştea pe iubita mea şi deja făcea parte din viaţa mea.

M-am simţit obligat să trec pe la Bross pentru a-i mulţumi. Poate că nu avea să se supere că-l alesesem pe Avilés să-mi fie tutore, totuşi, trebuia să-i comunic asta personal.

Magazinul lui nu era departe de parcul Alameda, aşa că am mers pe jos. Am ajuns în mai puţin de zece minute. Am întrebat de el la casă. Vânzătoarea, toată numai un zâmbet, m-a rugat să aştept. Mă trata cu totul altfel decât data trecută. A revenit repede şi mi-a zis că domnul Bross mă aştepta în biroul lui. M-a condus la el. Ne-am intersectat cu doi evrei ortodocşi

Îmbrăcaţi în negru, conform tradiţiei, care ieşeau din biroul lui Bross. Unul purta kipa, celălalt pălărie. Nu mai văzusem niciodată evrei îmbrăcaţi aşa. Femeia m-a lăsat în prag şi m-a întrebat dacă vreau să beau un suc, apă sau cafea. Am rugat-o să-mi aducă o cafea.

Simon m-a primit zâmbind. „Sunt unchii mei, îţi vine să crezi?” mi-a zis arătându-mi cele două personaje care se îndreptau spre scară. „Te cam bagă în sperieţi”, a zis şi a izbucnit în râs. Mi-a spus că unchii lui trăiau de mulţi ani în Mexic, dar că abia vorbeau spaniola. L-am întrebat în ce limbă vorbesc. „Idiş”, mi-a răspuns, „limba strămoşilor noştri din Europa Centrală. Suntem un popor care ţine la tradiţiile lui”. În timp ce-mi vorbea despre cultura şi istoria evreilor, am simţit că mi se face rău. Simon m-a întrebat dacă mă simţeam bine. Nu, nu mă simţeam bine deloc. Fusesem transformat într-o verigă din lanţul urii împotriva evreilor. Am uitat de conturile bancare, de alegerea tutorelui. Tot ce am reuşit să îngaim a fost: „Îl cunoaşteţi pe don Abraham Preciado?” Chipul lui Bross s-a întunecat. „Da, îl cunosc. Băcanul pe care l-au bătut de mai să-l schilodească”, a zis. Am înghiţit în sec. Mi s-a făcut şi mai rău. „Eu am fost unul dintre cei ce l-au bătut?

Trecând prin câmpuri de orez cu o sarsana în spate, un ţăran din India a dat peste o cobră. A ridicat maceta şi i-a tăiat capul dintr-o lovitură. Corpul decapitat s-a zvârcolit în ţărână şi bărbatul şi-a văzut de drum.

După o jumătate de oră, s-a întors pe acelaşi drum, eliberat de povară. A găsit corpul şarpelui încă mişcându-se. S-a aplecat să se uite mai bine. Capul cobrei zăcea într-o parte şi omul s-a decis să-l ia. L-a ridicat de jos şi, când a vrut să-l observe cu atenţie, capul – printr-un act reflex – i-a înfipt colţii în mâna stângă. Ţăranul a încercat să scape de capul cobrei, dar n-a reuşit altceva decât să adâncească şi mai mult colţii în carne şi să se umple de venin.

Speriat, şi-a dat seama că singura soluţie pentru a nu muri era să-şi taie mâna. A ridicat maceta, dar nu a lovit cum trebuie, fiind deja slăbit de efectele veninului. Sângele i-a ţâşnit din încheietură. Omul a încercat din nou, o dată şi încă o dată, până când a reuşit să-şi desprindă de trup mâna de care încă atârna capul cobrei.

Ţăranul s-a uitat în jur. A zărit la mare depărtare satul în care trăia. A început să o ia într-acolo clătinându-

se, până când a căzut cât era de lat în lanul de orez. A încercat să se ridice, dar nu a putut. S-a întors cu greu cu faţa spre soare. Câţiva bondari au trecut bâzâind pe deasupra lui. A simţit o apăsare în plămâni. S-a chinuit să tragă aer în piept. I s-a făcut sete. Şi-a umezit buzele. S-a uitat la cer, a simţit pe faţă adierea vântului. Şi-a întors capul spre pământ şi a închis ochii pentru totdeauna.

Drumuri

Primul care mi-a zis a fost Apiţă. „S-a sinucis mama lui Humberto”. Mai întâi m-am gândit că făcea iarăşi una dintre glumele lui proaste. „Vino-ncoa'”, mi-a zis. Am deschis poarta şi am ieşit să văd. În faţa casei lui Humberto se aflau trei maşini de poliţie. Câţiva vecini se înghesuiau la uşă.

„Hai să urcăm pe acoperişul lui Barrera”, a propus el. Mi-a spus că acolo se aflau deja Tontu şi Răţoiul şi că era locul ideal de unde-o puteam vedea pe femeie legănându-se în ştreang. „Şi ce folos s-o văd aşa?” l-am întrebat pe Apiţă. S-a uitat la mine de parcă ar fi fost ceva de la sine înţeles. „E mama lui Humberto, nu altcineva”, a zis el, de parcă argumentul acesta ar fi fost suficient ca să mă duc cu ei. „Şi ce dacă? Ea mi-a salvat viaţa”, i-am răspuns. Apiţă n-a mai ştiut ce să zică. Supărat, am insistat să-i dea pace. Mi-a promis că se duce pe acoperiş să-i convingă şi pe ceilalţi doi să plece. Normal că n-a făcut asta, au stat toţi trei şi au căscat gura până când Zurita a tăiat frânghia.

Moartea femeii m-a întristat profund. Imaginea mâinilor ei mi-a revenit în minte de mai multe ori. Lungi, cu pistrui pe dosul palmelor, cu degetele subţiri pătate de nicotină. Mi-am amintit de după-amiaza în care m-a dus la spital. Fuma în timp ce conducea în viteză. Eu zăceam pe bancheta din spate şi mă uitam la rotocoalele de fum care urcau spre plafon şi apoi se împrăştiau în maşină. Mi-am amintit de mirosul sângelui meu, de parfumul ei floral, de ţigara ei mentolată. Mi-am amintit de mâna ei mângâindu-mă pe frunte ca să mă liniştească, mâna ei aruncând

chiştocul pe fereastră, mâna ei strângându-mi coapsa ca să-mi oprească hemoragia până la venirea doctorilor.

Maşina ei a rămas îmbibată de sângele meu. Humberto a fost cel care a spălat bancheta din spate şi covoraşele de cauciuc. A frecat cu o cârpă umedă până a îndepărtat toate petele. A stors cârpa într-o găleată, apoi a aruncat în canal apa însângerată.

Robert a condus în viteză pe drumeagul îngust. Dacă voia să-l salveze pe Nujuaqtutuq, trebuia să ajungă cât mai repede la un veterinar. Lupul, întins pe banchetă, sângera abundent din rana de la gât. Robert a oprit maşina ca să-i strângă rana cu mâinile. Sângele a încetat să mai curgă, dar imediat ce şi-a luat mâinile de pe rană, a pornit din nou să şiroiască.

Robert nu a fost atent la drum şi camioneta a derapat într-o curbă şi a alunecat în şanţ. A coborât să vadă în ce stare era maşina. Botul, cu tot cu roţi, intrase în zăpadă. Ca să scoată camioneta de acolo i-ar fi luat câteva ore. Să care lupul până la casă era imposibil. Se afla la cel puţin zece kilometri distanţă.

Lupul trebuia să fie văzut urgent de un veterinar, dar nici măcar nu ştia dacă era vreunul în împrejurimi. Probabil că Nujuaqtutuq avea să moară. Robert s-a hotărât să facă el tot ce-i stătea în puteri. A dat cu grijă lupul jos din maşină şi l-a întins pe zăpadă. Limba îi atârna în afară şi aproape că nu mai avea puls. A examinat rănile. Avea şapte în total, dintre care trei erau grave. Iar cea mai gravă era rana de la gât, care sângera încontinuu.

Robert i-a spălat-o cu zăpadă. A turnat whisky ca s-o dezinfecteze şi a deschis-o cu arătătorul pentru ca lichidul să pătrundă cât mai adânc în ţesuturi. Ca să nu mai sângereze, trebuia să cauterizeze rana. A luat un cleşte din cutia de scule şi a scos vârful de la două gloanţe. A împrăştiat praful de puşcă în jurul rănii şi i-a dat foc cu un chibrit. S-a înălţat o flacără şi sângele s-a oprit din curs.

Ajutându-se de un cârlig de pescuit şi de o bucată de fir de undiţă a cusut rana. A cusut-o în zigzag, aşa cum îl

învăţase mai marele vânătorilor din tribul kaju. La urmă, drept antiseptic, a împrăştiat sare pe rană. A făcut acelaşi lucru cu toate rănile.

Robert s-a spălat de sânge cu zăpadă. L-a pus din nou pe Nujuaqtutuq în camionetă şi l-a învelit cu mai multe pături. Pierduse mult sânge şi organismul lui nu mai avea capacitatea de a genera suficientă căldură, aşa că era vital să-i menţină ridicată temperatura corpului. Lupul horcăia din când în când, iar asta nu putea însemna decât că era pe moarte.

Robert a adunat lemne. A făcut mai multe focuri în jurul camionetei, folosindu-se de benzină ca să le aprindă, în ideea că, topind zăpada, va putea scoate camioneta. S-a pornit vântul. Focul trosnea şi fumul urca dus de vânt. Epuizat, mort de somn, Robert s-a aşezat lângă foc. Strategia lui începea să dea rezultate. Zăpada se topea.

A aţipit o vreme şi când s-a trezit focurile erau pe cale să se stingă. Robert s-a ridicat şi a îndepărtat cu lopata puţina zăpadă care mai bloca roţile. A urcat la volan şi a scos camioneta din troiene. Maşina a patinat pe drumul desfundat şi Nujuaqtutuq era să cadă de pe banchetă. Robert a reacţionat la timp şi a reuşit să-l sprijine.

A trecut fără să oprească pe lângă gară. A condus până în sat. A întrebat la benzinărie de un veterinar. Satul nu avea doctor veterinar, dar exista unul la o crescătorie de animale aflată la vreo sută de kilometri spre vest. I s-a explicat cum să ajungă şi Robert a pornit într-acolo.

A condus pe drumul asfaltat până când a ajuns la un drum de ţară care străbătea o câmpie întinsă, şi acolo a virat la dreapta. Câţiva viţei angus stăteau lipiţi de nişte baloţi de paie ca să se încălzească. Când l-au văzut trecând, s-au uitat spre el şi au făcut câţiva paşi în direcţia camionetei, crezând că era cea cu care li se aducea mâncare.

După câţiva kilometri, Robert a dat peste zeci de leşuri de lupi şi coioţi jupuiţi, atârnând într-un ţarc. Câte

un leş din zece în zece metri. Mai aveau intactă doar coada care li se înfoia în bătaia vântului. Corbii le scoseseră ochii, lăsându-le găvanele goale. Leşurile acelea uscate dădeau peisajului un aer de pericol iminent.

Dar Robert mai văzuse aşa ceva. Fermierii obişnuiau să atârne lupi şi coioţi de gardul care împrejmuia ţarcurile pentru a le speria semenii şi a-i face să înţeleagă ce-i aştepta dacă atacau vitele. Cunoscuse un vânător care se ocupa cu asta. Ca să-i atragă, individul imita sunetele unui iepure de câmp pe moarte. Animalele de pradă îl căutau imediat. Vânătorul, ascuns printre tufişuri, le împuşca în cap ca să nu strice blana. Lupii cădeau dând din picioare şi împroşcând cu sânge înjur. Fermierii îl plăteau pentru fiecare exemplar împuşcat şi vânătorul se alegea şi cu pieile, pe care apoi le vindea pielarilor.

Toate acareturile fermei se aflau grupate în mijlocul unui câmp nesfârşit. Nu se vedea nici urmă de munte cât cuprindeai cu ochii. Numai vastitatea înzăpezită, câteva pâlcuri de copaci în depărtare şi pentagrama lupilor şi coioţilor atârnând de gardul împrejmuitor.

Robert a oprit maşina în dreptul unui garaj şi s-a dus către casă. A bătut la uşă. I-a deschis un bărbat înalt şi solid, cu mâini uriaşe şi faţa roşie. Robert s-a prezentat şi bărbatul a mormăit un nume pe care Robert nu l-a înţeles şi i-a fost ruşine să-l roage să repete. L-a condus la camionetă ca să-i arate lupul rănit. Veterinarul a izbucnit în râs. „Vrei să vindec bestia asta?” Robert a dat din cap că da. Veterinarul i-a arătat lupii şi coioţii atârnând de gard. „Eu i-am vânat pe toţi, sunt o adevărată molimă? Nu înţelegea nici de ce, nici pentru ce voia Robert să-l salveze. Mai mulţi dintre prietenii lui crescători de vite falimentaseră din cauza lupilor care le omorâseră bovinele. Lupii erau duşmanul numărul unu şi trebuiau exterminaţi înainte să apuce să pustiască regiunea.

Robert i-a povestit unde-l găsise şi de ce se hotărâse să-l salveze. I-a spus că e dispus să plătească cât îi cerea. Veterinarul a râs din nou. Nu era vorba de bani.

Specialitatea lui erau vitele şi a recunoscut că nu era un chirurg de clasă. După care l-a întrebat din nou de ce voia cu tot dinadinsul să ţină în viaţă o asemenea jivină puturoasă?

L-au întins pe Nujuaqtutuq pe o masă din garaj, înconjurat de un tractor cu motorul desfăcut, diverse utilaje agricole, bidoane cu ulei, unelte claie peste grămadă şi baloţi de paie clădiţi lângă perete. Veterinarul I-a examinat pe Nujuaqtutuq. „Cine i-a cusut rănile?" l-a întrebat pe Robert. „Eu", i-a răspuns inginerul. „Ai făcut treabă bună, nu ştiu de ce-ai mai venit la mine", a zis râzând. A observat cicatricea lungă de pe piciorul drept din spate. „Lupul ăsta a fost prins cu o capcană mare", a zis. Veterinarul ştia să recunoască tăieturile inegale ale fălcilor de fier, cât de adânc pătrundeau în carne şi cât de mult răneau. În general, vânătorii care puneau capcane omorau lupii prinşi trăgându-le un glonţ în ceafa cu o armă calibru 22. Nimeni nu se gândea să domesticească vreunul. Nu foloseau la nimic.

Veterinarul a remarcat starea deplorabilă a lupului. „Nu cred c-o s-o mai ducă mult, dar o să fac tot ce pot", a zis. A tăiat cusăturile făcute cu firul de undiţă, a ras părul din jurul rănilor, a introdus un tub în zonele afectate şi a pompat o soluţie antiseptică. Apoi a îndepărtat ţesuturile rănite, a pus tinctură de iod pe răni şi le-a cusut cu aţă chirurgicală.

Robert l-a întrebat dacă s-ar mai putea face ceva. „A pierdut mult sânge şi asta o să-i vină de hac", i-a răspuns veterinarul. „Şi care-i soluţia?" a întrebat Robert. Medicul a hohotit din nou. „De ce? Mai bine Iasă-l să moară". Robert nu s-a lăsat. „Cum poate scăpa cu viaţă?" „Printr-o transfuzie, dar să văd eu unde găseşti sânge de lup", a zis veterinarul, fără să-şi aleagă cuvintele. „Şi dacă fac rost de sânge, îi puteţi face transfuzia?" Veterinarul nu ştia dacă încăpăţânarea lui Robert era de admirat sau doar absurdă. „Da", i-a răspuns el batjocoritor.

Robert a condus din nou până-n sat. A trecut iarăşi

pe lângă leşurile care, în lumina înserării, păreau şi mai atroce. Chiar era adevărat că cimitirul ăsta atârnător făcea ca lupii să se ţină departe de viţei?

A parcurs cei cincisprezece kilometri de drum de ţară şi apoi a virat ca să intre pe şoseaua asfaltată. A ajuns în sat odată cu noaptea. S-a dus la benzinărie şi l-a întrebat pe vânzător de metisul care fusese de serviciu cu câteva zile în urmă. I s-a spus că se dusese acasă. Ieşise din tură la trei după-amiaza. Vânzătorul i-a zis că-l chema Parson, dar că toată lumea îi zicea „Toro” şi i-a explicat unde îl putea găsi.

Robert a condus până la marginea satului, la o baracă din scânduri, cu acoperiş de tablă. Hornul scotea un fum negru şi dens. Trei câini jigăriţi s-au pus pe lătrat imediat ce-a coborât din camionetă. Robert s-a prefăcut că ia o piatră de pe jos şi câinii au fugit câţiva metri, apoi s-au oprit şi au continuat să-l latre.

A sărit peste câteva băltoace şi a bătut la uşă. Din casă se auzeau un radio şi plânsetele unui copil. Nu a primit niciun răspuns. Câinii continuau să latre. S-a dus la camionetă şi a claxonat de mai multe ori. După câteva minute, o băştinaşă cu un bebeluş în braţe a deschis uşa. „Toro e acasă?” a întrebat Robert. Femeia l-a măsurat din cap până-n picioare, apoi a strigat spre interiorul casei: „Hai că te caută cineva” A dispărut fără să mai spună nimic.

Toro a ieşit desculţ şi cam beat. S-a oprit în prag. „Ce vrei?” l-a luat el la rost pe Robert. Câinii lătrau încontinuu şi Toro i-a tras un şut unuia, făcându-l să tacă. Bietul câine s-a îndepărtat scheunând, iar ceilalţi doi s-au ascuns sub o maşină pe butuci, „îţi aminteşti de mine?” l-a întrebat Robert. Metisul a dat din cap că nu. „Aveam un lup într-o cuşcă. Mi-ai zis că ţi-ar fi plăcut să se încrucişeze cu lupoaica ta”. Grasul a zâmbit. „Aşa da, îmi amintesc? A venit până la Robert călcând desculţ, fără să-i pese, în băltoacele cu apă îngheţată. „Ai adus lupul?” l-a întrebat, arătând spre lada camionetei. „Nu, dar aş vrea să-ţi văd

lupoaica?

Metisul l-a condus printr-un pasaj mărginit de sârmă ghimpată şi scânduri. O păpuşă de plastic fără ochi şi cu un braţ smuls zăcea în noroi. Grasul a luat-o şi a azvârlit-o peste gard, pe un teren viran. Văzându-l, câinii şi-au băgat coada între picioare şi s-au repezit să se ascundă sub şasiul maşinii.

Au intrat într-o curte din spatele casei, delimitată de un gard rudimentar înălţat din bârne. Într-o parte se afla o cuşcă făcută din sârmă folosită la coteţele pentru găini. Lupoaica stătea pe jos, legată de un ţăruş, murdară şi jigărită. Urechea stângă îi atârna bleagă, iar pe coadă nu mai avea pic de păr.

Lupoaica s-a uitat la ei, dar a rămas nemişcată. Robert l-a întrebat dacă avea un nume. Metisul a zâmbit. „Pajamartuq”, a răspuns. A ridicat un braţ, şi-a suflecat mâneca hainei şi i-a arătat o cicatrice. „Înseamnă animal care muşcă? Cicatricea încă păstra evidentă linia colţilor. „Vreau s-o cumpăr”, a zis Robert. Grasul a dat din cap. „Nu o vând? „Cât vrei pe ea?” a insistat Robert, ca şi cum răspunsul metisului n-ar fi contat. „Nu o vând”, a repetat Toro, „nevastă-mea ţine mult la ea? Robert şi-a zis că animalul nu va rezista prea mult dacă o lăsa să trăiască în asemenea condiţii. „Îţi dau cincisprezece dolari”, a zis Robert. Grasul a râs din toată inima. „Fermierii plătesc zece dolari pentru un lup mort”, a zis. „Atunci îţi dau dublu, douăzeci”, a insistat Robert. Metisul a refuzat fără să stea pe gânduri. „Ţi-am spus că n-o vând? Robert a plusat. „Douăzeci şi cinci? Grasul s-a sprijinit de unul dintre stâlpii gardului. „O sută de dolari – dacă vrei bine, dacă nu, nu? Robert şi-a scos portofelul şi i-a întins două bancnote de douăzeci. „Ia-i, mai mult nu-ţi dau? Metisul s-a uitat la bani, apoi la cuşcă. „Asta-i o lupoaică pursânge. A prins-o bunicul meu. Face o sută de dolari? Robert a pus bancnotele la loc în portofel. „OK, asta e, nu ne-am înţeles. Noapte bună” S-a întors şi a pornit spre camionetă. Grasul i-a strigat: „Şaizeci de dolari şi e a ta” Robert şi-a văzut de

drum. „Cincizeci”, a strigat metisul. Robert s-a întors spre el. „Patruzeci, niciun cent în plus? Metisul s-a gândit câteva momente. „OK, patruzeci. Ia-o”.

Bross a ascultat tăcut povestea mea despre atacul asupra lui don Abraham. „Câţi ani aveai când s-a întâmplat asta?” m-a întrebat. „Paisprezece”, am răspuns. „La paisprezece ani faci multe prostii”, a zis. L-am rugat să mă ierte pentru ceea ce făcusem. „Nu mie trebuie să-mi ceri iertare, ci lui”, mi-a răspuns Bross. „Nu m-aş putea uita în ochii lui”, am recunoscut eu. „O să te ierte dacă-l rogi din toată inima”, mi-a zis şi s-a oferit să vină cu mine la don Abraham.

I-am spus că mama lui Humberto se sinucisese de curând şi că eram sigur că el avea să se întoarcă în cartier. Eram hotărât să-l omor şi nimic nu mă putea opri să-mi duc răzbunarea la capăt. Probabil c-am folosit un ton foarte hotărât, fiindcă Simon a înţeles că aceasta era cu adevărat intenţia mea. S-a uitat la mine cu o privire gravă. „Întrebarea fundamentală pe care trebuie să ţi-o pui este aceasta: răzbunare sau dreptate?” I-am răspuns că pentru mine singura modalitate de a face dreptate era să mă răzbun. Simon a scuturat din cap. S-a ridicat, a luat o carte de pe rafturile din spatele biroului, apoi s-a aşezat din nou. „Ascultă”, mi-a zis şi a început să citească cu voce tare: „Răzbunarea înseamnă să-i provoci celui care te-a făcut să suferi aceeaşi durere sau mai multă decât ţi-a provocat el ţie. Răzbunarea poate cauza un şir de violenţe, pentru că provoacă noi suferinţe şi incită cealaltă parte să atace din nou. Dreptatea nu numai că încearcă să repare răul făcut, ci şi să stingă furia dezlănţuită de suferinţa suportată. Dreptatea se obţine printr-un verdict – cât mai obiectiv posibil – dat de o instituţie socială fără legături cu niciuna dintre părţi?

Simon a făcut o pauză şi a ridicat un deget pentru a-mi atrage atenţia. „Dorinţa de răzbunare otrăveşte sufletul, dorinţa de dreptate îl alină” A închis cartea şi s-a uitat la mine. „Ştii cine a scris asta?”, m-a întrebat. „Nu

ştiu”, i-am răspuns. „Albert Rosenthal, un vânător de nazişti căruia i-au fost omorâri părinţii, soţia şi cei patru copii. El n-a omorât pe niciunul dintre ucigaşii familiei lui. I-a prins şi i-a dat vii pe mâna autorităţilor ca să fie judecaţi”. Am zâmbit ironic. „Şi aici, în Mexic, ce autoritate să-i judece pe ucigaşii ăştia, dacă l-au omorât pe Carlos cu ajutorul poliţiei?” i-am zis. „Aici totul e putred”. Simon s-a ridicat, s-a dus la fereastră şi a contemplat cele câteva curţi interioare din vecinătate. „Te înţeleg”, a zis, fără să se întoarcă spre mine. „E greu să nu vrei să te răzbuni când vecinii tăi, cei pe care-i cunoşti de mic, cu care ai crescut, cu care te-ai jucat, omoară pe cineva din familia ta. Exact asta e istoria poporului meu”.

A continuat să se uite pe fereastră. A revenit şi s-a aşezat pe un scaun, lângă mine. „Pot să-ţi dau un sfat?” Am dat din cap că da. „Dacă tot vrei să te răzbuni, răzbună-te pe Humberto, dar nu şi pe poliţist”. „De ce?” l-am întrebat. „Ala şi-a făcut meseria şi atât. Nu poţi s-o iei ca pe o chestiune personală? Nu-mi venea să cred că Simon spunea aşa ceva. Să nu o iau personal? Atunci, cum? „E un bou de poliţist corupt, un gunoi”, am zis cu năduf. „Ascultă-mă”, mi-a zis, „oamenilor ca el odată şi-o dată li se înfundă. O s-o sfârşească rău, poţi fi sigur de asta, dar nu face prostia să te pui cu el? Avea dreptate, să-l atac pe Zurita însemna să atac sistemul, iar sistemul m-ar fi strivit fără milă.

Mi-a dat cartea. „Citeşte-o înainte de a hotărî ce vrei să faci? Se numea *Despre iertare*. Mi-am luat la revedere şi am ieşit. Apoi mi-a părut rău că nici măcar nu-i mulţumisem pentru că se oferise să-mi fie tutore, dar eram sigur c-avea să înţeleagă de ce-l alesesem pe Avilés.

Am intrat într-o cafenea ţinută de nişte chinezi. Am cerut nişte brioşe cu unt şi o cafea cu lapte. M-am aşezat şi am început să citesc cartea. Începutul era absolut cumplit. Cei patru copii ai lui Rosenthal, dintre care cel mai mare avea opt ani, fuseseră executaţi şi arşi în lagărele de concentrare. Familia lui avusese parte de umilinţe

inimaginabile şi suferise atrocităţi, iar pe el îl înnebunea vina de a nu fi suferit odată cu ei. A scăpat cu viaţă pentru că un ofiţer nazist a decis să-l despartă de ai lui şi să-l trimită în alt lagăr de exterminare. Au venit ruşii şi Rosenthal a fost eliberat. La sfârşitul războiului a încercat să-şi salveze familia, dar a descoperit că fusese anihilată.

Aruncat brusc în braţele Ororii, Rosenthal a căzut vertiginos pe panta autodistrugerii. Deprimat, a încercat să-şi bea minţile, sperând ca vodca să-l omoare cât mai repede, pentru că nu avea puterea să se sinucidă. Într-o dimineaţă s-a trezit într-o baltă de vomă, alături de trei prostituate grase şi ştirbe. Nu a recunoscut locul unde se afla, o încăpere mizeră într-un oraş care abia începuse să-şi revină după distrugerile provocate de război. S-a uitat pe fereastră. A văzut clădirile prăbuşite. Oameni ca el umblau buimaci pe stradă, fără să ştie încotro s-o apuce. Aşa cum era, gol şi puţind, s-a aşezat pe pat. Dacă din întâmplare unul dintre copiii săi ar fi supravieţuit şi l-ar fi văzut acum, ce i-ar fi spus? Că ajunsese un vagabond, un om de nimic? Nu, nu s-ar putea uita în ochii copilului. I-ar fi ruşine. Ar fi însemnat să accepte că duşmanul câştigase pe toate fronturile. Rosenthal s-a hotărât să nu-l lase pe duşman să câştige.

În dimineaţa aceea, mai întâi a făcut o baie, apoi şi-a spălat hainele. Ştia că dacă voia să nu câştige duşmanul, trebuia să scape de orice dorinţă de răzbunare. Nu putea trăi înveninat de jindul de a face rău, de a ucide. Şi-a dat seama că avea nevoie de un ţel, iar acel ţel era să-i captureze pe cei ce-i uciseseră familia şi să-i aducă în faţa justiţiei. A înţeles că, pentru a fi liber cu adevărat, trebuia să ierte. Să ierte pentru a scăpa de reziduurile emoţionale intrinseci răzbunării; să ierte pentru a scăpa din bezna resentimentului şi autocompătimirii. Să ierte.

După ce am citit asta, am închis brusc cartea. Nu, eu n-aveam de gând să iert. De ce, ştiind cum stăteau lucrurile, îmi dăduse Bross cartea asta? Ceea ce citeam îmi făcea mai mult rău decât bine. Nu puteam să-i iert pe

duşmanii mei. Familia mea putrezea sub pământ, viaţa mea fusese aruncată la gunoi, cu măruntaiele la vedere, fără viitor, fără speranţă, iar Bross îşi închipuia că acea carte mă putea ajuta. Cine se credea el şi cum îşi permitea chiar şi numai să insinueze aşa ceva?

Am plătit şi am ieşit furios din cafeneaua chinezilor. Se înnoptase şi prin centru treceau acum puţine maşini. Am rupt câteva pagini din carte şi apoi am aruncat-o într-un canal. La dracu' cu Rosenthal şi cu iertarea lui. La dracu' şi cu justiţia, în ţara asta coruptă şi lipsită de simţul dreptăţii nu era loc de altceva decât de răzbunare, iar eu aveam să mă răzbun.

„Înainte de a porni pe drumul răzbunării, sapă două morminte? Confucius

Drum

Departe de a mă alina, cartea lui Rosenthal mi-a făcut rău. Antidotul s-a transformat în otravă. Cuvânt cu cuvânt, picătură cu picătură, m-a intoxicat. Rosenthal, Hamletul evreu. I-au omorât toată familia, iar el, exact ca şovăielnicul danez, se întreabă dacă trebuie sau nu să se răzbune. Prin venele amândurora curge apă călduţă. Recursul la justiţie, atât de aclamat de Rosenthal, e nefiresc. Răzbunarea clocoteşte în sângele nostru. E reală, palpabilă, inerentă speciei noastre, e inclusă în natura noastră umană. Justiţia e un mecanism inventat de peştii piranha ai durerii: poliţişti, judecători, avocaţi, cu toţii aşteptând în apele tulburi ca victimele să cadă în adâncuri pentru a se repezi la ele şi a le devora. Cu dinţişorii lor ascuţiri smulg dumicaţi de suferinţă umană. Justiţia alimentează prădători avizi după tot mai multe victime. Justiţia e izvorul corupţiei, e o scorneală. Sub vălul anodin al civilizaţiei şi bunelor maniere creşte mizeria. E suficient să te uiţi sub covor pentru a vedea haznaua unde mii de criminali se bucură de libertate şi plesnesc de sănătate. De asta există răzbunarea. Pentru a-i mătura o dată pentru totdeauna. Pentru a scăpa de zoaie. Răzbunarea igienizează, purifică. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

Legea talionului vine din înţelepciunea neterfelită a triburilor din deşert. Justiţia e opţiunea laşilor, a celor slabi, incapabili de a-i înfrunta pe cei care i-au distrus. Lasă pe mâna altora extirparea răului. Răzbunarea e arma celor puternici şi hotărâţi. Răzbunarea e singura scăpare. Unica mea scăpare.

Trupul mamei lui Humberto nu a fost dus la morgă, nici nu i s-a făcut autopsia obligatorie în cazurile de moarte violentă (da, sinuciderea e o formă violentă de a muri). Nu s-a ţinut cont de procedurile legale şi nu s-a făcut nicio expertiză prin care să se elimine posibilitatea unui asasinat, nici nu au fost îndeplinite regulile minime de igienă pentru a putea analiza cadavrul aşa cum trebuie. Bineînţeles că nu. Cadavrul nu a fost scos din casă. Gruparea lui Humberto a făcut o înţelegere cu Zurita pentru ca autorităţile să nu se atingă de cadavru. Termenii acestei înţelegeri secrete au rămas un mister. Humberto a putut hotărî singur ce să facă cu trupul neînsufleţit.

Întoarcerea lui era inevitabilă. Era limpede că avea să revină la sfârşitul săptămânii, în toiul nopţii, la adăpostul întunericului. Laşul se temea. Nu avea să vină fără măsuri de precauţie sau fără oameni care să-l apere. (Te vei arăta prin locurile astea tu singur, nenorocitule? Vei avea curajul să stai dinaintea acelei limbi atârnând în afară, acelei piei învineţite, acelor ochi ieşiţi din orbite, acelui gât ros de funie? Vei putea suporta ruşinea de a fi fiul unei mame-promiscue-jumate-târfă, care mai că te-a avortat şi care s-a sinucis? Sau poate te va copleşi vinovăţia şi vei plânge amarnic? Ştii bine că te aştept, nu-i aşa? Nu întârzia, sunt aici ca să te omor uitându-mă-n ochii tăi.)

Chelo a încercat să-mi domolească pornirile răzbunătoare. Şi ea suferise la moartea lui Carlos şi îi ura pe băieţii cuminţi şi pe Humberto. Dar răzbunarea mea nu i l-ar fi adus înapoi pe Carlos, dimpotrivă, m-ar fi putut smulge de lângă ea. „Nu vreau să ajungi la închisoare sau să te ucidă”, mi-a zis îngrijorată. O consuma spaima de a

pierde doi Valdés. De a ne iubi şi de a ne pierde.

Totodată, Chelo nu înţelegea cum inima bărbatului pe care-l iubea pulsa cu atâta nevoie de sânge. „Dacă ucizi un ucigaş, te transformi şi tu într-un ucigaş”, mi-a zis. Era adevărat, mă coboram la gradul de nemernicie al lui Humberto, dar nici nu-i mai puteam lăsa acelei lepre vreo secundă în plus de libertate. Fratele meu înecat cerea răzbunare din mormântul lui de apă şi nu exista nimeni şi nimic care să mă împiedice.

Am asigurat-o că răzbunarea mea va fi tăcută şi discretă şi că nimeni n-o să afle nimic până când nu o voi duce la capăt. Când va afla poliţia, noi doi vom fi departe. „Nu-nţelegi, la dracu’! Nu vreau să fii un asasin” I-am cerut să plece acasă. S-a opus, refuzând să mă lase singur. Ne-am certat ore întregi, până când, epuizată şi dezamăgită, s-a învoit să plece. „Dacă o să păţeşti ceva, o să te urăsc pentru tot restul vieţii”, m-a avertizat ea. A ieşit furioasă, iar eu am încuiat uşa, asigurându-mă că n-o să se-ntoarcă.

M-am hotărât să spionez din camera părinţilor mei casa lui Humberto. Am dus la fereastră fotoliul cu recliner în care obişnuia tata să citească. L-am aşezat în diagonală ca să pot cuprinde cu privirea toată strada. Eram pregătit să stau la pândă zi şi noapte. Aveam apă, mâncare, pături.

Numărasem paşii de care aveam nevoie ca să ajung la casa lui. O sută patruzeci în linie dreaptă, pe stradă. O sută cincizeci şi doi dacă aş fi mers pe acoperişuri. Am pus la cale strategia. Trebuia să mă strecor până la casa lui fără să fiu observat de nimeni. Să intru tiptil de pe acoperiş, să-l înjunghii de mai multe ori şi să mă fac nevăzut pe acoperişuri, fără să las vreo urmă. Trebuia să acţionez cu precizie, să-l înjunghii în piept fără să stau pe gânduri. Să nu apuce să strige şi nici să se apere. Să fac totul fără nicio consideraţie şi cu hotărâre.

Humberto nu a apărut vineri noaptea. Totul învăluit în linişte. Nicio mişcare. Mi-am dat jos cămaşa şi am început să fac flotări. Am tras de mine să fac două sute

fără pauză, dar am reuşit să fac doar o sută. Braţele îmi tremurau. Nu m-am lăsat. Trebuia să fiu puternic, pentru ca loviturile mele de cuţit să-i străbată măruntaiele de patru, cinci, şase ori.

Nu a venit nici sâmbătă. În interiorul casei, mama lui moartă putrezea în sicriul ieftin cumpărat de fiul ei. Singurele persoane care s-au apropiat de casă au fost câteva vecine. S-au oprit la poartă, au susurat ceva între ele şi apoi au plecat.

S-a lăsat noaptea. Ochii îmi erau grei şi am aţipit de câteva ori. Ca să-mi revin, m-am dus la baie, m-am spălat cu apă rece pe faţă şi m-am întors la locul meu ca să mă uit prin binoclu la stradă. Nimic. Nici urmă de Humberto.

La unu noaptea am deschis fereastra ca să mă înviorеze aerul rece. De la depărtare se auzea un toboşar chinuindu-se cu soloul de *ia în A Gadda Da Vida*. Vecinii lui cred că-l urau. Imposibil de dormit cu tobele alea. Dacă ar fi răsunat în camera de lângă mine, nu mi-ar fi păsat. Ritmul lui Ron Bushy mi-a adus mereu aminte de bătăile unei inimi înnebunite de şocul neaşteptat al unui torent de adrenalină. Iar asta aproape că era metafora perfectă pentru ceea ce se petrecea înăuntrul meu în acele momente.

Toboşarul greşea încontinuu, era incapabil să lege sunetul tobei mari de cel al premierului. Dincolo de interpretarea lui dezastruoasă, amatoricească, îmi plăcea faptul că greşelile sale scoteau şi mai mult în evidenţă caracterul anarhic al soloului. Toboşarul nu se lăsa. Relua bucata de la cap la coadă.

La două şi jumătate noaptea, toboşarul s-a oprit. Din nou liniştea şi strada pustie. King şi-a strecurat capul pe uşa lui Carlos, încă temându-se de prezenţa ubicuă a lui Colţ. L-am strigat şi s-a grăbit să vină la mine. L-am mângâiat după urechi şi a dat fericit din coadă. Avusese nevoie de mult curaj ca să se aventureze afară din camera lui Carlos.

King s-a lungit la picioarele mele. Agitat, se uita

încontinuu spre uşă. Câinele meu, mereu prezent. Chiar cu inima făcută praf şi cu nervii distruşi de prezenţa lupului, îndrăznise totuşi să vină la mine pentru a-mi spune cât de mult mă iubea. După o vreme n-a mai putut suporta tensiunea, s-a ridicat şi s-a dus temător, cu coada între picioare, înapoi în camera lui Carlos.

Am dormit puţin. M-a trezit zgomotul unui motor. O maşină de poliţie a trecut pe sub fereastra mea şi s-a oprit în faţa casei lui Humberto. Doi poliţişti au coborât şi au rămas de pază. M-am uitat la ceasul de perete: patru douăzeci şi şapte dimineaţa.

Un Dodge Dart cu numere de Jalisco s-a apropiat încet pe Retorno şi s-a oprit în spatele maşinii de poliţie. Unul dintre poliţişti s-a dus la maşină şi a vorbit cu cel aflat pe scaunul copilotului. Au trecut câteva minute. Inima mea o luase razna. Oare cel din maşină era Humberto?

Dodge-ul a plecat de pe loc şi a dispărut. Dacă în maşină era Humberto, însemna că i se păruse ceva suspect în jur. Sau poate că nu era el, ci doar un om trimis înainte să se asigure că nu exista niciun pericol. Duşmanul meu. Atât de departe şi atât de aproape. Am rămas lipit de pervaz, fără să-mi iau o clipă binoclul de la ochi, scrutând cea mai mică mişcare. Viermuiala răzbunării mişunând prin venele mele.

După o jumătate de oră a sosit încă o maşină, un Rambler galben, tot cu numere de Jalisco, escortat de Dodge-ul model Dart. Cele două maşini s-au oprit lângă maşina poliţiei. Din Rambler au coborât Josue şi Antonio, amândoi cu pistoale la brâu. Au schimbat câteva cuvinte cu poliţiştii, după care s-au întors la maşina lor. După câteva minute s-a deschis o portieră din spate şi a coborât Humberto. S-a uitat cu atenţie în jur. S-a întors spre fereastra mea. S-a uitat lung în direcţia mea. M-am dat în spate, deşi nu credeam că mă putea vedea de la distanţa aia. Humberto a stat de vorbă cu Antonio, apoi a făcut semn spre capătul străzii Retorno. A scrutat din nou împrejurimile. S-a răsucit şi a intrat singur în casă.

Antonio şi Josue au urcat în Rambler. Au plecat urmaţi de maşina poliţiei. Dodge-ul Dart a rămas pe loc în dreptul porţii.

Humberto sosise la ora patru treizeci şi opt, duminică dimineaţa. Pentru el începuse numărătoarea inversă.

Robert s-a întors la fermă cu lupoaica în remorcă. Epuizat, a aţipit şi a trebuit să smucească de volan ca să nu iasă de pe drum. Trecuseră multe ore de când nu mai dormise şi îi era greu să rămână treaz. În bătaia lunii, hoiturile lupilor agăţate de gard i s-au părut şi mai fantasmagorice. A coborât să le privească. A mers prin zăpadă până la ele. Noaptea era rece şi un strat subţire de gheaţă acoperea carnea uscată. Craniul fără pic de păr. Colţii la vedere. Chipul morţii rânjind pe câmpia îngheţată.

Robert a vrut să vadă cum ar reacţiona lupoaica în faţa mumiilor congelate. Dacă va fi cuprinsă de spaimă sau dacă, dimpotrivă, nu va fi tulburată câtuşi de puţin. Robert a tras camioneta cu remorca în faţa gardului. A coborât şi a luminat hoiturile, iar acestea au proiectat umbre macabre în bătaia lanternei. Lupoaica a rămas ghemuită, fără să le dea nici cea mai mică atenţie.

Robert a ajuns la casa veterinarului, cu ferestrele ei luminate slab de lumina lămpii. Un semn de civilizaţie în mijlocul pustiului. S-a oprit în curte. Vântul învârtea un cocoş de tablă arămiu prins pe acoperiş. Luna arginta întinderea tăcută. A intrat în garaj ca să vadă cum o mai ducea Nujuaqtutuq şi l-a găsit inconştient printre saci cu hrană pentru porci. Pentru o clipă a crezut că lupul murise, dar s-a liniştit când şi-a dat seama că încă respira. A adus câteva pături din camionetă şi l-a învelit ca să nu stea direct pe pământul îngheţat.

A bătut la uşa casei. I-a deschis o fetiţă de doisprezece ani, o lungană sfrijită, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte jerpelită, cu motive florale roz, peste care purta un halat de pânză. Arăta ca o stafie. Robert a întrebat-o dacă tatăl ei era acasă. Fata l-a studiat din cap până-n picioare şi s-a întors în casă.

A apărut veterinarul. L-a întrebat, batjocoritor, dacă făcuse rost de sânge de lup. În loc de răspuns, Robert l-a dus la camionetă şi a luminat cu lanterna lupoaica din cuşcă. Lupoaica şi-a înălţat capul, apoi s-a ghemuit din nou. „Lupoaica asta e la fel de jigărită ca şi lupul”, a zis bărbatul, „dacă îi iau sânge, o trimit pe lumea cealaltă”. I-a explicat că era evident că ambii lupi sufereau de anemie gravă şi că, dacă ţinea neapărat, putea să-i extragă o jumătate de litru de sânge pe care să-l transfuzeze lupului, dar era aproape sigur că lupoaica nu avea să reziste. Robert nu a fost de acord. Nu se garanta viaţa lupului, în plus se risca viaţa lupoaicei.

Bărbatul s-a dus în casă şi a revenit cu câteva bucăţi de carne. A deschis cuşca din remorcă şi i le-a aruncat lupoaicei. Bănuitoare, a mirosit carnea, apoi a început s-o devoreze. „De unde ai scos lupoaica asta jigărită?” l-a întrebat veterinarul. „Am cumpărat-o”, i-a răspuns Robert. „O cheamă Pajamartuq? Veterinarul a rânjit. „I-au dat şi nume şobolanului ăstuia?” I se părea de necrezut că unii oameni tratau vieţuitoarele alea blestemate ca pe nişte animale de companie.

Robert l-a rugat pe veterinar să-l lase să-şi monteze cortul în faţa casei. Veterinarul l-a invitat să doarmă cu ei în casă. „Am un pat liber”, i-a zis, „iar fiică-mea tocmai a pregătit cina”. Avea trei copii. Două fete şi un băiat. Toţi trei palizi, tăcuţi, sfrijiţi. Nu păreau să fie ai veterinarului aceluia rotofei. Nu spuneau decât „da”, „nu” şi „mulţumesc”. Placizi, foarte diferiţi de zgomotosul lor tată. Lui Robert i s-a părut că aveau în ei ceva de autişti, poate o degenerare genetică. Privirea tâmpă, mersul târşâit, răspunsurile monosilabice, părul lăsat peste ochi, pielea albicioasă.

Casa era mare şi austeră. Trei încăperi şi o baie rudimentară. Robert a dormit în camera băiatului, care s-a dus să doarmă cu tatăl său. Fata cea mare, Patricia, i-a umplut cada cu apă încălzită într-o oală de cupru.

Robert nu mai făcuse o baie de zile întregi. S-a

săpunit de trei ori, s-a limpezit şi a mai rămas o vreme în cadă, până când apa s-a răcit. S-a bărbierit, şi-a aranjat părul cu mâinile şi a coborât în sufragerie. Cei trei copii stăteau în picioare, în spatele scaunelor, aşteptând ca Robert să vină şi să se aşeze la masă.

Veterinarul i-a făcut semn cu mâna să se aşeze în celălalt cap al mesei. Robert a luat loc şi imediat s-au aşezat şi copiii.

În mijlocul mesei fumega un ciolan de porc la cuptor. îl preparase Patricia, cea care trebuia să gătească zilnic cina, în timp ce sora ei mai mică răspundea de prânz. Patricia i-a servit pe rând, turnând sos peste carne. Apoi s-au prins de mâini şi-au zis o rugăciune. Robert a fost impresionat de copii. Nu şuşoteau între ei şi nu spuneau nimic până când tatăl lor nu le dădea voie. Nu se întindeau peste masă să ia câte ceva. Comportamentul lor era total opus celui al copiilor lui, pe care abia reuşea să-i aşeze la masă. Dar îi prefera aşa, puţin neastâmpăraţi, decât ascultători precum copiii veterinarului.

Copiii au mâncat cufundaţi fiecare în gândurile sale. Arareori ridicau privirea din farfurie, iar când tatăl lor îi întreba ceva, răspundeau cu voce joasă, temătoare. Veterinarul a început să vorbească despre copii ca şi cum ei n-ar fi fost de faţă. I-a povestit lui Robert că soţia lui murise când îl născuse pe ultimul şi că se chinuise să-i crească. Apoi a fost greu să-i educe. Şcoala era departe, tocmai în sat, aşa că a ales să-i înveţe el să scrie şi să citească. Când şcoala a făcut rost de un autobuz hârbuit care lua elevii din zone îndepărtate, veterinarul a zis pas. Nu şi-ar fi lăsat niciodată copiii să facă naveta cu autobuzul ăla preistoric şi, în plus, îl cunoştea foarte bine pe învăţător, un prieten de-al lui din copilărie, pe care-l credea un prost. Copiilor le era mai bine cu el. Toţi trei munceau la fermă după ce-şi făceau lecţiile pe care li le dădea. Patricia mulgea vacile, iar ceilalţi doi făceau curat în grajd şi hrăneau viţeii. Seara erau epuizaţi. Veterinarul i-a zis lui Robert că oboseala lor îl ajuta să-i ţină mai bine

în frâu. Începând de la patru ani fuseseră puşi să muncească, inclusiv sâmbăta. Nu conta dacă era vreme rea, dacă era furtună sau ningea năprasnic. Erau obligaţi să muncească.

Metodele formatoare ale veterinarului l-au surprins pe Robert. Niciodată nu se gândise să-şi pună copiii să muncească.

Obligaţia lor era să înveţe, iar joaca funcţiona drept recompensă. Veterinarul părea să aibă alte soluţii. Cum nu avea cine să-l ajute să aibă grijă de ei, singura opţiune era să-i ţină ocupaţi, în sat nu exista nicio femeie dispusă să bată atâta drum ca să stea cu copiii. În plus, veterinarul nu voia ca o altă femeie s-o înlocuiască pe soţia lui, şi de-asta nici nu se recăsătorise. „Uită-te la ei”, a zis cu mândrie, „sunt bine, sănătoşi. Sunt educaţi şi cuminţi, ştiu să scrie şi să citească şi se pot descurca în viaţă” Patricia a făcut un schimb de priviri cu sora ei. Robert a observat şi Patricia şi-a lăsat capul în jos, ruşinată.

După cină, veterinarul l-a întrebat pe Robert cum i s-a părut mâncarea. Robert i-a zis că ciolanul a fost puţin cam tare, dar bine condimentat. Doctorul a izbucnit în râs. „A fost carne de lup”, i-a zis amuzat. Pe Robert nu l-a deranjat că mâncase carne de lup, doar mai mâncase şi înainte, ci atitudinea provocatoare a bărbatului. „Bine că n-a fost din lupul meu”, a zis Robert, surprins şi el că ajunsese să-l considere pe Nujuaqtutuq al său. Veterinarul a rânjit. „N-ai ce prăji din el şi pute ca naiba?

Robert le-a urat noapte bună şi a urcat în camera lui. A umplut cu lemne soba de tuci şi s-a întins pe pat fără să se dezbrace. Trecuseră săptămâni de când nu mai dormise într-un pat. A adormit buştean.

La miezul nopţii l-a trezit un zgomot. A deschis ochii şi a văzut-o pe Patricia în bătaia slabă a focului. Fata se uita tăcută la el. Robert, mort de somn, abia a reuşit să îngaime: „Te pot ajuta cu ceva?” Patricia n-a răspuns. A continuat să se uite la el câteva secunde, apoi a ieşit din cameră. Robert şi-a zis că probabil îi mai adusese lemne şi

a adormit la loc.

S-a trezit târziu. S-a dus la fereastră şi a văzut că soarele era aproape la zenit. A zărit camioneta veterinarului înaintând pe un drumeag din fermă. Mai multe cirezi de vaci împânziseră păşunea. Era o zi însorită şi senină.

S-a spălat pe faţă într-un lavoar. îl dureau toţi muşchii şi avea mâinile pline de răni. Glezna încă îi era umflată. S-a aşezat pe marginea patului şi şi-a masat-o câteva minute. Când a vrut să-şi tragă cizmele, a găsit pe ele un bilet scris cu greşeli: „Ajutaţâne ve rog?

Maharatha domnea peste un regat prosper din India. Era recunoscut pentru guvernarea sa bună şi pentru interesul pe care-l arăta faţă de bunăstarea supuşilor săi. Avea trei fii. Primii doi îl ajutau în treburile împărăteşti, în timp ce mezinul, Mahasattva, se dedica actelor de caritate.

Într-o zi, familia regală s-a hotărât să facă o excursie la câmp. Au călătorit călare pe elefanţi până au ajuns pe malul unui râu. Regele a ordonat ca tabăra să fie instalată acolo.

În dimineaţa următoare, băieţii s-au pregătit de vânătoare. Şi-au luat arcurile şi săgeţile şi s-au îndreptat spre munţi. Au urcat până au dat de o grotă. În grotă au văzut o tigroaică întinsă pe jos care-şi alăpta puii. Slăbită de atâta alăptat şi moartă de foame, căci nu ieşea la vânătoare ca să nu-şi abandoneze puii, tigroaica abia a fost în stare să-şi ridice capul.

Fraţii mai mari au ţintit spre inima tigroaicei. Mahasattva i-a oprit. Uciderea ei ar fi însemnat şi moartea puilor, iar fapta lor ar fi fost una rea, care avea să fie pedepsită în viaţa aceasta sau în vieţile următoare.

Fraţii şi-au dat seama că puii se vor hrăni cu viaţa mamei lor şi că moartea ei era inevitabilă. Pentru că nu aveau cum s-o ajute, s-au hotărât să plece. Mahasattva i-a rugat pe fraţii săi mai mari s-o ia înainte, avea el să-i ajungă din urmă în curând. Aceştia au plecat, iar Mahasattva a îngenuncheat în faţa tigroaicei epuizate.

Prinţul avusese parte de o viaţă fericită, fără lipsuri, şi oricât de generos se arătase cu ceilalţi, niciodată nu fusese mulţumit pe deplin. Acesta era momentul ideal ca să facă un sacrificiu. Avea să-şi dea trupul hrană tigroaicei pentru ca ea să poată supravieţui şi să aibă grijă de puii ei. Cu un băţ de bambus ascuţit şi-a înţepat venele de la încheietura mâinii. Şi-a dus încheietura la botul tigroaicei şi ea i-a băut sângele. Încetul cu încetul, aprins puteri şi a reuşit să se ridice în picioare. S-a uitat la el şi l-a atacat fără nicio milă. Prinţul auzea cum îi trosneau oasele între colţii fiarei şi zâmbea, în timp ce era devorat de viu.

Fraţii lui, văzând că nu mai vine, s-au întors la culcuşul tigrilor, dar acolo au descoperit îngroziţi că din fratele lor nu mai rămăsese altceva decât fâşii de haine, oase şi o baltă de sânge. Regretând amarnic că-l lăsaseră singur, au adunat ce mai rămăsese din Mahasattva şi s-au întors la tabără. Printre lacrimi, le-au povestit părinţilor lor tot ce se întâmplase. Regele şi regina au căzut ca seceraţi. Şi-au închipuit durerile cumplite pe care trebuie să le fi suportat fiul lor în timp ce tigroaica îl devora şi asta i-a făcut să leşine.

Datorită faptei sale bune, Mahasattva a renăscut în regatul ceresc Tushita. De acolo şi-a văzut familia suferind. Le-a explicat că el însuşi îşi oferise trupul tigroaicei şi că murise bucuros. Familia lui a înţeles gestul lui Mahasattva şi a făcut numai fapte bune pentru a ajunge lângă el, în regatul ceresc.

Părinţii lui au luat bucăţile de oase şi şuviţele de păr rămase de la Mahasattva şi le-au pus într-un sipet încrustat cu şapte pietre preţioase şi au înălţat o stupă pentru a-i cinsti memoria. Se crede că după câteva secole, Mahasattva s-a reîncarnat în Buddha.

Monumentul lui funerar din munţii nepalezi e venerat de către credincioşii budişti ca unul dintre cele mai sfinte monumente. Pentru a-l venera pe Mahasattva, mii de oameni merg în pelerinaj la locul în care se spune că s-ar fi sacrificat pentru a o hrăni pe tigroaică.

Ceruri

De trei zile, Humberto stă închis în casă. De ce amână atât să-şi înmormânteze mama? Vorbeşte cu ea? Cere socoteală de la un cadavru mut şi duhnitor? Cum nu-l sufocă miasmele moartei? Sau a umplut-o cu formol ca să nu putrezească? Ce tot aşteaptă Humberto?

De-a lungul zilei, Dodge-ul Dart stă parcat în faţa casei. Peste noapte e înlocuit cu maşina Rambler. Nişte necunoscuţi păzesc casa lui Humberto douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Sunt tineri şi poartă cruci la gât. Păr scurt, pantofi lustruiţi, pantaloni de caşmir, cămaşă albă. Băieţi cuminţi străini de oraş. Nu ştiu să-şi ascundă pistoalele. îi roagă pe vecini să-i lase să meargă la baie. Cer pahare cu apă. Stau, aproape tot timpul, în picioare, cu stoicism. Moţăie uneori în maşină. Nu sună la uşa lui Humberto. Probabil n-au voie să-l deranjeze. Sunt acolo ca să-l păzească, nu să-l deranjeze.

De câteva ori şi-au făcut apariţia Antonio şi Josue. Stau de vorbă cu cei care-l păzesc pe Humberto, le dau pungi cu mâncare şi băuturi răcoritoare şi apoi pleacă. Îşi fac apariţia şi oamenii lui Zurita. Trec încet cu maşina pe Retorno, aruncă o privire şi-şi văd de drum.

Răzbunarea mea nu mai poate fi amânată. Humberto ar putea fugi din nou ca să se adăpostească sub sutanele protectorilor lui, toţi acei popi atât de dispuşi să treacă de partea nelegiuiţilor. Odată fugit, n-aş mai şti unde să-l găsesc. Trebuie să acţionez rapid şi fără să dau greş.

Pitit după rezervorul de apă al familiei Barrera, pândesc casa lui Humberto. Sicriul e în mijlocul camerei, exact sub grinda de care s-a spânzurat femeia. Patru lumânări aprinse, câte una în fiecare colţ al sicriului. Duşmanul meu umblă dintr-o parte într-alta. Se aşază, se ridică. Se duce şi vine. îl râcâie viermii morţii care încep să-l devoreze.

Humberto trage draperiile. Nu-I mai pot vedea. Nu ştiu dacă mănâncă, dacă doarme sau nu, dacă se opreşte vreo clipă din acel du-te-vino. Număr din nou câţi paşi sunt

până la casa lui. Învăţ drumul pe de rost. Sunt în stare să merg pe acoperişuri cu ochii închişi. Ştiu unde se află fiecare gărduleţ de sârmă, fiecare antenă de televiziune, fiecare spaţiu dintre case. Chiar de-aş orbi, tot aş putea merge până la el fără să şovăi, ca să-mi duc răzbunarea la bun sfârşit.

Îmi spun că a sosit clipa. Mă pregătesc să-l omor la noapte, îmi prind cuţitul la încheietură şi exersez pentru a-l scoate cât mai repede şi a Iovi dintr-o singură mişcare. Îmi perfecţionez tehnica. Cuţitul ajunge în palma mea într-o fracţiune de secundă. Humberto nici nu-şi va da seama ce fulger i-a străpuns abdomenul. O să-l înfig şi-o să-l răsucesc pentru a-i sfâşia măruntaiele. Îmi imaginez faţa lui plină de stupoare, cămaşa lui albă şiroind de sânge, mâinile sale încercând să-şi oprească intestinele să se împrăştie pe jos.

Îi ţin sub observaţie pe paznicii lui Humberto. Schimbă tura la şase seara şi la şase dimineaţa. La douăsprezece noaptea sunt deja obosiţi şi picotesc în picioare, mai mult adormiri decât treji. Mă decid să atac la unu noaptea. La acea oră nu e nici ţipenie de om pe stradă, iar paznicii lui Humberto ar trebui să fie morţi de somn.

Chelo ştie c-a venit momentul răzbunării. Mă sună şi îmi cere printre lacrimi să nu fac asta. „Te rog, nu”, mă imploră ea. Închid. Mă sună din nou. Nu-i răspund. Am închis poarta cu lacătul şi am tras zăvorul la uşa care dă pe acoperiş. Vreau să mă asigur că n-are cum să intre în casă.

Îmi fac siesta. Scot telefonul din priză şi întrerup curentul electric. Să nu mă deranjeze nimeni. Să nu mă caute prietenii. Să nu apară Avilés pe neaşteptate. Trebuie să-l omor pe Humberto şi să mă gândesc numai şi numai la asta.

Mă trezesc după patru ore. Mă dor dinţii şi maxilarele. Cred că le-am încleştat în timp ce dormeam. Mă întind. Trebuie să-mi dezmorţesc muşchii, să fie flexibili, gata de atac. Mă uit la ceas. Mai sunt cinci ore

până la momentul răzbunării. Iscodesc strada. Cei doi paznici sunt la post. Probabil că Humberto i-a pregătit cum trebuie. „Frigul nu există, foamea nu există, somnul nu există”. Nu sunt de pe-aici, nu cunosc cartierul. Nu ştiu că mă pot furişa în casa lui Humberto mergând pe acoperişuri. Cât timp i-am urmărit, nu s-au uitat în sus nici măcar o singură dată. Voi fi fantoma care le-a ucis liderul.

Nu aprind lumina în casă. Să nu existe niciun semn al prezenţei mele. Mă duc să văd ce mai face King. Zace pe întuneric. Sforăie. Mă aşez lângă el şi îl mângâi. Nu se trezeşte. Urechile îi tremură. Tresare în somn. Probabil că visează.

Cobor la Colţ. El ar trebui să-mi fie părtaş la răzbunare. Să-l bag în casa lui Humberto şi să-l facă bucăţele. Să-l mănânce de viu. Să-i roadă măruntaiele. Colţ pare înfometat rău. îi arunc câteva oase de vită pe care le fărâmiţează de parcă ar fi biscuiţi.

Orele se scurg cu lentoare. Mă învârt prin sufragerie. Exersez încontinuu alunecarea cuţitului de la încheietură în palmă. De la atâta exersat, cuţitul îmi pare o extensie a mâinii. Mâna mea porneşte din lamă, lama porneşte din mâna mea. Îmi repet în minte punctul exact în care trebuie să-l înfig. În centrul plexului solar. Şi odată înfipt, să fac un piure de ficat, inimă, plămâni.

Mă gândesc să-mi pun vechea cagulă pentru schi, din lână, pe care tata mi-a cumpărat-o din La Marquesa atunci când ne ducea să ne jucăm în zăpadă. O probez. Mi-e mică, mă strânge, dar îmi acoperă faţa în întregime. Mă uit în oglindă. Mi se văd numai ochii. Mi-o dau jos. Mă hotărăsc să nu-mi pun nicio mască. Astfel încât Humberto să-mi vadă faţa, să ştie cine l-a omorât. Am să-l nedreptăţesc, n-am să-l ucid. A nedreptăţi: a face dreptate omorând victima.

Se apropie ora. Scrutez cu binoclul zona. Unul dintre băieţii cuminţi a intrat în maşină. Geamurile sunt aburite, semn că doarme de ceva vreme. Celălalt stă sprijinit de poartă. Se vede că-i e somn. Ochii închişi. Gura deschisă.

Se face douăsprezece noaptea. Mă duc în camera mea şi iau cămaşa de in pe care părinţii mei au cumpărat-o din Italia pentru Carlos. Îmi pun cămaşa pe care el n-a apucat s-o îmbrace. Cămaşa aleasă cu grijă de părinţii mei dintr-un magazin din Florenţa. În egiptean, le-a zis vânzătorul părinţilor mei ca să-i convingă de calitatea materialului. îmbrăcat cu cămaşa lui Carlos, mă pregătesc să-l răzbun. Peste cămaşă îmbrac o bluză maro. Trebuie să fiu îmbrăcat în culori întunecate pentru a putea străbate acoperişurile fără să atrag atenţia.

Îmi leg cuţitul la încheietură şi-l acopăr cu mâneca. Pun o rozetă într-unul dintre buzunarele pantalonilor şi un briceag cu buton în celălalt. Tâmplele îmi zvâcnesc. Respir întretăiat. Nu mai suport. La douăsprezece şi douăzeci şi opt de minute urc spre acoperiş pe scara elicoidală. Noaptea e senină şi înstelată. E frig şi adie un vânt uşor. Cedrul din stradă se leagănă lin.

Urc pe acoperişul familiei Garza, cobor pe scara casei lor, sar pe trotuar şi ies în Retorno 202. Mă întorc, trec prin spatele străzii mele şi ajung la Rio Churubusco. Nu e niciun om pe-afară, doar doi câini vagabonzi care tropăie pe trotuar. Mă duc la casa familiei Martínez, sar gardul şi urc pe acoperiş. De la rezervorul familiei Martínez până la casa lui Humberto mai am numai optzeci şi şase de paşi. Îmi trag sufletul şi pornesc. Străbat acoperişul doamnei Carvajal, şaizeci şi doi de paşi, cincizeci, trec de casa familiei Montes de Oca, treizeci şi şapte, douăzeci şi unu, traversez acoperişul domnului Rovelo, optsprezece, cincisprezece, şase paşi. Ajung la scara în spirală a casei lui Humberto. Cobor treptele tiptil. Nu se vede nicio lumină aprinsă. Uşa de la bucăcărie e încuiată. Încerc să deschid o fereastră. Nu reuşesc. E blocată. Observ că una dintre ferestrele de la etaj e întredeschisă. Urc din nou pe scară. Lipit de zidul casei, merg de-a lungul cornişei până când ajung la fereastră. O deschid. Mă uit înăuntru. Nu pare să fie nimeni. Intru în casă.

Robert a rămas pe marginea patului, cu bileţelul în mână. De ce-i cerea ajutor Patricia? Să fie tatăl lor un monstru care-i obliga să facă acte intolerabile? îi bătea? Abuza sexual de ei? Se purta cu ei cum te porţi cu nişte sclavi? Nu înţelegea. Copiii erau ciudaţi şi de o timiditate extremă, în timp ce veterinarul era expansiv şi excentric, dar nu părea să fie un nemernic. Cu ce trebuia să-i ajute? Pe cine? Pe toată familia? Numai pe copii?

A deschis uşa camerei şi a găsit o farfurie cu pâine şi câteva felii de jambon. Grija lor de a-i lăsa micul dejun pe prag l-a intrigat şi mai tare. Ce motive avea doctorul să fie atât de ospitalier? Era adevărat că în zonele acelea în care viaţa era atât de aspră, oamenii aveau tendinţa de a se ajuta unii pe alţii şi de multe ori supravieţuirea depindea de o mână întinsă la momentul potrivit. Dar nu părea să fie şi cazul veterinarului. Spera că-l va plăti mai mult pentru serviciile sale, sau era o modalitate de a-şi ascunde comportamentul diabolic?

A mâncat stând pe pat, apoi a coborât la parter. Nu era nimeni în casă. A spălat farfuria, a şters-o cu o cârpă şi a aşezat-o lângă restul veselei, într-o parte a chiuvetei.

S-a dus să vadă ce mai făceau lupii. Lupoaica zăcea în continuare în cuşcă şi abia dacă şi-a înălţat capul când s-a apropiat de ea. Robert i-a aruncat printre gratii câteva bucăţele de jambon, dar lupoaica n-a dat niciun semn c-ar vrea să le mănânce.

S-a dus la şopron şi nu l-a găsit pe Nujuaqtutuq. S-a temut că veterinarul îl omorâse şi că acum cadavrul lupului atârna de gard, uscându-se în bătaia vântului. Îngrijorat, a urcat în camionetă şi a străbătut drumeagurile nesfârşite, în căutarea veterinarului. A durat ceva până să-l găsească. Se afla într-o zonă îndepărtată a fermei. Descărca baloţi de paie pentru o cireadă de viţei care aşteptau nerăbdători.

Robert a coborât din camionetă hotărât să se certe cu doctorul, dar acesta l-a întâmpinat cu atâta amabilitate, încât s-a mai calmat. „Bună dimineaţa”, a zis bărbatul,

zâmbind. „Aţi dormit bine?” Robert a făcut semn că da şi veterinarul l-a bătut cu palma pe umăr. „Mă bucur”. La mică depărtare, Robert a văzut-o pe Patricia împrăştiind baloţii cu o furcă. Au făcut un schimb de priviri, apoi ea şi-a lăsat ochii în pământ.

Robert l-a întrebat de Nujuaqtutuq. Veterinarul i-a zis că se dusese să vadă în ce stare se mai afla şi că-l găsise în pragul unui şoc hipotermic din cauza frigului cumplit, aşa că îl mutase lângă afumătoare, în spatele şopronului, ca să se mai încălzească de la jar.

Patricia a venit lângă ei. Oricât a încercat Robert să vadă în privirea ei ce era cu bileţelul acela, fata nu şi-a ridicat ochii nicio clipă. Veterinarul i-a zis că aveau să se întoarcă să mănânce în jur de ora cinci şi că dacă i se făcea foame mai repede, găsea pâine şi mezeluri în cămară.

Robert a urcat din nou la volan. În timp ce pleca, Patricia i-a aruncat o privire furişă, apoi s-a întors să-l ajute pe tatăl ei cu baloţii de paie. Robert a continuat să se uite la ea în oglinda retrovizoare. Până la urmă, tot avea să găsească momentul potrivit pentru a o întreba ce o făcuse să-i ceară ajutorul în miez de noapte.

Robert s-a dus direct la afumătoare. L-a găsit pe Nujuaqtutuq inconştient. Şi-a lăsat palma pe spinarea lui. Blana îi era rece şi de sub piele venea un tremur continuu. Asta l-a descurajat. Era greu de crezut că lupul avea să supravieţuiască.

L-a luat în braţe şi l-a dus în casă, l-a aşezat aproape de şemineu şi a aprins focul. Trebuia să-i ridice temperatura corpului prin orice mijloace. Era convins că veterinarului nu avea să-i convină că-l adusese în casă, dar era o încercare disperată.

S-a aşezat şi s-a uitat lung la Nujuaqtutuq. Ce avea să facă cu el dacă avea să-şi revină? Era evident că nu putea să-i dea drumul pur şi simplu, pentru că alţi lupi l-ar fi atacat imediat. Să-l ducă la el acasă şi să-l ţină într-o cuşcă, în curtea din spate? Nici vorbă. Şi-ar pune în pericol

familia şi nimeni din Whitehorse nu s-ar fi amuzat la gândul că lupul ar putea scăpa oricând şi-ar putea ataca pe oricine i-ar ieşi în cale.

Dacă exista vreun animal care să întruchipeze răul în folclorul colonizatorilor din Yukon, atunci acela era lupul, întotdeauna era descris drept un animal fioros şi hain, iar unii îi atribuiau chiar şi caracteristici diavoleşti. Existau numai câteva legende populare în care era văzut ca o fiinţă superioară şi înţeleaptă, un vânător admirat pentru rezistenţa şi tenacitatea lui. Dar pentru cei mai mulţi oameni, ca în cazul veterinarului, lupul era un animal scârbos, care nu merita altceva decât să fie anihilat. Adevărul este că Robert nu ştia prea multe despre lupi. Spre deosebire de cerbi şi de elani, lupii nu erau animale care să se arate în preajma unui oleoduct. I-au atras atenţia pentru prima dată când a văzut o haită mâncând de vie o femelă wapiti. Au atacat-o în timp ce năştea. Puiul încă nu ieşise cu totul şi l-au devorat pe jumătate. Lupii au muşcat-o pe mamă de picioare şi ea s-a prăbuşit în iarbă. Cu picioarele în sus, cu privirea stinsă, femela de wapiti părea să nu mai facă altceva decât să aştepte ca haita să termine de devorat. Din când în când întorcea capul şi vedea cum îi sunt smulse măruntaiele. Lupii muşcau din ea, nepăsători la suferinţa ei. În ciuda faptului că natura se arăta în toată cruzimea ei, scena nu l-a tulburat pe Robert. Chiar i s-a părut oarecum frumos calmul femelei în contrast cu frenezia lupilor care se băteau între ei pentru o bucată de carne.

Imediat ce Nujuaqtutuq avea să se pună pe picioare, va scăpa de el. S-a gândit să-l ducă la grădina zoologică din Vancouver sau într-o rezervaţie de animale. La fel avea să facă şi cu Pajamartuq, lupoaica sfrijită şi chinuită care, sub masca blândeţii, aştepta momentul oportun pentru a-l ataca.

S-a ridicat să caute ceva de băut. A găsit în cămară o sticlă de whisky canadian distilat artizanal. O etichetă rustică indica faptul că fusese preparat în Saskatoon.

Robert a deschis-o şi un miros puternic de alcool l-a făcut să-şi întoarcă faţa. Părea să fie mai potrivit pentru dezinfecţie decât pentru băut. Dar chiar şi-aşa, şi-a turnat un pahar. Trebuia să se relaxeze. Prima înghiţitură i-a lăsat un gust puternic în gură şi tăria alcoolului i-a ars gâtlejul. După ce cerul gurii i s-a obişnuit puţin cu tăria, a putut aprecia gustul dulceag de porumb combinat cu cel amar de secară.

S-a aşezat din nou lângă şemineu, cu sticla în mână. Lupul respira rar. Între o răsuflare şi alta treceau mai multe secunde. Lăsa impresia că plămânii îi puteau ceda în orice clipă. Robert a observat că una dintre răni îi supura şi a turnat puţin whisky peste ea. A băut cât mai rămăsese în pahar, apoi şi-a turnat din nou. Şi-a rezemat capul de speteaza scaunului şi a închis ochii.

În Bucovina, o regiune din estul României, se găsesc mai multe mănăstiri ortodoxe, cele mai multe dintre ele înălţate în secolul al XV-lea de către Ştefan cel Mare, domnitorul care a condus rezistenţa creştină în faţa oştirilor turceşti, pe care le-a învins în ciuda faptului că oştirile sale erau mult mai puţin numeroase. Secole mai târziu, Ştefan a fost sanctificat pentru că a apărat cu succes creştinismul.

Zidurile mănăstirii Voroneţ, ridicată la ordinele lui, sunt acoperite cu fresce bizantine. În partea de vest ies în evidenţă simboluri ale raiului şi iadului, ale binelui şi răului. Pentru a plăsmui învierea sufletelor, vechii pictori români au ales imagini cu animale sălbatice în botul cărora atârnă bucăţi de oameni. Dintr-un lup iese o mână, dintr-un urs iese un cap, dintr-un leu iese un umăr.

Oamenii devoraţi de animalele sălbatice – aşadar, cei care au avut parte de o moarte cumplită – prind viaţă din bolul alimentar şi din sucurile gastrice ale animalelor, pentru a-şi continua drumul către viaţa veşnică.

Vânători

Casa e scufundată în beznă. Nu e nicio lumină aprinsă la etaj. Nu ştiu cum sunt distribuite camerele şi

nici unde ar putea fi Humberto. Strâng cuţitul în pumn şi păşesc tiptil prin dormitor. Sunt atent la fiecare pas. Răzbunarea e aproape. Foarte aproape. Mă feresc de o piesă de mobilier şi o ating ca să-mi dau seama ce e. O maşină de cusut. Asta e camera unde mama lui Humberto cosea haine pentru străini încercând să facă rost de-un ban în plus pentru tratamentul ei oncologic. Zăresc prin întuneric un scaun. Trec pe lângă el şi mă apropii de uşă. Imediat ce o întredeschid, mă loveşte duhoarea greţoasă de cadavru. Mi se face greaţă. Îmi acopăr nasul şi gura. Sunt pe punctul de a vomita. Încerc să-mi stăpânesc spasmele şi stau nemişcat, aşteptând ca simţul meu olfactiv să se obişnuiască cu duhoarea.

Trec minute bune până când reuşesc să-mi vin în fire. Niciodată nu mi-am imaginat un miros atât de izbitor. îl simt în salivă, pe cerul gurii. Îmi vine să scuip flegma aceea repugnantă cu gust de moarte. Ies din cameră. Înaintez pe un culoar. Lumina de la o lampă stradală bate stins pe pereţii de care atârnă câteva fotografii. Nu reuşesc să văd cine sunt cei din poze. Mă îndrept spre ceea ce mi se pare a fi dormitorul principal. Apăs uşor clanţa cu mâna stângă, dar uşa nu se deschide. E încuiată. Poate că Humberto e înăuntru, pândindu-mă cu pistolul în mână. Îmi lipesc urechea de uşă. Nu aud nimic, doar zarva îndepărtată a unor pisici luptându-se pe un acoperiş. Mă retrag încet. O iau spre scară. Duhoarea e tot mai puternică. Emanaţiile moartei plutesc prin toată casa. Cobor prima treaptă şi apoi încremenesc pentru câteva secunde. Apoi mai cobor una şi mă opresc din nou. Aşa vânau indienii sioux. Un pas, apoi nemişcare totală. „Să fii invizibil pentru pradă”, îşi sfătuiau ei copiii. „Să creadă că eşti ţărână, iarbă, tufiş printre tufişuri, o adiere de vânt bătând dinspre nord. Trebuie să te transformi în nimic şi să fii totul. Cerbul nici să nu ştie ce l-a ucis, până când nu va simţi între coaste una dintre săgeţile tale? Aşa vreau şi eu să fiu acum: invizibil pentru Humberto, să nu simtă cum mă apropii, să ştie cine l-a omorât numai atunci când va fi

în agonie pe jos şi îi voi spune: „Eu te-am omorât”.

Am coborât cinci trepte şi, urmând curba scării, văd pe perete o lumină tremurătoare. Vine de la lumânările din colţurile sicriului. Sunt pe punctul de a mai coborî o treaptă, când aud un zgomot. împietresc cu piciorul drept în aer. Strâng mânerul cuţitului şi îmi ţin respiraţia, pregătit să ucid. Aştept să apară Humberto, să mă năpustesc asupra lui imediat ce-l voi vedea în dreptul scării. Trec două minute fără să mai aud alte zgomote. Cobor piciorul drept şi îl pun pe treapta următoare. „Trebuie să fiu invizibil”, îmi repet în gând. Cobor cu lentoarea unei insecte carnivore. Alt zgomot. Mă opresc. Vreau să aud mai limpede, dar în timpane îmi răsună doar bătăile inimii. Aş vrea să-l pot întreba pe bătrânul indian sioux cum se poate controla această hărmălaie a bătăilor de inimă. Mi se pare că inima îmi bate atât de răsunător, încât Humberto ar putea-o auzi de la câţiva metri. Înghit în sec, sperând să mai diminuez efectul devastator al adrenalinei. Degeaba. Nimic nu-mi poate linişti bătăile nebune, tremurul, respiraţia întretăiată.

Mai cobor o treaptă. În secolul al şaptesprezecelea, călugării zen îi sfătuiau pe războinici: „Nu te concentra la sabia ta, nici la sabia inamicului tău, nici la mâna lui, nici la a ta, nici la mişcările lui, nici la ale tale. Suspendă-ţi gândurile, goleşte-ţi mintea şi lasă-ţi trupul să plutească în timpul luptei? Da, uşor de zis pentru un călugăr budist care-i antrenează pe luptători la adăpostul placidităţii templului său.

Lumina chihlimbarie a lumânărilor tremură mai tare. Ceva sau cineva a făcut ca flăcările lor să se unduiască. Rămân stană de piatră. „Nu mai gândi, contopeşte-te cu tot ce e în jurul tău, nu gândi, contopeşte-te”, îmi repet. Cobor încă o treaptă. Mai am trei până să ajung la parter. Muşchii, tendoanele, oasele nu mai suportă presiunea. Tot trupul mi-e încordat, ca o sârmă întinsă la maximum. Şi mirosul, blestematul miros al moartei. Greaţa, venele pe punctul de a plesni, degetele încleştate pe mânerul

cuţitului. Trebuie să fiu invizibil, să mă risipesc în jur. Trebuie să-i spintec măruntaiele lui Humberto, să-l transform într-o nebuloasă de miasme, într-o bucată de carne fetidă. Trebuie să-l arunc în întunecatul hău al nimicului, acolo unde totul e beznă şi nu există lumină şi nici dumnezeu.

Cobor penultima treaptă. Acum pot vedea o parte din sufragerie. Zăresc sicriul, trei dintre lumânări sunt aprinse, a patra stinsă. Nu-l văd pe Humberto, dar ştiu că e undeva pe-acolo, ghemuit, aşteptând să moară sau să omoare. Privesc în jur cu mare atenţie. Nimic. Trebuie să fiu invizibil. Calc pe penultima treaptă lipit de perete. Mă aplec uşor în faţă. Mătur sufrageria cu privirea. Zăresc un picior desculţ. Deci acolo e fiul târfei târfelor. Mă ascund după balustradă. Nu m-a simţit, sunt invizibil. Nu ştie că sunt la numai câţiva paşi de el. Pot să mă apropii tiptil şi să-l înjunghii de zece ori între omoplaţi. Pot aştepta să se întoarcă spre mine şi atunci să-i înfig cuţitul în piept şi să-i spun: „Iată-mă, nenorocitule, infernul te aşteaptă”.

Arunc din nou o privire. De data aceasta îl văd în întregime pe Humberto. Stă în genunchi, cu spatele la catafalc, cu braţele date în lături, cu torsul gol, plin de răni, însângerat. Pe duşumea văd biciul cu care s-a autoflagelat. Rănile sunt adânci. E limpede că s-a biciuit ore în şir. Covorul şi pereţii sunt improşcări cu sânge. Ţine în mâini frânghia cu care s-a spânzurat maică-sa. Aud un zgomot uşor. Humberto se roagă. Dobitocul naibii, încă mai are curajul să se roage.

Mă îndrept încet spre el. Covorul îmi înăbuşă paşii. Duhoarea e insuportabilă. Mă uit cu coada ochiului la sicriu. Capacul e întredeschis şi zăresc faţa tumefiată şi umflată a moartei. Mă apropii şi mai mult. Humberto e absorbit cu totul în rugăciunile sale. Nu mă simte. Sunt invizibil. Mă opresc în spatele lui. Ridic cuţitul, gata să-i dau lovitura fatală. îi vorbesc pentru a-l face să se întoarcă spre mine, ca să-l pot ucide privindu-l în ochi. „Humberto?

Robert a moţăit o vreme pe scaun, răpus de whisky şi

de oboseală. L-au trezit zgomotele de voci şi portiere trântite. S-a ridicat şi s-a dus la fereastră. Norii erau înroşiţi de razele apusului. Un stol de sturzi cântători străbătea orizontul, îndreptându-se către pădurea de pini din depărtare. L-a văzut pe veterinar venind spre casă împreună cu cei doi copii mai mici. Robert s-a mirat văzând că Patricia rămăsese să bage camioneta în garaj.

Se aştepta ca veterinarul să se supere că-l adusese pe Nujuaqtutuq în casă, aşa că-şi pregătise câteva explicaţii. Doctorul a trecut pragul, şi-a dat jos geaca groasă şi a atârnat-o în cuierul de lângă uşă. L-a văzut pe Robert lângă şemineu şi l-a salutat cu un răsunător: „Toate bune?” Robert a dat din cap că da. Veterinarul s-a uitat la lupul muribund. „A murit?” Robert a făcut semn că nu. Doctorul s-a dus la Nujuaqtutuq. S-a aplecat şi i-a cercetat rănile, apoi şi-a pus arătătorul pe carotidă ca să-i ia pulsul. „Încă e foarte slăbit”, a zis, „dar rănile încep să se cicatrizeze? Şi-a apropiat nasul de spinarea lupului şi şi-a întors privirea spre Robert. „Fac cu greu rost de whisky-ul ăsta. De acum, mai bine pune spirt sanitar? Robert a dat să se scuze, dar veterinarul deja îşi turna în pahar, fără să-l mai bage în seamă.

Robert l-a întrebat dacă era vreo problemă că ţine lupul în casă. Doctorul a zâmbit. „E un exemplu prost pentru copiii mei; ca şi cum l-ai invita pe diavol în casă. Dar, în sfârşit, e aici şi nu mai e nimic de făcut? A intrat Patricia şi i-a dat tatălui ei cheile camionetei. Acesta le-a pus în buzunarul salopetei, după care s-a întins pe canapeaua din dreptul ferestrelor. Lui Robert nu i-a plăcut că veterinarul s-a tolănit cu hainele pline de noroi, paie şi gunoi. El, Robert, n-ar face niciodată una ca asta, învăţase să respecte regula impusă de străbunicii lui şi transmisă din generaţie în generaţie: îţi dai jos la intrare cizmele pline de noroi şi nu te aşezi pe scaun, şi cu atât mai puţin pe pat, dacă ai încă pe tine hainele de lucru.

Veterinarul contempla păşunea, luând câte o înghiţitură de whisky. Robert a căutat-o cu privirea pe

Patricia, dar fata, împreună cu fraţii ei, urcase deja în camera lor. Veterinarul continua să stea cu privirea pierdută, cufundat în gânduri. Robert a vrut să-i spună ceva şi atunci şi-a dat brusc seama că nu-şi amintea numele lui. Părea să fie scoţian, ca şi el. Probabil că strămoşii lui sosiseră aici cu secole în urmă, altfel nu se explica proprietatea imensă pe care o avea. Un teren de vreo sută de mii de hectare. Câte dintre toate acele mii fuseseră smulse de la băştinaşi? Cât sânge fusese vărsat pe pământurile alea?

Robert încerca să vadă dacă veterinarul avea ceva nefiresc, semne care să explice strigătul de ajutor al Patriciei. Dar nu a observat nimic ieşit din comun în afară de lipsa lui crasă de curăţenie, de comportamentul necioplit şi de hohotele de râs vulgare. Un fermier ca oricare altul.

Bărbatul l-a invitat să ia loc lângă el. Robert s-a aşezat într-un fotoliu de lângă canapea. Tapiseria era plină de bucăţi de paie şi de pete de noroi uscat. Probabil că veterinarul obişnuia să se aşeze acolo când venea de la câmp.

Doctorul a dat paharul pe gât, s-a ridicat, a luat sticla şi şi-a umplut din nou paharul, apoi i-a turnat şi lui Robert. „Am un prieten care le dă gâştelor să bea whisky din ăsta în ultimele cinşpe zile înainte să le taie. Nici nu-ţi imaginezi ce savoare capătă carnea”, a zis. „După primele patru zile, când prietenul meu apare cu sticla, gâştele dau fuga la el. După ce beau, se îndepărtează clătinându-se şi se prăbuşesc cu labele-n sus prin curte”, a adăugat, hohotind din nou.

Veterinarul a băut dintr-o înghiţitură restul de whisky din pahar, şi-a turnat din nou şi l-a dat iarăşi pe gât. Nu dădea semne c-ar fi beat. Parcă bea limonadă. A arătat cu mâna spre fereastra prin care se vedea cireada păscând de-a lungul gardului împrejmuitor, printre umbrele crepusculului. „Într-o zi am să cumpăr un butoi cu whisky şi-am să le dau să bea, ca să văd ce gust va avea carnea

lor", a zis izbucnind din nou în râs. L-a întrebat dacă se întâlnea vreodată cu vecinii. „Care vecini?" a zis veterinarul râzând. Robert avea senzaţia că viaţa era amuzantă pentru văduvul ăla singuratic, că viaţa retrasă, alături de copiii lui deprimaţi, nu îl afecta cu nimic.

Patricia a coborât împreună cu sora ei şi s-a dus direct la bucătărie, fără să se uite spre ei. Robert s-a scuzat faţă de veterinar şi s-a ridicat, pretextând că voia să bea un pahar cu apă. S-a dus la bucătărie, a luat un pahar şi şi-a turnat apă dintr-o carafă. S-a apropiat de Patricia. Ea şi-a ferit privirea, agitată. „Ce e cu bileţelul ăla?" a întrebat-o Robert. Fata s-a uitat spre sufragerie, acolo unde se afla tatăl ei, apoi spre soră-sa, care curăţa o ceapă. „Mă duc după lemne", i-a zis Patricia. Fata a dat din cap, continuând să-şi vadă de curăţat. Patricia şi-a luat geaca şi o lanternă, apoi a deschis uşa. Înainte de a ieşi, l-a privit pe Robert şi, printr-un semn aproape imperceptibil, i-a dat de înţeles să se ducă după ea.

Patricia s-a îndreptat spre hambar. Robert a aşteptat câteva minute înainte de a o urma. A vrut să fie sigur că veterinarul nu-l va vedea ieşind. Doctorul continua să stea prăbuşit în sine, cu privirea pierdută pe fereastră. Robert a ieşit fără să-şi pună o haină groasă, aşa că imediat ce-a păşit afară din casă, frigul l-a săgetat. Şi-a ridicat gulerul cămăşii pentru a se proteja cât de cât.

S-a dus direct la hambar. Patricia se prefăcea că adună lemne. Când a auzit paşii lui Robert, i-a luminat faţa cu lanterna. Lumina directă l-a deranjat şi şi-a acoperit faţa cu mâna. „Eşti bine?" a întrebat-o. Fata a lăsat lanterna în jos şi Robert s-a apropiat de ea. „De ce ai nevoie de ajutor?" Patricia respira agitat. Era limpede că se temea să vorbească. „Spune-mi", a insistat Robert. „Tata", a zis fata, apoi a tăcut. „Ce e cu tatăl tău?" Patricia a părut că se gândeşte ce să-i răspundă. „Tata e bolnav", a zis, uitându-se către uşa hambarului, pentru a se asigura că nu-i asculta nimeni. „Ce are?" a întrebat-o Robert. Patricia a făcut eforturi pentru a continua. „Uneori

vorbeşte singur şi nu mănâncă şi nu mai ştie de noi şi dispare de-acasă şi lipseşte zile în şir, iar când se întoarce, se închide în camera lui şi nu mai iese, şi ia puşca şi trage în pereţi şi-şi dă pumni în cap şi sparge uşile şi ţipă la noi şi ne ameninţă, apoi plânge şi ne roagă să-l iertăm şi începe iarăşi să vorbească singur şi să dea din mâini şi ne e frică de el, foarte frică", a zis fata dintr-o suflare, de parcă dacă s-ar fi oprit pentru o fracţiune de secundă, n-ar mai fi putut continua.

Robert a observat că Patricia tremura. Nu a ştiut cum era mai bine: să se apropie de ea şi s-o consoleze, sau să menţină distanţa. „I se întâmplă des?" a întrebat-o. Fata i-a zis că tatăl lor făcuse o nouă criză cu câteva zile în urmă. Robert a întrebat-o dacă o bătuse sau dacă abuzase sexual de ele. Patricia a negat mai întâi, apoi a recunoscut că s-a întâmplat să le bată, să le lovească peste faţă, umplându-le de vânătăi şi făcând să le dea sângele pe nas. L-a rugat pe Robert să-l ducă pe tatăl ei la medic sau să mai stea să locuiască cu ei, pentru că nu mai putea îndura să-l vadă ieşit din minţi. Robert a întrebat-o cum îl cheamă pe tatăl ei. „Nu ştiu", a zis fata. „Cum adică nu ştii? Nu ştii cum îl cheamă pe taică-tu?" a întrebat Robert, nevenindu-i să creadă. „Nu ştiu", i-a răspuns Patricia, „uneori îşi zice John, alteori Mark sau Joe. Îşi tot schimbă numele". Robert a întrebat-o care era numele de familie. „Cred că Sycamore. Nu sunt sigură?

Patricia a luat un braţ de lemne şi a ieşit repede din hambar. Robert a aşteptat până când lumina lanternei s-a pierdut în noapte. A rămas pe loc o vreme, gândindu-se la ce-i spusese fata.

Când să iasă din hambar, a auzit din întuneric vocea veterinarului. „Sper că nu crezi tot ce ţi-a spus".

Martin Luis Guzmán a fost un strălucit intelectual mexican, un scriitor considerat unul dintre cei mai buni prozatori de limbă spaniolă ai secolului XX «Dar a fost totodată şi un om de acţiune. În timpul Revoluţiei din Mexic, s-a alăturat forţelor conduse de genialul şi

sângerosul general Pancho Villa.

Guzmán a avut strânse legături cu generalul, ajungând practic să fie secretarul personal al acestuia. Datorită acestei legături, a avut privilegiul de a fi martor la multe dintre deciziile luate de general şi la punerea lor în practică. Scriitorul l-a întruchipat în două capodopere: *Memoriile lui Pancho Villa* şi *Acvila şi şarpele*. Cea de-a doua este o culegere de povestiri despre Revoluţia mexicană, din perspectiva celor aflaţi sub comanda lui Villa. În carte există un fragment intitulat „Pancho Villa pe cruce”. Guzmán împreună cu Llorente, prieten şi tovarăş de luptă, se duc să-l viziteze pe Villa în vagonul de tren care-i servea drept birou. îl găsesc pe general agitat peste măsură. Maclovio Herrera, unul dintre oamenii săi cei mai apropiaţi, a întors armele împotriva sa. Lui Villa nu-i vine să creadă. „E fratele meu de război!” exclamă generalul, supărat. Guzmán e impresionat de starea de spirit a lui Villa: „L-am găsit atât de mâhnit, încât ne-am îngrozit numai văzându-l. Văpăile din ochii lui m-au făcut brusc să mă gândesc că noi, oamenii, nu aparţinem unei singure specii, ci mai multora, şi că de la o specie la alta există, în sânul rasei umane, distanţe de netrecut, lumi imposibil de adus la un numitor comun, lumi capabile să producă, dacă ne uităm de la o specie la alta, ameţitoarea idee de *celălalt*”.

Villa umblă prin vagon extrem de supărat. Comandantul companiei care i-a înfruntat pe răzvrătiţii lui Herrera i-a trimis o telegramă prin care-l întreabă ce să facă cu cei o sută şaizeci de soldaţi care s-au predat. Villa e indignat de simplul fapt că i se pune o asemenea întrebare. Sunt trădători şi trebuie executaţi imediat. Villa îi cere telegrafistului să transmită cât mai curând posibil ordinul de a fi executaţi. Telegrafistul transmite tulburat: „Împuşcaţi-i pe loc”. Soarta celor o sută şaizeci de soldaţi transcrisă de ţăcănitul unui aparat.

Odată ordinul transmis, Villa se prăbuşeşte într-un fotoliu. Se vede că e neliniştit. „S-a scărpinat în cap, de

parcă ar fi vrut să scape de o mâncărime dinăuntru, cerebrală – mâncărime a sufletului. /* Îi întreabă pe Llorente şi pe Guzman ce cred ei despre cele întâmplate. Llorente îşi ia inima în dinţi şi spune că el crede că n-a procedat corect. Villa îl interpelează: „Spune-mi de ce/ Llorente argumentează: „Pentru că în telegramă se specifică, domnule general, că cei o sută şaizeci de soldaţi s-au predat Villa nu înţelege. În logica lui obsedată şi rudimentară, un soldat capturat înseamnă un soldat împuşcat. Guzman, temător, îi ia apărarea lui Llorente. Villa îl fulgeră cu privirea. Nu-i place ca ordinele lui să fie puse sub semnul întrebării, aşa că riscă să fie trimişi amândoi direct în faţa plutonului de execuţie. Villa cere explicaţii. Guzman încearcă să găsească una cât mai simplă: „Domnule general, cine se predă cruţă viaţa altuia, sau a altora, pentru că renunţă la a muri ucigând. Aşa stând lucrurile, cel care acceptă că s-au predat e obligat să nu-i condamne la moarte/

Argumentul lui Guzman trezeşte îndoiala în Villa. Se duce la telegrafist şi îi dictează: „Anulează împuşcarea soldaţilor până la un nou ordin”. Telegrafistul transmite cât de repede poate. Din nou, soarta a o sută şaizeci de soldaţi atârnă de ţăcănitul aparatului. Răspunsul nu vine pe loc. Cine ştie dacă revocarea ordinului o fi ajuns până la biroul acela îndepărtat? Timpul trece, neliniştea e tot mai mare. Orice întârziere poate însemna moartea soldaţilor. Frământarea îl macină pe Villa. Dacă în urmă cu câteva minute dorinţa lui era de a-i elimina pe trădători, acum încearcă din răsputeri să-i salveze. Sosesc alte mesaje, dar niciunul nu confirmă primirea contraordinului. Se scurge o jumătate de oră. Tensiunea creşte până când, în sfârşit, telegrafistul anunţă că ordinul a ajuns la comandantul companiei şi că executarea soldaţilor a fost anulată. Villa răsuflă uşurat.

Llorente şi Guzmán rămân cu el toată după-amiaza. Nimeni nu mai vorbeşte despre incident, până când se despart la lăsatul serii şi Villa le zice: „Mulţumesc mult,

dragii mei prieteni. Mulţumesc pentru partea cu telegrama, cu soldaţii capturaţi?

Răzbunare?

Îl strig de două ori şi nu se întoarce spre mine. Continuă să se roage, cu spatele la mine, cu braţele date în lături. Când zic „Humberto” a treia oară, se întoarce şi se uită la mine cu o privire pierdută. Nu e ceea ce aşteptam. Ridic cuţitul ca să i-l împlânt în faţă, dar el mă priveşte abulic, iară ca măcar să-şi ridice mâinile ca să se apere. „Ridică-te!” îi strig. Humberto rămâne în starea aceea de prostraţie. îi trag un şut în burtă, dar n-are nicio reacţie. Apatia lui mă nedumereşte. „Te omor, dobitocul dracului!” îi strig. Humberto continuă să mă privească, fără niciun răspuns. Mă aşteptam să opună rezistenţă, nu să aibă atitudinea asta blajină, bovină. îi mai trag un picior, de data asta în mandibulă. Cade pe spate. „Apără-te, la dracu'!” îl aţâţ eu. Se trezeşte în el instinctul de luptă şi mă apucă de picioare, încercând să mă pună la pământ. E o încercare slabă, scap uşor din strânsoarea mâinilor lui. Arunc cuţitul într-o parte şi mă năpustesc asupra lui. îl lovesc în faţă cu toată puterea. Oasele nasului îi pârâie. îi sparg buzele. Se apără fără convingere. Dă din mâini ca un copil. îi car pumni plin de furie. Faţa lui e o masă informă de sânge şi oase rupte. Nu face nici cel mai mic efort să se apere. Încasează lovitură după lovitură. Îmi zdrobesc articulaţiile degetelor. Mă doare, dar nu mă opresc. îl snopesc în bătaie până când Humberto rămâne lat.

Mă ridic plin de sânge. Mă îngrozesc de mine însumi. Respiraţia mea e un muget. Am pumnii umflaţi, degetele rupte. Tremur de furie. Duşmanul meu zace inert. Aş putea să-l omor pe loc. În bătaie, cu cuţitul, prin strangulare. Să torn benzină pe el şi să-i dau foc. Să-l torturez până când va muri de durere. Dar ştiu că nu-l voi ucide. Nu pot, pur şi simplu nu pot.

E evident că Humberto a luat-o razna. Otrăvit de toxinele sinuciderii mamei sale şi ale propriilor crime, a căzut în nebunie. Văd asta în ochii lui. Sunt goi, fără viaţă.

Nimic şi nimeni nu l-a putut scăpa de nebunie.

Humberto horcăie înecându-se cu sângele care-i curge din nas. Tuşeşte şi scuipă cheaguri de sânge. îl aşez pe o parte ca să nu se înece. Respiră ceva mai bine. Simt din nou miasmele cadavrului. Mi-e imposibil să mă obişnuiesc cu duhoarea aia. Şi iarăşi greaţa, stomacul întors pe dos. Nu înţeleg cum a suportat Humberto mirosul ăsta timp de atâtea zile. Ferestrele sunt închise. Le deschid şi-mi scot capul. Răcoarea nopţii îmi mai taie din greaţă. Încerc să nu fac prea mult zgomot. La câţiva metri, în stradă, se află doi indivizi înarmaţi, gata să mă ucidă.

Mă duc să caut gheaţă, ca să-mi pun pe articulaţiile degetelor. Intru în bucătărie. E o cocină. Robinetul de la chiuvetă picură. Farfurii murdare peste farfurii murdare. Resturi de mâncare intrate în fermentaţie. Iarăşi putreziciune, iarăşi aer stătut şi împuţit. Deschid ferestrele bucătăriei. Curenţii de aer să ducă moartea care inundă casa asta.

Scot din congelator o cutie cu gheaţă. Pun cuburile într-o cârpă şi îmi învelesc pumnii cu ea. Mâinile îmi ard. Articulaţiile îmi sunt umflate. Bănuiesc că mi-am rupt metacarpul mâinii drepte, care acum nu mai e altceva decât o umflătură vânătă, şi abia o pot mişca.

Mă întorc la Humberto. Gâfâie şi clipeşte des, încercând să-ţi ţină ochii deschişi. îl întorc cu faţa în jos. Spatele lui flagelat e un mănunchi de răni şi sânge. S-a biciuit zdravăn. Rănile au început să-i supureze. Mi se face pielea de găină la gândul că el însuşi şi le-a provocat.

Îi vorbesc, dar se uită la mine abulic, încă învăluit în ceaţa semiconştienţei. Iau funia cu care s-a spânzurat maică-sa şi îl leg. Îmi ia mult timp, din cauza mâinilor mele umflate. îi leg încheieturile şi gleznele şi mă chinui să fac nodurile în jurul braţelor. Rămâne imobilizat. Ca să nu poată ţipa, îi în fund în gură cârpa pe care mi-am înfăşurat-o în jurul pumnilor. îmbibată cu apă rece şi însângerată. Humberto va simţi gustul sângelui meu.

Nu-mi dau seama când anume s-a prăbuşit

Humberto, dacă era deja afectat atunci când s-a întors acasă sau dacă vederea cadavrului mamei lui l-a ros treptat, până l-a făcut să se prăbuşească. Ceea ce credeam că avea să fie o luptă epică s-a transformat într-o cafteală jalnică. Mă aşteptam la un adversar feroce, nu la fantoşa asta paralizată de remuşcări şi de frică. Dar nu trebuie să las garda jos. Oricând se poate întoarce acel Humberto josnic, manipulator, oportunist; cel cu chip sinistru, ucigaşul, bolnavul de dumnezeu.

Nu ştiu ce să fac cu el. Trei ani de zile mi-am închipuit cum o să-l spintec. M-am antrenat pentru a-l putea înjunghia de mai multe ori. Dar acum îmi dau seama că în mine nu există nicio fibră de asasin. Acum nu-mi mai trece prin cap, nici măcar pentru o secundă, să-l omor. Dar asta nu înseamnă că dorinţa mea de răzbunare s-a domolit. Humberto nu trebuie să scape nepedepsit. Trebuie să fac totul ca nu cumva să-şi recapete curajul şi să continue să-şi predice credinţa criminală. Gata cu impetuozitatea lui moralizatoare şi cu strâmba lui idee de dumnezeu.

Mă simt epuizat. Am acumulat atâta dorinţă de răzbunare, încât asta a sfârşit prin a mă strivi. Atâta adrenalină, atâtea nopţi de nesomn închipuind răzbunarea perfectă, spintecarea duşmanului meu, toate s-au transformat într-o greutate imposibil de suportat. Îmi dau seama că eu însumi sunt pe cale să trec graniţa subţire care duce la nebunie. Trebuie să mă liniştesc. Să judec limpede.

Ies să mă răcoresc în micuţa grădină din faţa casei. Lumina unei lămpi stradale cade peste o tufă de trandafiri ofiliţi şi peste iarba galbenă şi uscată. Moartea îşi face de cap până şi aici, afară, încerc să inspir cât mai adânc ca să mă calmez, dar inima continuă să-mi bată nebuneşte. Mă uit la holul prin care treceam când mergeam la reuniunile băieţilor cuminţi. Blestemat fie ceasul în care am acceptat să particip.

Îmi lipseşte planul B. Când e vorba de răzbunare, nu există scheme, nici jumătăţi de măsură. împăcarea nu e o

opţiune. Sau răzbunare, sau nimic. Sau anihilarea celuilalt, sau veşnica suferinţă de a-l vedea plimbându-se nepedepsit. Sunt blocat în casa duşmanului meu. Fără răzbunare şi fără un plan alternativ.

Aud tânguirea uneia dintre bufniţele care şi-au făcut cuib în copacul din curtea familiei Quiroz. În timpul zilei stau nemişcate, camuflate între crengi. Noaptea vânează şoareci sau păsări. Taie aerul cu bătaia lor silenţioasă din aripi. Oricât de neagră ar fi noaptea, zboară cu precizie direct spre prada lor. Aş vrea să fiu o bufniţă, să-mi pot da seama încotro s-o apuc în bezna care mă-nconjoară. La dracu'. Ce căcat să fac?

Robert l-a observat cu greu pe veterinar prin întuneric, o siluetă diformă în pragul uşii. Bărbatul s-a apropiat încet de el. „Nu-mi place să stai de vorbă singur cu fiica mea", l-a avertizat. Pentru o clipă, Robert s-a temut că medicul era înarmat. „Ea m-a rugat s-o ajut", a zis Robert. A bâjbâit după o unealtă, o furcă, ceva cu care să se apere. „Ce ajutor?" l-a întrebat veterinarul. „Asta voiam şi eu să ştiu. De-asta am venit să vorbesc cu ea", i-a răspuns Robert. „Şi dacă spune minciuni?" Robert a dat peste o lopată aruncată peste sacii cu nutreţ şi şi-a strâns mâna pe coada ei. „Mi-a zis că ai probleme". Medicul a râs batjocoritor. „Arăt ca şi cum aş avea vreo problemă?" l-a întrebat. „Nu eu am zis asta", s-a apărat Robert.

Bărbatul s-a apropiat de el. Robert s-a pregătit de atac, în cazul în care veterinarul s-ar fi năpustit asupra lui sau ar fi purtat vreo armă. Respiraţia îi mirosea a alcool. Era evident că mai băuse câteva pahare de whisky. „Ce anume ţi-a spus?" l-a întrebat veterinarul. „Că devii un alt om, că nu foloseşti niciodată acelaşi nume". Medicul a oftat. „Mă numesc John Sycamore.

Pot să-ţi arăt certificatul de naştere. Nu-mi schimb numele, cum zice ea" „Te cred, John", a zis Robert, apăsând pe „John".

Au tăcut amândoi. Se putea auzi limpede respiraţia întretăiată a veterinarului. Fiecare răsuflare a sa îi

confirma lui Robert cât era de supărat. „Ce ţi-a mai spus?” Robert nu ştia dacă trebuia să-i dezvăluie şi mai mult din ce-i spusese Patricia. Ar fi putut-o pune în pericol. „De ce nu o întrebi pe ea?” a sugerat Robert. „Ţi-am oferit casă, masă şi prietenia mea”, a zis bărbatul. „Nu crezi că merit să ştiu?”

Robert a căutat în minte un răspuns prin care să nu-l jignească. „Se pare că dumneata faci lucruri ciudate”. Veterinarul a aprins o lanternă şi, la fel ca Patricia, i-a luminat faţa lui Robert. Robert şi-a acoperit ochii cu mâna stângă, dar cu dreapta era pregătit să înalţe lopata şi să-l lovească dacă l-ar fi atacat. „Ce lucruri ciudate?” a vrut să ştie John. Robert şi-a întors capul ca să scape de raza lanternei. „Nu-mi mai băga lanterna în ochi, te rog. Mă orbeşti? Veterinarul a lăsat lanterna în jos, şi cercul de lumină creat în jurul său i-a permis lui Robert să vadă că era neînarmat, dar chiar şi-aşa, n-a lăsat lopata din mână.

„N-am vrut să te supăr stând de vorbă cu fiica dumitale”, i-a zis Robert. Veterinarul a părut să se mai liniştească. „Vreau doar să ştiu tot ce ţi-a spus? S-a auzit un foşnet uşor. Bărbatul a plimbat raza lanternei prin hambar şi s-a dus în direcţia din care se auzise foşnetul. A scotocit prin paie până când un şobolan de câmp a ţâşnit dintre ele şi a fugit să se ascundă. Veterinarul I-a urmărit cu raza lanternei şi a văzut unde s-a ascuns. S-a apropiat cu băgare de seamă şi a tropotit peste paie până când s-a auzit un chiţăit. A călcat apăsat de mai multe ori, după care s-a aplecat şi a ridicat şobolanul strivit, care încă se mai zvârcolea.

„Dă-i-l lupoaicei, să mănânce şi ea carne proaspătă”, a zis şi i l-a întins. Robert l-a apucat de picioruşe. Le-a simţit reci şi moi. Veterinarul a măturat hambarul din nou cu lumina lanternei în căutare de alte rozătoare. „Copiii mei nu înţeleg lucrurile pe care le văd şi le aud”, a zis. Robert s-a uitat la el. Raza lanternei îndreptată spre pământ îi arunca umbre pe faţă. „Cum ar fi?” a întrebat Robert. „Nici dumneata nu le poţi înţelege” Veterinarul şi-a

pironit privirea într-un punct fix şi a rămas pe gânduri. „M-am săturat ca oamenii să mă judece, inclusiv copiii mei. Singura care a reuşit să vadă şi să audă tot ce văd şi ce aud eu a fost soţia mea, dar numai după ce-a murit” „După ce-a murit?” a întrebat Robert surprins. Veterinarul i-apus din nou lanterna în ochi. „Ţi-am zis că n-o să înţelegi? De data asta Robert a suportat lumina fără să-şi acopere ochii. „Poate că aş înţelege, dacă mi-ai explica? Veterinarul a clătinat din cap şi a fixat raza lanternei pe şobolanul din mâna lui Robert. „Hai să i-l dăm lupoaicei?

Au ieşit din hambar. Frigul nopţii se asprise. Au mers în tăcere. Veterinarul în faţă, făcând să salte raza lanternei într-o parte şi într-alta a potecii. Mijlocul potecii era îngheţat bocnă. Robert mergea pe margine, călcând pe zăpada afânată ca să nu alunece. Pentru orice eventualitate, luase lopata cu el. Acum îi părea rău că ieşise fără haine groase şi fără mănuşi. Îi îngheţase mâna pe mânerul de fier al lopeţii, iar vântul îi tăia spatele şi ceafa.

S-au dus la cuşcă şi John a îndreptat lanterna spre lupoaică. Stătea în picioare şi şi-a lăsat capul în jos ca să se ferească de lumină. Robert a strecurat şobolanul printre gratiile cuştii. Pajamartuq l-a prins cu colţii şi l-a devorat. Veterinarul a izbucnit în râs. „Lupoaica asta mănâncă rozătoare. Ar trebui s-o închid în hambar ca să mă scape de şobolani? Pajamartuq nu arăta bine deloc. Avea să-i ia mult până să se înzdrăvenească. Trebuia neapărat să fie hrănită cu multă carne proaspătă şi să aibă parte de mult spaţiu în care să se mişte liberă. La fel ca în cazul lui Nujuaqtutuq, s-o elibereze nu era o opţiune. Nu părea să fie în stare să vâneze sau să facă faţă unei haite de lupi. Se vedea de la o poştă că Toro o ţinuse închisă încă de mică în curticica aceea minusculă, împrejmuită cu gard.

Veterinarul a stins lanterna şi a făcut semn către păşunea înzăpezită. „Închide ochii şi ascultă”, a zis John. Robert a făcut întocmai. S-a auzit mugetul îndepărtat al unei vaci. Cocoşul ruginit de pe acoperiş scârţâia rotindu-

se în bătaia vântului. O bucată de tablă se izbea de unul dintre stâlpii ce susţineau structura metalică ce ţinea loc de garaj. „Ai auzit?” a întrebat John exaltat. „Da, o vacă mugind, un cocoş rotindu-se pe acoperiş şi o bucată de tablă izbindu-se de alta”, a răspuns Robert. Veterinarul a părut dezamăgit. „Nu, nu asta trebuia să auzi. Dar nici nu-ţi pot spune ce trebuia. Ai crede că sunt nebun, aşa cum crede toată lumea”.

O singură dată în viaţă Robert avusese de-a face cu nebunia. Atunci fusese vorba de un muncitor schizofrenic, care-şi schimba frecvent personalitatea şi tonul vocii. Veterinarul era cam excentric, dar n-avea nimic din portretul îngrozitor pe care i-l zugrăvise Patricia. Poate că într-adevăr avea accese de depresie după moartea soţiei şi căzuse în patima alcoolului. Dar într-un asemenea hal încât să justifice strigătul de ajutor aPatriciei?

„Ce-ar fi trebuit să aud?” l-a întrebat Robert. „Nimic”, i-a răspuns veterinarul. Au rămas în tăcere. După discuţia tensionată din hambar, Robert şi-a zis că nu era cazul să mai doarmă în casă. „Cred c-am să dorm în cort până când se va pune lupul pe picioare”, a zis, „şi n-o să mă mai bag în viaţa dumitale?

Robert era gata să meargă în casă ca să-şi adune lucrurile, dar John l-a prins de braţ. „Ştii de ce cred oamenii că sunt nebun?” l-a întrebat fără să aştepte răspuns. „Pentru că văd şi aud morţii”. Robert a schiţat un zâmbet. „Vorbesc serios”, a zis John. „Te cred”, i-a răspuns Robert. Veterinarul l-a tras după el pe păşune. S-au oprit în mijlocul beznei. „De aici îi aud”, a zis John. Robert nu a auzit altceva în afară de şuieratul vântului. Poate că totuşi omul era nebun, sau alcoolul îi provoca halucinaţii. John i-a simţit neîncrederea. „Sunt un şaman”, a zis plin de convingere. „Patricia zice că uneori îţi pierzi controlul”, i-a zis Robert. Veterinarul s-a uitat la el. „Da, când spiritul unui mort intră în mine şi mă lupt cu el ca să-l dau afară”. Cuvintele lui John l-au pus în gardă pe Robert. În mod cert era vorba despre nebunie. „Nici acum nu mă crezi, nu-i

aşa?” l-a întrebat John. Din experienţa avută cu muncitorul schizofrenic, Robert ştia că nu e bine să-i contrazici pe cei care suferă de boli mintale. „Te cred” Veterinarul a zâmbit. În ciuda comportamentului său neobişnuit, îşi păstra veselia. „Ştii de ce am acceptat să-ţi îngrijesc lupul?” l-a întrebat John. „Nu, nu ştiu”. Veterinarul a făcut un semn vag către păşunea nesfârşită. „Pentru că el mi-a cerut-o”. Robert şi-a lăsat privirea să rătăcească prin întunericul păşunii. „Cine?” „Amaruq”, i-a răspuns John fără să şovăie. „E acolo. Nu-l auzi?” Robert a scrutat din nou bezna şi a simţit un fior de gheaţă pe şira spinării.

Dau ture prin micuţa grădină. Trebuie să iau o hotărâre. Mă uit printre gratiile porţii. Cei doi băieţi cuminţi discută sprijiniţi de maşină. Nu trebuie să fac nicio greşeală. Mă întorc în sufragerie. Humberto geme cu ochii deschişi. Încă nu e pe deplin conştient. I-am distrus faţa. Pometţii îi sunt umflări. Nasul rupt. Arcada stângă spartă. Ochiul stâng întredeschis şi vânăt. O vânătaie pe frunte.

Închid geamurile. Imediat duhoarea creşte. Aerul se face irespirabil. Cadavrul împrăştie efluviile putrefacţiei. Nu există niciun locşor pe care să nu-l invadeze cu duhoare. Mă aplec spre Humberto. „Mă auzi?” Nu-mi răspunde, doar se uită la mine. Poate că loviturile i-au afectat creierul şi va rămâne un idiot pe viaţă. „Ştii unde eşti?” Humberto mă priveşte tâmp, îl mai întreb o dată. Se uită în jur şi face semn că da. Răsuflu uşurat. Cel puţin ştie unde se află.

Ochii lui de rozător strălucesc pe faţa tumefiată. Un şobolan prins în capcană, înfricoşat. N-a mai rămas nicio urmă din soldatul lui dumnezeu care dădea ordine, care suporta durerea şi frigul, care zâmbea diabolic. Pare să fi fost înlocuit cu altcineva care arată exact la fel.

Mă doare mâna. Încerc să închid pumnul şi să-l deschid ca să circule sângele, să se reducă inflamaţia, dar mă doare atât de tare, că renunţ. Îmi masez mâna ca să văd dacă dau de vreo fractură, dar mi-e atât de umflată, încât nu reuşesc să simt oasele.

Miasmele morţii îmi invadează papilele gustative, mă pişcă ochii. E o duhoare atât de densă, încât pare să picure. O simt scurgându-se în mine. Sudoarea morţii. Nu mai suport. Mă ridic şi mă reped să deschid ferestrele. Vântul clatină perdelele şi mirosul pestilenţial e mai suportabil. Reuşesc să respir normal. Pe o masă văd un pick-up şi lângă el câteva viniluri. Toate cu muzică franţuzească: Serge Gainsbourg, Charles Aznavour, Yves Montând, Edith Piaf, Jacques Brel. Ciudată colecţie de muzică pentru o femeie mexicană din clasa de mijloc nu tocmai înstărită. Pe platan e pus un disc de 45 de rotaţii pe minut cu Jacques Brel. Patru versiuni ale aceleiaşi melodii: *Ne me quittepas*.

Aştept să se aerisească puţin. Închid ferestrele şi dau drumul la pick-up. Acul atinge şanţurile vinilului. Oricât de încet dau volumul, tot răzbate vocea tristă a lui Jacques Brel. Probabil că discul a fost uitat la soare, pentru că suprafaţa lui e uşor ondulată, făcând acul să sară. De câte ori o fi ascultat discul ăsta mama lui Humberto în timp ce se gândea să se spânzure?

Din nou duhoarea devine insuportabilă. Ies din cameră. Aud ca de la mare depărtare melodia lui Jacques Brel. Mă sprijin de perete. Mi-am dorit atât de mult să mă răzbun, iar acum nu mai ştiu ce să fac. Poate că ar fi trebuit să sap două morminte, aşa cum zice Confucius. Cântecul lui Brel se încheie, apoi începe din nou după câteva secunde. Pick-up-ul reia melodia. Acul o va repeta o dată şi încă o dată.

Mă duc în camera mamei lui Humberto. Reuşesc să deschid uşa abia după ce mă izbesc în ea de trei ori. O închid în urma mea şi mă întind pe pat. Pe o masă se află, împăturite impecabil, mai multe bluze şi rochii. Covorul e imaculat. Bibelouri aşezate după o simetrie perfectă. Nu există nicio pată, nicio scamă. Curăţenia şi minuţiozitatea contrastează cu dezordinea şi confuzia din viaţa mamei lui şi cu grămada mizerabilă de farfurii, tacâmuri murdare şi resturi de mâncare lăsate de Humberto în bucătărie.

Zurita şi zbirii lui au intrat şi-aici, în dormitorul femeii, dar, după cum îmi spusese Apiţă, nu s-au atins de nimic. N-ar fi avut sens. La ce bun să răscoleşti, să murdăreşti, să sfâşii, când motivele sinuciderii reieşeau atât de clar din scrisoarea femeii?

Mă gândesc că Humberto n-a avut curajul să intre în camera asta. Vina care îl apasă nu l-a lăsat să intre. Mi-l închipui stând ros de remuşcări în hol, fără puterea de a trece pragul. Poate că şi-a amintit de bărbaţii care părăseau dormitorul acesta, pe vremea când era un copil. Trebuie să-şi fi amintit izul de sex, alcool, transpiraţie, spermă şi secreţii vaginale care ieşea din încăpere. Să-şi fi amintit gemetele de plăcere ale mamei lui, gâjâitul amantului de serviciu, vocile, ţipetele, loviturile. Să-şi fi amintit dimineţile de duminică în care maică-sa stătea singură în pat, îmbrăcată în cămaşa ei de noapte zdrenţuită, fără niciun bărbat care să-i deschidă picioarele, să se urce pe ea şi să-şi dea drumul repede în ea. Probabil că şi-a imaginat-o uitându-se cu atenţie, de nenumărate ori, la umbrele albe de pe radiografii, tumorile care-i rodeau ţesuturile. Şi-a imaginat-o scriind ultima ei scrisoare, cu mâna tremurătoare, cu privirea pierdută. Şi-a imaginat-o păşind peste pragul acesta, coborând treptele care o despărţeau de scaun şi de funie.

Extenuat, închid ochii şi adorm pe loc. Mă trezesc speriat. Nu există niciun ceas care să-mi arate cât timp a trecut. Sting lumina şi mă ridic din pat. Cobor la parter. Pick-up-ul continuă să repete obsesiv *Ne me quittepas*. H văd pe Humberto prăbuşit la câţiva metri de locul unde îl lăsasem. S-a târât spre uşa de la intrare, iar acum zace pe jos, sforăind.

Duhoarea, muzica, ucigaşul. Greaţa. Mă întorc şi urc hotărât la etaj, ies prin fereastra atelierului de croitorie improvizat, ajung pe scara în spirală şi dispar pe acoperişuri.

Soarele îşi face apariţia printre copaci. Trag adânc aer în piept.

Cari von Clausewitz s-a aşezat pe marginea patului. Şi-a simţit din nou gâtlejul şi buzele uscate. Fruntea plină de transpiraţie. Trupul slăbit. Durerea ascuţită din burtă. Crampe. Supravieţuise nenumăratelor bătălii, luptelor corp la corp, bombardamentelor, şarjelor de cavalerie. De la vârsta de doisprezece ani, când tatăl lui l-a înrolat în armata prusacă, suportase cele mai cumplite neajunsuri ale războiului: foame, frig, nesomn, răni, încarcerare. Acum, Von Clausewitz, războinicul neînfricat, suferea în camera lui de o boală nedemnă: holera. Să mori din cauza diareii şi vomitărilor trebuie să-i fi părut o umilire îngrozitoare pentru un militar de calibrul său. Îşi dorea să-şi recapete puterile pentru a putea merge din nou pe câmpul de luptă şi a muri cu un glonţ în piept.

Von Clausewitz a chemat-o pe Marie, soţia lui. I-a strigat să-i aducă apă. Femeia s-a grăbit să-i potolească setea, i-a pus o batistă udă pe frunte şi a luat oalele de noapte pline de excremente lichide ca să le golească, să le spele şi să le aducă înapoi, pentru ca soţul ei să le umple din nou. Generalului nu-i ajungeau nici cele patru oale de noapte.

Von Clausewitz s-a uitat în urma ei. Cât de mult trebuia să-l iubească soţia lui dacă-i suporta toate mizeriile şi, mai ales, proasta lui dispoziţie. O lăsase singură şi plecase la luptă pentru lungi perioade de timp. În ciuda îndelungatelor lui absenţe, Marie von Brühl, provenind dintr-o importantă familie din Thuringia, era extrem de mândră de soţul ei. Nu era doar un ofiţer strălucit, care participase la operaţiunile de pe Rin şi la Războaiele Napoleoniene, ci şi un strateg şi un teoretician militar care în timpul zilei conducea Şcoala de Război din Prusia, iar noaptea scria la un vast tratat numit *Despre război*.

Von Clausewitz a băut toată apa din pahar, în ciuda indicaţiilor doctorului de a bea doar câteva înghiţituri, pentru a nu-şi distruge şi mai tare intestinele slăbite. Dar setea era insuportabilă şi cele câteva înghiţituri nu i-o potoleau deloc. A vrut să se lungească pe pat, dar un acces

violent de vomă l-a făcut să îngenuncheze lângă singura oală de noapte pe care-o mai avea la îndemână. A dat afară din el toată apa pe care tocmai o băuse. Oala a dat pe dinafară. Mai păţise asta. Trebuia să asculte de doctor şi să bea mai puţine lichide. Supărat pe prostia lui, s-a lovit cu palma peste frunte: „Învaţă, învaţă”, şi-a zis. A încercat să se ridice. Îşi văzuse mulţi soldaţi murind de holeră pe câmpiile mănoase de la graniţa cu Polonia. Majoritatea dintre ei mureau în patru labe, după ce-şi vărsau maţele, fără a mai avea puterea de a se ridica. O poziţie umilitoare, fără discuţie. Dar el nu, nu va muri aşa, în genunchi, dinaintea unei oale de noapte.

S-a prins de căpătâiul patului şi a reuşit cu greu să se urce la loc. S-a abţinut să vomite din nou ca să nu mânjească aşternutul. Respira tot mai greu. Măcar dacă ar fi putut dormi puţin.

Marie a revenit în dormitor. A văzut duşumeaua plină de vomă. A lăsat jos oalele de noapte curate şi s-a repezit la soţul ei. Era întins în pat, cu ochii deschişi, privind într-un punct fix. Femeia a dat fuga după servitori. Unul dintre ei a încercat să-l resusciteze, dar deja nu mai era nimic de făcut. Von Clausewitz fusese învins de holeră.

A murit în şaisprezece noiembrie, o mie opt sute treizeci şi unu, la vârsta de cincizeci şi unu de ani. Von Clausewitz a lăsat în urma lui o carte importantă, publicată postum de Marie. Tratatul său, Despre *război*, continuă să aibă o mare influenţă în tacticile şi acţiunile de război contemporane.

Fragmente din primul volum al tratatului *Despre război*!

„Există multe căi prin care putem îndeplini obiectivele unui război; aceste căi nu presupun neapărat înfrângerea inamicului”.

„Războiul, adică ostilitatea şi activităţile forţelor inamice, nu poate fi considerat încheiat până când voinţa inamicului nu a fost şi ea înfrântă”.

„Rezultatul unui război nu e niciodată definitiv?

„Dacă vrem să-l învingem pe inamicul nostru, trebuie să ne dozăm eforturile în acord cu capacitatea lui de rezistenţă. Aceasta ţine de suma următorilor doi factori: totalitatea mijloacelor de care dispune şi puterea voinţei lui?

„Războiul implică pericol, în consecinţă, mai presus de orice, curajul este cea mai importantă calitate a unui luptător?

„Războiul înseamnă degradare fizică, durere şi suferinţă. Pentru a nu fi învins de acestea, e nevoie de forţă fizică şi spirituală, care, fie ea din naştere sau dobândită prin antrenament, ne va ajuta să rezistăm?

„Trei sferturi dintre deciziile luate în timpul unui război se bazează pe incertitudine. Aşadar, e nevoie de o inteligenţă fină şi vizionară, care să găsească adevărul prin instinct?

„… două calităţi: în primul rând, o inteligenţă care chiar şi în cea mai neagră beznă să aibă sclipiri de lumină interioară care să conducă la adevăr şi, în al doilea rând, curajul de a urma acele sclipiri?

Război

Veterinarul a insistat să doarmă din nou în camera fiului său, dar Robert l-a refuzat, preferând să-şi petreacă noaptea în cort. L-a instalat dincolo de drum, la vreo sută de metri de casă. Şi-a zis că e mai bine să stea departe de John Sycamore, sau cum l-o fi chemând. Mai ales după litania de premoniţii pe care i-a turuit-o pe păşune. Una dintre ele i s-a părut de o precizie înspăimântătoare: l-a avertizat să nu zboare cu elicopterul. „Vei muri ars. Elicopterul se va prăbuşi peste conducte şi peste sute de muncitori. Vor muri mulţi? Fireşte că John ştia de Amaruq şi că Robert zbura des cu elicopterul – îi povestise cum şi unde îl găsise pe Nujuaqtutuq. Dar nu-şi amintea să-i fi spus unde muncea, nici să-i fi descris şantierul ridicat pentru construirea oleoductului. Veterinarul continuase: „În curând cei trei copii ai tăi vor fi orfani? Era convins că nu-i vorbise nici despre copiii lui. De unde şi cum dedusese

că avea trei copii? Robert s-a simţit copleşit de toate acele presentimente născute din alcool, nebunie şi delir.

Pătruns de rolul lui de şaman, iară să-i pese de frigul din ce în ce mai aspru, John nu s-a oprit din elucubraţii. A afirmat că avertizările erau formulate de către spirite. „Eu sunt doar un mesager”, a zis cu o solemnitate care lui Robert i s-a părut vecină cu ridicolul său, şi mai rău, cu nebunia.

S-au întors acasă. John a mai scos o sticlă de whisky şi a insistat pe lângă Robert s-o bea împreună pe verandă, în ciuda vântului îngheţat care bătea dinspre nord. Robert a refuzat – avea senzaţia că nu mai poate sta nicio clipă în frig –, dar John l-a tot bătut la cap, până când şi-a zis c-ar fi mai bine să nu-l contrazică. Veterinarul s-a prăbuşit într-un fotoliu de pe verandă. Robert a băut un singur pahar, ca să se încălzească, dar John nu s-a lăsat până nu a dat pe gât o jumătate de sticlă, după care a adormit în fotoliu. Robert ştia că dacă-l lăsa să doarmă acolo, afară, ar fi putut degera. Dar nici nu se vedea în stare să-l care până-n casă. Părea să cântărească cel puţin o sută patruzeci de kilograme. Robert a intrat în casă, a găsit câteva pături şi l-a învelit cu ele.

S-a îmbrăcat gros, a instalat cortul, s-a dus în casă şi l-a luat pe Nujuaqtutuq. Se temea ca nu cumva John să se trezească şi să-l ucidă, mânat de vreunul dintre delirurile lui. L-a cărat până la camionetă şi l-a pus în benă. Apoi a prins şi remorca. A luminat cuşca. Lupoaica, ghemuită, l-a privit insistent. Ochii ei plini de furie arătau cât de sătulă era de viaţa în spaţii atât de strâmte. Robert ştia că dacă şi-ar fi apropiat mâna de ea, lupoaica l-ar fi muşcat.

A parcat camioneta lângă cort. I-a aruncat lupoaicei o bucată de carne, i-a umplut vasul cu apă şi a aruncat o prelată peste cuşcă pentru a o apăra de vânt. Pe Nujuaqtutuq l-a culcat într-un colţ al cortului, apoi, epuizat şi agitat, Robert s-a băgat în sacul de dormit şi s-a lăsat pradă somnului.

A visat foc, accidente, morţi. Totul părea real, viu. S-a

trezit de mai multe ori, speriat, cuprins de nelinişte. Chiar dacă erau absurde, cuvintele lui John îl tulburaseră. S-a ridicat în capul oaselor ca să se mai liniştească. Nimic nu putea fi sigur din tot ceea ce-i spusese omul acela. Nimeni nu putea ghici viitorul. Bunicul său, un om profund religios, îi spusese adeseori că ghicitorii şi vrăjitorii vor arde în iazul de foc, aşa cum zice Biblia. Când Robert l-a întrebat de ce, bunicul lui i-a răspuns: „Pentru că provoacă nelinişte? Potopul ăsta de coşmaruri confirma spusele bunicului.

S-a întins, încă tulburat de ultimul coşmar. A inspirat adânc ca să se liniştească. El, un ateu devotat ştiinţei, nu trebuia să ia în seamă aiurelile unui schizofrenic beat. Şi totuşi, dacă exista cea mai mică posibilitate ca prevestirile lui să se îndeplinească? După un timp s-a calmat cu totul şi a adormit din nou.

Înainte să se crape de zi, a auzit scârţâit de paşi pe zăpadă. Năuc de somn, s-a ridicat şi a luat puşca. A zărit o umbră prin prelata cortului. A rămas nemişcat câteva secunde, până când a auzit vocea Patriciei. „Domnule, puteţi să veniţi puţin?” Robert a deschis uşa. Patricia stătea în faţa cortului, cu o cămaşă de noapte şi-un capot pe ea şi nişte şlapi în picioare. Respira agitat şi aburul respiraţiei se vedea pe păşunea îngheţată, luminată de lună. „Ce s-a întâmplat?” a întrebat-o Robert. Fata a făcut un semn spre casă. „Aşteaptă un minut”, i-a zis Robert. Şi-a luat cizmele şi o geacă groasă. Imediat ce a ieşit din cort, Patricia, fără o vorbă, a ţâşnit în direcţia casei. Robert a ajuns-o din urmă şi a prins-o de umeri. „Spune-mi ce s-a întâmplat?” Fata l-a privit îndurerată. „Tata”, a zis, după care a luat-o din nou la fugă.

Intru în casa mea în zori. Tâmplele încă îmi zvâcnesc. Gura mi-e uscată. Mâinile mă dor. Simt o greutate în coşul pieptului. Hainele îmi duhnesc a cadavru. Le dau jos de pe mine şi le pun direct în maşina de spălat. Pun detergent şi o jumătate de sticluţă dintr-unul din parfum urile tatălui meu: English Leather.

Ies gol din spălător şi mă duc să-i dau de mâncare lui King. Câinele mă amuşină şi se îndepărtează de mine, temător. Îi umplu vasul cu mâncare şi cobor la Colţ. Reacţionează la fel. Îşi bagă coada între picioare şi se ascunde sub chiuvetă. Instinctul îi face să stea departe de mine. Pielea mea miroase a moarte.

Aud soneria. Mă uit pe furiş de după perdele. E Chelo. Pare îngrijorată. Sunt tentat să-i deschid. Am nevoie s-o îmbrăţişez, s-o sărut, să-i aud vocea. Să-mi lipesc faţa de fusta ei şi ea să mă mângâie. Să dormim înlănţuiţi, cât mai aproape posibil. Dar nu, ea trebuie să stea deoparte. Asta e răzbunarea mea şi numai a mea.

Nu-şi dezlipeşte degetul de butonul soneriei. Mă decid să fac un duş ca să nu mai aud soneria. Închid ochii şi las apa să-mi curgă pe trup. Mă săpunesc de mai multe ori ca să scap de miros. Târâitul soneriei ajunge până şi la duş. Când ies, nu se mai aude.

Cobor în garaj, înfăşurat într-un prosop. Găsesc mai multe bileţele strecurate de Chelo pe sub poarta de la intrare. E clar că a venit de mai multe ori. În unele bileţele mă imploră să nu mă răzbun, în altele se plânge că nu-i mai dau niciun semn. În toate îşi exprimă dragostea adâncă: „Te iubesc, te iubesc, te iubesc”. S-o cred sau să n-o cred?

Mă îmbrac şi mă dau cu ce-a mai rămas din parfumul English Leather. Mă linişteşte ideea că miros ca tatăl meu. Frunzăresc primul volum din *Despre război*. Trebuie să găsesc cât mai repede cheia care să mă ajute să iau decizia potrivită, încerc s-o găsesc la Von Clausewitz, cel care a ştiut ce înseamnă să ucizi şi cum e ca altul să vrea să te ucidă. Nu mă aştept la o soluţie infailibilă. Caut un semn cât de mic, oricare ar fi el. Citesc:

„Există multe căi prin care putem îndeplini obiectivele unui război; aceste căi nu presupun neapărat înfrângerea inamicului”.

Apoi, imediat:

„Războiul, adică ostilitatea şi activităţile forţelor

inamice, nu poate fi considerat încheiat până când voinţa inamicului nu a fost şi ea înfrântă”.

Von Clausewitz mă bagă în ceaţă. Pe de-o parte, zice că nu trebuie neapărat să-mi înving inamicul, iar pe de altă parte, că războiul meu nu se va sfârşi până când nu-l voi supune. Nu pot să-l supun pe Humberto mai mult decât am făcut-o acum. Probabil că are pantalonii plini de căcat şi de pişat, e mort de sete, înfometat, distrus de lovituri. Cum să-l supun mai mult?

Al treilea citat îmi aruncă în aer speranţa de-a găsi un răspuns categoric:

„Rezultatul unui război nu e niciodată definitiv?

La dracu’! Nu e niciodată definitiv? Atunci la ce bun atâta efort, atâtea riscuri? Asta înseamnă că Humberto, dacă-l las în viaţă, mă poate ucide? N-am altă alternativă decât aceea de a-l distruge, deci de a-l ucide?

Decepţionat, mă ridic în picioare şi încep să citesc cu voce tare. Poate că aşa mi se va revela un mesaj ascuns în măruntaiele frazei. Degeaba. Trec direct la volumul al treilea. Von Clausewitz explică cu lux de amănunte cum să ataci şi să aperi râuri, munţi, lacuri, dar mie nu-mi arată niciun drum clar.

Scotocesc prin biblioteca lui Carlos. Găsesc *Arta războiului* de Sun Tzu. O deschid cu speranţa că un războinic chinez de acum două mii patru sute de ani poate să-mi dea un indiciu care să-mi arate ce-am de făcut mai departe.

Citesc la întâmplare, şi în capitolul XI, „Cele nouă situaţii”, paragraful 65, găsesc următoarele:

„Dacă inamicul lasă o uşă deschisă, grăbeşte-te să intri”.

Citesc imediat şi paragraful 66:

„Ia-o înaintea inamicului tău, ia în stăpânire ceea ce el îşi doreşte cel mai mult, grăbindu-i astfel, pe nesimţite, înfrângerea”.

Sar la capitolul XII, „Atacul cu foc” şi citesc paragraful 19: „Dacă eşti în avantaj, fa un pas în faţă, dacă

nu, rămâi pe loc” în sfârşit, paragraful 57 din capitolul XI îmi dă speranţe: „Pune-ţi armata în pericol de moarte, şi va supravieţui. Arunc-o în bătălii disperate, şi va merge mai departe?

San Tzu îmi luminează mintea. Tot nu ştiu ce să fac mai departe, dar mi-e limpede că trebuie să acţionez. Duşmanul meu mi-a deschis o uşă, cea a nebuniei sale, reale sau aparente, şi trebuie să profit. Sunt în avantaj şi trebuie să-l domin fizic şi, mai ales, emoţional. N-am să te omor, Humberto, dar o să regreţi cumplit că l-ai ucis pe Carlos.

Trebuie să fiu pregătit. Am nevoie de cloroform, faşă, căluş, spirt sanitar şi odorizant de cameră pe bază de aerosoli. Urc pe acoperiş. Mă furişez pe după rezervoarele de apă până ajung la capătul străzii Retorno 201. Cobor în curtea familiei Ruiz, merg până la colţul străzii, intru în curtea lui Chorizo şi străbat acoperişurile caselor de pe Retorno 207. De acolo văd casa lui Chelo. Nu ştiu dacă cineva poate afirma la vârsta de şaptesprezece ani că şi-a întâlnit femeia vieţii, dar acum chiar cred asta, sunt absolut convins.

Cobor în zona cu străduţe din spatele şcolii Centenario şi trec prin pasajul care dă în Retorno 204. Mă îndrept spre bulevardul Emiliano Zapata, trec de biserică şi o ţin drept spre La Viga. Dau colţul străzii şi ajung la magazinul Gigante. Zeci de oameni mişună prin marele supermarket. Mă feresc să dau ochii cu vreun cunoscut şi cumpăr tot ce am nevoie cât de repede pot.

Mă întorc acasă pe străduţele din Modelito. De la colţ îi văd pe cei doi băieţi cuminţi care păzesc casa lui Humberto. Habar n-au că îl ţin legat pe duşmanul meu înăuntrul casei. Un morman de carne care face pe el şi sforăie. Deschid poarta pe furiş şi intru.

Prăjesc un piept de pui şi-mi fac o salată. Mai sunt nişte ore bune până când mă voi duce la Humberto. Mănânc, apoi, ca să-mi omor timpul, mă întind în sufragerie şi citesc numere vechi din *Mecanica*, *Popular*,

revista pe care o colecţiona tatăl meu. Nu reuşesc să mă concentrez. Tensiunea creste minut cu minut. Fac dotări şi genuflexiuni. Urc şi cobor scara interioară. Trebuie să-mi consum energia cu ceva. Dacă mă opresc, explodez.

Mă mişc până la epuizare. Acum, că am scăpat de energia în exces, mă simt mai liniştit. Sleit de puteri, mă duc în dormitorul părinţilor mei şi mă uit la televizor. E unul alb-negru, nu color, ca cel al familiei Tena. Văd *Bonanza* dublat de portoricani. E amuzant să-i auzi pe toţi acei cowboy din vestul sălbatic vorbind ca oamenii din Caraibe.

Adorm. Mă trezeşte King, lingându-mi mâna. Sar din somn şi-i trag una peste bot. King schelălăie şi fuge clătinându-se să se ascundă în camera lui Carlos. Paranoic, scotocesc cu privirea dormitorul. Nu e nimeni şi nimic care să mă ameninţe.

Opresc televizorul. Mă dor maxilarele. Probabil că mi-am încleştat dinţii în somn. Mă uit pe fereastră. Casa lui Humberto e păzită acum de alţi doi tineri. Amândoi blonzi, tunşi periuţă. Au aerul celor din Altos de Jalisco. „Nişte blonduţi de la grajduri”, cum zicea bunica. N-au mai mult de douăzeci şi unu de ani. Supraveghează casa atenţi, fără să facă niciun efort pentru a-şi ascunde arma de la brâu.

E opt seara. Voi aştepta să treacă mult de miezul nopţii, ca abia apoi să mă duc la Humberto. Trebuie să fac ceva între timp, dacă nu vreau să-mi explodeze creierul de la atâta tensiune, toată materia cenuşie să mi se scurgă printre buze şi prin nări, picurând disperare şi panică.

Se scurge cu greu încă o jumătate de oră. Îmi trece prin minte să mă uit din nou la televizor, la programe americane. Dar nu mai suport. Sun Tzu spune clar: „Dacă eşti în avantaj, fă un pas în faţă, dacă nu, rămâi pe loc? La nouă seara mă ridic şi mă pregătesc. E timpul să mă întorc în casa lui Humberto.

Quem deus vuit pierdere, dementat prins. Când dumnezeu vrea să te piardă, mai întâi îţi ia minţile.

Nebunie

Chiar dacă avea şlapi în picioare, Patricia a alergat foarte repede. Robert s-a ţinut cu greu după ea. Delicata fetiţă părea să plutească pe deasupra zăpezii, pe când Robert se afunda la fiecare pas. Patricia s-a oprit de mai multe ori ca să-l aştepte. Au ajuns la casă. Fata a deschis uşa şi a încremenit în prag. Robert a ajuns şi el şi s-a oprit lângă ea. În lumina lămpilor, John se învârtea prin încăpere, gol de la brâu în sus, bolborosind fraze fără noimă. Ferestrele erau sparte şi o parte din mobilier distrus. Perdelele fluturau în bătaia vântului îngheţat. Din capul scării, cei doi copii mai mici priveau îngroziţi întreaga scenă.

Patriciei părea să nu-i mai ajungă aerul. Robert nu ştia pe care dintre ei să-l liniştească mai întâi, pe fată sau pe John, care gâfâia bântuind prin încăpere. Robert a făcut un pas spre el. „John", a zis. Bărbatul s-a întors şi s-a uitat prin el. „John, aşază-te acolo, te rog", i-a zis Robert, indicându-i fotoliul de lângă fereastră. John s-a schimbat brusc la faţă şi s-a apropiat ameninţător de ei. Robert s-a interpus între bărbat şi fiică-sa. „E în regulă", i-a zis. John a oftat adânc. Pe pielea lui albă se vedeau câteva tăieturi, firicele de sânge i se scurgeau pe piept, pe spate şi pe abdomen. „Te rog, stai jos", i-a repetat Robert. I-a făcut semn din cap Patriciei să se ducă în bucătărie. Ascultătoare, fetiţa s-a dus şi s-a refugiat după masă. John a ţintuit-o cu privirea şi a bâiguit ceva ininteligibil. Robert le-a aruncat o privire copiilor din capul scării. „Mergeţi în camera voastră", le-a cerut, şi ei s-au grăbit să-i dea ascultare.

„Stai jos", a insistat Robert. Veterinarul s-a întors şi a contemplat dezastrul din faţa ochilor săi. Părea dezorientat. Faţa i s-a îmbânzit şi a mers clătinându-se până la una dintre ferestrele sparte. A început să împingă cu degetul un ciob. „Ai grijă, te-ai putea caia", l-a avertizat Robert. John şi-a retras degetul, a bombănit iarăşi câteva fraze fără înţeles şi s-a dus la fotoliul spre care arăta Robert. S-a aşezat şi a început să-şi zgândăre abulic una

dintre rănile de pe piept.

Păstrându-şi calmul, Robert şi-a întors privirea spre bucătărie şi a chemat-o pe Patricia. Fetiţa s-a apropiat tiptil. „Ia-i pe frăţiorii tăi, îmbrăcaţi-vă bine şi veniţi jos în cea mai mare linişte” Docilă, Patricia s-a furişat prin spatele lui Robert şi a urcat treptele încercând să calce cât mai uşor ca să nu scârţâie şi să-i atragă astfel atenţia lui John.

Robert s-a apropiat de John. „Cum te simţi?” l-a întrebat. Veterinarul n-a răspuns, a continuat doar să-şi zgârie carnea cu unghiile. Robert a dat să se aşeze în fotoliul alăturat, însă John şi-a lăsat mâna în fotoliu împiedicându-l să se aşeze. Robert s-a dat un pas în spate. John s-a uitat urât la el, apoi şi-a mutat din nou privirea spre fereastră.

Copiii au coborât în tăcere. Robert Le-a făcut semn din cap să iasă. Au mers la uşă şi s-au îmbrăcat cu hainele groase din cuierul de la intrare. John i-a simţit şi le-a aruncat o privire mânioasă. Mezinul a înmărmurit sub privirea intensă a tatălui. „Unde mergeţi?” a strigat veterinarul. Robert a intervenit imediat. „Merg cu mine”. John a scuturat din cap. „Înapoi”, le-a ordonat hotărât. Copiii s-au grăbit să se întoarcă, dar Robert i-a oprit cu un gest al mâinii. „Copiii merg cu mine”, a repetat el cu fermitate. John s-a ridicat pe jumătate. Robert s-a întors spre copii. „Ieşiţi imediat şi aşteptaţi-mă în cort”. Copiii au rămas pe loc, uluiţi, atenţi la tatăl lor. „Plecaţi odată!” le-a cerut Robert. Patricia i-a împins spre ieşire şi au rupt-o la fugă imediat ce-au ieşit din casă. John i-a urmărit pe fereastră, zâmbitor. „Ce ţi-e şi cu bestiile astea mici. Nici nu ştiu să alerge prin zăpadă”. Robert s-a uitat şi el pe fereastră. Micuţii alunecau şi cădeau pe brânci în nămeţi, apoi se ridicau, dar numai pentru a cădea din nou după câţiva metri. „Ar trebui abandonaţi în pădure”, i-a zis veterinarul lui Robert, „sunt nişte inutili. Nu-s buni de nimic”. S-a aşezat la loc şi a început să bâiguie din nou.

Robert i-a găsit pe copii în cort. Se refugiaseră în

colţul opus celui în care zăcea Nujuaqtutuq. I-a luminat cu lanterna. Toţi trei l-au privit speriaţi. Băieţelul dăduse cu fruntea de zăpadă şi se tăiase uşor. Robert s-a apropiat să-i cerceteze rana, dar copilul s-a tras înapoi. „Te doare?” l-a întrebat. Băieţelul a tăcut mâlc. Robert s-a dus la camionetă şi a adus un sac de dormit şi câteva pături. A desfăcut sacul. „Voi doi dormiţi în ăsta”, le-a zis celor doi copii mai mici, apoi i-a arătat Patriciei sacul lui de dormit. „Tu culcă-te acolo”.

Robert a stins lanterna. În lumina lunii, filtrată de prelata cortului, i-a văzut cum stăteau toţi cu ochii larg deschişi, temători. „Totul va fi bine”, le-a zis, dar fără prea multă convingere. Ce avea să facă acum? strigătul de ajutor al Patriciei era mai mult decât justificat. John era un om extrem de violent, care izbucnea din te miri ce. Robert nu ştia ce să facă cu copiii. Să-i ducă la poliţie şi să-l denunţe pe John, sau să nu se amestece în familia lor.

S-a învelit în pături şi a încercat să doarmă. Copiii şuşoteau între ei. I-a venit să le ceară să tacă, dar s-a abţinut. Aveau nevoie să-şi alunge spaima, să se sprijine unii pe alţii. I-a ascultat timp de câteva minute, apoi a căzut într-un somn adânc.

Dimineaţa, l-a trezit zgomotul unei maşini ce se apropia. A sărit în picioare. A deschis uşa cortului şi a văzut apropiindu-se camioneta lui John. Lumina soarelui reflectându-se în zăpadă l-a orbit. Robert a auzit maşina oprindu-se, apoi o portieră deschizându-se. A luat repede cuţitul şi l-a strecurat în buzunarul din spate al pantalonilor. „Robert”, a strigat veterinarul. „Ieşi o clipă”. „Imediat, aşteaptă un moment”, i-a răspuns Robert. În timp ce-şi trăgea cizmele, a aruncat o privire spre copii. Cei mici dormeau, dar Patricia îl privea atentă. A încercat s-o liniştească din ochi, apoi a ieşit.

John îl aştepta în faţa camionetei, cu nişte dosare în mână, îmbrăcat cu o geacă din piele de oaie şi cu blugi. „Bună dimineaţa”, l-a salutat Robert. John nu i-a răspuns. Părea extrem de tulburat, cu privirea aţintită în pământ.

După mai multe secunde, a reuşit să articuleze câteva cuvinte. „Vreau să vorbesc cu dumneata”, a zis fără să-şi ridice capul din pământ. „Despre ce?” l-a întrebat Robert. John s-a îndreptat de spate, a făcut doi paşi şi i-a întins dosarele. „Ia-le”, i-a zis. Robert n-a dat niciun semn c-ar vrea să le ia. „Te rog”, a insistat John, ţinând dosarele în mâna întinsă. „Ce-i cu ele?” Veterinarul s-a uitat în zare. „Nu mai pot continua”, a zis, „pur şi simplu nu mai pot” A stat o clipă pe gânduri. „Nu sunt un tată bun”, a zis, după care i-a întins dosarele din nou. „Te rog să le iei”. Robert a acceptat dosarele şi când a dat să le deschidă, John l-a oprit. „Sunt actele fermei. Printre ele e şi un document care atestă că îţi cedez a treia parte din teren şi din cireadă şi încă unul prin care-ţi confer dreptul de înfiere a copiilor met „Ce tot vorbeşti acolo?” a întrebat Robert. „Copiilor mei le va fi mai bine cu dumneata”, a zis veterinarul. „Toate actele sunt în ordine” Robert a scuturat din cap. „Aşa ceva nu se poate. Nici măcar nu mă cunoşti, nu ştii nimic despre mine”. John s-a uitat lung la el. „Ai grijă de ei, te rog”, a zis, apoi s-a întors şi s-a dus la camionetă. Robert s-a grăbit să-l ajungă din urmă. „Nici nu mă gândesc să accept aşa ceva”, a zis şi i-a întins dosarele. Veterinarul le-a îndepărtat de el cu o mână şi a deschis portiera ca să urce în maşină. Robert l-a împiedicat să plece. „Copiii ăştia sunt responsabilitatea dumitale, nu a mea. Sunt copiii tăi, ce naiba!” John a părut să n-audă nimic şi a pornit motorul, fără să închidă portiera. „Ai grijă de ei”, a repetat. A apăsat acceleraţia şi s-a îndepărtat în viteză, patinând pe zăpadă. Robert s-a uitat în urma camionetei până când aceasta s-a transformat într-un punct din depărtare. Apoi s-a întors la cort. Patricia îl urmărea cu privirea, arătându-se acum mult mai sigură pe ea.

Exact cum bănuisem, Humberto pute a excremente şi-a urină. Iar întreaga casă duhneşte şi mai tare. Cadavrul emană fără încetare torente pestilenţiale. Muzica lui Brel se aude încontinuu. O coloană sonoră potrivită tabloului:

natură moartă cu fiu.

Opresc pick-up-ul. Dau cu spray prin fiecare colţ al încăperii şi-mi pun masca pe faţă. Mirosul de lime şi lămâie nu face altceva decât să intensifice proprietăţile duhnitoare ale cadaverinei şi putrescinei. Deschid ferestrele. Nu e nicio adiere de vânt care să alunge putoarea. E incredibil cum a rezistat Humberto fără să vomite.

Nu mai rezist, aşa că ies în grădină. Mi se face greaţă din nou. Îmi scot masca şi o pun în buzunarul pantalonilor. Nu trebuie să las nicio urmă. Îmi îndrept privirea spre lună. Când l-au omorât pe Carlos, doi oameni săltau pe suprafaţa ei. Am maculat luna. De ce? La ce bun toată acea călătorie extraordinară până la pustietatea craterelor din Marea Liniştii? Privesc luna şi se reaprinde în mine furia împotriva lui Humberto.

Mă întorc în casă. Humberto s-a târât până la un perete de care acum stă sprijinit. Mă priveşte şi mormăie ceva prin căluş. Nu înţeleg ce-mi spune. Mă aplec spre el. „Ce vrei?” îl întreb. Deschide gura. Căluşul i-a provocat răni. „Ţi-l scot, dacă nu urli? Humberto, docil, face semn că e de acord.

Prevăzător, închid ferestrele. Nu pot risca să înceapă să urle ca descreieratul. îl prind de picioare şi-l târăsc în bucătărie. Cred că rănile de pe spate i-au luat foc la frecarea cu covorul, pentru că se zbate şi geme.

Îl sprijin de frigider şi blochez uşa cu un scaun. „Să nu cumva să strigi”, îl avertizez. Trec în spatele lui şi-i scot cârpa din gură. Imediat îşi trece limba peste rănile provocate de căluş la colţurile gurii.

Îl sprijin de un raft şi umplu un pahar cu apă. Mă aplec să-i dau să bea, dar îşi întoarce faţa. Mai încerc o dată. Refuză.

Continuă să arate rău de tot. Ochiul drept îi este încă umflat, abia şi-l poate deschide. Nu poate trage aer prin nasul zdrobit. Gâfâie cu gura deschisă. Îşi aduce aportul la duhoare cu urina, excrementele, sângele şi puroiul lui.

Câte mirosuri emană trupurile din adâncul măruntaielor. „Nu vrei apă?” îl întreb. Humberto îşi întoarce faţa. Cred că e mort de sete, dar nu se lasă. Poate că îşi doreşte să moară, de fapt.

Trag un scaun şi mă aşez în faţa lui. Un gândac de bucătărie iese de sub aragaz şi aleargă de-a lungul pereţilor până găseşte o crăpătură prin care să dispară. Îmi vine în minte ideea absurdă că l-am transformat pe Humberto în propriul meu Gregor Samsa[14]. Un gândac, o insectă demnă de a fi strivită şi atât.

Mi se face ruşine de mine însumi. Mă comport ca un călău al călăului. Poate că Humberto are nevoie de o lecţie, ca să folosesc limbajul băieţilor cuminţi. O pedeapsă pentru înfumurare. Numai un înfumurat poate să creadă că acţionează în numele lui dumnezeu, o fiinţă inventată. Dacă dumnezeu e atotputernic, cum pretind susţinătorii lui, de ce nu se apără singur? Ar putea foarte bine să prefacă în scrum printr-un trăsnet sau să şteargă de pe faţa pământului cu un val imens pe oricine îl ofensează. Atât de mic şi de neînsemnat să fie dumnezeu încât să aibă nevoie de pirpiriii şi înflăcărării lui slujitori? Prea multe necunoscute, prea multe elucubraţii. Lipitorile răzbunării încep să mă lase fără sângele cutezanţei.

Îi trag una peste picioare lui Humberto. „Bei apă sau nu?” Mă ignoră. îi mai trag una. „Uită-te la mine”, îi cer. Continuă să stea cu privirea în jos. Pare să-i treacă un gând prin minte, pentru că începe să surâdă. „Ce-i atât de amuzant?” îl întreb. Se întoarce spre mine. „O să mă omori aşa cum fratele tău şi prietenii lui l-au omorât pe curistul din Oaxa?” întrebarea lui mă ia pe nepregătite. „Ce?” Humberto zâmbeşte. „Nu ştii, sau faci pe prostul pulii?” E pentru prima dată când îl aud spunând prostii. „Sugi pula”, îi zic. „Ei l-au ciomăgit pe Quica până a murit. Nu ţi-a spus fratele tău?” Ştiu că minte ca să mă provoace. „Sugi pula”, îi zic din nou. „Grăsanul era iubiţica ta şi a prietenilor tăi, nu-i aşa? Asta nu i-a plăcut lui Carlos, aşa că l-a omorât?

14 Personajul principal din povestirea Metamorfoza de Franz Kafka.

îmi vine să-i zdrobesc toate oasele. „Taci odată, tâmpitule”, îi strig. „Fratele tău a omorât un gunoi, iar noi am omorât gunoiul care-a omorât un gunoi”, zice şi zâmbeşte cu zâmbetul lui stupid şi răutăcios. Iau cârpa şi încerc să i-o în fund în gură. Ca să scape, se aruncă pe jos. îl calc pe faţă. O dată, de două, de trei ori. îi sparg buzele, nasul îi pârâie din nou. Mă aplec spre el. „Fratele meu n-a fost un criminal ca tine”, îi zic. „Asta crezi tu”, îmi răspunde. În ciuda şuvoiului de sânge, îşi păstrează zâmbetul enervant. Nu-l mai suport. Iau sticluţa cu cloroform, golesc jumătate din ea pe faşă şi îi astup cu ea nările şi gura. Humberto se zbate. Oricât de tare apăs, cloroformul nu are efectul pe care l-a avut atunci când am anesteziat un iepure la ora de biologie ca să-l disecăm. Torn şi mai mult peste faşă. I-o lipesc de faţă. Mă mânjesc cu sânge. Humberto tuşeşte încontinuu, dar nu leşină. N-am reuşit altceva decât să mai adaug un ingredient la toată această ostentaţie de mirosuri, de parcă cel de lămâie şi lime n-ar fi fost suficient.

Cloroformul mă ameţeşte. N-am reuşit să-l fac să leşine, dar cel puţin e la fel de ameţit ca mine. îi ridic capul, îl prind de ceafă cu mâna stângă ca să-l imobilizez, iar cu dreapta îi în fund cârpa până-n gât. Se înăbuşă, se sufocă. Nu-mi pasă. Continui să-i înfund cârpa în gură până când îl fac să tacă.

Îl las lungit pe jos şi mă aşez pe scaun. Ştiu că prin tot ceea ce mi-a spus a încercat să mă scoată din minţi. Nu înţeleg cum îi pendulează mintea. Uneori pare cuprins de nebunie, alteori devine din nou manipulatorul dintotdeauna, cerebral şi cu sânge rece.

Sting lumina. Bucătăria rămâne învăluită în beznă. Se aude numai respiraţia neregulată a lui Humberto şi picurii robinetului în chiuvetă. Mă hotărăsc să cobor la subsol. E un loc care mi-a apărut frecvent în coşmaruri după moartea lui Carlos. Mă năpădeau imagini de la reuniunile de sâmbătă ale băieţilor cuminţi, cagulele, ritualurile, şopocul rugăciunilor, tabla pe care Humberto

scria numele celor care-şi primiseră sentinţa.

Cobor treptele pregătit să înfrunt din nou locul ăla. Trebuie să scap de ceea ce a însemnat pentru mine, să-l elimin din coşmarurile mele. Aprind lumina. Nimic nu mai e cum a fost. Au dispărut cartoanele cu citate din Biblie, scaunele pliante, masa. Acum locul e plin de piese de mobilier claie peste grămadă, de cutii prăfuite legate cu sfoară, de flori artificiale fără petale, de ziare şi reviste vechi. Tot ce-a mai rămas din acel trecut întunecat e o bucată din crucifixul de lemn, cu picioarele însângerate ale lui Cristos rupte în bucăţele. Îl iau de jos şi mă uit cu atenţie la el. Lemnul rupt se termină într-un vârf ascuţit. Probabil că mama lui Humberto l-a izbit de pereţi până l-a făcut bucăţi.

Iau cu mine bucata de crucifix cu gândul de a o arunca la picioarele lui Humberto, să vadă ce-a rămas din cruciada lui de templier anacronic şi stupid. Urc înapoi în sufragerie, iar când mă îndrept spre bucătărie, aud un zgomot. Mă întorc şi văd o umbră coborând încet scara interioară. Mă uit după cuţit. L-am aruncat departe, să nu-l poată lua Humberto. Întunericul mă împiedică să văd unde e. Strâng în mâini bucata de crucifix, gata s-o folosesc ca pe o armă, şi mă pitesc în cel mai îndepărtat ungher al încăperii.

Umbra continuă să coboare. Mă pregătesc de atac.

La Parguera este un sat de pescari din Puerto Rico, de pe coasta caraibiană. E faimos în toată lumea pentru coloratele case plutitoare, construite pe mangrove şi pentru cele două golfuri în care apare fenomenul de bioluminescenţă.

În timpul nopţii, când apele încep să se agite, dinoflagelatele – microorganisme unicelulare – emit o lumină fosforescentă. Spectacolul atrage sute de turişti care ies în larg în bărci cu fundul de sticlă pentru a urmări cum scafandrii fac valuri ca să provoace străfulgerări de lumină albastră ce ţâşnesc din bezna apelor.

Dar nu numai dinoflagelatele produc

bioluminescenţă, ci şi alte specii, printre care licuricii, unele bacterii, anumiţi peşti, viermi şi melci. Bioluminescenţă e rezultatul interacţiunii a două elemente chimice: luciferina şi luciferasa. Prima e o substanţă al cărei efect luminescent e catalizat prin oxidarea dată de cea de-a doua, care e o enzimă.

Cele două substanţe îşi datorează numele lui Lucifer, care pentru romani era „steaua dimineţii”, adică Venus, astrul care străluceşte în zori. În antichitate, termenul Lucifer mai era folosit şi pentru a-i desemna pe oamenii care iradiau lumină şi bunătate. Abia după multe secole, diavolul a fost numit Lucifer, ca o metaforă a fiinţei luminoase căzute din cer şi, prin urmare, în dizgraţia divină.

Oamenii de ştiinţă au numit cele două componente chimice, luciferina şi luciferasa, în onoarea înţelesului originar al termenului Lucifer: creator de lumină.

Lucifer

După ce John a plecat în camioneta sa, Robert s-a întors la casă, împreună cu copiii. Nu le-a venit să intre. Au rămas în prag, contemplând locuinţa devastată. Canapelele erau sfâşiate, masa din sufragerie făcută ţăndări. Duşumeaua era plină de stropi de sânge. Mezinul s-a speriat şi a izbucnit în plâns. Ca să-l liniştească, Robert i-a zis că o să aibă grijă de ei şi că nu va lăsa pe nimeni să le facă rău.

Le-a zis să meargă la etaj şi să-şi adune lucrurile. S-au dus tăcuţi în camerele lor. Inginerul a deschis sertarele unui birou şi a găsit mai multe documente cu numele şi semnătura lui John Sycamore. Semnătura coincidea perfect cu cea de pe documentele pe care i le dăduse John.

A ieşit să-şi strângă şi el lucrurile. A intrat în cort şi a îngenuncheat lângă Nujuaqtutuq. Continua să fie inconştient, dar respira mai regulat. Rănile începeau să se cicatrizeze şi nu existau semne ale vreunei infecţii. Robert l-a învelit în pături şi l-a pus în lada camionetei. A prins de camionetă remorca în care se afla Pajamartuq şi s-a întors

în casă.

Pentru că nu aveau geamantane sau valize, copiii şi-au adunat lucrurile în cutii de carton. Robert le-a făcut nişte sandviciuri, a umplut cu apă câteva bidoane şi a pus într-un coşuleţ biscuiţi, pâine şi mezeluri. I-a urcat pe copii în camionetă şi au pornit spre casa lui Kenojuac.

Au trecut pe lângă gardul de care atârnau zeci de cadavre de lup, apoi au virat ca să intre pe drumul asfaltat. Copiii s-au uitat înapoi la ferma care dispărea treptat în depărtare.

Kenojuac şi Chuck au rămas muţi de uimire văzându-l pe Robert sosind cu trei copii şi doi lupi. S-au apropiat de camionetă, curioşi. Robert i-a spus lui Chuck cine erau copiii, motivul pentru care îi luase cu el, apoi i-a povestit şi despre greutăţile prin care trecuse pentru a-l salva pe Nujuaqtutuq şi cum făcuse rost de lupoaică. Chuck i-a tradus femeii. Kenojuac s-a apropiat de copii şi i-a mângâiat pe cap cu tandreţe. „Fiţi bine-veniţi”, le-a zis într-o engleză stricată.

Kenojuac le-a făcut copiilor culcuş în sufragerie. A întins pe jos mai multe blăni de urs ca să doarmă pe ele. Le-a copt pâinici umplute cu miez de nucă, pe care le-au mâncat cu lapte îndulcit cu sirop de arţar, primit în dar de la unul dintre cumpărătorii de piei.

După cină, copiii s-au dus la culcare. Kenojuac a aprins focul în şemineu şi i-a învelit cu blăni de elan. Imediat ce femeia s-a ridicat de lângă ei, mezinul a început să plângă. îi era dor de tatăl lui. Patricia l-a luat în braţe ca să-l liniştească. Robert a vrut

9 >

şi el să intervină, dar Chuck l-a oprit. Era important ca micuţii să-şi verse amarul şi să se susţină între ei. După o vreme, toţi trei dormeau duşi.

În lumina lumânărilor, Chuck şi Robert au verificat documentele lăsate de John Sycamore. Au verificat fiecare rând în parte. Nu exista niciun dubiu că cedarea celei de-a treia părţi din teren, precum şi custodia copiilor, avea

valabilitate juridică. Au comparat semnătura lui John, atât pe cea din documentele din dosar, cât şi pe cea din actele găsite de Robert în birou. Peste tot era aceeaşi semnătură. Documentele păreau să fie în ordine. Proprietatea era perfect delimitată, iar numărul de bovine, de acareturi şi de unelte agricole care-i reveneau lui Robert erau inventariate în detaliu.

Documentele erau redactate fără greşeală, ceea ce însemna că John le pregătise din timp şi că fuseseră scrise sub îndrumarea unui expert în chestiuni juridice. În ciuda faptului că suferea de schizofrenie sau de delirium tremens, avusese suficientă luciditate încât să-şi dea seama cât de mult rău le făcea copiilor săi şi probabil că aşteptase ani în şir ocazia de a-i lăsa în grija unei persoane de încredere.

Robert continua să fie şocat de soluţia aleasă de veterinar, îşi abandonase copiii, ce mai încolo şi-ncoace, în mâinile unui străin. Iar acum, el, Robert, ce avea să le spună celor din familia lui? „Bună, de acum înainte ei o să trăiască împreună cu noi”. Însemna o schimbare majoră, atât pentru soţie şi copiii lor, cât şi pentru el însuşi. Cum s-o convingă pe nevasta lui să-i primească pe cei trei copii, când el abia suporta să stea acasă câteva săptămâni? În plus, copiii veterinarului erau prost educaţi şi probabil că izolarea lor atât de îndelungată avea să-i împiedice să se integreze, nu doar în sânul familiei, ci şi în societate. Pe de altă parte, era convins că nu avea cum să nu ţină cont de noile lui responsabilităţi. Trebuia să aibă grijă de copiii aceia, să-i educe şi să-i protejeze.

În zonele din sudul ţării, procesul de adopţie era lung şi complicat. Dar nu şi aici, în Yukon şi-n zonele din nord. Condiţiile de trai ostile – furtuni de zăpadă violente, absenţa spitalelor şi a medicilor, lipsa alimentelor, temperaturile extrem de joase – făceau ca oamenii să moară tineri şi pe neaşteptate. Era plin de copii rămaşi orfani, care supravieţuiau din mila vecinilor sau a rudelor care-i luau şi-i creşteau în sânul familiilor lor. Dacă

procedurile de adopţie ar fi fost complicate, copiii ar fi rămas pe drumuri. De aceea, în Yukon era suficientă o scrisoare legalizată, precum cea semnată de veterinar.

Robert i-a privit îndelung pe copii, care dormeau înveliţi în blăni. Nici măcar nu ştia cum îi cheamă pe cei doi mai mici. A luat o ultimă înghiţitură de cafea, le-a urat noapte bună unchiului său şi lui Kenojuac şi s-a dus să se culce în magazie. După ce-a ieşit din casă, a contemplat o vreme linia de cale ferată care străbătea câmpia. Imaginea acelei imensităţi acoperite cu zăpadă l-a făcut să-şi spună că luase o decizie bună. Avea de gând să renunţe la munca de la firmă şi să se mute din Whitehorse. Imediat ce va fi posibil, se va muta la fermă. Va face în aşa fel încât copiii săi să muncească, dar fără să simtă asta ca pe o obligaţie, ci ca pe un joc. Să se bucure de câmp. Să scape de zona de confort în care-i crescuse mama lor. Să mâne animalele prin zăpadă, să doarmă sub cerul liber. Să crească respirând aerul rece, să iasă din casă şi să alerge încotro vor vedea cu ochii. Să-şi obţină hrana din vânat şi pescuit, să înveţe numele animalelor, plantelor, insectelor, stelelor, constelaţiilor. Vara să fie înţepaţi de ţânţari şi de muşte negre. Să înveţe să jupoaie şi să tranşeze un animal. Să ştie să facă un foc fără ajutorul chibriturilor, să gătească ce găsesc prin pădure. Să culeagă fructe de pădure. Nu-şi dorea ca fiii lui să fie singuratici şi tăcuţi, precum cei ai veterinarului, dar trăiseră destul viaţa aceea asfixiantă, de orăşel, închişi în casă pe toată durata iernii, pentru că mama lor se temea să nu răcească. Să se îmbolnăvească, să tuşească, să facă febră, să-şi creeze anticorpi. Să nu-i sperie clima şi pădurile, păşunile îngheţate şi munţii, să nu le fie teamă de nimeni şi de nimic.

Gata, aşa avea să fie. Se hotărâse. S-a dus la hambar şi în lumina lunii l-a văzut pe Nujuaqtutuq stând în dreptul porţii, privindu-l fix în ochi.

Umbra s-a oprit pe scara interioară. Strâng bucata de crucifix ca pe o armă. Bucata de lemn e suficient de ascuţită încât s-o pot înfige ca pe-un pumnal. Dacă e Zurita

cu oamenii lui, nu mă voi lăsa arestat. N-am de gând să stau în închisoare nici măcar un singur minut. Dacă sunt băieţii cuminţi, atunci oricâţi ar fi şi indiferent cu ce ar fi înarmaţi, am să mă lupt cu ei pe viaţă şi pe moarte. Sunt gata de orice.

Umbra se apropie. Stau nemişcat, pentru a nu-mi trăda prezenţa. Nu ştiu dacă e unul singur sau mai vin şi alţii. Mă ghemuiesc cât de mult pot şi scrutez scara cu privirea. Cine coboară se opreşte chiar pe ultima treaptă. Probabil l-a izbit mirosul de cadavru. Poate că-i vine să vomite. Umbra coboară şi în sfârşit păşeşte în sufragerie. Mă pregătesc de atac. Mă ridic şi strâng crucifixul în pumn. Fac un pas în faţă şi, exact în momentul în care sunt gata să mă năpustesc, îl văd în lumina lumânărilor pe Avilés. E ultimul om la care m-aş fi aşteptat. Mă apucă furia. Ce caută el aici?

Avilés priveşte în jur ca şi cum nu i-ar veni să-şi creadă ochilor. Poate ar trebui să stau pe loc şi să aştept să plece. Face câţiva paşi şi se uită la catafalc. Se vede că abia se ţine să nu vomite. Observ că are un pistol. îl ţine în faţă, gata să tragă dacă e cazul. Mă tem că s-ar putea să nu mă recunoască în întuneric şi să mă trezesc ciuruit. îi vorbesc. „Sergio, sunt aici? Se întoarce spre ungher, căutându-mă din ochi. Mă îndrept spre el şi fac semn spre pistol. „Sunt eu, nu trage”. Avilés nu coboară arma. „Eşti bine?” Intru în lumină. „Da”. După ce s-a asigurat că totul e în ordine, Avilés şi-a prins pistolul la curea. „Nu mai suport duhoarea asta”, zice. Îşi acoperă gura cu palma, deschide uşa şi iese în grădină.

Avilés îşi sprijină fruntea de perete. Inspiră adânc, încercând să scape de senzaţia de vomă. Mă duc la fereastră şi o deschid. Aude scârţâitul balamalelor şi se întoarce spre mine. Se îndreaptă de spate şi merge să arunce o privire printre gratiile porţii de la drum. îi măsoară din priviri pe cei doi băieţi cuminţi, care stau de vorbă. Tiptil, se depărtează de poartă şi se întoarce în sufragerie. „L-ai omorât pe individ?” mă întreabă în

şoaptă. „Nu”, îi răspund. „Dar ce-ai făcut cu el?” în loc de răspuns, mă răsucesc pe călcâie şi intru în bucătărie. Avilés vine după mine.

Aprind lumina. Humberto zace pe jos, cu privirea stinsă. Sub lumina becului din tavan, rănile i se văd şi mai bine. Avilés contemplă mormanul de carne care zace la picioarele lui, plin de urină şi de excremente, cu cârpa înfundată în gură şi puţind a cloroform. Se lasă pe vine şi îi cercetează faţa cu atenţie. Îşi întoarce privirea spre mine. „Nu l-ai omorât, dar nici mult nu mai era?

Îi zic că Humberto nu acceptă nici apă, nici mâncare. Avilés îşi apropie faţa de cea a lui Humberto. „Aşa e?” Humberto nu răspunde. Avilés îl prinde de bărbie şi-l obligă să se uite la el. „N-ai de gând să bei apă, Lucifer?” Cuvântul Lucifer trezeşte o sclipire în subconştientul fanatic al lui Humberto. Încearcă să ne lovească dând furios din picioare, dar Avilés şi cu mine evităm cu uşurinţă mişcările lui haotice. Se târăşte ca să ajungă la noi, dar ne învârtim în jurul lui până nu mai poate. Pufneşte agitat prin nasul său fracturat. Se sufocă. Pare că plămânii îi pot ceda în orice clipă.

Avilés îl provoacă din nou. „Hai, Lucifer, bea nişte apă”. Humberto îşi ridică jumătatea superioară a corpului şi încearcă să-l lovească cu capul. Avilés se fereşte. Humberto cade pe spate şi se loveşte cu capul de duşumea. îl doare, se vaită. Avilés se apleacă spre el. „Eşti deshidratat”, îl avertizează. „Treaba ta dacă vrei să mori” Humberto nici măcar nu se uită la el. Sergio îmi face semn să-l urmez şi iese din bucătărie. Sting lumina, lăsându-l din nou pe Humberto în întuneric. Avilés urcă la etaj şi dă o raită prin camere. „Unde putem sta de vorbă fără duhoarea asta?” Arăt spre camera din capătul holului, dormitorul mamei lui Humberto.

Închid uşa şi ne aşezăm pe pat. Aici mirosul nu e chiar atât de puternic, fiind atenuat şi de izul uşor de parfum floral. „Uite ce-am ajuns să fac pentru tine, prostule”, îmi zice Avilés. Nu-i face nicio plăcere să se afle

aici. Ia de pe birou o fotografie cu mama lui Humberto şi o priveşte cu atenţie. „Cred că femeia asta a fost foarte frumoasă. Uite ce pulpe frumoase? Arunc o privire spre fotografie. Niciodată nu mi-ar fi dat prin cap să mă uit la pulpele unei femei, cu atât mai puţin când cea care le deţine putrezeşte la parter. Avilés pune fotografia la locul ei şi-şi îndreaptă privirea spre mine. „Ce-ai de gând să faci?” mă întreabă. „Nu ştiu”, îi răspund. Avilés nu-şi ia ochii de pe mine, nevenindu-i să creadă. „În bucătărie e un tip făcut praf şi tu-mi zici că nu ştii ce să faci cu el?” Dau din cap că într-adevăr nu ştiu. „Care-i planul?” mă întreabă. Întrebarea lui mă arde. „N-am niciun plan”, îi mărturisesc. Avilés se scarpină în cap; violent, ca şi cum scărpinatul l-ar ajuta să-i vină vreo idee bună. „Nu-l putem lăsa acolo şi gata. Află poliţia şi ajungem după gratii? Vorbeşte la plural. Aş vrea să-i spun: „Asta e lupta mea şi-am s-o scot singur la capăt”, dar adevărul e că solidaritatea lui îmi face bine.

Avilés trage concluzia că nu am altă opţiune decât să plec din oraş şi să stau ascuns un timp îndelungat, până când apele se vor mai linişti. „Te duci cât mai departe şi odată ajuns într-un loc sigur, sunăm la poliţie şi le spunem de Humberto”. Ideea de a pleca de acasă şi de a lăsa totul în urmă mă umple de amărăciune. Mă deranjează că trebuie să fug ca un şobolan, aşa cum au făcut Humberto şi ceilalţi băieţi cuminţi după ce l-au ucis pe Carlos. Mi se pare o laşitate, dar dacă vreau să se facă dreptate pentru fratele meu, atunci e clar că n-am ce căuta după gratii.

Avilés vrea să ştie dacă am destui bani ca să supravieţuiesc altundeva câteva luni. îi zic că nu prea mai am. „Te pot ajuta eu până când îţi găseşti ceva de muncă”, zice el. Generozitatea lui mă emoţionează. Avilés continuă să mă surprindă.

Tăcem. De la depărtare, se aude un radio. Recunosc vocea realizatorului emisiunii *Vibraţii*, de la Radio Capital. Vorbeşte despre Hendrix: „Undele sonore ale chitarei sale reverberează pe scoarţa noastră cerebrală, extind

universul speciei umane? E emisiunea mea favorită, în ciuda frazelor complicate şi baroce ale realizatorului. Avilés încearcă să mă facă să înţeleg că trebuie să-mi adun lucrurile şi s-o şterg din oraş cât mai repede. Îmi propune să mă duc la Zaragoza, în provincia Coahuila, la ferma lui Jorge Jiménez, un actor, prieten de-al lui, cu care merge uneori la vânătoare. O să-l sune şi e convins că mă va primi să stau la el cât timp va fi nevoie. „Şi el şi maică-sa, Luz Divina, sunt nişte oameni foarte buni. O să se poarte frumos cu tine şi poţi fi sigur că acolo chiar nu te va găsi nimeni?

Mă cuprinde deznădejdea. Ideea unei vieţi de fugar îmi întoarce stomacul pe dos. îi zic lui Avilés că sunt îngrijorat de soarta lui King şi a lui Colţ. „Mă ocup eu de Colţ, iar Chelo deja are grijă de King”, îmi zice. îl întreb dacă Chelo ştie despre posibila mea fugă. „Normal”, îmi răspunde. „Ea e gata să vină oriunde după tine. Chiar acum te aşteaptă pe acoperişul casei tale. E moartă de îngrijorare?

De la radioul îndepărtat se aud acordurile piesei *Hey Joe*. Hendrix. Să nu cumva să uit să iau cu mine discurile lui. Viaţa mea exprimată în treizeci şi trei de rotaţii pe minut. Am nevoie să le ascult mereu. E tot ce mi-a mai rămas din identitatea pe care o voi pierde peste câteva ore.

Avilés mă întreabă dacă am ceva important de rezolvat înainte de a dispărea din oraş. îi povestesc despre conturile bancare ale lui Carlos şi despre strategia avocatului de a intra în posesia banilor. îi dezvălui că îl alesesem pe el să-mi fie tutore şi garant de drept al bunurilor mele, dar că nu-i spusesem mai repede pentru că încă nu începusem demersurile juridice.

Mă întreabă dacă e vorba despre bani mulţi. îi zic o sumă aproximativă. Mă roagă să mai repet o dată. îi zic, cifră cu cifră. Se uită la mine stupefiat. „Asta-i o sumă uriaşă. Atâţia bani ajung şi pentru strănepoţii tăi? Dar demersurile legale gândite de avocat pentru a recupera

banii i se par lui Avilés cam fără sorţi de izbândă. „Poate să dureze ani întregi”, afirmă el. Vrea să ştie dacă a fost înaintată vreo cerere către vreuna dintre bănci. îi răspund că nu. „Nu mai avem timp”, zice, „trebuie să rezolvăm asta cât mai repede? îl întreb dacă are el vreo soluţie de a recupera banii. „Nu, dar găsesc eu ceva?

Vrea să plece. Mă duc să-l ajut să iasă pe fereastră, dar, spre uimirea mea, e mult mai sprinten decât credeam. Se furişează pe pervaz, sare pe scară şi dispare în întunericul de pe acoperiş. Ar trebui să aştept puţin, apoi să-l urmez, dar mă hotărăsc să mă mai duc o dată în bucătărie. E ultima mea şansă să stau faţă în faţă cu duşmanul meu.

Intru în bucătărie şi aprind lumina. Humberto e treaz şi mă priveşte cu teamă. L-am chinuit, l-am tiranizat şi acum e de nerecunoscut sub masca aceea umflată şi vânătă. Mă las în genunchi lângă el. Mi-ar plăcea să ştiu cu exactitate ce-i trece prin minte. Să ştiu în care dintre lobii săi cerebrali stă insensibilitatea lui, tendinţa patologică de a manipula şi de a ucide, care parte e locuită de acel dumnezeu frenetic şi răzbunător. Îl anunţ că o să plec din oraş, că am de gând să-l las aşa, legat şi cu căluşul în gură, că poate o să treacă zile în şir până când îl vor găsi, aşa că e obligatoriu să bea apă şi să mănânce. Se uită la mine cu o privire sticloasă şi goală, ca a peştilor care zac pe-un strat de gheaţă în supermarketuri. Semn clar de deshidratare. Nu-l pot lăsa în halul ăsta. Ar muri în mai puţin de o zi.

Mă aplec spre el. „O să bei apă. Vrei, nu vrei, dar o să bei? Nu face altceva decât să mă privească absent. Un gol inexpresiv. Îi scot cârpa din gură. Rămâne la fel de inert. „Lucifer”, îi zic, în încercarea de a-l aţâţa. Dar de data aceasta nu mai reacţionează. Rămâne impasibil. Îl ridic şi-l sprijin cu spatele de masca de la chiuvetă. Umplu un pahar cu apă şi i-l apropii de buze. Nu face nici cel mai mic efort ca să bea. 11 prind de bărbie, îi ridic capul şi îi golesc paharul în gură. Nu se opune. Bea înghiţitură după

înghiţitură până când nu mai rămâne nicio picătură în pahar.

Scot o felie de pâine din frigider. Adaug o felie de brânză şi îndoi pâinea. I-o vâr printre dinţi şi Humberto începe să mestece ca din inerţie. Individul nu demult violent a lăsat locul unuia blând şi lipsit de voinţă. Înghite şi muşcă din nou din pâine. Mestecă cu gura deschisă, învârte mâncarea între limbă şi cerul gurii. E un animăluţ domesticit. Un gândac docil. Mi-am dorit atât de mult să-l omor, iar acum îi dau de mâncare ca să nu moară. Paradoxurile răzbunării.

Humberto mănâncă tot sandviciul. Mai fac unul şi-l devorează şi pe acela. Îi mai dau să bea încă două pahare cu apă. Îi pun căluşul. Nu opune nici cea mai mică rezistenţă.

Atent să nu se lovească la cap, îl prind încet de picioare şi-l târăsc în sufragerie ca să nu rămână pe gresia rece din bucătărie. îl las întins pe covor, lângă sicriu. Duhoarea nu slăbeşte nicio clipă. E omniprezentă. Dau drumul la pick-up. Acul alunecă în şanţul discului. 11 vor găsi pe Humberto în acordurile muzicii lui Brel.

Mă las pe vine în faţa lui. „Ne vedem în infern, Lucifer? Nu-mi dau seama dacă a auzit ori dacă a înţeles ce i-am spus. Nu are nicio tresărire. îi studiez faţa. Vreau să-mi rămână gravată în memorie. Să mi-l amintesc nu ca pe Humberto cel triumfător şi pervers, care zâmbea în timp ce fratele meu se îneca, ci ca pe marioneta asta pe care am supus-o, frângându-i voinţa.

Sting toate lumânările. Nu vreau ca Humberto să se târască, să dărâme vreo lumânare, să ia foc casă, iar el să sfârşească în flăcări. Urc la etaj, ies pe fereastră, sar pe scara în spirală şi ies pe acoperiş. E o noapte rece, dar respir în sfârşit aer curat, fără moarte şi duhoare.

Plecarea

Robert s-a aşezat la masă împreună cu copiii şi le-a explicat cu multă răbdare care avea să fie situaţia lor de acum încolo. Le-a spus că tatăl lor îl desemnase pe el să

aibă grijă de ei. Le-a povestit despre familia lui, despre cei trei copii pe care-i avea cu soţia lui. Ideea era să trăiască toţi împreună la fermă şi că tot ce mai rămânea de făcut era să ducă actele la autorităţile locale pentru ca adopţia să devină oficială.

Cei trei copii l-au ascultat tăcuţi. Robert i-a întrebat cum îi cheamă şi cum preferă să li se spună. Mezinul se numea John şi îi plăcea să i se spună Johnny. Mijlocia, Maria, prefera să i se spună Mary. Patricia a zis că ea vrea să i se spună pe nume, exact aşa cum o chema.

Johnny a întrebat dacă aveau să-l mai vadă pe tatăl lor. Robert a început să îngaime un răspuns, însă Patricia l-a întrerupt. „Nu, niciodată”, a zis ea. Surprins, Robert a întrebat-o de ce e atât de sigură. „Mi-a spus de mai multe ori că va pleca şi nu se va mai întoarce niciodată”, a răspuns fata.

Johnny şi Mary au izbucnit în plâns. Patricia şi-a tras mâneca şi le-a şters lacrimile cu ea. „Aşa a vrut tata”, le-a zis. „A murit?” a întrebat Mary. Patricia a dat din cap că nu. „Nu, doar a plecat. Departe? Răspunsul ei i-a speriat şi mai tare pe copii, făcându-i să plângă din nou, tăcuţi.

Lui Robert i s-a făcut milă de ei. Probabil că erau îngroziţi toţi trei. Chiar dacă John era un schizofrenic alcoolic care-i făcuse să treacă prin momente cumplite, era totuşi tatăl lor. Singurul om la care puteau apela. Acum se aflau în mijlocul incertitudinii. Azvârliţi brusc într-o lume la care tatăl lor nu le dăduse acces.

Robert i-a anunţat că aveau să plece peste câteva zile la Whitehorse. Până atunci, puteau să facă ce aveau ei chef. Să se joace, să doarmă, să mănânce. Patricia a zis că ar vrea să vadă lupii. Robert a fost de acord şi asta i-a mai însufleţit puţin pe Johnny şi pe Mary.

Noaptea trecută, când Robert s-a trezit faţă în faţă cu Nujuaqtutuq, lupul nu a încercat să fugă. Supus şi abătut, l-a lăsat pe Robert să-l lege cu o funie, fără să dea să-l muşte sau să scape. Robert l-a legat de una dintre porţile şopronului şi l-a chemat pe Chuck ca să-l vadă. „Şi-a

revenit”, i-a zis. Era incredibil că lupul se însănătoşise, ba mai mult, că era capabil să stea în picioare.

Robert şi Chuck au reparat gardul din jurul unui ţarc mai vechi, cu gândul să ţină lupii în el. Au întărit gardul cu planşeuri de lemn şi l-au mai înălţat, astfel încât lupii să nu poată sări peste el. Din două lăzi mari de lemn le-au făcut cuşti ca să aibă unde să se adăpostescă şi le-au căptuşit cu cârpe şi blăni. Niciunul dintre cei doi lupi nu părea în stare să suporte frigul, aşa că era obligatoriu să-i protejeze.

Primul pe care l-au băgat în ţarc a fost Nujuaqtutuq. A amuşinat parii şi, clătinându-se pe picioare, a urinat pe ei. Aşa rănit cum era, şi-a marcat teritoriul. Robert a adus remorca mai aproape şi a băgat-o în ţarc şi pe lupoaică. Bănuia că Pajamartuq, mai jigărită şi mai lipsită de apărare, se va refugia într-un colţ, speriată de prezenţa masculului. Dar nu s-a întâmplat aşa. Lupoaica a intrat şi a schimbat o privire cu Nujuaqtutuq. Probabil că nu mai văzuse un lup de când era pui. S-a apropiat de el, curioasă. Masculul şi-a arătat colţii. Obişnuit să fie lupul alfa, îl deranja intruziunea lupoaicei pe teritoriul său. Dar Pajamartuq, chiar dacă nu trăise printre lupi, şi-a lăsat capul în jos, supusă, acceptând faptul că Nujuaqtutuq era stăpân în ţarcul acela.

Robert i-a dus pe copii să-i vadă. I-au găsit culcaţi unul lângă celălalt în cuştile de lemn. Copiii s-au uitat la lupi prin gard. „Sunt frumoşi”, a zis Johnny, obişnuit să-i vadă atârnând jupuiţi de gardul fermei. Patricia a încercat să-i mângâie prin gard, dar Robert i-a interzis să facă aşa ceva. „Par blânzi, dar nu sunt. Îţi pot smulge mâna în orice clipă. Să nu mai faci aşa ceva?

Robert şi Chuck s-au hotărât să meargă în sat pentru a se întâlni cu autorităţile locale şi au rugat-o pe Kenojuac să aibă grijă de copii. Cei doi bărbaţi au urcat în camionetă şi au plecat.

Kenojuac a intrat în casă, a luat o puşcă Winchester 94, calibru 30 – 30, apoi le-a făcut semn copiilor s-o urmeze la râu. Chiar dacă femeia era bătrână, s-au ţinut cu

greu după ea. Kenojuac mergea repede prin zăpadă, evitând mormanele îngheţate şi săltând sprintenă peste pâraie.

În apropierea râului, femeia a observat urme. A început să meargă mai încet şi şi-a dus degetul la buze, arătându-le astfel copiilor că trebuie să facă linişte. A mers pe urmele din zăpadă şi, după vreo sută de metri, un linx a ţâşnit în faţa lor. Femeia a tras, dar nu l-a nimerit.

Şi-au continuat drumul. Odată ajunşi pe malul râului, Kenojuac s-a apropiat de apa pe care pluteau sloiuri mari de gheaţă şi a început să tragă de un lanţ. Dar probabil că se prinsese ceva greu în capătul de sub apă al lanţului, pentru că femeia trebuia să tragă din răsputeri. Patricia s-a grăbit s-o ajute. Au tras amândouă de lanţ şi ceva a început să se zbată sub apă. Lanţul i-a rănit fetiţei mâinile şi ea s-a dat înapoi, speriată. Animalul care învârtejea apa era extrem de puternic.

Patricia a zărit o spinare castanie ieşind din apă şi intrând înapoi. După câteva smucituri, au reuşit să scoată animalul la mal. Era un castor prins în capcană. Imediat ce-a simţit pământ sub picioare, chiar dacă era rănit, castorul s-a năpustit asupra lor. Kenojuac a sărit înapoi şi a căzut pe spate în noroiul îngheţat. Castorul s-a repezit spre ea, dar Patricia l-a lovit cu o creangă peste bot, făcându-l să se oprească. Kenojuac s-a ridicat. Castorul a încercat să se întoarcă în apă, dar femeia a prins lanţul. Le-a cerut copiilor s-o ajute. Copiii au prins de lanţ, temându-se că în orice clipă castorul s-ar putea întoarce ca să-i muşte cu dinţii lui ascuţiri.

Castorul n-a apucat să se scufunde în apă. Kenojuac a luat creanga şi i-a tras una peste cap. Animalul a rămas buimac, iar femeia a profitat ca să-i mai dea câteva. Castorul s-a prăbuşit pe o parte şi a rămas plutind la suprafaţă, cu burta în sus.

Toţi patru împreună au reuşit să-l aducă pe mal. Castorul a rămas înţepenit în zăpadă. Kenojuac l-a prins de coadă şi l-a ridicat în aer. Era imens, un mascul bătrân, cu

pielea groasă. Cu încă patru de mărimea lui şi-ar fi putut confecţiona o haină de blană pe cinste.

Au mers de-a lungul malului. Copiii cărau castorul pe rând. Johnny şi Mary abia îl puteau duce. Kenojuac pusese mai multe capcane de-a lungul malului, câte una la două sute de metri. În următoarele patru nu se prinsese niciun castor, dar în a cincea au găsit unul mai mic, care murise înecat. Kenojuac l-a scos, l-a legat de picioare şi l-a pus pe umăr.

Femeia pusese capcanele în apropierea galeriilor săpate de castori. Prindea lanţul capcanei de un copac sau de o stâncă şi fixa capcana îngropată pe jumătate în zăpadă sau în lut. Castorii fiind erbivori, nu avea sens să pună bucăţi de carne în capcană, de aceea le plasa pe drumul dintre vizuini şi copacii pe care-i rodeau.

După ce au mai găsit încă un castor, s-au întors acasă. În ciuda frigului, a oboselii de la atâta cărat, a drumului prin zăpadă, lung şi greu, copiii erau fericiţi. Arareori părăsiseră perimetrul fermei lor. Noua privelişte, râul pe jumătate îngheţat, mirosul blănii ude a castorilor, limba ciudată vorbită de femeie, toate astea i-au emoţionat peste măsură.

Femeia a tranşat castorii. A pus grăsimea într-un vas, i-a despicat în două şi le-a tăiat picioarele din faţă şi din spate. Coastele, gâtul şi capul le-a aruncat într-o oală cu apă, ca să facă supă, şi a pus oala pe foc. Măruntaiele le-a dat copiilor şi le-a făcut semn să se ducă să le arunce lupilor. Copiii au dat fuga să hrănească lupii. Mary şi Johnny le-au aruncat mâncarea peste îngrăditură, dar Patricia i-a întins prin gard lui Nujuaqtutuq o bucată de ficat. Lupul s-a apropiat, şi când a fost la câţiva centimetri de mâna ei, Patricia a lăsat bucata de carne să cadă pe jos. Nujuaqtutuq i-a aruncat o privire. Fetiţa nu s-a temut. „Nujuaqtutuq”, a şoptit ea. Lupul s-a mai uitat la ea câteva secunde, a lăsat capul în jos, a luat bucata de ficat şi s-a dus s-o mănânce la câţiva metri mai încolo.

Chelo mă aştepta pe acoperiş împreună cu Avilés. M-

a întâmpinat cu răceală, supărată. „Eşti un prost”, mi-a aruncat ea, imediat ce m-a văzut. M-a acuzat c-o lăsasem să moară de îngrijorare, gândindu-se că mi se întâmplase ceva rău. Am vrut s-o îmbrăţişez, dar m-a respins şi mi-a repetat că sunt un prost. Era indignată. Avilés a încercat să o calmeze. „Nu câştigi nimic insultându-l, n-avem timp de aşa ceva, trebuie să ne hotărâm repede ce facem, înţelegi?” Cuvintele lui Sergio au avut efect. Chelo a venit la mine şi m-a îmbrăţişat. A început să plângă pe umărul meu. „Am crezut că te-au omorât”, mi-a zis. Am strâns-o tare în braţe. Avilés ne-a lăsat singuri pe acoperiş. Chelo nu se mai oprea din plâns. I-am sărutat lacrimile şi am mângâiat-o până s-a liniştit.

Am intrat în casă. Avilés a zis să-mi fac bagajul şi să plecăm imediat. Puteam să stăm la el până când aveam să intru în posesia banilor de la bănci. Chelo s-a hotărât pe loc să vină cu mine în Coahuila. Am încercat să-i spun că era mai bine să plec singur, să mă aşez undeva şi abia apoi să vină şi ea, după ceva termina facultatea. Nici n-a vrut să audă. Voia să vină cu mine oriunde-aş fi mers. Mi-a dat clar de înţeles că eu contam pentru ea mai mult decât studiile. M-am gândit că voi face în aşa fel încât să dispar fără să-i spun. De ce s-o condamn la o viaţă de fugar? De ce să o încarc şi pe ea cu răzbunarea mea nereuşită şi consecinţele ei care aveau să vină?

Am încercat să-l conving pe Avilés să rămânem în noaptea aia în casa mea. A acceptat şi s-a culcat în patul părinţilor mei, cu arma la îndemână, pentru orice eventualitate. Chelo m-a ajutat să-mi fac bagajul. Haine pentru o lună, discurile cu Hendrix, cămaşa în carouri a lui Carlos, actele lui Colţ şi cadourile cumpărate din Europa de părinţii mei.

Am urcat în camera lui Carlos. Văzându-mă, King a dat din coadă şi a sărit pe noi, umplându-ne de bale, ca de obicei. Chelo s-a bucurat. „E tot mai bine”, a zis. Am ales câteva cărţi de-ale fratelui meu ca să le iau cu mine. Dacă aş fi putut, le-aş fi luat pe toate, dar aş fi avut nevoie de-o

camionetă numai pentru ele.

În timp ce puneam cărţile în geamantan, m-am uitat în jur. Oglinda în care se privea Carlos, hainele cu care se îmbrăca, discurile pe care le asculta, afişele de pe pereţi. M-am întors spre Chelo. „Şi dacă m-aş transforma în Carlos?” Chelo m-a privit surprinsă. „Ce vrei să spui?”

Fără să-i dau vreun răspuns, m-am dus şi am bătut la uşa camerei în care dormea Avilés. Mi-a deschis în chiloţi şi cu arma în mână. Picioarele lui groase erau albe ca brânza. O cicatrice mare îi străbătea una dintre coapse. „Ce-ar fi să mă prezint la bănci drept Carlos?” l-am întrebat. „Despre ce vorbeşti?” mi-a răspuns el adormit. „Dacă mă duc la bănci şi le zic că sunt Juan Carlos Valdés, aş putea scoate banii?” Avilés s-a gândit câteva clipe. „Semeni cu el?” „Destul de bine”, i-am răspuns. „Ne trebuie două acte de identitate cu fotografia ta”, a zis. „În poza lui de pe livretul militar semănăm mult”, i-am zis.

M-am întors în camera lui Carlos. Chelo mă aştepta în prag. „Ce e?” „O să mă dau drept Carlos”, i-am răspuns şi i-am explicat la repezeală ce aveam de gând să fac. N-a înţeles. Am trecut pe lângă ea şi am scotocit prin sertarele lui Carlos. Am găsit livretul militar şi i l-am dus lui Sergio. L-a cercetat cu atenţie. „Păi, nu semeni prea mult, dar semeni cât de cât”, a spus.

Avilés mi-a zis că ştia pe cineva din ministerul de externe care îl rezolva pe partea de paşapoarte atunci când angaja muncitori noi la circ şi urmau să plece în turneu în străinătate. Era convins că dacă îl ungeam cum trebuie pe funcţionar, puteam obţine repede un paşaport fals pentru mine.

Avilés a insistat că trebuie să plecăm înainte să se crape de ziuă şi ne-a cerut să terminăm cu împachetatul. Chelo şi cu mine am intrat la duş şi, chiar dacă ne grăbeam, am făcut dragoste sub apă fierbinte. Apoi ne-am îmbrăcat în grabă şi am coborât bagajul meu la parter. M-am înţeles cu Chelo să rămână să aibă grijă de King până când aveam să rezolv partea cu paşaportul, iar apoi să ne

întâlnim acasă la Avilés.

Avilés a băgat Fordul Maverick în garaj. Am pus bagajul în portbagaj, apoi, cu ajutorul lui Avilés, l-am cărat pe King ca să-l scoatem afară. Nu ne-a fost uşor, căci sărmanul continua să fie îngrozit. Când am străbătut parterul casei a tremurat de spaimă. Dar odată ajuns afară, s-a mai liniştit. Chelo i-a legat o zgardă şi a făcut câţiva paşi cu el. King a amuşinat un gard, un capac de canalizare, o poartă. M-am aplecat să-mi iau rămas-bun de la el. L-am îmbrăţişat, şi-a trecut limba de două ori peste faţa mea, apoi m-am ridicat.

Chelo m-a strâns în braţe cu putere. „Ai grijă”, mi-a zis. M-a sărutat lung. Apoi s-a dezlipit de mine şi s-a îndepărtat. M-am uitat după ea cum mergea alături de King. Avilés m-a adus cu picioarele pe pământ. „Grăbeşte-te”, mi-a zis.

M-am dus la Colţ. Era ghemuit sub chiuvetă. S-a ridicat şi m-a privit cu viclenie. Mereu mi-a fost frică de el. Nu trebuia să uit nicio clipă că putea oricând să mă omoare în mai puţin de-un minut. M-am aplecat ca să-i pun botniţa. Şi-a scuturat capul. L-am prins de gât. A cedat şi m-a lăsat să-i leg botniţa. L-am prins cu un lanţ şi am ieşit cu el.

L-am urcat pe bancheta din spate a maşinii. Avilés mi-a zis să-l aşez cu capul în partea opusă scaunului şoferului, ca nu cumva să-l lovească cu botniţa. Colţ a încercat să se răsucească, dar nu a încăput de scaunele din faţă. După câteva minute, s-a lungit pe banchetă. Imediat ce Avilés a urcat la volan, Colţ a început să se agite. Părul de pe spinare i s-a ridicat. L-am mângâiat până s-a liniştit şi s-a lungit la loc. „Să mergem”, a zis Avilés.

Am deschis uşa garajului. Se lumina de ziuă. Un măturător în salopetă portocalie aduna gunoaiele şi frunzele uscate cu o mătură de nuiele. Un stol de vrăbii începea să facă gălăgie între crengile unui cedru. Maşina de lapte a intrat pe Retorno. Lăptarul se oprea la câte o casă, lua sticlele goale lăsate pe prag şi punea în locul lor

sticlele cu lapte. Domnul Belmont a trecut cu Opelul lui albastru în drum spre serviciu. M-a salutat dând din cap şi şi-a văzut de drum. Lumea lucrurilor mărunte de pe strada mea.

Avilés a pornit motorul, a scos maşina în stradă şi s-a oprit la câţiva metri. Am încuiat uşa casei. Am făcut câţiva paşi şi am contemplat-o. Poate că nu aveam s-o mai văd vreodată. Pentru câteva clipe am fost gata să renunţ şi să mă întorc în casă. Să vină după mine Zurita cu oamenii lui. M-aş fi înarmat până-n dinţi şi-aş fi rezistat până la final.

„Hai odată”, mi-a zis Avilés. M-am uitat la casa lui Humberto. Cei doi paznici supravegheau întărea. Am urcat în maşină şi-am plecat. Mijiseră zorii.

Depărtări

Angajatul guvernului din Mayo, satul cel mai apropiat, nici nu a cerut să verifice documentele. Ştia că John Sycamore era un om bolnav, că îşi ascundea nebunia sub masca unei atitudini amabile. Odată îl găsise în mijlocul drumului, sub o furtună de zăpadă, certându-se cu un interlocutor imaginar. A vrut să-l ajute, dar John i-a răspuns cu atâta irascibilitate, încât n-a avut de ales şi l-a lăsat singur, în mijlocul troienelor.

Veterinarul l-a căutat într-o după-amiază. L-a întrebat dacă se putea ca o instituţie publică sau religioasă să aibă grijă de copiii lui. John ştia cât de afectaţi erau micuţii de ieşirile lui. Funcţionarul i-a zis că da, dar că trebuia să-i ducă pe copii la Whitehorse, acolo unde era un mic orfelinat ce-i îngrijea pe copiii muncitorilor care muriseră striviţi de copaci sau pe cei provenind din familii de băştinaşi care pieriseră din cauza diverselor epidemii. Trebuia să fie supus unui control medical care să demonstreze că sănătatea nu-i permitea să aibă grijă de copiii lui. Funcţionarul i-a zis că o uşoară labilitate psihică va fi cu greu considerată un motiv întemeiat pentru a nu-şi creşte singur copiii.

Veterinarul l-a întrebat dacă i-ar putea da în adopţie. Funcţionarul i-a zis că aşa ceva era mai simplu şi l-a ajutat

să completeze actele necesare, exact cele pe care Robert i le prezenta acum.

„Puteţi să refuzaţi”, i-a zis funcţionarul, „şi chiar şi-aşa, partea de teren vă rămâne. Sunt două lucruri distincte? Imposibil. Robert n-ar fi putut să le ia copiilor nicio palmă din pământul care le revenea. A zis că e pregătit să-i adopte cu două condiţii: copiii să fie ei înşişi de acord şi tatăl lor să nu poată revoca adopţia, în caz că s-ar fi întors. Funcţionarul i-a explicat că niciuna dintre situaţii nu era viabilă. În cazul celei dintâi, fiind vorba de minori, copiii nu aveau nicio putere de decizie. Cât despre a doua condiţie, dacă tatăl lor s-ar întoarce, ar avea dreptul legal de a cere suspendarea adopţiei, dar pentru asta ar trebui să deschidă un proces pe care, după părerea funcţionarului, l-ar pierde din cauză că-şi abandonase copiii. Mai rămânea doar ca Robert să se decidă dacă accepta sau nu.

„Da, accept”, a răspuns el categoric. În numele reprezentantului federal din Yukon, funcţionarul guvernului a ştampilat şi a semnat actele privind luarea în adopţie de către Robert Mackenzie a copiilor Patricia, Maria şi John Sycamore. Totodată, a treia parte din ferma High Plains a fost trecută pe numele lui Robert şi numită Mackenzie Plains Ranch. S-a stabilit ca Robert să administreze ambele ferme, până când Patricia avea să împlinească vârsta majoratului.

Robert a părăsit biroul – improvizat într-o cabană de buşteni – cu un gust acru şi dulce, în acelaşi timp. I se părea că fusese meschin acceptând terenul imens, dar actele întocmite de Sycamore nu-i permiteau să renunţe nici la pământ, nici la fermă, nici la acareturi, nici la cireada de vite. John blindase juridic toate actele în aşa fel încât Robert să se simtă obligat moral să aibă grijă de copii.

Pe de altă parte, faptul că-i adoptase i-a creat o senzaţie intensă de bine. Ştia că va fi obligat să locuiască zi de zi împreună cu soţia lui şi că se va sătura până peste

cap de ea şi de cei şase copii care vor mişuna prin casă. Ştia că avea să ducă dorul peisajelor nesfârşite şi nepângărite de prezenţa omului, pe care le explora pentru a stabili pe unde să treacă oleoductul, şi că se va plictisi repede de rutina muncii la fermă. Dar totodată simţea că viaţa lui trebuia să meargă în direcţia aceea, că obligaţia de a trăi zilnic alături de soţia lui şi, de-acum, de cei şase copii va însemna o provocare nouă, necunoscută şi care-i va pune curajul la încercare. Datoria de a educa trei copii străini, care fuseseră crescuţi izolaţi, într-o atmosferă ciudată, îl incita. Nu avea nimic din fatalismul religios al părinţilor săi, care puneau pe seama lui dumnezeu orice schimbare decisivă în viaţă, dar era convins că destinul îl condusese până aici din motive pe care timpul avea să i le clarifice în cele din urmă.

A mers până la râu. Un şlep înainta încet în amonte. Pe râul acela, acum optzeci de ani, sosiseră sute de căutători de aur şi argint care au scotocit disperaţi munţii din jur, numai pentru a eşua pe pământurile acelea neprimitoare, într-o sărăcie lucie, fără cele mai elementare mijloace de trai. Sătui de viaţa grea, căutătorii aceia au plecat mai departe, lăsându-i în pace pe colonişti şi pe băştinaşii din tribul nacho nyak dun. Acum, Mayo nu mai era altceva decât un biet sătuc cu trei sute de locuitori. Jumătate dintre ei erau albi, cealaltă jumătate erau băştinaşi şi metişi.

Chuck a venit şi el pe malul râului şi amândoi au contemplat în tăcere apa curgând. Chuck navigase de mai multe ori pe apele acelui râu. Trăgea ambarcaţiunea la mal, înălţa un catarg făcut din trunchiul unui paltin şi în vârful catargului lega un steag galben, semn pentru indieni că sosise în zonă un cumpărător de blăni. Imediat soseau grupuri de băştinaşi în canoele lor pline de blăni de castor, nutrii, lupi, urşi. Se târguiau ore în şir. O tocmeală interminabilă până când ambele părţi cădeau la înţelegere. Chuck le dădea la schimb gloanţe, făină, sare, zahăr. Plătea baloţi mari de blăni cu puşti Winchester calibru 30 –

30, arma pe care nativii o râvneau cel mai mult. După o săptămână, ridica tabăra şi naviga câţiva kilometri în susul râului, până ajungea aici, la Mayo, descărca mărfurile şi le trimitea cu şlepul până la Dawson, unde soţia lui le vindea.

„Te invidiez”, i-a zis Chuck lui Robert. „Măcar cu ştii ce ai de făcut”. Robert a zâmbit. „Dar tu? Ce-ai hotărât?” Chuck a făcut semn spre locul de confluenţă al râurilor Mayo şi Stewart. „O să încerc să unesc două râuri”, a zis şi a izbucnit în râs.

S-au întors târziu la gară. Kenojuac gătise o tocăniţă cu carne de castor şi felii de jambon pe care le afumase cu ajutorul copiilor.

Era o după-amiază însorită şi senină şi s-au hotărât să scoată masa să mănânce afară. Copiii erau mai animaţi. Johnny le-a povestit întâmplările de la vânătoarea de dimineaţă. Mary îl întrerupea încontinuu pentru a adăuga alte şi alte detalii, cum ar fi mirosul de mosc al castorilor sau încremenirea din ochiurile de apă.

Robert a răsuflat uşurat. Copiii ieşeau treptat din muţenia lor şi nu mai erau atât de închişi. Dacă o ţineau tot aşa, nu avea să le fie greu să se integreze în familia lui, sau cel puţin aşa spera Robert. Le-a zis copiilor că adopţia era oficializată. Că de-acum încolo el şi soţia lui le vor fi părinţi şi că vor trăi ca fraţii cu cei trei copii ai lor. Urma să construiască la fermă o casă mai mare ca să încapă cu toţii, dar până atunci era bună şi cea care exista deja. Robert i-a anunţat că a doua zi avea să plece la Whitehorse.

Robert şi Chuck au adunat farfuriile şi tacâmurile murdare şi le-au spălat într-un lighean. Apoi au ieşit în faţa casei. Soarele cobora dincolo de munţi. Chuck a îndepărtat zăpada de pe un buştean care servea de bancă şi s-a aşezat. S-a uitat lung la linia ferată şi la gara de lemn, coşcovită. „Păcat că trenul nu mai opreşte aici”, a zis. „Nici nu-ţi poţi imagina cum mişunau oamenii în jurul vagoanelor. Hamali, negustori de blăni, fermieri, căutători de aur. Urcau şi coborau boccele uriaşe, lăzi, saci plini cu

mălai sau grâu, butoaie cu benzină, haine din piele de urs. Aici se aduna toată suflarea din zonă. Iar acum, vezi şi tu...” A arătat spre pereţii din lemn mâncaţi de carii, spre geamurile sparte, spre băncile ruginite. Trenul mai trece numai marţi şi sâmbătă noaptea, pe când în vremurile bune oprea acolo de şase ori pe săptămână. S-a zis cu febra aurului şi bogăţia a dispărut. Casele măreţe ridicate de căutătorii de aur au fost părăsite treptat şi au ajuns nişte ruine. În urma lor au rămas doar izul de alcool ieftin şi bolile venerice care-au decimat triburile băştinaşe. Pădurile seculare au avut nevoie de zeci de ani pentru a scăpa de rănile provocate de săpăturile frenetice.

Chuck a scos o pungă cu tutun, a presărat puţin pe o foiţă de hârtie de orez, a răsucit-o şi a aprins-o cu o brichetă pe benzină. A tras adânc şi a dat fumul afară. Un norişor alb s-a înălţat în spirală şi s-a împrăştiat dus de vânt. Robert a simţit mirosul acru al tutunului. I-a amintit de copilăria lui. Bunicul lui fuma cel mai puternic tutun posibil. „Curăţă sângele”, zicea inhalând fumul. Robert îşi imagina fumul străbătând arterele, măturând în trecere toate impurităţile, pentru ca mai apoi să le evacueze pe gură. „Ţigara îţi ţine de urât când eşti singur”, zicea bunicul lui. La zece ani, Robert a încercat să fumeze prima ţigară. L-a usturat gâtul atât de tare, încât n-a putut înţelege ce plăcere găsea bunicul său în inhalarea acelui fum arzător. Au trecut mulţi ani până a încercat din nou să fumeze, într-o noapte îngheţată, în munţi, când unul dintre ghizi i-a dat o ţigară ca să se mai încălzească. Nu-şi făcuse un obicei din fumat, îşi aprindea câte o ţigară numai când era foarte frig, pentru că jarul ţigării la câţiva centimetri de faţă îi dădea o senzaţie de căldură şi linişte.

I s-a făcut poftă de o ţigară. I-a cerut lui Chuck tutun şi foiţă. A răsucit o ţigară, a aprins-o şi a tras în piept, adânc. S-a uitat la lună, care se vedea printre vârfurile pinilor. „Plecăm devreme”, i-a zis unchiului său. „Vii cu noi?” Chuck a ridicat din umeri. „Nu ştiu”.

Când s-au întors acasă, i-au găsit pe copii gata

îmbăiaţi, pregătiţi de culcare. Robert s-a uitat la ei, toţi înveliţi în blăni, încă temători. Şi-a promis să se poarte frumos cu ei şi să le ofere iubire. Să fie răbdător şi înţelegător. I-a învelit, i-a mângâiat scurt pe cap şi le-a urat noapte bună. S-a aşezat la masă, alături de Chuck şi Kenojuac. Cei doi nu spuneau nimic. Femeia îşi ţinea privirea în jos. Unchiul său căzuse pe gânduri. Robert şi-a dat seama că-i stinghereşte cu prezenţa lui, aşa c-a ieşit şi s-a dus în şopron.

S-a întins, împresurat de gânduri. Trebuia să-şi convingă soţia şi copiii să-i accepte pe cei trei copii ai lui John. Era sigur că Linda avea să-i primească. Avea sufletul mare şi era o mamă bună. Iar cei mici se vor obişnui până la urmă. A stins felinarul şi a închis ochii. În toiul nopţii, Nujuaqtutuq a început să urle. Urletul său a fost amplificat de absenţa celei mai mici adieri de vânt. Robert s-a ridicat în capul oaselor. Din depărtare, alţi lupi îi răspundeau lui Nujuaqtutuq. Poate era aceeaşi haită care-l atacase cu câteva săptămâni în urmă.

Robert a continuat să le asculte urletele. Luna cobora la orizont şi soarele avea să răsară în curând. Şi-a zis că nu mai avea rost să se culce la loc. A pregătit cuşca lupilor. A prins remorca la camionetă şi a asigurat-o cu un lanţ. S-a întors la şopron pentru a-şi aduna lucrurile. Era hotărât să conducă fără oprire până la Whitehorse. Să-i ducă pe copii direct acasă. Să-i lase să se joace cu copiii lui, în timp ce el îi va explica soţiei ce se întâmplase. Apoi se va duce la sediul firmei de construcţii ca să-şi depună demisia. Trăgea speranţa că, deşi el era cel care renunţa la post, firma avea să-i fie recunoscătoare pentru atâţia ani de muncă şi că-i va face lichidarea oferindu-i o sumă considerabilă.

Imediat ce soarele s-a înălţat pe cer, a intrat în casă. Copiii luau deja micul dejun, vorbind de zor. Posomorâtă, Kenojuac încălzea o oală pe foc. Robert i-a salutat cu un răsunător „Bună dimineaţa” şi s-a aşezat între Patricia şi Johnny. A glumit puţin cu ei, apoi i-a întrebat dacă erau

pregătiţi de plecare. Înainte să răspundă, cei trei copiii au făcut un schimb de priviri, apoi Patricia a dat din cap că da.

Au încărcat lucrurile în camionetă. Chuck şi Robert au legat lupii şi au reuşit, deşi nu le-a fost uşor, să-i bage în cuşcă. Abia încăpeau. Robert şi-a zis că poate în Mayo va găsi o cuşcă mai mare, de genul celor folosite pentru a transporta echipajele de câini de sanie.

Chuck şi-a adus şi el sarsanalele şi le-a aruncat în bena camionetei. Cei doi bărbaţi s-au uitat scurt unul la celălalt. Chuck a înghiţit în sec şi s-a întors în casă. A îmbrăţişat-o pe Kenojuac, a sărutat-o, apoi, iară să mai stea pe gânduri, a urcat în cabina camionetei şi a închis portiera.

Robert şi copiii şi-au luat rămas-bun de la femeie. Ea a schiţat un zâmbet care n-a făcut altceva decât să-i accentueze tristeţea. S-au întors la camionetă. S-au înghesuit pe banchetă între Chuck şi Robert. Johnny a trebuit să se aşeze pe genunchii Patriciei şi ai lui Mary şi să-şi ţină picioarele strânse pentru ca Robert să poată manevra schimbătorul de viteze.

Au pornit pe drumeagul care ducea la şosea. Chuck s-a uitat înapoi la femeia care, oprită în prag, se pierdea în depărtare.

„Vino cu patru fotografii tip paşaport şi cu trei centenarios1”, a zis omul din dosul ferestruicii. Avilés a zâmbit şi i-a zis că data trecută rezolvase problema cu mult mai puţin de-atât. „Hai să fie una, nu trei”, i-a propus Sergio. Angajatul de la paşapoarte a scuturat din cap. „Dacă vreţi să-l aveţi azi, ştampilat şi semnat, şi data eliberării să fie anterioară, atunci vă costă cinci centenarios? După o târguială de vreo zece minute, am căzut de acord să-i dăm o monedă centenario şi trei monede Libertad[15] de argint. Individul mi-a cerut ca la unu, cel târziu, să mă prezint cu certificatul de naştere şi

15 Centenario – monedă de aur emisă în 1921, când Mexicul a sărbătorit o sută de ani de la independenţa de Imperiul spaniol.

cu monedele, dacă voiam să scoatem paşaportul după-amiază.

Pentru fotografii mi-am aranjat părul exact aşa cum îl purta Carlos. Mi-am studiat expresia feţei în oglindă pentru a fi cât mai aproape de a lui: un zâmbet abia schiţat, privirea jucăuşă. Carlos, seducător până şi în actele oficiale. Am mers la un mic studio foto aflat în spatele departamentului de Relaţii Externe, la parterul unei clădiri de pe Tlatelolco. Am ieşit în fotografii aproape identic cu Carlos cel din livretul militar. Avilés s-a declarat mulţumit. Apoi am trecut pe la un magazin de bijuterii din centru, ţinut de un cunoscut de-al lui, de unde am cumpărat monedele de aur şi argint.

Ne-am întors la biroul paşapoarte puţin înainte de ora unu. Individul ne-a făcut semn cu bărbia să-l aşteptăm afară. Am ieşit în hol. Omuleţul a apărut şi el, dar a trecut pe lângă noi fără să ne bage în seamă şi s-a dus la baie. L-am urmat. „Aţi adus?” ne-a întrebat imediat ce-am intrat. Avilés a zis că da şi i-a dat două monede de argint. „Şi celelalte?” l-a întrebat funcţionarul. „Ce-i în mână nu-i minciună”, i-a răspuns Avilés.

Câteva ore mai târziu, insul ne-a dat paşaportul. Pentru a nu stârni bănuieli la bancă, paşaportul fusese emis cu nouă luni în urmă şi avea câteva ştampile de intrare în ţară, ca şi cum Carlos ar fi călătorit în tot acest timp.

Ajunseserăm dis-de-dimineaţă acasă la Avilés. Era o casă mare, fără etaj, cu o grădină vastă, în centrul cartierului San Angel. Nu m-aş fi gândit niciodată că un dresor poate câştiga atât de mult încât să-şi permită o asemenea proprietate. Avilés a observat surpriza mea. „Sunt şi unul dintre proprietarii circului”, m-a lămurit el.

L-am băgat pe Colţ într-o cuşcă mare, în care Avilés ţinea de obicei puii de tigru şi de leu, apoi am intrat în casă. Ne-a întâmpinat o femeie somnoroasă. „Doña Natalia, Juan Guillermo”, a zis Avilés. Femeia mi-a strâns mâna cu degetele ei de puişor, „încântată, tinere? Avilés a

rugat-o să mă conducă în camera de oaspeţi. Am urmat-o cu valizele în mână până într-o încăpere din capătul casei. Holul era împânzit cu fotografii. Avilés cu Julissa şi César Costa, cu El Santo[16], cu Charlton Heston, Jean-Paul Belmondo, Lyndon B. Johnson. Avilés la New York, Roma, Londra, Rio de Janeiro.

La prima oră, am deschis un cont pe numele meu la o bancă cu care Carlos nu colaborase niciodată. Planul nostru era să retragem toţi banii şi să-i transferăm în noul cont. Ne-am dus la singura sucursală din oraş a Banco Mercantil de Monterrey, o bancă regională care făcea operaţiuni în nord-estul ţării, ceea ce scădea posibilitatea ca băncile din capitală să reclame banii pe care i-am fi depus acolo. Am solicitat o deschidere de cont. Chiar dacă peste numai două luni urma să împlinesc optsprezece ani, banca nu mi-a permis să deschid un cont. Singura opţiune pentru un minor era aşa-numitul cec de economii, gândit pentru copiii şi adolescenţii care voiau să depună săptămânal sume mici. Când împlineai optsprezece ani primeai suma adunată de-a lungul timpului, plus dobânda. Directorul filialei a ridicat în slăvi cecul de economii şi m-a sfătuit să depun săptămânal cel puţin zece pesos. Am zâmbit gândindu-mă la reacţia lui când mă va vedea depunând milioane.

Avilés a deschis şi el un cont. Dacă, din cine ştie ce motive, eu n-aş fi putut depune sume uriaşe pe cecul meu de economii, atunci aveam să depunem banii în contul său. A ţinut să precizeze că-mi va înapoi până şi ultimul bănuţ. L-am asigurat că aveam încredere totală în el.

După ce am ieşit de la paşapoarte, l-am sunat pe Răţoi de la un telefon public. îl rugasem să supravegheze casa lui Humberto. Mi-a zis că nu se întâmplase nimic neobişnuit. I-am zis să caşte bine ochii, căci în curând lucrurile aveau s-o ia razna. I-am dat numărul de-acasă de la Avilés şi i-am zis să mă sune imediat ce va afla ceva nou.

Am închis şi i-am dat receptorul lui Avilés. A introdus

16 Personalităţi mexicane din cinematografie, muzica şi sport.

o monedă de douăzeci de cenţi şi a format 06. A răspuns o femeie: „Urgenţe, cu ce vă pot ajuta?” Avilés a reclamat un puternic miros de cadavru la casa cu numărul 45 de pe Retorno 201, din cartierul Unidad Modelo. Când femeia i-a cerut datele de identificare, Avilés a închis.

Peste câteva ore, sau poate minute, Humberto avea să fie găsit legat, cu căluşul în gură. Atunci Zurita va ordona să fiu prins şi va pune copoii pe urmele mele. Din câte-l cunoşteam, nu se va lăsa până nu mă va prinde ca să mă arunce în închisoare. Riscam mult continuând să rămân în oraş pentru a duce băncile de nas. Dar nici n-aveam de gând să dispar în deşertul din Coahuila fără o leţcaie.

Avilés m-a lăsat acasă, iar el s-a dus la circ, unde avea spectacol. M-am întins pe patul din camera de oaspeţi. Pereţii erau groşi şi nu lăsau să răzbată zgomotele din exterior. Am închis ochii şi am adormit. După câteva ore, am auzit bătăi în uşă. Cheaun de somn, fără să ştiu unde mă aflam, am deschis ochii şi mi-am simţit pleoapele ca de nisip. „Tinere, tinere”, am auzit-o pe Natalia zicând. M-am ridicat şi am deschis. Femeia mărunţică a făcut semn spre telefonul de la capătul holului. „Vă caută? Am dat fuga la telefon. „Bună”, am zis. „E megascandal”, a zis Răţoiul, „a venit Zurita cu mai multe maşini de poliţie, de vreo două ore”. Am acoperit receptorul cu palma şi am inspirat adânc. Ruleta începuse să se învârtă. Mai devreme sau mai târziu, bila avea să se oprească la numărul meu. „Mă auzi?” a întrebat Răţoiul. „Da, te ascult”, i-am zis. „Poliţiştii merg din casă în casă şi-i interoghează pe vecini”, a continuat Răţoiul. L-am întrebat dacă a fost pomenit numele meu. „Nu, din câte ştiu”, a răspuns, apoi a adăugat: „Deocamdată”. La dracu’! De ce-a trebuit să adauge „deocamdată”? „Dacă mai aflu ceva, te sun”, a zis şi-a închis. Convorbirea nu-mi făcuse bine deloc, mă simţeam lipsit de apărare. împresurat. Urmărit. Hăituit.

Am rămas în picioare lângă telefon. Natalia a apărut în uşa bucătăriei şi mi-a zis că făcuse quesadillas pentru cină. I-am spus că vin imediat. M-am uitat la fotografiile de

pe pereţi. Una dintre ele înfăţişa un Avilés foarte tânăr, cu un leu mort la picioarele sale. Era înconjurat de câţiva bărbaţi din tribul masai, îmbrăcaţi în hainele lor tradiţionale. O suliţă era rezemată de coastele leului. Dintre omoplaţi îi curgea sânge. Din poză reieşea că Avilés fusese cel care vânase leul.

În timp ce mâneam, a sosit Avilés, îmbrăcat în costumul lui de dresor. S-a prăbuşit pe scaun. „Meseria asta mă oboseşte tot mai tare, nu mai fac faţă”, a zis. I-am spus ce aflasem de la Răţoi. Avilés m-a liniştit, spunându-mi că Zurita n-o să-şi bată capul cu mine, că nu eram un delincvent de la care să poată scoate nişte bani, aşa că nu-şi va risipi forţele şi nici banii ca să mă prindă. L-am contrazis. Zurita va veni după mine dintr-un motiv cât se poate de simplu: ca să nu mă răzbun pe el. „Asta-i adevărat. Oamenilor de teapa lui nu le plac gloanţele rătăcite”, a zis.

Nu, nici Zurita, nici băieţii cuminţi nu aveau să mi-o ierte. Nu din cauza lui Humberto, nu el era problema, ci pentru că încălcasem o regulă tacită: victima nu se poate transforma în agresor, iar dacă face aşa ceva, atunci semnează o declaraţie de război.

Semne

N-am reuşit să dorm, îngrijorat de ce avea să urmeze. Orfan, fugar, dezrădăcinat. Colţ s-a pornit din nou să urle, de parcă ar fi încercat să cheme o haită invizibilă. I-au răspuns mai mulţi câini. În ciuda hăinuţelor croite de stăpânele lor, a zgărzilor cu clopoţei, a tunsorilor ridicole, genele acestor îmburgheziţi şi pămpălăi câini cu pedigri au recunoscut chemarea urletului primordial. Corul de lătrături a durat aproape o oră. De la insuportabilul scheunat al Schnauzerilor pitici până la lătratul grav al unui Saint-Bernard.

Am ieşit în grădină ca să văd ce face Colţ. Vântul agita frunzele uriaşilor frasini. Crengile trosneau. Un pin se clătina într-o parte şi-ntr-alta. Printr-un jgheab spart curgea un firicel de apă venind dinspre ruinele unui grajd.

Probabil că locuinţa fusese proprietatea de la ţară a vreunei familii bogate de la sfârşitul secolului al XIX-lea, locul unde creşteau găini, vite, porci. Locul unde era adăpostit Colţ lăsa impresia că fusese un grajd pentru cai.

M-am lăsat pe vine când am ajuns lângă cuşcă şi Colţ s-a apropiat de mine. Ne-am privit câteva minute. Probabil că odată fugit în Zaragoza, n-aveam să-l mai revăd. împresurat de atâta moarte, rămăsesem marcat de senzaţia că fiinţele pot dispărea din viaţa noastră dintr-o clipă într-alta, că nimic şi nimeni nu e permanent.

M-am întors în pat şi am moţăit vreo două ore. Avilés m-a trezit la şase, bătându-mi tare în uşă. „Trezeşte-te că trebuie să fim la prima bancă la opt şi jumătate. E gata micul dejun”, mi-a strigat prin uşă, după care i-am auzit paşii îndepărtându-se.

Avilés mă aştepta în bucătărie, cu o cană în mână. „Budincă de ciocolată, după o reţetă din Coahuila”, mi-a zis, dându-mi cana. Aprinsese aragazul. Bucătăria era veche, decorată cu plăci ceramice de Talavera şi cratiţe de lut şi cupru. M-am aşezat la masă, în timp ce el gătea o omletă cu carne. Ne-am înţeles ca prima bancă la care vom merge să fie sucursala de la Banco de Londres y México de pe Insurgentes, acolo unde se afla depozitată a doua sumă ca valoare din conturile lui Carlos. Şi dacă aş fi recuperat numai suma aceea, tot mi-ar fi ajuns să trăiesc ani buni. Ne-am înţeles ca Avilés să se dea drept un reprezentant legal în timp ce eu intram în pielea lui Carlos.

Am ajuns la bancă la şapte patruzeci şi cinci. „Dă bine să fim punctuali”, a zis Avilés. Ce punctuali, când veniserăm cu patruzeci şi cinci de minute mai devreme? Ne-am rezemat de capota unui Mercury din ’52, exact modelul vândut de tata ca să ne poată ţine la şcoală. Departe de a mă întrista, maşina aceea a stârnit în mine o puternică dorinţă de luptă. Sosise clipa să mă desprind odată din cercul vicios al victimizării care îmi sufocase şi distrusese familia. Gata cu înfrângerile. N-aveam să mai sufăr nici cea mai mică înfrângere.

După ce a trecut de ora opt, rând pe rând, angajaţii băncii au început să sosească. Un paznic le deschidea uşa, şi după ce intrau, încuia uşa la loc. La opt şi jumătate fix, Avilés a dat să intre în bancă, dar paznicul l-a oprit. Avilés i-a arătat ceasul. „E deschis”, a zis. Surprins, paznicul s-a întors spre angajaţii băncii, iar unul dintre ei i-a făcut semn să ne lase să intrăm.

I-am zis unei secretare că vrem să vorbim cu directorul. S-a uitat la noi de parcă i-am fi cerut să vorbim cu preşedintele Republicii. „E ocupat, cu ce vă pot ajuta?” a zis ea morocănoasă. „Vreau să-mi lichidez contul, domnişoară”, i-am spus. „Pentru asta nu trebuie să-l deranjezi pe domnul director”, a zis, „ia un formular, completează-l şi stai la coadă la orice ghişeu. Se va rezolva? Şi-a lăsat privirea pe nişte hârtii de pe birou, dar eu mi-am pus palma peste ele. M-a privit din nou, enervată. „Domnişoară, spuneţi-i că a venit Juan Carlos Valdés”. „Şi?” a întrebat ţâfnoasă. „Şi că vreau să-mi retrag cele trei milioane patru sute treizeci de mii de pesos din contul acestei sucursale? Femeia m-a studiat câteva secunde, apoi s-a întors spre Avilés ca să vadă dacă acesta îmi confirma spusele. „Serios?” l-a întrebat. „Da, foarte serios, şi vă rog să vă adresaţi cu dumneavoastră clientului meu? Femeia m-a măsurat din cap până-n picioare, încă nedumerită. S-a ridicat şi s-a dus să stea de vorbă cu un ins durduliu, care purta o perucă prost fixată. El a făcut semn spre nişte sertare. Femeia a scotocit printre arhivatoare şi a scos un dosar. În timp ce-l studiau amândoi, bărbatul s-a uitat de câteva ori la mine cu coada ochiului.

Durduliul a ieşit din birou şi a venit să mă salute. „Domnule Valdés, dar cine din banca asta v-a supărat atât de tare încât să vreţi să vă închideţi contul? Veniţi, vă rog, în biroul meu. Vreau să vă propun cea mai bună dobândă pentru banii dumneavoastră”. Insul părea şocat. Probabil că suma lui Carlos era printre cele mai mari cu care operase vreodată. S-o piardă ar fi însemnat o bilă neagră

pentru el ca director şi o lovitură grea dată stabilităţii financiare a sucursalei.

Ne-am aşezat în biroul lui. Mi-a promis o „majorare considerabilă a dobânzii şi atenţie specială”. Şi-a cerut scuze pentru „mojiciile secretarei” şi a jurat că nu voi mai fi tratat urât niciodată. I-am zis că voiam să-mi retrag toţi banii din cont pentru că mă mutam în străinătate. Pentru a mă convinge să nu părăsesc ţara şi, implicit, banca lui, directorul a apelat la clişee naţionaliste. „Nu plecaţi, Mexicul e numai unul”, „Ce e al Mexicului, e al Mexicului”, „Să nu păţiţi cajamaicôn Villegas[17], care dădea randament numai în Mexic” etc. Am zâmbit şi am clătinat din cap. Decizia era luată, urma să lucrez la o firmă americană. Am scos livretul şi paşaportul şi le-am pus pe masă. „Iată actele mele de identitate”. Avilés s-a înclinat spre director. „Am prefera un cec cu toată suma, vă rog”. Directorul a mai făcut o ultimă încercare de a mă păstra drept client. „Dacă rămâneţi clientul nostru, vă facem cadou un aragaz”. Avilés a izbucnit în râs. „Ce să facă el cu un aragaz?” Directorul a adăugat că emiterea unui cec legalizat dura între două şi cinci zile lucrătoare. Probabil spera ca în acele zile să-mi zic că nu mi-ar strica un aragaz. Dar Avilés l-a contrazis. „Asta-i o minciună. Când mi-am închis eu contul, mi-au dat banii pe loc”. Directorul şi-a dat seama că nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să emită cecul. A ridicat receptorul telefonului, a format un număr de interior şi a început să dea instrucţiuni, moment în care am intervenit eu. „Aş prefera cash”. Avilés şi directorul s-au întors spre mine deodată, descumpăniţi. „Nu cred că avem atâţia bani în casierie”, a încercat să se scuze insul durduliu, „şi în plus, aveţi de gând să umblaţi cu averea asta după voi? Nu vă temeţi că aţi putea fi jefuit?” Am zis un „nu” hotărât. Directorul s-a ridicat. „Staţi să văd cât avem, nu pot lăsa sucursala fără bani

17 José Villegas Tavares, fotbalist mexican, poreclit Jamaicôn Villegas, al cărui randament scădea drastic imediat ce juca altundeva decât pe teritoriul Mexicului.

lichizi”. Când să iasă, l-am apucat de braţ. „Accept şi dolari sau centenarios”, i-am zis. Directorul m-a privit surprins. „Dacă e vorba de vreun comision bancar, îl plătesc şi gata”, i-am zis, „sau un comision pentru dumneavoastră, bineînţeles, dacă ne ajutaţi? Insul m-a bătut cu palma pe spate şi s-a dus spre seif.

Imediat ce am rămas singuri, Avilés a sărit cu gura la mine. „Eşti nebun? O să ne descopere din cauza cererilor tale stupide. Te comporţi ca un jefuitor de bănci? Am zâmbit. „Ce-i în mână nu-i minciună”, i-am zis, „un cec, oricât de legalizat ar fi, nu l-aş putea încasa niciodată?

Am ieşit din bancă cu doi saci. Unul cu patruzeci de mii de dolari şi celălalt cu un milion două sute de mii de pesos, în bancnote de câte o sută. În buzunarele pantalonilor aveam fiecare câte zece centenarios. Pentru restul sumei, da, am acceptat un cec. Din suma totală am scăzut comisionul directorului, trei mii de dolari, pentru că ne dăduse atâţia bani lichizi.

Avilés nu mă slăbea. „Eşti nebun, dar nebun de legat Ne-am dus direct la Fordul Maverick parcat la trei cvartale distanţă. Am aruncat sacii în portbagaj şi Avilés a demarat în trombă. Se uita încontinuu în oglinda retrovizoare, ca un paranoic. Eu, în schimb, eram euforic de-a dreptul. Fără avocaţi, fără procese, fără pierdere de timp, recuperasem o cantitate considerabilă din banii lui Carlos. Şi da, chiar mă simţeam ca un spărgător de bănci.

Avilés nici n-a vrut să audă de altă bancă înainte de a ascunde sacii în casa lui. I-am ascuns într-o dărăpănătură din fundul grădinii, printre tot soiul de vechituri, iar monedele le-am îngropat toate la un loc lângă un gard de lemn. Apoi ne-am dus să transferăm cecul în contul lui Avilés. Suspicioasă, casieriţa de la bancă a verificat de mai multe ori suma înscrisă pe cec, după care a verificat cecul în contralumină, ca să se asigure că nu e fals şi s-a sfătuit cu colegii ei. După ce s-a tot fâţâit de colo până colo, a sfârşit prin a ne da dovada transferului bancar. Tocmai ne făcuserăm cu încă un milion şapte sute de mii de pesos.

Dar n-am răsuflat uşuraţi când am părăsit banca, ne temeam ca nu cumva cineva din lanţul operaţional interbancar să descopere înşelăciunea şi să sune la poliţie. Teoretic, nu mă făceam vinovat de nicio fraudă, banii îmi aparţineau. Practic, însă, recuperam banii fraudulos. Dar nu conta, şi băncile jucau murdar.

La Banco del Comercio, Carlos depozitase şapte sute optsprezece mii de pesos. M-am gândit că directorul sucursalei, la fel ca şi cel de mai devreme, va încerca să mă păstreze drept client, dar n-a avut nici cea mai mică reţinere în a ne da o parte în bani lichizi, alta pe un cec şi restul sumei în dolari. A zis că-i pare rău că nu mai eram clientul lor şi mi-a urat succes în slujba mea din afara ţării. Nu a acceptat niciun comision şi l-a rugat pe paznic să ne escorteze până la maşină, iar la final ne-a dat cartea de vizită, în eventualitatea c-am avea din nou nevoie de serviciile sale.

Şi eu, şi Avilés ne-am gândit că directorul ne întindea o cursă ca să ne ia banii, că ne prinsese cu minciuna şi-l trimisese pe paznic să ne fure banii sub ameninţarea armei. Dar nu, paznicul ne-a escortat, s-a asigurat că nu era nimeni suspect în jur, după care şi-a luat la revedere plin de amabilitate.

Am urcat în maşină uluiţi. Promptitudinea şi uşurinţa cu care ne dăduseră banii însemnau că sediile principale ale băncilor nici măcar nu anunţaseră sucursalele de cererile prezentate de avocatul García Allende pentru a mi se restitui banii lui Carlos. Pur şi simplu nu ţinuseră cont de ele. Nu mi-a venit să cred că nişte acte false rezolvau în câteva ore ceea ce pe cale legală ar fi durat ani întregi.

Am ascuns banii lichizi în casa lui Avilés şi am transferat cecul în contul lui. Era unsprezece dimineaţa şi deja eram asigurat financiar pentru toată viaţa. Avilés mi-a propus să ne odihnim puţin, dar eu eram plin de adrenalină. Nu voiam să mă opresc. L-am convins să mai mergem la o bancă. Cu chiu, cu vai, a acceptat. Am ales Banco Industrial, unde Carlos depozitase două milioane

optsprezece mii de pesos.

Sucursala se afla în spatele cinematografelor Galaxia şi Geminis. Am parcat în faţa casei de bilete, închisă la acea oră, şi am mers pe jos până la bancă. Am intrat şi am cerut să vorbim cu directorul. „Cine-l caută?” ne-a întrebat angajata băncii. „Juan Carlos Valdés? Femeia a format un număr şi ne-a rugat să aşteptăm câteva minute, până când domnul director va termina de discutat cu nişte clienţi.

După o jumătate de oră, domnişoara ne-a făcut semn să mergem în biroul din capătul clădirii. Un cuplu de bătrânei – clienţii cu care vorbise directorul – a trecut pe lângă noi. Imediat ce ne-a văzut, directorul, un bărbat de statură mijlocie cu părul creţ, având cel mult treizeci şi cinci de ani, ne-a ieşit în întâmpinare. „Luaţi loc, vă rog”, ne-a zis. Ne-am aşezat pe nişte scaune de plastic. „Cu ce vă pot ajuta?” ne-a întrebat. I-am întins extrasul de cont. „Vreau să-mi retrag toţi banii”, i-am zis. L-a luat şi l-a examinat cu atenţie. Mi l-a dat înapoi. „Fireşte. Cu plăcere. Îmi puteţi arăta actele de identitate?” Am pus pe birou livretul militar şi paşaportul fals. „Domnul e tatăl tău?” m-a întrebat. „Sunt un reprezentant legal”, a intervenit Avilés. Directorul a deschis paşaportul, l-a cercetat atent, apoi a pus cele două acte într-un sertar al biroului. Şi-a ridicat privirea şi m-a scrutat. „Tu nu eşti Carlos”, a zis. „Cum să nu fie?” a sărit Aviks. Directorul a schiţat un zâmbet ironic. „Nu, nu este. Doar dacă nu cumva morţii au început să învie”.

În Abisinia li se punea kabbazah, adică „strângătoarele” Erau femei din triburile Galla care îşi antrenau muşchii vaginului atât de mult, încât, stând deasupra unui bărbat, erau capabile de a-i provoca un orgasm fără să se mişte. Negustorii de sclavi plăteau o avere pentru o kabbazah.

Cel puţin aşa ne spune exploratorul englez Richard Burton, primul european care a reuşit să intre în oraşul sfânt Harar, la jumătatea secolului al XIX-lea. Toţi ceilalţi albi şi creştini care au încercat înaintea lui să pătrundă în

oraş au fost ucişi prin tortură pentru îndrăzneala lor.

Născut în Anglia în 1821, Burton cunoştea douăzeci şi nouă de limbi străine şi în jur de patruzeci de dialecte. A studiat în profunzime religiile şi era o autoritate în materie de Coran. A scris mai multe cărţi despre călătoriile sale. A tradus în engleză *o mie şi una de nopţi* şi a fost contraducător la *Kama Sutra*. împreună cu locotenentul John Hanning Speke a pornit într-o expediţie spre izvoarele Nilului. La începutul călătoriei, şi-au instalat tabăra pe coasta somaleză. Într-o noapte, în timp ce dormeau, au fost atacaţi de jefuitori beduini. Unul dintre hoţi i-a înfipt lui Burton o suliţă în obraz, rupându-i patru dinţi şi oasele cerului gurii.

Speke a fost înjunghiat de mai multe ori cu cuţitul. După ce au respins atacul, având încă vârful suliţei înfipt în oasele feţei, Burton a făcut un drum lung în căutare de ajutor. Cei doi au supravieţuit masacrului şi au fost trimişi în Anglia pentru îngrijire.

Speke şi Burton s-au întors în Africa ca să-şi ducă la îndeplinire misiunea de a găsi izvoarele Nilului. Din cauza firilor lor diferite, se certau frecvent. Lui Burton îi plăcea să se integreze în sânul triburilor pe care le întâlneau. Se îmbrăca aşa cum se îmbrăcau ei, învăţa limba lor, se culca cu femeile băştinaşe şi le studia miturile şi obiceiurile. Speke, din contră, era arogant şi îi dispreţuia pe băştinaşi.

La jumătatea expediţiei, s-au despărţit din mai multe motive. Folosindu-se de informaţiile obţinute de Burton de la oamenii locului, Speke a ajuns pe malurile unui fac imens şi a tras concluzia că de-acolo izvora Nilul. Speke s-a reîntâlnit cu Burton şi au celebrat amândoi vestea cea mare.

Speke s-a întors în Anglia. Din pricina sănătăţii şubrede, Burton nu l-a putut însoţi, dar au căzut de acord ca Speke să nu anunţe marea descoperire la Royal Geographical Society până când nu va fi şi Burton de faţă.

Odată ajuns în Anglia, Speke s-a prezentat drept singurul descoperitor al izvoarelor Nilului. Asta l-a făcut

faimos şi a scris mai multe articole despre subiectul respectiv. Când a revenit în Anglia, Burton a fost uluit de egoismul tovarăşului său şi, plin de furie, a organizat o adevărată campanie pentru a-i divulga minciunile. Royal Geographical Society a stabilit o confruntare publică între cei doi. În dimineaţa zilei în care trebuia să aibă loc confruntarea, Speke a murit de o rană autoprovocată în timpul unei partide de vânătoare: un glonţ în piept. Nu s-a putut stabili dacă arma se descărnase singură când Speke trecuse peste un gard sau dacă fusese vorba de o sinucidere.

Burton a lăsat în urma lui o operă vastă ce conţine povestiri de călătorie, traduceri, jurnale, ba chiar şi un tratat despre scrimă. După moartea lui, babei, soţia sa, îndemnată de duhovnicul catolic, a decis să ardă toate documentele pe care le-a considerat „ruşinoase”: descrieri minuţioase ale organelor sexuale din rase diferite; date despre mutilări sexuale, cum ar fi clitoridectomia sau castrarea; descrieri detaliate despre practicile sexuale la care Burton a luat parte; criticile dure la adresa autorităţilor civile şi militare engleze.

În ciuda distrugerii masive, s-au publicat peste şaizeci de lucrări. Munca lui a fost esenţială pentru înţelegerea diversităţii culturale şi tematice, servind totodată şi expansionismului britanic prin revelarea unor zone încă neexplorate. Burton a reprezentat un amestec rar de academician erudit şi om de acţiune. Lăsându-se purtat de insondabila şi chinuitoarea experienţă umană, Burton şi-a consolidat legenda şi a devenit unul dintre cei mai mari exploratori din istoria omenirii.

Infern

Se numea Eduardo Martínez Solares. Fusese clientul lui Carlos. A ajuns dependent de morfină. A fost cuprins de nenumărate ori de letargia provocată de drog. Aşa că a avut probleme la serviciu, iar iubita lui l-a părăsit. A intrat în sevraj de mai multe ori, ajungând chiar să fure pentru încă o doză. Nu s-a împăcat cu dependenţa şi l-a acuzat pe

Carlos pentru ea. Fratele meu s-a apărat. „Eu deschid doar uşile, tu decizi dacă intri sau nu”. Deşi Carlos l-a ajutat să scape de dependenţă, făcându-i rost de un medicament pe bază de metadonă (obţinut de Sean de la o bază aeriană), medicament gândit şi folosit de medicii militari americani pentru a-i ajuta pe veteranii de război dependenţi, Eduardo nu l-a iertat şi nici n-avea de gând să-l ierte vreodată. „Blestemată fie ziua în care m-am întâlnit cu el. Din cauza lui am ajuns în infern”.

O vreme, Carlos şi Eduardo s-au întâlnit des. „Îl credeam prietenul meu”, a zis. Eduardo îl convinsese pe Carlos să-şi depoziteze banii la sucursala aceea, şi chiar l-a învăţat ce să facă pentru ca poliţia să nu-i afle conturile. Tot el, Eduardo, a fost cu ideea ca banii lui Carlos să fie depozitaţi la mai multe bănci.

Eduardo ne-a spus toate astea cu o voce tunătoare, fără să-i pese că putea fi auzit. Eu şi Avilés ne tot uitam în jur. Era suficient să asculte cineva şi să cheme poliţia, şi-am fi fost legaţi pe loc. M-a întrebat dacă sunt fratele mai mic al lui Carlos. Am dat din cap că da. „Păi, ţi-a venit vremea să plăteşti oalele sparte”, a zis el ameninţător. „El n-are nicio treabă cu povestea asta”, a intervenit Avilés. „Are din clipa în care a venit aici după banii ăştia necuraţb S-a întors spre mine. „Am să ţi-o tragr în ciuda tonului ameninţător, nu-l credeam chiar atât de rău pe cât voia să lase impresia şi-mi ziceam că făcea pe durul numai ca să obţină o sumă cât mai mare de la mine. I-am cerut actele înapoi. „Nu”, a zis ferm. Avilés a încercat din nou să aplaneze discuţia. „Ce câştigi dacă-l distrugi?” Eduardo m-a măsurat din cap până-n picioare. „Îl distrug aşa cum dobitocul de frate-su m-a distrus pe minei.

Am luat foc. „Fuţi pe mă-ta”, i-am aruncat. „Ce-ai zis?” a întrebat Eduardo. „S-o fuţi pe mă-ta şi să nu-l mai faci niciodată dobitoc pe Carlos! * Avilés mi-a pus o mână pe piept ca să mă linişească, dar i-am dat-o la o parte. „Ai grijă ce spui”, m-a avertizat Eduardo, arătând cu privirea spre cei doi paznici care supravegheau intrarea. Am văzut

pe birou un cuţit de deschis scrisori şi l-am luat. „Până când ajung ei aici, tu eşti mort deja”, l-am ameninţat. Eduardo şi-a dat sacoul la o parte, lăsând să se vadă tocul unui pistol. „Nu prea cred”, a zis, „poate tu şi prietenul tău”. Avilés l-a fulgerat cu privirea şi şi-a deschis geaca. Avea şi el un pistol. „Nici eu nu prea cred”, a zis, „aşa că haideţi să ne calmăm!”

Avilds mi-a cerut să-l las singur cu Eduardo. N-am vrut, dar mi-a arătat din priviri că ar fi mai bine să dispar. Privirea lui intensă şi dură nu mi-a lăsat loc de comentarii. M-am ridicat şi m-am dus în spatele biroului lui Eduardo. Am ascuns cuţitul de deschis scrisori în mâneca de la cămaşă, aşa cum eram obişnuit să fac şi cu al meu. Am numărat paşii: doisprezece. Dacă situaţia scăpa de sub control şi Eduardo încerca să-i facă rău lui Avilés, în trei secunde i-aş fi înfipt cuţitaşul în ceafă.

Avilés şi Eduardo au discutat câteva minute. În timp ce vorbea, Avilés îşi mişca cu delicateţe mâinile. Mi-a amintit de gesturile cu care dirija tigrii în cuşcă. Emana stăpânire de sine. Nu ştiu ce i-a zis, dar Eduardo a început să râdă din toată inima. Sergio mi-a făcut semn din cap să mă întorc. Imediat ce m-am aşezat, Eduardo şi-a cerut scuze. „Îmi pare rău, nu ştiam că ai rămas orfan! * Departe de a mă relaxa, vorbele lui mi-au trezit dorinţa de a-i împlânta cuţitaşul între vertebrele cervicale C2 şi C3. Ce-i păsa lui că eram sau nu orfan? Eu făceam tot ce puteam pentru a-mi lua din jurul gâtului piatra de moară a băiatului orfan, iar Avilés o folosea ca într-o telenovelă pentru a-l impresiona pe tâmpitul de Eduardo. „Nu contează dacă sunt sau nu orfan”, i-am întors-o. Avilés s-a grăbit să îndepărteze riscul unei noi confruntări. „Eu şi Eduardo am căzut la o înţelegere”, a zis.

N-am acceptat pretenţiile lui Eduardo. Niciuna. Zicea că, dacă voiam să ne dea banii şi să nu ne dea pe mâna poliţiei, atunci jumătate din sumă era a lui. Avilés a încercat să mă convingă, dar nici n-am vrut să aud. Eduardo s-a uitat la mine. „Te am la mână” a zis sigur pe

el. „Nu mă ai la mână nicicum. N-ai înţeles că n-am nimic de pierdut”, i-am răspuns. Eduardo a lăsat-o mai moale cu ameninţările. „Te pot ajuta să scoţi banii din celelalte conturi”, mi-a propus. „Am scos deja destui”, i-am zis, „şi n-ai decât să păstrezi paşaportul, dacă vrei”.

M-am ridicat, gata de plecare. Avilés m-a privit stupefiat. „Mergem?” i-am zis. Avilés a schimbat o privire cu Eduardo, a dat din umeri şi s-a ridicat în picioare. „Aşteaptă”, a zis Eduardo. „De la câte bănci ai scos bani?” Am fost gata să-i zic că nu era treaba lui, dar m-am gândit că poate ştia la ce bănci erau celelalte conturi ale lui Carlos. „De la câte trebuie să scot?”

Eduardo ne-a dezvăluit patru conturi de care n-aveam habar. Mi-a zis că avea datele conturilor la el acasă, cu număr şi sumă şi tot. I le dăduse Carlos pe vremea când încă se mai înţelegeau bine. Eduardo ne-a asigurat că era prieten cu trei dintre directorii sucursalelor respective şi că putea aranja ca banii să-mi fie daţi fără probleme, fără întrebări, şi cum doream eu: lichizi, centenarios, dolari, cecuri de călătorie sau cecuri la purtător. Pentru aceste servicii „şi pentru daunele grave pe care ni le-a cauzat fratele tău, mie şi altor câteva sute” a cerut treizeci la sută din valoarea totală. I-am oferit procentul pe care mă hotărâsem să i-l dau lui García Allende: cincisprezece la sută. A vrut să mai obţină ceva în plus, dar m-am ţinut tare. Până la urmă, a acceptat. Avea totuşi să primească o sumă deloc neglijabilă.

Ne-am înţeles să mergem împreună la fiecare bancă şi ne-a asigurat că el era dispus oricând să ne ajute să scoatem banii. Mi-a înapoiat actele şi am parafat înţelegerea cu o strângere de mână.

Dar, deşi lucrurile se rezolvaseră cu Martínez Solares şi aflasem până la urmă şi patru conturi de care nu ştiusem, m-a copleşit brusc o tristeţe adâncă. Eduardo îmi dezvăluise încă una dintre faţetele personalităţii fratelui meu. Probabil că, asemenea lui Eduardo, mulţi alţii îşi distruseseră vieţile cu LSD şi morfină, iar acum îl urau de

moarte pe Carlos.

Avilés mi-a citit deznădejdea pe chip. „Ce e?” m-a întrebat. „Nu ştiu dacă mai vreau banii ăştia”, i-am răspuns, „fratele meu i-a otrăvit pe mulţi”. Imediat mi-am dat seama că folosisem aceeaşi expresie cu care băieţii cuminţi îl condamnaseră la moarte. Efectele de durată ale spălării pe creier.

Avilés a propus să ne aşezăm puţin pe treptele cinematografului Galaxia. „La facultate”, a început el să-mi povestească abrupt, aşa cum îi era obiceiul, „făceam chimie cu un grăsan poreclit Atomul, care credea că pentru a învăţa chimie trebuia să citim cu voce tare din Shakespeare: *Hamlet*, *Macbeth*, *Regele Lear*. Din tot ceea ce s-a citit atunci, cel mai mult m-a impresionat un fragment din *Antoniu şi Cleopatra* – un sol o anunţă pe Cleopatra că Antoniu, bărbatul pe care ea îl iubea la nebunie, s-a însurat cu altă femeie. Cleopatra, înfuriată şi nebună de gelozie, ţipă la sol: «Ce-ai zis? O să-ţi scot ochii, nemernicule, şi-o să ţi-i calc în picioare, am să-ţi smulg părul din cap, vei fi biciuit cu biciul de sârmă şi-o să te vâr în saramură.» Solul s-a schimbat la faţă şi a îngăimat: «Doamnă, eu doar v-am transmis mesajul, nu i-am pus eu laolaltă.» înţelegi ce vreau să zic?” Am tăcut, fără să ştiu ce să-i răspund. Avilés a continuat. „Fratele tău n-a forţat şi n-a încercat să convingă pe nimeni să ia LSD sau morfină. El a transmis doar un mesaj, nu i-a pus el laolaltă?

Argumentul lui Avilés era exact cel folosit şi de Carlos, unul care-l scutea de orice responsabilitate. „Dar el le-a făcut rost de droguri”, am zis. „Din fericire”, a declarat Avilés. „Cum adică?” l-am întrebat uimit. Avilés şi-a cântărit răspunsul câteva momente, apoi s-a uitat în ochii mei. „Cei mai mulţi dintre oameni vin la circ sperând că un leu mă va face bucăţi. Speră să aibă loc o tragedie, orice, ceva care să-i scoată din viaţa lor plictisitoare. Abia aşteaptă să vadă cum mă sfâşie un leu, cum îmi striveşte capul între fălcile sale puternice. Jinduiesc după ceva ce-ar putea să le povestească nepoţilor lor plictisiţi” A tăcut o

clipă, şi-a umezit buzele, apoi a continuat. „Copiii de bani gata care cumpărau droguri de la Carlos erau sătui de viaţa lor opacă, erau morţi de plictiseală. E adevărat că nemernicul ăsta de directoraş ţi-a aruncat faza cu infernul şi prin ce-a mai trecut el din cauza morfinei, dar adevăratul lui infern este că va trebui să-şi petreacă următorii treizeci de ani din viaţă stând zilnic în biroul ăla plictisitor, până va ajunge un pensionar plictisit. Aşa că termină cu prostiile şi hai să stoarcem şi ultimul bănuţ de la băncile alea, că doar n-ai de ce să-i îmbogăţeşti şi mai mult pe patronii lor milionari şi plictisiţi?

Africa în 18 septembrie 1970, la unsprezece dimineaţa, Jimi Hendrix a fost găsit în stare de inconştienţă de către prietena lui, Monika Dannemann, în apartamentul închiriat de ea în Kensington, Londra. A fost dus de urgenţă la Spitalul Saint Mary Abbot, unde s-a confirmat decesul său. În certificatul de deces se specifică două cauze probabile ale morţii: sufocarea cu vomă şi intoxicarea cu barbiturice, dar „fără ca circumstanţele morţii să fie evidente”.

După Jimi, au murit Janis Joplin şi Jim Morrison, marea triadă a rockului. Toţi trei au murit cam din aceleaşi cauze: amestec de substanţe, trupuri slăbite de droguri, alcool, nesomn şi multiple excese. Toţi trei la vârsta de douăzeci şi şapte de ani. Da, viaţa lor a fost un stăvilar împotriva plictiselii de care vorbea Avilés. Catalizatori, tunele, râuri, bulevarde, scurtături, drumuri. Dar nu sunt vinovaţi de moartea lor şi cei care le-au pus substanţele la îndemână?

Carlos nu s-a gândit niciodată la LSD şi la morfină ca la nişte droguri letale. Dimpotrivă, le credea benefice. Ca în cazul lui Sean, morfina îi ajuta pe veteranii de război să suporte durerile cronice. LSD-ul, acţionând direct asupra creierului, inducea stări de sondare profundă, deschidea accesul la realităţi subiacente. Şi-atunci, de ce unii îşi găsiseră în morfină liniştea sufletească, dar pentru Eduardo fusese un infern?

Dorinţa de răzbunare a lui Martínez Solares m-a făcut să înţeleg că banii lui Carlos veneau împreună cu un şir nesfârşit de duşmani. Imediat ce aveau să afle de înşelătorie şi de originea ilegală a sumelor astronomice, băncile îşi vor pune în mişcare armata de avocaţi ca să mă acuze şi să-mi dea cea mai dură lecţie posibilă, din care cu siguranţă nu va lipsi şi o lungă perioadă după gratii. Mulţi dintre vechii clienţi ai lui Carlos îl vor face responsabil pentru dependenţa lor şi vor vrea să plătesc eu tot răul făcut. Zurita nu va întârzia să mă caute pentru a stoarce bani de la mine, iar băieţii cuminţi mă vor găsi şi în gaură de şarpe şi, aşa cum făcuseră cu Carlos, mă vor ucide.

Trebuia să mă pun la adăpost. García Allende, avocatul propus de Bross, era competent, dar lucra mult prea curat. Nu reuşise să elaboreze o strategie care să dea roade, poate şi pentru că-i ascunsesem informaţii esenţiale. Dar acum nu mai avea niciun rost să mă duc la el şi să-i spun de unde proveneau banii lui Carlos şi de ce fusese el ucis. Mai ales că fraudasem deja două bănci. García Allende şi-ar fi pierdut încrederea în mine. Trebuia să găsesc pe cineva destul de puternic încât să-i înfrunte pe toţi inamicii mei.

După-amiază, am luat un teanc de bancnote, l-am împărţit în patru părţi egale pe care mi le-am îndesat în buzunarele pantalonilor şi gecii, după care l-am rugat pe Avilés să vină cu mine la sediul cabinetului de avocatură Ortiz, Arellano, Portillo şi Asociaţii. Dacă exista vreun avocat care putea să-mi apere pielea, atunci acela era Alberto Ortiz. Avilés ştia despre cine era vorba. L-a descris perfect: „Ortiz ar câştiga oricând medalia de aur la înot la proba de o mie cinci sute de metri într-un bazin cu ape tulburi”. Regele rigolelor şi haznalelor. Hibridul de leu şi hienă, de acvilă şi şarpe.

Când am ajuns, secretara ne-a întrebat dacă stabiliserăm o întâlnire cu el. „Nu”, i-am zis, „dar trebuie să-l văd neapărat? Femeia mi-a zis că era imposibil fără programare. I-am răspuns că sigur avocatul va fi interesat

de cazul meu. A format un număr de telefon şi după câteva minute a apărut o altă femeie care i s-a adresat lui Avilés. „Bună ziua, sunt Clara, secretara personală a domnului Ortiz, cu ce vă pot ajuta?” Avilés a zâmbit şi a făcut un semn spre mine. „Cu el trebuie să vorbiţi? Femeia a vrut să ştie cum mă cheamă şi ce probleme aveam. I-am răspuns că-i voi divulga datele cazului meu numai domnului avocat şi că familia mea mai fusese reprezentată de dânsul cu ani în urmă. Clara a insistat să-i spun motivul pentru care voiam să-l văd. „E vorba despre un asasinat, de moartea părinţilor mei şi de o grămadă de bani în joc”. Femeia m-a privit lung. „Să văd dacă domnul avocat vă poate primi”.

Pereţii erau tapetaţi cu zeci de diplome care atestau pregătirea profesională a asociaţilor cabinetului de avocatură. Fotografiile cu preşedinţi de stat, guvernatori, lideri sindicali, senatori confirmau aerul de putere care învăluia fotoliile capitonate cu piele, birourile din rădăcină de nuc şi bibliotecile cu vitrină din sticlă transparentă prin care se întrezăreau cărţi vechi de drept, istorie şi politică. Un tablou original în ulei, semnat de José Marfa Velasco şi reprezentând Ciudad de México la sfârşitul secolului al XIX-lea, şi un autoportret de Hermenegildo Bustos împodobeau scara interioară, având dublul rol de a demonstra puterea de cumpărare şi bunul-gust.

Clara a revenit după o jumătate de oră. „Domnul avocat a acceptat să vă primească zece minute, între orele nouă şi unsprezece noaptea”, a zis. Era ora cinci după-amiaza. Trebuia să aşteptăm încă patru ore, cel puţin. I-am propus lui Avilés să ieşim ca să treacă timpul mai repede şi să ne întoarcem la ora opt. „Nu, mai bine stăm aici, nu cumva să-şi încheie treburile mai repede şi să plece”. I-am zis să iasă el şi să se întoarcă mai târziu. Nici n-a vrut să audă. „Astăzi n-am spectacol la circ, aşa că am liberă toată seara”. A luat de pe masă un număr din *Excelsior* şi a început să-l frunzărească. După puţin timp, s-a lungit în fotoliu şi a adormit. Sforăia puternic. Eu şi secretara râdeam de sforăiturile lui.

M-am dus să mă uit la cărţile din vitrină. Printre ele se găseau şi câteva ale unui autor despre care eu şi Carlos auziserăm, dar fără să reuşim vreodată să punem mâna pe vreo carte de-a lui: Richard Burton. În faţa ochilor mei se aflau cele două volume din *Wanderings în West Africa*. Am întrebat-o pe secretară dacă îmi dădea voie să deschid vitrina. Femeia a luat o cheie, a descuiat vitrina şi s-a întors la locul ei ca să răspundă la telefon. Am frunzărit ambele volume. Era ediţia princeps, cu coperţile îmbrăcate în piele, publicată în 1863 la editura Tinsley Brothers. Lângă cele două volume se afla *First Footsteps în East Africa or an Exploration of Harar*, publicată de Longman, Brown, Green and Longmans. Miroseau a carte adevărată. Textura hârtiei era aspră. Puteai simţi viaţa copacului din care provenea. Valoarea lor trebuia să fie inestimabilă.

M-am uitat la secretară. Nu era atentă la mine, ci la ce-şi nota în timp ce vorbea la telefon. M-am gândit să bag cărţile în pantaloni, să-l trezesc pe Avilés şi să dispărem cu două bijuterii ale tiparului. Era tentant, dar nu merita să-mi fac încă un duşman, mai ales unul de talia lui Ortiz.

M-am mai uitat la ele o vreme, apoi le-am pus la loc pe raft. Doi indivizi care arătau ca nişte politicieni au intrat în birou. Ruşinată, secretara a strecurat o privire spre Avilés. Le-a zis celor doi s-o urmeze şi i-a dus să aştepte într-o sală de şedinţe. Când a revenit, mi-a zis: „Nu vrei, te rog, să-l trezeşti? Cred că dăunează imaginii cabinetului? Avea dreptate. Să vezi un tip sforăind cu gura deschisă nu e cea mai bună imagine pentru un cabinet de avocatură care se respectă.

L-am scuturat pe Avilés. S-a trezit ameţit şi imediat a zis: „Nu ţi-e foame?” Secretara a chicotit. Avilés s-a întins şi s-a ridicat în picioare. „Mă duc să iau ceva de mâncare, mă întorc repede”, a zis şi-a plecat.

Imediat ce Avilés a ieşit pe uşă, secretara a format un număr. După două minute a coborât Clara. „Domnul avocat Ortiz te poate primi acum”. Am întrebat-o dacă-l pot aştepta pe Avilés, că era abia ora şapte. „Nu cred, domnul

avocat e liber acum", a zis. „Vii sau nu?"

Am urcat treptele în urma ei până la etaj. Am văzut mai multe săli de şedinţe şi birouri. M-a condus într-un birou uriaş.

În încăpere erau două canapele, o masă de stejar strunjit cu opt scaune, apoi urma biroul, care era cam cât camera mea de mare. Din nou fotografii şi cărţi vechi. Pereţii împodobiţi cu tablouri originale de Ernesto Icaza. Le-am recunoscut pentru că aveam acasă, în bucătărie, un calendar primit de la o măcelărie care-şi făcea reclamă cu tablourile lui cu cai şi călăreţi, amintindu-le clienţilor că acolo găseau cotlet, muşchiuleţ, coaste, limbă şi pui de fermă.

Mă uitam pe rând la tablouri, când am auzit o voce în spatele meu. „Te interesează echitaţia?" M-am întors, iar în faţa mea se afla Ortiz. „Îmi plac tablourile lui Icaza", i-am răspuns. „Oh, Icaza! E un geniu", a zis. „Mi-a luat ani întregi să cumpăr tablourile lui. Nu sunt uşor de găsit, trebuie să umbli mult ca să dai de ele". Mi-a făcut semn să mă aşez într-un fotoliu din micuţa sală. „Clara mi-a zis că ţi-ai pierdut părinţii. Îmi pare rău. Tatăl tău era un om cumsecade. Mi-l amintesc foarte bine? Nu mi-am dat seama dacă într-adevăr şi-l amintea, sau dacă nu făcea altceva decât să lase impresia că era apropiat de clienţii lui.

S-a aşezat relaxat în fotoliul din faţa mea. Clara i-a adus o cafea şi un bileţel pe care Ortiz l-a citit repede şi l-a lăsat pe măsuţa dintre noi. A făcut semn din deget că „nu", iar Clara a ieşit. N-am vrut să pierd nimic din cele zece minute pe care le aveam la dispoziţie. Foarte pe scurt şi fără pauză i-am povestit despre afacerile ilegale ale lui Carlos, despre asasinarea lui, despre moartea bunicii şi a părinţilor mei. I-am spus că doream să se facă dreptate, că voiam ca Zurita şi câţiva dintre oamenii lui, Humberto şi toţi băieţii cuminţi implicaţi în moartea fratelui meu să fie judecaţi şi că mă temeam pentru viaţa mea. L-am întrebat ce tarife practica şi care erau şansele reale ca dorinţa mea

de a se face dreptate să fie îndeplinită.

Ortiz m-a ascultat atent, fără să intervină până când nu mi-am încheiat povestea. Şi-a trecut degetele prin păr. Un ceas de aur a strălucit la încheietura mâinii lui. „Uite cum stă treaba, Juan Guillermo”, a zis avocatul, vorbind rar, „onorariile mele sunt foarte ridicate şi probabilitatea de a se face dreptate e foarte scăzută” „Nu contează”, i-am zis. „Cât m-ar putea costa?” Ortiz a făcut nişte calcule în minte şi a rostit o sumă foarte mare, dar care era mai puţin de jumătate din suma pe care o aveam în buzunare. „Suma reprezintă costurile totale sau un avans?” l-am întrebat. „Acoperă, mai mult sau mai puţin, onorariile pentru mine şi echipa care va lucra la caz. Probabil vor mai fi şi alte cheltuieli, neprevăzute, ca să spun aşa”. Mi-am dat seama că se referea la mită şi la alte forme de corupţie.

„Dumneavoastră câştigaţi procesele întotdeauna”, i-am zis. A zâmbit satisfăcut. „Câţi ani ai?” m-a întrebat. „Şaptesprezece”. M-a măsurat din cap până-n picioare. „Credeam că ai vreo douăzeci şi patru? A tăcut şi s-a uitat la ceas. „Ascultă, am să-ţi dau un sfat. Uită totul şi ia viaţa de la capăt”, mi-a zis. „Nu pot”. I-am povestit despre răzbunarea mea ratată şi despre cât de necruţători erau atât băieţii cuminţi, cât şi poliţiştii. A luat o gură de cafea şi s-a uitat din nou la ceas. Am citit pe faţa lui că deja nu mai era atent la ce-i spuneam. 11 aşteptau alţi clienţi, probabil cei doi cu înfăţişare de politicieni. A dat să se ridice. „Aşteptaţi”, i-am zis. Am scos teancul de bancnote din buzunarul stâng al gecii şi l-am pus pe masă. Ortiz s-a uitat la mine surprins. „Aveţi aici un avans de cincizeci la sută din suma pe care mi-aţi cerut-o”, am spus. „De unde i-ai furat?” m-a întrebat. „Nu i-am furat, sunt ai mei. Moştenire de la părinţi”. S-a aşezat din nou în fotoliu. „Mai spune-mi o dată problema ta?

Ne-am înţeles să preia cazul şi să facă demersurile necesare. Credea că ar putea obţine condamnarea lui Humberto şi a unora dintre băieţii cuminţi, dar Zurita era

imposibil de atins. Nu doar pentru că avea o funcţie înaltă în Poliţia Judiciară, ci şi pentru că era un apropiat al familiei preşedintelui ţării. Ortiz îl cunoştea şi i-a prezis un viitor sumbru. „I-a distrus pe mulţi şi e unul dintre cei mai corupţi, dar, crede-mă, mai devreme sau mai târziu, norocul îl va părăsii într-un acces de generozitate, mi-a zis că banii de pe masă erau suficienţi. „E de-ajuns”, a zis. L-am întrebat dacă era cazul să semnăm un contract. „Sunt un om de onoare”, mi-a răspuns.

Mi-a zis să-i las Clarei un număr de telefon la care să pot fi contactat. S-a ridicat ca să-mi dea de înţeles că întrevederea luase sfârşit şi mi-a pus o mână pe umăr. „O să le rezolvăm pe toate”, m-a asigurat. „Vino mâine la cinci” L-am întrebat dacă mi-ar putea vinde cărţile lui Richard Burton. „Nu ştiu despre ce cărţi vorbeşti. Unde sunt?” m-a întrebat. „În biblioteca de la secretariat? A zâmbit. „Cărţile de acolo cred că nu sunt prea bune, le-am cumpărat la kilogram de la un tip din La Lagunilla ca să umplu vitrina, aşa că poţi lua câte vrei. Cadou”.

Înainte de a părăsi biroul, am aruncat o privire pe bileţelul adus de Clara: „Grasul care a venit cu el vrea să intre, să-l las?” Din cine ştie ce motive, Ortiz a preferat să nu-l primească. Probabil că a aşteptat momentul în care Avilés a plecat pentru a mă primi numai pe mine.

I-am dat Clarei numărul de-acasă de la Avilés. Femeia l-a notat într-o agendă. „Dacă se întâmplă ceva, te sunăm”, mi-a zis. Am coborât la parter. Avilés mă aştepta nerăbdător. „Nu m-au lăsat să intru”, s-a scuzat el. „Ştiu”, i-am zis. Era supărat că nu venise cu mine. „Încă eşti minor”, a zis, „şi ai nevoie de un adult care să te sfătuiască”. L-am rugat să nu-şi facă griji. „Dacă mai vii aici, să nu mai intri singur”. A luat de pe masă o pungă de hârtie. „Mănâncă şi tu ceva”, a zis şi mi-a întins punga. În pungă era un sandvici cu ciolan de porc şi avocado, patru pliculeţe cu sare, un suc de portocale şi, desertul, o ciocolată Carlos V.

Am preferat să mănânc după ce părăseam biroul. Nu

voiam să umplu încăperea de mirosul sandviciului. Fusese suficientă poluarea fonică provocată de sforăiturile lui Sergio. Secretara a descuiat vitrina – Clara îi spusese că puteam să iau câte cărţi voiam. Am luat cele trei cărţi de Richard Burton, ediţii princeps. Un tezaur. Probabil costau mult mai mult decât îi plătisem lui Ortiz. Mult mai mult.

În 9 decembrie 1977, un incident – cunoscut drept The Punch (Lovitura) – a schimbat definitiv viaţa a doi oameni. În noaptea aceea a avut loc partida de baschet dintre Los Angeles Lakers şi Houston Rockets. Era o partidă grea, dură. După o aruncare greşită, centerul Kevin Kunnert a recuperat mingea, iar Rudy Tomjanovich, de la Rockets, a ţâşnit spre terenul advers, sperând să primească o pasă şi să marcheze. Mingea n-a mai venit. La mijlocul terenului, Kunnert intrase într-un clinei cu Kermit Washington de la Lakers.

Tomjanovich s-a întors în fugă pentru a calma spiritele. Brusc, un pumn în plină figură l-a trântit la podea. Meciul s-a întrerupt. Jucătorii celor două echipe s-au uitat îngroziţi la Tomjanovich care zăcea într-o baltă de sânge, cu faţa distrusă. Ameţit, Tomjanovich a crezut că se prăbuşise peste el tabela de marcaj.

Mai târziu avea să afle că Washington, un jucător de peste doi metri înălţime, crezuse că Tomjanovich venea să sară la bătaie, aşa că şi-a luat avânt şi i-a tras un pumn în faţă cu toată puterea de care era în stare. Impactul a fost atât de brutal, încât partea superioară a craniului lui Tomjanovich s-a deplasat cu trei centimetri faţă de bază. În afară de sânge, Tomjanovic a simţit în gură un gust amar: era lichid cefalorahidian care ţâşnise din creier din cauza loviturii.

Tomjanovich a fost operat pentru a i se reconstitui faţa şi a i se pune la loc oasele fracturate. Washington a fost suspendat timp de două luni, cea mai drastică sancţiune sportivă de până atunci.

Tomjanovich şi-a revenit şi după ce şi-a încheiat cariera de jucător, şi-a început-o pe cea de antrenor. Ca

antrenor, a câştigat titlul tocmai cu Houston Rockets. Washington a căzut în dizgraţie şi, chiar dacă a continuat să mai joace, a rămas mereu în umbra acelui pumn. Plin de remuşcări, a mărturisit că dac-ar putea da timpul înapoi, s-ar da la o parte şi l-ar lăsa pe Tomjanovich să treacă pe lângă el.

Răsturnări de situaţie

L-am sunat pe Răţoi din casa lui Avilés. Mi-a confirmat ceea ce era inevitabil: deja se ştia cine-l bătuse pe Humberto. După ce-au aflat, oamenii lui Zurita au mers la mine acasă, au spart încuietoarea de la uşă şi au intrat, fără să aibă ordin de percheziţie. Au lăsat în urma lor saltele răsturnate, sertare aruncate pe jos, haine claie peste grămadă, exact cum făcuseră şi după moartea lui Carlos, atunci când au căutat bani şi droguri. Două maşini sub acoperire supravegheau strada, aşteptând să mă prindă, iar băieţii cuminţi mişunau pe Retorno în văzul lumii, fără să le mai pese că puteam să-i acuz de moartea lui Carlos.

Bătaia pe care i-o dădusem lui Humberto i-a stârnit atât pe poliţişti, cât şi pe tinerii bigoţi. Vânătoarea începuse. În ciuda ameninţării care plutea în aer, am dormit bine. Nu ştiu dacă asta s-a întâmplat pentru că eram foarte obosit, sau pentru că mă liniştise citirea unui pasaj în care Burton povesteşte cum, în ciuda faptului că ştia foarte bine că putea fi ucis, se hotărăşte să intre în Harar, oraşul interzis.

M-am trezit pe la zece dimineaţa. Am deschis draperiile. Fereastra dădea spre grădină. M-am distrat urmărind două veveriţe care se zbenguiau printre crengile unui frasin. Am ieşit din cameră, dar în casă părea să nu mai fie nimeni. În bucătărie mă aşteptau o farfurie cu papaya, cornuri şi un pahar cu smântână proaspătă. Şi un bileţel: „Ca să mănânci şi tu ceva, că eşti slab ca un ţâr?

M-am aşezat şi am început să mănânc. A început să sune telefonul. N-am răspuns. Ştiam de la mama că într-o casă străină nu răspunzi la telefon şi nici nu te duci să vezi

cine sună la uşă. A tot sunat până când Natalia a răspuns. După câteva secunde a intrat în bucătărie. „La telefon, tinere?

Am luat receptorul şi am răspuns. „Bună, Juan Guillermo, sunt Clara Mendez, secretara personală a domnului avocat Ortiz. Vrea să vă întâlniţi cât mai repede”. I-am răspuns c-o să-mi ia cam vreo oră să ajung. Mi-a zis să mă grăbesc şi a închis. Am întrebat-o pe Natalia dacă ştia unde e Sergio şi mi-a zis că ieşise să cumpere ziare de la un chioşc de lângă supermarket.

M-am îmbrăcat în grabă şi am ieşit să-l caut. L-am găsit plimbându-se prin piaţa San Jacinto. A zâmbit când m-a văzut. „Ce e? A dat strechea-n tine?” I-am spus că sunase Clara şi că trebuia să mă prezint urgent la cabinetul de avocatură. „Nimic nu e urgent în viaţă”, a zis. Ne-am întors acasă agale. S-a dus să se spele pe dinţi, cât se poate de calm. L-am grăbit. „Stai liniştit că mă grăbesc”, mi-a răspuns.

Chiar şi aşa, cu toată tândăleala lui, am ajuns fix după o oră. Secretara ne-a dus direct în biroul avocatului Ortiz, care verifica nişte acte. Ne-a făcut semn cu mâna să intrăm. Ne-am aşezat în faţa lui. „Domnul e de încredere?” m-a întrebat, arătând cu capul spre Avilés. „Mi-e ca un tată”, am răspuns. Avilés m-a privit mirat, dar şi cu o urmă de mândrie.

Ortiz s-a lăsat pe spate în fotoliul rotativ şi s-a uitat în ochii mei. „Eşti mai curând dat dracului decât de treabă”, mi-a zis. L-am întrebat de ce. Ortiz a zâmbit. „Individul pe care l-ai snopit în bătaie se află internat în spital. I-ai spart pometţii, nasul şi orbita dreaptă. I-ai rupt trei dinţi şi are vânătăi peste tot. În plus, a înnebunit. Nu se ştie dacă din cauza loviturilor sau era deja nebun dinainte”. „Era dinainte”, am precizat imediat. Ortiz a zâmbit din nou. „Poate că da, poate că nu. Problema e că eşti acuzat de leziuni corporale grave şi că s-a emis un ordin de reţinere pe numele tău. Dar...”, a zis Ortiz punându-mi o hârtie în faţă, „am contestat ordinul şi, deocamdată, nu pot să te

aresteze. Pentru că n-au existat martori, iar cel care a depus acuzaţia şi-a pierdut minţile, nu cred că vei avea probleme”.

Bine măcar că Ortiz se mişca repede. L-am întrebat ce se va întâmpla cu Humberto. „Dacă e aşa cum se zice, atunci nu cred că va ieşi prea repede de la ospiciu. Iar dacă totuşi iese şi nu rămâne idiot pe viaţă, o să deschid un proces împotriva lui pentru asasinarea fratelui tău? Denunţul urma să aibă efect şi asupra altor băieţi cuminţi. Pentru asta era obligatorie mituirea unor martori-cheie, iar asta însemna că va trebui să-i mai dau bani. „Mituiţi?” a întrebat Avilés. „Oricine are preţul său”, a răspuns Ortiz ambiguu, „dar toate la timpul lor”. A tăcut o clipă, s-a sprijinit cu coatele de birou şi s-a aplecat spre mine. „Dar asta nu e tot, Juan Guillermo. Azi-dimineaţă, un individ pe nume Eduardo Martínez Solares a fost la Agenţia de Investigaţii nr. 20 ca să te denunţe pentru fraudă, încercare de mituire şi fals privind identitatea”. Am îngheţat, fără să ştiu ce-aş mai putea zice. Ortiz mi-a întins o nouă hârtie. „Am intervenit şi am obţinut o amânare şi-n acest caz”. Nu înţelegeam ce-l apucase pe Eduardo. Credeam că ne înţeleseserăm.

„Ştii că între client şi avocat trebuie să fie o transparenţă totală”, a zis Ortiz, „că dacă nu, apar certurile. De ce nu mi-ai zis că voiai să scoţi din bancă banii fratelui tău şi că un alt avocat începuse demersurile în acest sens? Cu alte cuvinte: pe cine crezi tu că prosteşti, deşteptule?” Avilés mi-a sărit în ajutor. „Îmi pare rău că ieri-seară n-am fost aici alături de Juan Guillermo ca să-l sfătuiesc. Nu a ştiut ce să vă spună şi ce nu? „Nici vorbă”, a zis Ortiz, „băieţaşul a venit la mine şi s-a purtat de parcă era orfanul orfanilor, şi când colo e un şmecher clasa-ntâi? Ortiz s-a lăsat din nou pe spate în fotoliu şi m-a fulgerat cu privirea. „Acum, dacă tot am aflat că vorbim de o grămadă de bani, onorariul meu va fi de zece ori mai mare. S-a înţeles?” Eram gata să-l trimit undeva, dar Avilés m-a strâns de braţ ca să mă liniştească, ştiind prea bine că s-ar

fi putut duce totul de râpă din cauza orgoliului meu stupid. „S-a înţeles”, a răspuns Avilés.

Ortiz credea că denunţul lui Martínez Solaris era doar praf în ochi şi a precizat că în mai puţin de trei zile ne putem face cu banii din toate conturile lui Carlos. „Iau cina frecvent cu preşedintele Asociaţiei Bancherilor”, a zis, plin de importanţă, „pot rezolva cu el cât ai zice peşte? Din banii recuperaţi, dincolo de onorariul său, trebuia să-i dau treizeci la sută. Când am încercat să protestez, mi-a tăiat-o scurt: „Nu te-am întrebat ce părere ai. Asta e şi gata? Şi, m-a avertizat el, să nu-mi mai treacă prin cap să-i ascund vreo informaţie, dacă vreau să colaborăm mai departe.

Din cauza prostiei lui, Eduardo n-a reuşit nici să se răzbune pe Carlos făcându-mi viaţa un iad, nici să ducă la bun sfârşit afacerea vieţii sale. Ar fi câştigat o sumă absolut obscenă numai ajutându-mă să negociez cu directorii sucursalelor. Dar aşa, cel care avea să-şi umple buzunarele era Ortiz. A intrat Clara şi i-a dat un bileţel. Avocatul l-a citit şi s-a răsucit spre ea. „Spune-i că-l primesc, să mai aştepte cinci minute? Clara s-a îndreptat spre ieşire. L-am surprins pe Avilés uitându-se la pulpele femeii, slăbiciunea lui.

Ortiz s-a întors spre mine. „O să vedem şi roadele. Chiar tu ai spus că eu câştig întotdeauna. Vreau să te asigur că vom face dreptate pentru fratele tău şi că nu mă voi lăsa până nu vom recupera şi ultimul cent din conturile lui. Dar pentru ca toate astea să decurgă fără probleme, şi te rog să înţelegi ce spun, suntem nevoiţi să facem un pact cu Zurita?

Am simţit un pumn în stomac. Zurita era la fel de vinovat pentru moartea fratelui meu pe cât era Humberto. „Imposibil, e duşmanul meu de moarte”, i-am zis lui Ortiz. „Ascultă, băiete”, a spus avocatul. „Am să-ţi dau un sfat gratis: viaţa asta se învârte de multe ori, iar cel ce ţi-a fost duşman cândva, poate deveni aliatul tău, şi invers. Iar în aceste momente, şi poate că numai în aceste momente, Zurita vrea şi poate fi aliatul nostru, aşa că nu trebuie să

pierdem această ocazie?

Mi s-a făcut scârbă. Zurita era un individ abject. Un ucigaş ascuns după insigna de poliţist. Să mă aliez cu el? Mi-ar fi ruşine de mine însumi. Ortiz a arătat spre o uşă din capătul biroului. „Zurita e acolo, ne aşteaptă, dacă vrem să negociem cu el”.

Eu mă ascundeam de oamenii lui, iar Zurita se afla la mai puţin de cincisprezece metri de mine. La aceeaşi distanţă exista şi posibilitatea de a-i împlânta un cuţit în inimă. „Nu vreau să discut cu nemernicul ăla”, am zis categoric. Avilés, care până atunci se ţinuse deoparte, a intervenit: „Depinde ce vrei” „Credeam că eşti de partea mea”, i-am reproşat. Mi-a dat impresia că vorbele mele l-au durut. Avilés s-a uitat la Ortiz. „Pot vorbi undeva între patru ochi cu Juan Guillermo?”

Clara ne-a condus la un mic separeu. Imediat ce secretara a ieşit, Avilés a sărit la mine. „Mereu am fost de partea ta. Ce dracu’! Sau n-ai observat?” L-am rugat să mă ierte, dar se pare că nu a fost îndeajuns. A umblat în sus şi-n jos prin încăpere până s-a mai liniştit. „Trebuie să-ţi intre bine în cap un lucru: fratele tău a făcut pe şmecherul şi l-au trimis pe Zurita să termine cu el. Dar, oricât de ticălos ar fi Zurita, nu el l-a omorât”, a zis. „Le-a permis celorlalţi să-l omoare”, i-am răspuns. „Tu ai spus-o: ei l-au omorât, nu el”.

Numai gândul de a sta în acelaşi birou cu Zurita îmi făcea greaţă. Avilés şi-a frecat faţa cu palmele. Părea extrem de îngrijorat. „Dacă ar trebui să-ţi dau un sfat, ar fi ăsta: lasă totul baltă şi hai s-o-ntindem de-aici. Dar ştiu că nu m-ai asculta. Aşa că ho târăşte-te: sau negociezi cu individul ăsta şi îi bagi la puşcărie pe asasinii lui Carlos, sau îţi iei lumea în cap, că poate vei găsi cea mai bună modalitate să te răzbuni?

Am început să tremur din toate încheieturile. Dinţii îmi clănţăneau. Ani plini de moarte, răzbunare, vină, tristeţe urmau a fi sintetizaţi printr-o decizie. În loc să mă întrebe „Te simţi bine?” sau altă chestie la fel de stupidă,

Avilés a acţionat mult mai inteligent. S-a ridicat, m-a strâns uşor de ceafa şi s-a îndreptat spre ieşire. „Nu te pripi. Te aştept afară?

Imediat ce-a închis uşa, m-am simţit mai bine. Odată rămas singur puteam vomita, lovi în pereţi, plânge, suspina, urla, blestema sau gândi, pur şi simplu. Mi-am dus palmele la colţul ochilor şi i-am închis. Nicio imagine nu mi-a venit în minte. Doar beznă cu tonuri sângerii. Mi-am auzit respiraţia, aerul ieşind pe nas. Am simţit şocul adrenalinei prin vene. Muşchii încordaţi, gata de fugă sau de luptă. Fuga ar fi însemnat să plec din clădire fără să-l anunţ pe Ortiz, să iau toţi banii din casa lui Avilés, să urc în autobuzul de Zaragoza şi să încerc să-mi refac viaţa din bucăţelele care-mi mai rămăseseră. Lupta însemna să dau ochii cu Zurita, să mă împac cu el şi să-l folosesc pentru a-i distruge pe băieţii cuminţi. Să-i bag la puşcărie, să-i extermin, să-i îngrop. Să anihilez zbirii acelui dumnezeu pervers şi dement.

Am ieşit. Avilés mă aştepta în hol, sprijinit de perete. „Hai la Zurita”, i-am zis. „Eşti sigur?” m-a întrebat. Am făcut semn că da. „Pot vorbi eu cu el, dacă vrei, nu trebuie să fii de faţă”, mi-a zis. „Nu, vreau să-l văd”, i-am răspuns, „trebuie să dau ochii cu el?

PHILOSOPHLE NATURALIS PRINCIPIA MATHEMATICA AUCTOREISAACO NEWTONO

Lexl

Corpusomne perseverare în stătu suo quiescendi vei movendi uniformiter în directum, nisi quatenus illud a viribus impressis cogitur statum suum mutare.

Orice corp îşi păstrează starea de repaus sau de mişcare uniformă în linie dreaptă, dacă nu este constrâns de forţe imprimate să-şi schimbe starea.

Lexil

Mutationem motus proporţionalem esse vi motrici impresse, & *fieri secundum lineam rectam qua vis illa imprimitur*.

Variaţia mişcării este proporţională cu forţa motoare

imprimată şi este dirijată după linia dreaptă în lungul căreia este imprimată forţa.

LexIII

Actioni contrariam semper & aqualem esse reactionem: sive corporum duorum actiones în se mutuo semper esse aquales & în partes contrarias dirigi.

Reacţiunea este totdeauna contrară şi egală cu acţiunea: sau, acţiunile reciproce a doua corpuri sunt totdeauna egale şi dirijate în sensuri contrarii.[18]

Newton

Tata a însemnat un moment de cotitură în familia lui. Neamul lui era plin de membri din clasa de jos: muncitori, birocraţi oarecare, şoferi în cadrul transportului public, vânzători de îngheţată, ţărani. Oameni care erau obligaţi să muncească până la cincisprezece ore pe zi dacă voiau să ducă o viaţă cât de cât decentă. Tata a crescut în sărăcie. În familia lui, doar duminica mâncau de trei ori pe zi. În celelalte zile ale săptămânii, doar de două ori. Iar când lucrurile mergeau prost, mâncau doar dimineaţa: un corn şi o cafea la ibric cu zahăr brun nerafinat, şi cu asta trebuia să reziste până seara.

Când a împlinit cincisprezece ani, tata s-a hotărât să nu urmeze calea celor din neamul lui. Educaţia şi cultura, nu munca dură, brută, aveau să fie portiţa lui de scăpare din acea lume săracă şi cenuşie. S-a pus cu burta pe carte. Dimineaţa mergea la şcoală, iar după-amiaza era calfă la un fierar. După orele de muncă la fierărie, plin de transpiraţie, de rugină şi de pilitură de fier, lua un autobuz şi mergea la biblioteca universităţii. Se aşeza într-un colţ şi citea carte după carte. Biografii, ficţiune, fizică, eseuri, filosofie. S-a împrietenit cu paznicii şi ei îl lăsau să stea mult după ora închiderii, până la miezul nopţii. Cum la ora aceea nu mai circula niciun mijloc de transport public, se întorcea acasă pe jos.

18 Legile lui Newton sunt preluate din ediţia Principiile matematice ale filozofiei naturale tradusă de Victor Marian, text revăzut de Victor Vâlcovici, editura Academiei Republicii Populare Române, Bucureşti, 1956.

A fost primul din familia lui care a urmat o facultate, chiar dacă n-a reuşit să-şi încheie studiile. S-a însurat cu mama, o femeie din clasa de mijloc, dornică şi ea de învăţătură, chiar dacă părinţii ei nu au lăsat-o la facultate.

Când Carlos şi cu mine eram doar nişte ţânci, părinţii noştri plasau strategic cărţi prin casă. În baie, pe holuri, pe mese, lângă pat. Nu conta că noi le murdăream, le udam, le rupeam. Că subliniam pe paginile lor sau le îndoiam. Pentru părinţii noştri erau arme de luptă, nu articole de lux, lipsite de viaţă. Eu şi fratele meu ne-am contagiat de aviditatea culturală a părinţilor noştri. Să citim, să citim, să citim.

Într-una din nopţile petrecute la biblioteca universităţii, tata a dat peste Newton. Teoriile lui i-au deschis mintea. îl cita de fiecare dată când voia să-şi susţină un punct de vedere. Susţinea că cele trei legi însemnau mult mai mult decât fizică. Erau perfect valabile şi pentru natură şi psihologie. Viaţa ca o corelaţie între acţiune şi reacţiune, între forţe care se opun, între variaţiuni şi schimbări. Tata a făcut totul pentru ca eu şi Carlos să-l citim pe Newton, să-i discutăm şi să-i analizăm opera, până i-am învăţat pe de rost principiile matematice.

În timp ce mă îndreptam spre întâlnirea cu Zurita, legea a II-a început să-mi răsune în minte: „Variaţia mişcării este proporţională cu forţa motoare imprimată şi este dirijată după linia dreaptă în lungul căreia este imprimată forţa? Creierul meu îl scotea pe Newton din hăurile inconştientului, chiar înainte de a mă întâlni cu unul dintre ucigaşii lui Carlos.

Am intrat în sala de şedinţe. Zurita stătea în capul mesei, cu o bere în faţă. S-a ridicat în picioare când ne-a văzut. L-a salutat călduros pe Ortiz şi politicos pe Avilés. Apoi mi-a întins mâna. Am şovăit, dar el a continuat să stea cu mâna întinsă până când i-am strâns-o. Mâna lui era mică şi delicată, aproape feminină. Mirosea a Old Spice. Mă aşteptam să fie cinic şi batjocoritor, dar, spre surprinderea mea, s-a arătat amabil şi respectuos. „Mă

bucur să te văd din nou \ a zis. Se bucura să mă vadă, când în urmă cu numai câteva ore oamenii lui îmi distruseseră casa şi primiseră ordinul să mă captureze?

Ortiz ne-a invitat să luăm loc lângă ei, dar Avilés m-a luat de braţ şi m-a dus în celălalt capăt al mesei. „Noi o să stăm aici”, a zis. Avilés îşi dovedea încă o dată isteţimea. Între mine şi duşmanul-meu-viitor-aliat se aflau patru metri.

Zurita a început prin a se scuza. „Faza cu fratele tău n-a fost ceva personal, a ţinut de meseria mea”, a zis fără nicio emoţie în glas. Mi-au revenit în minte, extrem de vii, cuvintele lui Bross: „Nu o lua personal” Zurita a continuat. „Recunosc că lucrurile au scăpat de sub control şi că nu era necesar ca fratele tău să moară” în timp ce vorbea, nu-mi puteam lua ochii de la mâinile sale mici şi feminine. Unghiile impecabile. Manichiură. Piele fină. Mâinile unui criminal.

A mărturisit că băieţii cuminţi se transformaseră într-o „micuţă bătaie de cap”. Autorităţile guvernamentale din Jalisco suspectau că şi acolo comiseseră câteva crime şi raportaseră asta poliţiei din capitală. Zurita credea că sosise momentul să reevalueze relaţia cu băieţii cuminţi, acum, când reveniseră în Ciudad de M & de-o. „Au depăşit orice limită? Vorbea despre ei ca şi cum ar fi fost o echipă de fotbalişti amatori pe care nu mai voia să-i antreneze din cauza rezultatelor slabe, şi nu un grup paramilitar de extremă dreaptă ai cărui membri ucideau fără nici cea mai mică reţinere.

A început să mă scoată din sărite felul lui de a vorbi, rar şi calm, de parcă purtarea sa aproape feminină ar fi putut ascunde aura de poliţist dur şi implacabil, răspunzător pentru moartea a zeci de oameni. Nu era altceva decât o şopârlă scârboasă. Mi-era clar: îl detestam.

Zurita mi-a zis că făcusem o mare greşeală atacându-l pe Humberto şi a condamnat faptul că-mi făcusem singur dreptate. „Dar îţi înţeleg motivele”, a zis. A precizat că, deşi era obligat să mă aresteze pentru „acţiunile mele

greşite”, venise totuşi să discute cu mine, în speranţa că vom ajunge la un acord „favorabil pentru toţi”. Am înţeles imediat că „favorabil” însemna să-i dau o grămadă de bani dacă voiam să-i distrugă pe Humberto şi pe ceilalţi băieţi cuminţi.

„Ce fel de acord?” a întrebat Avilés. Zurita s-a aşezat mai bine pe scaun şi a oftat adânc, ca şi cum prin asta ar fi dat mai multă greutate cuvintelor sale. „Aşa cum am spus mai devreme, flăcăii ăştia şi-au cam luat-o în cap, iar domnul avocat Ortiz mi-a spus că Juan Guillermo vrea ca aceia care i-au omorât fratele să fie daţi pe mâna justiţiei. Aşa că putem să împuşcăm doi iepuri dintr-o lovitură şi să ieşim câştigători, dar pentru asta trebuie ca oamenii mei să aibă un stimulent”.

Atâta seriozitate şi atâtea vorbe-n vânt pentru a cere o nenorocită de mită. „Şi cam cât ar trebui să fie stimulentul ăsta?” a întrebat Sergio. Venise momentul ca Ortiz să intervină. „Am discutat asta cu domnul comandant şi credem că o sută de mii de pesos ar pune maşinăria în funcţiune. Poliţiştii care au fost acolo în noaptea aceea pot depune mărturie împotriva lui Humberto şi a celorlalţi implicaţi în asasinat. Şi, bineînţeles, putem să le facem un mic cadou şi câtorva vecini, ca să apară în calitate de martori”.

„Variaţia mişcării este proporţională cu forţa motoare imprimată”, am zis eu cu voce tare. Ortiz şi Zurita s-au întors spre mine. „Poftim?” a zis Ortiz. „A doua lege a lui Newton”, am precizat eu. „Nu vreau să ştiu altceva decât câtă forţă se va aplica împotriva lor? Zurita continua să se uite lung la mine, încă surprins de referinţa mea la Newton. „Ne vom strădui cât mai mult”, a zis. Am scuturat din cap. „Nu, nu vreau să vă străduiţi cât mai mult. Dacă tot plătesc o sută de mii de pesos, atunci vreau să fiu sigur că vor fi loviţi cu cea mai mare forţă? „Există mai mulţi factori pe care domnul comandant Zurita nu-i poate controla”, a zis Ortiz. „Cu tot respectul, domnule avocat, dar domnul comandant ştie prea bine cum să găsească

vinovaţi, iar dacă nu există, atunci are la îndemână destule posibilităţi de a-i inventa”, am zis eu. Zurita a oftat din greu. „Încă treizeci de mii de pesos şi vă promit că totul va ieşi perfect? Am acceptat şi maşinăria s-a pus în funcţiune.

Zurita şi Ortiz s-au ţinut de cuvânt. Au pornit operaţiunile juridice şi băieţii cuminţi au căzut unul după altul. Antonio, Josue, Felipe, Saul, Martin au fost săltaţi pe neaşteptate.

Niciodată nu şi-au imaginat că vor veni după ei. Au crezut că înţelegerea dintre Zurita şi Humberto îi făcea imuni. Au fost acuzaţi de atacul asupra lui don Abraham şi a soţiei lui, de uciderea lui Carlos şi de alte crime despre care eu nu ştiam. Li s-a pus în cârcă până şi uciderea lui Quica. Au fost acuzaţi de ameninţare, lovire, crime premeditate, constituire de grup infracţional, ba chiar şi de încălcarea legii cultelor religioase. La capătul unor procese desfăşurate pe repede înainte, aproape sumare, au primit condamnări severe: cincisprezece, douăzeci, chiar şi treizeci de ani de închisoare, cât a luat Antonio, identificat drept comandant adjunct al organizaţiei.

Chiar dacă o luase razna şi se alesese cu răni grave de pe urma bătăii pe care i-o aplicasem, Humberto a ajuns în faţa justiţiei. A fost găsit vinovat de crimă de gradul întâi, de ameninţare şi lovire şi a primit pedeapsa maximă: patruzeci de ani de închisoare. Biserica a intervenit în favoarea lui, dar oameni importanţi din guvern le-au explicat şefilor bisericii că grupul Tinerii luptă pentru Cristos săriseră calul şi că era mai bine pentru biserică să se dezică de acţiunile lor criminale. Ierarhii bisericii au acceptat de voie, de nevoie, chiar dacă au plătit avocaţi care să-i ajute să obţină condamnări mai puţin drastice. Javier Arturo Măgaria Pérez, cunoscut drept părintele Arturo, principalul militant pentru extremismul şi violenţa băieţilor cuminţi, nu a fost nici măcar admonestat. A scăpat de acuzaţii datorită imunităţii de care beneficiau clericii de un anumit rang.

L-am întrebat pe Ortiz dacă exista vreo şansă de a-l

scoate din închisoare pe Castorul Turbat. Mi-a răspuns că i se părea greu, dar nu imposibil. Avea să vorbească cu judecătorul care-l condamnase – prieten de-al său – şi va cere redeschiderea cazului pentru a i se reduce pedeapsa, sau, şi mai bine, pentru a fi eliberat condiţionat. Normal, era nevoie de câteva mii de pesos pentru a-l unge pe judecător, dacă voiam ca prietenul meu să fie eliberat.

Evident că Zurita nu-i înfundase pe Humberto şi pe băieţii cuminţi din dorinţa de a face dreptate, ci pentru că deveniseră inutili. Căpătaseră tot mai multă putere pe care o exercitau cu o cruzime crescândă. Alianţa cu ei fusese profitabilă pentru Zurita şi până la urmă şi pentru sistemul politic, dar recrutarea de noi membri tot mai violenţi şi mai fanatici, capacitatea de organizare, ideologia lor tot mai extremistă, crimele cumplite săvârşite în Jalisco şi Guanajuato şi apoi revenirea lor în capitală, unde i-au zis verde în faţă lui Zurita că vor continua să-i elimine pe păcătoşi, toate astea au sfârşit prin a-i alarma atât pe poliţişti, cât şi pe guvernanţi.

Imaginea guvernului avusese de suferit după ce mişcările tinerilor de stânga au fost reprimate violent în 1968 şi 1971. La început, guvernul a permis şi chiar a susţinut dezvoltarea grupurilor subversive de extremă dreaptă pentru a se opune şi a lupta cu tinerii „comunişti şi anarhişti” care atentau la stabilitatea politică. Când grupurile de extremă dreaptă au căpătat prea multă putere şi au încălcat limitele, guvernul a decis să acţioneze împotriva lor. Experienţa dobândită din Guerra Cristera[19] indica limpede faptul că o parte a populaţiei era adepta catolicismului radical şi că era nevoie doar de o scânteie pentru a reaprinde vâlvătaia unei noi confruntări sângeroase. Aşa că era mai bine să fie stinsă înainte de a fi prea târziu. Sau, cum ar fi spus Newton: „Pentru orice acţiune există întotdeauna o reacţiune echivalentă?

Atunci când Ortiz a zis că ar fi momentul cel mai

---

19 Cristiada, lupta mexicanilor ultracatolici împotriva sccularismului statului, desfăşurată între 1926-1929 (n. red.).

oportun să ne aliem cu Zurita, trebuie să fi ştiut că mai devreme sau mai târziu băieţii cuminţi şi alte grupări ultracatolice aveau să fie dezarticulate. Chiar dacă timpul urma să demonstreze că guvernul era departe de a putea să suprime puterea şi capacitatea lor de organizare.

Incendiu

Descinderile poliţiştilor au fost fulgerătoare şi brutale. Băieţii cuminţi au căzut unul câte unul. Cei mai mulţi dintre ei au fost săltaţi în toiul nopţii şi urcaţi în dube cu pijamalele pe ei. Indignaţi, părinţii lor i-au luat la rost pe poliţişti. Copiii lor erau nişte băieţi cuminţi, învăţau bine, credeau în dumnezeu, erau corecţi şi umblau îmbrăcaţi cum trebuie, nu ca şleahta de golani imorală şi coruptă care bloca dezvoltarea ţării. „Băgaţi-i la răcoare pe cei care nu cred în dumnezeu, pe atei, pe comunişti, şi lăsaţi-i în pace pe cei plini de credinţă şi de milostivire? Degeaba. Zurita şi oamenii lui i-au scos din ascunzători, i-au torturat şi i-au băgat la puşcărie.

Recuperarea banilor a fost mai complicată decât îşi imaginase Ortiz. Una era să fii prieten cu preşedintele Asociaţiei Bancherilor şi alta să-i convingi pe directorii sucursalelor să lase din mână asemenea sume uriaşe. Bazându-se pe experienţa sa de a fenta legile şi de a mitui exact pe cine trebuie, Ortiz ne-a asigurat că banii vor fi recuperaţi în mai puţin de două săptămâni.

În toată acea perioadă, am rămas în casa lui Avilés. Ortiz îmi dăduse de înţeles că ar fi mai bine să stau departe de cartierul meu până va termina poliţia cu descinderile. Chelo trecea zilnic să mă vadă, împreună cu King. Chiar dacă se pusese întrucâtva pe picioare, bietul meu câine era încă slăbit. Mergea greu şi dormea cea mai mare parte a timpului. Chelo îl spăla, îl peria şi îi dădea medicamentele.

Într-o dimineaţă l-am scos la plimbare prin grădina lui Avilés. Mergea bucuros alături de mine, dar imediat ce l-a simţit pe Colţ, a fugit să se ascundă sub Fordul Maverick. Tremurând ca varga, s-a strecurat între roţi. L-

am scos cu greu şi l-am luat în braţe iar el s-a lipit de mine, continuând să tremure.

Ştiam că King n-avea s-o mai ducă mult, aşa că m-am hotărât să nu-l stresez şi mai tare. Îmi doream să-şi petreacă în linişte zilele pe care le mai avea de trăit. Părinţii lui Chelo n-o lăsau să-l bage în casă, îl închideau peste noapte într-un mic spălător din curtea din dosul casei. Chelo mi-a zis că bietul King plângea întruna până ce-l scoteau de-acolo.

Am rugat-o să-l ducă la mine acasă şi să-l lase singur peste noapte. N-avea decât să doarmă în patul lui Carlos, să dea raite prin casă când avea chef, să-şi facă nevoile unde îi venea. Casa mea era în egală măsură şi casa lui şi-acolo ar fi trebuit să se simtă liniştit.

Chiar dacă nu mai eram dat în urmărire – Ortiz reuşise să anuleze fiecare ordin emis împotriva mea –, eu şi Chelo voiam să ne ducem la îndeplinire planul de a ne muta în Coahuila, cel puţin pentru o perioadă mai lungă. Poate chiar într-un sătuc bucolic, cum era Zaragoza, sau la ferma lui Jorge Jiménez, unde am fi putut să ne simţim cu adevărat liberi şi să ne bucurăm de dragostea noastră.

Într-o duminică, foarte devreme, Avilés a bătut la uşă. Chelo rămăsese cu mine în noaptea aceea şi era dezbrăcată, aşa că s-a grăbit să dispară la baie. Am deschis înfăşurat într-un prosop. Avilés părea devastat. „Ce e?” l-am întrebat. „A sunat prietenul tău, Tontu. Ţi-au dat foc la casă”, mi-a răspuns. M-am aşezat pe marginea patului. Nu putea fi adevărat. Chiar nu se putea. „E sigur?” Avilés m-a prins consolator de după umeri. „Da. Îmi pare foarte rău”. Chelo a simţit din baie că se întâmplase ceva rău. „Ce s-a întâmplat?” a strigat ea. Nu i-am răspuns. A întrebat din nou, strigând şi mai tare. M-am ridicat de pe pat, i-am luat hainele şi i le-am dus la baie. Chelo s-a uitat speriată la mine. „Ce e? Ce s-a întâmplat?” a întrebat. „Îmbracă-te. Îţi spun după ce ieşi-o

L-am sunat pe Tontu. Mi-a zis că incendiul izbucnise pe la trei noaptea. Fratele lui a auzit zgomote pe stradă şi

s-a uitat pe fereastră. A văzut patru ţipi cu cagule care au intrat în casa mea ducând bidoane cu benzină. După trei minute i-a văzut ieşind, urcându-se într-un Rambler galben cu numere de Jalisco şi dispărând în trombă spre Churubusco. La puţin timp a observat fum ieşind prin ferestrele casei mele.

Flăcările s-au extins repede în toată casa. Mobilele, draperiile au început să împrăştie scântei. Geamurile s-au făcut ţăndări. Vâlvătaia s-a înălţat mult deasupra acoperişului. Trâmbe de fum dens urcau la cer.

Fratele lui Tontu şi-a trezit toată familia. Au luat găleţi de apă şi s-au chinuit să stingă incendiul. Alţi vecini le-au sărit în ajutor. Disperaţi, goleau găleţile cât mai aproape de foc şi căldura le ardea braţele şi faţa. Au folosit furtunuri şi au aruncat nisip. Toate eforturile lor au fost în van, iar casa a ars repede.

Pompierii au ajuns după o jumătate de oră şi n-au mai putut face altceva decât să împiedice focul să se întindă la casele vecine. Casa mea arsese din temelii, nu mai era altceva decât un morman de resturi calcinate şi de funingine, o ruină fumegândă care se putea prăbuşi în orice clipă.

După ce Chelo a ieşit din baie, i-am zis ce se întâmplase, iar ea s-a făcut albă ca varul. „King!” a strigat îngrozită. îl lăsase în camera lui Carlos, îi umpluse vasele cu mâncare şi apă. Dar, după dezastrul descris de Tontu, era greu de crezut că supravieţuise.

Am urcat în Maverick şi ne-am dus să vedem casa. Strada Retorno era un furnicar. Poliţia bloca accesul maşinilor în

zonă. Pompierii continuau să stropească cu jeturi de apă ruinele fumegânde. Zeci de gură-cască se înghesuiau de-a lungul trotuarelor. Un poliţist ne-a făcut semn să trecem mai departe.

Am parcat la două cvartale distanţă şi ne-am dus pe jos spre casă. Un miros puternic de ars plutea pe stradă.

Pompa maşinii-cisternă duduia cu putere. Unul dintre poliţişti m-a recunoscut şi ne-a condus la o maşină de poliţie. A luat staţia de emisie-recepţie. „Unitatea unu pentru Zodiaco, recepţie”, „Zodiaco, recepţie”, a răspuns Zurita. „Păgubitul e lângă mine”, a zis poliţistul. „Păgubitul”, asta-mi mai lipsea. Poliţistul a făcut semn spre staţie şi mi-a arătat un buton. „Apasă-l când vrei să vorbeşti. Dar nu pune mâna pe el până când comandantul nu va zice *recepţie*, OK?” Zurita a vorbit primul. „Juan Guillermo. S-a spart buboiul şi lucrurile pot deveni şi mai urâte”, a zis. Mai urâte? Ce să-mi mai facă după ce mi-au distrus singurul bun material pe care-l mai aveam? M-a avertizat că băieţii cuminţi erau cu ochii pe mine şi că arestările îi înfuriaseră şi mai tare, că primiseră întăriri din Al tos de Jalisco, Guanajuato şi Zacatecas. „Ăştia n-au nici mamă, nici tată”, a zis. Mi-a zis că s-ar putea să aibă de suferit şi prietenii mei. „Dar ei n-au nicio vină”, am spus. „Poate li se căşunează şi pe ei, aşa că mai bine să aibă grijă, să încuie uşile care dau spre acoperiş, să nu meargă mereu pe acelaşi drum, la aceleaşi ore şi să umble înarmaţi, dacă se poate. Recepţie şi stop”.

I-am dat poliţistului staţia. Cum să mă duc la prietenii mei şi să le spun că viaţa le e în pericol din vina mea? Cum se rotise atât de tâmpit Pământul ăsta încât totul să ajungă absurd? Şi pe duşmanii mei de acum nici măcar nu-i mai cunoşteam. Cei pe care-i ştiam erau la puşcărie, dar prozeliţii lor anonimi deveniseră mai violenţi şi mai ameninţători.

Pompierii au reuşit să stingă flăcările. Şi-au făcut apariţia cu feţele şi mâinile pline de funingine. Salopetele lor de cauciuc şiroind de apă. M-am apropiat de intrare. Unul dintre pompieri m-a oprit. „Nu e voie”, a zis. Poliţistul i-a explicat că eram proprietarul casei. Pompierul mi-a zis să fiu atent, să nu calc pe jar şi să nu urc la etaj, pentru că exista riscul de prăbuşire.

Am vrut să intru singur, ca să nu-i expun inutil pe Chelo şi pe Avilés, dar ei au insistat să vină cu mine. Am

trecut prin băltoace cu apă neagră, plină de cenuşă. Uşa de fier de la intrare se încovoiase de la căldură. Mobilierul din sufragerie ajunsese o grămadă de tăciuni. Tavanul era înnegrit. Din camera mea nu mai rămăsese nimic. Aragazul şi chiuveta se contopiseră într-o singură piesă. Doar frigiderul mai putea fi recunoscut.

Speram ca sărmanul King să se fi ascuns în curte. Am ieşit să-l căutăm, dar nu era acolo. M-am hotărât să urc la etaj. I-am convins pe Avilés şi pe Chelo să mă aştepte jos. Nu ştiam câtă greutate mai putea suporta tavanul şi nici dacă pilonii scării mai aveau suficientă rezistenţă.

Am urcat cu precauţie. Înainte de a călca pe fiecare treaptă, mă uitam atent după eventuale cioburi sau bucăţi de jar. Am intrat în camera lui Carlos. Patul zăcea printre dărâmături. M-am apropiat. Printre grămezi de cenuşă am găsit trupul carbonizat al lui King. M-am aplecat spre el. Ultimul membru al familiei mele îmi zăcea la picioare. M-am rugat în gând să nu fi avut parte de o moarte dureroasă. Am mângâiat ceva ce cândva fusese capul lui. Plăcuţa metalică cu numele lui rămăsese intactă. Am luat-o şi am pus-o în buzunar. M-am decis să-i las trupul acolo. Să rămână acolo, unde fusese casa lui. În încăperea care-i aparţinuse fratelui meu.

Mi-am rotit privirea prin încăpere. Arsă în totalitate. Cărţile reduse la un strat gros de cenuşă împrăştiat pe jos. Discurile de vinii topite. Covorul, oglinda, baia – calcinate. Şi în dormitorul părinţilor mei totul fusese mistuit de flăcări. Hainele, periuţele de dinţi, periile de păr, cremele, papucii, sertarele, noptierele, dispărute pentru totdeauna.

Am coborât la parter. Chelo m-a întrebat de King. I-am zis că murise. M-a strâns în braţe şi a plâns amarnic. Avilés m-a strâns uşor de ceafă. Am părăsit casa. Vecinii se uitau la noi, tăcuţi. Cei trei prieteni ai mei s-au apropiat, solidari. Răţoiul mi-a zis că pot să locuiesc acasă la el. Tontu încă se simţea vinovat că nu reuşise să stingă focul şi mi-a zis c-o să se facă o colectă, ca să mai acopăr cât de cât din pierderi. Apiţă, fără să verse o lacrimă, incredibil, a

zis că mă ajută să reconstruiesc casa. Le-am mulţumit şi i-am rugat să vină a doua zi să luăm micul dejun acasă la Avilés, pentru că voiam să le spun ceva. N-am mai suportat nicio secundă să stau şi să contemplu dezastrul. Mi-am salutat prietenii şi am plecat în grabă, fără să ne uităm înapoi.

Pe drumul de întoarcere, niciunul dintre noi n-a scos un cuvânt. Ce mai era de zis? Să ne plângem de milă? Ei să încerce să mă consoleze? Chelo, epuizată de atâta plâns, a adormit pe bancheta din spate. Avilés a pus caseta cu melodii cardenches. Tânguirile culegătorilor de bumbac spuneau mult mai mult decât am fi putut noi spune în momentele acelea.

Am coborât geamul maşinii. Am închis ochii şi am lăsat aerul să-mi bată în faţă. M-a cuprins o profundă senzaţie de libertate. Acum chiar nu mai exista nimic care să mă ţină legat de barca neprimitoare a morţilor mei. Tot ce mai aveam din viaţa mea dinainte de incendiu se afla în valizele din casa lui Sergio. Restul fusese mistuit de flăcări. Vâlvătăile purificatoare care mi-au luat de pe umeri povara trecutului. Nimic nu mă mai ţinea înlănţuit. Eram liber.

În loc să mă distrugă, băieţii cuminţi mi-au oferit o cale de scăpare. Distruseseră singurul lucru care mă mai lega de oraş, iar acum aveam, mai mult ca niciodată, certitudinea că trebuia să plec cu Chelo cât mai departe. Departe de tărâmul ăsta plin de cenuşă şi moarte. Departe de acest dumnezeu pipernicit şi grotesc în care credeau aceste creaturi pipernicite şi groteşti.

Ne-am petrecut întreaga după-amiază în casa lui Avilés. Ortiz m-a sunat ca să afle cum mă simţeam şi mi-a promis că-i va prinde repede pe vinovaţi. „După ce recuperăm banii, o să ai suficienţi încât să-ţi refaci casa şi să-ţi cumperi încă alte douăzeci”, mi-a zis ca să mă mai însufleţească, chiar dacă efectul a fost pe dos. La ce bun să am douăzeci de case, dacă cea la care ţineam fusese distrusă pentru totdeauna?

Mi-a dat şi o veste bună. Judecătorul – după ce-i

intraseră în buzunar zece mii de pesos – obţinuse eliberarea Castorului Turbat pe motiv de lipsă de probe. Poate că justiţia o fi oarbă, dar are un miros extrem de ascuţit când vine vorba de bani.

Nu-mi ieşea din minte moartea lui King. Ore în şir am avut în faţa ochilor imaginea corpului lui ars. Speram să fi murit înainte ca flăcările să-l cuprindă. Dar am sfârşit prin a accepta şi moartea lui. Mai bine c-a murit după trei minute de chinuri cumplite decât să se fi chinuit săptămâni în şir, incapabil de vreo mişcare, sau, şi mai rău, să fi fost nevoit să-l „adorm”. Vreau să cred că a murit ca un câine curajos, lătrându-i pe piromanii nemernici care mi-au incendiat casa şi că a stat în picioare pe pat ca să apere camera lui Carlos.

Ne-am dus la culcare. Ca să mă liniştească, Chelo a fredonat o melodie stând cu capul pe pieptul meu. O melodie dulce, foarte dulce. Am adormit cu Chelo în braţe şi nu ne-am desprins din îmbrăţişare până dimineaţa. M-am trezit şi am sărutat-o pe buze. Dormea profund, nici nu s-a mişcat. M-am ridicat şi am deschis draperiile. Ferestrele dădeau spre răsărit şi razele soarelui au ajuns până pe pat. M-am uitat lung la Chelo. La trupul ei gol, înalt şi zvelt. Cicatricile de pe picioare se estompaseră cu timpul. Nu mai erau tăieturi roşiatice şi adânci, ci fine şi cu conturul şters. Departe de a o urâţi, îi dădeau personalitate.

S-a trezit şi şi-a ridicat capul. Lumina care-i bătea direct pe faţă i-a înverzit şi mai mult ochii. „Bună dimineaţa”, mi-a zis. S-a ridicat în genunchi şi m-a îmbrăţişat. „Când plecăm la fermă?” m-a întrebat. „În curând”, i-am răspuns.

La nouă dimineaţa, prietenii mei au venit ca să luăm micul dejun împreună. Natalia a gătit omletă cu carne şi avocado, clătite cu brânză de oaie şi jambon şi ciocolată caldă. Ziua era însorită şi aerul proaspăt, aşa că Avilés a pus masa în grădină. Prietenii mei s-au arătat impresionaţi de grandoarea casei. Sunt convins că niciunul dintre ei nu

mai fusese într-o casă imensă ca aceasta, cu o grădină atât de mare. Numai vestibulul avea mai mulţi metri pătraţi decât orice casă din Retorno.

Le-am zis de avertismentul lui Zurita. N-au părut îngrijoraţi. Erau convinşi că băieţii cuminţi n-aveau să mai calce prea curând prin cartier. Ştiau că poliţia e pe urmele lor şi nu riscau să dea târcoale unui loc pe care nu-l cunoşteau foarte bine. Mai mult, prietenii mei erau convinşi că mulţi dintre băieţii cuminţi o şterseseră deja înapoi în satele lor din Altos de Jalisco.

După ce-am mâncat, i-am rugat să mă aştepte puţin. M-am întors cu trei săculeţi de pânză şi le-am dat fiecăruia câte unul. „Ce e asta?” a întrebat Răţoiul curios. „Deschideţi-i”, le-am zis. Au dezlegat săculeţii şi s-au uitat înăuntru. Apiţă a ridicat ochii spre mine, uluit. „Ce...?” a îngăimat. „Un cadou”, i-am răspuns. Tontu a scos din săculeţ un teanc de bancnote. „Frate, dar ăsta e bănet, nu glumă”, a zis. M-a făcut să zâmbesc. Le fugise sângele din obraji şi erau consternaţi. Parcă le-aş fi făcut cadou un cuib de şerpi cu clopoţei. Se uitau îngroziţi la săculeţii cu bani. „O sută de mii de pesos pentru fiecare”, le-am zis. Răţoiul a împins săculeţul în mijlocul mesei. „Nu pot accepta”, a zis respirând agitat. Apiţă a făcut la fel. „Nici eu” „Juan Guillermo vrea să vă facă un cadou”, a intervenit Avilés. Răţoiul a dat din cap că nu. „Sunt prea mulţi bani, nici nu ştim ce să facem cu atâţia bani” Chelo le-a zis că nu era altceva decât o dovadă de prietenie din partea mea. „Sunteţi fraţii lui”.

Până la urmă au acceptat. Tontu m-a îmbrăţişat şi – fireşte – Apiţă s-a smiorcăit puţin. Răţoiul, mai dur, mi-a tras una tare peste cap. „Eşti nebun”, mi-a zis zâmbind.

S-au înţeles să meargă cu Avilés să deschidă un cont ca să pună banii la bancă. Se temeau să nu le fie furaţi pe drum. Sergio le-a arătat pistolul ascuns în geacă. „Am eu grijă de voi”, le-a zis.

Libertate

Am stat alături de Ortiz două ore aşezaţi pe nişte

scaune inconfortabile de culoare crem. Ortiz, îmbrăcat într-un costum impecabil, despre care bănuiam că-i fusese făcut la comandă în Anglia, se ridica din când în când „ca să-şi mai întindă picioarele”. Era ciudat că venise chiar el la închisoare cu mine şi nu-şi trimisese unul dintre asistenţi. Când l-am întrebat de ce nu lăsase treaba asta în seama altcuiva, a fost cât se poate de sincer: „Pentru că eşti cel mai bun client al meu din ultimii ani”.

Ne-au chemat într-un târziu. Un gardian ne-a condus pe un coridor lung. Diego, îmbrăcat în civil, a apărut în spatele unor zăbrele groase. Gardianul l-a chemat pe Ortiz. „Vreau să mă asigur că sentinţa şi ordinul de eliberare sunt în ordine”, mi-a spus înainte de a pleca. I-au deschis uşa zăbrelită şi cei doi au intrat.

Ortiz şi Castorul Turbat s-au apropiat de o ferestruică. Ortiz a verificat cuvânt cu cuvânt documentele pe care i le-au dat. Apoi s-a întors spre Diego şi i-a arătat unde să semneze. După cincisprezece minute, uşa cu zăbrele s-a deschis din nou şi cei doi au ieşit. Castorul Turbat a venit la mine şi m-a îmbrăţişat. „Mulţumesc, frăţioare, mulţumesc?

Odată ieşiţi din închisoare, Ortiz s-a despărţit de noi şi a urcat într-un Cadillac alb care-l aştepta la poartă. Castorul Turbat s-a uitat în jur. A făcut un semn spre clădirea cenuşie a închisorii. „Credeam că nu mai ies în veci de-aici”, a zis, fără a-şi ascunde bucuria. S-a mai uitat o dată în jur, apoi s-a răsucit spre mine şi m-a sărutat pe frunte. „Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc”, mi-a zis, „o luam razna acolo, înăuntru”. Slăbise destul de mult şi, din cine ştie ce motive, pe care n-a vrut să mi le dezvăluie, îşi pierduse trei dinţi.

L-am invitat la un restaurant de pe bulevardul Ermita ca să mâncăm ce-i plăcea lui cel mai mult: ciolan de porc. Aşa cum făcusem şi cu prietenii mei, i-am dat cadou o sută de mii de pesos. Îi depusesem deja cu o zi în urmă într-un cont pe numele maică-sii. Mi-a mulţumit abia stăpânindu-şi lacrimile. El şi familia lui n-aveau o leţcaie. Abia

supravieţuiau din pensia mizerabilă de muncitor petrolier pe care o primeau de pe urma tatălui lui, care murise cu ani în urmă. Apartamentul pe care-l cumpărase în cartierul luărez se dovedise a fi o investiţie dezastruoasă. Locuinţa era motiv de scandal între verişorii care o moşteniseră de la o mătuşă şi nu o putuse închiria pentru că unul dintre moştenitori nu ştiuse că fusese vândută. Ortiz îi promisese că va descurca iţele încâlcite şi că în curând locuinţa va fi trecută pe numele lui.

Castorul Turbat a savurat ciolanul de porc. A mâncat cu multă poftă. Probabil că era un desfrâu culinar în comparaţie cu porţiile mici şi lipsite de gust din închisoare. Cu mâinile şi gura unsuroase, a ros cu plăcere carnea de pe os. Apoi s-a şters cu un şerveţel şi a cerut meniul pentru desert. În timp ce-l citea, l-am întrebat brusc dacă era adevărat că ei şi Carlos îl omorâseră pe Quica. Diego a lăsat meniul la o parte şi m-a privit direct în ochi. „Cine ţi-a spus asta?” m-a întrebat. „Humberto”, i-am răspuns. A stat pe gânduri puţin, înainte de a-mi răspunde. „Şi tu l-ai crezut pe dobitocul ăla?” A luat din nou meniul ca să-şi aleagă desertul, dar l-am oprit. „E adevărat sau nu?” Şi-a calculat din nou vorbele. „Sunt lucruri pe care e mai bine să le laşi aşa cum sune Cuvintele lui m-au intrigat. Ce să se fi întâmplat ca eu să nu trebuiască să aflu? L-am rugat să-mi spună adevărul, oricât de dureros ar fi fost. „Carlos credea că Quica a abuzat de tine”, a zis. „Şi ce-a făcut?” l-am întrebat, sperând din toată inima să aflu că fratele meu nu fusese implicat în uciderea lui Quica. „Nu vreau să mai vorbim despre asta”, mi-a zis. Oricât am insistat, nu mi-a mai spus nimic. I-am zis că îndoiala avea să mânjească pentru totdeauna imaginea pe care mi-o făcusem despre fratele meu. Diego s-a supărat. „Fratele tău ar fi făcut orice pentru tine, aşa că respectă-i amintirea? „Chiar şi să omoare pe cineva?” l-am întrebat. „Da, chiar şi să omoare pe cineva?

Simpla bănuială că fratele meu îl omorâse pe Quica mi-a provocat o stare de rău. Am rămas fără aer. Lumea

părea să se mişte în reluare. Din nou cele şaptesprezece secunde întârziere. Cuvintele ajungeau cu greu până la mine. Maşinile aveau altă viteză. Şaptesprezece secunde care schimbă ritmul vieţii, care duc la o stare de mâhnire profundă. „Sunt lucruri pe care e mai bine să le laşi aşa cum sunt? Dar cum să le laşi? Unde?

L-am convins pe Diego să nu se ducă acasă la maică-sa, în Unidad Modelo. Era foarte posibil ca băieţii cuminţi să fie pe urmele lui, gata să-l omoare la cea mai mică ocazie. I-am zis că poate veni să doarmă în casa lui Avilés, dar a preferat să-şi ia o cameră într-un motel din strada Tlalpan, ca să fie mai aproape de cartierul lui şi de maică-sa.

După ce l-am lăsat la motel, am dat o raită prin zonă. Chiar dacă era încă devreme, vreo zece, douăsprezece prostituate aşteptau clienţi ca să se culce cu ei în hotelurile din cartier. Lumina necruţătoare a orei patru după-amiaza le scotea la iveală imperfecţiunile. Braţe pline de celulită, pulpe şi axile nerase, riduri pe frunte, burţi proeminente, urme de acnee. Nici machiajul nu le ajuta prea mult. Farduri de proastă calitate, surplus de rimel, ruj de un roşu vulgar. Când am trecut pe lângă ele, m-au abordat. Încă sufeream de cele şaptesprezece secunde de întârziere, aşa că nu le-am răspuns imediat. „Eşti dus cu capul?” m-a luat la rost o grăsană. I-am zâmbit larg. „Eşti dus bine, clar”, a zis şi a izbucnit în râs. Mai multe dintre ele s-au luat de mine. „Eşti din Metepec, metepequeno[20]?”, mi-a zis o sfrijită. Trebuia să le răspund, să scap de cele şaptesprezece secunde şi să revin la ceasul vieţii. M-am întors spre ea. „Nu, sunt din Celaya, celayeno[21]” Celelalte s-au distrat de răspunsul meu. „Daisy, fată, ţi-a tras-o spălăcitul”, a strigat una dintre ele.

Am mers mai departe în timp ce femeile au continuat să-şi vadă de ale lor. Am luat metroul din staţia Portales

---

20 Joc de cuvinte, din meter (a băga, a introduce) şipequeno (mic).

21 Joc de cuvinte, celayeno poate fi citit se la lleno, adică p-o umplu cu vârf şi îndesat.

până la Izazaga pentru că voiam să-l văd pe Simon Bross. Voiam să-mi iau rămas-bun de la el şi să-i mulţumesc că făcuse atâtea pentru mine. Aveam la mine şi un cec pentru a-i achita onorariile lui García Allende.

Am coborât la staţia Pino Suărez. Peroanele erau înţesate de oameni care se grăbeau spre destinaţia lor. Înaintam în sens contrar celor care alergau să prindă următorul tren, îmbrânceli, grabă. Foarte multă grabă. Am ieşit în stradă. Pe drum, m-am oprit la un anticariat ca să caut cartea *Despre iertare* a lui Rosenthal şi să i-o înapoiez lui Bross. Anticarul, urcat pe o scară, a căutat pe rafturile de sus, a găsit un exemplar, l-a scuturat de praf şi mi l-a dat. Era o ediţie de buzunar, destul de uzată. Pagini rupte, rânduri subliniate cu stiloul sau tăiate, însemnările de pe margini indicau faptul că fostul proprietar probabil fusese un student la Ştiinţe Politice. N-am mai cumpărat-o. Ar fi fost o jignire să-i dau o carte atât de deteriorată. În schimb, am cumpărat opere complete de Pio Baroja, îmbrăcate în piele. Bross nu-l citise pe Baroja şi eram convins *cala buşea*, *Elârbolde la ciencia* sau *Memorias de un hombre de acción* aveau să i se pară literatură adevărată.

M-am aşezat pe o bancă dintr-o piaţă şi i-am scris o scrisoare lui don Abraham. Mi-a luat ceva timp s-o compun. I-am scris ce se întâmplase, dându-i de ştire că atacatorii se aflau în închisoare şi l-am rugat să mă ierte. Într-o zi, când voi avea destul curaj, am să trec pe la el ca să-i cer iertare personal.

Am ajuns la fabrică. Vânzătoarea m-a salutat călduros şi m-a condus la Bross. Văzându-mă, Bross s-a ridicat şi m-a îmbrăţişat. I-am dat cărţile lui Baroja. „Cadou”, i-am zis. „Aaa, mulţumesc! Am tot auzit de domnul acesta”, a zis. Le-a frunzărit şi le-a lăsat pe birou. „Am să le iau acasă şi voi începe să le citesc chiar în noaptea asta”.

L-am pus la curent cu tot ce se mai întâmplase. M-a întrebat dacă mă ajutase la ceva *Despre iertare*. Ruşinat, i-am mărturisit că m-am înfuriat atât de tare citind-o, încât

am aruncat-o. „Înseamnă că ţi-a folosit mai mult decât îţi imaginezi”, mi-a zis zâmbind mulţumit. Am scos cecul, gata să-l completez. L-am întrebat cât îi datoram avocatului. Bross a surâs. „Nimic” L-am rugat să accepte cecul. García Allende era un profesionist, aşa că timpul şi munca lui erau valoroase. „Nimic”, a repetat Bross, „şi dacă va cere ceva, mă descurc eu? Am insistat, dar nici n-a vrut să audă. „Îţi dau voie să distrugi cărţi, dar nu prietenii”, mi-a zis, „iar dacă mai insişti, strici prietenia noastră”.

L-am rugat să-i dea scrisoare lui don Abraham. A luat-o şi a pus-o într-un buzunar. „Când poţi, mergem să vorbim cu el. Fii convins că te va ierta”, mi-a zis.

Apoi am vorbit despre una, despre alta. Mi-a zis că data viitoare îmi va face cadou cărţile unui scriitor Columbian necunoscut în Mexic: Hernando Tellez. „Te vor încânta”, mi-a zis. Mi-am luat la revedere. Mi-a răvăşit părul în joacă. „Coamă de leu”, mi-a zis. M-a îmbrăţişat şi am ieşit din fabrică.

Când am ajuns acasă, Avius, Chelo şi Ortiz mă aşteptau în sufragerie. Am fost surprins de prezenţa avocatului. „Bună seara”, am zis. „Ai întârziat”, mi-a zis Ortiz zâmbind şi făcându-mi semn să mă aşez lângă Chelo. Ea m-a luat de mână şi m-a ţinut strâns. Era albă ca varul. Avilés mă privea surâzând enigmatic. „Ce e?” am întrebat-o în şoaptă pe Chelo. Mi-a făcut semn spre masa dintre noi. Acolo se aflau o sticlă de vin nedesfăcută, patru pahare şi un dosar. Ortiz a împins dosarul spre mine. „Deschide-ir L-am luat şi l-am deschis. Conţinea mai multe cecuri pe numele meu. O avere. O avere uriaşă, exorbitantă.

„Acum eşti foarte, foarte bogat”, a zis Ortiz în timp ce destupa sticla de vin. „Hai să sărbătorim”, a zis. A început să toarne în pahare. „Nu e nimic de sărbătorit”, am zis eu categoric. Ortiz s-a întors spre mine. „De ce?” m-a întrebat. „Şaptesprezece secunde”, i-am răspuns. Avocatul n-a făcut nici cel mai mic efort de a înţelege despre ce vorbeam. Şi-a turnat vin în continuare, apoi a

ridicat paharul. „Atunci, sărbătoresc eu singur?

Ortiz ne-a spus că recuperasem o sumă atât de mare, încât se mulţumea cu un comision de doisprezece la sută. Chiar şi-aşa, i-a revenit o cantitate uriaşă. M-a întrebat când împlineam optsprezece ani. I-am zis că pe cinci mai. „Asta da patriotism. Ignacio Zaragoza[22] trebuie să fie mândru nevoie mare”, a zis. Chelo a zâmbit şi a zis amuzată: „Zaragoza? Ortiz n-avea de unde să ştie ce o amuzase pe Chelo. „Zaragoza e un sătuc în Coahuila, acolo unde vor ei să se ducă să trăiască”, l-a informat Avilés. „Şi ce are sătucul ăla atât de special încât să te duci să trăieşti acolo?” a întrebat Ortiz. „Ferme”, i-a răspuns Chelo.

Mai erau doar douăsprezece zile până la majoratul meu. Ortiz ne-a sfătuit să aşteptăm să fac optsprezece ani şi în aceeaşi zi să deschid mai multe conturi pe numele meu şi să depozitez banii. Douăsprezece zile mi se păreau o veşnicie. Nu mai voiam să rămân niciun minut în Ciudad de México. Băieţii cuminţi deveniseră mai agresivi ca niciodată, aşa că riscam enorm rămânând în capitală. Atât eu, cât şi Avilés şi Chelo. Imediat ce-aveam să depun banii în conturi, vom pleca la Zaragoza.

Am vorbit cu Jorge Jiménez. Vorbea cu un pronunţat accent din nord. Plin de generozitate, ne-a spus că putem să locuim chiar în casa lui sau într-una din locuinţele de la fermă. Ne-a înştiinţat că la fermă nu era curent electric, prin urmare nici aer condiţionat. „E atât de cald, încât poţi să prăjeşti ouă pe pietre”, a zis. Nu conta, eu şi Chelo voiam să stăm acolo. În mijlocul deşertului, şiroind de transpiraţie, mirosind a vacă şi-a bălegar, a cenuşă, a roşcov, a praf.

Urmări

Ortiz a avut dreptate: mai devreme sau mai târziu, norocul lui Zurita avea să se termine. Şi s-a terminat. Probabil se credea invincibil, pentru că n-a acceptat garda

---

22 Cinci de Mayo (Cinci mai) este o sărbătoare care comemorează victoria armatei mexicane împotriva invaziei franceze în bătălia de la Puebla din 5 mai 1862, sub conducerea generalului Ignacio Zaragoza Segufn.

de corp oferită de superiorii lui. Într-o noapte, lipsit de orice măsură de protecţie, s-a întors acasă. A oprit maşina şi a coborât să deschidă garajul. Doi indivizi cu cagule l-au atacat şi, de la mică distanţă, i-au tras trei gloanţe în piept şi trei în abdomen. Unul dintre atacatori s-a apropiat ca să-l împuşte în cap. Greşeala lui. Deşi rănit, Zurita a scos pistolul şi i-a tras două gloanţe în gât. Individul a căzut pe spate şi a rămas lat, horcăind şi scuipând sânge, în timp ce celălalt a fugit spre o maşină care-l aştepta.

Un vecin a sunat la Crucea Roşie. Zurita a fost transportat de urgenţă la Hospital de Xoco, unde a fost operat. Două gloanţe îi perforaseră plămânul stâng, un altul îi spulberase clavicula, iar celelalte trei îi pătrunseseră în intestine. A supravieţuit operaţiilor şi, chiar dacă se afla într-o stare extrem de gravă, medicii au declarat că existau şanse mari de a-şi reveni.

Individul împuşcat de Zurita a murit chiar acolo, în stradă. Rudele lui Zurita, care locuiau pe aceeaşi stradă cu el, i-au scos cagula şi nu au permis nimănui să-i acopere faţa. „Lăsaţi oamenii să-i vadă mutra criminalului”, au zis. A fost identificat drept Alfredo de Jesus Sánchez Alba, de douăzeci şi unu de ani, originar din Ciudad de México, cu domiciliul pe strada Oriente 160 numărul 56, din cartierul Unidad Modelo. Alfredo era văr primar cu Antonio. Martorii schimbului de focuri au descris maşina cu care fugiseră complicii lui: un Rambler galben cu numere de Jalisco.

Băieţii cuminţi au comis o greşeală extrem de gravă: au declarat război poliţiei. Una era să omori atei, comunişti şi evrei, şi cu totul altceva era să împuşti un comandant de poliţie.

În plus, acţionaseră atât de prost, încât unul dintre ei fusese omorât, iar maşina identificată fără echivoc.

Antonio, Josue şi Felipe au fost torturaţi în închisoare ca să divulge numele celor care ordonaseră şi executaseră atacul asupra lui Zurita. Băieţii cuminţi au rezistat chinurilor până când poliţiştii au recurs la şocuri electrice.

Le-au băgat firele în rect şi le-au aplicat un voltaj suficient de mare încât să le ardă măruntaiele, aşa că băieţii cuminţi au sfârşit prin a ceda. Felipe a dezvăluit nume, adrese, capital financiar, logistică, spioni, trădători. Organizaţia era mai mult decât un simplu grup de fanatici juvenili. Ajunsese să fie o structură politică subversivă, cu legături directe la reprezentanţii de marcă ai clerului şi în mediul de afaceri, primind ajutor din partea unor oficiali de dreapta care făceau parte chiar din guvern şi nu erau de acord cu tendinţele stângiste ale preşedintelui republicii.

În încercarea de a afla cât mai multe, l-au torturat şi pe Humberto. Dar a fost un efort inutil. Cu minţile rătăcite, a dat răspunsuri aiurea. În unele momente l-a confundat cu Cristos pe poliţistul care-l tortura. Şocurile electrice în rect l-au făcut să creadă că ajunsese în iad şi-l ruga pe diavol s-o ierte pe maică-sa. Având încă multă forţă şi ajutat de reflexele de pe vremea când practica artele marţiale, i-a rupt traheea unuia dintre poliţişti într-o clipă de neatenţie a acestuia. Catalogat drept un deţinut extrem de periculos, a fost izolat într-o celulă din pavilionul bolnavilor mintali.

Comunicatul oficial dat presei considera atentatul asupra lui Zurita drept „un atac laş din partea unor grupări dornice de a destabiliza instituţiile publice naţionale”. Zurita a fost descris ca un „paladin luptând împotriva delincvenţilor”. În bine cunoscutul stil ridicol al autoritarismului guvernamental, Zurita a fost ridicat în slăvi, după care nu s-a mai publicat nimic despre caz. Tăcere mormântală. Ortiz mi-a spus că mai mulţi dintre băieţii cuminţi fuseseră arestaţi şi, fără niciun proces, trimişi direct în închisori din oraşe aflate la mare depărtare unele de altele, cum ar fi Tapachula sau Ciudad Delicias, unde urmau să ispăşească pedepse grele. Câţiva dintre capii organizaţiei, mai ales cei mai violenţi, au fost făcuţi „dispăruţi”, ceea ce în argoul poliţiştilor însemna literalmente că au fost omorâţi.

Într-o dimineaţă, Antonio a fost găsit mort în baia

puşcăriei, cu gâtul tăiat cu un ciob de sticlă. Conducerea închisorii a catalogat moartea lui ca „o răfuială între deţinuţi” şi cazul a fost închis. Oricât s-au zbătut părinţii lui, poliţia n-a făcut nicio anchetă. Familiile băieţilor cuminţi au primit ameninţări din partea autorităţilor că vor avea parte de mari greutăţi dacă „făceau valuri”. Clerul a fost avertizat să nu mai ofere niciun fel de sprijin moral sau material „agitatorilor de extremă dreaptă”, sau, în caz contrar, vor suferi consecinţe grave.

Ortiz a fost de acord cu mine că, la cum stăteau lucrurile, era mai bine să plecăm cât mai repede din oraş. Eram considerat o ţintă prioritară pentru băieţii cuminţi. Nu doar pentru bătaia pe care i-o aplicasem lui Humberto, ci şi pentru că mă considerau principalul vinovat pentru persecuţiile pornite împotriva lor. „Pleacă imediat, nu mai risca nimic”, mi-a zis Ortiz.

Avocatul a reuşit să-l convingă pe preşedintele Asociaţiei Bancherilor să mă lase să deschid un cont la Banco de Comercio şi un altul la Banco Nacionál de México cu patru zile înainte să împlinesc optsprezece ani. Am depus în cele două conturi o parte dintre cecuri, iar cealaltă parte în contul meu de la Banco Mercantil de Monterrey. Pentru că nu aveam încredere în bănci, am păstrat banii lichizi, dolarii şi monedele centenarios.

Am stabilit să plec a doua zi. În loc să mă duc cu autobuzul până la Zaragoza, urma să iau avionul până la San Antonio, unde mă aştepta Jorge Jiménez ca să mă ducă la fermă. Chelo avea să vină peste două luni, după încheierea semestrului. Ne-am înţeles să nu le spună părinţilor ei despre planul nostru decât cu câteva zile înainte de plecarea ei. Erau destul de conservatori, aşa că în opinia lor o fată care trăia cu un bărbat fără să fie căsătoriţi era o femeie uşoară; sau, şi mai clar, o curvă. Poziţia lor era uşor ridicolă, pentru că Chelo îşi petrecea aproape toate nopţile cu mine.

Avilés se hotărâse să vină cu mine la Coahuila. A zis că voia să-şi ia o vacanţă, se săturase până peste cap să

dea spectacole şase zile pe săptămână, ceea ce făcuse fără oprire în ultimii zece ani. Era o minciună. Mă însoţea ca să aibă grijă de mine.

După-amiază ne-am aşezat toţi trei în grădină. Avilés cumpărase ied la grătar, guacamole şi lipii din făină. „Ca să vă obişnuiţi cu mâncarea din nord? A aşezat masa sub un frasin. După-amiaza era însorită, aerul proaspăt. Chiar dacă Avilés s-a apucat să spună bancuri tâmpite la care Chelo râdea în gura mare, treptat s-a instalat în noi o tristeţe adâncă.

După ce-am mâncat, am rămas tăcuţi, fiecare pierdut în gândurile lui. Se făcuse ora cinci şi razele soarelui băteau printre crengi. Lumina după-amiezii a căpătat o nuanţă chihlimbarie. Chelo, aşezată în faţa mea, m-a luat de mână. Sergio, mai în glumă, mai în serios, şi-a aşezat palma peste mâinile noastre. „Vă declar oficial soţ şi soţie”, a zis şi a zâmbit. Chelo m-a sărutat pe buze. „Bună ziua, soţul ei.

Puţina carne care mai rămăsese din ied şi oasele i le-am dus lui Colţ. În ultimul timp îl hrănisem numai cu boabe şi probabil că ducea dorul unei porţii de mâncare adevărată. Mâncare de lup, nu de câine. I-am aruncat resturile şi le-a devorat pe loc.

Planul era să-l lăsăm pe Colţ în casa lui Avilés. Natalia urma să-i dea de mâncare. Pentru curăţatul şi spălatul cuştii era nevoie de un specialist în animale periculoase, aşa că Paco, asistentul lui Avilés, urma să vină de două ori pe săptămână. După ce mă stabileam în Zaragoza şi construiam un spaţiu potrivit pentru Colţ, în care să poată trăi liniştit, să alerge, poate chiar să şi vâneze, aveam să venim după el.

Ne-am dus la culcare la ora nouă. Zborul era la opt dimineaţa şi trebuia să fim devreme la aeroport. Chelo a umplut cada cu apă şi a turnat o cutie de săruri. Relaxaţi datorită sărurilor, am moţăit în apă până când s-a răcit. Ne-am băgat dezbrăcaţi în pat. Am stins lumina şi am început să vorbim despre viitor, cum va fi viaţa noastră la

fermă, cât de dor avea să ne fie unul de celălalt în cele două luni în care vom fi despărţiţi. M-a strâns în braţe şi s-a uitat în ochii mei prin întuneric. „Te-ai însura cu mine?” m-a întrebat. „Asta e şi mai siropos decât să întrebi dacă vrei să fii prietena mea?” i-am răspuns. Chelo a râs. „Da, sunt o sentimentală”, a zis. I-am luat faţa între palme. „Da, vreau să mă însor cu tine”, i-am şoptit la ureche.

Ne-am trezit devreme ca să ne facem bagajul. Paco urma să vină la cinci ca să ne ducă la aeroport. Ne-am aşezat la masă ca să mâncăm. Chelo purta uniformă albă şi halat, avea cursuri la spital. Pentru că avea note bune, profesorul o invitase să asiste la o operaţie pe cord deschis. Chelo nu prea avea chef să meargă. Nu se simţea pregătită să vadă bătând inima unui om.

M-a ajutat să-mi împăturesc hainele şi să le pun în geamantan. În timp ce făcea asta, m-am uitat pe fereastră. Colţ dădea ture prin cuşcă. Am început să mă simt vinovat. Nu era drept ce-i făcusem lui Colţ şi nici ce urma să-i facem. Nu trebuia să-l duc în deşertul din Coahuila ca să trăiască într-un alt ţarc, oricât de mare ar fi fost acela, unde căldura l-ar fi ucis lent, departe încă o dată de habitatul lui natural. „Trebuie să-i dăm drumul”, i-am zis lui Chelo. Şi-a ridicat privirea spre mine. „Ce?” Am făcut semn spre cuşcă. „Trebuie să-l eliberăm pe Colţ”, i-am răspuns. „În Coahuila?” m-a întrebat. Am dat din cap că nu. „Nu, în Canada?

Lui Avilés i s-a părut o idee proastă. „N-a trăit niciodată în pădure, printre alţi lupi. Nu ştie să vâneze, nu va rezista frigului? Avilés credea că a-l elibera însemna a-l condamna la moarte. „E cel mai rău lucru pe care i-l poţi face?

Atunci am propus să-l ducem înapoi la crescătoria unde se născuse. Poate că acolo ştiau ce trebuia făcut cu el. Măcar să trăiască împreună cu alţi lupi, în locul unde ar fi trebuit să crească. Să aibă parte de clima potrivită lui, de teritoriul şi de specia lui.

Ideea de a-l duce pe Colţ înapoi la crescătorie nu i s-a

părut nebunească lui Avilés, în teorie, dar în practică era complicat. Din experienţa lui de director de circ, ştia cât de alambicate erau formalităţile legale pentru transportul unui animal dintr-o ţară într-alta. Era nevoie de un certificat de sănătate eliberat de un veterinar şi de completarea formularelor de transport. În unele cazuri, autorităţile cereau ca animalul să fie ţinut o vreme în carantină. „Sunt chestiuni care necesită timp şi nu se rezolvă întotdeauna", mi-a zis. Paradoxal: voiam să ducem în Canada ceva ce fusese trimis de-acolo.

M-a întrebat cum rămâne cu călătoria la San Antonio şi cu planurile de a trăi în Zaragoza. I-am zis că renunţam deocamdată la ele, că asta puteam face oricând. Am ţinut să subliniez că prioritatea mea acum era Colţ şi că trebuia să facem totul ca să-l ducem în Canada. Chelo m-a susţinut şi s-a arătat entuziasmată de ideea de a merge cu mine. Am încercat s-o conving să-şi termine studiile. Nici n-a vrut să audă. I-am zis să facem aşa cum ne înţeleseserăm, adică ea să vină mai târziu. A insistat s-o iau cu mine. „Asta schimbă totul", a zis, „şi merg cu tine oriunde ar fi".

Chiar dacă era foarte devreme, Avilés l-a sunat pe Jorge Jiménez ca să-i spună că schimbaserăm planul. Jorge a zis că-i pare rău şi că ne aşteaptă oricând vrem să mergem la el. Toată dimineaţa Avilés s-a ocupat de formularele de călătorie pentru Colţ şi s-a sfătuit cu oamenii de la circ care se ocupau de transportul internaţional ca să afle ruta cea mai bună pentru a-l duce în Yukon. I-au zis că cel mai bine ar fi să-l ducă pe şosea în Statele Unite. L-au sfătuit să nu-l ducă într-o remorcă, ci în portbagajul unei camionete, ca şi cum ar fi un câine-lup şi că era obligatoriu să stea cuminte la controlul vamal. Au mai zis să avem la noi fişa vaccinărilor şi două certificate eliberate de veterinari diferiţi şi să fie mereu prezentat drept animalul nostru de companie. „Să nu spuneţi niciodată că e lup", au zis, pentru că asta ar atrage imediat atenţia şi am fi luaţi la zeci de întrebări. În plus, carantina ar fi fost obligatorie.

Conform lor, cel mai convenabil era să-l ducem până la Dallas cu maşina, iar de acolo să zburăm la Seattle. Acolo să închiriem o maşină şi să trecem graniţa în Canada prin Lynden-Aldergrove, un punct vamal unde grănicerii nu erau atât de vigilenţi.

A doua zi, doi dintre veterinarii cu care lucra circul au venit la Avilés ca să-l vadă pe Colţ. Amândoi au zis că e cât se poate de sănătos, în ciuda cicatricilor de pe bot şi de pe cap. Cum le-aş fi putut spune că-şi căpătase semnele în urma scaunelor pe care le primise în cap când încercam să-l dresez? Avilés a zis ceva despre „personalitatea tonică” a „câinelui” şi asta a fost tot. Ambii veterinari au eliberat certificatele de sănătate.

Ne-am hotărât să mergem cu maşina până în Canada. Nu voiam să complicăm şi mai tare transportul lui Colţ. Ca să aibă parte de o călătorie cât mai comodă, am cumpărat o camionetă Chevrolet, model Suburban. În plus, dacă pe parcursul călătoriei n-am fi găsit mereu loc de dormit, atunci puteam dormi în maşină. Avilés l-a convins pe un prieten să-i vândă una la mâna a doua. Am plătit-o pe loc şi ne-am dus s-o înscriem pe numele noului proprietar.

Ne-am înţeles să plecăm a doua zi, dimineaţa devreme. După calculele lui Avilés, avea să ne ia cam două săptămâni să ajungem la graniţa cu Canada. „O nebunie”, a zis, „încă una dintre ideile tale trăsnite”.

Etimologia celor întâmplate (partea a patra)

Expresii derivate din latină:

Terra incognita\ tărâm necunoscut.

În loco parentis·. părinţi de împrumut

Aposse ad esse: de la posibil la real

Causa morţiş·. când cineva e pe moarte şi face un cadou celui care-i supravieţuieşte. Mai înseamnă şi cauza morţii.

Nune scio quid sit amor, acum ştiu ce înseamnă iubirea.

Fortes fortuna adjuvat·. norocul le surâde celor curajoşi.

De novo·, a o lua de la capăt.

Abyssus abyssum invocat·, o greşeală atrage după sine o altă greşeai!

Graviora manent·. ce e mai rău încă n-a trecut Răul continuă.

Res lipsa loquitur·. faptele vorbesc de la sine.

Gesta non verba·. fapte, nu vorbe.

Bella horrida bella·. război, cumplit război.

Nosce te ipsum·. cunoaşte-te pe tine însuţi.

Quis custodiei ipsos custodes·. cine-i păzeşte pe paznici?

Expost facto: post-factum, după săvârşirea faptelor.

Casus belli·, cauzele războiului

*Antebellum** înainte de război.

Aut viam înveniam autfaciam·. ori găsesc o cale, ori inventez una.

Fortitidune vinciumus\ dacă rezistă, învingem.

Inter spem etmetum·. Între speranţă şi teamă.

Raze de soare

Aud cât se poate de clar şopotul apei. Sunetele distante din afară. Întunericul. Apa mă poartă dintr-o parte într-alta. Nu am aer. Lovituri în pereţii de azbest. Strigătul mut. Toropeala morţii. Dau din mâini. Oxigen. Am nevoie de oxigen. Deschid ochii. Chelo doarme lângă mine. Inspir adânc. Îmi simt gâtlejul uscat. Dinţii gata să mi se spargă. Mă aşez pe marginea patului, epuizat. Fratele meu moare în apă. Părinţii mei în aer. Câinele meu în foc. Bunica în pământ. Ce tot vrea să-mi spună moartea prin visele astea?

Chelo şi-a dat singură foc la valiză. N-a vrut să plece în Canada fără să le spună părinţilor. I s-a părut nedrept faţă de ei. Taică-su i-a făcut un scandal monstru. A acuzat-o că renunţă la facultate pentru a fi „concubina” unui „mucos” de optsprezece ani. „Eşti şchioapă pentru că ţi-a plăcut să ţi-o tragi pe acoperişuri”, i-a zis. Nu a lăsat-o să-şi ia nimic din ce avea. Nici haine, nici încălţăminte, nici geamantane. Nimic. „N-ai decât să pleci cu ce ai pe tine”, i-a zis taică-su. S-au certat ca orbii ore în şir. Chelo a

încercat să-l îmbuneze. L-a asigurat că eu eram bărbatul cu care voia să-şi trăiască viaţa, că era vorba de o relaţie serioasă. Taică-su a râs de ea. „Te rog, Consuelo, termină cu prostiile. Dacă te culci cu băieţandrul ăsta, nu înseamnă că e o relaţie serioasă. Când n-o să mai fie în călduri, o să-ţi dea papucii? Insultele lui au durut-o rău de tot. Şi a mai durut-o şi faptul că maică-sa nu i-a sărit în ajutor. După ce taică-su s-a închis în camera lui, avertizând-o că dacă pleacă, atunci n-o să mai pună piciorul în casa asta, mamă-sa i-a zis: „Ar fi bine să asculţi de tatăl tău, nici tu şi nici băiatul ăla nu sunteţi pregătiţi pentru o asemenea nebunie”. Chelo a ajuns acasă la Avilés sobră şi taciturnă. Dar n-a plâns nicio clipă. „Ai pus-o”, mi-a zis, „pentru că de mine nu mai scapi în veci”.

Am plecat dis-de-dimineaţă. Avilés la volan, eu pe scaunul copilotului, iar Chelo pe mijlocul banchetei din spate. Colţ în portbagaj, legat cu lanţ şi cu botniţa pusă. La început s-a învârtit în cerc. Părea să n-aibă astâmpăr, până când şi-a găsit un loc printre bagaje şi s-a culcat acolo.

După zece ore de drum am ajuns la Saltillo, oraşul natal al lui Sergio. L-am lăsat pe Colţ în grădina casei unuia dintre cei doi fraţi ai lui Avilés şi ne-am dus să cumpărăm câteva chestii de care Chelo nu se putea lipsi: periuţă de dinţi, lenjerie intimă, pantaloni, bluze, pantofi, geci. Ne-am petrecut restul zilei prin magazinele din centru. Avilés s-a întâlnit cu mai mulţi cunoscuţi. „Ăsta mi-a fost coleg de generală”, „cu ăla mergeam la vânătoare”, „slăbănogul ăsta avea o soră superbă”, „ăsta e văr cu fosta mea soţie”. Dacă ar fi intrat în politică, sunt sigur c-ar fi ajuns lejer primar în Saltillo.

Seara, Avilés s-a dus în vizită la o mătuşă, la care ţinea ca la propria mamă, şi la fraţii lui. Ne-a invitat să mergem cu el, dar n-am vrut să-l incomodăm cu prezenţa noastră. Nu voiam să ne băgăm în sufletul omului. Foarte bolnavă, mătuşa lui abia vedea şi auzea. Ce să căutăm noi, doi străini, în casa ei? De ce s-o obligăm să-şi schimbe hainele de casă cu unele potrivite pentru vizite, doar ca să

ne primească pe noi? De ce să se simtă obligaţi fraţii lui să discute banalităţi cu noi? Avilés trebuia să se bucure de familia lui fără să-şi bată capul cu prezenţa noastră.

Sergio a zis că urma să doarmă în casa mătuşii lui. Eu şi Chelo ne-am dus să dormim într-un motel, în afara oraşului, pe şoseaua care ducea la Piedras Negras. Camera era mare şi curată. Ferestrele dădeau spre parcarea plină de tiruri. Prin perete s-au auzit râsetele unei perechi, apoi gemete. Chelo s-a excitat. Am făcut dragoste tăcuţi, ascultându-i pe vecinii noştri. Probabil că tipul le avea cu sexul, pentru că femeia a ţipat de mai multe ori. Apoi i-am auzit povestind. Femeia era îngrijorată că avea să ajungă târziu acasă şi soţul o va lua la rost. Bărbatul a râs. „Fă ca mine. Intri şi te prefaci super nervoasă, iar dacă îţi zice ceva, te enervezi şi mai tare”.

I-am auzit când au plecat. Curioşi, ne-am uitat printre jaluzele. El era vânjos şi înalt, iar ea durdulie şi scundă. S-au dus la unul dintre tiruri. El a prins-o de talie şi femeia l-a strâns de fese. Pasiune pură.

A doua zi a fost ziua mea de naştere. Goală, Chelo mi-a cântat la mulţi ani şi a pus pe pat o prăjitură Marinela cu o lumânare. După ce am suflat în lumânare, a început să danseze un dans foarte senzual, în opinia ei. Nu m-am putut opri din râs tot timpul cât a scuturat din fund.

Ne-am reîntâlnit cu Avilés în casa mătuşii lui. „La mulţi ani”, mi-a zis şi mi-a dat o cutie legată cu o fundă. Înăuntru am găsit un cuţit de vânătoare făcut în Norvegia, lung de douăzeci şi cinci de centimetri, cu mâner de lemn şi teacă de piele. O adevărată minunăţie artizanală. Ne-a spus că era cuţitul cu care vâna tatăl lui. „Îl primise cadou când era mic, de la bunicul”. Am vrut să i-l dau înapoi. Era un obiect cu o mare valoare sentimentală. Sergio nici n-a vrut să audă. „O să ai nevoie de el în Yukon”, a încheiat el discuţia.

Am plecat spre graniţă. Căldura unduia pe deasupra asfaltului. Erau în jur de patruzeci şi două de grade. Dacă deschideam geamul maşinii intra aer fierbinte. Ne-am oprit

de mai multe ori ca să-i dăm apă lui Colţ şi am cumpărat pungi cu gheaţă ca să punem în jurul lui, să se mai răcorească. Colţ nu-i lăsa pe Avilés şi pe Chelo să se apropie de el. Imediat ce se apropiau prea mult, i se ridica blana pe spate. Dacă nu se retrăgeau, mârâia arătându-şi colţii până când se îndepărtau.

Am făcut un mic ocol pentru a ajunge la Zaragoza, ca în sfârşit să-i cunoaştem pe Jorge Jiménez şi pe mama lui, Luz Divina. Avea o casă mare, răcoroasă, cu multă lumină. La intrarea în grădină se afla o colivie imensă cu păsări cardinal, sturzi, canari şi chiar şi prepeliţe sălbatice. Prin mijloc curgea un pârâu cu apă cristalină, plin cu peşti chirostoma.

Jorge mi-a dat voie să-l las liber pe Colţ pe un teren mare de lângă casă, un loc bun, pentru că pârâul trecea şi pe-acolo. Terenul slujea de grădină, cramă şi atelier. I-am dat drumul, şi Colţ a început să amuşine în jur. Probabil că descoperea multe mirosuri noi, diferite de cele din oraşul în care crescuse. S-a dus să bea apă, apoi a intrat în pârâu ca să se răcorească.

Jorge şi maică-sa au aflat că era ziua mea. Ospitalieri şi dornici de distracţie, au pregătit o masă copioasă, cu multă carne la grătar. Şi-au chemat prietenii din zonă: Marco Aguirre, colecţionar de antichităţi şi de piese arheologice, împătimit după istoria Mexicului. Gudelio Garza şi fiul lui, Bernardo, proprietarii de la El Olmo, o fermă imensă de pe malul barajului La Amistad, fanatici ai fotbalului american. Carlos Hyslop, un mare crescător de vite, care vindea săptămânal sute de animale în Statele Unite. Humberto Enriquez, medic homeopat care oferea consultaţii gratuite la ferme, proprietar al domeniului Santa Cruz, pe unde trecea râul San Rodrigo, şi administratorul său, Raymundo Agiiero, expert în creşterea cocoşilor de luptă. Javier Navarro, producător de mobilier, cu magazine în toată ţara. Martin Sánchez, ghid de vânătoare profesionist şi brutar renumit, care vindea pâine în toate localităţile din zonă. Carlos Lozano şi fiul

său, Aaron, promotori ai turismului local şi proprietarii unui mare magazin de rochii de mireasă şi uniforme şcolare în Ciudad Acuña. Patricia Riddle, proprietara fermei El Faisân şi administratorul ei, Torio Escalante, cu soţia lui, Blanca, şi cu fiica lor, Katy. Marco Ramos Frayjo, vânător legendar, şeful poliţiei din Acuña, fin cunoscător de literatură universală. La fel ca Bross, Frayjo era în stare să vorbească despre orice autor şi orice temă. Cu toţii erau extrem de amabili şi prietenoşi, oameni interesanţi, plini de poveşti amuzante şi cu care era o plăcere să discuţi. Generoşi, ne-au invitat cu toţii să stăm în casa lor şi au curs invitaţiile de a merge la vânătoare pe domeniile lor.

Luz Divina era o femeie rezervată şi foarte amabilă. Mereu atentă să nu ne lipsească nimic, să fim serviţi cum se cuvine. A fost suficient ca Avilés să spună că-i plăcea carnea de ied pentru ca ea să comande imediat unul şi să pună să fie gătit pe loc. Ne-am simţit ca acasă, înconjuraţi de prieteni de-o viaţă. Cum a zis Avilés: „Cu noii mei prieteni din copilărie”.

Am ieşit să dăm o raită. Zaragoza era un orăşel liniştit. Copacii erau plini de coţofene gălăgioase. Trilurile lor sfârşeau în tonuri înalte surprinzătoare care uneori păreau nişte picături de apă în cădere. În piaţa centrală, oamenii se aşezau pe bănci la umbra marilor copaci mesquite. Ca să se mai răcorească, îşi cumpărau sucuri şi îngheţată de la un chioşc din apropiere. Câţiva câini vagabonzi aşteptau răbdători până când cineva lăsa paharele de carton cu resturi de îngheţată şi atunci se repezeau să le lingă.

Ne-am plimbat pe străduţe până la marginea orăşelului. Am trecut un râu şi mai multe pâraie cu o apă bătând în albastru, incredibil de transparentă. Peştii şi algele unduindu-se se vedeau cât se poate de clar. Broaştele săltau printre trestii şi se ascundeau în apă. Un cuc alergător a ţâşnit dintre tufişuri şi după câţiva metri s-a oprit ca să se uite la noi. Trei ciobani mânau o turmă de capre spre nişte ţarcuri din afara orăşelului şi praful rămas

în urma lor întârzia mult în aer.

Spre seară am pornit spre ferma lui Jorge. Drumul trecea prin mijlocul imensului deşert. Lumina în declin proiecta umbre pe şoseaua dreaptă şi nesfârşită. În depărtare se înălţau albăstrii munţii Muzquiz. Un coiot lovit de o maşină zăcea mort în mijlocul asfaltului. Ne-am oprit să ne uităm la el. Era un exemplar frumos. Coada i se înfoia în bătaia vântului cald. Chelo s-a aplecat şi şi-a trecut palma peste spinarea lui. „Are blana mătăsoasă”, a zis.

Am ajuns la Don Abélardo, ferma lui Jorge. Era mult mai frumoasă decât îmi imaginasem. Cai, vaci, porci şi găini mişunau pe lângă casa principală. Paletele unei turbine eoliene se roteau scârţâind lent, apa dădea pe dinafară din rezervor.

Ca să ne convingă să trăim la fermă, Jorge ne-a zis că urmau să se conecteze la reţeaua de curent electric, şi atunci vor avea şi aer condiţionat, şi frigider. Pentru un duş cald în zilele de iarnă aveau deja un boiler pe gaz.

L-am închis pe Colţ într-un şopron şi ne-am dus cu Jorge ca să ne arate ferma. Am luat-o pe un drumeag. Vacile ne urmăreau impasibile cu privirea. Căldura le moleşise într-atât încât nu se fereau din faţa camionetei. Le evitam, claxonând până se dădeau la o parte. O infinitate de mici fluturi galbeni stăteau pe grămezile de bălegar. Chelo a întins mâna spre ei. Şi-au luat zborul printre degetele ei, s-au înălţat deasupra camionetei, după care s-au întors la gunoi.

Un cârd de curcani sălbatici a trecut prin faţa maşinii. „Curci”, a zis Avilés, sigur pe el. Speriate, s-au refugiat printre tufele de lobodă porcească. La capătul fermei era un pârâu secat. Pe malurile lui se înălţau pâlcuri de copaci. „Aici îşi fac veacul cerbii şi mistreţii, iar acolo”, a zis Jorge, arătând spre coroana unor arbori mesquite, „vin să doarmă curcile sălbatice pe care le-am speriat noi”.

Era limpede că Zaragoza şi ferma erau locuri numai

bune de locuit. Totul te îndemna să rămâi: Luz Divina şi Jorge, care erau gata să ne primească cu braţele deschise, noii prieteni cu preocupări atât de diverse, amuzanţi, amabili, sinceri. Dar îmi promisesem să-l duc pe Colţ în Canada şi nimic nu mă putea opri.

Ne-am luat rămas-bun de la Jorge şi ne-am continuat drumul spre Piedras Negras. Am trecut podul la zece noaptea. Un grănicer ne-a luat la întrebări într-o gheretă. A vrut să ştie unde mergeam. Într-o engleză perfectă, Avilés i-a spus că la Dallas.

Ne-a cerut actele lui Colţ. Avilés i-a dat certificatele eliberate de cei doi veterinari. „E ciobănesc german?” a întrebat grănicerul. „Da”, a răspuns Avilés fără să clipească.

Apoi am mers într-un birou pentru a obţine viza de intrare în Statele Unite, obligatorie pentru orice străin, sau, în cazul nostru, pentru că urma să depăşim limita de patruzeci de kilometri până la care nu e nevoie de viză. Din nou am fost întrebaţi unde mergem şi ne-au fost examinate documentele. Un reprezentant al Ministerului Mediului ne-a pus mai multe întrebări despre Colţ. A cercetat cu atenţie certificatele medicale şi a studiat lista cu vaccinările. Ne-a întrebat de ce poartă botniţă. Avilés i-a răspuns că e dresat pentru pază. Noroc că nu ne-au cerut să-l scoatem din camionetă, pentru că într-o clipă şi-ar fi dat seama cât de neîntemeiat era termenul „dresat”.

După o oră am primit autorizaţia de a intra în ţară. După ce ne-am îndepărtat de graniţă, am răsuflat uşuraţi că nu-l băgaseră în carantină pe Colţ.

Am mers până la două noaptea, apoi am văzut un motel între Eagle Pass şi Uvalde. În drum spre parcarea motelului, farurile camionetei au luminat zeci de ochi de un albastru-verzui intens. Erau cerbi cu coada albă care păşteau iarbă din jardiniere. Colţ i-a simţit şi a început să se agite înăuntrul camionetei, mârâind şi izbindu-se de geamuri. Cerbii au luat-o la goană, săltând cu graţie printre mărăcinii deşertului. Colţ i-a urmărit cu privirea.

Măcar nu-şi pierduse cu totul instinctul de vânătoare.

În dimineaţa următoare m-am dus să-l văd pe Sean la închisoarea de securitate redusă din Hondo. Am străbătut din nou coridoarele împânzite cu televizoare. Deţinuţii se uitau la ele aşezaţi pe jos, transpiraţi, la bustul gol, desculţi, purtând numai pantaloni scurţi. Pereţii şi tavanul emanau căldură. Căldură peste căldură peste căldură.

Am stat în curtea necimentată, aşezaţi la o masă la umbra dată de o acacia. Câţiva deţinuţi ridicau greutăţi într-un colţ al curţii. Am preferat să-l văd pe Sean singur. Ştiam că n-ar vedea niciodată cu ochi buni relaţia mea cu Chelo. Exact ca tatăl ei. Niciunul dintre ei nu dădea vreo şansă iubirii noastre. Pentru Sean eu nu eram altceva decât un puşti imberb, marcat de faptul că rămăsesem orfan, care se agăţa de o iubire adolescentină ca de un colac de salvare, în timp ce pe Chelo o vedea ca pe-o femeie de o promiscuitate compulsivă, care n-avea să se schimbe niciodată.

I-am povestit lui Sean vârtejul de întâmplări nebune din ultimele săptămâni: răzbunarea mea ratată pe Humberto şi ţicneala lui, atentatul asupra lui Zurita şi războiul dintre poliţişti şi băieţii cuminţi, care dusese la arestarea multora dintre ei şi la moartea lui Antonio. „Zurita şi Antonio şi-au meritat soarta”, a zis Sean pe un ton grav, fără nicio urmă de mulţumire.

I-am mai spus că recuperasem toţi banii lui Carlos, că reuşisem să-l scot din puşcărie pe Diego, că trăiam cu Chelo, i-am spus şi despre prietenia mea cu Avilés şi că ne porniserăm să-l ducem pe Colţ înapoi în Canada. Sean m-a strâns de braţ. „Eşti fratele meu şi sunt de partea ta orice ai face”, a zis. Mi-am dat seama că se referea la Chelo. Nu înţelegea cum putusem să mă îndrăgostesc de femeia care se culcase cu fratele meu şi cu mulţi alţii.

L-am întrebat dacă are nevoie de bani. „Nu, mă descurc. Deocamdată”, a zis zâmbind. Ştiuse cum să învârtă banii şi zicea că avea destui pentru a trăi liniştit mulţi ani de-acum încolo. „Am făcut afacerea secolului”, a

zis, „bucură-te de ceea ce Carlos nu a apucat să se bucure”.

Sean spera să iasă din închisoare în mai puţin de un an, apoi să-şi cumpere o fermă de animale şi să trăiască liniştit atâta timp cât va putea sta locului. „Ştii că-mi place să-mi iau lumea-n cap”, mi-a zis. L-am întrebat despre moartea lui Quica. Sean m-a privit cu surprindere. „Ce vrei să spui?” I-am povestit ce-mi zisese Humberto şi cât de evaziv fusese Diego când venise vorba despre cum murise Quica. „Fratele tău n-a avut nicio legătură cu asta, poţi să fii sigur”, a zis. „E drept că i-a tras câteva, pentru că era sigur că Enrique te obligase să faci sex cu el, dar în niciun caz nu el l-a omorât” M-a cuprins indignarea la gândul că fratele meu îşi închipuise că puteam să mi-o trag cu vreun tip. I-am şi zis lui Sean. „El nu voia altceva decât să te protejeze, atât? „Dă-o-n mă-sa de protecţie”, i-am aruncat eu. Sean a zâmbit. „Sunt morţi amândoi, ce sens mai are să te enervezi?” Era adevărat, timpul nu mai putea fi dat înapoi. Morţii nu ne aud. „Şi-atunci, cine l-a omorât pe Quica?” l-am întrebat. Aveam nevoie de un răspuns clar, definitiv. „Sunt convins că băieţii cuminţi, dar adevărul e că nu ştiu sigur. Însă ştiu sigur că nu Carlos”. N-am mai insistat. Misterul morţii lui Quica avea să rămână nedezvăluit, iar eu aveam să rămân cu îndoiala în suflet pentru toată viaţa.

Un gardian a venit la noi şi ne-a spus că orele de vizită se încheiaseră. Părea aproape stânjenit că era nevoit să ne întrerupă. „Mulţumesc, Choco”, i-a zis Sean în spaniolă. Gardianul chicano[23] a plecat să-i anunţe şi pe ceilalţi vizitatori că era timpul să plece.

Ne-am luat la revedere printr-o îmbrăţişare. Sean m-a strâns cu putere. I-am simţit mirosul de mosc şi de aer stătut. S-a întors la celula lui trecând prin coridoarele împânzite de televizoare, mexicani, chicano şi negri întinşi pe jos.

---

23 Persoană care trăieşte în Statele Unite, dar are ascendenţă mexicană.

Ne-am hotărât să nu mergem direct în Yukon, nici să nu ţinem cu dinţii de itinerariul călătoriei. Niciunul dintre noi nu se grăbea undeva şi ne încânta ideea de a străbate Statele Unite de la sud la nord. S-a dovedit a fi o ţară mult mai interesantă decât îmi închipuisem. Peisajul se schimba des. Şesurile deşertice din Texas. Văile domoale din Oklahoma. Furia apelor mâloase ale fluviului Mississippi. Pământurile mănoase din Kansas. Culmile impresionante din Colorado. Întinsele platouri din Wyoming. Pădurile de nepătruns şi apele şerpuitoare din Idaho şi Montana.

Am devenit specialişti în moteluri. Locuri de dormit ieftine, la marginea şoselei. Firme luminoase, multe dintre ele cu litere lipsă. Camere duhnind a fum de ţigară, alcool şi sex. A pastă de dinţi, săpun ieftin şi insecticid. A mâncare, scutece şi marijuana. A urină, parfum de paciuli şi odorizant cu iz floral. Cearşafuri zdrenţuite, saltele arse cu ţigara, igrasie pe pereţi. Tablouri kitschoase. Robinete picurând. Veceuri înfundate. Şoareci. Gândaci. Muşte. Apă ruginie. Duşuri cu perdea din plastic.

Am mâncat în tot soiul de restaurante. De la hamburgeri şi pizza până la meniuri sofisticate cu carne de vânat. Carne de bizon, de gâscă sălbatică, de mistreţ, de tatu, de raton. Coaste la grătar, carne prăjită, pui rotisat. Plăcintă cu mere, prăjituri, budincă de ciocolată, ice tea şi nescafe. Vitrine cu sucuri la cutie. Coca-Cola, Pepsi şi Dr. Pepper.

Căldură, ploaie, inundaţii, grindină. Vijelii. Şesuri nesfârşite. Tornade în depărtare. Agricultori arşi de soare. Zilieri mexicani înaintând lent la marginea lanurilor. Văcari mânând cirezile. Tractoare la arat. Uriaşele combine secerând şi treierând grâul pe înserat. Vaci păscând în ţarcuri. Lanuri de porumb infinite ivindu-se din negură. Camionete jerpelite. Silozuri imense din tablă zincată. Bătrâni în salopetă stând pe prispă, palmele lor pline de bătături, feţele zbârcite.

Lângă o autogară am ascultat cum un negru bătrân cânta un blues a cappelia. În Oklahoma am văzut un

spectacol în care un indian îmbrăcat în haine tradiţionale se juca cu şerpi cu clopoţei. Am asistat în Cheyenne, Wyoming, la un rodeo cu tauri în care o femeie i-a învins pe toţi bărbaţii participând. Am zărit cai sălbatici galopând prin prerie. Pescari prinzând păstrăvi în apele sinuoase ale râurilor. Femeie jucând cărţi şi fumând trabuc la umbra unui stejar, în Idaho. Meciuri de box improvizate în hambare, între flăcăi cu pielea înroşită de soare şi care se băteau orbeşte, fără urmă de tehnică. Melodii gospel în biserici de lemn zugrăvite în alb. Cerbi cu coadă albă, coioţi şi şerpi cu clopoţei în Texas şi Oklahoma. Fazani, prepeliţe şi potârnichi în Kansas. Cerbi wapiti şi câteva pume în Wyoming. Elani, marmote, câini de prerie, urşi şi gâşte în Idaho şi Montana. Cu niciun lup nu ni s-au intersectat drumurile.

Unde să-l ţinem închis peste noapte pe Colţ a devenit o adevărată problemă de logistică. Am încercat cu o cuşcă de călătorie, dar pentru Colţ a fost floare la ureche să rupă închizătoarea. Noroc că atunci îl lăsasem în camionetă, că altfel poate ar fi scăpat şi probabil că nu l-am mai fi văzut niciodată. Cum era feroce şi gata oricând să atace, mai mult ca sigur că un poliţist din cine ştie ce sat i-ar fi tras un glonţ în cap. Odată scăpat din cuşcă, a făcut pipi pe bancheta camionetei şi a umplut-o de excremente.

Aşa că am renunţat la cuşcă, deşi părea soluţia cea mai practică. Ne-am văzut obligaţi să ne cazăm la hoteluri mărginaşe. Alegeam mereu camere din capătul coridorului, cele care dădeau spre terenuri virane, pe unde nu trecea ţipenie şi îl legam pe Colţ de un copac sau de un stâlp. Precaut, îi puneam botniţa întotdeauna.

Într-o dimineaţă, într-un motel din apropiere de Denton, Texas, m-am trezit în zgomot de portiere trântite şi de vociferări. M-am uitat pe fereastră. Un Packard jerpelit era parcat în faţa geamurilor. O familie de negri urca bagajele pe capota maşinii. Cocoţat pe o bancă, tatăl lega geamantanele cu o sfoară, în timp ce mama şi copiii le aduceau pe rând din camera lor.

Colţ era legat de un stâlp de iluminat, în capătul parcării motelului. Cel mai mic dintre copii l-a văzut şi s-a dus să se uite la el mai de aproape. Tancul de cinci ani s-a apropiat de Colţ fără nicio grijă. Imediat ce l-am văzut pe Colţ ridicându-se, am ştiut că avea să-l atace. Mi-am tras la repezeală pantalonii şi am ieşit desculţ, în fugă. Părinţii m-au observat şi, când l-au văzut pe copil că se apropie de Colţ, şi-au dat seama că ceva nu e în regulă, aşa că au rupt-o la fugă în urma mea.

Colţ l-a măsurat cu privirea, iar când copilul s-a mai apropiat puţin, s-a repezit să-l atace. Când a văzut că se năpusteşte spre el, copilul a făcut doi paşi în spate, suficient pentru ca lupul să nu-l poată ajunge din cauza frânghiei cu care-l legasem. îi lipsiseră câţiva centimetri ca să ajungă la copil. Dacă l-ar fi ajuns, cu siguranţă l-ar fi rănit grav, poate chiar l-ar fi ucis.

Copilul a căzut în fund pe pavajul din parcare şi a început să scâncească. Am ajuns lângă ei, l-am luat în braţe şi l-am dus departe de Colţ. L-am lăsat jos în timp ce încercam să-l consolez. Maică-sa mi-a tras câteva peste cap. „Tâmpitule! Tâmpitule!” Soţul ei a încercat s-o potolească, dar femeia, spumegând de furie, era de neoprit. A ieşit şi Chelo şi s-a interpus între noi. Abia atunci femeia s-a mai liniştit. Şi-a luat copilul în braţe şi a plecat.

S-au întors la camera lor. Bărbatul a stat de vorbă cu femeia în pragul uşii. A părut că-i explică ceva. Femeia a dat din cap, supusă. Bărbatul a intrat în cameră şi a ieşit cu un obiect în mână. S-au întors la noi. Era o Biblie. Femeia şi-a cerut iertare. Noi legasem câinele unde trebuia, într-un loc îndepărtat şi sigur. Copilul se apropiase prea mult de el, iar vina era a lor pentru că nu-l supravegheaseră.

Ne-au făcut cadou Biblia. Bărbatul era un pastor itinerant. Ţinea slujbe pentru zilierii care culegeau bumbac. Improviza altare prin barăci şi muncitorii îl ascultau smeriţi. Trăia din donaţii, iar uneori mai făcea şi

pe instalatorul.

Ne-au invitat la masă. Ne-au dus la o grădină de vară unde cei mai mulţi dintre clienţi erau negri. Acolo am mâncat cele mai delicioase coaste de porc din viaţa mea. Dulci, fragede, scăldate în sos din miere de albine, bulion şi zahăr nerafinat.

După ce-am mâncat, i-am dat pastorului două sute de dolari. Bărbatul era uluit. Nimeni nu-i dăduse vreodată atâţia bani. Cu vocea lui răsunătoare de predicator, mi-a mulţumit în numele lui Iisus şi a zis că avea să folosească banii pentru a face bine. Apoi s-a ridicat şi a plătit nota tuturor. Restul banilor l-a împărţit la bucătari şi chelneri. Chiar şi-aşa, mi-a zis el, tot îi mai rămăseseră patruzeci de dolari, o sumă suficientă pentru a trăi două săptămâni.

Incidentul cu copilul ne-a făcut să înţelegem că nu-l puteam lăsa pe Colţ în locuri unde lumea putea să dea peste el, chiar dacă era vorba de cele mai îndepărtate zone din perimetrul motelurilor. Am pierdut ore în şir până să-i găsim un loc potrivit unde să stea în timpul nopţii. L-am ţinut în piscine fără apă, în vagoane dezafectate, în hambare, în case părăsite, în curţi, în clădiri gata de a fi demolate. Ceea ce la început ni s-a părut o bătaie de cap s-a transformat cu timpul în distracţia zilei. Fiindcă o luam pe cele mai lăturalnice drumuri ca să găsim un loc potrivit pentru Colţ, ajungeam la cele mai izolate comunităţi rurale din Statele Unite. Stăteam de vorbă cu oamenii locului, ne invitau în casele lor, mâneam cu ei, le cunoşteam familia.

Acele drumuri de ţară ne-au scos în cale biserici improvizate în suri, scoli în rulote, chioşcuri instalate în autobuze şcolare, baruri în containere metalice, cabane construite din sticle. Fantezie americană.

Mergând pe un astfel de drum, în Oklahoma, am dat peste o staţiune balneară în mijlocul unei păduri. De fapt, era mai degrabă un heleşteu adânc, format la picioarele unor cascade care curgeau peste stâncile de granit. Nişte scaune pliante zăceau pe lespezile de pe marginea heleşteului. Copiii alergau care încotro, mamele se

bronzau, adolescenţii încercau să se împingă unii pe alţi în apă, taţi tineri îşi învăţau fiii să înoate. Numai familii de albi, agricultori şi muncitori din zonă.

La început, Chelo n-a vrut să se dezbrace în costum de baie, încă îi era ruşine de cicatricile ei, dar după ce Sergio şi-a dat jos cămaşa şi i-a văzut urmele adânci de pe spate şi de pe abdomen, nu i-a mai păsat.

Ne-am aşezat toţi trei pe lespezile de granit, toţi trei plini de cicatrice, viaţa noastră povestită de acele dâre. Avilés a fost cât se poate de discret şi n-a întrebat-o pe Chelo ce era cu urmele de pe picioarele ei. N-aş fi putut suporta s-o aud povestindu-i despre Carlos şi despre saltul ei necalculat care o trimisese direct în curtea familiei Prieto. Imediat ce zgândăream trecutul promiscuu al lui Chelo, gelozia mă înnebunea.

M-am sprijinit cu spatele de stâncă. Chelo s-a lăsat peste mine şi m-a îmbrăţişat. Trupul ei pliat pe trupul meu. Respiraţia ei pe obrazul meu. I-am simţit pielea caldă, exact cum trebuia. Soarele mă mângâia pe faţă. Ţipetele copiilor care plonjau în apă ajungeau la noi de la depărtare. L-am văzut pe Sergio aşezat pe marginea apei. Era cufundat în gânduri, cu picioarele în apă, cu pleata căzându-i pe spatele lui alb şi lat.

S-a pornit să adie un vânticel. Vălurele pe heleşteu. Chelo s-a lipit de mine şi m-a sărutat pe gât. „Tocmai mi-a venit”, mi-a şoptit. N-am înţeles pe loc despre ce vorbea. „Menstruaţia”, a precizat ea. M-a privit în ochi. „Îmi întârziase o săptămână, am crezut că sunt gravidă” Un copil era o idee foarte îndepărtată, o fiinţă neclară. Acum aveam în faţă posibilitatea de a fi părinţi. „Şi?” am întrebat-o ca să aflu dacă pentru ea era o veste bună sau rea. S-a lipit şi mai strâns de mine. „Cândva, vreau să fac mulţi copii cu tine, dar ştiu că încă nu suntem pregătiţi... A tăcut, fără să-şi ducă fraza până la capăt. O senzaţie de pierdere s-a lăsat peste noi, peste puştii care se aruncau în apă, peste frunzele care se clătinau în vânt, peste spatele alb al lui Avilés, care contempla adâncul apei. Una dintre

sutele şi miile de ocazii de a fi mamă tocmai se dilua odată cu menstruaţia lui Chelo. Ştiam că nici nu puteam şi că nici nu era cazul să fim părinţi, şi totuşi gândul la un copil al nostru ne-a făcut să cădem într-o adâncă melancolie.

N-am mai scos niciun cuvânt. Am contemplat tăcuţi cascadele. S-a lăsat seara. Lumina se strecura printre copaci. Peste suprafaţa apei au început să zboare lilieci. Broaştele orăcăiau. Undeva, departe, a cântat un cocoş. Câţiva cerbi cu coadă albă s-au ivit dintre tufişuri, apoi au dispărut în adâncul pădurii.

În seara aceea ne-am oprit într-un orăşel. Chelo s-a dus la un ginecolog. I-a spus că nu voiam să folosim prezervative, că nici ei şi nici mie nu ne plăcea senzaţia dată de acea bucată de latex. Doctorul ne-a întrebat dacă suntem căsătoriţi. „Da”, a răspuns Chelo fără să clipească. A întrebat-o de ce nu poartă verighetă. „Pentru că nu-mi place s-o port”, a răspuns Chelo fără cea mai mică urmă de şovăială. Cu chiu, cu vai, ginecologul i-a dat o reţetă şi ne-am dus să cumpărăm anticoncepţionale.

Farmacista n-a fost deloc încântată să-i vândă pastilele. I Le-a strecurat de parcă ar fi fost vorba de droguri. În timp ce Chelo plătea, farmacista s-a aplecat spre ea. „Lasă-l pe dumnezeu să hotărască dacă să faci sau nu copii, nu hotărî tu”. S-au uitat una la cealaltă. „Păi, atunci să-mi ceară asta dumnezeu, nu tu”, i-a răspuns Chelo în engleză.

Ne-am decis să nu trecem graniţa pe la Lynden-AIdergrove, ci pe la Porthill, graniţa dintre Idaho şi Columbia Britanică. Era o dimineaţă de duminică şi ghereta vameşului era goală. Nicio maşină în faţa noastră. Ne-a verificat documentele un poliţist de frontieră, un tânăr blond care probabil că avea cam aceeaşi vârstă ca mine. Părul tuns periuţă. Părea fratele mai mic al lui Bill Cone. A aruncat o privire în interiorul camionetei, apoi a observat că avea număr străin. „De unde sunteţi?” ne-a întrebat. „Mexic”, i-am răspuns. „De acolo veniţi?” a vrut să ştie grănicerul. Am dat din cap că da. „Sunteţi

muncitori la câmp?” a întrebat. „Nu”, i-a răspuns Avilés, „suntem turişti? Grănicerul l-a observat pe Colţ. „Şi cu lupul ăsta ce-i?” a întrebat sigur pe el, fără să ia în calcul c-ar fi putut fi un câine. „E animalul nostru de companie, îl ducem înapoi la crescătoria de unde provine”, a răspuns Avilés. Grănicerul l-a privit surprins. „Şi pentru asta aţi condus până aici?” Am dat cu toţii din cap că da. Ne-a verificat paşapoartele şi ni le-a dat înapoi. Ne-a zis că putem să trecem, după care s-a dus plictisit şi s-a aşezat pe un scaun din gheretă.

După câţiva metri, un panou de la marginea drumului reprezentând un elan desenat cam aiurea ne-a urat bun venit în Canada. Dintr-un magazin din satul Creston am cumpărat două corturi, saci de dormit, lămpi cu gaz, alimente, oale, tacâmuri, farfurii, lăzi frigorifice pentru maşină şi două butoaie de plastic de patruzeci de litri pentru benzină. La sfatul vânzătorului, am luat şi tuburi de unguent împotriva ţânţarilor. „Sunt un coşmar”, a zis. Ne-a avertizat asupra urşilor care erau capabili să simtă mâncare de la kilometri depărtare. „Atârnaţi mâncarea în copaci, departe de tabără, dacă nu vreţi să aveţi surprize neplăcute? La recomandarea lui, am cumpărat şi câteva casete cu muzică canadiană – folk, country şi rock.

Ne-am adâncit în teritoriul canadian pe ritmurile lui Gordon Lightfoot. Lumina zilei părea să nu scadă niciodată. Era nouă seara şi soarele strălucea la orizont. Pătrunseserăm într-un teritoriu singuratic şi vast. Fără moteluri, fără cafenele, fără tractoare. Numai păduri, munţi, păşuni şi lacuri.

Am campat pe malul unui râu. Am instalat corturile şi am aprins un foc. Bărbatul de la magazin avea dreptate. Tanţarii şi muştele erau un coşmar. Cu tot unguentul nostru, continuau să ne dea târcoale. Ca să scăpăm de ţânţari şi de muşte, am tămâiat cu crengi aprinse în jurul corturilor.

În ciuda numeroaselor zile de convieţuire, Colţ nu părea în largul lui în prezenţa lui Chelo şi a lui Avilés. Dacă

se apropiau ceva mai mult, le arăta colţii. Chiar dacă ei păstrau distanţa, am continuat să-i pun botniţa, pentru orice eventualitate.

În seara aceea l-am plimbat legat cu un lanţ. Era pentru prima dată când călca în habitatul lui natural. A amuşinat muşchiul de pe jos şi de pe copaci, ferigile, pinii, urmele animalelor care trecuseră pe-acolo. I-a atras atenţia cârâitul păsărilor corcodel care pluteau pe deasupra apei, încercând să vâneze peşti.

L-am legat cu lanţul de bara de protecţie a camionetei. Obosit şi liniştit, s-a lungit lângă un pietroi. Era la fel de cald ca în deşertul texan. O căldură umedă şi apăsătoare, care ajungea până la treizeci şi opt de grade. Avilés transpira mult. Pete mari de sudoare i se întindeau la subsuori.

Am mâncat pâine cu pateu de porc. Atrase de miros, muştele negre au tăbărât pe noi, muşcându-ne de părţile corpului pe care nu ni le dăduserăm cu unguent. Un locşor pe ceafa, în dosul urechilor, pe pleoape, pe buze.

Spre seară au început să orăcăie broaştele, şi corul lor asurzitor s-a amplificat după apusul soarelui. Iar broaştelor li s-a alăturat un cor de greieri. Nu-mi venea să cred că în nordul îndepărtat pot exista atâtea sunete. O gălăgie asemănătoare cu cea pe care o auzisem în copilărie în lacahoatân, în selva din Chiapas.

Am pus mâncarea în lădiţele frigorifice, pe care le-am atârnat în copaci, departe de tabără, exact aşa cum ne sfătuise bărbatul de la magazin. Ne-am băgat în corturi. Era atât de cald, încât nu se putea dormi. Am rămas îmbrăcaţi, ca să nu ne ia ca din oală vreun urs care ne-ar fi dat târcoale. Câţiva ţânţari s-au strecurat în cort şi ne-au înţepat încontinuu, provocându-ne nişte umflături enorme.

În toiul nopţii s-au pornit lupii să urle în depărtare. Chelo m-a scuturat ca să mă trezească. „Auzi?” M-am ridicat în capul oaselor «Urletele reverberau lovindu-se de stânci. Erau puternice, profunde. Mi s-a făcut pielea de găină.

Colţ a început să umble agitat dintr-o parte într-alta. Auzeam sunetul lanţului izbit de bara de protecţie a maşinii. Probabil că erau primele urlete de lupi pe care le auzea în viaţa lui. Atât de diferite şi, în acelaşi timp, atât de asemănătoare cu cele ale câinilor din oraş.

Colţ a răspuns printr-o succesiune de urlete. Comunica, în sfârşit, cu cei din rasa lui. Haita pe care o chemase în atâtea nopţi îşi făcea simţită prezenţa.

Ne-am uitat prin ferestruica de la cort. Colţ era agitat. Răspundea la fiecare urlet venit din depărtare. Avilés a ţâşnit din cortul său ca să-l calmeze. Chelo s-a enervat şi a ieşit să-l certe. „Ce faci?” Avilés a luminat-o cu lanterna. „Cum adică ce fac? îi salvez viaţa. Dacă vin lupii ăia şi-l găsesc legat, îl omoară pe loc, şi dacă tot sunt aici, ne omoară şi pe noi”. Avilés mi-a cerut să-l bag pe Colţ în camionetă, ca să fie la adăpost.

L-am urcat în portbagaj. Ore în şir, urletele au continuat să se audă cu intermitenţe, până când au încetat. Au rămas doar orăcăitul broaştelor şi ţipetele unei bufniţe.

Păduri

Flăcările cuprind dormitorul. Tata sare din pat. Se izbeşte de mobilierul calcinat. Alunecă. Calcă peste jar. Se arde la tălpi. Mama dă fuga să-l ajute, dar incendiul se extinde şi în jurul ei. îi văd înconjuraţi de foc. Ard în flăcări. Mă reped să aduc o găleată cu apă. Trebuie să sting focul. Ies în curte, iau găleata cu apă şi alerg într-un suflet înapoi. Găleata se face tot mai grea. N-o mai pot căra. Mă aplec şi mă uit în găleată ca să-mi dau seama ce o face atât de grea. În apă pluteşte Juan José. E o bucată de carne verde, surâzătoare. Găleata se răstoarnă. Juan José ajunge pe jos. Se agită ca un peşte pe uscat. Cască gura disperat. Se sufocă. Mă uit în sus. Limbi de foc îmi distrug casa. Nicio şansă să mai intru. Căldura e insuportabilă. îl văd pe Colţ. Mă fixează cu privirea, pare să-mi spună să-l urmez. Merg în urma lui. Ne strecurăm printre tentaculele focului. Fumul mă orbeşte. Colţ mă călăuzeşte, îmi salvează viaţa.

Mă trezesc. Sunt singur în cort. E zi şi căldura e înăbuşitoare, grea. Transpir. O aud pe Chelo vorbind cu Avilés pe malul apei. Aceeaşi durere de maxilare, aceiaşi dinţi încleştaţi, îmi şterg sudoarea de pe faţă şi de pe gât. Câţiva ţânţari stau nemişcări pe tavanul cortului. Strivesc unul. Sângele îmi pătează palma. S-au hrănit cu sângele nostru. În stomacul lor minuscul se află acum sângele atâtor oameni care curge prin venele mele. Eu, marele ţânţar.

Trebuie să scap de coşmarurile mele. Nu pot trăi blocat de prezenţa lor ubicuă. Trebuie să le înfrâng. Mă aflu la mii de kilometri de casa mea arsă, de panteonul unde-şi fac veacul morţii mei, şi totuşi, greutatea lor mă striveşte până şi-aici. Duc atâţia morţi în cârcă. Trebuie să scap odată de geamănul întunecat din viaţa mea, de fratele care cască gura în căutare de oxigen, de părinţii cărora li se scurge viaţa în maşina răsturnată, de câinele mort în flăcări. Acum, în cortul ăsta, în plină zăpuşeală, într-un ţinut necunoscut, îmi dau seama că trebuie să mă eliberez de ei. Să-i las în pace. Să-i las să dispară o dată pentru totdeauna.

Între Creston, din Columbia Britanică şi Mayo, din Yukon, locul unde, conform actelor lui Colţ, se afla crescătoria unde se născuse, erau trei mii de kilometri. Plus cei patru mii dintre Ciudad de México şi graniţa canadiană. Distanţele acestea sunt de neînţeles dacă nu le parcurgi cu maşina.

Şoselele din Canada erau pustii. Arareori dădeam peste alte maşini, şi de obicei erau camioane de mare tonaj sau trailere. Ne instalam tabăra direct la marginea drumului. Noaptea chiar nu trecea nimeni pe-acolo.

Cele mai multe localităţi n-aveau hoteluri sau pensiuni. Oamenii ne primeau să dormim în casele lor în schimbul unei sume modice, sau, cei mai mulţi, fără să ne ia niciun ban. Le făcea plăcere să le calce pragul oameni străini care să le povestească în timpul cinei despre locurile exotice din care proveneau. Aproape niciunul

dintre ei nu ieşise din Canada, mai bine zis nu-şi părăsise localitatea. Lumea lor se reducea la cei câţiva kilometri dimprejur. Pentru ei, Mexicul era ceva foarte îndepărtat, o ţară pierdută printre alte ţări din sudul continentului. La fel ca Brazilia, Argentina, Puerto Rico, Honduras. Nu ştiau care cu care se învecinează, nici dacă erau insule sau nu.

Băştinaşii erau extrem de primitori. Îşi împărţeau mâncarea cu noi fără nicio rezervă şi ne lăsau să dormim în paturile lor, în timp ce ei se înghesuiau pe canapele sau se întindeau pe jos. La plecare ne dădeau cadouri, ca şi cum ar fi fost onoraţi că am trecut pe la ei. Aşa se face că ne-am ales cu sculpturi din coarne de elan, vârfuri de săgeţi din piatră, ba chiar cu cutii cu plante medicinale şi blăni. La rândul nostru, le-am dat monede mexicane de mică valoare, dar de care ei au fost foarte impresionaţi.

Colţ le atrăgea atenţia. Unora li se părea amuzant, ba chiar absurd, să ai un lup drept animal de companie. Alţii au fost indignaţi. Li se părea degradant să ţii în lesă sau în lanţ şi să-i pui botniţă unui animal mitic cum e lupul. Dar supărarea le mai trecea după ce mă vedeau interacţionând cu el şi le dispărea de tot după ce aflau că motivul călătoriei noastre era acela de a-l elibera pe meleagurile unde se născuse. Nu puţini mă felicitau pentru că reuşisem să-l dresez. „Asta înseamnă că eşti mai sălbatic decât el”, mi-a zis un bătrân tsilhqot în

Avilés nu era dintre cei cărora le place să ajungă la destinaţie pe drumul cel mai scurt. Pentru el, o călătorie era numai bună pentru a descoperi, atinge, cunoaşte. Ne-am rătăcit de nenumărate ori şi drumurile se împuţinau pe măsură ce înaintam spre nordul Canadei. Dacă greşeam şoseaua, ne vedeam nevoiţi să parcurgem zeci de kilometri până dădeam peste cea bună. Aşa se face că în loc de câteva zile, am călătorit săptămâni. La început a condus numai Avilés, dar pe la jumătatea distanţei s-a săturat şi de-atunci încolo am condus pe rând toţi trei. Când îmi venea mie rândul, mă temeam să nu mă apuce un impuls sinucigaş care să mă facă să virez brusc spre o prăpastie,

exact aşa cum făcuse tata. Dar cu cât conduceam mai mult, cu atât mi-am dat seama că nu aveam să fac aşa ceva.

A plouat încontinuu cât am străbătut Columbia Britanică. Era greu de şofat pe şoselele inundate, cu vizibilitatea redusă mult din cauza ploilor torenţiale. Am schimbat ştergătoarele de parbriz de mai multe ori. Ploua atât de tare, încât ne era imposibil să montăm corturile. Când am încercat, am intrat în noroi până la genunchi, iar camioneta s-a împotmolit. Ne-a luat o jumătate de zi s-o scoatem. La final, eram uzi leoarcă şi plini de nămol.

Dacă ne prindea noaptea fără să fi găsit un sat în care să înnoptăm, ne culcam în camionetă. Avilés pe scaunele din faţă, eu şi Chelo îmbrăţişaţi pe bancheta din spate, iar Colţ în portbagaj.

Furtunile cu descărcări electrice erau de o mare frumuseţe. Orizontul se lumina de la zecile de fulgere întinse pe kilometri întregi. Crestele munţilor se albăstreau pentru câteva zecimi de secundă, apoi răsunau tunetele în beznă.

Într-o noapte, un trăsnet a lovit în apropierea camionetei. Zgomotul a zguduit maşina şi toţi patru am sărit speriaţi. Trăsnetul a despicat în două un pin care s-a prăbuşit în flăcări, stinse mai apoi de ploaie. Chiar dacă posibilitatea de a fi lovit de trăsnet într-o maşină e extrem de mică, Avilés n-a vrut să se joace cu focul, aşa că ne-am îndepărtat cât mai mult de furtună.

După zece zile, ploaia s-a mai domolit. Norii s-au împrăştiat treptat, până când cerul a rămas senin. Am oprit maşina şi am coborât ca să admirăm peisajul. Stâncile străpungeau albastrul cerului. Aerul era proaspăt. Câţiva vulturi pleşuvi au trecut pe deasupra noastră. În faţă, la trei kilometri spre nord, se afla graniţa cu Yukon.

Ne-am oprit într-un sat care, în mod ciudat, avea un nume spaniol: Rancheria. Ne-am cazat la o pensiune numită Rancheria Inn, care nu demult fusese parţial distrusă de un incendiu. Mai multe camere arseseră în

întregime. Firele de curent şi ţevile instalaţiei sanitare se iţeau calcinate prin pereţii carbonizaţi. Încă mirosea a ars. Se pare că focul mă urmărea peste tot.

Chelo s-a gândit că o noapte petrecută acolo avea să-mi stârnească amintiri neplăcute, dar eram atât de obosit, că nu m-a afectat deloc. Trecuseră şase zile de când dormeam numai în camionetă, îndurând sforăitul lui Avilés şi pârţurile puturoase ale lui Colţ. Mi-era dor să dorm într-un pat şi să fac o baie fierbinte; îmi ajunsese să mă spăl cu apa râurilor îngheţate.

Proprietarul, domnul Sampson, şi-a cerut scuze pentru starea în care se afla pensiunea. Cât fusese vreme urâtă, unul dintre oaspeţi aprinsese şemineul şi adormise fără să pună grătarul de protecţie. O scânteie a ajuns pe covor. Focul s-a întins cu repeziciune şi pereţii de lemn s-au aprins. Oaspetele pensiunii s-a trezit şi a fugit speriat din cameră. Până când au reuşit să stingă incendiul, jumătate din pensiune arsese deja. Au rămas intacte numai trei camere şi restaurantul.

Eram primii cazaţi după acel accident. Domnul Sampson ne-a făcut o reducere de cincizeci la sută, luându-ne patru dolari pe cameră, cu mic dejun inclus. În plus, ne-a dat voie să-l adăpostim pe Colţ într-un şopron din spatele pensiunii.

După un duş lung, eu şi Chelo am adormit buştean şi ne-am trezit cu soarele sus pe cer. Avilés a făcut ochi abia după vreo două ore, ceva cu totul neobişnuit la el. Esther, soţia proprietarului, ne-a zis că micul dejun se servea numai până la ora nouă, dar că pentru noi, singurii lor oaspeţi, avea să facă o excepţie. Deşi era ora unu, ne-a dat felii de chec glazurat cu sirop de arţar, bucăţele de slănină prăjite, omletă, pâine proaspăt scoasă din cuptor şi cafea. Ne-am ghiftuit într-atât încât n-am mai mâncat nimic toată ziua.

Domnul Sampson ne-a zis că distanţa dintre Rancheria şi Whitehorse, capitala statului Yukon, se parcurgea cam în patru ore. Am plecat după-amiază.

Soarele strălucea pe întinsele lacuri de la marginea şoselei. Stoluri de gâşte albe zburau pe cer ţipând răsunător. După o curbă, Avilés a zărit ceva în depărtare. Eram eu la volan, aşa că m-a rugat să opresc. A scos binoclul şi s-a uitat atent la vegetaţia de pe malul unui râu. Printre tufişuri se zăreau ruinele a ceea ce părea să fie o cabană inundată. „Ce-o fi?" a întrebat Chelo. Oricât ne-am zgâit, n-am reuşit să ne dăm seama. Aşa că am pornit pe un drumeag spre râu. Am oprit maşina la marginea unei pante, am coborât şi am luat-o la vale printre pini. Din nou muştele şi ţânţarii ne-au atacat fără milă.

Am ajuns la locul cu pricina. Era epava unui vapor de lemn eşuat în nămol. Era înclinat, cu prora în apă. Avilés a încercat să-şi dea seama de ce eşuase, dar n-a reuşit să rezolve misterul.

Am urcat pe epavă, călcând cu atenţie pe lemnul putrezit al punţii. Putea ceda oricând şi ne-am fi prăbuşit. Am urcat scara spre cabina de comandă. Câteva instrumente de navigaţie şi timona erau încă intacte. La pupă zăcea o încărcătură acoperită cu prelată. Erau baloţi de pânză decolorată de la atâta stat în bătaia intemperiilor. Am tăiat o fâşie de pânză indigo şi am păstrat-o ca amintire.

Ne-am aşezat pe nişte pietre şi am contemplat vasul naufragiat. Apa se lovea ritmic de chilă în curgerea ei. „Ce s-o fi întâmplat?" a întrebat Chelo. Părea să fie un vaporaş de la sfârşitul secolului al XIX-lea. Încărcătura nu fusese niciodată recuperată. Chiar şi după şaptezeci, optzeci de ani, baloţii de pânză continuau să putrezească sub prelată. Să fi murit tot echipajul? Din ce cauză eşuaseră? Poate că fuseseră atacaţi de băştinaşi, sau o furtună împinsese vaporaşul spre mal, făcându-l să eşueze printre tufişuri, în nămol.

Sergio s-a ridicat şi a rămas cu privirea aţintită la vapor. Apoi s-a uitat la noi. „Nu mă mai întorc la circ", a zis. „De ce?" l-am întrebat. „Adevărul e că de ani buni vreau să fac altceva? Chiar nu-l înţelegeam. Sergio avea

meseria perfectă: riscantă, interesantă, bine plătită. Ne-a zis că obosise să repete noapte de noapte acelaşi număr de dresaj, se săturase de turnee, de dormit în rulotă, de un public avid de sânge şi moarte. Se gândea să-i lase tigrii şi leii lui Paco, asistentul lui, pe care-l vedea pregătit să-l înlocuiască cu succes. „Îi ştie de mici, lucrează cu mine de mulţi ani. Va face o treabă bună? Era evident că se gândise o vreme până să ia decizia asta. Ne-a spus că toată călătoria noastră i-a amintit cât de mult îi plăcea să umble prin lume, să cunoască, să descopere. Tânjea după o altfel de viaţă, ne-a zis, şi imaginea vaporului eşuat l-a dat peste cap. Nu mai suporta gândul că viaţa i se împotmolise într-un punct.

Avilés a zâmbit când ne-a văzut atât de şocaţi. Vestea părea să ne apese mai mult pe noi decât pe el. „Staţi liniştiţi, poate că mâine o să gândesc altfel”, ne-a zis şi a pornit înapoi, spre camionetă.

Am ajuns la Whitehorse într-o vineri după-amiază. După nenumărate sate şi cătune de cel mult trei sute de locuitori, oraşul ni s-a părut extrem de populat: cincisprezece mii de suflete. Am mâncat minunat la cel mai bun restaurant. Crab de Alaska, somon, muşchi de ren şi încă ceva ce nu credeam că voi mânca vreodată: carne de muflon Dall.

L-am lăsat pe Colţ la un adăpost dedicat câinilor de tracţiune şi apoi ne-am cazat la un hotel de două stele care ni s-a părut de un lux incredibil. Situat la o intersecţie cu strada principală, saltele tari, apă caldă care nu se termina când ţi-era lumea mai dragă şi un ventilator de tavan care funcţiona. Nu mirosea a fum de ţigară, nici a sex. Nu se auzea televizorul din camera de alături şi, în ciuda animaţiei de pe stradă, era destul de linişte.

A doua zi, la şapte dimineaţa, am pornit spre Mayo. Din nou aveam de parcurs distanţe uriaşe. Păduri, lacuri, păşuni, şosele drepte interminabile sau şerpuind printre munţi. Pe drum, ne-am oprit să ne uităm la o ursoaică cu doi pui care treceau pe la poalele unor stânci. Chiar şi de

la acea depărtare, ursoaica era impresionantă. O masă enormă de blană cenuşie. Probabil că mirosul nostru a ajuns până la ea, pentru că s-a oprit şi ne-a privit lung. Tufişurile nu-i ajungeau nici până la jumătatea corpului. Probabil că dacă se ridica în picioare, avea cel puţin doi metri. „*Ursus arctos horribilis*\ ne-a zis Avilés numele ei ştiinţific. Câtă oroare trebuie să le fi provocat celor care i-au dat această denumire, cu siguranţă după ce au văzut un exemplar năpustindu-se asupra unui om şi făcându-l bucăţi în câteva secunde. Ursoaica ne-a mai ţinut sub observaţie o vreme, apoi şi-a văzut de drum.

Ne-a luat şase ore să ajungem. Mayo era un cătun cu drumeaguri de pământ bătătorit. Am căutat adresa din actele lui Colţ: Crescătoria Mackenzie. Duncan Avenue, nr. 5, Mayo, Yukon, Canada. Îmi imaginasem o construcţie modernă, cu multe ţarcuri în care să mişune lupi şi câini din rasa malamut de Alaska, ceva asemănător imaginilor din broşură, dar am dat peste o cabană din bârne, înălţată la capătul cătunului, acoperită cu şindrilă şi c-o pereche de coarne de elan agăţată deasupra uşii roşii de la intrare. În curte nu se vedea nici urmă de câini sau de lupi. Doar câteva maşini agricole şi stive de lemne.

Am bătut la uşă. Nu ne-a deschis nimeni. Poate că nu mai exista crescătoria sau poate că adresa nu era bună. Ne-am întors în cătun. Ne-am învârtit până am dat de o femeie cu trăsături indigene. Am întrebat-o despre crescătorie. Ne-a spus, într-o engleză stricată, că adresa era bună.

Ne-am întors la cabană. Ne-am uitat pe fereastră. Clădirea părea locuită. Pe un raft se aflau câteva ghivece cu flori. Pe o masă se vedeau farfurii, tacâmuri şi o carafă cu apă. În cuier atârnau geci şi mai multe perechi de cizme erau aliniate la intrare. Chelo a propus să mai aşteptăm.

Ne-am aşezat la umbra unui pin, cu Colţ prins în lanţ de copacul de alături. Bătea un vânticel uşor, aşa că muştele şi ţânţarii nu ne-au făcut probleme. Se auzea vuietul îndepărtat al râului care trecea pe lângă sat. Am

aţipit în iarbă. După câteva ore, am auzit că se apropia o maşină. Ne-am ridicat şi am văzut un Dodge paradit oprindu-se în faţa cabanei. Au coborât două femei şi un bărbat. Toţi trei arătau cam de şaptezeci şi cinci de ani. Ne-am apropiat de ei. „Bună ziua”, i-a salutat Avilés. „Aici e crescătoria Mackenzie?” „Birourile”, i-a răspuns bătrânul zâmbind. Una dintre femei, o băştinaşă în vârstă, s-a uitat cu atenţie la Colţ şi i-a spus bărbatului ceva în limba ei. Bărbatul a arătat spre lupul întins la umbră. „L-a recunoscut. E unul dintre puii crescuţi aici”, a zis. „Cum şi-a dat seama?”, am întrebat eu. „Pentru că e leit tatăl lui”, a zis bărbatul.

S-a prezentat drept Chuck Mackenzie. Băştinaşa se numea Kenojuac, iar cealaltă, o femeie albă, Roşie. Cabana era casa lor şi foloseau acea adresă din raţiuni pur administrative, pentru că crescătoria se afla de fapt într-un loc mult mai îndepărtat, unde poşta nu ajungea.

Ne-au invitat înăuntru. Casa era răcoroasă şi ordonată. Au insistat să rămânem la masă. Eu voiam să merg la crescătorie. Chuck ne-a atras atenţia că se afla la două ore distanţă şi că era mai bine să nu mergem flămânzi. Ne-au servit cu salată de roşii şi frunze de salată, cultivate chiar de ei în grădina casei, plus nişte hamburgeri delicioşi cu carne de urs. Cine-ar fi crezut că *Ursus arctos horribilis* poate fi atât de delicios?!

La trei după-amiaza am plecat spre crescătorie. Chuck a venit cu maşina lui, pentru că voia să se întoarcă acasă în aceeaşi noapte. Înainte să părăsească sătucul, ne-a zis c-ar fi mai bine să cumpărăm nişte alimente şi benzină. „Nu prea e de mâncare pe-acolo”, s-a scuzat el.

Magazinul era o baracă făcută din tablă zincată. Pe rafturi zăceau pungi de orez şi fasole, ulei de floarea-soarelui, zahăr, sare şi cutii de conserve, cele mai multe provenind din China, cu un conţinut destul de extravagant: „cuib de rândunică”, „ouă de potârniche marinate”, „supă de aripioare de rechin”, „pui cu bambus”. Delicatese culinare din Extremul Orient vândute într-un cătun

întemeiat de căutători de aur şi de vânători. Aveau şi peşte proaspăt: somon, calcan, ştiucă şi fileuri de cod în saramură. Puteai să alegi dintr-o carcasă de vită orice doreai: fleică, antricot, picioare, coaste, gât, doar cereai, şi vânzătorul îţi tăia bucata dorită şi o ambala în ziare.

Am făcut plinul la ambele camionete şi am umplut şi butoaiele de patruzeci de litri. Chuck a vrut să plătească ce cumpărase, dar nu l-am lăsat. „Ospitalitate mexicană”, i-am zis.

Am mers în maşina lui ca să nu facă drumul singur. Şoseaua spre crescătorie era îngustă şi plină de curbe. Pe alocuri nu mai era asfaltată şi a trebuit să străbatem porţiuni înnoroiate. Chuck mi-a zis că sezonul ploilor îşi meritase numele şi că mai multe râuri îşi ieşiseră din matcă, iar apele învolburate rupse – seră bucăţi de asfalt.

Crescătoria, mi-a explicat Chuck, era o afacere tot mai profitabilă, condusă de nepotul său, Robert, împreună cu copiii acestuia. Una dintre condiţiile contractuale pentru cei care cumpărau un pui era că se obligau să trimită din şase în şase luni un raport din care să reiasă că animalul era tratat bine şi că era perfect sănătos din punct de vedere fizic şi emoţional. Crescătoria îşi asuma anumite responsabilităţi odată cu proprietarii în privinţa lupilor, oferind asistenţă veterinară şi sfaturi pentru creşterea lor, atunci când acestea erau solicitate prin poştă. Se puteau lăuda că ştiau cu exactitate starea fiecărui lup sau câine-lup pe care-l vânduseră, mai puţin a unuia cumpărat de un bărbat din New York. Li s-a comunicat că trei dintre pui muriseră la o lună după ce fuseseră cumpăraţi. Doi dintre cumpărători au apelat la clauza de garanţie, aşa că li s-au trimis alţi pui. Un cumpărător a anunţat că puiul cumpărat de el murise în Brownsville, Texas, dar n-a cerut altul la schimb. Acel pui era Colţ. Chuck mi-a zis că şi-a dat seama de asta imediat ce l-a văzut. „Lupoaica din care se trage a avut doar două rânduri de pui. Am vândut cincisprezece, şi despre paisprezece am avut veşti. Doar despre el nu?

Colţ fusese unul dintre primii pui de lup pursânge pe

care-l vânduseră şi apăruse pe lume în cel de-al doilea rând de pui pe care i-a avut lupoaica şi perechea ei, Adam şi Eva ai crescătoriei: Nujuaqtutuq şi Pajamartuq.

Drumul s-a întins pe meleaguri din ce în ce mai line. Munţii au rămas în urmă. Am ajuns pe o păşune vastă şi Chuck a cotit la dreapta şi a luat-o pe un drumeag. Am mers de-a lungul unui gard din sârmă ghimpată. „Asta e deja terenul de la fermă”, a zis. Cirezi de vite păşteau pe platoul nesfârşit.

Am parcurs vreo cincisprezece kilometri. Am trecut pe sub o arcadă pe care scria „Mackenzie Plains Ranch”, apoi am ajuns la câteva acareturi şi-am putut vedea, da, acum da, cuşti cu zeci de lupi şi exemplare de malamut de Alaska.

Am parcat în faţa unui garaj. Ne-a întâmpinat o blondă de nouăsprezece ani. Chuck a coborât din camionetă, a salutat-o plin de efuziune, apoi a făcut prezentările. „Ea e Patricia, se ocupă de crescătorie”. Patricia mi-a strâns mâna. Avea degete puternice, bătătorite. „Patricia Mackenzie, încântată”. I-am repetat de trei ori numele meu până să-l înţeleagă. Chuck i-a zis că adusesem „puiul mort în Brownsville”. Ea l-a privit confuză. „Disecat? În poze?” a întrebat. „Viu”, i-a răspuns Chuck.

După puţin timp au ajuns şi Chelo cu Avilés. I-am prezentat Patriciei, apoi l-am dat jos pe Colţ, cu botniţa pusă. „E leit Nujuaqtutuq”, a exclamat Patricia. I-am mărturisit Patriciei că aveam de gând să-l eliberez. I s-a părut periculos, la fel ca lui Avilés. „E riscant să-i dai drumul după ce a trăit atâta timp în captivitate. Şansele lui de supravieţuire sunt minime, dacă nu cumva nule”, a zis.

Ne-a invitat să vedem lupii, sugerându-ne să nu-I luăm cu noi pe Colţ ca să nu-l agităm fără rost. L-am legat de un stâlp, departe de ţarcurile lupilor. Dar chiar şi-aşa a început să se agite. De unde se afla, nu-i putea vedea pe ceilalţi lupi, dar se rotea neîncetat, înnebunit de mirosul lor.

Am mers la ţarcuri. Erau foarte mari. Niciunul nu avea mai puţin de două mii de metri pătraţi. Patricia ne-a dus la unul în care trăiau şapte lupi. A deschis poarta şi ne-a zis să intrăm. Ne-a spus să nu ne facem griji, că n-o să ne atace, erau docili şi obişnuiţi cu oamenii.

După ce-am intrat în ţarc, Patricia a închis poarta. I-a chemat bătând din palme. Lupii au venit în fugă la noi, ne-au înconjurat şi au început să sară în jurul nostru. N-au fost agresivi nicio clipă. Am stat cu ei, i-am mângâiat, ne-am jucat. Patricia a subliniat ceea ce era scris în broşură. „Lupii care trăiesc de mici în preajma oamenilor pot fi nişte animale de companie excelente”.

Am intrat în mai multe ţarcuri. Atât lupii, cât şi câinii malamut de Alaska au fost blânzi şi ne-au lăsat să-i mângâiem. Singurele locuri unde n-am avut acces erau cele în care lupoaicele îşi hrăneau puii nou-născuţi. Am întrebat-o dacă părinţii lui Colţ mai trăiau. „Da”, a zis, „dar îi ţinem într-un loc special pentru că sunt foarte bătrâni”.

Ne-a dus la un şopron în care băteau două ventilatoare uriaşe. Lupii se aflau în spatele unui gard de sârmă înalt de un metru şi jumătate. Patricia ne-a avertizat să nu ne apropiem prea mult pentru că lupii erau sălbatici şi ne puteau ataca, în ciuda sănătăţii lor precare. Nujuaqtutuq era un lup imens. Văzându-ne, s-a ridicat, a făcut câţiva paşi şchiopătând cu piciorul drept din spate, apoi s-a întins într-un colţ al ţarcului. O cicatrice lungă îi brăzda piciorul. Încă unul din clanul celor cu cicatrice. Am întrebat-o pe Patricia dacă fusese prins de un legendar vânător inuit, aşa cum se spunea în broşură. „Da”, mi-a răspuns, „dar povestea asta trebuie să ţi-o spună tata” Lupoaica, Pajamartuq, nu şi-a părăsit nicio clipă culcuşul. Întinsă într-o cuşcă de lemn, am reuşit s-o zărim foarte puţin.

Chuck şi-a luat rămas-bun de la noi. Trebuia să se întoarcă la Mayo înainte să se înnopteze. Patricia l-a însoţit până la maşină. Noi am rămas să ne mai uităm la marele lup cenuşiu. Într-adevăr, Colţ era leit tatăl lui. Mărimea,

culoarea, intensitatea privirii, totul.

Robert Mackenzie şi-a făcut apariţia în şopron împreună cu cei trei fii ai săi. L-am recunoscut imediat după fotografia din broşură. Ne-a prezentat copiii: Johnny, Eric şi Dan. Fuseseră să marcheze viţeii şi să le scurteze coarnele şi şi-a cerut scuze faţă de Chelo că mirosea a transpiraţie, fum, balegă şi sânge. „Patricia mi-a spus că vrei să-i dai drumul lupului tău”, a zis. I-am povestit despre viaţa plină de suferinţă pe care o dusese Colţ, ţinut în lanţ, izolat. Despre cum l-am adoptat, cât de greu l-am dresat şi despre timpul pe care-l petrecuse închis în curticica din spatele casei mele. „Simt că e de datoria mea să-l eliberez”, am zis.

Robert era de părere că lupul meu nu avea „abilităţile sociale” necesare pentru a se adapta la viaţa de haită. „Lupii sunt animale extrem de sofisticate”, mi-a zis, „şi folosesc un repertoriu vast de semnale pentru a comunica între ei”. A mai zis că vânătoarea se deprindea tot în haită, iar Colţ putea să supravieţuiască în libertate numai dacă instinctul său era extrem de dezvoltat. Ca să aibă parte de o viaţă mai bună, mi-a propus să-l las la crescătorie, unde avea să se bucure de foarte mult spaţiu. N-am fost de acord. Nu venisem până în Yukon numai pentru a-i prelungi captivitatea. Avea să fie liber. Punct. „O să urmărim cum va interacţiona cu ceilalţi lupi din crescătorie şi apoi mai vedem”, a propus Robert. Am stabilit ca în dimineaţa următoare să-l băgăm într-un ţarc la un loc cu alţi lupi ca să vedem cum reacţionează.

Robert ne-a invitat la cină. Am scos alimentele cumpărate de noi, iar el ne-a întrebat dacă trebuie să ne plătească ceva. „Ospitalitate mexicană”, a zis Chelo zâmbind. Ne-a propus să înnoptăm într-o micuţă cabană pentru oaspeţi aflată în spatele casei principale, dar i-am zis că nu voiam să-l deranjăm şi că vom campa în afara fermei. Nici n-a vrut să audă. „Sunteţi oaspeţii mei şi vom avea grijă de voi?

Am mâncat împreună cu soţia lui, Linda, şi cu cei

şase copii: Patricia, Mary, Johnny, Eric, Lisa şi Dan. Primii trei erau blonzi, ceilalţi aveau părul castaniu. La insistenţele Patriciei, Robert ne-a zis povestea lui Amaruq şi Nujuaqtutuq. Cum îl găsiseră din întâmplare pe Amaruq, grav rănit, lângă o capră sălbatică. Bănuiseră că se prăbuşiseră împreună din înaltul stâncilor. După câteva zile l-au găsit pe Nujuaqtutuq într-un cort ferfeniţi t, legat de o sanie, numai piele şi os, anemic şi plin de răni. Apoi ne-a povestit despre înmormântarea lui Amaruq, cum mama acestuia l-a eliberat pe Nujuaqtutuq şi cum el însuşi, Robert, a fost nevoit să se ducă să-l salveze, pentru ca apoi, căutând un veterinar, să ajungă din întâmplare la ferma asta. Povestea ne-a lăsat cu gura căscată, mai ales după ce-am aflat că Amaruq fusese copilul lui Chuck şi Kenojuac.

Cina s-a întins până la miezul nopţii. Fără să se sfiască, Robert ne-a spus şi povestea lui John, despre nebunia lui şi cum se văzuse obligat să-i adopte cei trei copii. Pe aceştia nu părea să-i deranjeze povestea, dimpotrivă, Patricia l-a corectat pe Robert pe alocuri.

Când ne-am dus la culcare, era aproape unu noaptea. Luna plină lumina păşunea şi n-a trebuit să folosim lanternele ca să vedem drumul spre casa de oaspeţi. O pală de vânt a făcut să se audă un scârţâit. Ne-am uitat în sus. Pe acoperiş, un cocoş ruginit se învârtea în bătaia vântului. Am rămas cu privirea la orizont. Din depărtare ajungeau până la noi mugete de vaci. I-am întrebat dacă le-ar plăcea să rămână în Canada. „Da”, au zis Chelo şi Avilés. „Poate că mă voi apuca de dresat urşi”, a zis Sergio şi a izbucnit în râs. Chelo visa la o viaţă liniştită la o fermă. „Cu capre, purceluşi şi cai”, a zis. „Normal”, a adăugat Avilés, „dacă ieşim vii din iarnă”.

Cuvinte magice

La începutul timpului, când oamenii şi animalele trăiau pe pământ, dacă cineva voia, se putea transforma în animal, şi animalele se puteau transforma în oameni. Uneori erau oameni, alteori animale, fără nicio diferenţă.

Toţi vorbeau aceeaşi limbă.

Pe vremea aceea cuvintele erau magice.

Mintea omului avea puteri misterioase.

Un cuvânt spus la întâmplare putea avea consecinţe nebănuite.

Prindea viaţă, dintr-odată, şi tot ceea ce oamenii voiau să se întâmple se întâmpla, tot ce trebuia făcut era să spui ce vrei.

Nimeni nu poate explica toate astea, dar mai demult aşa era.

Cântec inuit Autor anonim

Viaţă încă de dimineaţă, l-am dus pe Colţ la ţarcul în care se aflau cei mai mulţi lupi: doisprezece. Nouă femele şi trei masculi. Robert credea că cel mai bine era să-l supunem celei mai dificile probe: aceea de a înfrunta o haită numeroasă. Când ne-am apropiat de ţarc, părul de pe coamă i s-a ridicat şi, pentru prima dată în viaţa lui, a schimbat priviri cu alţi lupi.

Întâi au intrat Robert şi Patricia. Lupii s-au arătat bucuroşi de prezenţa celor doi şi şi-au frecat capul de picioarele lor. Robert s-a plasat la marginea ţarcului, cu un baston electric, gata să intervină dacă lupii l-ar fi atacat în haită pe Colţ.

Patricia ne-a deschis poarta şi le-a zis lui Chelo şi Avilés să rămână în afara ţarcului, în caz că întâlnirea dintre Colţ şi haită ar fi scăpat de sub control. Încordat, Colţ nu-şi lua ochii de la lupii care-l amuşinau de la distanţă. I-am scos botniţa şi l-am eliberat din lanţ. Simţind că e liber, s-a dus direct în mijlocul ţarcului. Masculul alfa din cadrul haitei s-a îndreptat imediat spre el, hotărât să-l atace. Departe de a se arăta supus, Colţ şi-a dezvelit colţii şi l-a aşteptat pe rivalul lui. Masculul alfa s-a oprit la un metru de Colţ şi şi-a arătat şi el colţii. Ceilalţi lupi i-au înconjurat. Dacă masculul alfa avea să-l domine pe Colţ, probabil că şi ceilalţi lupi aveau să se năpustească să-l sfâşie. Avea să plătească scump curajul de a fi călcat pe un teritoriu străin.

Cei doi lupi s-au măsurat din priviri. S-au învârtit în cerc, mârâind şi arătându-şi colţii. Brusc, Colţ a sărit la atac. A început lupta. Profitând de situaţie, ceilalţi lupi l-au muşcat şi ei pe Colţ, dar acesta era atent doar la adversarul lui direct, aşa că nu i-a păsat.

Lupta a fost sângeroasă. Colţ, mai puternic şi mai mare, a reuşit să-l domine pe lupul alfa care s-a refugiat sângerând într-un colţ al ţarcului. Colţ n-a părut să se mulţumească doar cu-atât, aşa că s-a năpustit şi asupra unui alt mascul, numai că acela nu l-a înfruntat, ci s-a culcat pe spate în semn de supunere.

Ceilalţi lupi din haită au început să se mişte în cerc în jurul lui Colţ, arătându-şi astfel respectul şi subordonarea. Patricia şi Robert au scos din ţarc lupul rănit şi l-au dus la infirmerie. Rănile provocate de muşcăturile lui Colţ erau adânci şi lupul trebuia operat. Patricia, care urmase cursuri de asistent veterinar, l-a operat. Chelo i-a zis că şi ea studia chirurgia, aşa că i-a dat o mână de ajutor.

Colţ trecuse primul test relativ uşor. Robert a pus asta pe seama genelor moştenite de la Nujuaqtutuq şi a personalităţii dominante şi agresive pe care şi-o dezvoltase din cauza condiţiilor improprii în care trăise. Ne-a spus că dintre toţi lupii născuţi odată cu el, Colţ fusese cel mai mare. Cum cumpărătorii nu-şi puteau alege singuri puiul pe care şi l-ar fi dorit, familia Mackenzie trăgea la sorţi pentru ei. Aşa se face că Colţ ajunsese la familia Prieto.

Chuck avusese ideea de a deschide o crescătorie. După ce s-au născut primii pui ai lui Nujuaqtutuq şi Pajamartuq, mai mulţi cunoscuţi din zonă i-au rugat să le vândă câte unul. Lupii, temuţi şi veneraţi în Yukon, aveau pentru unii faima de animale de companie cuminţi, drăgălaşe şi blânde, ideale pentru a păzi case şi ferme. În mai puţin de o săptămână, au vândut cinci pui. Acel venit suplimentar i-a ajutat pe Robert şi Linda să întreţină noua şi numeroasa lor familie, cu atât mai mult cu cât iarna fusese extrem de grea şi o parte a cirezii murise. Dintre lupii nou-născuţi au păstrat două femele şi au cumpărat un

mascul de la un băştinaş. Mai apoi au încrucişat lupoaice cu malamut de Alaska şi afacerea a început să prospere.

A durat ceva până când perechea Nujuaqtutuq şi Pajamartuq să aibă din nou pui. Pajamartuq era morocănoasă, iar Nujuaqtutuq, din cauza rănii de la picior, se împerechea greu cu ea. Colţ a apărut la a doua fătare, şi a fost şi ultima împerechere pentru Nujuaqtutuq, pentru că mai apoi a refuzat să se împerecheze cu alte femele. Robert ne-a dezvăluit că fusese cât pe ce să nu-l vândă pe Colţ. Datorită mărimii şi caracterului lui, voiau să-l ţină pentru împerechere, dar Lisa, fiica cea mică, a îndrăgit un alt mascul, pe care l-au şi păstrat, până la urmă.

L-am lăsat pe Colţ mai multe zile în interiorul ţarcului. A avut parte de destule probleme până să se impună. Femela alfa şi unul dintre masculi refuzau constant să i se supună şi se luptau frecvent cu el. Haita întârzia să-l accepte pe de-a întregul şi femelele îl refuzau, dar Colţ, câştigând fiecare luptă, a reuşit totuşi să-şi impună superioritatea.

Fostul mascul alfa s-a pus pe picioare şi a fost reintegrat în haită. N-a întârziat să se repeadă la cel care-l detronase. Imediat ce-a intrat în ţarc, s-a dus direct la Colţ. A urmat o nouă luptă sângeroasă. Colţ l-a învins din nou, dar de data asta fostul mascul alfa i-a înfipt şi el colţii în bot. Sângele a şiroit. Patricia i-a examinat rana şi a spus că nu e cazul să-l trateze.

Lui Avilés nu-i venea să creadă. Colţ, fără să fi avut dinainte contact cu alţi lupi, nici măcar cu câini, se impusese categoric în sânul haitei. „Curajul lui e excepţional”, a zis Sergio. Robert a venit cu ideea de a-l pune pe Colţ şi în faţa altei haite, pentru a vedea cum avea să reacţioneze. Dacă avea să se adapteze din nou, „îmi retrag cuvintele şi îi dăm drumul”, a glumit Avilés.

L-am mutat pe Colţ într-un ţarc cu doar şapte lupi. Trei masculi şi patru femele. De data asta i-a fost mai greu. N-a avut parte de o luptă unu la unu cu masculul alfa; acum toată haita a tăbărât pe el. La început, Colţ a părut

surprins şi a fost muşcat de mai multe ori. Robert a vrut să folosească bastonul electric ca să-l salveze, dar Colţ n-a cedat şi s-a concentrat pe unul dintre masculi. L-a atacat cu ferocitate, fără să-i pese de muşcăturile celorlalţi. S-a luptat cu el până l-a pus pe fugă. Înfrângerea masculului a dezechilibrat haita, iar Colţ a profitat pentru a se năpusti asupra femelei alfa. A atacat-o până când s-a aşezat pe spate, supusă. Rănit, dar învingător, Colţ a rămas în mijlocul ţarcului, pregătit pentru o nouă confruntare. O femelă tânără s-a apropiat de el şi l-a mirosit cu capul plecat.

Cine ştie ce impact avuseseră asupra lui Colţ toţi anii aceia în care fusese ţinut în lanţ, legat de un stâlp, în curtea familiei Prieto. Avilés credea că maltratarea şi izolarea de care avusese parte îl transformaseră într-un lup curajos şi feroce. Robert ne-a asigurat că felul în care lupta şi se impunea în faţa celorlalţi lupi era neobişnuit. Niciodată un lup crescut în captivitate nu se comportase aşa. A renunţat la ideea de a-l pune la un loc cu câinii pentru că ar fi fost în stare să-l omoare pe cel mai puternic dintre malamuţi.

O săptămână întreagă l-am lăsat pe Colţ în sânul acelei haite. În timp ce Colţ se adapta, noi am dat o mână de ajutor la muncile câmpului, mai mult ca să nu ne plictisim. Patricia şi Chelo s-au împrietenit şi s-au ocupat împreună de hrănirea câinilor şi lupilor, au separat femelele gestante, le-au ajutat să fete şi au curăţat ţarcurile.

Eu şi Avilés l-am ajutat pe Robert să se ocupe de cirezi. Mutam vitele de pe o păşune pe alta, căutam călare pe cai vacile rătăcite prin pădure, separam viţeii de mamele lor, îi marcam şi le tăiam coarnele.

9

Copiii lui Robert mergeau la şcoală în Mayo. Erau în ani de studiu diferiţi, dar chiar şi-aşa, aveau ore pe care le făceau împreună. Şcoala avea doar doi profesori care nu puteau face faţă celor patruzeci de copii din sat şi din

împrejurimi. Chuck îi lua duminica de la fermă ca să-i ducă la şcoală, iar Robert îi aducea acasă vinerea, după ore. Noi i-am vizitat vara, aşa că erau în vacanţă.

Cei trei băieţi munceau dimineaţa la fermă, iar după-amiaza erau liberi. Le plăcea mult să vâneze şi, chiar dacă nu exista vreun pădurar prin zonă, respectau perioadele de prohibiţie şi reglementările cinegetice. Cum nu se putea vâna decât peste două luni, băieţii îşi găseau alte distracţii. În săptămânile cât am stat la ei ne-au arătat cascade, ne-au plimbat cu caiacul pe ape învolburate, ne-au dus pe munte sau să vedem cum prindeau urşii somonii ce înotau împotriva curentului. Ştiau numele tuturor plantelor, fiecărui animal, fiecărei stele şi constelaţii. Puteau prezice cum va fi vremea după forma norilor şi după direcţia în care bătea vântul. Erau capabili să supravieţuiască sub cerul liber în cele mai cumplite ierni. Ştiau să improvizeze capcane din crengi şi scoarţă de copac şi erau în stare să aprindă un foc folosindu-se de-un cuţit, o piatră şi o mână de frunze. Dacă se întâmpla să se taie mai rău, îşi coseau rana folosind în loc de aţă fibră luată de la copaci şi aşchii de lemn pe post de ac. Ştiau să se orienteze pe întuneric şi în mijlocul celor mai dese ninsori. Le era suficient să se uite cu atenţie la straturile de zăpadă pentru a-şi da seama dacă exista risc de avalanşă. Dacă erau atacaţi de un animal, ştiau cum să reacţioneze. Dacă era vorba de un urs, se aruncau la pământ, făceau pe mortul şi-şi acopereau capul cu braţele. Dacă era vorba de o pumă, în niciun caz nu se întorceau cu spatele la ea, strigau şi-şi desfăceau haina ca să pară mai mari. Dacă îi ataca o haită de lupi, se căţărau în copac, tăiau o creangă şi loveau cu ea trunchiul copacului ca să-i sperie.

Colţ se adaptase la viaţa de haită. Patricia a încercat să mă convingă să nu-i dau drumul şi să-l las să trăiască în continuare la crescătorie. Nu doar c-ar fi fost cel mai bine pentru el, dar putea şi s-ajungă un splendid exemplar pentru montă. Demonstrase că genele lui erau excelente şi era limpede c-ar fi îmbunătăţit calitatea genetică a

viitorilor pui.

Era adevărat: Colţ părea liniştit şi fericit pe noul lui teritoriu. Era masculul alfa al haitei, primea hrană din belşug, i se dădea multă atenţie şi starea sănătăţii îi era controlată frecvent. Robert şi Avilés au încercat şi ei să mă convingă să nu-l eliberez.

De ce să-l expun inutil la riscuri? Probabilitatea de a nu face faţa habitatului său natural era extrem de ridicată. Ca să accept să-l las la crescătorie, Robert mi-a oferit drept recompensă jumătate din câştigurile ce aveau să rezulte din vânzarea viitorilor pui ai lui Colţ şi, în plus, ne-a zis că putem sta în cabana lor de oaspeţi cât timp vrem, luni întregi, ba chiar ani.

M-au convins până la urmă, aşa c-am acceptat. I-am spus lui Robert că nu voiam niciun ban, că nu asta mă interesa, ci calitatea vieţii lui Colţ. Chelo s-a bucurat, sigură că luasem decizia corectă. Ne-am hotărât să mai rămânem la ei câteva luni. Apoi urma să decidem ce-aveam să facem. L-am asigurat pe Robert că nu-i vom deranja cu nimic, că nu ne vom băga în viaţa lor de zi cu zi şi că vom fi gata să-i ajutăm ori de câte ori vor avea nevoie de noi.

La cină am mâncat un somon uriaş, pescuit de Mary şi ţinut la afumat toată ziua. Avilés a remarcat gustul delicios al somonului şi mi-a zis în glumă că era aproape la fel de bun precum cel al păstrăvilor de la La Marquesa. A zis că un vin alb ar fi mers la fix. Linda a zis că aveau patru sticle de vin roşu păstrate pentru ocazii speciale şi că le punea la bătaie în cinstea prieteniei noastre. Robert a destupat o sticlă şi a turnat în pahare. „Sănătate", a zis Avilés în spaniolă, „Sănătate", a repetat Robert. Au băut cu toţii, mai puţin eu şi minorii.

Cina s-a prelungit din nou. Vinul a relaxat atmosfera şi poveştile au început să curgă. Robert ne-a povestit întâmplări din viaţa lui de pe şantiere şi câteva întâlniri pe care le avusese cu nişte urşi grizzly. Lisa şi Mary ne-au vorbit despre expediţiile lor pe munte şi despre legendele băştinaşe pe care le învăţau la şcoală. Eric, Dan şi Johnny

au povestit cum fuseseră odată cât pe ce să cadă pradă unui incendiu care cuprindea pădurea, incendiu provocat de un fulger ce lovise o păşune cu iarbă uscată. Avilés ne-a vorbit despre călătoriile sale în Africa, acolo unde trăise un an în sânul tribului masai. Chelo a povestit despre operaţiile pe care le făcuse şi despre frustrarea pe care o simţise atunci când nu avusese medicamente pentru a-i trata de dizenterie pe copiii din cătunele îndepărtate unde-şi făcuse practica. Patricia, ameţită de vin, a vorbit despre tatăl lor şi despre cât de mult îi duseseră dorul în primele luni. A dezvăluit că după ani de la dispariţia lui, i-au găsit maşina abandonată într-o zonă pustie, iar câţiva metri mai încolo, sprijinit de un pin, se afla cadavrul tatălui lor. Fiecare a spus o poveste sau o anecdotă. Numai eu am rămas tăcut, neputând să le vorbesc despre un trecut care încă-mi făcea rău.

Ne-am dus la culcare. Îndemnată de vin, Chelo a fost mai tandră decât de obicei. A susurat o melodie minunată în timp ce am făcut dragoste. A avut un orgasm lung şi dulce. M-a sărutat tot timpul. Apoi şi-a lăsat capul pe umărul meu şi a adormit imediat.

Am rămas treaz, uşor agitat. Nu eram mulţumit de decizia mea. E drept că lui Colţ avea să-i fie mult mai bine la crescătorie, totuşi mă tulbura ideea că avea să-şi petreacă restul anilor într-un ţarc, obligat să trăiască numai printre câinii şi lupii crescătoriei, fără să aibă ocazia să vâneze sau să se impună într-o haită de lupi sălbatici sau să înfrunte alte animale de pradă. Nu-mi doream să-l văd dresat, asemenea celorlalţi lupi care se zbenguiau la picioarele Patriciei. Nu voiam să ajungă tatăl unor pui care, în cel mai bun caz, aveau să fie trataţi ca nişte pudeli, sau aveau să fie chinuiţi, aşa cum păţise Colţ însuşi. Preferam să fie sfâşiat de alţi lupi decât să zacă într-un şopron întunecos ca Nujuaqtutuq, magnificul lui tată.

M-am îmbrăcat şi-am ieşit din cabană. Mai erau multe ore până la ivirea zorilor, dar gâştele zburau deja în

căutarea hranei. Ţipetele lor puternice se auzeau de la kilometri buni. M-am dus la ţarcul în care se afla Colţ. L-am luminat cu lanterna. Surprinşi de lumină, lupii au început să dea ture prin ţarc, cu ochii lor galbeni sclipind în întuneric.

Am luat lanţul şi cureaua lui Colţ, am deschis poarta ţarcului şi am intrat. Două lupoaice au venit la mine fără teamă. S-au frecat de picioarele mele ca să le mângâi, dar cum nu le-am dat atenţie, s-au îndepărtat. L-am chemat pe Colţ. S-a apropiat suspicios. Iarăşi plin de viclenie, imprevizibil. Paradoxal, el era singurul lup din ţarc de care mă temeam. L-am mângâiat pe cap până s-a liniştit.

I-am prins cureluşa la gât şi apoi lanţul. L-am scos din ţarc, l-am urcat pe bancheta din spate a camionetei şi-am plecat. Am condus pe drumeagul neasfaltat care mergea de-a lungul gardului împrejmuitor. M-am oprit la intersecţia cu şoseaua asfaltată. M-am gândit o clipă încotro s-o iau. Am virat la dreapta. Mi-am zis că cu cât mergeam mai spre nord, cu atât ar trebui să fie tot mai puţine urme de civilizaţie, şi-am avut dreptate.

Am străbătut o sută de kilometri fără să văd o casă sau vreo maşină. Mai întâi am traversat o păşune întinsă, apoi nişte munţi destul de mici, după care am intrat într-o vale cu păduri de o parte şi de alta. La fel ca şi pe alte porţiuni ale şoselei, ploile rupseseră asfaltul, aşa că eram obligat să conduc atent printre gropi şi băltoace.

La venirea zorilor am dat peste o potecă ce se pierdea printre pini. Se vedea că pe-acolo trecuse o turmă numeroasă de wapiti. Urmele lor se vedeau bine în lutul moale. Am şovăit câteva momente. Eram departe şi dacă maşina s-ar fi stricat sau s-ar fi împotmolit, nu avea cine să mă ajute. M-am hotărât să merg mai departe.

Am mai înaintat câţiva kilometri până când poteca s-a înfundat. Am oprit camioneta şi l-am dat jos pe Colţ. Ţinându-l de lanţ, ne-am afundat amândoi în pădure. După o jumătate de oră am ajuns la o poiană. Soarele răsărise şi un lanţ muntos imens se înălţa dincolo de apele cristaline

ale unui râu.

M-am întors spre Colţ, care se uita atent în jurul lui. M-am aplecat şi l-am mângâiat. „Îţi place aici?” l-am întrebat. Am făcut un schimb de priviri. I-am scos cureaua. Colţ a rămas nemişcat. M-am ridicat şi am făcut doi paşi în spate. Abia atunci a părut să-şi dea seama că nimic nu-l mai ţinea legat. S-a întors spre mine, apoi spre spaţiul imens care i se deschidea în faţă. Simţindu-se liber, a început să dea târcoale. A amuşinat, apoi a luat-o la fugă spre râu. A sărit în apă şi a trecut pe celălalt mal. S-a scuturat după ce a ieşit din apă. S-a uitat la mine o clipă, apoi s-a pierdut în pădure.

Am stat pe loc, ca să văd dacă avea să se întoarcă. M-am întins în iarbă şi am aşteptat. Culmile ninse străpungeau cerul. Vântul mişca acele pinilor. Pe deasupra râului zburau libelule. Se auzea apa curgând şi lovindu-se de pietre.

Au trecut două ore şi Colţ nu s-a întors, aşa că am răsuflat uşurat. Nu ştiu ce-aş fi făcut dacă s-ar fi întors supus, docil. M-am bucurat că plecase aşa, fără să şovăie. Că alesese natura şi libertatea. Eram sigur că avea să rămână aşa cum era, sălbatic şi puternic, şi că va muri de bătrâneţe.

M-am dus la râu şi am aruncat cureluşa şi lanţul în valuri. M-am uitat la ele cum se scufundau până când au atins fundul apei. Am ridicat privirea şi am contemplat pentru ultima dată locul în care dispăruse Colţ.

M-am întors la maşină. Am urcat şi-am pornit, gata să mă întorc la fermă, să-i regăsesc pe Avilés şi pe Chelo, noua mea familie. Să-mi regăsesc viitorul. Să-mi regăsesc, în sfârşit, viaţa.

Cuprins